

Giới thiệu Kị Sĩ Thứ Chín

Một truyện mới được giới thiệu đến với bạn đọc một truyện tiên hiệp mới thực sự đặc sắc và đầy sức hút, không phải là câu chuyện khó hiểu, trừu tượng mà là những điều rất giản đơn đến dung dị, sống động đến từng chi tiết. Dưới ngòi bút của tác giả, không gian và nhân vật trong truyện Kị Sĩ Thứ Chín được xây dựng huyền ảo, tưởng có tưởng không như trong những truyện truyền thuyết lưu giữ.

Một câu chuyện kể về những điều huyền bí, kẻ Nghe huyết dịch hương thơm, ta tìm được an hồn điện phủ. Một cái vận rủi quần thân quý tộc kỵ sĩ, mang theo mở ra chúng thần chi môn cái chìa khóa, tại trong tuyệt vọng giấy dựa quạt khôi truyền kỳ.

Truyện dị giới - ma pháp - đấu khí đầy bất ngờ lẫn hồi hộp, không gian này, thế giới này, có hay không chỉ phụ trần hoài nghi hay bất ngờ. Mặt trăng Simani đỏ rực màu máu đã tan biến trên bầu trời đêm, không phải biến mất, cũng không phải chưa mọc, mà là vì màu đỏ nồng nặc trên không trung đã đỏ hơn cả màu đỏ của nó. Từng tia chớp màu đen xé rách bầu trời rực đỏ như những bàn tay khổng lồ đang muốn ve vuốt mặt đất rộng lớn của đồng bằng Dolores. Điều gì đã khiến gió Dolores trở nên lạnh lẽo? Điều gì đã khiến không trung vốn xanh lam biến thành đỏ tía? Đó là chiến tranh, là bất khuất, là máu!

Liệu còn những gì tiếp nối tiếp truyện, còn gì thú vị nữa đây, còn những tình tiết gì đang chờ đón, huyền ảo, đọc truyện để cùng tìm được câu trả lời, và theo dõi những truyện khác cùng thể loại: Mãng Hoang Kỳ, La Phù, Chàng Rê Ma Giới (Ma Giới Dịch Nữ Tề),...

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Theo Mùi Máu Thơm, Ta Tìm Được Cung Điện An Hồn

Hình như suốt ngày suốt đêm gió trên đồng bằng Dolores chưa bao giờ ngừng thổi, lúc nào cũng ẩm ướt và ẩm áp. Vì sao lúc này nó lại khiến cho những tính mạng đang tắm mình trong gió cảm thấy lạnh buốt?

Mặt trăng Simani đỏ rực màu máu đã tan biến trên bầu trời đêm, không phải biến mất, cũng không phải chưa mọc, mà là vì màu đỏ nồng nặc trên không trung đã đỏ hơn cả màu đỏ của nó. Từng tia chớp màu đen xé rách bầu trời rực đỏ như những bàn tay khổng lồ đang muốn ve vuốt mặt đất rộng lớn của đồng bằng Dolores.

Điều gì đã khiến gió Dolores trở nên lạnh lẽo? Điều gì đã khiến không trung vốn xanh lam biến thành đỏ tía?

Đó là chiến tranh, là bất khuất, là máu!

Tiếng sấm trên trời liên miên không dứt, máu trên mặt đất chảy thành sông khó ngừng!

Vùng đất quanh đường biên giới trên đồng bằng Dolores, toàn bộ tầm mắt chỉ có một màu đỏ, khắp nơi đều là xác người, xác ngựa và các mảnh vụn thi thể, từng cột khói đen bay lên, còn chưa kịp đốt cháy cánh đồng đã bị gió Dolores thổi tan, lụi tắt, chỉ để lại một màu đỏ tinh khiết nhất.

Đây là một chiến trường rộng lớn và tàn khốc, Dolores giống như một chiếc máy xay thịt máu lạnh điên cuồng, hai bên giao chiến là đế quốc Menied và đế quốc Osu đã đưa nấy vạn tính mạng vào chiếc máy xay thịt khổng lồ này.

Còn chiến tranh vẫn chỉ vừa mới bắt đầu.

Menied và Osu có sức mạnh tương đương, ngay từ khi chiến tranh vừa bắt đầu hai bên đã rõ ràng một điều: Đây tuyệt đối không phải một xung đột cục bộ thoải mái như một cuộc đi săn, hai bên chỉ có thể so đấu về nghị lực, về ý chí. Và cả một thứ mà những người cầm quyền cho rằng rất không quan trọng: Tính mạng!

Ý chí, giống như từng lá cờ trên chiến trường đó, cho dù đã rách nát chỉ còn mài sợi vải, cho dù người cầm cờ đã ngã xuống, đã thổi rữa từ lâu, nhưng lá cờ đó vẫn đứng sừng sững không ngã, kiêu ngạo đón gió không phân dịch ta.

Bởi vì mang theo mùi máu tanh nồng nặc, cho nên gió Dolores mới trở nên lạnh như vậy. Bởi vì phản chiếu vết máu chưa kịp khô đã lại ướt đầm trên mặt đất, cho nên không trung Dolores mới đỏ như vậy, đỏ đến mức mặt trăng máu Simani cũng không thể chiếu ra ánh sáng.

Địa ngục, chẳng qua cũng chỉ đến thế.

Binh lính hai bên đã không còn thu dọn chiến trường nữa, cùng lắm là lúc thu quân sẽ mang thi thể các tướng lĩnh quý tộc về giao cho binh lính phụ trách hậu cần ghi vào sổ sách. Như vậy đến lúc người nhà các quý tộc đến nhận thi thể, bọn họ sẽ nhận được một khoản tiền không nhỏ, đương nhiên tiền đề là bọn họ có thể sống sót đến lúc chiến tranh kết thúc.

Quý tộc đã chết vẫn còn đáng giá hơn binh lính bình dân còn sống, nhưng cũng không có ai chỉ trích. Trên thế giới này, mọi người chỉ có cách nhẫn nhục chịu đựng đối với cái gọi là quý tộc.

"A ha, đây là... ngôi sao chói của gia tộc Stedman?" Một tên lính tên là Roy lật một xác chết mặc áo giáp Tumen màu đen nhánh, trên ngực có huy hiệu hoa lay on màu vàng lên, ánh mắt đã tê liệt đến vô hồn lạnh buốt chợt lóe lên một ánh đỏ phản kích.

Nếu mang cái xác này về và sống được đến lúc chiến tranh chấm dứt thì tuyệt đối có thể nhận được một khoản tiền lớn, mỗi một người của đế quốc Menied đều biết gia tộc Stedman đồng nghĩa với của cải và hào phóng.

"Geriferry Stedman?" Một tên lính khác tên là Gul chạy tới lau qua vết máu trên mặt xác chết rồi xác nhận danh tính người chết. Nhưng trong mắt hắn không hề có ánh sáng của tiền tài và dục vọng, hắn đá một cước vào ngực rồi nhổ một bãi nước bọt dơ bẩn lên khuôn mặt xương xương của Geriferry.

Ngay lúc Gul nói đúng tên người chết, người phát hiện cái xác Geriferry là Roy đã biết vì sao hắn căm hận cái xác chết này rồi. Geriferry, cháu trai công tước Shuster, đại thần ngoại giao của đế quốc, người thừa kế thuận vị đầu tiên của gia tộc Stedman là một trong tám ác nhân nổi tai tiếng của thành Ronage, kinh đô đế quốc Menied.

Ngay giữa ban ngày ban mặt, Geriferry từng dẫn một đám quý tộc cận bã hãm hiếp em gái Gul, còn Gul cũng bị thành phòng quân bắt vào tù vì tội chống lại quý tộc, bây giờ lại bị đẩy đến chiến trường Dolores.

Hai tên lính liếc nhau ra hiệu rồi gỡ huy hiệu trên ngực Geriferry xuống, nhìn chiếc hố chôn người chết cách đó không xa rồi xách Geriferry tới ném xuống. Bọn họ phải khiến linh hồn hắn không nhận được cứu rỗi, làm cho hắn trở thành cô hồn dã quỷ, bị hành hạ vật vờ cả ngàn đời.

Từng cái xác bị ném vào, nhanh chóng che phủ thi thể Geriferry. Thậm chí bọn họ còn không đào đất chôn hoặc hoá táng, trên thực tế bọn họ ném những cái xác này xuống hố chỉ là để ngày mai kịch chiến bên mình có thể giảm bớt một chút chương ngại trong bài binh bố trận.

Khi thi thể cũng trở thành chương ngại thì tính tàn khốc của chiến tranh đã không cần dùng từ ngữ để miêu tả.

Lúc tối tăm nhất là những giây phút trước bình minh. Không có đèn, không có ánh sáng, trời đất Dolores trở thành màu nâu tối kỳ lạ, màu của những vết máu khô.

Một bàn tay từ khe hở trong đồng thi thể dưới hố thò lên, bàn tay với những ngón tay thon dài có thể so với bàn tay của những nghệ sĩ hội họa. Cho dù lúc này trên bàn tay đó dính đầy vết máu nhưng nó vẫn có thể khiến bạn liên tưởng đến hình ảnh một bàn tay đang dùng máu vẽ tranh hoặc tô màu.

Bàn tay đó cố gắng nắm lại trên không trung như muốn bắt được thứ gì đó, cuối cùng đành vô vọng buông ra rồi đặt cả bàn tay lên ngực một xác chết khác, ấn mạnh, một người từ hố xác chết nhào lên, nằm ngửa bên hố há miệng thở phì phò như vừa dùng hết toàn bộ sức mạnh tích góp được.

Từ đầu đến cuối hắn không hề mở mắt ra, vì hắn nhớ mình đã chết, khi đó hắn cảm nhận được ý thức đã tiêu tan một cách rõ ràng. Nếu bây giờ nhắm mắt mà có thể sống trong mơ thì vẫn tốt hơn mở mắt để rồi nhận ra mình đã chết.

Không có ai khát vọng được sống hơn người đã chết một lần, cho dù là trong mơ, chỉ còn có... loại cảm giác có ý thức đó...

Ý thức của hắn vẫn còn dừng lại ở thời điểm trước khi chết: Một đêm ở đô thị phồn hoa và xô bồ, hắn là đại ca một đám lưu manh tiếng tăm bê bối, lại bị phụ nữ và anh em của chính mình ám toán đến chết, sau đó một tia chớp màu đen đánh trúng thân thể hắn, cả người hắn lập tức biến thành tro bụi.

"Theo mùi máu thơm, ta tìm được cung điện an hồn". Một câu hát kì lạ đột nhiên vang lên trong đầu hắn, miệng hắn lâm bầm nhắm lại, bàn tay vô thức đưa ra sờ giữa lưng. Đó là chỗ người phụ nữ của hắn và anh em của hắn đã cho hắn một dao trí mạng.

Sau đó hắn lập tức sợ hãi bật dậy, đập vào mắt là một màn sương màu nâu đậm. Hắn lớn tiếng hét lên, "Chó chết, tóm lại đây là mơ hay là thật?" Đúng vậy, hắn không phân biệt được mơ và thực, nguyên nhân là lúc này sau lưng hắn còn lạnh lặn và trơn bóng hơn cả nước da phụ nữ, nào có vết thương trong trí nhớ?

Bò ra từ trong đồng người chết không phải là chuyện gì mới lạ đối với một đại ca băng nhóm lưu manh như hắn, cho nên hắn không hề nôn mửa hay kinh hoàng trước đồng xác chết bên cạnh. Có điều không gian màu nâu xung quanh lại khiến cảm giác lạnh lẽo không ngừng dâng lên trong lòng hắn, "Nơi này là địa ngục sao?"

Không có dung hợp ý thức nên hắn không biết bây giờ linh hồn hắn đã chiếm lấy thân thể của kẻ đã chết là Geriferry, trí nhớ hắn xuất hiện một đoạn đứt gãy.

Màn đêm nâu đậm, mắt trở thành đồ trang trí, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió thổi khàn đặc như tiếng rên của ác ma, tiếng hát của âm hồn, tất cả mọi cảm quan của hắn chỉ còn lại xúc giác, hắn chọn bừa một phương hướng rồi bắt đầu cất bước gian nan.

Hắn không muốn dừng lại, tính mạng nằm ở vận động, có lẽ phía cuối con đường này chính là một cuộc sống mới.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Tìm Đường Sống Trên Chiến Trường

Thị trấn Susaiya là thị trấn gần chiến trường nhất nằm ở phía nam đế quốc Menied. Có một truyền thuyết lưu truyền nhiều đời ở thị trấn này, truyền thuyết kể rằng ngày xưa có một thiếu nữ tên gọi Susaiya, trí tuệ, nhân từ, chăm chỉ, xinh đẹp. Bỗng có một ngày, một ác ma đột nhiên thức tỉnh trong thị trấn, mang đến một trận ôn dịch đáng sợ lây lan đến tất cả mọi người trong trấn. Bất chấp bệnh tình, Susaiya vẫn trèo lên đỉnh dãy núi Billious ở phía bắc đồng bằng Dolores - truyền thuyết nói rằng nơi này là nơi thờ phụng Nữ thần sinh mệnh - quỳ lạy cầu khẩn và ca ngợi ân huệ của nữ thần suốt ba ngày ba đêm. Sự thành kính của cô rốt cục đã đánh thức nữ thần đang ngủ say, đồng thời vì cảm động trước hành động này, nữ thần giao cho Susaiya một phần thần lực, Susaiya trở thành thần sứ của Nữ thần sinh mệnh, cứu được tính mạng mọi người trong trấn và chiến đấu với ác ma đến khi cả hai cùng chết.

Vì vậy, để tưởng nhớ Susaiya, mọi người đổi tên thị trấn này thành thị trấn Susaiya. Đương nhiên tính chân thực của truyền thuyết này rất đáng xem xét, dù sao trên đại lục mệnh mông này đã mấy vạn năm chưa có ai nhìn thấy thần hoặc thần tích.

Còn hôm nay, thị trấn Susaiya từng tượng trưng cho hòa bình, tốt đẹp và thuần khiết đã trở thành một lô cốt đầu cầu của quân đội đế quốc Menied. Dựa vào vị trí địa lý được trời ưu ái, kỵ binh đoàn thứ 12 của đế quốc đã xây dựng nơi này thành một pháo đài đơn sơ, trấn nhỏ yên lặng đã trở nên hỗn loạn, tiếng kêu khóc của đám thương binh không ngừng vang lên, từng đợt tiếng vỗ ngựa như đập lên ngực những người dân trong trấn, bí bức đến ngạt thở.

"Lũ dân đen ngu muội, thần đã vứt bỏ chúng ta từ lâu rồi!". Kate nhìn mấy người dân thị trấn cao tuổi dẫn các thiếu nữ xinh đẹp rời khỏi thị trấn đi về phía dãy núi Billious ở phía bắc, nghe nói họ phải tái hiện hành động vĩ đại của Susaiya, hần lập tức không nhịn được cười nhạo trong lòng.

Chiến tranh liên miên không ngừng đã để lại quá nhiều vết thương cho họ, cho dù là hi vọng gần như mờ ảo nhưng họ cũng không thể không đi thử một lần.

Nghĩ tới đây Kate chợt thấy đau lòng, Geriferry, người bạn tốt, anh em, kẻ cùng hấn quậy phá ở kinh đô từ nhỏ đã biến mất. Từ lúc thu binh tối qua đến bây giờ Kate vẫn đứng đợi ở bên ngoài thị trấn.

Khi ánh mặt trời sáng sớm xua tan màn sương màu nâu, sự giết chóc đã tạm dừng một đêm lại bắt đầu. Tiếng kèn lệnh vang lên từ khu đóng quân giữa trung tâm thị trấn, Kate nhìn một vòng ra xa một lần nữa rồi kẹp con chiến mã dưới hông đã đứng cùng hấn cả đêm, quay đầu ngựa lại chạy vào trong thị trấn.

Con chiến mã dưới hông Kate là ngựa Anfield thuần chủng chính tông, đó là quà Geriferry tặng hấn khi hấn làm nghi thức trưởng thành. Lúc đó Kate vừa vượt chiến mã vừa thể với Geriferry nhất định phải khổ luyện thành một kỵ sĩ thánh quan cấp mười hai rồi kiến công lập nghiệp trên chiến trường trở thành kỵ sĩ thứ chín của đế quốc. Kết quả là vừa nói xong đã bị Geriferry vừa đâm vừa chửi rủa, "Con ngựa này không phải tặng cho người đề lên chiến trường điêu võ dương oai, như vậy cũng không khác gì đi chịu chết, con ngựa này là dùng để chạy trốn chết".

Cười ngựa chạy vào hàng ngũ, Kate nhớ tới lời dạy bảo của người bạn cũ và cười đắng chát, đúng vậy, đến bây giờ hấn cũng không thể tin rằng gã Geriferry hèn hạ vô si nhất gan háo sắc trong trí nhớ kia đã bỏ mình. Thay vì thế, Kate sẵn sàng tin rằng Geriferry đã đào ngũ, cho nên hấn mới đợi một đêm ngoài thị trấn.

Kỵ binh đoàn thứ 12 của đế quốc Menied là một binh đoàn đặc biệt trong số các quân đoàn của đế quốc. Thay vì nói là dùng để đánh trận, binh đoàn kỵ sĩ do các con cháu quý tộc làm tướng lĩnh, các kỵ sĩ trong gia tộc và các tù nhân làm binh lính này nên nói là nơi để các hậu duệ quý tộc được gia tộc đưa tới đánh bóng, sau khi kiểm đủ công huân bọn chúng sẽ có vốn liếng để leo lên kim tự tháp quyền lợi của đế quốc sau này. Cho nên đoàn trưởng kỵ binh đoàn thứ 12 Noor chỉ dám dẫn đám con cháu quý tộc này chạy loanh quanh ngoài rìa chiến trường giết đám tàn binh quân địch chạy tán loạn, cho những cây thương kỵ sĩ của đám quý tộc được nuông chiều này được nhìn thấy máu.

Cho dù như vậy, kỵ binh đoàn này vẫn khiến chủ lực quân địch chú ý, hôm qua lúc thu binh, binh đoàn Hoa Hồng Máu chủ lực của đế quốc Osu đột nhiên vu hồi đến phía sau kỵ binh đoàn thứ 12 đánh bọn họ trở tay không kịp, Noor chết trận tại chỗ, còn Geriferry, cháu trai đại thần ngoại giao Shuster của đế quốc cũng mất tích.

Vì vậy kỵ binh đoàn hai mươi ngàn người cũng tổn thất quá nửa, số người lùi được ra khỏi chiến trường chỉ còn lại không đủ tám ngàn.

Thay thế vị trí binh đoàn trưởng của Noor là phó quan Kinson của hấn. Thấy Kinson đã ra sức quát mắng nhưng trận hình vẫn tán loạn như cũ, Kate cảm thấy Kinson rõ ràng không đủ uy vọng, điều này làm cho hấn càng tràn ngập tuyệt vọng đối với chiến tranh sau này.

Có lẽ vì máu hôm qua đã khô nên ánh nắng tươi sáng làm cho cả không gian màu máu của chiến trường Dolores được khoác lên một lớp vàng nhạt thần thánh một cách châm biếm. Theo mệnh lệnh của Ursa, Thống soái nam cương, kỵ sĩ thứ tư của đế quốc, người có biệt danh nguyên soái thiết huyết, hôm nay cả binh đoàn sẽ thọc sâu theo hướng đông nam.

Kate đang cảm thấy kỳ lạ vì một mệnh lệnh kỳ quái như vậy, khu vực đông nam chiến trường là đại bản doanh của quân tinh nhuệ, loại kỵ binh đoàn tép riu như bọn họ kiểm soát chút đỉnh ở bên ngoài là được rồi, vì sao phải chuyển vào chiến trường chính? Chẳng lẽ Ursa lên con thần kinh, sợ bọn họ chết quá chậm?

"Có người!" Kỵ binh đi đầu hét to một tiếng, cả kỵ binh đoàn đều dừng lại. Bởi vì bây giờ bọn họ đang ở phía sau binh đoàn chủ lực nên Kinson không hề phái kỵ binh trinh sát. Khi bóng người xa xa dần tiến lại gần trong sương sớm, tất cả chiến sĩ trong kỵ binh đoàn đều thờ phào một hơi, không chỉ bởi vì đối phương không mang vũ khí mà còn vì hấn mặc mũ giáp Tumen, hầu như giống tất cả các tướng lĩnh của kỵ binh đoàn này như đúc.

Đây là một quý tộc ngu xuẩn và xui xẻo phải lặn lội cả đêm sau khi lạc đường trong đêm tối.

Một nốt nhạc đệm như vậy cùng lắm cũng chỉ có thể khiến tâm tình đang căng thẳng của bọn họ hơi chùng lại một chút, trên mặt mỗi người lộ ra nụ cười nhạo châm chọc ngán ngùi.

Khi thấy rõ hình dạng tên xấu số này, nụ cười trên mặt Kate đông cứng rồi lại hiện ra một nụ cười vui mừng và điên cuồng hơn, "Geriferry, thần linh phù hộ, nhóc con nhà ngươi còn sống, đúng là tốt quá..." Trong tiếng cười lớn thành một chuỗi dài, Kate đã phóng ngựa chạy ra khỏi đội ngũ như một con gió lốc thổi đến bên cạnh Geriferry.

Nhưng về mặt Geriferry không hề hữu hảo, đối mặt với Kate nhiệt tình như lửa, khuôn mặt lạnh lùng sợ hãi của hắn như dội một gáo nước lạnh cho gã bạn vừa từ trên ngựa nhảy xuống. Hắn hỏi bằng một ngôn ngữ Kate nghe không hiểu, "Ngươi là ai? Ta là ai?"

"Nhóc con nhà ngươi làm sao thế? Đầu óc bị ngã có vấn đề rồi à? Sao lại xi xô ta nghe không hiểu gì thế?" Kate muốn cầm tay Geriferry nhưng lại bị hắn khéo léo tránh ra, điều này khiến Kate cảm thấy khó tin, phải biết cấp bậc kỵ sĩ của Geriferry kém hẳn những hai cấp.

"Gerry, mau nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì, ta là Kate, Kate đã hứa cùng chung sống chết với ngươi, ngươi không nhận ra à?" Kate đưa tay bắt được vai Geriferry, lần này Geriferry muốn tránh cũng không thể tránh được.

"Kate?" Sau khi hắn nhẹ nhàng nhắc lại cái tên này, trí nhớ đứt đoạn dường như được nối lại, ý thức của hai linh hồn kiếp trước kiếp này bắt đầu dung hợp, đại lượng tin tức đổ vào đầu óc hắn trong nháy mắt, đầu hắn bắt đầu căng lên, đau đến mức hắn không thể chịu được, hai mắt tối sầm, hắn ngã gục xuống trong lòng Kate.

Lại là mơ, chỉ mong giấc mơ này không bao giờ tỉnh lại...

Thành Ronage phồn hoa, hắn là một trong tám ác nhân kinh đô xú danh lan xa, lừa nam ép nữ, trắng trợn cướp đoạt, không chuyện ác nào không làm.

Trong phủ bá tước thâm nghiêm, lão Bá tước Shuster đích thân chọn lựa năm trăm kỵ sĩ hộ vệ tinh nhuệ của gia tộc cho hắn, thăm thía dặn dò hắn, "Đối với một quý tộc, thành tựu lớn nhất trên chiến trường không phải giết chết bao nhiêu kẻ thù mà là có thể còn sống trở về sau khi chiến tranh kết thúc".

Trên chiến trường đẫm máu, hắn vẫn luôn nhớ kỹ lời dạy bảo của lão Bá tước, mỗi lần xuất chiến đều cùng Kate ra lệnh cho thủ hạ của mình, lúc tiến công trốn ở sau cùng, khi thu binh về chạy đầu tiên. Chiều hôm qua, lúc gần thu binh đột nhiên kỵ binh quan đoàn Hoa Hồng Máu của địch từ phía sau giết tới, hắn vừa ra lệnh cho thủ hạ nhanh chóng tách khỏi chiến trường chạy về phía tây nam thì... Sau lưng hắn bị trúng đao, đó là... anh em của hắn hạ thủ...

...

Thì ra chúng ta đều là một loại người, đều bị người nhà đâm lên sau lưng, cho nên mình mới xuyên việt đến thân thể này sao?

Ý thức hắn đã hoàn toàn thức tỉnh, hắn đang vui mừng, vui mừng vì mình lại đạt được một tính mạng mới, đồng thời cũng vui mừng vì thân thể này cũng là một kẻ rác rưởi. Đối với hắn, làm người tốt thật sự là quá xa xôi, quá khó khăn.

"Geriferry Stedman?" Dòng họ này nghe có vẻ không tồi, ý là có thể gặp dữ hóa lành, vì vậy nên mình mới không chết, nếu không thân thể vốn đã tắt thở sao có thể sống lại được?

Đang chìm vào suy tư, hắn, à không, bây giờ là Geriferry rồi, ngửa đầu phá lên cười ha ha, hoàn toàn không chú ý đến Kate vẫn đang nhìn mình chăm chăm.

"Gerry, ngươi làm sao thế? Đã đỡ hơn chưa? Nhớ ra ta là ai chưa?" Kate vẫn chờ đợi bên cạnh Geriferry, lúc này về mặt hắn vẫn rất lo lắng.

"Này, Kate, ta có thể chết dễ dàng như vậy sao? Ta không có việc gì". Gerry vát và đưa tay vỗ vai Kate, trên gương mặt gầy gò trắng xanh lại hiện lên nụ cười Kate đã quen thuộc. Hắn đứng dậy quay đầu nhìn quanh, đây là một lều vải hành quân giản dị.

"Không có việc gì thật chứ? Vừa rồi sốt ruột gần chết, Gerry, tốt quá rồi!" Kate xúc động ôm Geriferry vào lòng, mùi mồ hôi gay mũi khiến Geriferry suýt nữa ngất xỉu.

"Khụ khụ, Kate này, bây giờ chúng ta ở đâu? Không đánh trận à? Thủ hạ của chúng ta đâu?" Geriferry gian nan đẩy bạn tốt ra, vội vàng hỏi đến chính sự.

"Bây giờ chúng ta đã tập hợp với quân đoàn Thương Lan và quân đoàn Hoa Từ Kinh, sau đó chúng ta sẽ đi theo bọn họ thẳng tiến về hướng chính nam". Kate nói và mở bản đồ hành quân ra chỉ vị trí của bọn họ hiện nay cho Geriferry xem.

"Thẳng tiến về hướng chính nam? Nói đùa à?" Geriferry hiểu quá rõ sức chiến đấu của kỵ binh đoàn kỵ binh đoàn thứ 12, tại sao hai quân đoàn chủ lực lại phải mang theo một đám trời buộc như bọn hắn?

"Hình như là hôm qua thiệt hại của chúng ta vượt quá dự liệu của ban chỉ huy, bọn họ sợ sau khi trở về sẽ khó ăn khó nói nên bây giờ phải có gắng bảo vệ chúng ta". Kate cẩn thận nói ra suy đoán của mình.

"Khó ăn khó nói? Có bao giờ ngươi nghe nói lão điên Ursa đó sợ đám lão gia quý tộc làm khó dễ không? Ta nói với ngươi, đối với lão ta, tất cả những

quy tắc ngầm của quý tộc đều là chó má, cho dù vương tử đang ở đây thì lão ta cũng dám để cho hắn ta đi đầu chịu chết". Lợi ích của dung hợp trí nhớ khiến Geriferry dễ dàng nắm chắc được mấu chốt của vấn đề tế nhị này.

Kate trợn mắt há mồm nhìn Geriferry như đã biến thành người khác trước mặt, Geriferry trong trí nhớ của hắn cho dù không phải hạng người nhất gan nhưng tuyệt đối là loại người do dự không quyết đoán.

"Người nói là bọn chúng cố tình bắt chúng ta đi chịu chết?" Kate không thể chấp nhận được phán đoán này.

"Thương Lan và Hoa Tử Kinh đều là kỵ binh có tính cơ động rất mạnh, so với bọn họ, chiến mã của kỵ binh đoàn chúng ta chính là một đám lừa. Nếu như ta tính không sai thì nhất định bọn họ sẽ thẳng tiến về hướng nam, sau khi tiếp xúc với quân địch sẽ vỡ tan vỡ rồi vu hồi đến hai bên cánh chúng ta, chờ sau khi chúng ta hấp dẫn chủ lực quân địch sẽ từ hai bên hợp lại bao vây". Geriferry vẽ một vòng tròn trên bản đồ, loại sách lược này chỉ là trò trẻ con so với những sách lược binh pháp trong kiếp trước.

"Người ra ngoài xem xem, ở đây ngoài kỵ binh đoàn chúng ta còn có quân đoàn khác nào nữa?" Sau khi Geriferry dặn dò, Kate lập tức ra khỏi lều. Kate sớm đã quen bị Geriferry quát tới quát lui, trên thực tế Kate còn lớn hơn hắn hai tuổi nhưng Geriferry lại là kẻ lắm mưu mô.

Một lát sau Kate chạy về với mồ hôi đầm đìa, "Ở hai cánh chúng ta còn có hai binh đoàn thứ chín và thứ mười đóng quân, cộng thêm chúng ta sẽ lên tới khoảng năm mươi ngàn người, còn có..." Kate lau mồ hôi lạnh trên mặt không dám nói tiếp.

"Năm mươi ngàn người, gần như tương đương với tổng nhân số của cả quân đoàn Thương Lan rồi, còn có cái gì nữa, người nói mau". Geriferry sốt ruột đứng lên.

"Soái kỳ, soái kỳ của Ursa ở trong quân chúng ta..."

"Chờ đã!" Kate chưa nói xong đã bị Geriferry ngắt lời, hắn xoa trán thật mạnh để đỡ choáng váng, "Ta sai rồi, không phải bọn chúng muốn vây diệt kỵ binh đoàn Hoa Hồng Máu chủ lực của quân địch mà là muốn dùng chiêu Điền Kỳ đưa ngựa, muốn dùng ba kỵ binh đoàn chúng ta ngăn chặn Hoa Hồng Máu để bọn chúng rảnh tay tới thu thập những quân đoàn yếu hơn một cấp của quân địch là Đội Đen và Tường Vi Trắng, qua đó tiêu diệt sinh lực quân địch ở mức độ lớn nhất..."

Hết Điền Kỳ đưa ngựa lại đến sinh lực với lớn nhất, Geriferry nói chuyện khiến Kate như lạc trong sương mù, có điều Kate vẫn hiểu được đại khái. Vấn đề hiện nay là, Kate không rõ vì sao sau một đêm mất tích trở về Geriferry đã biến thành một thiên tài quân sự đa mưu túc trí như vậy, chẳng lẽ bị thần ma nhập hồn rồi?

"Ra ngoài xem xem", nói xong Geriferry nhảy xuống giường đã chiến đi ra bên ngoài lều vải, vừa nhận được tin mạng mới, đương nhiên hắn không muốn làm tốt thì rồi chết hồ đồ như vậy. Tình hình bây giờ rất rõ ràng, ở lại đây lâu hơn một phút thì cũng gần cái chết hơn một bước.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Xung Phong Phía Sau, Chạy Trốn Phía Trước

Ngoài lều vải, trường thương san sát, thiết thuẫn thành tường, từng kỵ sĩ ngồi yên trên chiến mã lù lù không động, vẻ mặt trang nghiêm, tỏa ra hơi thở giết chóc lạnh lùng.

Geriferry nhìn mà sôi trào máu nóng, trong lòng nghĩ, đánh hội đồng cấp này chắc chắn sẽ rất sướng tay. Bất kể kiếp trước làm đại ca lưu manh hay kiếp này làm tướng lĩnh dẫn theo tung đội kỵ binh hai ngàn người thì đối với hắn tất cả đều là đánh hội đồng, chẳng qua là quy mô lớn nhỏ khác nhau mà thôi.

"Đúng rồi, bây giờ tổng cộng chúng ta còn có bao nhiêu thủ hạ?" Geriferry nhảy lên một con chiến mã do hộ vệ gia tộc dắt tới rồi cưỡi ngựa đi cùng Kate về phía trước.

"Mấy ngày nay chúng ta thiệt hại rất ít, hai tung đội gộp lại còn có 3500 người". Kate trả lời đúng sự thật.

Geriferry bất giác đau lòng. Từ khi chiến tranh bắt đầu bọn họ vẫn đi sau cùng đục nước béo cò, nếu không có trận tao ngộ chiến kỳ lạ tới qua thì thủ hạ của hắn và Kate gần như không có bất cứ thiệt hại nào.

Trong loại chiến dịch cỡ lớn này, vai trò của sức mạnh cá nhân là cực kỳ bé nhỏ, thủ hạ đông đảo mới là vốn liếng để các tướng lĩnh sống yên phận.

Biên chế quân đội của đế quốc Menied có hai loại, một loại là quân đoàn có tên riêng như quân đoàn Thương Lan, kỵ binh đoàn Hoa Tử Kinh, thông thường loại quân đoàn này có sức chiến đấu rất mạnh, thuộc về quân đoàn chủ lực của đế quốc.

Còn một loại được đánh danh hiệu theo số thứ tự, thông thường những quân đoàn này đều được thành lập tạm thời khi xảy ra chiến tranh, nguồn binh lực

chủ yếu là tư binh của quý tộc, lính mới binh dân và các tù nhân. Quân số đủ của những binh đoàn này là hai mươi ngàn người, kém rất nhiều so với con số năm mươi ngàn người của quân đoàn chủ lực.

Nhưng bất kể là quân đoàn loại nào cũng đều chia làm mười tung đội, tung đội kỵ binh của Kate và Geriferry đều có 2000 kỵ binh, chỉ một trận hôm qua đã mất một phần tám, Geriferry làm sao có thể không đau lòng.

"Lão Gosa đáng chết, nếu để ta gặp phải thì..." Geriferry đi theo bên cạnh Kate, luôn mồm nguyên rủa quân đoàn trưởng quân đoàn Hoa Hồng Máu, Gosa, có biệt danh đồ tể. Thấy Kate bên cạnh quay lại nhìn với vẻ đùa cợt, Geriferry vội vàng đổi giọng, "Bây giờ quả thật chúng ta không phải đối thủ của hắn, ờ, gặp phải thì vẫn nên chạy thật nhanh!"

Gosa là truyền thuyết bất bại ở đế quốc Osu của hắn, là chiến thần trong quân, là linh tụ tinh thần trong cảm nhận của tất cả mọi quân nhân. Trước khi xuất chinh, hoàng đế đế quốc Menied đã hứa hẹn: Nếu có dũng sĩ nào có thể giết chết Gosa thì sẽ được phong làm kỵ sĩ thứ chín của đế quốc. Và còn có một tin đồn như vậy: Hoàng đế bệ hạ từng biểu thị riêng tư với một số đại thần, nếu người cắt được đầu Gosa là một vị kỵ sĩ quý tộc thì ông ta sẽ gả công chúa Kafiny mình yêu mến nhất cho người đó.

Chính là vì có tin đồn như vậy nên sau khi các binh đoàn chủ lực của đế quốc xuất chinh các quý tộc ở hậu phương cũng lũ lượt đưa con cháu trong gia tộc ra chiến trường để hi vọng cưới được công chúa Kafiny, vì vậy mới có nhiều kỵ binh đoàn không chính hiệu như vậy.

Vừa nhớ tới Kafiny với danh xưng mặt trăng của Ronage, máu Geriferry đã không nhịn được sôi trào, hận không thể lập tức chém Gosa thành ngàn mảnh. Đương nhiên, đây là bản tính trong thân thể Geriferry chứ không phải khát vọng phát ra từ linh hồn.

"Má hồng mồm họa!" Chưa đựng một linh hồn khác, Geriferry không muốn tới gần những người phụ nữ được muôn người chú ý đó.

Còn kỵ sĩ thứ chín của đế quốc, đối với một người đàn ông mà nói, danh hiệu này quả thật là vinh quang lớn lao. Geriferry vận đấu khí, ánh sáng màu than chì đại biểu chiến sĩ trung cấp lập tức bao bọc toàn bộ thân thể hắn, nhìn lớp đấu khí mỏng manh vừa mới phóng được ra ngoài cơ thể không lâu, Geriferry không nhịn được tự giễu, "Kỵ sĩ thứ chín, cách ta quá mức xa xôi, thôi cứ lo bảo vệ tính mạng trước là hơn!"

Thấy Kate lại nhìn sang với ánh mắt tức cười, Geriferry biết mình lại mất mặt lần nữa, vội vàng chấm dứt vận đấu khí.

Thứ chín, thứ mười và thứ mười hai đều là kỵ binh đoàn không chính hiệu trang bị chiến mã, hơn năm mươi ngàn người đứng chen chúc vào nhau, mũ giáp sáng ngời, cờ xí phấp phới, thoạt nhìn cũng khá dọa người. Có điều sức mạnh của họ không đồng đều, kỷ luật yếu kém, nếu nhất định phải tìm điểm gí đó của chiến sĩ từ trên người họ thì đó chính là trên mặt mỗi một binh lính đều có một vết dờ tợn sau khi đã trải qua giết chóc.

"Mẹ kiếp, một đàn hổ giấy". Sau khi thăm mắng một câu, Geriferry càng kiên định quyết tâm chạy trốn.

"Bởi vì bây giờ kỵ binh đoàn chúng ta có nhân số ít nhất nên bị bọn họ kẹp ở giữa, cái thằng ngu Kinson kia không biết đường mà cãi lấy một câu". Kate vừa nói vừa nhìn về phía phương đông.

Geriferry nhìn lại theo ánh mắt Kate và thấy một lá cờ sao nền đen to lớn cực kì nổi bật giữa mấy trăm lá quân kỳ. Dưới lá cờ là một tướng lĩnh mặc giáp bạc trắng, tuy chỉ kịp thoáng nhìn rồi bị nóng người che khuất tầm mắt nhưng vẫn đủ để Geriferry nhìn ra giới tính người người đó.

"Sao lại là một phụ nữ? Cô ta là ai?" Geriferry kinh ngạc hỏi.

"Cado, con gái độc nhất của Thống soái nam cương Ursa". Kate nói rồi lại nhìn về phía đó mấy lần, hiển nhiên cũng chỉ mới nghe tên mà chưa nhìn thấy mặt.

Cado, hai mươi xuân xanh, con gái độc nhất của nguyên soái, vốn nên được nuông chiều, được hưởng thụ muôn vàn ân sủng nhưng lại không thích phần son mà thích đao cung. Nghe nói mười bảy tuổi Cado đã bước qua ngưỡng cửa chiến sĩ cao cấp, bây giờ càng có tin đồn đã tới chiến sĩ cao cấp thượng đỉnh... Sau khi Kate nói ra cái tên Cado, vô số thông tin lập tức liên tiếp hiện lên trong đầu Geriferry, đây là thuộc về trí nhớ của thân thể này. Có thể nói, trước kia gần như Geriferry hiểu rõ phần lớn con gái các gia tộc ở kinh đô như lòng bàn tay, có thể thấy hắn háo sắc đến cỡ nào.

Có điều hàng năm Ursa đều dẫn con gái theo chinh chiến sa trường, Geriferry cũng chưa từng thấy mặt Cado như Kate.

"Nếu không có Cado mang soái kỳ đích thân tọa trấn thì ngại cho rằng chỉ có hai chúng ta mới nghĩ đến chạy trốn sao?" Kate nói đúng, tham sống sợ chết là bệnh chung của quý tộc, lên chiến trường chỉ là làm ra vẻ, nào ai sẵn lòng liều mạng với chủ lực quân địch chứ?

"Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, thằng khốn Ursa, xem như ngại lợi hại!" Geriferry chửi một câu rồi nói với Kate, "Lát nữa chúng ta cố gắng tụt lại phía sau..."

Còn chưa nói dứt lời thì tiếng kèn lệnh xuất quân lanh lảnh, trầm hùng và xa xăm đã vang lên từ dưới chân soái kỳ. Từng tiếng kèn lệnh lần lượt vang lên lúc trầm lúc bổng cổ vũ các chiến sĩ không ngừng thúc ngựa đi lên phía trước. Lúc đầu còn là chạy nước kiệu, sau khi đi được một đoạn thì chuyển thành vọt ngựa cùng phi, tiếng móng ngựa như sấm, trời đất dường như cũng rung chuyển theo.

Trên đồng bằng Dolores, một đám mây đen nhanh chóng tản ra biến thành từng vệt đen song song với nhau như từng dòng lũ lao nhanh về phía trước không thể ngăn cản.

Các chiến sĩ đang chìm trong thanh thế của đoàn quân này đều không thể không cảm thấy máu nóng sôi trào, hào hùng vạn trượng, đâu còn nhớ bọn họ là quân đội không chính quy, đâu còn nhớ đến... chạy trốn?

Đang thúc ngựa chạy trên đầu hàng ngũ, lúc này Geriferry dừng nói đến chạy trốn, ngay cả muốn chạy chậm lại một chút cũng sẽ lập tức bị chiến mã phía sau đụng vào. Hắn chỉ có thể than thở một tiếng, nói một câu người trên sa trường thân bất do kỷ.

Chạy không bao lâu đã có thể thấy phía trước bóng người thấp thoáng, tiếng kêu giết rung trời, đó chính là kỵ binh của quân đoàn Thương Lan đi trước giao chiến với Hoa Hồng Máu. Geriferry đang thầm vui mừng vì Thương Lan không để bọn họ phải một mình đối mặt với Hoa Hồng Máu thì một lá cờ hiệu của quân đoàn Thương Lan phát lên, các kỵ binh Thương Lan đang chém giết đột nhiên tản ra hai bên, nhanh chóng tách khỏi chiến trường, để lại liên quân do các kỵ binh đoàn thứ chín, thứ mười và thứ mười hai tạo thành phải đối mặt chính diện với quân đoàn Hoa Hồng Máu.

Dù sao Hoa Hồng Máu cũng là quân đoàn hùng danh khắp đại lục, các kỵ binh Hoa Hồng Máu lập tức đuổi theo kỵ binh Thương Lan dạt sang hai cánh, bộ binh trọng trang phía sau tiến lên, trong nháy mắt một pháo đài sắt thép chắc chắn được xây dựng bằng lá chắn thép và thương chống ngựa đã được hình thành.

Vô số cây thương chống ngựa dài đến năm mét lách qua lá chắn chỉ xéo lên trời, mũi thương đen sẫm sắc bén tỏ ra cực kỳ rét lạnh ngay dưới ánh mặt trời nóng bỏng.

Đối mặt với quân đoàn Hoa Hồng Máu lù lù không động dù bị tập kích, lúc này rốt cục các kỵ binh liên quân mới nhớ ra mình chỉ là một đội quân không chính quy chỉ biết phô trương thanh thế. Bọn họ bắt đầu sợ hãi, bắt đầu nhát gan, chiến mã dưới hông bọn họ cũng bắt đầu chậm lại theo sự sa sút tâm tình của chủ nhân chúng.

Kỵ binh phía trước đã chậm lại nhưng kỵ binh phía sau vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, kết quả là người ngựa lao vào nhau, chiến đấu còn chưa bắt đầu, cả liên quân đã người ngã ngựa đổ, loạn thành mớ bòng bong.

Bây giờ Geriferry đang có khổ không nói nên lời, lùi không lùi được, tiến lên thì trước mặt khắp nơi đều là kỵ binh, muốn xông sang hai bên nhưng đầu ngựa cũng không thể quay sang được. Lúc này trong lòng hắn không khỏi âm thầm hối hận, chỉ ước gì lúc xuất phát mình không chạy lên phía trước để xem nào nhiệt.

"Tránh tán công chính diện, chia quân đánh vào từ hai cánh bọn chúng!" Mắt thấy đã chuẩn bị và chạm vào bộ binh hạng nặng của đối phương, chợt một giọng nữ lạnh lạnh vang lên, trên chiến trường ồn ào vẫn có thể truyền đến tai mỗi một chiến sĩ quân mình. Đây là Cado dùng đầu khí thâm hậu của mình để gầm lên.

Đối với Geriferry, âm thanh này dễ nghe không khác gì âm thanh của tự nhiên, cơ hội chạy trốn đã đến!

Suýt nữa bị kỵ binh hai bên kẹp chết, thấy không gian bên cạnh trở nên thoáng đãng sau khi Cado ra lệnh, Geriferry lập tức trao đổi một ánh mắt ngầm hiểu với Kate, Kate cũng dùng đầu khí hô to với thủ hạ phía sau, "Chạy theo hai chúng ta, không được phép lạc đội".

Geriferry đầu tàu gương mẫu lao về phía tây nam, nhờ vậy từ vị trí sẽ tiếp xúc với quân địch trước hết, bọn họ đã trở thành những người sẽ gặp quân địch cuối cùng. Có điều Geriferry hoàn toàn không nghĩ tới chuyện đi liều mạng với các chiến sĩ Hoa Hồng Máu.

Kỵ binh đoàn thứ chín và thứ mười ở hai cánh tiếp xúc với Hoa Hồng Máu đầu tiên, bọn họ cao giọng kêu giết lao vào hàng ngũ quân địch. Như những con sóng đập vào bờ đá, sau khi tiếp xúc nhất định bọn họ sẽ phoi xác sa trường, nở ra một đóa hoa vinh quanh chói lọi, cuối cùng sẽ thấm một thoáng màu đỏ diễm lệ cho không trung trên đồng bằng Dolores.

Geriferry không có lòng dạ nào để ca ngợi sự bi tráng của chiến tranh, cũng không có thời gian cười nhạo sự ấu trĩ của chiến hữu. Hắn và Kate dẫn kỵ binh bản bộ lao ra chiến trường chính diện, lập tức bẻ hướng chạy về chính tây, có thể nói là trốn thoát gọn gàng sạch sẽ...

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Lấy Danh Nghĩa Cado

Sau khi liều mạng chạy trốn hơn mười dặm về hướng tây, Geriferry và Kate mới dừng lại thu gom binh mã bản bộ. May mà binh lính trong hai tung đội kỵ binh của bọn họ đều là hộ vệ trong gia tộc và các tù nhân, ít có loại lính mới vừa nghe thấy tiếng kêu giết đã sôi trào nhiệt huyết hoặc sợ đến mức không chạy nổi, vì vậy sau một hồi chạy trốn cũng chỉ thiếu mất có hơn trăm người.

Geriferry quay đầu ngựa lại nhìn ra xa xa, phát hiện cách đó một quãng còn có không ít kỵ binh cầm cờ để quốc Menied chạy tán loạn về hướng này. Hắn nổi điên chửi bới, "Mẹ nó, chọn hướng chạy giỏi lắm! Đây không phải dẫn kỵ binh Hoa Hồng Máu đuổi giết theo hướng này thì là cái gì?"

"Biết làm sao được, nơi đóng quân của chúng ta phần lớn tập trung cách thị trấn Susaiya không xa, không chạy về hướng này thì biết chạy đi đâu?" Kate cũng vô cùng buồn bực, cứ như vậy thì bọn họ có muốn quay lại nơi đóng quân ở thị trấn Susaiya cũng không được, vì nếu vậy cũng không khác gì dẫn quân địch về hang ổ của mình, sau này sợ là ngay cả nơi tiếp tế cũng không còn nữa.

Trong lòng Geriferry cũng rõ ràng, tuyệt đối không chỉ có hai tung đội của bọn họ có ý nghĩ chạy trốn từ đầu, bây giờ quay về sợ rằng sẽ bị nghiêm trị, ai bảo bọn họ dẫn đầu chạy trốn? Hắn ngẩng đầu nhìn dãy núi cách đó mấy trăm km ở hướng tây rồi hạ quyết tâm, "Tiếp tục tiến lên, ta không tin Hoa Hồng Máu còn đuổi theo chúng ta đến tận khu vực đen tối ở dãy núi tây bộ".

Kate mấp máy môi định nói gì đó, có điều hắn vẫn quen nghe theo mệnh lệnh của Geriferry, vì vậy lại nuốt dị nghị vào bụng, vẫy roi ngựa chạy về hướng tây.

Lại chạy trời chết một trận, Geriferry dần dần phát hiện không đúng, bởi vì kỵ binh đế quốc Menied chạy theo phía sau không hề giảm bớt mà ngược lại càng ngày càng nhiều, lập tức hắn cảm thấy nghi ngờ.

"Chuyện gì thế? Tại sao lại chạy theo chúng ta về phía này như ong vỡ tổ vậy hả?" Cây thương kỵ sĩ trong tay Geriferry không biết đã ném đi nơi nào rồi, lúc này hắn nắm chặt yên ngựa, nghiêng người hỏi Kate đang cười ngựa chạy bên cạnh.

"Gerry, dừng lại đã. Cứ chạy tiếp như vậy thì ngựa của chúng ta sẽ mệt chết". Ngựa của Kate và Geriferry đều là ngựa tốt giá trị vạn vàng nên đương nhiên không thành vấn đề. Nhưng ngựa của thủ hạ bọn họ thì kém xa, lúc này mới chạy không đến hai canh giờ mà đã có con bắt đầu sùi bọt mép.

"Con bà nó!" Geriferry lẩm bẩm một câu, hắn biết Kate nói là thực tình. Bất kể là ngựa gì thì cũng không thể chịu nổi khi phải chạy điên cuồng như vậy, mặc dù cũng có những con ngựa có thể chạy liên tục mấy ngày mấy đêm, nhưng đó chỉ là chạy với tốc độ trung bình.

Kate vẫy tay ra lệnh cho thủ hạ dừng chạy nhanh và chuyển sang chạy chậm, lúc này Geriferry mới dừng ngựa đứng lên nhìn xa về phía sau. Hắn chỉ mới nhìn thoáng qua đã suýt nữa sợ đến tè ra quần.

Trong số các kỵ binh chạy trốn phía sau không ngờ lại có cả lá cờ sao nền đen thay mặt cho Thống soái, trong mắt Geriferry, lúc này lá cờ đó rõ ràng chính là một lá cờ câu hồn.

"Tại sao Cado cũng lui lại rồi?" Rõ ràng Kate cũng đã nhìn thấy soái kỳ, hắn thắc mắc với Geriferry. Ở trong lòng hắn, có lẽ Cado chết trận còn làm hắn dễ chấp nhận hơn là thấy cô ta chạy trốn theo bọn họ.

Chuyện đến nước này, Geriferry ngược lại trở nên tỉnh táo, hắn nói với Kate, "Đã như thế này thì chúng ta có chạy kiểu gì cũng không thoát được kỵ binh tinh nhuệ của Hoa Hồng Máu, không bằng hợp quân với bọn họ, nói không chừng còn có thể tìm được một con đường sống".

Kate đương nhiên sẽ không phản đối, hắn lập tức lệnh cho thủ hạ quay đầu ngựa lại, sắp xếp trận hình tấn công.

Đám tàn quân chạy theo phía sau có khoảng hơn mười ngàn người, phần lớn đều đã bị thương, tinh thần sa sút. Dưới soái kỳ, Cado cầm một cây thương bạc có khắc các loại ký hiệu ma pháp phức tạp trên tay, người mặc một chiếc áo giáp nửa người kiểu nữ màu bạc sáng, thiết kế bó eo khiến bộ ngực cô ta căng to ra chấn động lòng người, một đường bốn ba mà vẫn không hề dính một hạt bụi.

Lúc này ngựa trắng, giáp bạc, thương bạc khiến Cado lộ rõ tư thế hiên ngang, như một con hạc giữa bầy gà khi đứng giữa một đám tàn binh bại tướng mặc nguyên bộ áo giáp sẫm màu.

Trên đầu cô ta đội một chiếc khôi vàng bạc đan xen, trên đỉnh khôi có một viên mã não màu xanh thẫm, vài sợi tua mũ màu đỏ phất phơ bên cạnh tượng trưng cho quyền uy và phú quý. Mái tóc vàng dài mượt buông thẳng từ khôi xuống tận bên hông nhẹ nhàng tung bay theo gió Dolores. Cô ta còn có một đôi mắt màu lam đậm bình tĩnh gần như không mang bất cứ tâm tình nào, ánh mắt sâu sắc đến mức làm mọi người nhìn vào là sẽ vô thức chìm đắm trong đó. Cái mũi rất thẳng, rất cao của cô ta hơi nhăn lại khi nhìn thấy đội quân của Geriferry dừng bước. Đôi môi đỏ mề người của cô ta nổi bật trên nước da trắng như tuyết động lòng người, khóe miệng kéo ra một độ cong lạnh lùng trở thành hai má lúm đồng tiền bên má. Giờ khắc này dường như tất cả băng tuyết đều tỏa ra từ hai má lúm đồng tiền này và lập tức phủ kín cả khuôn mặt.

"Đây là một người đẹp lạnh lùng", Kate đánh giá.

"Đây là thiên sứ!" Cho dù kiếp trước đã quen nhìn người đẹp nhưng Geriferry vẫn phải thừa nhận chân thành không hề keo kiệt. Cũng giống như đại đa số người khác, lúc này hắn đã sa vào đôi mắt màu lam đậm dường như trời sinh đã có khả năng mê hoặc lòng người của Cado. Kiếp trước không biết tình yêu sét đánh là thứ gì, nhưng lúc này trong thế giới của Geriferry chỉ còn lại cô ta...

"Các ngươi là binh đoàn nào, vì sao dẫn đầu chạy trốn?" Một thanh niên tuấn tú đeo huy hiệu trái tim sư tử lên tiếng. Vị kỵ sĩ có dòng máu hoàng thất này gọi là Ephrai, là hậu duệ của một vị thân vương, có điều chắc hắn không có quyền thừa kế, vì vậy không khó giải thích tại sao hắn lại bám dính bên người Cado như một hộ hoa sứ giả. Bởi vì nếu giành được tâm hồn Cado, hắn có thể đăng hoàng trở thành con rể của một gia tộc lớn chỉ có người thừa kế duy nhất là Cado, nhờ vậy tránh khỏi vận mệnh trở thành một thiếu gia phú quý vô công rồi nghề.

Nghe vậy, rốt cục Geriferry cũng vùng vẫy thoát ra được khỏi đôi mắt Cado, hắn và Kate giục ngựa bước ra khỏi hàng, ngoài miệng liên tục nói, "Không không, đội trưởng Ephrai, ta nghĩ ngài hiểu lầm rồi. Không phải bọn ta chạy trốn, đó là vì bọn ta thấy thủ hạ bị sức mạnh mẽ của Hoa Hồng Máu đánh tan nên mới không thể không lui ra khỏi chiến trường để chạy tới thu gom thủ hạ. Ngài xem, đây không phải bọn ta đã sắp xếp xong trận hình để chuẩn bị giết về tiếp ứng các ngươi sao? Có điều không ngờ đội trưởng Ephrai oai phong thần dũng đã dẫn tiểu thư Cado xinh đẹp lui lại nhanh như vậy thôi".

Geriferry có ý nhấn thật mạnh hai chữ "lui lại", ý là ngươi bảo chúng ta chạy trốn, chẳng lẽ đây là các ngươi đang lui lại sao?

"Ngươi..." Ephrai chỉ Geriferry, tức giận không nói nên lời.

Trước kia Kate đã biết Geriferry vô si, chỉ có điều lúc này hẳn lại phải đánh giá gã bạn đầu cao hơn một bậc nữa, thật vô si! "Chúng ta là kỵ binh đoàn thứ mười hai, ta là đại đội trưởng Kate, xin hỏi đoàn trưởng Cado, phía sau có bao nhiêu kỵ binh Hoa Hồng Máu đuổi theo?"

Thấy Kate vốc người vạm vỡ bước ra, chính khí凛然 chất vấn từ góc độ quân nhân thuần túy, đám đội trưởng kỵ binh đang bảo vệ xung quanh Cado mới nhớ ra phía sau còn có truy binh, nào còn dám lãng phí thời gian chỉ trích nữa, "Đại khái có năm ngàn kỵ binh, bọn họ đuổi sát khiến bọn ta không sắp xếp đội hình được, nếu không bọn ta đã giết trở lại từ lâu rồi". Người trả lời là một đội trưởng kỵ binh có vóc người không thua kém Kate, hiển nhiên đây chỉ là đang mạnh miệng để tìm thể diện cho chính mình mà thôi.

"Có năm ngàn người, bây giờ chúng ta tổng cộng có hơn mười ngàn người, không bằng quay lại giết về, chưa chắc đã không thể giết ra một con đường sống. Ta và Kate sẽ làm tiên phong", thái độ Geriferry đột nhiên trở nên khác thường, trong mắt Kate, việc này và chịu chết cũng không có gì khác nhau.

Đám tướng lĩnh kỵ binh cùng lui lại với Cado này vốn đã bị Hoa Hồng Máu đuổi giết cực kì buồn bực trong lòng đang nghẹn đầy lửa giận. Bây giờ nhìn thấy Geriferry nhận trách nhiệm tiên phong, hơn nữa lại có Cado bên cạnh, sao có thể tỏ ra nhát gan trước mặt người đẹp được, vì vậy bọn chúng lũ lượt lên tiếng đồng ý.

Lúc này tiếng vó ngựa nặng nề và chinh tề từ phương xa truyền đến đã rơi vào tai họ, trái tim bọn họ không thể không tăng tốc đập theo.

Kỵ binh Hoa Hồng Máu đã đuổi kịp.

Kate gấp đến mức tóm chặt cánh tay Geriferry, "Người điên rồi à?"

Geriferry không để ý đến Kate, hất rút bội kiếm từ bên hông ra, chỉ xéo lên trời, hét lên, "Vì Cado, giết!" Sau khi hét xong, hất dẫn đầu lao về phía đội kỵ binh Hoa Hồng Máu phía trước.

Kate bắt đầu đi đánh phải bắt chước Geriferry hét theo một tiếng, "Vì Cado, giết!" Sau đó giục ngựa dẫn thủ hạ đuổi theo.

Một ngựa đi đầu, Geriferry chạy đến lúc tách khỏi đại đội mới lặng lẽ ra hiệu với Kate phía sau. Đã chuẩn bị hi sinh, Kate lập tức cười khổ không thôi, trong lòng mắng: Quá vô si, người lại chơi chiêu này!

Các đội trưởng kỵ binh khác thấy Geriferry quả nhiên dẫn đầu giết ra ngoài, để lại ấn tượng tốt anh dũng gan dạ trong lòng người đẹp, bọn chúng cảm thấy năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ của Hoa Hồng Máu cũng chỉ đến thế, lũ lượt cao giọng hò hét dẫn thủ hạ lao theo.

Thấy nhiều người cùng hô "Vì Cado" rồi lũ lượt giết về phía Hoa Hồng Máu như vậy, trong ánh mắt nhìn về phía Geriferry của Cado rớt cục lệ ra một tia nghi hoặc nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất. Cô ta và phó quan cầm soái kỳ bên cạnh nhỏ giọng trao đổi vài câu, sau đó cũng giật cương đánh ngựa đuổi theo.

Thấy đám kỵ binh Menied vốn đã bị quân mình giết như chó nhà có tang đột nhiên lại quay lại phản kích, các kỵ binh Hoa Hồng Máu đang đuổi theo đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này. Dưới sự chỉ huy của các tướng lĩnh, năm ngàn kỵ binh co trận hình lại dự định cho đối phương một đòn nặng phủ đầu.

Hai luồng kỵ binh mang theo hai đám tro bụi nhanh chóng đến gần nhau. 1000 mét, 700 mét, 500 mét, lúc này hai bên đều đã nhìn thấy vẻ mặt các kỵ binh đi đầu của đối phương, 300 mét...

Geriferry và Kate đang xung phong đầu tiên nhìn nhau ra hiệu, cả hai quay đầu ngựa dẫn thủ hạ đang bám sát phía sau chia ra chạy sang hai bên, đứng lúc hai bên sắp lao vào nhau thì hai tung đội lấy danh nghĩa Cado này đã nhanh chóng trốn thoát.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Thống Soái Tàn Binh

Mức độ đẫm máu của trận tao ngộ chiến quyết liệt này đã không thể dùng từ bi tráng để hình dung nữa.

Kate, Geriferry và các kỵ binh thủ hạ đang xung phong ở đầu trận tuyến tách khỏi chiến trường ngay khi vừa chuẩn bị lao vào Hoa Hồng Máu, trong khi đó các kỵ binh Hoa Hồng Máu đã xếp đội hình đột kích thẳng tiến cơ bản không có thời gian chia quân đuổi bắt bọn họ, cho nên các kỵ binh đoàn thứ chín và thứ mười của đế quốc Menied chạy theo phía sau Geriferry đã gặp tai ương, hai bên nhanh chóng đụng vào nhau và lập tức hỗn chiến với nhau.

Lúc này chạy trốn hay cầu nguyện chỉ là hi vọng xa vời và khiến bọn họ chết nhanh hơn. Ngõ hẹp gặp nhau dừng giả thắng, so sánh thực lực hai bên, khi không có cơ hội chạy trốn, khi không có một chút cơ hội sống sót nào, các kỵ binh đế quốc Menied với sức mạnh kém xa kỵ binh Hoa Hồng Máu chỉ có thể tuyệt vọng dùng kiếm, dùng máu nóng, dùng bất khuất, dùng đồng quy vu tận để bảo vệ cái tôn nghiêm hèn mọn của bọn họ.

Trận chiến đấu này kéo dài đến tận lúc mặt trời đã ngã về tây, khi kỵ binh đế quốc Menied cuối cùng đã ngã xuống mới kết thúc với chiến thắng thê thảm của các kỵ binh Hoa Hồng Máu. Dưới sự chém giết liều mạng của kỵ binh Menied, các kỵ binh Hoa Hồng Máu đã hi sinh quá nửa, những người sống sót đều có thương tích hoặc đã kiệt sức, mà các kỵ binh Menied chạy trốn vẫn còn hơn bốn ngàn. Lúc này bọn họ đã không còn vốn liếng để truy kích, chỉ có thể nghỉ ngơi tại chỗ chờ đợi viện binh.

Như vậy đã đủ để cho đội quân của Geriferry có thời gian chạy trốn, trên thực tế lúc này bọn họ đang chạy trốn chết chứ không phải chạy trốn bình thường, ôm đầu ngựa bỏ chạy bất kể sống chết.

Đương nhiên Geriferry vẫn rất hài lòng kết quả của chiến dịch hại người lợi mình hoàn toàn do một tay của chính mình đạo diễn, điều duy nhất làm cho hắn khó chịu là hình như từ đầu Cado đã nhìn thấu quỷ kế của hắn nên cô ta cũng trốn thoát được. Lúc này cô ta vẫn mang soái kỳ, dẫn hơn ngàn kỵ binh chạy theo Geriferry về vùng đất đen tối.

Cứ thế cả đám tàn quân chạy đến nửa đêm, càng ngày càng nhiều chiến mã kiệt sức, ngay cả các chiến sĩ trên ngựa cũng ngã xuống đất. Geriferry thấy phía trước đen kịt, hiển nhiên đã đến gần khu vực đồi núi bên ngoài vùng đất đen tối, hắn ra lệnh cho thủ hạ nghỉ ngơi chốc lát.

Vừa từ trên ngựa xuống, Ephrai đã dẫn mấy kỵ sĩ vọt tới bên cạnh Geriferry, mặt hắn vặn vẹo cực độ vì tức giận, trong mắt toát ra hung quang như muông nuốt người, "Geriferry, thằng khốn này, lần này mày nói thế nào? Đừng nói với ta là lại lui lại".

Trong nháy mắt khi đám người này vây lên, Kate bên cạnh Geriferry đã rút bội kiếm đứng chặn trước người Geriferry. Cùng lúc đó, bốn hộ vệ trong số kỵ binh phía sau Geriferry nhanh chóng chạy ra, lập tức bảo vệ xung quanh Geriferry, đầu khí dày đặc lập tức che kín toàn thân xác nhận địa vị chiến sĩ cao cấp của bọn chúng.

Có mấy cao thủ này, nhìn lại bên mình còn khoảng ba ngàn chiến sĩ, Geriferry nhìn thoáng qua chưa đến một ngàn người bên phía Ephrai tính cả Cado rồi lập tức đắc ý cười ha hả.

"Đội trưởng Ephrai, trước hết phải hiểu rõ tình hình rồi mới làm khó dễ ta! Đừng để bỏ bụng mình, có tin bỏ giết luôn cả đám cận vệ các người hay không?" Người đông thể mạnh, Geriferry cũng càng to gan, hắn đe dọa Ephrai cao quý với giọng điệu của một tên lưu manh vô lại.

"Người... người là một thằng khốn hèn hạ vô sỉ, lấy danh nghĩa quý tộc, ta phải quyết đấu với người!" Ephrai tức giận ném bao tay xuống dưới chân Geriferry.

"Quyết đấu?" Geriferry nheo mắt nhìn Ephrai đang nổi giận lôi đình, trên mặt mang nụ cười giễu cợt, "Muốn quyết đấu sao? Đáng tiếc trước giờ ta đều ghét cay ghét đắng quyết đấu, cho nên..." Geriferry dừng lại một lát, ra hiệu cho các chiến sĩ đang dựa vào chiến mã xem kịch vui phía sau, "Quyết đấu của ta chính là một đám người đánh một đám người, nếu như người không có ý kiến thì bây giờ bắt đầu luôn".

Đối mặt với binh đoàn kỵ binh tinh nhuệ như Hoa Hồng Máu thì không cần phải đánh, nhưng nếu như đối thủ cũng là loại kỵ binh không chính quy như đám thủ hạ của Ephrai thì đám kỵ binh phía sau Geriferry sẽ rất vui vẻ hành hạ đối phương, nhất là khi người ngựa bên mình nhiều gấp đôi phương mấy lần. Cho nên bọn chúng lập tức mặc giáp lên ngựa, dáng vẻ háo hức, chỉ chờ Geriferry ra lệnh.

Ephrai nhụt chí, hắn chưa bao giờ là một gã liều lĩnh, vừa rồi chỉ tức quá nên mới đến tìm Geriferry lý luận. Đương nhiên đây cũng là vì hắn có ý muốn khoe khoang trước mặt Cado, chỉ có điều hiển nhiên hắn không ngờ Geriferry lại nói đánh là đánh một cách vô lý, không hề quan tâm đến địa vị hậu duệ thân vương của hắn như vậy. Lúc này Ephrai đành phải nhìn về phía Cado với ánh mắt cầu cứu, hi vọng cô ta đứng ra bảo vệ công bằng.

Cado cũng không thèm nhìn bên này một mắt, lúc này cô ta vừa xuống ngựa, đang tỉ mỉ chải bõm ngựa, có lẽ trong mắt cô ta, Ephrai sống hay chết cũng không quan trọng bằng chiến mã của cô ta.

Nhưng phó quan cầm nắm giữ bên cạnh Cado lại không nhìn được nữa, cô ta hung ác trợn mắt nhìn Geriferry, nói với giọng nữ thanh thúy, "Đây rõ ràng là ép người quá đáng, ta cảm thấy sỉ nhục vì giới quý tộc lại có một kẻ cận vệ như người".

Thì ra vị phó quan đầu đội khôi giáp gắn lông chim đi theo bên cạnh Cado một tác không rời này là một cô nàng yếu điệu, đây là tiếng lòng của tất cả đàn ông ở đây.

"Karen!" Đang chỉnh lại yên ngựa, đột nhiên Cado lên tiếng, giọng nói của cô ta lạnh lạnh mà êm tai, có một loại ý vị khác lạ.

"Cái gì... Tiểu thư, tên Geriferry kia không hề có phong độ của một kỵ sĩ quý tộc, lần này nếu không phải hắn dẫn đầu chạy trốn thì chúng ta cũng chưa đến mức rơi vào tình cảnh bây giờ". Xem ra quan hệ giữa cô nàng thị nữ gọi là Karen này và Cado không hề đơn giản, cô ta có thể làm nũng với Cado trước mặt nhiều chiến sĩ như vậy.

"Đừng nói nữa!" Cado đột nhiên nâng cao âm lượng, hoặc cũng có thể nói cô ta đưa thêm khí lạnh vào giọng nói của mình.

Chúng ta có thể tưởng tượng lúc này gương mặt Karen bên dưới chiếc khôi lông chim đang tui thân không cảm được nước mắt.

Đương nhiên Geriferry không muốn chiến đấu sống mái với Ephrai một trận trong khi phía sau còn có truy binh, chẳng mấy khi thấy người đẹp lạnh lùng Cado mở miệng, đương nhiên hắn phải dẫn mầm họa đi xa. Hắn không muốn bị Ephrai thù lâu nhớ dai đâm cho một đao trong một cuộc hỗn chiến có thể xảy ra sau này.

"Ephrai, so với thảo luận về sự khác nhau giữa chạy trốn và lui lại, ta cho rằng người nên đi hỏi thống lĩnh Cado, bỏ cô ấy, Thống soái Ursa vĩ đại của đế

quốc Menied chúng ta hoàn toàn không hề đi cùng chúng ta, vì sao cô ấy phải mang theo lá cờ thống soái này? Đừng nói với ta rằng đây chính là đức hi sinh trong tinh thần kỵ sĩ!"

Lần này không chỉ là Ephrai, ngay cả các thủ hạ trực thuộc của Cado cũng nhìn về phía cô ta. Nếu như đây là sách lược, hi sinh cục bộ để thu hoạch thắng lợi lớn hơn thì sự hi sinh này cũng hơn lớn quá. Phải biết đây là trọn năm mươi ngàn người, hơn nữa ở đây còn có rất nhiều hậu duệ của quý tộc đương quyền, bất kể vì một thắng lợi như thế nào thì sự hi sinh như vậy cũng là điều ngay cả hoàng đế của đế quốc cũng không thể chấp nhận được.

Vì vậy tất cả mọi người đều giữ nguyên ánh mắt trên mặt Cado, ánh mắt bọn họ không còn tán thưởng mà trở nên nặng nề, nghi ngờ, còn có một chút giận dữ!

Tính mạng là thứ mỗi người đều chỉ có một lần, sự hi sinh dưới bất cứ lý do nào đều là tội lỗi. Càng huống chi bọn họ là những người vừa bắt đầu đã bị xem như người phải hi sinh.

"Người..." Xem ra Karen là một người thẳng tính, vừa mới chuẩn bị giục ngựa tiến lên nói lý với Geriferry, cô ta đã bị ánh mắt lạnh lùng của Cado ngăn lại.

Cây thương bạc Cado cầm trong tay đã dựa lên mình ngựa, cô ta hào phóng đi tới trước người Geriferry, mím môi, ánh mắt lạnh như băng mang theo vẻ tiếc nuối, "Giống như những gì đội trưởng Geriferry nói, khi cuộc chiến đấu hôm nay vừa bắt đầu, các người đã bị xem như người phải hi sinh..."

Hiện trường lập tức xôn xao, có chiến sĩ đã rút bội kiếm trong tay ra, ngay cả Ephrai cũng cả người toát mồ hôi lạnh, nhìn Cado với ánh mắt khó hiểu.

Không hề cử động, Cado tiếp tục nói, "Cũng bao gồm cả ta..." Nói tới đây, trên mặt Cado lộ ra một thoáng thương cảm, ánh mắt lạnh như băng hơi thu lại, cô ta nhìn quanh một vòng, ánh mắt trở nên xa xăm, "Ta cũng không thể hiểu được một mệnh lệnh như vậy, nhưng chúng ta là quân nhân, chúng ta phải phục tùng, vì hàng ngàn hàng vạn con dân đế quốc Menied đang phải đối mặt với ngọn lửa chiến tranh, vì vinh quang, ta sẵn lòng hi sinh. Ta tin rằng sự hi sinh của chúng ta là đáng giá, nhờ đó có thể đổi lấy thắng lợi lớn hơn. Còn vì sao soái kỳ lại ở trong đội ngũ của chúng ta? Đó là cơ mật quân sự cao nhất, thứ lỗi cho ta không có quyền trả lời".

Vừa nghĩ đến Cado tôn quý cũng là người hi sinh, đám tàn binh bại tướng vừa rồi còn đang tức giận cũng thấy dễ chịu hơn một chút. Hơn nữa một đám đàn ông đe dọa một cô gái thật sự cũng không phải một chuyện vinh dự gì, vì vậy bọn họ nguyên rùa Ursa trong lòng rồi tới tập lui lại, ai làm gì thì tiếp tục làm vậy.

"Chờ đã! Cado đột nhiên gọi Geriferry đang chuẩn bị nghỉ ngơi lại, "Bắt đầu từ bây giờ, ta thừa nhận ngươi là thống lĩnh tối cao của cánh quân này, nhưng ngươi phải dẫn theo ta và tất cả mọi người ở đây, trước khi ta ngã xuống thì cây soái kỳ này cũng không thể ngã xuống".

Geriferry rất phản cảm khi thấy phụ nữ nói chuyện với hắn bằng giọng như một người từ cao nhìn xuống, trên thực tế, bản ý của hắn vừa rồi là chia rẽ quan hệ hai bên một chút, làm cho Cado biết khó mà lui, rồi khỏi hắn mỗi người một ngã, triệt để đuổi ngôi sao chói này ra xa mình. Hắn lại không nghĩ rằng Cado sẽ từ bỏ quyền lãnh đạo, ngược lại vẫn bám lấy mình, điều này làm cho Geriferry không thể tiếp nhận được.

"Nếu như ta không đồng ý thì sao?" Geriferry nhìn một chút bốn hộ vệ cao cấp và Kate bên cạnh, hắn cảm thấy mình có vốn liếng để phản kháng mệnh lệnh.

"Vậy ta sẽ liều mạng với ngươi!" Cado khinh miệt nhìn lướt qua mấy chiến sĩ cao cấp bên cạnh Geriferry, "Ngươi có cần thử xem hay không?"

Đây là tự tin hay ra vẻ huyền bí? Geriferry không nắm chắc, đối với những chuyện không nắm chắc, Geriferry cố gắng không mạo hiểm. Hắn quay đầu bỏ đi một cách rất lưu manh, bỏ lại một câu, "Vậy tốt, chúc mọi người có một chuyến đi vui vẻ đến vùng đất đen tối".

Sau khi nghỉ ngơi ăn uống qua loa nửa canh giờ, cánh quân liên tục xui xẻo này lần nữa bước lên con đường trơn chết dưới sự chỉ huy của thống lĩnh mới. Geriferry ngồi trên lưng ngựa hô to với khoảng bốn ngàn thủ hạ phía sau, "Mục tiêu của chúng ta là vùng đất đen tối, chúng ta sẽ trốn trong núi sâu rừng già đến khi kẻ thù lui binh. Cho nên tốt nhất là bám sát rêu các người nên cùng ta cầu khẩn cho tên điên Gosa đó ngàn vạn lần đừng cảm thấy hứng thú với núi sâu rừng già".

Lúc này Karen bên cạnh Cado lo lắng hỏi, "Tiểu thư, như vậy thật sự có thể sao? Ý tôi là nghe theo sự chỉ huy của gã tồi tệ kia, chúng ta thật sự có thể chạy thoát sao?"

Cado chần chừ gật đầu, ít nhất cô ta cho rằng Geriferry có thể bảo tồn đại bộ phận sức mạnh trên chiến trường tàn khốc, chứng tỏ bản lĩnh chạy trốn của hắn vẫn không tồi, đây cũng là nguyên do cô ta giao quyền chỉ huy cho hắn.

Trước khi đi vào vùng đồi núi, Cado quay lại nhìn xa về phía Dolores. Mắt cô ta lộ vẻ lo lắng, bỏ cô ta, Ursa, Thống soái nam cương đế quốc, sáng nay đã chính miệng bảo đảm: Chỉ cần cô ta ngăn chặn Hoa Hồng Máu được hai canh giờ, sau hai canh giờ ông ta sẽ chạy tới hợp quân với cô ta. Bây giờ đã sắp được một ngày rồi. "Bồ, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì!" Cado cầu khẩn trong lòng, thốt ngựa dưới hông cô ta đã đi vào vùng đồi núi, những bụi cây rậm rạp lập tức che khuất tầm mắt cô ta.

Khu vực bên ngoài rừng rậm đen tối do những bụi cây thấp bé và vô số gò đồi tạo thành cũng không thể tạo thành khó khăn quá lớn cho đám tàn binh bại tướng được Geriferry dẫn theo - nếu như không tính đến đói khát và mệt mỏi!

Sau khi cưỡi ngựa qua những lùm cây toàn là gai góc được ba canh giờ, rốt cục buổi sáng hôm sau bọn họ đã đo vào rừng rậm đen tối. Từng khu rừng với các loài thực vật màu đen cao lớn, tươi tốt, rậm rạp che trời, che khuất cả vô số núi cao khe hẹp, đương nhiên cũng che khuất vô số nguy hiểm chưa biết.

Bởi vì quanh năm suốt tháng không có tia sáng nào chiếu được vào trong rừng, rừng rậm đen tối lúc nào cũng tràn ngập một lớp sương mù màu vàng, dù chưa đặc đến mức trở ngại tầm mắt mọi người, nhưng loại khí độc do cành khô lá mục và hài cốt động vật thối rữa tạo thành này sẽ khiến con người đi lại trong đó trở nên chóng mặt mệt mỏi sau khi hít thở thời gian dài, từ đó sẽ ngạt thở đến chết. Chính vì lý do này, rừng rậm đen tối luôn luôn là cấm địa của người bình thường.

Đương nhiên điều này hoàn toàn không thể quấy nhiễu đám người Geriferry. Sau khi tiến vào rừng rậm đen tối, mấy hộ vệ gia tộc trước đây từng là nhà mạo hiểm đã lập tức tìm được lá của một loại thực vật thân rễ tên là selan. Nghiền nát lá cây selan, dùng vải bọc lại, cách một thời gian lại đưa lên mũi ngửi một chút là cảm giác chóng mặt sẽ lập tức biến mất, thay vào đó là tinh thần sáng khoái, có thể nói là hiệu quả tức thời.

Vì vậy đám tàn quân đang trốn chết lũ lượt bắt chước, điều này làm cho Kate lại một lần nữa phải hăm mộ vận may của Geriferry. Đương nhiên, nếu như đám truy binh phía sau không biết bí quyết này thì càng tốt.

Làn sương độc làm người ta phải sợ hãi dừng bước đã trở thành một chuyện cười trong mắt bọn họ, có điều khu rừng tối tăm này cũng khiến bọn họ cảm thấy lạ lẫm, cũng coi như là một kỉ niệm khó quên.

Nhưng phiền phức mới lại đến, tiến lên được một hồi không lâu lắm, đất rừng tương đối bằng phẳng đã lui lại phía sau, dãy núi Arques chắn ngang đường đi của mọi người. Lúc này muốn cưỡi ngựa trên dốc núi toàn là những tảng đá hình thù quái dị cũng không được, những con chiến mã được đám kỵ binh quý như tính mạng rõ ràng đã trở thành trời buồm.

Geriferry không hạ lệnh đi dọc theo chân dãy núi lên phía bắc, không phải hắn không muốn làm như vậy, hắn cảm thấy Hoa Hồng Máu sẽ tuyệt đối không chỉ phải một chi kỵ binh đuôi giết bọn họ mà sẽ chia làm nhiều chi kỵ binh vây kín bọn họ. Mặc dù trực giác của hắn luôn luôn không đáng tin, nhưng chuyện liên quan tới tính mạng mình, thà rằng phải đi thêm vài bước còn hơn phải đối mặt với mạo hiểm. Thấy phía sau tạm thời không nhìn thấy bóng dáng kỵ binh Hoa Hồng Máu, hắn quyết đoán hạ lệnh giết chiến mã, sau khi ăn no nê lại chế biến thịt ngựa dư thừa thành thịt khô, sau đó tiếp tục đi về hướng tây.

Mệnh lệnh này khiến cho đại đa số người đều không cam lòng, có điều khi Cado vùng kiếm đâm chết chiến mã của chính mình, những người còn lại cũng không còn suy nghĩ nhiều mà lũ lượt làm theo.

Từng đồng lửa và khói xanh bốc lên, điểm xuyết những đốm sáng đỏ cho không gian u ám này. Mùi thịt tràn ngập bắt đầu kéo một số dã thú tới thăm dò, có điều đối mặt với những chiến sĩ loài người đông hơn chúng nhiều lần, đám dã thú cũng chỉ có thể không cam lòng đứng ngửi với ý nghĩ ăn thịt không bằng ngửi mùi thơm.

Nhưng Hoa Hồng Máu không hề cho bọn họ quá nhiều thời gian nghỉ ngơi, từng đám quạ đen từ phía sau bắt đầu bay qua đỉnh đầu bọn họ, bay về phía đỉnh núi sâu hơn. Tiếng quạ quạ âm ỉ nhắc nhở bọn họ, thân chết thu hoạch tính mạng - những kỵ binh Hoa Hồng Máu - chỉ còn cách bọn họ không xa.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thử Chín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hành Trình Đen Tối

Dãy núi Arques vắt ngang qua đại lục Thương Mang từ nam đến bắc. Mặt đông là vô số gò đồi và đồng bằng rộng lớn, non xanh nước biếc non xanh nước biếc, đất đai màu mỡ, sung túc phồn vinh. Mặt đông cũng tập trung cả ba đại đế quốc và hàng chục công quốc liên bang của loài người. Nơi này, đại bộ phận loài người đều thờ phụng ánh sáng, Giáo đình thần thánh có quyền phát ngôn rất lớn. Nơi này được tất cả các sinh vật có trí tuệ trên đại lục gọi là đồng minh Thần Thánh.

Còn mặt tây dãy núi Arques là vô số ngọn núi xen kẽ với các dòng sông và các đồng bằng nhỏ. Phía cực tây của nó thì là vực sâu địa ngục tỏa ra mùi lưu huỳnh nồng nặc, nghe nói dưới vực sâu là nơi sinh sống của đám Devil (ác ma) đáng sợ. Rừng rậm nguyên thủy vô biên vô hạn bao trùm đại bộ phận khu vực, vô số dị thú hồng hoang qua lại trong rừng, sương mù quanh năm không tan bao phủ núi sông, cũng là nơi tối tăm và tà ác. Các sinh vật có trí tuệ ở đây thờ phụng tối tăm, tôn trọng bạo lực và âm mưu, tôn sùng tà ác là tín ngưỡng cao nhất. Nơi này tập trung đám Orc (người nửa thú) và tộc đêm tối lấy máu tươi làm thức ăn. Đương nhiên nơi này cũng có rất nhiều loài người, bọn họ phần lớn là những người phải đến đây trốn tránh sau khi bị coi là dị giáo đồ ở đồng minh Thần Thánh. Bọn họ thù hận lẫn nhau nhưng những đoàn kết chân thành với nhau. Nghe nói trong dãy núi viễn cổ ở chỗ sâu nhất của vùng núi này còn có rỗng không lồ viễn cổ sinh sống với số lượng không nhiều. Nơi này bị đồng minh Thần Thánh gọi là vùng đất đen tối, còn các sinh vật có trí tuệ ở đây cũng được gọi là dị giáo đồ.

Tóm lại, đại lục Thương Mang là một thế giới của kiếm và ma pháp, thánh đồ và dị giáo đồ, rỗng không lồ và người thú cùng tồn tại, cũng là một thế giới luôn luôn không thiếu máu và lửa, tình yêu và nước mắt, lật đổ và chống lật đổ, thờ phụng và báng bổ, kỳ ảo và loạn lạc.

Thần nói, tất cả loạn lạc đều là nguồn gốc của tội ác. Còn tất cả mọi người có tín ngưỡng thì nói, nguồn gốc thật sự của tội ác là thần đã vứt bỏ chúng ta.

Đúng vậy, những vị thần ăn trên ngai trước, khiến những con người nhỏ bé và yếu ớt phải kính ngưỡng đã biến mất hơn mười ngàn năm. Còn cái gọi là thần tích thì ngay cả ông nội của ông nội của ông nội bọn họ cũng chưa từng chính mắt nhìn thấy. Cái gọi là tín ngưỡng cũng từ từ biến mất trong quá trình truyền thừa từ đời này qua đời khác. Bình thường mọi người vẫn tin tưởng và dựa vào chính bản thân mình, chỉ có những người xót xa và tuyệt vọng mới coi thần cao hơn tính mạng của mình.

Thần đã trở thành nội dung đàm luận riêng tư của các quý tộc, còn những bình dân thân ở tầng thấp thì trong mắt vẫn còn lộ ra một chút kính sợ khi nói tới thần, vèn vèn chỉ có một chút, thậm chí còn không bằng khi bọn họ nhìn thấy lãnh chúa hay quan chức trị an.

Bị Hoa Hồng Máu ép sát từng bước, đám người Geriferry tới tập thu thập thịt ngựa đã nướng chín hoặc nướng nửa sống nửa chín, bắt đầu vượt qua dãy núi chắn ngang trước mặt bọn họ. Có lẽ là vì đã ăn uống no nê nên lần này chưa đến giữa trưa tất cả mọi người đã vượt qua núi tới một khe núi hẹp. Hành trình đen tối của bọn họ đã bắt đầu từ nơi này.

Được các hộ vệ gia tộc nhắc nhở, Geriferry biết khe núi hẹp này có một cái tên đáng sợ: Khe núi Vô Hồi, ý là nếu đi vào khe núi này thì cũng đồng nghĩa với đi lên một con đường có đi mà không có về.

Nhưng đối với đối với một người đã chết rồi sống lại như Geriferry thì không về cũng có làm sao? Cuối con đường chính là cuộc sống mới! Hơn nữa bây giờ bọn họ đã bị ép đến đường cùng, muốn lùi cũng không lùi được.

Không để ý đến sự nhắc nhở của hộ vệ, Geriferry đi đầu tiến vào khe núi hẹp. Trong nháy mắt, một luồng rét lạnh tĩnh mịch buốt giá tràn lên trong lòng hắn, cả người nổi da gà vì căng thẳng và lạnh giá.

Từng cơn gió lốc cuộn lên trong khe núi, va chạm vào vách đá hai bên phát ra tiếng kêu hu hu kỳ lạ thật sự làm mọi người sồn tóc gáy.

Sau khi tiến lên được vài trăm mét, dừng nói đã thú, ngay cả xương cốt đã thú cũng không hề nhìn thấy. Lúc này đám binh lính đã chạy lên trước rốt cục phát hiện một cái bẫy đơn sơ do dây leo, giá gỗ và cành trúc vót nhọn tạo thành, bị lính gác chêm một kiếm đã vỡ tan thành từng mảnh. Nói chính xác thì không phải cái bẫy bị phát hiện mà là bị vô tình chêm hồng, có điều tên lính đó vẫn tỏ ra tự mãn đắc ý. Đối với hắn, đám dị giáo đồ ở vùng đất đen tối cũng chỉ đến thế.

"Đáng chết thật, không thể tiến lên được nữa. Chắc chắn nơi này là nơi tụ tập của một loại sinh vật tối tăm nào đó, chúng sẽ ăn thịt chúng ta, cả xương cũng không thừa". Ephrai lớn tiếng la hét, tiếng hét chói tai vang vọng thật lâu trong khe núi, không ngừng khảo nghiệm trái tim và màng nhĩ của bọn họ, làm cho những chiến sĩ kiên cường nhất cũng kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên tiếng hét này cũng chỉ có thể khiến mọi người hơi kinh hãi chứ rất ít người quay lại nhìn hắn. Ánh mắt đa số mọi người đều tụ tập trên người Geriferry, không có gì phải nghi ngờ, bây giờ hắn đã là Thống soái trên thực tế của đội ngũ này.

"Sinh vật đen tối?" Khóe miệng Geriferry kéo ra một thoáng cười nhẹ, "Đối với ta, nơi có người mới có cơ hội". Nghĩ tới đây, hắn coi thường thái độ của Ephrai mà nhìn về phía Cado. Không phải hắn sợ Cado phản đối, thậm chí hắn chỉ mong sao Cado dừng lại để hắn có thể thoát khỏi cái mồm họa này.

Đối mặt với sự thăm dò của Geriferry, Cado chỉ khẽ cau mày, sau đó quay đầu sang một bên. Hình như đã nhìn thấu mách lới của Geriferry, cô ta chỉ yên lặng không nói gì.

Mọi người tiếp tục lên đường, có điều để đề phòng bất ngờ, lần này Geriferry phái đủ một trăm lính trinh sát đi trước mở đường, hoặc cũng có thể gọi một trăm người này là tốt thì. Thấy mọi người không hề để ý đến sự nhắc nhở của mình, lại không thể dựa vào chưa đến hai trăm người dưới tay để giết trở về, Ephrai đành lâm bậm vài câu với Cado. Thấy cô ta vẫn không thèm để ý đến mình, hắn chỉ có thể đi theo mọi người.

Vách đá khe núi Vô Hồi nhấp nhô cuộn sóng bất quy tắc, Geriferry đi phía trước luôn cảm thấy có vô số ánh mắt đang nhìn trộm bọn họ, dù cảm giác này không hề dễ chịu nhưng cũng chỉ có thể cố gắng đi về phía trước.

Lúc đội ngũ đi đến giữa khe núi thì đã gần đến hoàng hôn. Đi đến đây tầm mắt đã rộng rãi hơn nhiều, vách đá dốc đứng đã trở thành sườn dốc tương đối thoải. Các loài cây cối phủ kín khe núi lúc đầu cũng thưa thớt hơn nhiều. Ánh chiều tà không quá mãnh liệt xuyên qua tán cây chiếu xuống khe núi hẹp tạo thành những vệt sáng hình tròn, khiến đám người Geriferry gần như đã thích ứng với bóng tối cảm thấy hoa mắt, nhìn thấy tất cả mọi cảnh tượng đều biến thành hai, sau đó mới từ từ hợp lại thành một.

"A..." Đúng lúc này, phía trước đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thê lương, hơn một trăm lính trinh sát đi trước dò đường vừa lặn vừa bò lui lại. Chi còn lại không đủ năm mươi người, còn có không ít người đã bị thương. Từ mũi tên xuyên qua khe hở áo giáp cắm vào trên người bọn họ.

Đương nhiên là bọn họ đã bị sinh vật đen tối chưa biết tấn công.

"Xảy ra chuyện gì?" Geriferry đỡ lấy một chiến sĩ trên vai trúng hai mũi tên, mở miệng hỏi.

Trả lời hắn là vô số bóng người hiện lên hai bên vách đá và xông xuống theo sườn dốc, bao vây đám người Geriferry đi phía trước đội ngũ lại. Lần này đám tàn binh bại tướng của đế quốc Menied dưới khe núi không chạy trốn. Trên thực tế, khi không có chiến mã, bọn họ cũng không thể chạy thoát được lũ quái vật tướng mạo dữ tợn cao lớn hơn bọn họ rất nhiều năm. Tất cả chỉ giờ là chấn trong tay lên chuẩn bị phản kích.

Geriferry lập tức giơ tay lên ngăn thủ hạ không cho động thủ, trên mặt nở nụ cười hòa nhã, dùng ngôn ngữ thông dụng của đại lục Thương Mang hỏi:

"Dừng sĩ Orc?"

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Lấy Danh Nghĩa Lương Thực

Không có ai trả lời. Thân thể bọn họ khỏe mạnh vạm vỡ hơn loài người nhiều. Cái trán thụt vào, hàm dưới nhô ra, những chiếc răng to và nước da thô ráp cho tất cả mọi người thấy rõ ràng huyết thống Orc của bọn họ. Thân thể vạm vỡ và những cây gậy gỗ giản dị là chỗ dựa duy nhất của bọn họ, hai mắt đỏ tươi và cái mũi thô phỉ phò tỏ rõ bản tính tham lam và thù hận của bọn họ.

Trong rừng chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của Orc và tiếng tim đập của chiến sĩ loài người. Geriferry và Kate trao đổi ánh mắt, nhẹ nhàng vẫy tay ra lệnh cho thủ hạ lui lại mười mét, để lại một khu vực giảm xóc ở giữa hai bên. Bất kể là chạy trốn hay là chiến đấu thì ít nhất khoảng cách này những còn có thể tranh thủ cho chính mình một chút thời gian.

"Loài người, ở đây không phải nơi các ngươi có thể đặt chân đến, hãy rời khỏi đây". Có lẽ là vì nhìn thấy các chiến sĩ loài người dưới đáy khe núi chỉ lui lại mười mấy bước rồi dừng lại bất động, một âm thanh thô kệch trên đỉnh núi truyền xuống. Sau khi các chiến sĩ Orc vây quanh đám Geriferry tránh ra khoảng cách một bước, một gã Orc có vóc người rõ ràng vạm vỡ hơn đám Orc còn lại nhiều bước xuống từ sườn núi phía nam.

Chỉ thấy đầu hán đội mũ lông chim như của thổ dân da đỏ, những bắp thịt trên người nổi lên cuộn cuộn dưới lớp lông dày trên người rất dễ làm mọi người liên tưởng đến sức mạnh kinh khủng của hán. Bên hông hán quấn một vòng vải dày như chiếc váy, sau lưng đeo ba ngọn lao, một cây lang nha bổng to lớn vắt trên vai, tay phải nắm cán lang nha bổng nhẹ nhàng thoải mái như cầm một cái tăm.

Nhưng lúc này Geriferry không hề dừng ánh mắt tại vị tù trưởng Orc này. Hán, Kate và Cado vừa từ phía sau chạy tới, thậm chí cả bốn gã hộ vệ gia tộc cao cấp phía sau Geriferry đều chăm chú nhìn một gã chiến sĩ Orc đứng phía sau tù trưởng Orc nửa bước. Đương nhiên những người khác có thể dựa vào thực lực để phát hiện gã Orc này có sức mạnh không tầm thường, còn Geriferry thì hoàn toàn dựa vào trực giác.

Hình thể gã Orc này không hề có khác biệt gì nhiều so với những chiến sĩ Orc khác, thậm chí cũng thấp hơn tù trưởng Orc một cái đầu, có điều hán mặc một chiếc áo giáp chứ không cỡi trần như những gã Orc còn lại. Đó là một chiếc áo giáp đặc biệt, thực ra là một tấm phen đan bằng loại dây leo không biết tên nào đó, bên trên bôi đầy dầu mỡ, ánh sáng chiếu vào lớp dây leo phết mỡ ánh xạ thành nhiều màu sắc xanh đỏ. Chính giữa tấm phen này có khoét một cái lỗ để chui đầu qua, hai nửa tấm phen che phía trước và sau lưng hán. Trong tay hán không phải là gậy gỗ hay kiếm sắt giản dị như đám Orc còn lại mà là một cây búa lớn đến dọa người, cán búa dài hai mét, mặt búa sáng loáng to bằng cái thớt tủa ra hơi lạnh, độ sắc bén của nó khiến mọi người chỉ cần nhìn đã khiếp sợ.

Một chiến sĩ Orc biết cách vũ trang chính mình, hoặc nói cách khác, hán từng đến đất nước của loài người.

"Tù trưởng Orc mạnh mẽ và tôn kính!" Thấy quả thật trong bộ lạc Orc này có người nghe hiểu được ngôn ngữ thông dụng của đại lục, trong lòng Geriferry rất vui vẻ. Hán bước dài bước ra khỏi hàng và dùng ánh mắt ngăn hộ vệ gia tộc và Kate đang định đi theo bảo vệ hán lại, đi tới cách tù trưởng Orc không đủ năm mét, rút bội kiếm đeo bên hông ra ném xuống đất, tay phải đặt trước ngực khom lưng thi lễ với tù trưởng Orc, lại mở miệng nói, "Thưa tù trưởng Orc tôn quý và tất cả các dũng sĩ Orc vĩ đại, chúng tôi không có ác ý, ngược lại, chúng tôi tới tìm sự che chở và giao dịch".

Trong đất nước của loài người, Orc luôn luôn đồng nghĩa với thấp hèn, nhưng lúc này lại được Geriferry nhìn bợ là tôn quý, vĩ đại. Các chiến sĩ phía sau hán, bao gồm cả Cado, đều không thể nhìn được nữa, tới tấp quay mặt đi.

"Che chở? Giao dịch? Loài người xảo quyệt, mặc dù ta rất bội phục dũng khí của ngươi, nhưng không được biểu diễn những màn khoe này trước mặt ta. Chúng ta không cần bất cứ giao dịch nào, còn che chở? Hãy tìm kiếm sự che chở nơi những thanh kiếm trong tay các ngươi!"

Đây là một bộ lạc Orc ở gần đất nước loài người nhất trong vùng đất đen tối, trong vô số năm bọn họ đã phải chịu mọi sự lừa gạt của loài người, đương nhiên tù trưởng Orc sẽ không dễ dàng tin tưởng gã loài người trước mặt này.

Geriferry không nhụt chí, trên thực tế nếu Orc lập tức đồng ý thì hán lại không thể yên tâm. Dù sao giữa các chủng tộc khác nhau chắc chắn phải có nghi ngờ, hơn nữa thù hận giữa loài người và các chủng tộc đen tối đã kéo dài mấy ngàn năm.

"Ngươi xem, đây là cái gì?" Geriferry rút túi tiền ra, lắc lư để những đồng tiền vàng bên trong phát ra tiếng leng keng dễ nghe, "Ta có thể cho các ngươi tiền vàng, là tiền vàng lấp lánh!" Geriferry nói, đồ tiền vàng ra để những đồng tiền rơi rải khắp nơi trên mặt đất, tỏa ra ánh vàng mê người.

Nhưng những chiến sĩ Orc xung quanh hán chỉ khinh khinh nhìn một cái rồi không thèm nhìn thêm lấy một lần. Tù trưởng Orc cười ha hả, "Loài người, không được khoe khoang những thứ vô dụng này trước mặt các dũng sĩ tôn quý của ta. Vàng đúng không? Ta có thể nói với ngươi, ở nơi chúng ta sống có một mỏ vàng rất lớn dưới đất".

"Đúng vậy, tù trưởng tôn kính, tha thứ cho sự nông cạn của ta". Trong thế giới của Geriferry, tất cả đều có thể thương lượng, chỉ cần có thể đối thoại thì

sẽ không có giao dịch nào không thể đạt thành. Bây giờ cơ hội ngay trước mắt, đương nhiên hắn sẽ không từ bỏ dễ dàng.

"Vây thì", Geriferry nhìn qua vũ khí trong tay những chiến sĩ Orc rồi chỉ thanh bội kiếm dưới đất, "Như ngươi nhìn thấy, ta có thể cung cấp vũ khí cho ngươi. Ngươi nhìn xem, những thứ này có thể vũ trang cho con dân của ngươi, làm cho bọn họ biến thành những chiến sĩ mạnh mẽ nhất trên cả đại lục".

Nói xong, Geriferry liếc một cái về phía những thủ hạ phía sau, vì vậy bắt đầu từ Kate, từng cây thương kỵ sĩ, từng bộ cung nỏ chế tạo tinh xảo lập tức xếp thành một ngọn núi nhỏ phía sau Geriferry. Trừ bội kiếm trên người, đám tàn binh bại tướng này hầu như đã ném ra tất cả mọi vũ khí có thể tạo thành đe dọa. Thậm chí trong đó có một chiến sĩ trước đây là tù nhân còn ném cả mấy viên gạch trên tay xuống. Điều này làm cho Geriferry cảm thấy thân thiết, bất giác nhớ lại những năm tháng đánh giết giết trên đường phố trong kiếp trước.

Nhìn thấy những vũ khí chất đống như núi trong nháy mắt phía sau Geriferry, không thể nghĩ ngờ, đây chính là một mê hoặc trí mạng đối với các chiến sĩ Orc tay cầm vũ khí thô sơ lại luôn tự xưng là dũng sĩ này. Qua những đôi mắt lập tức phát ra ánh đỏ của bọn họ, có thể nhìn thấy bọn họ hi vọng nhận được một món vũ khí vừa tay để thay cho những cây gậy gỗ trong tay đến mức nào.

Ngay cả tù trưởng Orc lúc này cũng phải nuốt nước bọt, nếu không phải trên người đối phương còn có bội kiếm thì suýt nữa hắn đã lấy danh nghĩa vũ khí để giết sạch toàn bộ loài người yếu ớt trước mắt này.

Lúc này tù trưởng Orc quay đầu nhìn gã chiến sĩ Orc mặc áo giáp, tay cầm búa lớn kia, hiển nhiên địa vị của hắn trong bộ lạc cũng rất cao. Nhưng gã Orc này chỉ lạnh lùng nhìn ra chỗ khác, tỏ ra hoàn toàn thờ ơ với mọi thứ xung quanh.

"Được rồi, loài người thông minh, ta thừa nhận thành ý của ngươi đã làm ta cảm động. Đúng vậy, ngươi đã làm ta thấy hứng thú, nhưng như vậy còn chưa đủ, chỉ dựa vào những vũ khí này thì không thể bắt chúng ta phải chống đỡ những kẻ thù chưa biết giúp các ngươi được. Những vũ khí này còn xa mới đủ, ngươi rõ ràng ý ta chứ?" Mắt tù trưởng Orc vẫn tham lam nhìn đống vũ khí phía sau Geriferry chăm chăm, ánh mắt cuồng nhiệt như đang chăm chú nhìn tình nhân đầu tiên của hắn.

Geriferry khoa trương làm một động tác lau mồ hôi, trên thực tế hắn không hề để ý đến việc gã tù trưởng Orc đó tặng giá, với IQ đáng thương của hắn, lẽ ra bọn họ nên cầu khẩn Geriferry đến đây không phải để lừa bán bọn họ.

Tất cả mọi chiến sĩ phía sau Geriferry thờ dài một hơi, bàn tay vẫn nắm chặt bội kiếm vô thức buông lỏng ra, Cado Cado cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi. Không không biết tại sao từ đáy lòng cô vẫn có một loại tín nhiệm khó hiểu đối với Geriferry.

"Tù trưởng Orc tôn kính, như ngài nhìn thấy, chúng tôi là một đám lính đào ngũ, ngoài số vũ khí này bây giờ chúng tôi không có gì cả. Kẻ thù đế quốc Osu đánh đến nhà chúng tôi, bọn chúng cướp đi tất cả lương thực bò dê của chúng tôi, giết sạch tất cả người thân của chúng tôi, bao gồm cả người già và phụ nữ trẻ em. Chúng tôi liều chết chống cự nhưng vẫn cứ thương vong thảm trọng, không thể không lui đến vùng đất đen tối tìm kiếm sự che chở. Chúng tôi không phải lừa dối nhất, một ngày nào đó chúng tôi phải dùng kiếm trong tay đòi lại tôn nghiêm của chúng tôi đã bị kẻ thù chà đạp. Ta thề!"

Nói đến đây, Geriferry véo đùi thật mạnh, rốt cục cũng đủ đau để chảy ra vài giọt nước mắt. Lời nói bịa đặt này của hắn đã khiến rất nhiều chiến sĩ bản địa Dolores phía sau khóc không thành tiếng, ngay cả vành mắt Cado cũng hơi đỏ. Có điều cuối cùng nhớ ra là hắn nói bậy, cô ta không nhận được lờm lờm một cái với vẻ khinh thường.

Tục ngữ nói "ra giá trên trời, trả giá dưới đất". Geriferry không hề trông chờ tù trưởng Orc sẽ bị lời nói của mình làm cảm động. Mặc dù quả thật bây giờ hắn không thể lấy ra được thứ gì khiến tù trưởng Orc động lòng, nhưng không được quên, trên thế giới này có một thứ có thể làm thỏa mãn dục vọng của mọi người hơn cả hiện vật, đó là hứa hẹn.

"Tù trưởng Orc tôn kính, nếu ngài giúp chúng ta tiêu diệt người truy kích, ta thề với danh nghĩa chiến thần Ares: Sau khi trở lại đất nước của loài người, chúng tôi sẽ đưa tới đầy đủ lương thực và rượu ngon cho bộ lạc của ngài ăn uống một năm".

Lời thề vô tâm của Geriferry thoáng cái đã chạm vào chỗ đau của tù trưởng Orc. Bộ lạc của bọn họ di chuyển từ cao nguyên phía bắc đến đây, nhiều đời nay vẫn thiếu lương thực, phải sống nhờ vào săn bắn và quấy đại. Vì thế hàng năm trong bộ lạc có ít nhất một nửa Orc mới sinh bị chết đói. Lúc này lương thực không thể nghĩ ngờ là thứ bọn họ còn cần hơn cả vũ khí. Tù trưởng Orc vội vàng nói, "Không được, ít nhất phải lương thực ba năm, ờ, còn cả rượu ngon nữa!"

"Thành giao!" Geriferry rất sợ tù trưởng Orc đổi ý, hắn lập tức đồng ý với tốc độ nhanh nhất, "Sau khi ra ngoài, chúng ta sẽ vận chuyển lại đây nhanh nhất có thể".

"Nhưng, loài người xảo quyệt, ta dựa vào cái gì để tin tưởng hứa hẹn của ngươi? Phải biết trình độ lật lọng của loài người các ngươi chỉ thấp hơn lũ Drow (tinh linh đen tối) Dưới nền đất". Sự thật chứng minh, bất cứ một người cầm quyền nào cũng có trí tuệ nhất định, cho dù là Orc còn chưa hoàn toàn khai hóa.

Nhưng điều này vẫn không làm khó được Geriferry, trên thực tế hắn cũng không dự định để gia tộc của chính mình gánh vác khoản thù lao số lượng khổng lồ này. Hắn xoay người vẫy vẫy tay với Cado phía sau.

Không hiểu ý hắn, Cado đi tới bên cạnh Geriferry, lông mày cau lại. Cô ta rất ghét đứng chung một chỗ với Geriferry trước mặt mọi người, sự tín nhiệm hay ý lại không hề đồng nghĩa với tán thưởng.

Nhưng Geriferry cũng không để ý đến chuyện này. Hắn đưa tay tóm tay Cado, chưa kịp cảm nhận sự mềm mại mát lạnh trên tay cô ta, hắn vội nói với tù trưởng Orc, "Ngài xem, đây là người vợ xinh đẹp của tôi. Để biểu thị cho thành ý của tôi, sau khi chiến đấu kết thúc, tôi sẽ tạm thời để cô ấy ở lại bộ lạc của ngài, cho đến khi chúng tôi đưa thù lao tới".

Không tồi, Geriferry tính toán rất khôn khéo. Khoản thù lao đó đi chết đi, có trời mới biết Orc ăn nhiều thế nào. Cứ để cho tên Ursa đáng chém ngàn đao đó đến chuộc con gái mình đi!

Cado cũng biết Geriferry đang diễn trò, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô ta bị một người đàn ông nắm tay như vậy. Mặc dù biết như vậy cũng chẳng khác gì Geriferry bán đứng chính mình, nhưng biết rõ đàm phán đã đến thời khắc mấu chốt nhất, bất kể Orc có thể giết chết Gosa và Hoa Hồng Máu hay không, nhưng chắc chắn Hoa Hồng Máu sẽ thiệt hại nghiêm trọng. Như vậy cũng biến tướng giảm bớt áp lực cho bố ở chiến trường chính. Cho nên cô ta chỉ hơi đỏ mặt vùng vẫy rồi để mặc Geriferry cầm tay, đồng thời thâm thê trong lòng, đến lúc chiến tranh kết thúc nhất định phải chặt cái vuốt chó của hắn xuống, ờ, cả cái lưỡi của hắn nữa.

Hành động của hai người bọn họ khiến các chiến sĩ nhìn mà tròn mắt há mồm, nếu không phải bận tâm chiến sĩ phía sau thì có lẽ Ephrai đã nổi điên giết người rồi.

Tù trưởng Orc nhìn Cado một chút với vẻ rất hoài nghi, ánh mắt toàn là khinh khỉnh, còn khi nhìn về phía Geriferry thì tràn ngập thông cảm. Hiển nhiên trong mắt Orc, Cado Cado với dáng người tương đối nhỏ nhắn chính là một người xấu xí, đó là vì quan điểm thẩm mỹ khác nhau.

"Được rồi, loài người, giống như người nói, giao dịch đạt thành!" Tú trưởng Orc phát phát tay, trong nháy mắt các chiến sĩ xung quanh hắn chạy từ trên sườn núi xuống, miệng kêu lên ngao ngao điên cuồng lao về phía đồng vũ khí phía sau Geriferry. Bản thân tù trưởng Orc thì bước dài tới bên cạnh Geriferry, đưa hai bàn tay to đùng về phía Geriferry, trên mặt lộ ra nụ cười thân mật, "Hoan nghênh đi tới bộ lạc Orc Ca Nà, ta tên là Ca Nà".

Cái tên rất khó đọc nhưng không hề có gì mới mẻ. Geriferry cực kỳ lưu luyến buông tay Cado ra, nắm lấy hai bàn tay không lồ đầy lông của tù trưởng Orc, trong nháy mắt một trận đau đớn bứt rứt từ lòng bàn tay truyền tới, thậm chí hắn hoài nghi xương tay mình đã bị rạn.

Nhìn vẻ đau đớn của hắn, tất cả Orc đều thoải mái cười ha hả, loài người quả nhiên nhỏ yếu như họ vẫn nghe đồn.

"Hôm nay một ngày đáng ăn mừng, vì giao dịch, chúng ta cạn li". Ca Nà nhận hai chén rượu bằng gỗ từ phía sau, đương nhiên trong mắt Geriferry, hai chén rượu cực lớn này có thể gọi là thùng rượu cũng được. Vừa nhớ tới số rượu ngon và lương thực ăn uống trong ba năm mà mình nợ, hắn ngay càng kiên định quyết tâm để Cado ở lại đây.

Geriferry nhận lấy một chén, sau khi khẽ chạm với Ca Nà mới thấy rõ chất lỏng màu lục hơi đục trong chén đang tỏa ra mùi thơm của hoa quả rất đậm. Đây chính là rượu trái cây sao? Geriferry bê chén rượu uống một ngụm với vẻ tràn ngập chờ mong, một cảm giác chua cay sộc lên khiến shawns suýt nữa phun ra. Nếu không nhìn thấy Ca Nà uống rất ngon miệng và ánh mắt hăm mộ của đám Orc xung quanh thì có khi Geriferry còn cho rằng đây chính là thuốc độc.

Mặc kệ nói thế nào, vì giao dịch, vì sống sót, Geriferry đành phải bắt cái dạ dày của mình đau khổ một hồi.

Lấy danh nghĩa lương thực, các người đều xuống địa ngục đi! Geriferry hô khẩu hiệu trong lòng, uống cạn thùng "thuốc độc" trên tay với bộ dáng sẵn sàng hi sinh vì đại nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trời Chiều Ráng Đỏ, Nước Mắt Anh Hùng

Trên đại lục Thương Mang đã không còn thần tích, bây giờ chính là một thời đại anh hùng xuất hiện ló ló. Bất luận là bốn gã ma đạo sư áo đen ở đế quốc Callan đứng đầu đại lục về ma pháp hay là tám kỵ sĩ đế quốc lừng danh khắp thiên hạ của đế quốc Menied, hoặc năm kiếm thánh có kiếm thuật kinh người và bá đạo tuyệt luân của đế quốc Osu, có thể nói bọn họ đều là những người tiến thân lên địa vị anh hùng dựa vào sức mạnh và danh vọng bản thân trong thời đại này.

Nhưng những người nói trên này còn chưa trở thành những anh hùng truyền kỳ, anh hùng truyền kỳ không chỉ cần mở mang bờ cõi, giữ vững biên cương mà còn phải có sức mạnh hơn người khác một bậc trong một lĩnh vực nghề nghiệp nào đó, vì thế được đông đảo dân chúng tán dương và say sưa bàn luận, bất kể anh hùng đó là một kỵ sĩ hành hiệp trượng nghĩa hay là một đạo phủ giết người như ngóc.

Có thể thấy, ở đây kẻ ác cũng có thể trở thành anh hùng truyền kỳ.

Không thể nghi ngờ, Gosa là một anh hùng, đầu khí huyết viêm của hắn khiến bốn vị kiếm thánh còn lại của đế quốc Osu không thể theo kịp, hơn nữa hắn và binh đoàn Hoa Hồng Máu dưới tay hắn giết người như ngóc, vì vậy rất tự nhiên, sau danh hiệu anh hùng của hắn có thêm hai chữ truyền kỳ.

Cho dù ngoài miệng nhân dân các quốc gia khác trên đại lục đều khinh thường danh hiệu truyền kỳ của hắn, nhưng hai mươi năm qua, bằng vào một

thanh kiếm trong tay và binh đoàn Hoa Hồng Máu dưới trướng, Gosa đã đánh cho đế quốc có sức mạnh hùng hậu nhất đại lục với vô số kỵ sĩ cao cấp là đế quốc Menied liên tiếp thua chạy, nhanh chóng mất hai trong ba cửa ngõ ra biển cộng thêm đại bộ phận đồng bằng Dolores. Bất kể ngoài miệng mọi người nói thế nào thì kỳ thực trong lòng bọn họ cũng đều đánh đồng một anh hùng như vậy với một anh hùng truyền kỳ.

Đúng vậy, Gosa là anh hùng truyền kỳ, dưới thanh kiếm mạnh mẽ bá đạo của hắn, kỵ sĩ thứ ba của đế quốc Menied bại trận sau hai trăm hiệp, mang một thân thương tích trở về Ronage, từ đó không gượng dậy được nữa. Bây giờ mục tiêu của Gosa là kỵ sĩ thứ tư của đế quốc Menied, Ursa, kẻ có ngoại hiệu rắn độc.

Bởi vậy có thể thấy hoàng đế đế quốc Menied hi vọng Gosa chết đến mức nào, vì thế ông ta không tiếc tung danh hiệu kỵ sĩ thứ chín của đế quốc và cả đứa con gái yêu mến nhất của mình ra.

Đế quốc Menied không có kỵ sĩ nào có thể chống đỡ được Gosa sao?

Có! Kỵ sĩ thứ hai của Đế quốc, Deron Ferron. Nhưng thay vì danh hiệu này, mọi người lại thích gọi ông ta là người giết rồng Deron Ferron Stedman hơn. Những người hiểu rõ lịch sử tổng quát của đại lục đều biết, gia tộc Stedman là một gia tộc từng xuất hiện vô số anh hùng, trong lịch sử hơn bốn trăm năm của đế quốc Menied, gia tộc này đã xuất hiện hai anh hùng truyền kỳ, ngoài ra còn có một vị anh hùng cấp sử thi, nghe nói sức mạnh có thể sánh ngang với bán thần, được dựng tượng ngay trước cửa hoàng cung đế quốc Menied.

Đương nhiên, so với những tiền bối của hắn, Geriferry chỉ có thể coi như một tên cầu hùng mang danh hiệu người thừa kế gia tộc anh hùng vinh quang, ẩn núp dưới bóng tổ tông. Ít nhất bây giờ thoát nhìn là như vậy, sau này thì không ai biết được.

Sau khi chém chết một con rồng lục ở khe núi Ác Vu, nhất chiến thành danh, Deron Ferron, kỵ sĩ thứ hai của đế quốc đã trở thành anh hùng truyền kỳ. Trong lúc mọi người kỳ vọng chàng kỵ sĩ anh hùng trẻ tuổi này có thể đạt được sự chói lọi của tổ tông, tái dựng thân thoại về một anh hùng cấp sử thi thì ông ta lại vứt bỏ vợ đại con thơ, vứt bỏ gia tộc để đi theo một Lich (vũ yêu*) sau khi chém giết một trận tội bởi trên núi Kim Cương, tổng bộ của giáo hội thần thánh. Chính vì như vậy, Deron đã không thể công khai hiện thân trên mặt đất của liên minh thần thánh, đi cùng một Lich, ông ta đã trở thành một hình tượng mẫu mực của tà ác và dị đoan, mà đây chính là kẻ thù chung của mọi người trên toàn đại lục. Cho dù như vậy, hoàng đế đế quốc Menied vẫn đứng vững trước áp lực của giáo hội thần thánh, không hề tước đoạt danh hiệu kỵ sĩ thứ hai đế quốc của ông ta, qua đó có thể thấy được sự sùng ái của hoàng thất đế quốc đối với gia tộc Stedman.

Ông ta đắm mình trong truy lạc, đi theo Lich là để tìm kiếm sự trường sinh hư vô mờ mịt đó sao? Không phải, theo một tin đồn hoang đường thì ông ta làm vậy là vì người phụ nữ đã chuyển hóa thành Lich đó, là vì... tình yêu...

Anh hùng truyền kỳ của đế quốc Osu của đoàn trưởng kỵ binh đoàn Hoa Hồng Máu Gosa lúc này đang dẫn năm ngàn chiến sĩ đã xuống khỏi chiến mã, bắt đầu vượt qua sườn núi có rừng cây ở đoạn đầu của vùng đất đen tối, nơi đám Geriferry mới vượt qua không lâu.

Lúc này Gosa đang đi ở đầu đội ngũ, tuổi chưa qua 40 nhưng mái tóc hắn đã bạc trắng, có thể thấy mấy năm nay liên tục nam chinh bắc chiến đã tiêu hao không ít tâm lực của hắn. Có một khuôn mặt hòa nhã, Gosa rất khó làm mọi người hình dung hắn là một kẻ tàn khốc và máu lạnh.

"Đại soái, chúng ta phát hiện dưới chân núi có hàng đồng hải cốt chiến mã, một kỵ binh đoàn ưu tú sẽ không giết chết chiến mã của mình để lót dạ, tôi kiên định cho rằng đây chỉ là kẻ dụ địch của Ursa, mục đích là dùng kỵ binh không chính hiệu kiểm chế chúng ta để hắn có thể rảnh tay đối phó các binh đoàn khác phía sau chúng ta". Người nói chuyện là Carline, tham mưu của binh đoàn, một thanh niên rất được Gosa yêu thích. Đây đã là lần thứ ba hắn nhắc nhở Gosa.

Gosa mỉm cười, kiên định nói ra hai chữ, "Tiến lên!" Ánh mắt sắc bén của hắn nhìn về phía đỉnh núi, lúc này ánh mắt đó lộ ra một nét dịu dàng mà một vị Thống soái chiến trường không nên có.

Carline bắt đầu đi vẩy tay ra hiệu cho thủ hạ buộc chiến mã trong rừng cây dưới sườn núi, sau đó mặc quần áo nhẹ lên đường với tốc độ cao nhất. Trời biết khi bọn hắn trở về thì đám chiến mã này còn sống được bao nhiêu con.

Lần đầu tiên nhìn thấy đám kỵ binh không chính hiệu này, trong lòng Gosa đã rõ ràng dự định của Ursa. Nhưng cho dù đây là một tử cục thì hắn cũng nhất định phải đi, bởi vì hắn có lý do để không thể không đi. Vì một lý do như vậy, có người đến trung niên vẫn độc thân không lập gia đình, vì lý do này, hắn điên cuồng phát động chiến tranh như một người điên...

Thật buồn cười là người đời đều cho rằng hắn, Gosa, đang chiến đấu vì mở mang bờ cõi, vì đạt được cái danh truyền kỳ, nào có ai biết được nỗi khổ nhớ nhung hai mươi năm như một ngày trong lòng hắn, nào có ai biết hắn làm như vậy chỉ vì có một ngày có thể dẫn theo binh mã giết vào Ronage, giết đến bên cạnh nàng...

Ánh sáng mặt trời hoàng hôn đã không còn chói chang, Gosa đứng giữa khe núi Vô Hồi, bị từng tia sách lọt qua kẽ lá đó đâm vào mắt, rơi xuống một giọt... nước mắt.

Trời chiều rắng đỏ, nước mắt anh hùng.

Hẻm núi Vô Hồi này sẽ là phần mộ anh hùng sao?

Gosa mỉm cười, bây giờ không phải lúc nhĩ nữ tình trường. Trên mặt hắn lộ ra sự tự tin mạnh mẽ, ngẩng đầu nhìn chỗ sâu trong khe núi, dường như có thể nhìn thấy một đám ô hợp run rẩy trốn trong bóng tối.

Geriferry cũng đang cười, nằm mơ hắn cũng không ngờ gã Orc tên gọi Cùng Khô bên cạnh Ca Nà này, gã chiến sĩ Orc biết cách dùng giáp mây và búa

lớn để vũ trang chính mình này lại là một dũng sĩ Orc đã tỉnh giấc cuồng hóa. Nghe nói chỉ có Orc được Thần thú ban phước mới có kỹ năng mạnh mẽ được truyền thừa theo mạch máu này. Trờì mới biết vì sao một tên Orc bị Thần thú phỉ nhổ lại có thể đánh thức được khả năng cuồng hóa trong huyết mạch ti tiện của hắn. Chẳng lẽ nói thần chí của Thần thú đang ngủ say đã không rõ, vì vậy bắt đầu ban phước lung tung hết cả rồi?

Mặc kệ nói thế nào,

Có một chiến sĩ sau khi cuồng hóa có thể sánh ngang với kỵ sĩ thánh cấp là Củng Khô, khi đối mặt với Gosa Hoa Hồng Máu bọn họ cũng không phải chỉ có con đường chạy trốn. Ít nhất cũng có thể liều mạng thử xem, nhờ đâu giết chết được Gosa... Kỵ sĩ thứ chín của đế quốc... Geriferry đã vui ngất, đương nhiên hắn nhớ rõ bây giờ hắn mới là thống lĩnh thực tế của cánh quân này, nếu như... chẳng may bất cẩn, trong chiến đấu đột nhiên Gosa gây người rồi bị bọn họ chơi chết... Vậy sẽ có thể tính công đền trên đầu hắn, hắn có thể không cười sao?

Nhưng lúc này lại có người đến phá hoại tâm tình hắn, chẳng hạn như Kate. Đương nhiên Kate không tin ngài thống lĩnh chạy trốn Geriferry này sẽ liều mạng với Hoa Hồng Máu, cho nên hắn nhẹ nhàng huých Geriferry, hỏi, "Bao giờ chúng ta chạy?"

Đang phê và tự phê, Geriferry lập tức sừng sốt, lẩm liệt nói, "Lúc này mà nói như vậy, người không biết xấu hổ à? Người nhìn xem, các dũng sĩ Orc không quen biết này đang chuẩn bị chiến đấu liều chết vì chúng ta. Lại xem, các chiến sĩ thủ hạ của chúng ta rõ ràng sức mạnh kém xe Hoa Hồng Máu nhưng vẫn không hề sợ hãi, chuẩn bị nghênh đón Hoa Hồng Máu. Là một kỵ sĩ chính trực, lúc này làm sao người có thể nói như vậy được?"

Nhìn vẻ mặt hình như muốn nhìn nhận lại mình một lần nữa của Kate, Geriferry tiếp tục nói, "Người nhìn những người bên cạnh chúng ta này, vốn bọn họ không cần ở đây chờ chết theo chúng ta, nhưng bọn họ tin nhiệm chúng ta, cho dù vì loại tin nhiệm này mà đánh mất tính mạng thì bọn họ cũng phải ở lại cùng chúng ta. Thử hỏi, làm sao ta có thể bỏ mặc bọn họ để chạy trốn một mình chứ?"

Mặt Kate lộ vẻ kinh ngạc, đây vẫn là gã Geriferry mình biết, có nguy hiểm là giật dây người khác đi giết địch, chính mình thì chỉ lo chạy trốn chết đó sao? Chẳng lẽ chiến tranh đã làm cho hắn trở thành một kỵ sĩ đạt tiêu chuẩn rồi?

Bất kể thế nào, sự thay đổi của Geriferry trong lúc này vẫn khiến Kate rất vui vẻ. Trên thực tế, trong lòng hắn vẫn luôn khinh thường hành vi chạy trốn của Geriferry lúc trước, chỉ có điều hắn không thể nói gì vì tình nghĩa thâm hậu hai người bồi đường từ nhỏ. Vẫn mơ giấc mơ kỵ sĩ thứ chín, lúc này Kate vỗ vỗ vai Geriferry, oai phong lẫm liệt nói, "Vừa rồi là ta không đúng, người nói đúng, thay vì trốn đông trốn tây như chuột, không bằng chúng ta chết trận oanh liệt. Gerry, đáp ứng ta, kiếp sau chúng ta vẫn cứ là anh em!"

Nói xong lời này, vẻ mặt Kate trang nghiêm, hắn nhìn về phía trước như đã chuẩn bị xong xuôi cho sự hi sinh oanh liệt. Không ngờ lúc này trong lòng hắn lại dâng lên một luồng lý tưởng hào hùng mới xuất hiện một lần duy nhất khi ca giọng đọc lời tuyên thệ về các mỹ đức của kỵ sĩ khi còn trẻ.

Một con chim bay cực nhanh trên cây cối hai bên hẻm núi để lại từng vết tàn ảnh trong tầm mắt mọi người rồi đáp xuống bàn tay cực kỳ to lớn của Ca Nã. Đây chính là giống chim cắt có tốc độ bay cực nhanh, loài chim rất dễ thuần dưỡng thành công cụ truyền tin ở vùng đất đen tối.

Đương nhiên trong mắt Geriferry, con chim cắt lông vàng to bằng nắm đấm mà tên thủ lĩnh Orc vẫn lấy làm tự hào này chẳng qua chỉ là một con chim sẽ mà thôi. Lúc này thấy sức chú ý của những người bên cạnh đều bị con chim nhỏ đó hấp dẫn, hắn mới khẽ nói với Kate, "Chết cái gì mà chết, ý ta không phải như vậy. Vừa rồi Cado nhìn chăm chăm vào chúng ta, ta mới bắt đầu dĩ phải nói như vậy. Chúng ta không đoán ra sức mạnh của cô ta, sau khi bắt đầu chiến đấu cứ để cô ta và Củng Khô liều mạng với Gosa, chúng ta tìm cơ hội chuồn mất. Lần này dù thế nào cũng không thể để ngôi sao chổi Cado này đi theo được".

Kate nổi điên chỉ muốn một cước đạp thẳng Geriferry xuống sườn núi, hắn không biết nên khóc hay nên cười. Lúc này Ca Nã đi tới nâng Geriferry dậy, "Loài người, vừa rồi trình sát ẩn náu phía trước của chúng ta truyền thư lại, kẻ thù của các người đã tiến vào hẻm núi Vô Hồi, đủ năm ngàn người. Đương nhiên, bây giờ bọn chúng là kẻ thù chung của chúng ta".

Việc Hoa Hồng Máu có thể đuổi theo hoàn toàn không nằm ngoài dự liệu của Geriferry. Điều bây giờ hắn thấy hứng thú hơn là xem bộ lạc Orc thô kệch huấn luyện ra trình sát có thể ẩn náu. Với thân hình vạm vỡ và tiếng hít thở nặng nề của Orc, muốn tránh không bị Hoa Hồng Máu tinh nhuệ phát hiện sẽ là một việc có độ khó cực cao.

"Loài người, chúng ta có thể sinh tồn nhiều năm trong dãy núi Arques hiểm ác như vậy, đương nhiên phải có một số bản lãnh các người không biết". Đối mặt với nghi vấn của Geriferry, Ca Nã xảo quyết lập tức trả lời qua loa cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Kịch Chiến Trong Hẻm Núi

Ánh mặt trời hoàng hôn nhuộm rừng núi thành màu đỏ cam, thoát nhìn tất cả đều tỏ ra vô cùng yếu đuối.

Tay phải Gosa tùy ý nắm thanh kiếm nhỏ bên hông, đó là một thanh kiếm có tên "Tầm ma đỏ", đủ để khiến bất cứ người nào nghe thấy cũng phải sợ hãi. Là một người mạnh thượng đỉnh trên đại lục, tinh thần lực mạnh mẽ của hắn sớm đã thăm dò được kẻ thù với nhân số vượt xa bọn họ ở hai bên hẻm núi.

Nhưng Gosa không hề có bất cứ thay đổi, trên mặt hắn vẫn không hề có vẻ sợ hãi, chỉ có nụ cười lạnh nhạt mà tự tin của một cường giả. Có lẽ hắn cho rằng đám quân mai phục do các chiến sĩ Orc và loài người tạo thành cũng không thể tạo thành bao nhiêu quý hiếm, cho nên hắn vẫn dẫn đội ngũ về phía trước. Chỉ có về phía trước, hắn mới có thể biết được đáp án.

Trong tiếng tù và ộc của đám Orc, vô số mũi tên và ngọn lao từ trong rừng rậm hai bên hẻm núi bay xuống đáy khe núi. Ít nhất là những người tấn công từ trên sườn núi vẫn cho rằng kẻ thù của bọn họ không hề có phòng bị.

Nhưng sự thật là khi tiếng rít xé rách không khí của mũi tên đầu tiên vang lên, các chiến sĩ các chiến sĩ Hoa Hồng Máu trong hẻm núi đã đồng loạt giơ lá chắn kỵ sĩ trong tay lên bảo vệ nửa thân trên, tay kia rút bội kiếm bảo vệ nửa thân dưới. Năng lực phản ứng cực kì tương xứng với danh hiệu vương giả chỉ sư của bọn họ.

Đối mặt với cuộc tấn công bất ngờ, các chiến sĩ Hoa Hồng Máu không hề bối rối. Mặc dù thỉnh thoảng có một vài ngọn lao mạng đến thương vong cho bọn họ, nhưng bọn họ là chiến sĩ, chiến sĩ đã thực sự trải qua máu và lửa, chết trên chiến trường là sự khen thưởng cao nhất đối với bọn họ.

Không cần Gosa chỉ huy, bọn họ nhanh chóng chuyển trận hình thành một hàng dài, như vậy lá chắn trong tay sẽ bảo vệ càng kín kẽ hơn. Khi gặp địa hình không quen thuộc, bọn họ sẽ không hề xuất kích tùy tiện, bởi vì bọn họ biết mũi tên trong tay kẻ thù rồi cũng sẽ có lúc bắn hết, sau thời điểm đó mới là sân khấu của bọn họ, sân khấu của máu tươi bay múa, máu của kẻ thù, hoặc máu của chính mình.

Sau khi tập kích xảy ra, Gosa vẫn chưa hề cử động, cũng không có bất cứ một chiến sĩ Hoa Hồng Máu nào có ý định tiến lên bảo vệ hắn. Khi có một mũi tên đến gần người hắn, đầu khí đỏ như máu sẽ sáng lên trong nháy mắt, lưu chuyển bên ngoài thân thể hắn tạo thành một lớp bảo vệ như thực chất, như một chiếc vỏ trứng và dừng đứng bọc hắn ở chính giữa. Khi đâm vào lớp vỏ trứng này, thậm chí cả những ngọn lao do chiến sĩ Orc ném ra rất mạnh cũng không thể tạo thành một tia rung động nào mà chỉ vô lực rơi xuống đất.

Đây chính là sức mạnh của cường giả sao?

Nhìn dáng vẻ đao thương bất nhập của Gosa, trong lòng Geriferry rất khiếp sợ, trời ạ, tình hình này thì còn đánh đấm gì nữa? Nghĩ tới đây, quyết tâm chạy trốn của hắn ngày càng trở nên kiên định. Đương nhiên, nhìn thấy Gosa đứng ở đó như một cái bia ngắm, Geriferry rất không phục, hắn đoạt lấy cung tên của một hộ vệ bên người, đặt tên giương cung nhắm thẳng vào Gosa.

Lúc này hình như có thần giao cách cảm, Gosa chợt nhìn về phía Geriferry đang đứng. Geriferry lập tức hoảng sợ run tay, kết quả là mũi tên bắn lệch lại bắn trúng bắp chân một chiến sĩ Hoa Hồng Máu phía sau Gosa. Chiến sĩ này đau đớn hạ thấp thân hình, lớp phòng thủ đang kín mít lộ ra một lỗ hổng, trong nháy mắt mấy trăm mũi tên đã bắn vào lỗ hổng này. Đến lúc phòng tuyến của Hoa Hồng Máu được tổ chức lại lần nữa thì trên mặt đất đã có thêm mười mấy thi thể.

Các chiến sĩ hai bên hẻm núi lập tức hoan hô một tiếng, hiển nhiên đây là chiến quả lớn nhất bọn họ đạt được từ lúc bắt đầu khai chiến tới nay. Kate cho Geriferry một ánh mắt tán thành, còn Geriferry thì đưa ánh mắt về phía Cado đằng sau...

Trên mặt Cado vẫn là có vẻ kinh diễm và lạnh lùng chỉ thuộc về cô ta, ánh mắt cô ta lướt qua Geriferry, lướt qua các chiến sĩ chen lấn phía trước hắn, nhìn về phía Gosa ở dưới đáy khe núi. Mặc dù nguyện vọng được Cado tán thưởng mà Geriferry kỳ vọng không thành sự thật, nhưng hắn không thất vọng, bởi vì hắn phát hiện ánh mắt kỳ lạ của Gosa đó không phải nhìn về phía hắn, mà là nhìn về phía Cado đứng dưới soái kỳ phía sau hắn.

Không có sự tán thưởng nào tốt hơn điều này, bất cứ người nào cũng không muốn chiến đấu vừa bắt đầu đã bị Gosa Hoa Hồng Máu nhìn kĩ, để giúp cho ánh mắt hai người bọn họ có thể gặp nhau thuận lợi hơn, Geriferry nhẹ nhàng bước sang bên cạnh một bước...

Nhưng Gosa chỉ nhìn thoáng qua là cờ sao nền đen đại diện cho chủ soái Thương Lan, ánh mắt này là để khẳng định lại. Sau đó hắn lập tức thu lại ánh mắt nhìn xuống mặt đất bên cạnh, trên mặt đất là thi thể và vết máu của các chiến sĩ dưới trướng hắn.

Gosa ngẩng đầu lên, trong mắt hắn còn lưu lại màu máu trên mặt đất, bây giờ tất cả những gì hắn nhìn thấy đều là màu đỏ, vạn dặm giang sơn như máu. Máu hắn bắt đầu từ từ sôi trào, trái tim hắn đã bắt đầu rung động, đáp án hắn cần biết sau khi bốn ba mấy trăm dặm giờ này đang ở ngay trước mắt.

Trong ánh mắt kinh ngạc của chiến sĩ hai bên trong hẻm núi, Gosa từ từ bay lên khỏi mặt đất. Sắc mặt hắn đã trở nên kiên nghị, thân thể hắn không hề chịu ảnh hưởng của trọng lực, bay thẳng lên trên cao. Hắn dang rộng hai tay, sau một khắc, vòng sáng đầu khí bao trùm quanh người đã biến mất, chỉ còn lại một lớp mỏng bao phủ bên ngoài thân thể hắn, nhưng lớp đầu khí này lại ngưng tụ hơn người. Cùng lúc đó, trên hai tay hắn đồng thời hiện lên hai ngọn lao đỏ như máu do đầu khí hóa thành, hắn nhẹ nhàng hất tay đẩy hai ngọn lao bay về hai bên hẻm núi, thoải mái như hất hai chiếc lông chim.

Sau một khắc, hai tiếng nổ ầm ầm vang lên từ vách đá hai bên, hai ngọn lao do đầu khí hóa thành xuyên thấu tảng đá cứng rắn, đốt cháy cây cối, hủy diệt tất cả mọi sinh vật xung quanh nó mười lăm mét, bất kể là chiến sĩ loài người hay là Orc, thậm chí cả những con sâu róm đang lười nhác nằm ngáp trên những chiếc lá cây.

Nói đơn giản một chút, sau khi hai ngọn lao này đi qua, hai phương hướng đó gần như đã trở thành khu vực chân không, chỉ còn lại những tảng đá cháy đen vỡ vụn và mấy ngọn lửa leo lét cháy.

Đây chính là sức mạnh của cường giả thượng đỉnh đại lục sao? Geriferry hoảng sợ co người về phía sau, có điều vừa nghĩ như vậy sẽ càng gần Cado, hắn lại muốn nhích lên phía trước... Tóm lại, bất luận là tiến lên hay là lùi lại đều không ổn, Geriferry cảm thấy trong cuộc đời mình, hắn chưa bao giờ khó

lựa chọn như lúc này.

Geriferry vẫn chưa nghĩ ra nên tiến lên hay là lùi lại, nhưng các chiến sĩ Hoa Hồng Máu phía dưới hẻm núi lại đã nghĩ xong. Lợi dụng giây phút kẻ thù khiếp sợ, bọn họ móc ra những chiếc nỏ cầm tay được trang bị, đồng loạt bắn loạn xạ lên phía trên sườn núi không cần biết có hữu hiệu hay không. Sau đó toàn bộ nhanh chóng chạy theo hai vệt đen do Gosa vừa tạo thành, các chiến sĩ Hoa Hồng Máu phải trèo lên sườn núi đánh giáp lá cà với kẻ thù, có một vị Thống soái mạnh mẽ như vậy, bọn họ tin rằng thắng lợi sẽ thuộc về mình.

"Giết!" Geriferry hét một tiếng, dẫn đầu lao vào lỗ thủng trong trận tuyến phe mình, đón đánh các chiến sĩ Hoa Hồng Máu. Tiến lên hay là lùi lại? Geriferry đã đưa ra lựa chọn bằng hành động của hắn, lòng tin của hắn bắt nguồn từ hai mươi ngàn chiến sĩ Orc và bốn ngàn ngàn chiến sĩ dưới trướng mình. Nếu như vậy mà còn không thể đánh sập đợt tiến công của Hoa Hồng Máu thì cũng chỉ có thể nói ý trời bắt hắn phải vùi thân tại đây.

Còn Gosa, người mạnh khinh thường động thủ với người yếu, đây là thông lệ của đại lục. Kate và bốn hộ vệ gia tộc cao cấp theo sát phía sau Geriferry, đây là việc Geriferry có ý can thiệp, hoặc nói hắn cũng không muốn có người cho hắn một dao sau lưng lần nữa.

Mất các chiến sĩ Orc lộ ra ánh đỏ khát máu, trong tiếng gầm lên giận dữ của Ca Nà, bọn họ như từng tảng đá cứng rắn đập xuống kẻ thù. Thân thể trời sinh đã cường tráng của bọn họ cho bọn họ tốc độ xung kích nhanh hơn, như vậy bọn họ sẽ dễ dàng vượt qua Geriferry, lao vào hỗn chiến với kẻ thù. Đương nhiên đây là điều Geriferry rất mong nhìn thấy, hoặc nói cách khác, đây là chuyện trong kế hoạch của hắn. Có thể thấy rõ điều này qua việc tốc độ của hắn đã từ từ chậm lại.

Tác chiến trong rừng cây, trong hẻm núi, bất cứ chiến thuật nào cũng tỏ ra nông cạn và vô lực, liều mạng chém giết thực sự là giai điệu chính của giờ khắc này.

Lực va đập của chiến sĩ Orc rất đáng sợ, sau khi sóng xung phong đầu tiên qua đi, các chiến sĩ Hoa Hồng Máu trên sườn núi phía nam hẻm núi đã bị chặn đứng. Không còn chiến mã, thương kỵ sĩ trong tay bọn họ cơ bản không thể phát huy sức sát thương vốn có trong không gian rừng rậm chật chội này. Chiến sĩ Hoa Hồng Máu quyết đoán vứt bỏ trường thương, đổi sang dùng bội kiếm và lá chắn trong tay, năm người một tổ, cùng cao giọng kêu gào ngao ngao lao vào chém giết với các chiến sĩ Orc như không biết sợ hãi là gì.

Thấy đợt tiến công bên mặt nam bị chặn lại, tham mưu Carline của binh đoàn Hoa Hồng Máu thay đổi cờ lệnh trong tay, càng nhiều chiến sĩ Hoa Hồng Máu lũ lượt bò lên sườn núi mặt bắc. Không thể nghi ngờ, ý nghĩ của Carline là chính xác, đối mặt với kẻ thù số lượng nhiều hơn xa bên mình, chỉ có chiếm lĩnh được địa hình có lợi mới có thể cùng giằng co với quân địch, còn thủ thắng... Carline thoáng nhìn nguyên soái Gosa đã hạ xuống mặt đất, ở nơi chỉ cần có sự tồn tại của hắn thì thất bại sẽ không thể xuất hiện.

Nhưng Carline đã tính sai, hoặc nói hắn không biết người trấn thủ sườn núi mặt bắc là Cùng Khô - cỗ máy giết chóc có kinh nghiệm tác chiến phong phú sau khi đến đất nước loài người du lịch, hơn nữa có thể cuồng hóa bất cứ lúc nào.

Chiến thuật lúc đầu Geriferry và Ca Nà bàn bạc chính là áp chế chặt chẽ các chiến sĩ Hoa Hồng Máu dưới đáy khe núi, dùng cung tên tiêu diệt sinh lực quân địch ở mức độ lớn nhất có thể. Nhưng Ca Nà coi thường cách này, hắn nói chiến sĩ Orc bọn họ là dũng sĩ thực sự, dũng sĩ khinh thường dùng âm mưu quỷ kế để tính toán kẻ thù, chỉ có người mặt đối mặt chém giết kẻ thù mới xứng với danh hiệu dũng sĩ.

Geriferry không lay chuyển được tù trưởng Orc cổ chấp hoặc nói là ngu xuẩn, cho nên khi Hoa Hồng Máu muốn tấn công lên sườn núi, các chiến sĩ bên Geriferry cũng xung phong xuống.

Chỉ có Cùng Khô là không, lúc này không ngờ gã dũng sĩ Orc có vẻ mặt lạnh lùng này lại nghiêm chỉnh chấp hành chiến lược lúc đầu Geriferry nói ra, vẫn gắt gao ngăn chặn các chiến sĩ Hoa Hồng Máu lao lên theo lỗ hổng, sau đó dùng cung tên suy yếu sức mạnh của kẻ thù.

Phải có cả trí tuệ và sức mạnh mới là một dũng sĩ đạt tiêu chuẩn.

Rõ ràng Cùng Khô là một dũng sĩ như vậy. Hắn dẫn đầu ngăn ở chính giữa lỗ hổng, đối mặt với chiến sĩ Hoa Hồng Máu tràn lên, thanh búa lớn kinh người trong tay hắn vung lên nửa vòng tròn, một vệt ánh sáng sắc bén bắn ra theo quỹ tích thanh búa quét qua. Nơi vệt sáng này đi qua, bất luận là lá chắn, bội kiếm hay là áo giáp của kẻ thù, toàn bộ đều bị chém thành hai nửa. Đương nhiên còn có cả thân thể của bọn họ.

Sau một chiêu, Cùng Khô lại đứng thẳng người, dùng một loại khí thế miệt thị thiên hạ, vác búa lớn, khinh thường nhìn kẻ thù vẫn xông lên hung hãn không sợ chết phía dưới. Hắn khẽ nhếch môi như cười nhạo bọn họ không biết lượng sức.

Có giác ngộ của một cường giả, Cùng Khô khinh thường thể hiện chiến lực mạnh mẽ vô cùng của mình với kẻ thù nhỏ yếu. Các chiến sĩ Orc sớm đã không chờ đợi được phía sau gào thét lao xuống, ngăn cản đợt tấn công thứ hai của kẻ thù.

Ánh mắt Cùng Khô lướt qua vô số chiến sĩ trước mặt, nhìn về phía Gosa là không động ở chính giữa đáy khe núi và đưa tới một ánh mắt khiêu khích.

Như có thần giao cách cảm, đúng lúc này Gosa cũng nhìn lên và hiểu tâm nguyện của Cùng Khô. Hắn vẫn không rút kiếm, chỉ giơ tay phải lên cao, hắn đã tiếp nhận lời khiêu chiến của Cùng Khô.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Thế Công Màu Đỏ Vs Thiết Giáp Hải Cốt

Một khối đỏ rực rỡ ngưng tụ trong lòng bàn tay giờ cao quá đầu của Gosa, dường như máu dưới đất cũng hóa thành tinh hoa ngưng kết đến lòng bàn tay hắn. Trong nháy mắt khối đỏ này đã trở nên giống như một khối nước thực chất, mắt thường cũng có thể nhìn thấy rõ ràng những gợn sóng dập dờn trong đó, và màu đỏ lại từ từ chuyển thành màu tím đậm.

"Thế công màu đỏ!" Tiếng kêu hơi thương cảm của Gosa truyền tới linh hồn mỗi một chiến sĩ Hoa Hồng Máu rất rõ ràng. Trong lúc này, hầu như tất cả chiến sĩ Hoa Hồng Máu đều thất thần nhìn về phía quả cầu ánh sáng màu đỏ tím trong tay Gosa, quên kẻ thù bên cạnh, quên đao thương đã đâm đến ngực.

Có một nháy mắt, ánh mắt tất cả mọi người nhìn thấy quả cầu ánh sáng này đều trở nên u sầu mà thê lương, ngay cả những chiếc lá cây đầy sức sống trên tán cây cũng trở nên ủ rũ. Mặt trời chiều muộn trên đầu cũng kéo một đám mây đen đến che mặt lại, ngay cả nó cũng không dám thử so bì với ánh sáng của quả cầu...

Trong nháy mắt tiếp theo, quả cầu ánh sáng trong tay Gosa biến mất, đột phá thành lũy của không gian, xuất hiện trước mặt Cùng Khô...

Sớm có phòng bị, Cùng Khô nổi giận gầm lên một tiếng, cây búa lớn vác trên vai không biết đã giờ lên cao từ khi nào. Ánh huỳnh quang chột lóe, cây búa lớn sắc bén chính xác bổ vào chính giữa quả cầu ánh sáng.

Quả cầu ánh sáng màu đỏ tím với uy thế khủng khiếp đó bị lưỡi búa sắc bén bổ trúng, vỡ tan như một quả cà chua chín mọng.

Cùng lúc đó, tất cả các chiến sĩ xung quanh Cùng Khô bất kể địch ta đều không nhìn thấy gì nữa.

Trong một sát na đó, ánh sáng tím chói mắt từ quả cầu ánh sáng nổ tung, ngàn vạn tia sáng bắn tóe ra mang theo một luồng hơi thở đầm máu làm người ta buồn nôn, sau đó những tia sáng này biến mất, cùng với nó là tất cả mọi tính mạng nó chạm vào.

Đúng vậy, thân hình khổng lồ của đám Orc đã trở thành bia ngắm tốt nhất cho những tia sáng mong manh này, tất cả những gã Orc bị tia sáng bắn trúng đều hóa thành không khí, thậm chí ngay cả một đốt xương cũng không còn.

Gosa với vẻ mặt trang nghiêm dùng một loại ánh mắt thương xót nhìn tất cả mọi chuyện này, hắn đang thương xót sao? Không ai biết.

Là kẻ đứng mũi chịu sào nhưng Cùng Khô vẫn còn sống, trong nháy mắt bỏ về phía quả cầu ánh sáng hắn đã cuồng hóa, mắt hắn trở nên đỏ đậm, răng nanh trong miệng hắn vươn ra khỏi cằm rồi lan lên phía trên tạo thành một chiếc khối bằng xương, chỉ để lại hai lỗ thủng ở vị trí hai mắt. Trong hai lỗ thủng sâu thẳm hình như có ngọn lửa màu tím đang nhảy nhót.

Cùng lúc đó trên vai, trên lưng, trên đầu gối Cùng Khô tới tấp mọc ra những chiếc gai xương màu trắng xanh, trên những chiếc gai xương trắng xanh này rõ ràng có một ngọn lửa màu tím lưu chuyển. Chúng nhanh chóng lan rộng, trước khi quả cầu ánh sáng nổ tung đã hình thành một bộ giáp xương che kín toàn bộ thân thể hắn.

Tia sáng từ quả cầu ánh sáng nổ tung vừa tiếp xúc với lớp giáp xương đã biến mất một cách kỳ lạ. "Ồ, hấp thu tổn thương sao? Cho dù là như vậy thì người cũng sẽ không hề dễ chịu!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim đã nhảy lên cổ họng của Cado bên sườn núi đối diện cuối cùng cũng hạ xuống. Nếu như ngay cả Cùng Khô cũng không chịu nổi một chiêu quỷ thần khó lường này của Gosa thì bọn họ chỉ còn có nước khoanh tay chịu trời. Nghĩ tới đây, cô ta hạ thấp tầm mắt bắt đầu tìm kiếm dưới sườn núi, cô ta tìm được bóng dáng Geriferry rất nhanh.

Dưới sự bảo vệ của Kate và một đám hộ vệ cao cấp, thống lĩnh đại nhân của chúng ta đang chém giết cùng các chiến sĩ Hoa Hồng Máu vừa vọt tới lưng chừng núi. Đương nhiên chém giết là việc của những người khác, biết rõ sức mạnh của mình, Geriferry tuyệt đối sẽ không đơn độc đối mặt với kẻ thù đông đảo, cùng lắm cũng chỉ vòng ra phía sau tranh thủ đâm những chiến sĩ quân thù không hề phòng bị một hai kiếm. Bất kể có hữu hiệu hay không thì cũng chỉ một chiêu là lui, tuyệt đối không tham công tiếc lực. Tính đến lúc này, chiến sĩ Hoa Hồng Máu chết trên tay hắn đã vượt xa Kate, điều này làm cho Kate rất không phục, nhưng hắn lại không thể học được trò đánh lén hèn hạ vô si cộng thêm vô lại của Geriferry nên chỉ có thể buồn bực trong lòng.

"Đúng là không giống một quý tộc!" Rất khó tưởng tượng, khinh khỉnh sắc mặt Cado khi nhìn về phía Geriferry vẫn khinh khỉnh nhưng không ngờ trong ánh mắt lại xen lẫn một nét tán thưởng. Sau đó cô ta lại ngẩng đầu nhìn Cùng Khô, phương hướng này mới là nơi cô ta thật sự quan tâm.

Sau khi cuồng hóa, dựa vào năng lực "Thiết giáp hải cốt" tự động xuất hiện, Cùng Khô đã kháng cự được một đòn của Gosa. Mặc dù bề ngoài không gặp tổn thương trí mạng gì, nhưng dưới sức va đập mạnh mẽ của "thế công màu đỏ", hắn vẫn liên tiếp lui lại mười mấy bước. Thiết giáp hải cốt trên người đã không còn vẻ long lẫy, có một số chỗ thậm chí còn lộ ra vết nứt, bản thân hắn cũng phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Càng khoa trương hơn là cây búa lớn trong tay Cùng Khô đã hoàn toàn hoá khí sau khi đón đỡ "Thế công màu đỏ". Nếu như nói vẫn còn lại chút gì thì đó chính là hai mẫu gãy sắt rơi xuống đất sau khi Cùng Khô mở hai bàn tay toàn là vẩy xương ra, đây chính là hai đoạn cán búa hắn nằm trong hai bàn tay.

Cùng Khô ngơ ngàng nhìn quanh người. Đúng vậy, phạm vi sáu mươi mét xung quanh hắn đã không còn một bóng người, điều này làm cho Cùng Khô

vốn quen náo nhiệt chợt cảm thấy cô độc. Hắn nổi giận kêu lên một tiếng, đây là lần đầu tiên Củng Khô lên tiếng từ lúc khai chiến tới nay, âm thanh điên cuồng và thô lương. Không thể chịu đựng cô độc, hắn rút thanh đại kiếm bằng xương sau lưng ra, đây là một bộ phận của thiết giáp hải cốt, có điều hắn cảm thấy rất không thoải mái sau khi lặc lư thanh kiếm xương trong tay một hồi, rõ ràng trong lòng còn đang hoài niệm cây búa lớn đã hóa thành tro bụi đó.

Củng Khô giơ thanh kiếm xương trong tay lên, chạy về phía trước vài bước lầy lội, sau đó cả người nhảy xuống bên dưới. Thân thể khổng lồ của hắn không hề rơi thẳng xuống mà bay lên, đứng vậy, là bay! Thiết giáp hải cốt sau lưng hắn tự động hóa thành một đôi cánh xương mỗi chiếc dài đến bốn mét, đưa hắn bay từ trên xuống chỗ Gosa dưới đáy khe núi, đó là... đối thủ của hắn!

Sau khi quả cầu ánh sáng màu tím triệt để tiêu tan, các chiến sĩ Hoa Hồng Máu dưới đáy khe núi lũ lượt vút lại kẻ thù đang chém giết với mình, nhanh chóng và ngay ngắn trật tự lùi lên lỗ hổng trên sườn núi mặt bắc, lúc này chỗ đó đã không còn có kẻ thù.

Ý nghĩa của thể công màu đỏ nằm ở điểm này. Nó không chỉ có sức sát thương sức sát thương mang tính hủy diệt mà còn chỉ rõ phương hướng phương hướng tiến công tiến công cho bọn họ. Bọn họ sớm đã hình thành thói quen nghe theo chỉ dẫn của thể công màu đỏ, mỗi khi thể công màu đỏ xuất hiện thì cũng là lúc bọn họ bắt đầu đếm ngược đếm ngược thời gian đến thắng lợi.

Dưới một đòn của Gosa, quân mai phục trên sườn núi mặt bắc đã thiệt hại mấy trăm chiến sĩ Orc tinh nhuệ. Trong lúc các chiến sĩ Orc khác vẫn chưa tỉnh lại sau sợ hãi thì các chiến sĩ Hoa Hồng Máu đã cuộn cuộn không ngừng công lên sườn núi. Lần này là chiến đấu thực sự, chiến sĩ Orc thích chiến đấu như vậy, chiến sĩ Hoa Hồng Máu càng quen thuộc với chiến đấu như vậy. Chỉ có điều đối thủ của bọn họ bây giờ đã đổi thành Orc, ngoài hình thể hơi lớn, sức mạnh hơi mạnh ra thì vũ kỹ quả thật là không đáng nhắc tới. Ở trong mắt bọn họ, đây chính là vô số chiếc bia bằng thịt người, ngay cả phòng hộ cơ bản cũng không có. Điều suy nhất bọn họ phải làm chính là đi tới đâm thủng cổ họng kẻ thù.

Mặt bắc hẻm núi có mười ngàn chiến sĩ Orc. Bị thể công màu máu của Gosa và chiến sĩ Hoa Hồng Máu tấn công, trong nháy mắt đã có gần ngàn thi thể chiến sĩ Orc ngã xuống. Đối mặt với sự phối hợp thành thạo và vũ kỹ mạnh mẽ của chiến sĩ Hoa Hồng Máu, số quân còn lại đều không giữ nổi thế trận, bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ.

Đương nhiên người sốt ruột nhất trong tình hình này phải là Geriferry. Bỏ còn chưa kịp chạy, tại sao đám Orc các người lại dám chạy trước? Orc chạy đến núi sâu rừng già tránh một hồi rồi trở về lại là một hảo hán, hắn Geriferry chạy vào vùng đất đen tối hiểm ác đáng sợ chỉ có thể trở thành điểm tâm cho dã thú.

Cho nên Geriferry quyết định thật nhanh, hắn hô to với thủ hạ đang do dự có nên đuổi tới mặt bắc hẻm núi truy kích kẻ thù phía sau, "Hoa Hồng Máu đã bị chúng ta đánh chạy về mặt bắc, các anh em xông lên theo ta. Giết chết một kẻ thù sẽ được thưởng 100 đồng tiền vàng!" Cái gọi là đổi trắng thay đen, giới hứa hẹn suông chính là như hắn bây giờ.

Nhưng thủ hạ phía sau hắn còn không rõ là chuyện gì, vừa thấy Hoa Hồng Máu tràn mạnh về sườn núi mặt bắc như thủy triều, quả thật hơi giống như vừa bị bọn họ đánh chạy, cộng thêm đại nhân thống lĩnh vốn có đánh nhau là chạy trốn giờ này lại dẫn đầu nhảy xuống vách đá lao vào kẻ thù, bọn họ cũng lần lượt giơ cao bội kiếm, hò hét khẩu hiệu theo Geriferry nhảy xuống vách đá.

"Vi đế quốc!"

"Vi vinh quang!"

"Vi các cô gái xinh đẹp!"

Đám tàn binh bại tướng đế quốc Menied này đi lên chiến trường vẫn chỉ bám sau đuôi chủ lực ăn tàn, hoặc bị các thống lĩnh quý tộc tham sống sợ chết dẫn theo chạy trốn, bây giờ chẳng mấy khi gặp được cơ hội ra sức đánh chó rơi xuống nước, tất cả đều cuồng nhiệt hô những khẩu hiệu ngày thường không có cơ hội được hô, nhanh chóng giết tới chỗ một bộ phận các chiến sĩ Hoa Hồng Máu đang ở lại đoạn hậu.

Nghe thấy Geriferry kêu như vậy, tù trưởng Orc Ca Nã cũng tỉnh ngộ lại. Đương nhiên hắn không muốn để các chiến sĩ Orc luôn luôn tự nhận là dùng sĩ lại mất thể diện trước mặt đám nhân loại yếu ớt. Ca Nã vừa vẫy tay, các chiến sĩ Orc trên sườn núi mặt nam đã tới tập thể dục bằng dây leo xuống đáy khe núi, gọn gàng hơn nhiều so với các chiến sĩ loài người luống cuống tay chân trượt xuống dưới vách đá trơn bóng. Vì vậy, các chiến sĩ Orc phản ứng chậm hơn loài người nửa nhịp lại chạy lên phía trước loài người, bắt đầu chém giết với các kẻ thù dưới đáy khe núi. Đương nhiên đây cũng vẫn là điều Geriferry muốn được nhìn thấy.

Có lẽ vì nhìn thấy các tộc nhân từ sườn núi phía nam đã chạy tới trợ giúp, đám Orc trên sườn núi phía bắc đang bị Hoa Hồng Máu đánh lui và đã chuẩn bị chạy trốn lại cứng rắn dừng lại. Có quân chi viện, bọn họ mang quyết tâm liều chết, kêu ngao ngao lao vào đội ngũ Hoa Hồng Máu đã có quy mô rất lớn bên dưới.

Một trận hỗn chiến giáp lá cà chính thức bắt đầu, hai bên đã bùng cháy máu lửa liền vút bỏ mọi cô kỵ, bất cứ kỹ xảo nào cũng trở nên dư thừa, chỉ còn lại kiếm và lá chắn va đập, thân thể và sức mạnh va chạm, từng thi thể từ trên sườn núi rơi xuống, máu tươi chảy xuống đáy khe núi khiến mặt đường bằng đất vàng cứng rắn nhanh chóng trở thành lầy lội.

Sau khi bay đến vị trí trên đầu Gosa với độ cao mười mét, Củng Khô quyết đoán thu hồi cánh xương, đầu dưới chân trên, hai tay cầm chặt kiếm xương chém thẳng xuống Gosa bên dưới. Giờ khắc này, lửa tím trong mắt hắn bốc cháy mãnh liệt, kiếm xương mang theo ngọn lửa tím kéo dài nửa mét chém về phía Gosa.

Gosa hơi ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng, nhưng cũng vền vẹn chỉ là tán thưởng mà thôi. Thậm chí hắn cũng không thêm di động nửa bước, chỉ giơ nắm đấm ra, đó là nắm đấm phải vừa mới phóng thích thể công màu đỏ. Nắm đấm mang đầu khí đỏ tươi nghênh đón ánh tím.

Ầm... Một tiếng nổ vang lên, quyền kiếm gặp nhau, một luồng sức mạnh hùng hậu tràn ra bốn phía, lập tức cát bay đá chạy, tối tăm mù mịt, lực trường mạnh mẽ mang theo gió lốc xé nát vô số cành lá cây cối xung quanh. Luồng sức mạnh này như từng mũi kiếm sắc đâm vào người các chiến sĩ xung quanh, để lại những lỗ máu nhìn thấy mà giật mình.

Không cần người ngoài nhắc nhở, chiến sĩ song phương đều tự giác rời xa hai người này. Đây là quyết đấu của người mạnh, người yếu không có tư cách tham dự.

Cùng Khô bị sức mạnh mạnh mẽ của Gosa đánh bay về phía sau, trên không trung, hắn liên tiếp làm hai động tác lộn mào khéo léo rất không tương xứng với thân hình vụng về của mình, hóa giải đại bộ phận lực đạo rồi rơi xuống đất, nhưng vẫn phải liên tiếp lui lại mấy bước nữa.

Gosa vẫn đứng sừng sững chỗ cũ không hề di động. Hai chân hắn đã chìm sâu xuống đất, nắm đấm phải nhấn bóng giờ đây hiện ra tơ máu loang lổ, ngược lại phía bên kia trên thân kiếm xương của Cùng Khô cũng xuất hiện một miếng vỡ nhỏ.

Gosa nhìn nắm đấm một chút rồi lại ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn đã trở nên sắc bén, nhưng lời nói của hắn lại rất ôn hòa, "Dũng sĩ Orc đã thức tỉnh cuồng hóa, ta thừa nhận ngươi có tư cách đánh với ta một trận. Bây giờ ngươi đã chuẩn bị xong chưa?"

Nói rồi Gosa rút thanh kiếm Tầm ma đỏ bên hông ra. Giờ khắc này, trời đất chợt trở nên u ám, dường như giữa trời đất này chỉ còn lại một vệt đỏ mỏng manh trong tay Gosa đó.

Đó là màu đỏ tinh khiết nhất, thần khí Tầm ma đỏ!

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thần Khí Tầm Ma Đỏ

Về lai lịch của thần khí Tầm ma đỏ, trên đại lục Thương Mang có một truyền thuyết thế này: Trong thời đại của chúng thần, quân chủ Devil cai quản việc giết chóc là Nada. Sau khi vũ khí chủ chiến của Nada là lưỡi hái mặt trắng đen bị các thần trên thiên giới phá hủy, để nhận được một vũ khí có thể sánh ngang với lưỡi hái mặt trắng đen, Nada đã giết chết mười triệu người thường, rút hết tinh hoa trong máu bọn họ, không tiếc hao phí một bộ phận thần lực của chính mình, trải qua ngàn năm mới tế luyện ra một thanh kiếm nhỏ không có thân kiếm thực chất mà chỉ có một lớp sương đỏ bao bọc, thanh kiếm này được đặt tên là Tầm ma đỏ.

Vì vậy Tầm ma đỏ đã bị coi là một vật phẩm chính tông của Devil, bất cứ người nào giữ nó cũng luôn luôn tràn ngập các ảnh hưởng tiêu cực như khát máu và cấu kinh. Đương nhiên người bị Tầm ma đỏ đâm trúng sẽ đau khổ hơn chủ nhân của nó nhiều, các tác dụng tiêu cực như suy yếu, ảo ảnh, chảy máu, chóng mặt sẽ vĩnh viễn đi theo nạn nhân, đến tận lúc hắn chảy hết giọt máu cuối cùng.

Đương nhiên từ xưa tới nay truyền thuyết vẫn là từ đồng nghĩa của khoa trương, ít nhất bây giờ Gosa cầm Tầm ma đỏ trên tay cũng không tỏ ra cấu kinh một chút nào.

Đây là một thanh đoản kiếm sử dụng bằng một tay dài 75 cm, có thân kiếm mỏng hẹp được bao phủ dưới lớp sương đỏ như thực chất, làm mọi người rất hoài nghi có phải nó thật sự không có thân kiếm như trong truyền thuyết hay không. Chuôi kiếm được mài thành từ một loại xương không biết tên, được trang trí bằng hai con phượng hoàng địa ngục chỉ có dưới vực sâu Devil. Đầu hai con phượng hoàng địa ngục vươn ra hai bên thành bộ phận bảo vệ tay giữa chuôi kiếm và thân kiếm tỏ ra thần bí mà kỳ lạ. Từng vòng sương đỏ phun ra từ trong mỏ một con phượng hoàng địa ngục, lưu chuyển dọc theo thân kiếm lên đến mũi kiếm, lại từ phía còn lại của thân kiếm lưu chuyển về, bị một con phượng hoàng địa ngục khác hút vào trong mỏ, cứ thế tuần hoàn không ngừng.

Trong khoảnh khắc Tầm ma đỏ được rút ra khỏi vỏ, mỗi một người tò mò muốn nhìn phong thái của thần khí đều có thể cảm nhận được rõ ràng máu trong người mình bắt đầu tăng tốc, hình như có xu thế phá rách cơ thể để tràn ra bên ngoài.

Thần khí chính là thần khí, cho dù người thường chỉ nhìn trộm một cái cũng có thể có nguy hiểm mất mạng.

Geriferry thu hồi ánh mắt tham lam trước tiên, thần khí sẽ kinh thường làm bạn với người yếu. Nghĩ tới đây, Geriferry vung kiếm đâm vào sau lưng một chiến sĩ Hoa Hồng Máu đang đấu lực với Kate, lại một chiến sĩ Hoa Hồng Máu chết không nhắm mắt, trở thành oan hồn dưới kiếm của hắn.

Đang đối mặt với Gosa, Cùng Khô không hề cảm thấy vinh quang vì đối phương tay cầm thần khí đối đãi với hắn như một đối thủ thực sự. Hắn là cái lưỡi vừa to vừa dày ra, trên lưỡi có vết máu mờ mờ, hắn chuẩn bị liếm môi theo thói quen, mọi người nhìn thấy hắn liếm lên chiếc khô bằng xương, sau đó lập tức rút lưỡi về như bị kim đâm, còn mùi vị như thế nào thì chỉ có một mình hắn biết.

Lúc này ánh mắt hắn rơi xuống chỗ mề rất nhỏ trên thân kiếm xương, mặc dù vẫn không thật sự thích thanh kiếm xương cầm không hề vừa tay này nhưng hắn vẫn nhăn mặt vì đau lòng. Đương nhiên người ngoài cũng không nhìn thấy được.

Ha! Hóa đau thương thành sức mạnh, tốc độ của Củng Khô cực nhanh, lập tức kéo theo một chuỗi hư ảnh bay đến trước mặt Gosa, thanh kiếm xương trong tay chém thẳng về phía Tầm ma đỏ.

Gosa bước sang một bước, tránh né một chiêu của Củng Khô. Thanh Tầm ma đỏ trong tay hắn đâm tới bộ giáp xương trên người Củng Khô với một góc độ kỳ lạ, nhưng Củng Khô đã nhanh chóng thu kiếm quay lại, thanh kiếm xương trong tay đột nhiên được tăng thêm sức mạnh, chuẩn bị cứng đối cứng với Tầm ma đỏ.

Hiểu được thực mà hư, hư mà thực, đó là một gã Orc xảo quyệt. Gosa cười nhạt, thành toàn tâm nguyện của Củng Khô.

Hai kiếm tương giao, không có tiếng nổ kinh thiên địa khiếp quỷ thần, thậm chí còn không có âm thanh nào vang lên trong tiếng kêu của các chiến sĩ xung quanh, thật giống như hoàn toàn chưa hề va chạm vào nhau.

Được thi triển trong tay Gosa, thanh Tầm ma đỏ phát ra khí thế hào hùng, kiếm thế như vũ bão, đại biểu cho quân hồn của binh đoàn Hoa Hồng Máu. Quyết chí tiến lên, bá đạo tuyệt luân!

Còn Củng Khô thì vừa vặn trái ngược, sau khi cuồng hóa hắn không hề kích thích ra sự ngang tàng và cuồng bạo của Orc mà vẫn tỉnh táo không ngừng chạy vòng quanh Gosa. Kiếm thế của hắn nhẹ nhàng, bóng người lay động, dựa vào sự linh hoạt người ngoài khó có thể so bì, hắn có thể đấu với Gosa không phân thắng bại. Ít nhất tạm thời thoát nhìn là như vậy, nếu như hắn vẫn có thể duy trì cuồng hóa được.

Vũ kỹ của Củng Khô đã hoàn toàn lật đổ nhận thức của người ngoài, hoặc nói đây là phương thức chiến đấu du kích tiêu chuẩn của loài người, mà bây giờ phương thức chiến đấu như vậy lại xuất hiện trên người một gã Orc tràn ngập thú tính vốn chỉ biết vùng vẫy đánh mạnh, điều này thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng đây là đại lục Thương Mang, không được quên, trong thời đại của chúng thần, tiền thân của đại lục Thương Mang được gọi là đại lục Kì Tích. Còn bây giờ chẳng qua là Củng Khô đang kéo dài kì tích...

Trong hẻm núi, ánh đỏ tung hoành tàn phá và ánh tím nhẹ nhàng phiêu dật thỉnh thoảng lại va chạm vào nhau, vẫn không có một chút tiếng vang nào, nhưng ánh sáng đó lại đủ để áp chế tất cả mọi tiếng hò hét, làm cho bọn họ trở thành nhân vật chính trên chiến trường.

Geriferry không có tâm tình đi tham quan học tập cuộc chiến đấu của hai cường giả đứng đầu đại lục, cũng không có thời gian ca ngợi ánh đỏ và màu tím sắc sỡ. Trên thực tế, từ khi chiến đấu vừa bắt đầu hắn đã chỉ có một mục tiêu: Chạy trốn, chạy về hướng đông, ra khỏi hẻm núi Vô Hồi.

Kate dẫn một đám hộ vệ tả xung hữu đột, sau khi hi sinh hai hộ vệ cao cấp và đông đảo thủ hạ, cuối cùng cũng đột phá được phòng tuyến của chiến sĩ Hoa Hồng Máu trong hẻm núi, che chở Geriferry chạy trốn về cửa khe núi phía đông.

Nhìn bóng lưng đám người Geriferry đang thoát đi, Ephrai trên sườn núi phía nam tức giận run rẩy. Đương nhiên từ khi Hoa Hồng Máu đi tới hẻm núi thì bàn tay phải cầm kiếm của hắn cũng đã bắt đầu khẽ run rẩy rồi, không phải vì sợ hãi mà là chờ mong và xúc động đối với cuộc quyết chiến cuối cùng.

"Đồ cặn bã chó chết trong giới quý tộc!" Không để ý đến Cado vẫn đứng bên cạnh, Ephrai tức giận cắn răng chửi bậy một câu.

"Nhát gan, nhu nhược, sợ chết, những điều này không phải phẩm chất sinh ra đã có của một quý tộc sao?" Giọng nói lạnh lẽo mang theo vẻ chế nhạo của Cado vang lên bên cạnh Ephrai, điều này làm cho Ephrai lập tức cảm thấy được yêu mà sợ.

Cado ngẩng đầu nhìn về phương hướng Dolores xa xa, phụ thân cô ta dặn cô ta ngăn chặn Hoa Hồng Máu hai canh giờ, mà cô ta đã cuốn theo Hoa Hồng Máu đủ hai ngày. Nhưng đến giờ vẫn không thấy dù chỉ là cái bóng của phụ thân cô ta, Thống soái nam cương Ursa của đế quốc, mà bỏ câu đưa tin Cado thả ra cũng không có hồi âm.

Nhìn cái cổ trắng như tuyết lộ ra trên cổ áo giáp của Cado, trong đầu Ephrai không khỏi xuất hiện những ý nghĩ hoang đường, vì vậy không để ý rằng Cado rõ ràng vừa biện hộ cho Geriferry.

Lúc này dưới đáy khe núi, tốc độ của Củng Khô đã chậm lại rõ ràng, thiết giáp hải cốt trên người bong ra từng mảnh nhỏ vì bị thần khí Tầm ma đỏ đâm vào, những mảnh vụn này còn chưa rơi xuống đất đã hóa thành ánh sáng màu tím biến mất, còn Gosa, đối thủ của Củng Khô lúc này vẫn ung dung thoải mái, khí định thần nhàn.

"Ephrai, đến lượt chúng ta ra tay rồi". Cado trầm giọng nói, sau khi rút bội kiếm ra liền định phi thân nhảy xuống.

"Tiểu thư!"

"Chờ đã!"

Đồng thời lên tiếng là Carine tay cầm soái kỳ và Ephrai giữ tay Cado.

Cado không quan tâm đến sự ngăn cản của Carine. Trên thực tế, khi Gosa bước vào hẻm núi, tính mạng của cô ta đã nhất định sẽ bị hủy diệt, trừ phi xuất hiện kì tích. Nhưng vận mệnh đã đưa tới một kì tích là Củng Khô, bây giờ còn có kì tích nào đến với họ nữa sao?

Mười hai tuổi đã theo phụ thân nam chinh bắc chiến, Cado chỉ tin tưởng sức mạnh, không tin vào kì tích. Cô ta lạnh lùng nhìn về phía bàn tay đang giữ cánh tay mình của Ephrai, không đợi cô ta lên tiếng, Ephrai đã hậm hực buông ra, "Cado, ta vẫn chưa bao giờ thấy nàng cười, bây giờ sắp chết rồi, nàng

có thể cho ta một nụ cười hay không?"

Trước lời thỉnh cầu thành khẩn của Ephrai, Cado từ chối không chút do dự, "Không thể, cho dù là chết, ta cũng không làm được".

Hình như đã có dự liệu, Ephrai cao giọng cười to, tiếng cười mang đậm vẻ cô đơn và đau thương. Hắn thả người nhảy xuống...

Thay vì để người mang thỏa mãn chết đi, chẳng thà để người mang tuyệt vọng sống sót.

Nhìn Ephrai mang đầu khí rực rỡ kiên quyết lao về phía Gosa như thiêu thân lao vào lửa, Cado nghĩ như thế.

"Carine, trước khi ta chết, soái kỳ không thể ngã xuống. Còn sau đó, người xem tình hình mà làm việc". Cado quay đầu lại nhovn miệng cười với thị nữ Carine phía sau, gương mặt trắng muốt như tượng băng lấp lánh hé ra một góc, thê mỹ không nói nên lời.

"Tiểu thư..." Carine còn muốn nói gì đó nhưng Cado đã thả người nhảy xuống khe núi, dáng người nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng về ra một đường vòng cung hoàn mỹ trên không trung. Cado sẽ là một đóa hoa còn chưa hoàn toàn nở ra đã phải lụi tàn...

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hi Sinh Là Vinh Quang

Cửa khe núi Vô Hồi, Geriferry nhìn cây rừng rậm rạp. Lại một lần nữa thoát khỏi tử địa, hắn lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Kate vẫn bảo vệ trước người Geriferry đứng thẳng người lên thở dài một cái rồi xoay người lộ ra vẻ mặt cung chiêu, tự tay giúp Geriferry lau đi vết máu tung tóe trên mặt.

"Gerry, kẻ thù đuổi theo đều bị chúng ta tạm thời vây ở chỗ này, nhưng sau khi ra khỏi rừng rậm tối tăm các người vẫn phải cẩn thận. Chúng ta không thể xác định bên ngoài có kẻ thù đến tiếp viện cho Hoa Hồng Máu hay không. Ồ, sau khi ra khỏi rừng rậm các người cứ đi về phía bắc, men theo dãy núi Billious rồi đi theo hướng đông trở lại thị trấn Susaiya..."

"Chờ đã", nghe lời này có vẻ không phù hợp, Geriferry vội ngắt lời nói, "Người không theo chúng ta trở về sao?"

Kate cho Geriferry một ánh mắt xin lỗi, "Gerry, tha thứ cho sự ích kỷ của ta, lúc nào ta cũng tự nói với mình, ta trước hết là bạn, là anh em của người, sau đó mới là một kỵ sĩ. Nhưng hôm nay nhìn thấy nhiều chiến sĩ ra sức chém giết, roi đầu chảy máu vì niềm tin trong lòng bọn họ như vậy, dù thế nào ta cũng không có cách bỏ lại bọn họ. Ta sợ sau này không còn có dũng khí để nắm bội kiếm kỵ sĩ tượng trưng cho trung trị, không dám đeo huân chương kỵ sĩ tượng trưng cho vinh quang nữa".

"Kate, ta..." Geriferry nhất thời không tìm được lời gì để giảm bớt máu nóng đã dồn lên não của Kate, trên chiến trường tàn khốc vừa rồi, Geriferry chỉ cảm thấy sợ hãi, chỉ muốn chạy trốn, còn nhiệt huyết Kate lại bị kích thích, tinh thần kỵ sĩ trong lòng hắn đã triệt để tỉnh giấc rồi sao?

"Gerry, sống cho tốt, ta chỉ có thể làm cho người đến đây... Kiếp sau chúng ta lại làm anh em!" Kate vỗ vỗ vai Geriferry, lại dùng hai tay nắm hai vai hắn dùng sức lắc mạnh, sau đó bước dài quay lại trong hẻm núi, dường như lúc này trong lòng hắn không còn một chút bận tâm nào.

Kate sinh ra trong một gia đình quý tộc phá sản, trong mắt rất nhiều người, từ nhỏ Kate và Geriferry đã như hình với bóng là vì hắn muốn bám vào gia tộc Stedman như mặt trời ban trưa, và trên thực tế cũng là như vậy. Kate lớn hơn Geriferry hai tuổi, tại kinh đô hắn và Geriferry cùng nhau làm xàng làm bậy, gây ra họa gì cũng là một mình hắn gánh vác. Để Geriferry lên chiến trường lịch lãm tích lũy công huân, công tước Shuster già đã tận lực tranh thủ một chức vị tung đội trưởng cho Kate không có bất cứ hậu thuẫn nào, ý ông ta đơn giản là để Kate có thể đi bên cạnh bảo vệ Geriferry.

Bây giờ hồi tưởng những việc này, Geriferry lau lại gương mặt vừa được Kate lau giúp, đột nhiên hắn cảm thấy điều trời phạt hắn và Kate với nhau không chỉ là lợi ích mà còn có sự trân trọng như anh em, cho dù chỉ thỉnh thoảng để lộ một chút, nhưng đối với Geriferry, một chút này có lẽ đã đủ rồi.

"Ta chỉ có thể làm cho người đến đây..." Geriferry đứng sừng sững ở cửa khe núi, lời nói của Kate lặp đi lặp lại vang vọng trong đầu. Nhìn về phía trước là rừng rậm đen tối, điểm cuối của nó là đường sống, là tính mạng. Nhìn về phía sau là hẻm núi sâu thẳm, đó là hủy diệt, là đường cùng.

Nhưng ánh mắt Geriferry vẫn dừng hình ở chỗ sâu của hẻm núi Vô Hồi phía sau lưng. Nhiệt huyết đã bị hắn quên mất từ lâu giờ này lại bắt đầu sôi trào bên dưới mỗi một tác nước da, gương mặt trắng xanh lộ ra vẻ kiên nghị và cố chấp không tương xứng với bệnh trạng. Hắn nhẹ nhàng cử động khoe miệng, thấp giọng hát, "Người mùi máu thơm, linh hồn ta tìm được cung điện để an giấc!"

Sau khi nhảy xuống, Cado và Ephrai định giết đến bên cạnh Cùng Khô để liên thủ với hắn cùng ứng chiến Gosa tay cầm thần khí. Nhưng họ lại bị Carline

dẫn các chiến sĩ Hoa Hồng Máu tinh nhuệ ngăn cản, nhất thời không tiến lên được, phải rơi vào khổ chiến.

Đúng lúc này, Kate đã đi lại quay lại gia nhập chiến đoàn, có lẽ bị ảnh hưởng của tư tưởng tối tăm của Geriferry, kiếm thể của hắn cũng xảo quyết mà sắc bén, chỉ vài kiếm đã để lại một vết thương nhẹ trên người Carline cao hơn hắn một cấp. Cado bắt được cơ hội, đầu khí hùng hậu thấu kiếm mà ra, một kiếm đâm trúng sườn Carline khiến hắn bị thương nặng.

Ba người liên thủ đánh về hướng Gosa giữa lớp sương đỏ mỏng manh phía trước, lúc này Ephrai tranh thủ thời gian hô lên với Kate, "Mặc dù thái độ của ngươi lúc trước khiến ta khinh thường, nhưng bây giờ ta thừa nhận ngươi là kỵ sĩ thực sự".

"Vậy thì hãy để ta dùng tính mạng cứu rỗi những sai lầm đã phạm lúc trước", Kate cao giọng đáp.

"Chúng ta cùng nhau dùng tính mạng cứu rỗi, vì những chiến hữu đã chết đi!" Giọng nói dứt khoát của Cado vang lên giữa hai người bọn họ.

Ba người giờ bội kiếm lên, áp sát vào trán, tất cả đồng thanh hô:

"Vinh quang!"

Ba người đồng thời vẩy bội kiếm lao vào đám sương đỏ, trong đó có kẻ thù của bọn họ, anh hùng truyền kỳ Gosa của đế quốc Osu.

Dưới sự lôi kéo và kích động của bọn họ, càng ngày càng nhiều chiến sĩ đế quốc Menied cao giọng hô to "Vinh quang!", sau đó đổ mắt giết về phía kẻ thù.

Bất kể trước đó bọn họ là tội phạm vẫn là tư binh của quý tộc, nhưng bây giờ bọn họ là chiến sĩ của đế quốc Menied. Trong đất nước của kỵ sĩ này, từ khi sinh ra bọn họ đã ước mơ trở thành một kỵ sĩ, cũng nỗ lực phấn đấu vì ước mơ này. Bây giờ cho dù bọn họ vẫn không thể trở thành kỵ sĩ, nhưng bọn họ có thể giành được vinh quang như một kỵ sĩ. Hi sinh vốn chính là lời thề kỵ sĩ vĩ đại nhất, là vinh quang.

Tất cả các chiến sĩ đế quốc Menied không còn tránh né đao kiếm của kẻ thù nữa, bọn họ lao về phía kẻ thù trước mặt hung hãn không sợ chết như đã phát điên, bọn họ phải dùng máu nóng và bất khuất của bọn họ để bảo vệ tôn nghiêm của đất nước kỵ sĩ, trong đầu bọn họ chỉ có một niềm tin: Hi sinh là vinh quang.

Chiến đấu đã đến giai đoạn tàn khốc nhất, đao đao thấy máu, kiếm kiếm mất mạng, khi họ không còn tiếc máu tươi, khi tính mạng không đáng một đồng tiền thì các chiến sĩ Hoa Hồng Máu cũng phải ngã xuống từng mảng, cái gọi là bất bại cũng không chịu được một đòn.

Quay lại đến nơi, Geriferry vừa kịp nhìn thấy cảnh tượng chấn động lòng người này. Hắn hơi thấp thòm nắm bội kiếm trong tay, thật sự vô cùng hoài niệm những viên gạch đỏ. Nhìn Kate lắc mình lao vào sương đỏ, hắn cắn răng nói với hơn một trăm hộ vệ gia tộc phía sau, "Các người, tùy theo số phận thôi!" Nói rồi hắn dẫn đầu lao vào Gosa, có điều vừa sợ ý một chút đã vấp phải một thi thể dưới chân và ngã nhào. Nhổ máu lẫn đất và lá vụn trong miệng ra, Geriferry vừa mới chuẩn bị chửi bới âm ỉ theo thói quen thì sau lưng hắn đã bị người khác giẫm lên.

Càng ngày càng nhiều bàn chân giẫm lên trên lưng Geriferry, các chiến sĩ phía sau hắn dùng cách này để tuyên bố thực ra bọn họ đã bắt mất với tên chủ nhân này rất lâu rồi. Không có ai chạy trốn, bọn họ sinh ra và lớn lên trên đất nước của các kỵ sĩ, khi đối mặt với kẻ thù bọn họ chỉ có một lựa chọn, hi sinh là vinh quang.

"Mẹ kiếp, nhất định là các người cố ý, cố ý..." Không biết bị giẫm bao nhiêu lần, vậy mà Geriferry vẫn bò lên không hề hấn gì như có kì tích. Hắn giận dữ chỉ bóng lưng đám thuộc hạ khốn nạn kia oán hận chửi bới, "Đợi sau khi đánh xong bố khắc xử lí các người..."

Chửi đến đây, đột nhiên Geriferry dừng lại, trong lòng thê lương tự giễu. Chúng ta còn có thể sống đến lúc đánh xong hay sao?

Tổ ba người Kate trở thành mũi dùi thọc sâu vào phòng tuyến do các chiến sĩ Hoa Hồng Máu tạo thành, Cado có sức mạnh mạnh nhất làm mũi dùi đột kích đi đầu, Kate và Ephrai một trái một phải bảo vệ bên cạnh Cado, không ngừng chém giết mở đường, nhanh chóng tách khỏi bản bộ phía sau.

Vốn đã ôm quyết tâm phải chết, lúc này ba người chỉ có một mục tiêu, đó chính là giết đến bên cạnh Gosa, chiến đấu một hồi với gã anh hùng truyền kỳ vang vọng đại lục này, thể nghiệm uy thế của thần khí Tầm ma đỏ, lấy kiếm trong tay bảo vệ tôn nghiêm của đất nước kỵ sĩ.

Chết, đã không thể né tránh thì hãy chết trận một cách oanh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Chúng Ta Cùng Nhau

Nhìn đám sương đỏ đã gần trong gang tấc, ba người phấn chấn tinh thần, cùng cất tiếng hét lớn, quanh thân hiện ra ánh sáng chói mắt của đầu khí, một

kiếm ép lui kẻ thù vây quanh. Ba người vừa cất tiếng cười to vừa lao vào đám sương đỏ không hề do dự.

Các chiến sĩ Hoa Hồng Máu đuổi theo phía sau trở mắt nhìn bọn họ biến mất trong sương đỏ nhưng vẫn buộc lòng phải dừng lại. Là hộ vệ theo sát bên cạnh Gosa, bọn họ đều đã được thể nghiệm tác động đáng sợ của đám sương đỏ, đó thật sự không phải thứ những chiến sĩ thông thường như bọn họ có thể kháng cự.

Chúng ta hãy trở lại với Geriferry. Ở, chỉ có thể nói vận may lại một lần nữa chiếu cố hắn. Tổ ba người phía trước đã hút hết chiến sĩ Hoa Hồng Máu về phía đó, vì vậy Geriferry đi theo phía sau hơn một trăm hộ vệ hầu như không nhận được tấn công gì ra hồn, đến lúc đã đi vào sâu trong chiến trường mới gặp phải sự chống chọi ngoan cường. Các hộ vệ phía trước lũ lượt ngã xuống, chỉ một lát đã còn lại mười mấy người bị chiến sĩ Hoa Hồng Máu vây quanh.

Đúng lúc Geriferry nhắm mắt chuẩn bị kêu lên: "Mạng ta hồng rồi!" thì một cây lang nha bông to lớn đã đập tan phòng tuyến của Hoa Hồng Máu, sau đó là một chiêu hoành tảo thiên quân, chỉ thấy tay cụt chân gãy và áo giáp văng khắp nơi, máu loãng và xương thịt bay múa, người đứng giữa đồng xác chết và máu me đó không phải Ca Nà thì là ai?

Nhìn thấy khuôn mặt xấu xí đó của gã tù trưởng Orc, Geriferry lại một lần nữa thoát chết chợt thấy cũng rất đáng yêu. Vì vậy, đương nhiên hắn vội tránh đến phía sau Ca Nà, nơi này là một bóng cây không tòi.

"Này, loài người nhỏ bé và yếu ớt, ngươi không thể chết như vậy được, thù lao, thù lao nhớ chưa? Nếu ngươi chết thì ai trả ta khoản thù lao đáng chết đó?" Tù trưởng Orc lầu bầu trong miệng nhưng hai tay lại không hề dừng lại. Cây lang nha bông to lớn lại lần nữa đập về phía trước tạo thành một con đường được lát bằng máu thịt. Sự vui vẻ trong mắt hắn đã biến mất từ lâu, thay vào đó là vẻ lo âu đầy mặt. Anh em của hắn, đồng đội của hắn, chiến hữu cùng du lịch khắp đại lục với hắn, đệ nhất dũng sĩ Cùng Khô của bộ lạc hiện nay rất không ổn. Đúng thế, tình hình Cùng Khô rất không tốt, hắn đã cảm thấy điều này. Hắn nào còn để ý đến khoản thù lao đáng chết đó nữa, hắn chỉ muốn giết vào trong đám sương đỏ, vung lang nha bông đập nát gã anh hùng chó má giả thần giả quỷ kia.

"Anh em, ngươi phải cảm cực, ta đến đây!" Ca Nà vung lang nha bông quét sạch kẻ thù phía trước, sương đỏ chỉ còn cách hắn không xa lắm. "Quái thật, tại sao nhìn đám sương đỏ lại thấy nổi da gà nhỉ?" Ca Nà không khỏi rùng mình một cái, nhìn thoáng qua Geriferry phía sau, trong lòng bắt đầu tính toán, "Có nên ném tên nhân loại đáng chết này vào thử trước hay không?" Khóe miệng Ca Nà lộ ra một nụ cười âm trầm.

Đúng như linh tính của Ca Nà, tình hình Cùng Khô đã không thể lạc quan, hoặc nói hắn chỉ dựa vào ý chí để chống đỡ đau khổ. Sự sắc bén của Tầm ma đỏ cộng thêm kiếm thuật thành thạo của Gosa khiến thiết giáp hải cốt trên người Cùng Khô bị bong ra từng mảnh, hóa thành ánh sáng tím rồi biến mất. Càng đáng chết là lớp sương đỏ đó đang ăn mòn lớp da lộ ra bên ngoài của Cùng Khô. Lớp da thô ráp của Orc và cả lớp lông trên đó đang bong ra từng mảng, máu loãng rò xuống theo từng bước chân di động của hắn.

Còn sau khi xông vào sương đỏ, trong lòng ba người Cado trước tiên xuất hiện tâm tình sợ hãi, liền sau đó là suy yếu và ăn mòn. Ánh sáng của đấu khí trên người bọn họ dần dần âm ỉ, sương đỏ hít vào sinh ra từng đợt đau nhức trong xoang mũi và trong phổi bọn họ. Vì vậy bọn họ phải nín thở, bước thêm một bước cũng cực kì khó khăn, khoảng cách gần trăm mét giữa bọn họ với Gosa lại khiến bọn họ có cảm giác như xa xôi ngàn dặm.

Ba người hầu như đồng thời cảm thán trong lòng, truyền thuyết vẫn có lúc đáng tin! Nhưng bất cứ tổn thương và tâm tình mặt trái nào cũng không thể dao động quyết tâm của bọn họ, chết dưới kiếm cường giả quân địch mới là đích đến của kỵ sĩ.

Thể lực đến gần giới hạn thấp nhất và bước chân càng ngày càng thông thả cho Cùng Khô biết thời gian cuồng hóa đã sắp hết, sự mạnh mẽ của hắn sẽ nhanh chóng biến mất. Sau thời điểm đó, vừa mới chiến đấu ngang tay với cường giả đứng đầu đại lục, hắn sẽ trở nên yếu ớt hơn cả một Orc mới sinh. Có lẽ lúc này hắn nên vui mừng vì thanh kiếm xương nhẹ như vậy, nếu không bây giờ làm sao hắn có thể vung lên được?

Sau khi chặn lại một kiếm của Gosa, thanh kiếm xương trong tay Cùng Khô kêu lên răng rắc rồi gãy làm hai đoạn. Tay cầm một nửa thanh kiếm gãy, Cùng Khô nửa quỳ trên mặt đất, há miệng thở phì phò.

Mà với giác ngộ của một cường giả, Gosa không lập tức đi tới kết liễu tính mạng Cùng Khô, hắn cảm kiếm đứng thẳng với ánh mắt tán thưởng. "Dựa vào khả năng cuồng hóa tinh giác không đầy đủ mà có thể đối chiến với ta nửa canh giờ, ngươi đã rất giỏi rồi". Nói xong hắn bước lên trước, Tầm ma đỏ mang một thoáng kiếm quang màu đỏ sậm bắn về phía cổ họng Cùng Khô.

Hầu như đồng thời thiết giáp hải cốt và cả một nửa thanh kiếm xương trên tay Cùng Khô cũng hóa thành ánh sáng màu tím chói mắt. Nhưng lần này ánh sáng tím không biến mất mà ngưng kết thành một cây mâu màu tím trước ngực hắn. Cây mâu tím lao sát qua bên cạnh Tầm ma đỏ, khoảng cách quá gần, Gosa cũng không kịp tránh né, chỉ có thể sử dụng Tầm ma đỏ trong tay gạt ra làm thay đổi phương hướng của cây mâu. Cây mâu tím đâm thẳng vào vai trái hắn, hắn liền tiếp lùi về phía sau mười mấy bước.

Còn Cùng Khô thì bị kiếm khí màu đỏ đánh bay đập thẳng vào vách đá cứng rắn sau lưng, sau đó trượt xuống đất như một đồng bunn, sống chết không rõ, để lại một vệt máu nhìn mà sợ trên vách đá.

Trúng đòn của Cùng Khô, Gosa ôm vai bị thương, mồ hôi lạnh trên mặt không ngừng rơi xuống. Hiển nhiên một đòn phản công trước khi chết của Cùng Khô tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng tuyệt đối không dễ chịu.

"Cây mâu tuyệt vọng?" Gosa nhìn lỗ thủng tối om trên vai, sau đó nhìn về phía Cùng Khô rơi xuống với ánh mắt nghi hoặc, "Tinh giác không đầy đủ, tại sao ngươi có thể sử dụng tuyệt kỹ này? Đốt cháy tính mạng hay linh hồn? À đúng, đối với một kẻ như đèn cạn dầu thì hai thứ này đều không còn quan trọng".

Hình như đã tìm ra đáp án, Gosa cảnh giác tránh sang một bước rồi nhìn lại phía sau. Một thanh bội kiếm màu bạc đâm sát qua tai hắn làm đứt mấy sợi

tóc mai. Lúc này, gương mặt vặn vẹo vì đau khổ của Cado xuất hiện trong tầm mắt Gosa, hần như trở lại một đêm hai mươi năm trước, hần nâng một gương mặt giống hệt thể này lên hôn thật sâu, sau đó mặc sức rong ruổi trên thân thể trắng như tuyết của nàng, gương mặt nàng lúc đó cũng vặn vẹo đau khổ như gương mặt này, ngoài ra còn có thêm một tia thỏa mãn.

"Irina..." Gosa quên kẻ thù, quên mọi thứ xung quanh, quên tất cả mọi thứ không đáng nhớ. Trong đầu hần chỉ có một kí ức, đó là một bóng dáng xinh đẹp, bóng dáng đó là mục tiêu theo đuổi cả đời của hần, bóng dáng đó cũng có một gương mặt như vậy.

Trong lúc này hần đã nhớ tới rất nhiều chuyện, hần nhớ trước khi hai quân đối chiến, thống lĩnh Thương Lan Ursa bắn cho hần một phong thư, bức thư viết: "Người cũng biết ta và Irina có một đứa con gái. Nó rất giống Irina, nó ở dưới soái kỳ, người hãy mang nó đi".

Chính là vì một lý do như vậy, hần mới không để ý đến sống chết của muôn ngàn chiến sĩ, ngàn dặm đuổi tới nơi này. Bây giờ đối mặt với gương mặt này, đối mặt với gương mặt giống hệt Irina này, trong lòng hần đã rõ ràng. Đây không phải con gái của Ursa và Irina, đây là con gái của hần, Gosa, và Irina. Làm sao hần có thể làm tổn thương con gái mình được?

Đã chìm vào hồi ức, gần như Gosa chỉ dựa vào phản xạ để dùng tay hất văng bội kiếm của Cado đâm vào bên cổ hần, sau đó tiện tay tra Tầm ma đỏ vào vỏ. Trong nháy mắt lực trường sợ hãi do Tầm ma đỏ phát ra biến mất, ánh mặt trời lại chiếu qua tán cây xuống không gian này, sương đỏ dần trở nên mỏng manh.

Sau khi Tầm ma đỏ vào vỏ, dù sương đỏ vẫn không lập tức tiêu tan nhưng lực trường sợ hãi khiến người ta tiến bước khó khăn đã biến mất, ba người Cado tựa như thoát được gông cùm nặng nề, thân thủ lại mau lẹ linh mãnh. Lại nhìn Gosa, vết thương trên vai đang có xu thế lan rộng, còn bản thân hần thì tinh thần ngán ngạo không còn sức sát thương, điều này làm cho bọn họ vốn đã rơi vào tuyệt cảnh lập tức nhìn thấy hi vọng chiến thắng, dù sao thì kỵ sĩ thứ chín của đế quốc cũng có mê hoặc rất lớn.

Gosa tránh né bội kiếm của ba người hoàn toàn dựa vào phản xạ của bản thân, ánh mắt hần hòa nhã, sắc mặt hiền từ, bình tĩnh nhìn Cado, trong miệng vẫn thầm thì, "Irina, đây là con gái của chúng ta..."

Ánh mắt này của Gosa khiến Ephrai ghen tuông mãnh liệt, hần mắng thầm trong lòng, "Đúng là lão già mà không đứng đắn, lúc này còn để ý đến sắc đẹp". Trong cơn giận, hần đã vứt bỏ tinh thần kỵ sĩ ra khỏi đầu, bội kiếm trong tay mang lực đạo hung hậu chuyên chào hỏi hạ thân Gosa, rốt cục cũng bắt được một cơ hội chém vào bắp chân Gosa, lập tức máu chảy như suối.

Cảm giác đau đớn rất cực kéo Gosa về với hiện thực, hần tức giận hừ một tiếng, ánh sáng màu đỏ lại hiện lên, nắm đấm màu đỏ đậm mang theo quyền ảnh nặng nề đâm vào bội kiếm của Ephrai và Kate, đâm nát hai thanh kiếm, tiếp tục đâm thẳng vào người hai người. Lực đạo mạnh mẽ đánh bọn họ miệng phun máu tươi bay về phía sau.

Còn khi đâm về phía Cado với khuôn mặt giống như ác mộng đối với hần, nắm đấm của Gosa chợt dừng lại rồi vô lực buông xuống. Hậu quả là sườn hần bị Cado đâm thành một lỗ hồng. Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là thế giới này đã trở nên yên tĩnh, không còn có ai quấy rầy hần và Cado nữa.

Nhưng nguyện vọng thì tốt đẹp, còn hiện thực lại thường không theo ý con người.

Geriferry đi theo phía sau Ca Nã giẫm lên máu thịt kẻ thù đi tới bên cạnh đám sương. Đúng lúc hần định thò đầu vào đám sương đỏ quan sát địch tình thì bàn tay không lồ của Ca Nã đã tóm lấy đai lưng phía sau áo giáp hần rồi phát lực, Geriferry bay thẳng vào giữa đám sương, sau lưng còn vang lên tiếng cười nhạo của Ca Nã, "Bay trên không mới thấy rõ, người xem, ta là một tù trưởng hiểu ý người khác đến mức nào!"

Đương nhiên Geriferry bị một quyền của Gosa đập trúng và bay về với tốc độ nhanh hơn như một quả bóng chuyền. Số đen chưa hề kết thúc, Geriferry bay trở về va thẳng vào thân hình khổng lồ của tù trưởng Orc, hai người quay cuồng trên mặt đất.

Geriferry cảm thấy mỗi một chiếc xương trên người mình đều bị vỡ thành từng mảnh, thậm chí có lúc hần đã choáng váng ngất đi. Nhưng sự đau đớn bứt rứt kéo dài bất diệt đó khiến hần tỉnh lại, lại một lần tiếp xúc không khoảng cách với cái chết, mặc dù thất khiếu chảy máu nhưng Geriferry vẫn còn sống, có điều tình trạng này cũng không đáng để ăn mừng.

"Gerry, người, quái thật, tại sao người lại quay lại?" Geriferry lăn mấy vòng đến lúc đụng vào một thi thể mới dừng lại, thực ra đó cũng không phải một thi thể mà là Kate vẫn còn sống.

Geriferry phun ra một ngụm máu, hai tay chống kiếm muốn bò dậy nhưng đây chỉ là một cố gắng vô ích. Sau khi vùng vẫy vài cái, hần lau vết máu trên mặt rồi nhìn về phía hai người cùng nằm bên cạnh là Ephrai và Kate lúc này đã thở ra nhiều hơn hít vào, hần lộ ra một nụ cười thâm, "Người đã nói kiếp sau chúng ta còn làm anh em, nhưng nếu người chết trước thì ta sẽ cần đợi rất lâu. Ta không đợi được lâu như vậy, cho nên, như người nhìn thấy, ta đã quay lại".

Con người thỉnh thoảng đều sẽ kích động một lần, nhưng có một loại kích động mà ngay cả thất bại cũng sẽ không hối hận, loại kích động này gọi là nghĩa khí. Đây là sự thăng hoa của tình nghĩa giữa đàn ông với đàn ông, không mang theo bất cứ lợi ích nào, chỉ có giúp đỡ lẫn nhau, không rời không bỏ.

"Gerry..." Kate cảm động chớp mắt, có điều thân thể đang cực kì thiếu nước nên hần thật sự không thể nặn ra được nửa giọt nước mắt. Hần vùng vẫy đi động thân thể, muốn dựa vào Geriferry, nắm tay hần như trước nay đã từng nắm, khuyến khích hần, nói với hần phải kiên cường...

Ephrai khẽ động ánh mắt, gật đầu với Geriferry. Điều đó có nghĩa là tán thành, cho dù chỉ tán thành việc Geriferry đồng sinh cộng tử với anh em bạn bè. Đây cũng là một loại tán thưởng, một loại thưởng thức trong tuyệt vọng.

Chương 14: Trời Chiều Rực Đỏ, Nước Mắt Anh Hùng

Trong làn sương đỏ nồng nàn, trên người Gosa Hoa Hồng Máu đã toàn là máu, dù vết thương tối om trên vai trái đã không còn thối rữa nhưng xương trắng lộ ra bên trong vết thương vẫn làm mọi người trông mà sợ.

Cado không biết vì sao Gosa chỉ hạ thủ lưu tình với cô ta, có lẽ qua vẻ mặt trở nên hiền từ dịu dàng của đối phương cũng có thể nhìn ra điều gì đó, có điều đối mặt với Hoa Hồng Máu hiền hách hung danh trên đại lục, trong trận chiến làm người ta ngạt thở này, cô ta không thể nghĩ quá nhiều, cô ta chỉ muốn giết chết đối phương, hoặc bị đối phương giết chết.

Cho nên đối mặt với đầu pháp lấy mạng đổi mạng bất kể hậu quả của Cado, Gosa Hoa Hồng Máu chỉ một mực né tránh. Hắn muốn há mồm nói gì đó nhưng lại không biết phải nói từ đâu, hoặc nói, hắn không có dũng khí nói ra.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Kate và Ephrai lại lao về phía Gosa lần nữa. Lần này Gosa dùng chân đá hai người bọn họ ngã xuống đất. Không ai biết lúc này cánh tay trái của Gosa đã không thể nhúc nhích, còn tay phải hắn lúc này đang cầm lưỡi kiếm Cado đâm vào bụng hắn. Vì sợ đầu khí làm Cado bị thương cho nên trên tay hắn không vận đầu khí, máu tươi rỏ xuống theo đầu ngón tay hắn, trên mặt Gosa không có bất cứ vẻ đau khổ nào mà chỉ lộ ra một loại hạnh phúc mơ hồ.

Đối mặt với Cado, hắn là một ông bố. Giống như tất cả các ông bố trong thiên hạ, hắn thà rằng chính mình bị thương còn hơn để con mình phải đau đớn.

Cado dùng sức rút mạnh thanh kiếm trong tay ra nhưng thanh kiếm vẫn không nhúc nhích. Không biết tại sao, khi nhìn khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn đó của Gosa một lần nữa, Cado chợt cảm thấy ngỡ ngàng và mềm lòng...

"Con tên là gì?" Rất khó tưởng tượng một giọng nói dịu dàng và thân thiết như vậy lại phát ra từ miệng Gosa, hắn lắc đầu cười, đắng chát và ngượng ngùng, "Con gái của Irina, con tên là gì?"

"Ta tên là..." Suýt nữa bị thôi miên vì vẻ mặt ngượng ngùng như trẻ con của Gosa, Cado đột nhiên tỉnh ngộ, lớn tiếng hỏi, "Người là ai? O không phải, tại sao người biết tên mẹ ta?"

Gosa buông lưỡi kiếm nằm trong tay ra, một thoáng đau thương và nhớ nhung chợt lóe rồi biến mất trong đôi mắt dịu dàng ảm áp của hắn. Hắn thử nhấc tay trái, vẫn không có cảm giác, hắn đành phải đưa bàn tay phải toàn là máu vào trong áo giáp trước ngực. Hành động vất vả của hắn làm cho Cado gần như phải nghi ngờ không phải mình đang đứng trước một cường giả đứng đầu đại lục mà là một người già bẽ đầu năm tháng.

Cùng lúc đó, tù trưởng Orc bị đụng ngã chổng vó lại lồm cồm bò lên, hắn chóng lang nha bỗng dụi dụi hai mắt vẫn đang đầy hoa cà hoa cải. Nhìn thấy Geriferry phía trước, lại nhìn thoáng qua hai bóng người lơ mơ trong sương đỏ, hắn nhếch miệng, cái miệng đầy răng vàng lộ ra nụ cười tà ác.

Gosa rút tay phải từ trong áo giáp ra, trong tay hắn nắm một sợi dây màu đỏ. Hắn đưa tay tới trước mặt Cado, sau đó mở bàn tay đang nắm chặt ra.

Tay phải của Gosa, bàn tay dùng để cầm thanh Tâm ma đỏ tàn sát hàng vạn người làm thiên hạ khiếp sợ, bàn tay cầm lưỡi kiếm sắc bén của Cado mà vững như bàn thạch, lúc này sau khi mở ra lại khẽ run rẩy.

Trong tay hắn, sợi dây màu đỏ xuyên qua một viên ngọc bích màu lam đậm hình giọt nước. Ngay cả khi dính đầy máu tuôn ra từ lòng bàn tay Gosa, khi nằm trong làn sương đỏ nồng nàn, viên ngọc bích vẫn xanh chói mắt, xanh động lòng người, bởi vì viên ngọc này chứa đựng tình yêu sâu sắc nhất!

Vì tình yêu này, hắn thề phải đạp vỡ dãy núi Billious, không kiêng nể vùng kiếm tàn sát ngàn vạn người, ngay cả sau khi chết sẽ bị đẩy xuống địa ngục cũng phải đi tới bên người nàng, mang nàng trở về ngôi nhà mơ ước. Ở đó không có chiến tranh, không có máu tanh, cũng không có thứ chính trị chó má đó.

Trong nháy mắt Gosa xòe tay ra, cả người Cado đã cứng đờ. Cô ta nhận ra viên ngọc bích này chính là một chiếc hoa tai, và chiếc còn lại thì vẫn được đeo trên tai phải của mẹ cô ta. Lúc còn rất nhỏ cô ta đã từng hỏi mẹ, hỏi vì sao bà luôn chỉ đeo một chiếc hoa tai. Mẹ cô ta luôn cười mà không đáp, nụ cười cực kì cô đơn. Bây giờ Cado đã rõ ràng, nụ cười đó là sự tưởng nhớ trong đau khổ.

Lúc này thân thể Cado cùng run rẩy theo tần suất run rẩy của tay phải Gosa. Cô ta mím chặt đôi môi trắng bệch, dường như đã lấy ra toàn bộ dũng khí, "Vì sao chiếc hoa tai này lại ở trong tay ông?"

Bàn tay Gosa đưa đến trước mặt Cado vẫn không hề hạ xuống, yết hầu hắn khẽ động, hình như vẫn đang sắp xếp lại từ ngữ trong lòng. Khi hắn chuẩn bị mở miệng, một thoáng bóng kiếm từ trên trời bay xuống cùng với tiếng hét điên cuồng của người nào đó, "Chết đi!"

Trên thế giới này có một danh từ gọi là "Cơ hội". Nó cũng giống như thời gian, bỏ lỡ một giây phút sẽ không thể tìm lại được. Khẽ buông là mất, đây là cụm từ chuyên môn dùng để mô tả nó.

Gosa không còn có cơ hội để nói với Cado rằng "Con là con gái của ta!" nữa.

Một kiếm tuyệt mạng chém về phía cổ Gosa này là của Geriferry. Geriferry vốn đang nằm trên mặt đất chờ chết, không biết nên nói số hần may mắn hay là vất vả, bởi vì hần lại một lần bị tù trưởng Orc kiên nhẫn xách lên ném về phía Gosa. Có điều, ngay cả trong lúc sống chết chưa biết Geriferry cũng là một người không có lợi không dậy sớm, hoặc nói là một người rất giỏi nắm bắt cơ hội.

Đã bay qua bay lại hai lần, lần thứ ba bị ép phải cười mây lướt gió, Geriferry không dám nói là thành thạo nhưng ít nhất đã có thể hơi điều chỉnh tư thế bay trên không trung một chút, trong nháy mắt khẽ buông là mắt đó hần đã kịp vung kiếm lên chém về phía cổ Gosa.

Sự thật chứng minh, cơ hội chỉ thuộc về người giỏi nắm chắc nó. Geriferry đã làm được, làm được chuyện mà hần có nằm mơ cũng không dám mơ tới, hần đã giết được Gosa Hoa Hồng Máu.

"Bồ là kỵ sĩ thứ chín của đế quốc rồi!" Mang cảm giác thành công cực lớn này, Geriferry, chuẩn kỵ sĩ thứ chín của chúng ta rơi xuống bên người Gosa, lập tức rơi vào ý thức trống không, chỉ còn lại một giọng hát đang hát lên, "Ngửi mùi máu thơm, linh hồn ta tìm được cung điện an giấc!"

Đương nhiên trước đó hần đã dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai để rút thanh Tầm ma đỏ bên hông Gosa ra, sau đó sử dụng một chút sức mạnh cuối cùng để ôm vào lòng...

Gosa vốn vẫn có khả năng ngăn cản một kiếm này, mặc dù tay trái hần đã phế nhưng tay phải hần cũng có thể dễ dàng ngăn cản nhát chém này. Nhưng hần không làm thế, kinh mạch tay phải hần sớm đã bị Cado chặt đứt, chỉ cần có di động rất nhỏ là chiếc hoa tai trên tay sẽ rơi xuống. Chiếc hoa tai này là thứ còn quý giá hơn tính mạng hần, trong lòng Gosa, nó luôn luôn thuần khiết cao quý, dù thế nào hần cũng không thể để nó rơi xuống đất, bị nhiễm sự dơ bẩn của phạm thế...

Đầu Gosa từ trên vai lăn xuống, hai mắt tròn tròn vẫn bình tĩnh nhìn về phía bắc, xuyên qua bóng dáng con gái Cado của hần, xuyên qua muôn sông nghìn núi, nhìn về phương bắc. Hai mắt tràn ngập khát khao vẫn chỉ có hạnh phúc và thỏa mãn.

Lúc này thân thể hần vẫn đứng thẳng như một cây tùng. Bàn tay đưa đến trước mặt Cado đã không còn run rẩy. Thanh Tầm ma đỏ Geriferry om dưới đất phát ra một tiếng kêu vang thê lương, như một hồi chuông tang bi tráng cho vị anh hùng truyền kỳ này.

Bị biến cố này làm cho gần như tê liệt, Cado chần chừ nhận chiếc hoa tai dính đầy máu Gosa. Đến tận lúc này sương đỏ mới hoàn toàn tan hết, mặt trời buổi chiều muộn màu đỏ chiếu ánh sáng xuống không gian này, chiếu vào hai mắt tròn tròn của Gosa, khóe mắt hần rõ ràng có một giọt nước mắt.

Trời chiều rực đỏ, nước mắt anh hùng!

Có lẽ, từ cổ anh hùng đã khó qua ái mỹ nhân. Câu này như một lời nguyện bám chặt trên đầu các anh hùng truyền kỳ trên đại lục Thương Mang, khiến bọn họ sa đoạ, hoặc chết đi. Sa đoạ như anh hùng truyền kỳ của đế quốc Menied, người giết rồng Deron Ferron Stedman. Chết đi như Gosa bây giờ, kết cục của hần là sự chứng thực hoàn mỹ cho lời nguyện này.

Một anh hùng truyền kỳ là Gosa đã sụp đổ, và một anh hùng khác sẽ giẫm lên thi thể hần để trở dậy. Người anh hùng đó sẽ tiếp tục hành trình vượt qua thử thách của mình trên đại lục Thương Mang tràn ngập kì tích.

Bây giờ, các bạn hãy nhớ kỹ cái tên này, kỵ sĩ thứ chín của đế quốc, Geriferry Stedman.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trở Mặt Còn Nhanh Hơn Lật Sách

Mặt trời hoàng hôn đã lặn dần xuống phía sau dãy núi viễn cổ phía tây, để lại một đường vòng cung màu vàng và ráng chiều điểm lẹ bao quanh, giống như vô số vũng máu đỏ tươi trong hẻm núi Vô Hồi.

Chiến đấu đã kết thúc khi cái đầu của Gosa Hoa Hồng Máu rơi xuống đất, hai ngàn chiến sĩ Hoa Hồng Máu còn sống đồng loạt đứng giờ kiểm tự sát trước thi thể lãnh tụ tinh thần Gosa của bọn họ. Bất luận là thiên đường hay địa ngục, bọn họ sẽ luôn đi theo Hoa Hồng Máu trong lòng bọn họ, tiếp tục viết nên truyền thuyết bất bại.

Bốn ngàn người Geriferry dẫn theo hầu như đã tổn thất gần hết, còn sống không đủ một hai phần mười, hơn nữa người nào cũng đều bị thương. So với bọn họ, tình hình của lực lượng chủ lực là bộ lạc Orc tốt hơn nhiều. Có lẽ là nhờ có ưu thế da cứng thịt dày của chủng tộc nên mặc dù cũng bị thương quá nửa nhưng số Orc bị chết lại chỉ có năm ngàn.

Trên sườn núi, dưới đáy khe núi, khắp nơi đều ngổn ngang thi thể, ngay cả những chiếc lá cây nhẹ nhàng rung rinh theo gió đêm cũng dính đầy máu thịt. Mùi máu tanh nồng nặc lấy khe núi Vô Hồi làm trung tâm bắt đầu lan rộng ra bốn phía. Không kịp chờ màn đêm buông xuống, từng đàn dã thú đã bắt

đầu tụ tập về khe núi Vô Hồi, chuẩn bị hưởng thụ bữa tiệc tối thịnh soạn.

Đám kèn kèn bay tới trước tiên. Sự thật lần nữa chứng minh có cánh luôn nhanh hơn chi có chân. Chúng từ không trung lao xuống như tia chớp, khi hạ xuống mặt đất mới phát hiện không có ai kiêng kỵ sự oai hùng uy vũ của chúng, đành phải buồn bực quắp lên một chiếc đầu người, sau khi tung lên không trung mới thực hiện một cú mổ có độ khó cao, móc ra một con người vẫn còn nóng. Sau khi nuốt chửng lại lao xuống lần nữa tìm mục tiêu kế tiếp.

Các loại dã thú không biết tên kéo tới hàng đàn, rất ít khi chúng không phải cắn xé lẫn nhau vì tranh đoạt đồ ăn như bây giờ, bởi vì đồ ăn thật sự quá thịnh soạn. Căn cứ theo thứ tự trước sau, thi thể loài người mềm mại sẽ là mục tiêu được lựa chọn đầu tiên. Sau khi ăn chán chê, lũ dã thú đặc ý quên hình durt khoát tạp giao tại chỗ luôn, nhất thời đàn thú cùng múa, tiếng kêu không dứt...

Cùng Khô may mắn nhất về được một mạng. Có lẽ chính là bởi vì lí do này nên tù trưởng Orc khôn khéo đã đặc biệt khai ân cho phép đám tàn binh đế quốc Menied này nghỉ ngơi một đêm trong bộ lạc cách khe núi vài dặm. Đương nhiên điều kiện là lại thêm lương thực dùng trong một năm.

Lúc này trong bộ lạc Orc tràn ngập tiếng cười nói hoan hô, rất nhiều Orc công lá chắn nắm bội kiếm cầm thương kỵ sĩ điều võ dương oai trước mặt người già và trẻ con trong bộ lạc giống như những tên nhà giàu mới phát. Không phải đồ ăn, thứ Orc quan tâm hơn là nhận được một món vũ khí vừa tay, chỉ cần có vũ khí, thiếu đồ ăn thì cứ đến cướp của các bộ lạc khác là xong, vấn đề chỉ đơn giản như vậy.

Năm trăm binh lính Menied còn sống sót đang thoải mái uống nước suối thay cho rượu ngon, về mặt bọn họ không hề đau thương vì các chiến hữu đã chết đi mà vẫn hưng phấn, mắt bọn họ lấp lánh ánh đỏ, dường như trước mặt bọn họ lúc này là vô số tiền vàng và người đẹp. Mặc dù công lao lớn nhất đã bị tên cận vệ quý tộc Geriferry kia giành mất rồi nhưng bọn họ vẫn có thể tưởng tượng được tiền đồ như gấm của mình sau khi về nước.

Một tướng thành danh vạn cốt khô, trên đại lục Thương Mang lấy thành bại luận anh hùng, không có người nào nhớ đến hàng vạn bộ xương trắng đó, bọn họ chỉ biết hoan hô vì thắng lợi, quý bá người anh hùng nhất chiến định căn khôn trên chiến trường.

Tia sáng cuối cùng trong ngày bị màn đêm cắn nuốt, một đồng lửa được đốt lên trên khu đất trống giữa bộ lạc, từng đám Orc tướng mạo đáng sợ bao quanh đồng lửa nhẹ nhàng nhảy múa, có điệu dáng người và động tác của chúng không hề có mỹ cảm gì đáng nói. Binh lính loài người tụ tập cùng nhau ăn các loại đồ ăn thấp kém trước kia bọn họ vẫn khinh thường và uống rượu đến say.

Cado ngồi trong góc xa xa, im lặng ngắm chiếc hoa tai màu lam đỏ. Ánh sáng từ đồng lửa chiếu sáng khuôn mặt nàng, một khuôn mặt hốc hác và cô đơn. Karen vẫn đi theo bên người Cado một tác không rời, soái kỳ trong tay bay phấp phật giống gió mạnh như đang cao giọng hát khúc khải hoàn ca mừng thắng lợi.

Ephrai dùng một chiếc nỏ tinh xảo đối lấy mấy quả đại từ đám Orc rồi kéo lê cái chân bị thương đi tới chỗ Cado. Có điều sau khi nhìn thấy ánh mắt ngờ ngàng và lạnh lùng của nàng hẳn lại biết điều không đến quấy rầy, chỉ xoay người đi vào một chiếc lều vải bên cạnh. Trong đó có Geriferry đang hôn mê bất tỉnh và Kate vẫn canh giữ ở bên cạnh hắn.

Geriferry rơi vào một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ có một giọng hát trong trẻo khê cất tiếng hát bên tai hắn. Hắn đưa mắt nhìn bốn phía, trong bóng tối mịt mờ không có con đường nào để đi. Hắn giật mình, hắn không cam lòng, vì vậy hắn lần mò tiến lên trong bóng đêm.

Không biết đi được bao xa, mà cũng có thể hắn vẫn chỉ đi lòng vòng ở chỗ cũ, rốt cục một tia sáng xuất hiện giữa bóng tối. Hắn chạy về phía tia sáng, hẳn nhìn thấy đó là một Tế đàn, có những ký hiệu ma pháp khó hiểu và nhiều viên đá quý tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Tia sáng chiếu ra từ chính giữa Tế đàn, màu tím diêm dúa và màu lam thánh khiết hoàn mỹ dung hợp với nhau. Hắn cố gắng nhìn xem điểm cuối của tia sáng là cái gì, đột nhiên thấy ánh sáng trở nên chói lòa khiến hắn lóa mắt, chỉ còn lại một giọng hát vang lên bên tai hắn, du dương mà u sầu.

"Người mùi máu thơm, ta tìm được cung điện an hồn

Những đóa hoa ở đó đều giống nhau, chúng vẫn đang lặng lẽ mọc lên

Nếu không có ánh trăng yên tĩnh thì tất cả chỉ có bóng tối

Bãi cỏ mọc nát tỏa ra mùi thối rửa phảng phất

Các nữ thần xinh đẹp bí mật rong chơi trong cung điện

Bọn họ cũng đang tưởng nhớ những hồi ức và đau thương do ai mang tới

Những dây mây xanh ngát quấn quanh che giấu khát vọng báo thù

Chờ đợi một ngày được nhắm nháp bát canh có mùi của máu

Hồi người ta yêu nhất, có phải người cũng giống như ta

Chờ đợi tình yêu tới rồi chúng ta được chôn cất cùng nhau

Người mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn

Tính mạng tùy ý sinh trưởng để thấy vô tận đau buồn..."(*)

"A a a!" Hình như không thể chịu được tiếng ca đau buồn đến cực hạn trong mơ đó, Geriferry kêu lên một tiếng, không ngờ lại ngồi bật dậy trên giường. Đương nhiên sau khi tỉnh lại trước tiên hắn không hề nhìn Kate với vẻ mặt mừng rỡ bên cạnh mà là thanh Tầm ma đỏ trong lòng. Điều này làm cho Kate và Ephrai vừa bước vào lều vải không nói được gì.

"Gerry, thân thể ngươi không có trở ngại gì chứ?" Giọng nói của Kate hơi khàn khàn, hiển nhiên hắn đã bị nội thương không nhẹ.

Geriferry không trả lời ngay mà vẫn ôm chặt Tầm ma đỏ trong tay, cảnh giác nhìn Ephrai.

Ephrai thản nhiên cười, đặt mấy trái cây dại trong tay xuống cạnh Geriferry, "Gerry, ta thừa nhận trước đây ta quả thật hơi hiểu lầm ngươi, đến tận lúc này ta vẫn kiên định cho rằng ngươi không phải một kỵ sĩ đạt tiêu chuẩn. Nhưng giống như Cado nói, ngươi là một quý tộc thực sự. Máu chốt hơn là chúng ta đã kề vai chiến đấu, chúng ta là chiến hữu cùng nhau bỏ ra từ đồng xác chết".

Mặc dù Ephrai hơi ngạo mạn nhưng hắn tuyệt đối không ngu xuẩn. Nếu bây giờ có đủ thực lực thì hắn sẽ không hề chần chừ giết chết tất cả mọi người ở đây, sau đó cầm Tầm ma đỏ về Ronage tranh công lĩnh thưởng. Quyền lợi và danh vọng của kỵ sĩ thứ chín đế quốc lớn hơn nhiều so với một người thừa kế thân vương.

Nhưng thủ hạ của hắn đã chết gần hết từ lâu, sức mạnh của hắn cũng chỉ sần sần với Kate. Bây giờ hắn không có bất cứ sức mạnh nào để đấu với Geriferry, trong tương lai hắn càng không có sức mạnh đấu với Geriferry đã trở thành kỵ sĩ thứ chín. Vì vậy, đã đấu không lại ngươi thì chúng ta sẽ trở thành đồng đội!

Ý mấy câu rất ngắn này của Ephrai muốn biểu đạt là gì? Geriferry tỉnh quái lập tức hiểu ngay. Hắn ném Tầm ma đỏ trong tay cho Kate không chút do dự. Trong lòng hắn rất rõ ràng, nếu Kate với sức mạnh cao hơn hắn nhiều cũng không bảo vệ nổi Tầm ma đỏ thì đương nhiên chính hắn càng không làm nên trò trống gì.

Kate bồn chồn ôm Tầm ma đỏ, bộ dáng đó không dễ coi hơn Geriferry bao nhiêu. Dù sao đây cũng là thần khí Tầm ma đỏ đứng đầu trên đại lục, lúc này không ngờ lại bị Geriferry tùy ý ném cho mình. Lại nhớ tới lúc gần tới Geriferry rõ ràng đã thoát ra khỏi chiến trường, nhưng vì hắn, người anh em này đã ngã khí từ bỏ hi vọng sống, lựa chọn quay lại kề vai sát cánh chiến đấu với mình. Nghĩ tới đây, vành mắt Kate đỏ lên, hắn nghẹn ngào gọi một tiếng: "Gerry".

Nhưng chuẩn kỵ sĩ thứ chín của chúng ta không hề có giác ngộ của một người thi ân. Lúc này hắn đang nhồm nhoàm nhai mấy quả dại, bộ dáng như ma chết đói đầu thai, còn vừa ăn vừa bắt bẻ, "Đây là trái cây chó má gì mà vừa chua vừa chất như thế? Thân vương điện hạ, không phải ngươi kiếm trái cây độc về để giết người cướp của đấy chứ?"

Ephrai cũng không giải thích, hắn ngồi xuống bên cạnh Geriferry, cầm một quả lên đưa cho Kate đang xúc động ôm Tầm ma đỏ, lại cầm một quả lên tùy tiện lau vào tấm da thú trải giường rồi cắn một miếng to. Sau khi nhai nuốt vào bụng hắn mới nhìn Geriferry, ánh mắt kiên định, "Nếu có độc thì cứ để chúng ta chết cùng một chỗ".

Lời này của Ephrai khiến Geriferry lại nhớ đến cảnh tượng mọi người cùng nhau chiến đấu quên mình vây giết Gosa trong đám sương đỏ giữa khe núi Vô Hồi. Hắn lập tức bật cười ha hả, dang rộng hai tay Kate và Ephrai, nói rất hào hùng, "Chúng ta cùng nhau, nhất định sẽ sống rất tốt".

Đôi khi khoảng cách từ đối thủ đến bạn sẽ biến mất chỉ sau một trận kề vai chiến đấu chém giết. Bởi vì sau đó bọn họ đã là chiến hữu cùng trải qua máu và lửa, cái gọi là đồng minh thiết huyết cũng chỉ đến thế.

Kate và Ephrai vốn bị thương rất nặng, tuy nhiên không biết đầu óc làm sao mà gã tù trưởng Orc xảo quyệt kia lại để thầy cúng Orc trong bộ lạc thi triển thuật chữa trị gà mờ cho bọn họ. Mặc dù sau khi chữa trị vẫn không khỏi hẳn nhưng đi lại thì không thành vấn đề. Còn Geriferry bị đập bay qua bay lại ba lần như một quả bóng chuyền lại chỉ bị nội thương rất nhẹ, cũng không gãy tay gãy chân gì, điều này khiến Ephrai và Kate thực sự bội phục vận may của hắn.

Lúc này ba người bọn họ vừa ra khỏi lều vải, đám tàn binh đại nạn không chết đã vây tới, lập tức tiếng hoan hô vang lên ầm ĩ, lời nịnh nọt như nước thủy triều. Geriferry nheo mắt hưởng thụ rất thoải mái, cảm giác lâng lâng bồng bềnh như đang bay.

Karen xa xa nhìn Geriferry với ánh mắt hâm mộ, cô ta bĩu môi thầm thì, "Một gã quá may mắn". Trong nháy mắt cô ta mất tập trung, Cado đã ngược mắt lên nhìn về phía Geriferry, sau đó đứng dậy lặng lẽ đi vào bóng tối bên ngoài thôn.

Tiếng ồn ào ầm ĩ át cả tiếng ca múa của Orc, Ca Nã kéo cây lang nha bổng to lớn của hắn đi tới chỗ Geriferry, trên vai vốn vẫn vác cây lang nha bổng lúc này vác một chiếc lá chắn lớn, sau lưng còn đeo một cây trường cung. Hiển nhiên những chiến lợi phẩm này là hắn lấy quyền mưu lợi mà được.

"Ta nói, loài người, chiến thần phù hộ. Trời ạ, ngươi xem ngươi bình phục nhanh đến mức nào". Từ rất xa Ca Nã đã hô lên với Geriferry, nếu không phải số vũ khí trên người quá quan trọng thì nhất định hắn sẽ không keo kiệt cho Geriferry một cái ôm.

"Ngươi xem, các ngươi có nhiều người đóng quân ở đây như vậy, lãng phí bao nhiêu tài nguyên trong bộ lạc của chúng ta. Đúng vậy, tài nguyên. Ta cho rằng, chúng ta cần phải thương thảo về thù lao lần nữa". Ca Nã đi vài bước đến trước mặt Geriferry, ép người hoạn nạn mà mặt không đỏ tìm không đáp.

Geriferry kéo Kate đang bảo vệ trước mặt sang bên cạnh, hào phóng đi tới phía trước Ca Nã, ngẩng đầu lên nói, "Tù trưởng Ca Nã, xin hãy chú ý đến cách dùng từ. Từ giờ trở đi ngươi nên xưng hô ta thế này: Kỵ sĩ thứ chín Geriferry, nhân loại đã quyết đấu với cường giả đỉnh phong. Sau khi học thuộc được cách xưng hô này thì hãy tới tìm ta thương thảo thù lao. Nếu thời gian này ta và các binh sĩ dưới tay ta nhận được bất cứ tổn thương nào thì ngươi không cần hoài nghi, bộ lạc của ngươi sẽ bị đại quân của loài người san bằng".

Cái gọi là trở mặt còn nhanh hơn lật sách cũng chỉ đến thế.

Ca Nà bị ghen lời, mấp máy môi, rốt cục cảm nhận được sâu sắc ý nghĩa chí lý của câu thành ngữ "Con nợ chính là đại gia". Từng đến đất nước loài người du lịch, đương nhiên hẳn biết câu này của Geriferry không đơn giản là hăm dọa. Nếu làm cho tâm tình hẳn không tốt thì hẳn thật sự có khả năng lấy danh nghĩa thánh chiến dẫn quân đến tiêu diệt bộ lạc của bọn họ, ai bảo bộ lạc của bọn họ là bộ lạc cách đất nước loài người gần nhất chứ?

Tù trưởng Orc nắm thật chặt cây lang nha bổng trong tay, trong lòng suy nghĩ có cần giết người diệt khẩu hay không, có điều hẳn nhanh chóng từ bỏ. Bây giờ Cùng Khô không hề có sức chiến đấu gì, chỉ riêng con bé loài người đó mình đã không chắc có thể đối phó được. Hơn nữa chỉ cần bọn họ chạy thoát một người thì cũng sẽ là một tai nạn mang tính hủy diệt đối với bộ lạc của mình.

Tù trưởng Orc vò đầu rất khổ não, đúng là dẫn sói vào nhà, hẳn quyết định vẫn nên trở về tử tế học thuộc lòng cách xưng hô bằng ngôn ngữ thông dụng là hơn.

+++++

(*): Ngay tiêu đề của chương 1, chúng ta đã gặp câu “Người mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn”. Câu hát này lặp đi lặp lại nhiều lần trong truyện, và đến chương 15 này bắt đầu được hát một đoạn dài.

Đây là bài "Sám hồn khúc", một trong ba bài hát bị nguyên rủa, hay còn gọi là bài hát của quỷ. Hai bài còn lại là "Đôi mắt thứ mười ba" và "Ngày chủ nhật đen tối". Ba bài hát này đều bị cấm trên toàn thế giới vì người nghe không chịu nổi giai điệu đau buồn của nó và rất nhiều người đã tự sát sau khi nghe. Trong ba bài hát này, bài Sám Hồn khúc và Đôi mắt thứ mười ba đã bị cấm tuyệt đối, không còn ai biết giai điệu của nó thế nào. Còn bài Ngày chủ nhật đen tối (Gloomy Sunday) chỉ bị cấm 10 năm rồi lại được cho phép biểu diễn bình thường, có thể tìm thấy bài hát này trên Youtube (Một trong những phiên bản của bài hát này đã được người dịch giới thiệu ở cuối chương 14).

Về bài "Sám hồn khúc", đây là bài hát do một tác giả người Mỹ viết, sau khi viết xong tác giả đã nổ súng tự tử. Vốn "Sám hồn khúc" là một bài hát sám hối nhưng nghe nói đã bị cấm và bị gọi là "Ác ma khúc" sau khi có hàng ngàn người tự sát vì nó:

"Người mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn

Một cảnh tượng tan hoang với những âm hồn phóng đảng ca hát

Cây hương thảo màu đen vượn những cành dây leo uốn lượn

Linh hồn nhìn quanh, tín ngưỡng ánh trắng màu máu

Người mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn

Nữ vương hút máu tóc dài đẩy cánh cửa sổ phủ đầy bụi ra

Bóng cành cây khô in lên khuôn mặt thanh thuần như thiếu nữ của nàng

Tiếng ca ai oán của nàng hòa lẫn với tiếng hát của vong linh

Người yêu dấu ơi, có phải người còn nhớ hình dáng ta

Buổi tối ta được an táng có phải người vẫn đau buồn

Người mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn

Nói xa có một pho tượng cụt tay đang đứng

Đó là phương hướng được nữ thần chỉ thị

Những bông hoa nhỏ nở bên cạnh nàng, đó là thiên đường

Phía trước có một vực sâu, dòng suối nhỏ chảy róc rách

Nước sông như máu tươi tưới tắm cho khát vọng uống máu

Đó là món súp đã biến chất được đựng trong bát canh của nữ vương

Nàng sẽ ngắt đứt đóa hoa rồi hỏi nó có đau đớn hay không

Người yêu nơi phương xa, có phải người còn nhớ dáng hình ta

Lúc máu ta chảy không ngừng có phải người vẫn đau buồn

Người mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn
Mặt trời và mặt trăng vẫn thay nhau xuất hiện, ta lại chỉ có thể nhìn thấy mặt trăng
Mặt trăng có mùi làm người ta mê muội, màu đỏ nồng nặc và hương thơm trắng bạc
Nữ vương khẽ ngâm nga, bông hoa bị ngắt nằm bên cạnh chân nàng
Chúng thích nơi lạnh lẽo, trốn ở bên cạnh cây khô dưới vực sâu
Để hằng đêm tĩnh mạch được nghe tiếng vang bí ẩn của máu dưới lòng đất
Chúng thích hát những điệu hát kỳ lạ, bằng tiếng ca giống như tử linh
Hát về ảo vọng trả thù hay về sự tuyệt vọng thê lương
Người yêu đã đi xa, có phải người còn nhớ dáng hình ta
Khi ta nhìn tang lễ của ta, vì sao ta không tìm được ánh mắt người
Người mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn
Hoa ở đó đều giống nhau, đều đang lặng lẽ sinh trưởng
Nếu không có ánh trăng yên tĩnh, tại sao lại râm mát như thế
Bãi cỏ mục nát tỏa ra mùi thối rữa thơm dịu
Những tinh linh (Elf) xinh đẹp đang bí mật rong chơi trong cung điện
Các nàng cũng đang tưởng niệm ai mang nỗi đau thương
Dây mây xanh ngắt quấn quanh che giấu dục vọng báo thù
Chờ đợi đến ngày được nhấm nháp bát súp có mùi như máu
Người ta yêu nhất, có phải người cũng giống ta
Chờ đợi khi tình yêu đến, chúng ta được mai táng cùng nhau
Người mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn
Tinh mạng tùy ý sinh trưởng, nhìn thấy vô tận đau thương
Những đóa hoa cúi đầu ca hát, ca hát chủ trương bất tử
Nơi nào có hoa Mạn Sa Châu nhất định có nỗi ước nỡ ra
Bóng lưng thiếu niên đi xa khảm vào viên mắt rung rung
Tình yêu không có người chúc phúc sẽ không vì vậy diệt vong
Có người lựa chọn hèn nhát, có người quyết định kiên cường
Dòng sông màu lam u sầu có thể rửa sạch quá vãng hay không
Ước định mãi mãi có thể có người giữ vững không quên hay không
Những lí do yếu ớt và sự miễn cưỡng bóp chết một đóa hoa đẹp đẽ
Sự đẹp đẽ đó héo rũ trong chờ đợi, biến thành đau thương, biến thành căm hận, biến thành khát vọng đầm máu.
Ta phải tìm được hấn, bất kể bộ dáng hấn đã thay đổi hay chưa
Ta sẽ nhớ ánh mắt hấn từng sáng trong như vậy
Ta sẽ nhớ lời thề của hấn từng vang lên như vậy

Ta sẽ nhớ sự phản bội của hắn từng khiến ta tuyệt vọng rồi đi

Hắn đã rời khỏi bàn tay dịu dàng lạnh buốt của ta

Hắn sẽ hạnh phúc vì không còn ta ngăn cản

Ta trở lại nơi thuộc về ta lần nữa

Bởi vì yêu, ta từ bỏ chính mình, lại một lần rong chơi một mình trong tăm tối

Nữ vương đáng thương cũng giống như bông hoa của nàng

Cuối cùng lựa chọn một mình uống hết bát súp như máu đỏ

Người thân yêu ơi, bất kể người đi đến phương nào

Mong người có lúc nhớ rằng mình từng có một cô dâu xinh đẹp

Trong nháy mắt chuyển vào phần mộ, tình yêu đã đồng nghĩa với tiêu vong

Tất cả tiếng khóc than đều là người còn sống tự mình sâu nào".

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Gặp Nhau Trong Đêm

Màn đêm yên tĩnh, đồng lửa ngoài lều vài nhẹ nhàng chấp chờn theo gió đêm

Geriferry lặng lẽ đi ra khỏi lều vải, trong lòng đầy phiền muộn, hắn độc hành trong đêm đen. Vội vàng đi tới thế giới này, trải qua sự thử thách của ngọn lửa chiến tranh, hắn cảm thấy lưỡng lự bất an. Hắn nhận ra dường như từ khi đến thế giới này số đen đã đi cùng hắn, mặc dù dựa vào trí tuệ lần lượt chuyển nguy thành an, nhưng hắn có thể cảm nhận được tai họa lớn hơn đang chờ mình trong tương lai không quá xa xôi. Loại cảm giác này không hề có bằng chứng, nhưng Geriferry vẫn cảm nhận được. Hắn cảm thấy mình bị một bàn tay đen kéo đến thế giới này, bị bàn tay này ném tới đây. Nếu như đây là vận mệnh cuối cùng của hắn thì hắn cũng không có sức mạnh kháng cự.

Đang suy nghĩ miên man, chợt hắn nghe thấy một tiếng ca lúc ẩn lúc hiện. Hắn đi theo tiếng ca, đi lên dốc bên ngoài thôn, nhìn thấy trên tảng đá lớn phía trước có một điểm sáng màu lam yếu ớt lấp lóe trong bóng đêm

Tiếng ca, ánh sáng xanh lam, điều này làm cho Geriferry lại nhớ tới giấc mơ kia. Tiếng ca trong giấc mơ cũng du dương êm tai như thế, ánh sáng xanh trong mơ cũng bắt mắt mà mờ ảo như thế, còn có lý do gì khiến hắn dừng chân?

Không có.

Geriferry bước chân thật nhẹ, sợ mình quấy nhiễu giai điệu hoàn mỹ này. Tiếng ca quyện với tiếng đàn hạc, như ca như khóc, như tiếng vàng anh thành thót, như sơn ca véo von, như tình nhân thấp giọng tâm sự với nhau, như khách tha hương nhớ về người nhà.

Nhiều hơn nữa là sự lưỡng lự, cô đơn và khát vọng dốc bầu tâm sự của chủ nhân tiếng hát.

Còn có lý do gì ngăn cản Geriferry đi tới bên cạnh nàng?

Hình như cảm nhận được phía sau có người đến gần, tiếng ca của Cado dừng lại nhưng tiếng đàn vẫn không dứt, hình như muốn dùng ngón tay đánh đàn để trút hết phiền muộn vô tận trong lòng.

Geriferry đi tới bên cạnh Cado, đứng kề vai với cô nhìn vào tối tăm vô tận phía trước, tiếng hát vừa dừng lại được một giọng nam trầm thấp nói tiếp.

"Ngửi mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn

Hoa ở đó đều giống nhau, đều đang lặng lẽ sinh trưởng

Nếu không có ánh trăng yên tĩnh, tại sao lại râm mát như thế

Bãi cỏ mục nát tỏa ra mùi thối rửa thom dịu

Những tình linh xinh đẹp đang bí mật rong chơi trong cung điện

Các nàng cũng đang tưởng niệm ai mang nỗi đau thương

Dây mây xanh ngắt quấn quanh che giấu dục vọng báo thù

Chờ đợi đến ngày được nhắm nháp bát súp có mùi như máu

Người ta yêu nhất, có phải người cũng giống ta

Chờ đợi khi tình yêu đến, chúng ta được mai táng cùng nhau..."

Tiếng ca ngừng, tiếng đàn dứt.

Cado từ từ quay sang, mắt nàng lấp lánh như sao trời, trên tai phải đeo chiếc hoa tai màu lam đỏ, chiếc hoa tai đồng đưa theo động tác quay đầu của nàng.

"Tại sao không hát nữa?" Giọng nói thăm thẳm lạnh lẽo lại mang một thoáng chờ mong.

"Thế vì sao nàng không đàn nữa?" Geriferry nhìn thẳng vào mắt Cado, ánh mắt chăm chú như ánh mắt nhìn người yêu.

Cado hơi ngượng ngùng cúi đầu, lại nhìn về phía khác không nói gì nữa.

"Nàng đàn là cô quạnh, ta hát là cô độc. Đứng thế, nàng không đàn được nữa thì sao ta có thể hát ra được".

Cado ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Geriferry, "Người biết gì?"

"Ta biết, cho dù ta không giết Gosa, ta không chém nhát kiếm đó thì Gosa cũng sẽ không hạ thủ với nàng. Xin lỗi, ta phát hiện điều này quá muộn, một kiếm đó đã thu không nổi nữa". Nói xong ánh mắt Geriferry dừng hình trên tai phải Cado, chiếc hoa tai trong tay Gosa đã được lau sạch sẽ và đeo lên tai Cado. Chính là điểm ánh sáng xanh này đã dẫn hắn tới nơi đây.

"Người không làm sai". Cado gợn tay phải lên sờ hoa tai. Bàn tay gợn lên, tay áo mỏng trượt xuống dưới để lộ cánh tay ngọc như ngọc sen mùa xuân. Trên cổ tay nàng, sợi dây màu đỏ được quấn thành mấy vòng. Xanh đỏ tôn nhau lên, đó là nỗi khổ tương tư cắt cũng không đứt sao?

"Cado, đứng trên lập trường của đế quốc thì quả thật ta không sai, nhưng đứng trên lập trường của nàng thì ta đã sai. Nàng vẫn khao khát được biết bí mật, đúng lúc đáp án sắp được vạch trần ngay trước mắt thì lại bị ta quấy nhiễu. Bất kể là cố ý hay là vô tình thì ta đều sai".

Đột nhiên trở nên khiêm tốn, ngay cả chính Geriferry cũng cảm thấy xa lạ. Nhưng hắn biết, đây mới là bản tính phát ra từ linh hồn mình.

Cado hơi kinh ngạc, nàng hơi hé miệng, hơi thở như hoa lan, "Đường như người biết rất nhiều?"

Geriferry chăm chú nhìn một điểm sáng màu lam trên tai phải Cado, hắn gợn tay phải lên đưa tới trước mặt Cado giống như Gosa, "Ta chỉ nhìn thấy cảnh này, mặc dù chỉ thoáng nhìn nhưng đã đủ để liên tưởng rất nhiều. Ta biết, chỉ cần Gosa muốn thì kể cả khi tay trái hắn đã phế, tay phải hắn đã bị thương thì ta vẫn không thể giết được hắn. Nhưng hắn không ra tay, hắn chỉ muốn chứng minh cho nàng xem..." Vừa nói bàn tay phải của Geriferry trước mặt Cado vừa từ từ đưa tới bên tai nàng. Khi Cado lạnh mặt chuẩn bị phát tác, tay hắn dừng lại một lát rồi chán nản rũ xuống, hình như rất không cam lòng.

"Có lẽ hắn muốn để nàng biết, ý nghĩa của chiếc hoa tai này đối với hắn còn quan trọng hơn cả tính mạng hắn". Sau khi nói xong, Geriferry thở ra một hơi thật dài, dường như muốn trút hết buồn bực sau khi "lỡ tay" giết chết Gosa.

"Là như vậy sao?" Ánh mắt Cado lại trở nên mông lung.

"Bất kể kết quả như thế nào thì điều này cũng không quan trọng. Bất luận xét từ quan hệ nào thì nàng và hắn cũng vĩnh viễn không thể đứng chung một chỗ dưới ánh mặt trời. Không chỉ vì hai người ai vì chủ nấy, mà còn có thể lực và gia tộc hai người đại diện đều dính đầy máu của đối phương. Điều này tuyệt đối không thể được hóa giải chỉ với dăm ba câu, hắn không thể vứt bỏ tất cả, ngay cả hắn nói với nàng kết quả, hắn đứng trước mặt nàng thì nàng cũng chỉ có thể coi hắn như một người lạ. Cho nên, Gosa chỉ có thể làm một Thống soái vô địch chứ không thể nào làm một người đàn ông tốt. Còn nàng càng không cần cảm thấy băn khoăn và nghi hoặc vì một người như hắn".

Cado nhẹ nhàng gật đầu, nàng rõ ràng đây là Geriferry cố ý đến khuyên nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi xúc động. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Geriferry, cuối cùng về mặt nàng cũng trở nên hòa nhã.

"Geriferry, nếu là người thì người sẽ làm thế nào?"

"Đáp án rất rõ ràng, gia tộc Stedman của ta không những có đủ anh hùng mà còn có đủ người điên. Nếu có một phụ nữ đáng để ta vứt bỏ hết thảy như vậy, ta nghĩ ta sẽ không ngại trở thành một Deron Ferron Stedman thứ hai".

Nhìn thấy vẻ đau buồn mơ hồ tự nhiên toát ra trên mặt Geriferry khi nhắc đến phụ thân hắn, Cado nhỏ giọng nói, "Xin lỗi, ta..."

Geriferry lắc đầu ngắt lời xin lỗi của Cado, "Trong lòng ta, có lẽ ông ấy không phải một ông bố tốt nhưng ông ấy tuyệt đối là một người đàn ông tốt".

Cado gật đầu như đang suy nghĩ gì đó, sau đó khoe miệng kéo ra một độ cong đẹp đẽ, "Geriferry, người đã khác trước kia rồi".

"Nàng rất hiểu ta sao?"

Mặt Cado đỏ bừng.

"Mỗi một người đều có hai mặt, chân thực và dối trá. Sự xảo quyệt của ta vĩnh viễn chỉ dành cho kẻ thù. Bây giờ chúng ta là chiến hữu, bởi vì chúng ta đều cô quạnh và không có trợ giúp, cho nên ta rất chân thành". Geriferry ra về đạo mạo, chậm rãi nói như một cao tăng đắc đạo.

"Hê, còn bắt chước một học giả cơ đấy. Người còn ít tuổi hơn ta, dựa vào cái gì mà đòi giáo huấn ta?" Cado lườm Geriferry như một cô bé bình thường. Đặt đàn hạc trong tay xuống, hình như tâm tình đã cởi mở hơn rất nhiều, nàng vui vẻ bước mấy bước về phía trước, sau đó chạy đi rất nhanh như phát hiện bảo bối gì đó.

Geriferry nhặt chiếc đàn hạc lên, sau khi tiến lên vài bước mới phát hiện phía trước có một vườn hoa, trong bóng đêm tối tăm không thấy rõ màu hoa. Cado vươn tay về phía một cành hoa, hình như không đành lòng bẻ gãy cành hoa nên nàng lại cúi xuống ghé sát mũi vào đóa hoa, hít một hơi thật sâu, về mặt say mê.

Nhìn Cado chân thực như vậy, Geriferry không còn lưỡng lự nữa. Hình như linh hồn hắn đã nhận được sự vỗ về ấm áp nhất, hắn nhớ tới một cụm từ, "mặt đẹp như hoa". Trong lòng hắn chỉ có một ước vọng, đó là thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giây phút này.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tiệc Thay Một Đóa Trà Mi

Trong lòng mỗi người đều có một bức tranh hoàn mỹ. Hình ảnh Cado nâng nhành hoa này rõ ràng đã được Geriferry khắc vào đáy lòng, sau đó dùng năm tháng lâu dài để nhớ lại.

Cado nhẹ nhàng bước giữa vườn hoa, không có ánh nắng chiếu xuống nên không nhìn thấy rõ vườn hoa, đương nhiên Geriferry cũng không thấy rõ vẻ đẹp như thiên nữ hạ phàm của nàng. Nhưng không phải có một câu như vậy sao: Vẻ đẹp mông lung mới là sự mê hoặc trí mạng nhất.

Đúng vậy, người có thể tưởng tượng ánh mắt nàng nhìn quanh giữa những nhành hoa, bóng dáng nàng nhẹ nhàng múa như âm hồn nửa đêm. Geriferry nhắm hai mắt lại, trong lòng hắn bình tĩnh không có bất cứ dục vọng nào, chỉ có sự chìm đắm đơn thuần.

Đến khi hắn mở mắt ra, trước mặt đã không còn bóng dáng yêu kiều của Cado, một đám hoa trong vườn cũng đổ rạp. Geriferry hoảng sợ vội vàng chạy tới, thấy Cado đã ngã xuống vườn hoa, thân thể cô lại run rẩy đau khổ.

"Đây là hoa độc sao?" Không thể suy nghĩ nhiều, Geriferry ngồi xuống nâng Cado dậy, chăm chú nhìn khuôn mặt nàng từ cự ly gần, xinh đẹp không lời nào diễn tả hết được.

Gương mặt Cado đỏ tươi, màu đỏ từ từ lan xuống dưới theo cổ nàng. Trong đôi mắt màu lam đậm có những tia màu đỏ hiện lên hết sức rõ ràng trong đêm đen. Toàn thân nàng khô nóng, cách áo giáp bằng da thú hắn cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ trong cơ thể nàng vẫn đang tiếp tục lên cao.

Cado mở đôi môi đỏ mê người ra, gian nan nói được hai chữ, "Đi... hoa..." Sau đó lại cắn chặt răng, tay nọ nắm chặt lấy cánh tay kia, móng tay đã đâm sâu vào cánh tay.

"Không đúng", Geriferry kêu khẽ một tiếng, nhặt một cánh hoa bên cạnh đưa đến trước mặt xem, sắc mặt lập tức đại biến, "Kỳ dâm hoa?"

Mọi người đều biết tốc độ sinh sản của Orc rất nhanh, hầu như có thể sánh ngang với chuột. Hình thái sinh hoạt gần như nguyên thủy khiến bọn họ không có bất cứ trò tiêu khiển gì khác ngoài lên giường chế tạo tính mạng. Đương nhiên xã hội nguyên thủy đến mấy cũng sẽ không ngừng tiến bộ. Một gã Orc phát hiện kỳ dâm hoa có thể cải thiện chất lượng ngủ rất nhiều, khiến song phương sáng tạo tính mạng có thể dễ dàng đạt tới thượng đỉnh. Theo nguyên tắc một người vui không bằng người người vui, Orc đã trồng rất nhiều kỳ dâm hoa xung quanh bộ lạc của mình. Bọn họ giải thích với bên ngoài là kỳ dâm hoa có thể khiến các chiến sĩ mới sinh trong bộ lạc càng khỏe mạnh hơn.

Khi phát hiện Cado đã trúng độc kịch độc của kỳ dâm hoa, Geriferry lại trở nên do dự. Bế nàng lên mang tới thả xuống dòng suối cách đó mười mấy bước để nàng tỉnh táo lại, vận đầu khí khu độc? Hay làm triệt để luôn, làm bộ chính mình cũng trúng độc, cùng nàng trực tiếp đột phá quan hệ chiến hữu, biến nàng thành một phụ nữ thực sự, sau đó triển miên trong vườn hoa đến chết?

Đây là hai lựa chọn khó khăn, một rất đau khổ, còn một rất ướn át. Thực ra bất luận là đau khổ hay ướn át thì kết quả cũng đã được xác định từ lần đầu tiên Geriferry nhìn thấy Cado. Nếu không chẳng lẽ nửa đêm hắn chạy tới tâm sự với Cado chỉ là để chứng minh mình là một quý tộc thuần khiết? Thực ra hắn do dự là vì muốn chờ thêm một lát, chờ kỳ dâm hoa ảnh hưởng đến chính mình. Như vậy sau đó cũng có thể nói là vì cứu nàng nên trúng độc, nói không chừng còn có thể giữ được một mạng.

Nói cho cùng, Geriferry quả thực là một kẻ cần sắc không cần mạng.

Người không chịu đựng được trước là Cado, không biết từ khi nào cánh tay mềm mại trắng muốt của nàng đã quấn lên cổ Geriferry, hơi thở dốc cuồng nhiệt thổi tới bên tai hắn như những dòng điện rất nhỏ, dễ dàng kích thích dục vọng mà Geriferry hoàn toàn không có dự định khác chế.

Cả hai người cùng đắm chìm ở đây, bất luận là giáp xích hay giáp phiến đều trở thành trở ngại đối với dục vọng của bọn họ và bị hai người ném đi thật xa. Áo lót bằng sợi dây bị hai người đang vội vã xé tan để lộ nước da trắng như tuyết, hai người dán chặt vào nhau không còn một kẽ hở nào.

Không còn do dự gì, Geriferry cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mề người của nàng.

...

Gió nhẹ đưa tới mùi thơm thoang thoang của cây cối, khoảng thời gian tối tăm nhất trước bình minh đã trôi qua, phương đông bị dãy núi che khuất lộ ra một vệt sáng mờng lung.

Sắc mặt tái nhợt, Cado ngửi ngửi, gương mặt lại trở nên đỏ hồng. Nàng cảnh giác xoay người đứng dậy, thoát ra khỏi vườn hoa đã mang đến ác mộng cho nàng này. Đã nhớ lại toàn bộ những chuyện xảy ra trong đêm, nàng tiện tay nhặt mấy món đồ ven đường lên rồi nhảy xuống dòng suối bên cạnh rất nhanh, chăm chú nhìn những chỗ tím xanh trên da, nước mắt nàng rơi xuống như mưa. Nàng ra sức kì cọ nhưng chỉ có thể cọ sạch dơ bẩn trên người chứ sao có thể cọ hết nhục nhả trong lòng?

Thể lực còn chưa hồi phục được một hai phần mười, Cado cảm thấy chóng mặt, một giọng nói vang lên trong đầu nàng, "Ta phải giết ngươi". Hình như đã xác định được mục tiêu, nàng lập tức lên bờ mặc quần áo, lại tìm bội kiếm, sau đó mới lúi Geriferry đang ngủ như lợn chết ra khỏi vườn hoa, mũi kiếm lạnh như băng chỉ thẳng vào cổ họng hắn.

Thực ra sau khi Cado đi khỏi thì Geriferry cũng đã tỉnh lại. Vốn hắn định lên chạy về, nhưng nào biết Cado quay lại nhanh như vậy. Trong lòng biết kiểu gì cũng khó thoát cái chết, hắn dứt khoát nhắm mắt lại hồi tưởng cảnh tượng ướn át đêm qua rồi tự an ủi, "Làm người chết dưới hoa, thành ma cũng phong lưu". Nhưng khi cái chết thật sự đến, khi mũi kiếm từ từ đâm vào cổ họng hắn, sợ hãi lại tự nhiên sinh ra. Không có người nào sợ hãi đối mặt với cái chết hơn người đã chết một lần.

Cho nên hắn mở mắt ra...

Trước mắt là một gương mặt như hoa lê trong mưa, về một môi hòa lẫn với đau đớn thống khổ.

"Ngươi là đồ cầm thú..." Cado trợn trừng mắt, hận ý ngập trời cùng trào ra theo nước mắt nàng, rõ xuống theo hàng lông mi thật dài.

Nhìn Cado hoàn toàn trái ngược với vẻ kiên nghị lạnh lùng trên chiến trường, trái tim Geriferry chợt đau nhói, trong lòng không ngừng cân nhắc các loại lý do nhưng đều nói không nên lời. Hắn cho rằng đây là sự khinh nhờn đối với cái đẹp và sự thuần khiết.

"Ta không muốn giải thích, đối với nàng bây giờ, bất cứ lý do nào cũng là nguy biện. Ta chỉ muốn nói, nếu như còn có cơ hội như vậy thì ta cũng vẫn làm như vậy, kể cả sau đó phải đối mặt với cái chết". Nói xong, Geriferry bình tĩnh nhắm hai mắt lại, dường như sau một đêm này hắn không còn đòi hỏi gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mới Ra Hang Hùm Lại Vào Ổ Rắn

Nhìn bộ dáng chết cũng không tiếc của Geriferry đó, Cado khẽ run một chút, dường như lại trở lại đêm qua, trở lại khi hắn vừa tới gặp nàng. Nàng đánh đàn hạc, một giọng nam khê hát bên tai nàng, "Ngươi ta yêu nhất, có phải người cũng giống như ta, chờ đợi tình yêu đến, chúng ta được chôn cất cùng nhau!"

Tiếng ca giống như tâm tình của nàng khi đó, ngỡ ngàng, lưỡng lự, vô lực, và cả một chút chờ mong trong sợ hãi.

"Xoảng!" Thanh bội kiếm rơi xuống mặt đường bằng đá rắn chắc. Cado ôm mặt khóc, tâm tình căng như dây đàn của Geriferry rốt cục buông lỏng. Hắn mở mắt lạng lẽ lau mồ hôi trên trán.

Sau đó Geriferry nhảy dựng lên mặc quần áo và áo giáp bằng tốc độ nhanh nhất. Hắn không thử đến an ủi Cado, hắn không muốn đi tìm cái chết. Đứng lúc hắn xoay người chuẩn bị chạy về thôn thì chợt nghe thấy tiếng xi xi từ xa xa truyền đến, sau đó là mùi tanh bay tới theo gió.

Gân xanh trên trán Geriferry nhảy lên một chút, quay đầu nhìn lại, hắn thấy một quái vật cao hơn hai mét với một cái đuôi thật dài từ trong rừng cây trườn ra, sau đó tiến về phía bọn họ rất nhanh.

"Chạy mau!" Geriferry kéo Cado chạy thật nhanh về thôn Orc.

Cado cũng phát hiện dị trạng, nàng quay lại nhìn, hoa dung thất sắc, lên tiếng kêu to, "Không chạy thoát được bọn chúng, đó là người tộc rắn".

"Dài dòng gì nữa, chạy đi rồi nói tiếp". Geriferry quay lại gọi Cado, thấy chiến sĩ tộc rắn vừa rồi còn cách khá xa lúc này đã đuổi tới phía sau bọn họ, hắn lập tức kinh hoàng hồn phi phách tán.

Cado đột nhiên buông tay Geriferry ra, "Cứ thế này thì cả hai chúng ta đều không chạy được. Người đi về trước gọi người, ta ngăn cản hắn một lát". Giọng nói của nàng bắt ngờ mang vẻ dịu dàng hiếm thấy, lại khiến Geriferry đang hồn phi phách tán cảm thấy được yêu mà sợ.

Nói xong Cado xoay người rút bội kiếm ra, bội kiếm lấp lánh ánh khí đâm tới chiến sĩ tộc rắn đã gần trong gang tấc. Có điều sau một đêm tưng dục quá độ, bây giờ nàng đâu còn thể lực gì. Bước chân loạng choạng nữ tránh không kịp, nàng bị chiến sĩ tộc rắn vung cái đuôi to dài quét trúng. Lốp đầu khí mờ nhạt vừa mới cố gắng tụ tập được trên người Cado lóe lên rồi lụi tắt.

"Không..." Nhìn thấy cái đuôi rắn cuốn về phía Cado, Geriferry nghiêng người giơ bội kiếm chém tới đuôi rắn. Chỉ nghe thấy một tiếng keng, như chém vào đá, bội kiếm tóe lửa trượt sang một bên, còn đuôi rắn không thay đổi quỹ tích, vẫn tiếp tục cuốn về phía Cado.

Lúc này trong mắt Geriferry chỉ có ánh mắt vô lực của Cado, hắn không hề chần chừ lao người tới chỗ Cado đang nằm dưới đất. Thân hình gầy gò của hắn có thể che chắn được cho nàng sao?

Lúc này trong đôi mắt bình thản của nàng dường như cũng có một thoáng đau thương, khóe miệng nàng nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười, đó là vui mừng sao?

Sau một khắc, hai người đang ôm nhau chặt chẽ bị đuôi rắn cuốn lấy, đuôi rắn siết mạnh khiến họ cảm thấy máu thịt hai bên đã dính liền vào nhau, máu tươi đã chảy ra mũi và miệng họ. Da rắn lạnh như băng làm cho họ có thể cảm nhận được từng chút đau đớn một cách rõ ràng. Trước mắt Geriferry tối sầm, hắn sắp rơi vào hôn mê.

Lúc này, một tiếng hát khê run rẩy vang lên bên tai hắn, "Người mùi máu thơm, ta tìm được cung điện an hôn, người ta yêu nhất, có phải người cũng giống như ta, chờ đợi tình yêu đến, chúng ta được chôn cất cùng nhau!"

Geriferry cố gắng mở mắt, Cado hát xong câu hát cuối cùng, gục đầu vào vai Geriferry với vẻ hạnh phúc.

Ý thức dừng hình ở đây.

...

Tiếng động rất lớn đã đánh thức loài người và Orc trong thôn. Ca Nã dụi đôi mắt ngái ngủ, thấy các chiến sĩ tộc rắn không ngừng tràn từ trên núi xuống thôn, hắn lập tức kinh hoàng. Không đợi bọn họ tổ chức phòng tuyến xong, các chiến sĩ tộc rắn đã lao vào thôn. Làm cho Ca Nã rất khó hiểu là những chiến sĩ tộc rắn này không hề chủ động tấn công Orc mà chỉ tập trung hạ thủ đối với những nhân loại đang ở giữa thôn. Mỗi lần cuốn được một nhân loại là chiến sĩ tộc rắn lại nhanh chóng rút lui, cứ thế thay nhau ra trận.

"Chẳng lẽ người tộc rắn ở đầm lầy đen tối cũng thiếu lương thực?" Nhìn những nhân loại da thịt mềm mại lần lượt bị tộc rắn cuốn đi, tù trưởng Orc ngoáy mũi, đưa ra kết luận tộc rắn đến đây chỉ để cướp loài người làm đồ ăn. Căn cứ nguyên tắc chuyện không liên quan đến mình thì phải tránh cho thật xa, Ca Nã quyết đoán vẫy tay ngăn cản ý định phản kích của thủ hạ lại.

Thực ra chiến đấu không hề quyết liệt, sau khi Orc khoanh tay đứng nhìn, người tộc rắn đã cướp đủ "đồ ăn", khoảng hai trăm chiến sĩ loài người rời nhanh chóng lui lại. Điều này làm cho Kate còn đang do dự có cần rút Tầm ma đồ ra để thử phong thái thần khí đứng ngơ ngác không hiểu gì.

"Không tốt, không thấy Geriferry đâu!" Ephrai vội vã chạy tới bên người Kate nói một câu khiến trái tim Kate lạnh một nửa, sau đó một câu của Carine khóc suốt nưót chạy tới làm cho trái tim bọn họ lạnh nốt nửa còn lại, "Hu hu, tiểu thư, tiểu thư cũng biến mất rồi".

Hai mắt Kate lập tức bốc hỏa, hắn nắm chặt Tầm ma đồ, hô lên một tiếng, "Đuôi!"

Một đám người được Kate và Ephrai dẫn theo vừa chạy đến cửa thôn đã bị tù trưởng Orc cầm lang nha bổng cản đường, "Các ngươi muốn làm gì đây? Trời ạ, đừng nói với ta rằng các ngươi phải đi liều mạng với người của tộc rắn. Được rồi, được rồi, nếu là như vậy thì ta miễn phí nhắc nhở các ngươi một chút, đám rác rưởi các ngươi sẽ trở thành phân bón ở đầm lầy đen tối hết!"

"Đầm lầy đen tối?" Ephrai cực kỳ hoảng sợ.

"Ồ!" Tù trưởng Orc hài lòng nâng lang nha bổng lên, "Ta thấy các ngươi vẫn nên nhanh chóng trở về tìm viện binh đến thì tốt hơn. Nếu thuận tiện thì mang thù lao đến luôn. Ta sẽ sắp xếp người dẫn đường cho các ngươi miễn phí. Đương nhiên các ngươi phải quay lại trước khi người tộc rắn ăn hết số thức ăn đó".

Kate và Ephrai nhìn nhau một lát. Đầm lầy đen tối ngập trong khí độc, trong đó có vô số hồ lầy và ác thú. Đừng nói đến chuyện cứu người, có đi vào được hay không cũng còn khó nói.

Trong lúc Kate và Ephrai bàn bạc chuẩn bị nhanh chóng chạy về nước tìm cứu viện, tù trưởng Orc lại ngăn bọn họ lại, "Lính trinh sát của bọn ta phát hiện một số ngựa bên kia sườn núi, đương nhiên bây giờ đã trở thành của cải của bộ lạc bọn ta. Ý ta nói là, chúng ta có thể trao đổi, người xem, ta là một người thật hiểu ý người khác biết bao". Ca Nã nói, mắt nhìn chằm chằm thanh Tầm ma đỏ trong tay Kate, không hề che giấu ánh mắt tham lam của mình.

"Người muốn Tầm ma đỏ?" Kate giơ Tầm ma đỏ trong tay lên, sắc mặt lạnh lùng.

"Không không, thanh kiếm này quá đáng sợ, đứng vậy, quá đáng sợ. Ta có thể dự cảm nó sẽ mang tai nạn đến cho bộ lạc của ta". Tù trưởng Orc chưa bao giờ là một thằng ngu, xem ra hắn vẫn hiểu lí lẽ thất phu vô tội, mang ngọc là tội, "Ý ta nói là các chiến sĩ của chúng ta cần vũ khí và áo giáp. Mặc dù hôm qua đã thu được một số nhưng vẫn còn xa mới đủ. Người xem..." Ánh mắt Ca Nã nhìn bộ áo giáp Tumen đen nhánh trên người Ephrai.

Để có thể trở về nhanh hơn, để có thể cứu được anh em của mình, các chiến sĩ loài người ở đây không chút do dự cởi áo giáp trên người ra, tay cầm bội kiếm, leo lên chiến mã của binh đoàn Hoa Hồng Máu do các chiến sĩ Orc dắt tới, bước lên con đường về nước dài như vô tận.

"Geriferry, kỵ sĩ thứ chín của ta, người nhất định phải sống!" Kate và Ephrai thúc ngựa đi đầu chạy ra khỏi thôn.

Sau khi tất cả nhân loại ngủ lại trong thôn đều đã đi hết, Ca Nã không có việc gì ra khỏi thôn đi dạo. Nhìn vết máu giữa đám hoa đỏ nát trong vườn hoa, hắn ngần ra, trong lòng suy nghĩ chẳng lẽ trong bộ lạc còn có xử nữ nào vừa trưởng thành mà mình không biết, đêm qua đã đến đây tìm hoan? Nghĩ như vậy, trong lòng tràn ngập lửa giận, hắn quyết định quay về tập trung tất cả phụ nữ trong thôn lại, dùng hung khí dưới hông lần lượt nghiệm chứng một phen, tránh trường hợp lại có cá lợt lười.

+++++

Tộc rắn, người rắn, tên tiếng Anh là Yuanti. Có điều theo miêu tả của tác giả thì đám Yuanti này lại còn có mái tóc là một đàn rắn con như Medusa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cờ Đỏ Về Kinh Đô

Dãy núi Billious kéo dài theo hướng đông tây, chiếm cứ toàn bộ vùng bụng đế quốc Menied, cho nên còn được dân chúng đế quốc gọi là dãy núi trung ương.

Mùa hè năm 2012 lịch Thần thánh, một đám kỵ binh trốn ra từ vùng đất đen tối, thân mặc đồng phục kỵ binh màu lam đậm, cưỡi chiến mã giống Belarus của miền nam. Hơn hai trăm người hầu như toàn bộ bị thương chập vạt chạy vào một trạm dịch biên phòng ở dãy núi trung ương gần vùng đất đen tối nhất. Trong tiếng huyết sáo cười nhạo của binh lính trực ban trạm dịch, Ephrai ném huy hiệu trong tay cho một sĩ quan hơi lớn tuổi.

"Huy hiệu vương miện trái tim sư tử?" Hiển nhiên tuổi tác của sĩ quan này cũng tỉ lệ thuận với kiến thức, hắn lập tức nửa quỳ trước ngựa Ephrai, "Điện hạ có gì phân phó?"

"Dẫn người thổi kèn mở đường phía trước, nhanh chóng bảo vệ chúng ta về kinh đô!" Nói rồi Ephrai và Kate xoay người xuống ngựa đi vào trạm dịch, nhìn về phía những lá cờ với màu sắc khác nhau treo trên vách tường trạm dịch.

Tại bất cứ một trạm dịch nào của đế quốc Menied đều sẽ có nhiều loại cờ để truyền báo tin tức mới nhất của tiền tuyến. Căn cứ nguyên tắc tốt đẹp phở ra xấu xa đây lại, ý nghĩa chủ yếu của những lá cờ này là dùng tin chiến thắng để khích lệ sĩ khí trăm họ đế quốc.

Mỗi một lá cờ đều có ý nghĩa bất đồng. Màu lam đậm có nghĩa là chiến cuộc giằng co. Màu vàng nhạt nghĩa là thắng nhỏ. Màu cam nghĩa là giành thắng lợi cục bộ. Còn màu đỏ thì có nghĩa là giành được thắng lợi mang tính quyết định, có nghĩa là đại thắng.

Khi nhìn thấy Ephrai lấy lá cờ màu đỏ đỏ đi ra, vị sĩ quan này tròn tròn mắt nhìn. Phải biết từ khi Gosa trở thành Thống soái Hoa Hồng Máu đến chiến trường phía nam đế quốc Menied, đừng nói đến màu đỏ, ngay cả cờ vàng nhạt đại biểu chiến thắng nhỏ cũng rất ít khi được đưa tới kinh đô. Nếu không phải đã nhìn thấy chiếc huy hiệu vương miện trái tim sư tử của Ephrai thì nhất định vị sĩ quan này sẽ coi bọn họ là một lũ điên và đuổi ra ngoài.

"Xuất phát!" Sau một tiếng hô lớn của Ephrai, hắn vác cây đại kỳ màu đỏ chói sáng đi đầu, cả đời có mấy ai được vác lá cờ lớn đại biểu cho đại thắng lên đường về kinh, đây là vinh quang lớn thế nào? Mặt hắn đỏ bừng vì xúc động, còn đỏ hơn cả màu đỏ trên lá cờ.

"U u u..." Tiếng kèn lệnh báo tin thắng lợi vang lên bên cạnh bọn họ, vang lên suốt con đường chạy về Ronage ở vùng đông bắc. Trong mười mấy năm đế quốc Osu chinh chiến gần như điên cuồng này, trăm họ của đế quốc Menied luôn luôn bị bao phủ trong bóng tối của chiến tranh, liên tục bị phá thành

mất đất khiến bọn họ mất lòng tin với các kỵ sĩ chỉ còn lại có cao nhả của đế quốc. Nếu có ngày binh đoàn trọng giáp của đế quốc Osu công phá cửa núi Billious, đánh hạ các thành trì quan ải ven đường về Ronage thì bọn họ cũng không cảm thấy kì lạ chút nào.

Vì vậy, lá cờ màu đỏ đi đến đâu cũng nhận được sự cổ vũ của trăm họ và sự chúc mừng của các lãnh chúa, trên đường đi không hề có trở ngại. Tin tức phía nam đại thắng như một cơn gió quét về Ronage, quét khắp lãnh thổ đế quốc.

Lá cờ này giống như một cơn mưa đúng lúc, kịp thời dập tắt tâm tình bất mãn của người dân đế quốc Menied đối với người thống trị. Nói cách khác, đế quốc quá cần một trận đại thắng được thể hiện bằng một lá cờ màu đỏ như thế này.

Liên tục bốn ngày bốn đêm, Kate và Ephrai đôi ngựa không đổi người chạy về Ronage. Không phải bọn họ sốt ruột tranh công, mà là chiến hữu của bọn họ, anh em của bọn họ đã rơi vào tay bọn Yuanti (người rắn*). Bọn họ phải mang tin tức này về kinh đô nhanh nhất. Các chiến sĩ cùng đi theo Kate từ vùng đất đen tối về phần lớn đều bị thương, không chịu nổi việc cưỡi ngựa phi nhanh thời gian dài nên lũ lượt ngã xuống trên đường. Kể cả Kate và Ephrai cũng chỉ còn chống đỡ dựa vào ý chí, ý chí của những kỵ sĩ.

Tường thành cao dày hùng vĩ của kinh đô đế quốc Ronage đã hiện ra trong tầm mắt xa xa. Ánh nắng buổi chiều chói mắt khiến trước mắt Ephrai thỉnh thoảng lại tối sầm. Hắn ôm chặt cả người vào lưng ngựa, tay hắn vẫn nắm chặt cán cờ. "Đây là vinh quang thuộc về chúng ta, ta nhất định phải đưa cờ đỏ vào Ronage". Sau một khắc, ngựa lao nhanh, cờ tung bay, kỵ sĩ trên ngựa đã không còn thần chí.

Khi lá cờ đỏ này tung bay trên một con dốc ngoài cổng lớn phía nam Ronage, hai đội cấm quân hoàng gia mặc giáp đỏ cưỡi ngựa ô phóng ngựa ra thành, bảo vệ Kate và Ephrai chạy vào Ronage trong tiếng kèn phát ra từ hàng trăm chiếc kèn trên thành.

Con đường từ cửa nam đến quân bộ đế quốc đã bị cấm thông hành từ sớm. Trăm họ ở kinh đô nghe tin chạy tới chờ đợi hai bên đường lớn, khi lá cờ đỏ thắng lợi đỏ vừa vào cửa thành, toàn bộ lập tức hoan hô như nước thủy triều. Trong tiếng vỗ tay như sấm, Ephrai sớm đã hôn mê lúc này ngã khỏi lưng ngựa. Kate kịp thời cúi người đưa tay tiếp nhận lá cờ từ trong tay Ephrai, phóng ngựa chạy tới quân bộ đế quốc không dám trì hoãn một giây.

"Đế quốc quá cần một trận đại thắng". Đại thần quân vụ đế quốc, công tước Missouri ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế cao nhất trong quân bộ, đánh giá về ý nghĩa chân thực của trận thắng này với các thù hạ đang lải nhải thảo luận. Cũng không thể trách đám tướng quân tham mưu này lại nghi ngờ, đến bây giờ quân bộ đế quốc vẫn không nhận được bất cứ một chữ nào về thắng lợi trên chiến trường phía nam. Căn cứ thông lệ, nếu có đại thắng nhất định sẽ dùng ma pháp đưa tin trước tiên chứ không phải vác cờ đỏ phi ngựa về cấp báo.

Sau khi tiếp nhận quân bộ từ trong tay công tước Shuster, vị đại thần quân vụ đã quá lục tuần này chưa hề có một ngày thoải mái nào. Nam cương bị Gosa Hoa Hồng Máu quấy nhiễu liên tục, có thể đoán được khi đại quân Osu đánh tới cửa núi Billious thì cũng là lúc đầu hắn rơi xuống đất.

Kate nhảy xuống trước cửa quân bộ đế quốc, cầm cờ nửa quỳ thi lễ với công tước Missouri đang đứng chờ ở cửa. "Từ tước đế quốc Kate, tung đội trưởng tung đội thứ tám kỵ binh đoàn thứ mười hai báo cáo. Nam cương... nam cương đại thắng..." Thân mang trọng thương, dựa vào ý chí đau khổ chống đỡ đến bây giờ, Kate cũng không kiên trì nổi nữa. Hắn cởi một bọc vải đen đeo sau lưng ra, đặt xuống trước mặt Missouri rồi ngất xỉu ngã xuống trước cửa quân bộ.

Sau khi sắp xếp người khiêng Kate vào trướng nghỉ ngơi, công tước Missouri mở cái bọc vải đen trước mặt đám thuộc hạ trong đại đường quân bộ.

Đây là một thanh đoản kiếm, trên vỏ kiếm làm bằng da rồng đen có khắc những đóa hoa hồng màu đỏ tươi. Trên chuôi kiếm khắc hai con phượng hoàng địa ngục cuốn lấy nhau, hai cái đầu uốn lượn trên phần che tay tỏ ra kỳ lạ mà thần bí.

"Dừng lại, người chán sống rồi à?" Một tham mưu quân bộ cầm lấy đoản kiếm, vừa mới chuẩn bị rút ra đã bị Missouri quát dừng lại.

"Tầm ma đỏ!"

"Gosa Hoa Hồng Máu!"

Sự thật chứng minh, không phải quân bộ chỉ nuôi một đám thùng com. Có mấy tướng quân năm đó từng giao chiến với Hoa Hồng Máu trên chiến trường nam cương vừa nhìn qua đã nói ra được lai lịch của Tầm ma đỏ. Lại nhìn về mặt đồ ỉm bệnh trạng vì hưng phấn và xúc động của Missouri, tất cả mọi người trong đại đường quân bộ đều che miệng, cố gắng đẩy trái tim đã nhảy lên đến cổ họng trở về vị trí.

Thần khí Tầm ma đỏ ở đây, như vậy số phận của Gosa Hoa Hồng Máu không cần nói cũng biết. Đối với quân bộ đế quốc đang từ từ mất tinh thần thì giết chết Gosa có ý nghĩa trọng yếu hơn quá nhiều so với tiêu diệt ngàn vạn kẻ thù. Bọn họ có thể đoán được, khi không còn Gosa trên chiến trường Dolores, quân địch còn ai có thể ngăn cản mũi nhọn của kỵ sĩ thứ tư Ursa? Đừng nói thu hồi đất đã mất, ngay cả một chiến đánh hạ pháo đài Narron của quân địch, đưa ngọn lửa chiến tranh tới bụng đế quốc Osu cũng không phải không có khả năng.

Chuyện liên quan đến lợi ích của đế quốc, đại công tước Missouri không dám chần chừ, vội vã dùng vải đen bọc Tầm ma đỏ lại chạy tới hoàng cung.

Trong hoàng cung uy nghiêm mà lộng lẫy, hoàng đế Jurgen mười hai của đế quốc Menied ngồi dựa vào ngai rồng, hai mắt trên khuôn mặt tiêu tụy híp lại, mái tóc hoa râm không còn vẻ bóng bẩy, ngay cả vương miện trên đầu cũng âm u thất sắc theo. Ông ta khẽ động khóe miệng, mở đôi mắt vẫn đục nhìn quét một vòng các đại thần xung quanh. Cuối cùng ánh mắt rơi vào thanh Tầm ma đỏ trước mặt.

"Nói đi, tại sao Tầm ma đỏ lại rơi vào tay các người, còn Ursa vừa truyền tin tức về thì cơ bản không biết có chuyện này". Mặc dù giọng nói của Jurgen rất già nua nhưng vô hình trung vẫn mang vẻ uy nghiêm làm cho đám bề tôi dưới bậc thêm tới tấp cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Rất khó tưởng tượng, ông già đã gần đất xa trời chỉ còn kéo dài hơi tàn trên trần thế đang ngồi trên ngai rồng này khi còn trẻ từng đơn thương độc mã xé

nát một con Chimera(*) đã trưởng thành.

Một đám đại thần đều chuyển ánh mắt về phía hai người tuổi trẻ dưới bậc thềm, Kate và Ephrai. Sau khi được mục sư thi triển thuật chữa trị bọn họ đã lập tức bị gọi vào trong cung.

Sau khi liếc nhìn nhau, Kate và Ephrai cùng tiến lên quỳ xuống, Ephrai có thiên phú văn học cực cao bắt đầu kể lại toàn bộ sự kiện. Đương nhiên kết quả thật sự quá mức hoa lệ, hơn nữa không ai thể phủ nhận nên Ephrai đương nhiên phải thêm mắm thêm muối đáng hoàng.

Bị Ursa ép phải đối mặt với Hoa Hồng Máu, bọn họ nói thành cam nguyện hi sinh bản thân vì lợi ích của đế quốc. Hoảng sợ chạy trốn, bọn họ nói thành dụ địch xâm nhập, tiêu diệt kẻ thù trong quá trình rút lui. Sau đó sau khi chủ tướng chết trận, bọn họ nhất trí đề cử Geriferry có tài hoa quân sự lên làm thống lĩnh. Được hấn dẫn theo, bọn họ dẫn Hoa Hồng Máu tới khe núi Vô Hồi, sau đó bài binh bố trận như thế nào, lợi dụng địa thế phục kích Hoa Hồng Máu như thế nào. Cuối cùng mọi người dừng cảm tiến lên, cùng hô to "Vì đế quốc, vì vinh quang", dùng số đông đè chết các chiến sĩ Hoa Hồng Máu tinh nhuệ. Còn Gosa thì bị một kiếm của Geriferry chém rơi đầu sau khi hao hết đầu khí.

Trong lời kể truyền cảm của Ephrai, từ đầu đến cuối Orc đều không đóng vai trò gì. Không đúng, là hoàn toàn không nhắc gì tới Orc. Trong lúc đồng minh Thần Thánh do Giáo đình thần thánh đứng đầu từ từ lớn mạnh như hiện nay, việc hợp tác cùng chủng tộc đen tối với bất cứ lý do nào đều sẽ bị gán tội dị giáo đồ. Mặc dù bây giờ đế quốc Menied cũng không kiêng kỵ Giáo đình thần thánh cho lắm nhưng ai biết sau này sẽ thế nào? Phải biết ngọn lửa trên cây thập tự ở núi kim cương tổng bộ Giáo đình từ trước đến nay chưa bao giờ tắt.

Đương nhiên bệ hạ Jurgen và cả một đám đại thần đều là loại người đã thành tinh, trong lòng bọn họ đều rõ ràng, dù thế nào thì quân đoàn không chính hiệu bọn họ thành lập cũng không thể làm gì được Hoa Hồng Máu, nếu không Hoa Hồng Máu đã chết hàng chục lần khi đối mặt với binh đoàn Thương Lan tinh nhuệ rồi. Có điều thanh Tầm ma đồ trước mắt chính là bằng chứng thép, vì vậy bất kể Ephrai ba hoa chích choè thế nào thì bọn họ cũng không nói ra. Đối với bọn họ, thậm chí đối với cả đế quốc mà nói, quá trình không hề quan trọng, cho dù người nói mình được thiên thần nhập hồn hay thần ma nhập xác cũng được. Kỵ sĩ cũng là đại diện của nghệ thuật, nghệ thuật không phải cho phép khoa trương sao?

Bọn họ chỉ cần kết quả, kết quả là Gosa chết, như vậy là đủ.

Cuối cùng khi nghe thấy cháu trai của công tước Shuster, đại thần ngoại giao của đế quốc giết chết Gosa, một đám đại thần đều nhìn về phía lão Stedman đang đứng trong đám người bằng ánh mắt hâm mộ và ghen ghét. Nếu không phải một con cháu hoàng thất là Ephrai một mực khẳng định Geriferry đã giết Gosa thì bọn họ có lý do tin rằng đây là do con trai của lão Stedman, phụ thân của Geriferry, kỵ sĩ thứ hai của đế quốc Drom Ferron âm thầm ra tay tương trợ. Ngay cả bệ hạ Jurgen cũng cố ý nhìn lão Stedman với ánh mắt suy tư.

Trên thực tế vị lão công tước đứng sừng sững giữa triều đình đế quốc bốn mươi năm không ngã này lại không hề lĩnh hội hậu đãi của mọi người. Ephrai vừa dứt lời, ông ta đã vội vã bước ra khỏi đám người, không để ý đến lễ nghi, kéo Kate lại hỏi, "Tại sao người về một mình? Cháu trai Gerry của ta đâu?"

"Xin lỗi đại nhân, ta không thể bảo vệ được hấn..."

"Cái gì?" Kate còn chưa nói xong, thân thể lão Stedman đã lắc lư, suýt nữa hôn mê bất tỉnh. Tên cháu trai đó của ta mặc dù tham lam một chút, háo sắc một chút, kiêu ngạo một chút, nhưng đây không phải phẩm chất cao quý của một quý tộc sinh ra đã có sao? Vậy mà bây giờ tại sao lại... Lão Stedman không dám nghĩ tiếp nữa.

Kate vội đỡ lấy lão công tước, giải thích, "Không phải, công tước đại nhân, không phải như ngài nghĩ. Sau khi chúng ta giết Gosa lại bị người tộc rắn tấn công, hấn và thống lĩnh Cado cùng bị Yuanti bắt đi rồi".

"Cái gì?" Lão Stedman lại rống to một tiếng, "Bọn giun sán đáng chết, ta phải đốt trụ sào huyết của chúng, ném tất cả bọn chúng vào đầm lầy đen tối làm phân bón". Nói xong lão Stedman mới ý thức được mình vừa vô ý phạm vào tội lớn gào thét giữa triều đình, vội quỳ xuống thỉnh tội với bệ hạ.

Bệ hạ Jurgen chỉ phất phất tay ra hiệu cho lão công tước đứng dậy. Mấy năm nay các đại thần cũng đã quen với tính tình của lão công tước này. Ông ta có việc là sẽ sốt ruột, sau khi sốt ruột sẽ thỉnh tội, cũng chưa bao giờ thấy hoàng đế bệ hạ trách mắng ông ta vì chuyện này bao giờ.

Trong lúc mọi người đang thương nghị cần cứu anh hùng Geriferry của đế quốc như thế nào thì công tước Shuster, người quan tâm đến chuyện này nhất đã ngồi trên xe ngựa hồi phủ. Vị lão công tước tuổi quá lục tuần này một đời trắc trở nháp nhô, năm đó vất vả bò lên bảo tọa đại thần quân vụ, ngồi còn chưa ấm chỗ thì con trai ông ta, kỵ sĩ thứ hai Drom Ferron của đế quốc đã đại náo núi kim cương, giải cứu một Lich ngay trên thập tự giá đang bùng cháy, sau đó vứt vợ bỏ con đi theo ả Lich đó. Đối mặt với lửa giận ngập trời của Giáo đình thần thánh, dù hoàng đế đế quốc không tước mất danh hiệu kỵ sĩ thứ hai của Drom Ferron nhưng cũng phải điều lão Shuster khỏi ghế đại thần quân vụ thực quyền tới vị trí đại thần ngoại giao nhàn hạ, cũng coi như là trả lại công bằng cho Giáo đình.

Cho dù như vậy, gia tộc Stedman vẫn cứ là một gia tộc có nội tình phong phú đã truyền thừa năm trăm năm, vẫn là một gia tộc có nhiều anh hùng. Lão Stedman gào thét một trận giữa triều đình không phải để phô trương thanh thế. Một gia tộc có nhiều anh hùng chưa bao giờ thiếu nô tài giỏi chém giết. Vì vậy lão Stedman chạy về nhà trước chính là để kịp thoả mãn chuẩn bị nhân thủ cứu cháu trai Geriferry, ông ta không thể chậm trễ được.

Đương nhiên trong lòng lão Stedman cũng đang hoang mang, ông ta đã nhìn Geriferry lớn lên, trong lòng rất rõ ràng hấn có mấy cân mấy lạng. Ông ta không tin Geriferry lại giết được Gosa, điều này còn khó tin hơn cả những lời nói bậy của Ephrai giữa triều đình.

"Xem ra thần vẫn chiều cố gia tộc Stedman chúng ta!" Nhìn phủ đệ càng ngày càng gần, lão công tước nhớ tới danh hiệu kỵ sĩ thứ chín, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng. Xem ra vận may của gia tộc quá tốt, không muốn xuất hiện anh hùng cũng khó.

Phủ hầu tước của Ursa nằm ở bên đại lộ số 3 ở Ronage. Con đường này có lẽ không lãng mạn huyền ảo như quảng trường Vườn hoa hồng, cũng không phồn hoa hưng thịnh như đại lộ Thước Kim. Nhưng trong lòng trăm họ Ronage, đại lộ số 3 lại có một thứ mà bất cứ một con phố nào cũng so không nổi, đó chính là vinh quang.

Cho nên mọi người thích gọi nó là đại lộ vinh quang hơn. Bởi vì trong số các anh hùng được thụ phong làm kỵ sĩ để quốc có những năm người sống ở đại lộ số 3 u tình này. Và phủ kỵ sĩ thứ tư của Ursa cũng nằm ở đây.

Trên cánh cửa nền đen được trang trí bằng những ngôi sao có khảm năm chữ to lưu quang lấp lánh bằng vàng lưu ly tượng trưng cho phủ quý: Phủ kỵ sĩ thứ tư. Hai hộ vệ vóc người vạm vỡ đứng sừng sững hai bên cổng cạnh hai con kỳ lân điêu khắc bằng ngọc thạch, bọn họ không hề nhúc nhích, giống như hai vị thần giữ cửa cứng nhắc.

Phía tây bắc cổng phủ là công trình cao thứ hai ở Ronage: Bí Tinh chi tháp. Tòa tháp có hình chóp nhọn, thân tháp màu đen, đó là màu sắc yêu thích của gia tộc Ursa nhiều đời nay. Trong những đêm không trăng không sao, tầng cao nhất của Bí Tinh chi tháp sẽ bị ánh sao thần bí bao quanh, thần bí làm người ta sợ hãi.

Sát bên Bí Tinh chi tháp là một khu vườn hoa nhỏ có tên Trường Ước (kí ức đau thương). Trong vườn Trường Ước, đình đài lầu các san sát, xem giữa điểm xuyết các hồ nước và giả sơn, không hề ẩn ý với tòa kiến trúc trang nghiêm bên cạnh. Hơn nữa trong vườn hoa lúc nào cũng yên tĩnh, không hề có tiếng oanh yến hát ca, chỉ có rất nhiều hoa sen trắng như tuyết trong những hồ nước.

Trong một chiếc đình bên hồ nước có một đôi mắt màu xanh thẳm đang chăm chú nhìn những cánh hoa màu trắng đầy trong hồ, đáy mắt bình tĩnh không lưu lộ một tia tâm tình. Mái tóc vàng của nàng buồn xõa sau lưng, khẽ phất phơ cùng những chiếc lá sen mỗi khi có gió nhẹ thổi tới. Trên gương mặt trắng thuần không có màu máu, cộng thêm cái mũi rất cao mà đôi môi mỏng, được phụ trợ bởi một chiếc váy dài màu trắng kéo lê dưới đất, tỏ ra băng lạnh và cao quý.

Dưới vầng trán trắng muốt, hai hàng lông mày hình như chưa bao giờ rời nhau, sống mắt lưu chuyển chợt lóe lên một nét u sầu làm người khác đau lòng, thỉnh thoảng lại toát ra vẻ trống vắng như ẩn chứa vô số tương tư, khiến hai hàng lông mày thanh tú và đôi mắt lấp lánh không chịu nổi gánh nặng.

"Ồi..." Nàng than một tiếng, hơi nghiêng người, vươn một tay xuống hồ nâng một đóa hoa sen như vuốt ve gương mặt người tình đầu tiên của mình.

Dáng người tuyệt mỹ của nàng lung lay theo gió, chăm chú và nhã nhặn, nàng như một đóa hoa sen cô độc. Giờ khắc này, nàng là thiên sứ, đang vãn vương hay đang tưởng nhớ...

"Phu nhân... phu nhân". Những tiếng gọi âm ỉ và tiếng bước chân hối hả quấy nhiễu Irina. Nàng khẽ nhíu mày, cực kì lưu luyến buông tay ra khỏi đóa sen. Bàn tay trắng muốt vẫy vẫy dưới nước rồi đứng dậy quay đầu nhìn lại.

Vì Nhi nóng lòng như đốt chạy vội đến chỗ chủ mẫu Irina, trên gương mặt xinh xắn, nước mắt rơi xuống như một chuỗi ngọc trai đứt dây. Không để ý đến tính yêu sạch sẽ của chủ mẫu, nàng nắm chặt lấy tay Irina, quỳ xuống đất, "Phu nhân, tiểu thư, tiểu thư..."

"Đứng lên, bình tĩnh mà nói". Irina gạt mấy sợi tóc về phía sau tai, trên gương mặt u sầu có thêm một nét lo lắng.

"Vừa rồi trong cung đưa tin tới, tiểu thư ở khe núi Vô Hồi bị Yuanti bắt đi rồi". Rốt cục Vì Nhi ghen ngào nói ra được trọng điểm.

"Cado..." Khẽ gọi tên con gái, gương mặt trắng muốt của Irina càng trở nên trắng xanh, "Chờ đã, không phải Cado đang đi theo lão gia ở trên chiến trường Dolores sao? Tại sao lại chạy tới khe núi Vô Hồi cách đó mấy trăm dặm?" Sau một thoáng bối rối, Irina đã lấy lại được uy nghi nên có của chủ mẫu, nói ra thắc mắc trong lòng.

"Là... là Hoa Hồng Máu. Người trong cung đến nói tiểu thư bị Hoa Hồng Máu đuổi tới khe núi Vô Hồi, sau đó bọn họ mai phục giết chết Gosa Hoa Hồng Máu, tuy nhiên bọn họ cũng thiệt hại nặng nề, vì vậy mới bị Yuanti nhân cơ hội bắt đi. Hu hu hu... Phu nhân, lão gia đang ở tận chiến trường Dolores, bây giờ nên làm thế nào? Tiểu thư..."

"Bọn họ... bọn họ làm sao có thể giết được Gosa? Trên đời này làm gì có ai giết nổi Gosa Hoa Hồng Máu?" Vừa nghe tin Gosa bị giết, từng giọt mồ hôi lạnh từ hai bên tóc mai Irina rơi xuống, giọng nói run rẩy đi cùng với vẻ mặt không tin tưởng.

"Là thật sự. Thị vệ cấm quân chuyển lời nói rằng thần khí Tầm ma đỏ cũng bị mang về đến hoàng cung rồi. Bây giờ bộ hạ đang sắp xếp nhân thủ đi giải cứu tiểu thư, đồng thời sai người đến thông báo cho chúng ta một tiếng".

Không còn để ý đến hình tượng nữa, Irina ngã thẳng xuống đất, ánh mắt trống rỗng, trong miệng không ngừng lầm bầm, "Tầm ma đỏ... Gosa..."

Vừa thấy vậy, đầu còn tâm tư lo lắng cho tiểu thư, Vì Nhi vội vàng đứng dậy đỡ lấy Irina, miệng kêu, "Phu nhân! Phu nhân... Người đâu!"

"Không", Irina đột nhiên đẩy Vì Nhi ra, nâng vạt váy đứng dậy, gương mặt lạnh lẽo như phủ một lớp băng lạnh làm mọi người không dám nhìn thẳng, "Sắp xếp một chút, ta lập tức vào cung, ta phải đích thân nhìn thấy Tầm ma đỏ".

+++++

(*): Trong thần thoại Hi Lạp, quái vật Chimera (tiếng Hy Lạp: Χίμαιρα Chimaira) có xuất xứ từ vùng Tây Á, là con của quái vật Typhon và Echidna và có họ hàng với chó 3 đầu Cerberus và quái vật Hydra.

Theo miêu tả, Chimera là quái vật có phần trước của loài sư tử, phần sau của loài bò sát và đuôi là một con rắn. Ngoài ra, trên lưng nó còn mọc ra một cái đầu dê và đầu rồng. Chimera có khả năng thở ra lửa. Chimera là một quái vật đáng sợ, vì phải nuôi ba miệng ăn nên nó ăn thịt bất kì người nào nó gặp.

Cuối cùng, Chimera đã bị anh hùng Bellerophon tiêu diệt với sự giúp đỡ của Pegasus theo lệnh của vua xứ Lycia. Nhờ đôi cánh của Pegasus, Bellerophon thoát được những đốm lửa từ miệng con quái vật và tiêu diệt nó bằng những mũi tên bằng chì. Bellerophon đã bắn những mũi tên vào miệng con quái vật, dưới sức nóng của ngọn lửa, chì tan ra và đốt cháy ruột gan của nó.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thử Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Khúc Nhạc Đạo Của Xui Xẻo (Thượng)

Trong lúc Ronage vội vã cuống cuồng chuẩn bị cứu Geriferry và Cado, chúng ta hãy đưa ánh mắt về vùng đất đen tối nằm sâu trong dãy núi Arques.

Giữa dãy núi trung ương và vực sâu Devil ở vùng đất đen tối có một dải đất hẹp ngăn cách, nơi này khí hậu ôn hòa, đầm lầy dày đặc, người tộc rắn nham hiểm và xảo trá nổi tiếng trong các tộc người thú tụ tập ở chỗ sâu trong đầm lầy đen tối, nơi mọi người chỉ cần nghe tên đã thấy sợ.

Ngoài khuôn mặt, toàn thân người tộc rắn mọc đầy vảy, trên đầu có vô số con rắn nhỏ, bên dưới phần vai có hai cánh tay thì không có bất cứ điểm gì khác mưng xà. Di chuyển bằng những cái vảy dưới bụng, bất kể trên mặt nước hay trên mặt bùn bọn chúng cũng có thể trườn nhanh như bay. Bọn chúng có tướng mạo hung ác, tính tình quái đản, ngay cả các chủng tộc người thú khác cũng không dám trêu chọc bọn chúng.

Một tòa Thần miếu đứng sừng sững trên khoảng đất khô ráo duy nhất ở giữa đầm lầy, trên những bức tường đen như mực toàn là những vết xước do năm tháng để lại, cửa sổ bằng gỗ đã rách nát tả tơi vì bao năm mưa gió. Nhưng trải qua vạn năm tòa Thần miếu này vẫn sừng sững không ngã, như một chiếc thuyền gỗ trong cuồng phong bão táp, mặc dù nghiêng ngả nhưng lại không lật nhào.

Mấy ngày gần đây cục diện luôn luôn hỗn loạn ở đây đã thay đổi. Từng cặp lính tuần tra tộc rắn vai vác đinh ba đi lại bên ngoài lãnh địa, cả đội tinh vệ tộc rắn vây kín bốn phía Thần miếu chặt như nêm cối. Đây đúng là một cảnh rất hiếm thấy trong tộc rắn luôn luôn thù hận nghi kỵ lẫn nhau.

Đi giữa thủ lĩnh các bộ lạc tộc rắn, đại tế tự Worle Gourde của tộc rắn kéo thân thể uể oải tiến về phía Thần miếu thờ phụng ba chị em nữ yêu tộc rắn Medusa, Stheno và Euryale.

(Trong thần thoại Hi Lạp, Medusa là một con quỷ, em út trong ba chị em Gorgon gồm Stheno, Euryale và Medusa. Medusa là con quỷ hung dữ nhất, có thể bị giết chết, còn hai con chị thì bất tử. Medusa có mái tóc là những con rắn, đôi mắt có thể biến bất cứ ai nhìn vào thành đá. Cuối cùng Medusa bị Perseus, con của thần Zeus chém chết. Perseus dùng đầu Medusa gắn lên tấm lá chắn của mình, tạo thành chiếc Lá chắn Medusa huyền thoại, kẻ thù nhìn vào mắt Medusa trên lá chắn vẫn bị hóa đá như thường. Chi tiết xem tại cuối chương).

Liên tục vài ngày thi triển "Hiển tế máu tươi" và "Nghỉ thức đen tối" khiến vị đại tế tự này hoa mắt chóng mặt, máu chót hơn là ma lực hần tiêu hao còn chưa hồi phục. "Nếu như có thể đánh thức thứ đã ngủ say vạn năm đó... Những đau khổ này đã là gì!" Nhìn Tế đàn tỏa ra ánh đỏ giữa Thần miếu, Worle Gourde gắng gượng lấy lại tinh thần, đi tới ngôi xuống bên cạnh hai hình vẽ sao sáu cánh to lớn phía trước Tế đàn.

Theo trí nhớ được truyền thừa, Tế đàn này đã tồn tại mấy vạn năm, trong đó phong ấn một vật chưa biết rất mạnh mẽ. Truyền thuyết nói rằng ai có thể giành được và thu phục nó để sử dụng thì người đó sẽ nhận được sức mạnh của chúng thần sát cánh, thống nhất đại lục cũng không phải là việc khó.

Mặc dù vền vền chỉ là truyền thuyết nhưng không cam lòng bỏ qua cơ hội này, được các tế tự dẫn theo, trăm ngàn năm qua tộc rắn đã nghĩ đủ các biện pháp nhưng vẫn không thể giải trừ phong ấn của ma pháp trận cổ. Mà bây giờ tất cả mọi chuyện đã thay đổi vì một bất ngờ...

Một tên trộm loài người cải trang thành thương nhân tiến vào Thần miếu sau khi lừa gạt được rất nhiều lớp lính canh gác. Khi định lấy trộm đá quý ma pháp khám bốn phía Tế đàn, hắn đã khởi động ma pháp cảnh báo. Không có nơi ẩn nấp, hắn bị lính gác Thần miếu bắn chết bằng hàng trăm mũi tên.

Hàng năm Thần miếu đều gặp phải chuyện tương tự thế này mấy lần, điểm bất đồng duy nhất là những lần trước đây là do các chủng tộc đen tối khác gây ra, còn đây là lần đầu tiên có loài người đi vào Thần miếu của tộc rắn trong vòng hàng vạn năm nay.

Máu tươi của tên trộm rơi xuống hình vẽ sao sáu cánh hình thành ma pháp trận cổ, ma pháp trận đã yên lặng vạn năm lúc này tỏa ra ánh sáng xanh lò mờ. Mặc dù ánh sáng rất yếu nhưng Worle Gourde vừa chạy tới vẫn phát hiện ra sự thay đổi làm động lòng người này.

Tiếp theo, sau khi bắt được hai thương nhân loài người thí nghiệm, rốt cục Worle Gourde đã rõ ràng vạn năm nay các tế tự tộc rắn sai ở chỗ nào. Những năm trước bọn chúng đều dùng máu tươi đồng nam đồng nữ tộc rắn làm chất dẫn để kích hoạt ma pháp trận, ngày từ đầu bọn chúng đã sai lầm. Thì ra ma pháp trận cổ này cần lấy máu người làm chất dẫn, sau đó dùng niệm mật chủ được truyền thừa mới có thể từ từ mở ra.

Nhưng đi bắt thương nhân loài người chẳng những cần nhiều thời gian mà hơn nữa sẽ bị các chủng tộc đen tối khác liên hợp chống lại, còn chính bọn chúng thì sẽ không thể đối được các đồ dùng nhu yếu hàng ngày. Vì vậy bọn chúng quyết định chủ động xuất kích. Được dẫn đầu bởi thủ lĩnh các bộ lạc tộc rắn, toàn bộ tộc rắn ra khỏi sào huyệt, gào thét đi ra bên ngoài dãy núi Arques trong ánh mắt sợ hãi của các chủng tộc đen tối khác.

Rời khỏi đầm lầy, tộc rắn vẫn có thể di chuyển như bay trên đất bằng. Khứu giác linh mẫn khiến bọn chúng dễ dàng phát hiện mùi của loài người ở gần khe núi Vô Hồi. Đối mặt với loài người và đám Orc vừa phải khổ chiến với Hoa Hồng Máu, bọn chúng bắt được đầy đủ số lượng người cần thiết mà không phải trả bất cứ cái giá nào. Dựa theo kế hoạch, mỗi ngày bọn chúng sẽ giết chết sáu tên nhân loại để kích hoạt Tế đàn, như thế sau một tháng sẽ lấy được thánh vật.

Nhà lao bằng đá bên dưới Thần miếu của tộc rắn âm u, ẩm ướt, có mùi ẩm mốc hôi thối không bao giờ tiêu tan. Trên đỉnh nhà lao có khám một khối huỳnh thạch, ánh sáng yếu ớt làm cho bầu không khí trong thạch lao càng trở nên bí bức. Từng đôi mắt vô lực và tuyệt vọng nhìn nhau, yên tĩnh tuyệt đối, hầu như có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của người đối diện.

Bọn họ là một đám nhân loại đang đợi chờ cái chết trong tuyệt vọng.

Tiếng sàn sạt ma sát với mặt đất đám Yuanti phát ra khi đi lại truyền tới giống như tiếng gọi của thần chết, bọn họ chen lấn vào chỗ sâu trong nhà lao bằng một tốc độ không tương xứng với thân thể suy yếu của bọn họ, có điều hiển nhiên bọn họ đã quên, từ trước tới giờ Yuanti đều không dựa vào mắt để phân biệt sự vật, bọn chúng có khứu giác người thường khó có thể sánh bằng.

Cánh cửa đá nặng nề bị kéo ra từ bên ngoài, sáu tinh vệ tộc rắn tiến vào, cũng có nghĩa bọn chúng sắp thu hoạch sáu tính mạng, phản kháng hoàn toàn không có ý nghĩa. Đám Yuanti phun lưỡi rắn trong miệng ra, giữa sự sợ hãi đối với cái chết và ảo tưởng được sống, những nhân loại bên góc trong cùng của nhà lao tới tập đầy những đồng loại bên ngoài về phía đám Yuanti, lộ ra bản chất nguyên thủy nhất của bọn họ. Lúc này đâu có ai còn nhớ bọn họ là những chiến hữu thiết huyết cùng nhau bỏ tù trong hố người chết đi ra?

Nhưng hành động này vẫn chỉ phí công vô ích, đám Yuanti vung cái đuôi to dài lên, luồn vào trong đám người, cuốn lấy những người nhìn có vẻ cường tráng hơn. Tiếng kêu hoảng sợ trong nhà lao dừng lại sau một tiếng rầm phát ra khi cửa thạch thất đóng lại.

Vẫn giống như một tuần vừa qua, ít nhất hôm nay những người trong nhà lao cũng không cần sợ hãi cái chết nữa, đó là chuyện của ngày mai.

Trong góc trong cùng, Cado khẽ thở dài một hơi. Gương mặt trắng muốt của nàng đã biến thành trắng xanh bệnh trạng vì thiếu đồ ăn, nàng nhẹ nhàng dịch người sang bên cạnh, quay lại nhìn Geriferry phía sau.

Lúc bị Yuanti bắt, Geriferry đã bị ép gãy hai cái xương ức. Mặc dù đã được Cado dùng đầu khí điều chỉnh lại vị trí nhưng có vẻ hiệu quả cũng không lớn. Lúc này hân đang nằm trên mặt đất nửa chết nửa sống, ánh mắt mang ý cười nhìn Cado.

"Cười cái gì mà cười!" Trong ánh mắt nhìn chăm chú vô si của Geriferry, Cado đồ mặt quay đầu sang một bên.

"Không cần sợ hãi, ta muốn nói nàng chỉ là một người xấu xí trong mắt Yuanti. Nàng yên tâm, ta bảo đảm nàng sẽ là người cuối cùng phải chết". Geriferry không hề giác ngộ khi được Cado bảo vệ, nguy cơ hôm nay đã qua, những lời hay này vẫn cần phải nói.

"Hừ, người mới là người xấu xí!" Cado nghe mà rất tức giận, giận đến mức gương mặt cũng xanh mét. Thời điểm này mỗi ngày, dù sao Geriferry cũng phải trêu đùa nàng một phen. Lần nào Cado cũng thâm hạ quyết tâm ngày mai phải ném hân lên người lũ Yuanti, nhưng vừa nghe thấy tiếng mở cửa nàng lại vô thức đứng chần chờ trước người Geriferry. Thực ra trong lòng Cado cũng biết, lần đầu tiên đã không nhẫn tâm giết hân, vậy thì sau đó nàng cũng sẽ không giết hân nữa.

"Cado, nàng tức giận à?" Như một kẻ đáng bị chém ngàn đao, Geriferry kéo kéo Cado với vẻ mặt xấu xa. Không, không phải kéo, nói chính xác là hân nằm trên mặt đất dùng tay vuốt ve bắp chân Cado.

Cado co chân đá văng bàn tay Geriferry ra, phớt lờ hân.

"Cado, nàng tức giận thì tốt!" Geriferry tiếp tục cảm thán.

Mặt Cado đã tái mét vì giận, ngày mai nếu không ném Geriferry ra thì nàng sẽ không phải là Cado.

"Bây giờ khi đã không còn ảo tưởng, chỉ có tức giận, chúng ta mới nhớ chính mình là người chứ không phải cừu non đợi làm thịt".

Nghe đến đó, vẻ mặt Cado lập tức chuyển từ âm u sang nắng. Mặc dù câu an ủi này của Geriferry rất hành hạ người nghe, có điều trong lòng Cado vẫn lĩnh hội tâm lòng của Geriferry. Nàng cắn cắn môi theo thói quen rồi ngồi xuống dựa vào Geriferry.

"Geriferry, bài hát người hát lần trước là chính người viết sao?"

"Hả, bài hát nào?" Geriferry nghiêng đầu, mượn cơ hội cọ cọ vào bên tai Cado. Thấy hình như Cado lại chuẩn bị phát hỏa, hân vội nói, "À, ta nhớ ra rồi. Nàng nói bài nàng hát khi nằm trên người ta lúc chúng ta bị Yuanti quấn lấy đúng không?"

Nhìn thấy rất nhiều ánh mắt mập mờ xung quanh lập tức nhìn tới, Cado xấu hổ chỉ muốn chết cho xong. Nàng vươn tay định véo Geriferry thật mạnh, có điều vừa nghĩ bây giờ hân đứng còn đứng không vững lại thấy không đành lòng.

Vẫn nói trái tim phụ nữ được làm bằng nước, xem ra một chút cũng không hề sai.

Lần này là không còn cách nào khác nên Geriferry mới nói liên thiên. Đương nhiên hắn không thể nói ta học được trong mơ. Hơn nữa hầu như đêm nào bài hát này cũng vang lên trong giấc mơ của hắn, hắn đã sắp học được hết cả bài rồi.

"Cado", Geriferry khẽ gọi một tiếng.

"Ồ".

"Ta còn biết một bài khác, để ta hát cho nàng nghe".

"Ta nghe đây".

"Nếu như nàng học được thì sau này phải dùng đàn hạc đàn cho ta nghe".

"Nói nhảm ít thôi". Cado tựa má vào trên vai Geriferry.

Nếu chúng ta còn có sau này, nhất định ta sẽ đàn cho ngươi nghe, mỗi ngày. Cado nghĩ như thế.

Cùng với giọng hát trầm thấp mà tràn ngập từ tính của Geriferry, một bài hát khí thế hào hùng sục sôi, hình tượng tươi sáng bắt đầu vang lên. Giai điệu kích động lòng người làm người nghe cảm thấy máu nóng sôi trào, phấn chấn không thôi.

Làn điệu lại chuyển, khi thì phấn chấn, khi thì bi thương, sau đó lại dâng trào mạnh mẽ, dường như có tiếng trống, tiếng kèn đệm theo. Nhịp trống từ chậm rồi đẩy nhanh tốc độ, tạo nên bầu không khí căng thẳng như giương cung bạt kiếm trước đại chiến, cuối cùng vạn ngựa cùng phi, người ngựa cùng kêu, dường như có phục binh khắp nơi, một lần định càn khôn.

Bài hát đã kết thúc, mọi người trong nhà lao còn đắm chìm trong giai điệu bi tráng.

"Bài hát này gọi là gì?" Trong mắt Cado có ánh sao lấp lánh, Geriferry biết cái này gọi là sùng bái.

"Thập diện mai phục!"

(Thập diện mai phục là một nhạc khúc miêu tả tình cảnh quyết chiến oanh liệt cuối cùng của chiến tranh Sở Hán vào năm 202 trước công nguyên. Trận ấy, tứ diện Sở ca, bốn bề mai phục, Hạng Vũ phải tự tử ở Ô Giang. Lưu Bang giành được thắng lợi. Đây là một bản nhạc không lời được chơi bằng đàn ti bà, không biết Gerry hát kiểu gì, chắc là có một phiên bản có lời nào đó. Mời nghe bản nhạc không lời tại cuối chương).

Nói xong Geriferry ra hiệu cho Cado đu hân dật, hắn nói với các chiến sĩ đang phấn chấn không thôi vì bị mị hoặc bởi bài hát của hắn, "Mặc dù mỗi ngày chúng ta sẽ chết mất sáu chiến hữu, nhưng chúng ta không thể từ bỏ hi vọng. Những người còn sống trong chúng ta phải mang giúp hi vọng cho cả những chiến hữu chết đi. Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày chúng ta sẽ hát một lần bài hát hôm nay".

Đã không nhìn thấy hi vọng, vậy thì đẩy lên hi vọng lần nữa trong lòng bọn họ.

Cado đã hiểu.

Đến lúc này Cado mới cam tâm tình nguyện thừa nhận Geriferry là một Thống soái thực sự.

Đúng vậy, ta là một Thống soái thực sự, ta thống lĩnh các ngươi trong tuyệt vọng để cùng đi đến diệt vong. Geriferry lặng lẽ đưa tay ôm Cado, lần này nàng không còn vùng vẫy.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Khúc Nhạc Dạo Của Xui Xẻo (Hạ)

Dưới chân một ngọn núi không biết tên nằm ở trung bộ dãy núi Arques, một đội kỵ sĩ mặc áo giáp các màu, tay cầm trường thương, lưng đeo đại kiếm đang gian nan tiến lên trên sơn đạo khúc khuỷu quanh co. Những con chiến mã chạy như bão táp dưới hông bọn họ trên đồng bằng, lúc này lại bị dắt theo sau, trở thành trở lực lớn nhất của bọn họ khi đi lên con đường núi khắp nơi đều là vách đá cao và dốc này. Cho dù như vậy nhưng không có ai vứt bỏ những con chiến mã Gero thuần chủng có sức chịu đựng cực tốt này. Là một kỵ sĩ, ở một mức độ nhất định, sự tin nhiệm đối với chiến mã thậm chí còn vượt qua tin nhiệm đối với chiến hữu sống chết có nhau. Nếu như nói chiến mã chính là tính mạng thứ hai của bọn họ thì cũng không hề quá đáng.

Mấy ngày vội vàng băng rừng vượt núi, cho dù là các kỵ sĩ hộ điện nổi tiếng kiên cường của đại giáo đường Quang Minh thì trên mặt vẫn lộ ra vẻ mệt

môi. Mà tiếng kêu ca oán thán cũng đang từ từ lan tràn trong phạm vi nhỏ.

Họ là một đội kỵ sĩ hộ điện của đại giáo đường trung ương đế quốc Menied với trang bị hoàn mỹ và sức mạnh cá nhân từ trung cấp trở lên. Bọn họ có thể không cần treo đeo lợi suất lên lút như thế này mà quang minh chính đại đi theo thương lộ bằng phẳng rộng rãi, đi qua hẻm núi Ác Vu chia đôi cả dãy núi Arques, đi tiếp một hồi lâu là dễ dàng đến được khu vực tụ tập đám dị đoan thờ phụng tối tăm. Bất kể là các bộ lạc Orc hay là các chủng tộc đen tối khác, bọn họ có thể dựa vào sức mạnh của chính mình, thoải mái kiểm đủ công trạng để thăng chức. Nếu may mắn giết chết một tên trùm sỏ dị đoan bị Giáo đình truy nã thì tại tổng bộ của Giáo đình thần thánh trên núi kim cương, Giáo hoàng sẽ tự tay đeo huy hiệu tượng trưng cho vinh quang và thành tựu cho họ, đây là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.

Chỉ có điều mỗi một người trong bọn họ đều rõ ràng, lần này tuyệt đối không phải là đi thánh chiến. Nhìn những gã pháp sư (Wizard) có khuôn mặt nhăn nhoe được một đám kỵ sĩ giáp đen bảo vệ chu đáo đi giữa đội ngũ, trong lòng các kỵ sĩ hộ điện lại cảm thấy uất ức.

Cái gọi là thánh chiến, đó là những cuộc chiến được khởi xướng trong đồng minh Thần Thánh, lấy quốc gia làm đơn vị, dưới sự chỉ dẫn của Giáo đình thần thánh, đi tiêu diệt đám dị đoan trong vùng đất đen tối ở dãy núi Arques. Còn người tham dự ngoài số ít kỵ sĩ Giáo đình thì phần lớn là các thanh niên quý tộc vừa sinh ra đã có danh hiệu kỵ sĩ. Thay vì nói rằng đó là một cuộc chiến tranh, tốt nhất nên gọi nó là một chuyến phiêu lưu mạo hiểm với mức độ mạo hiểm rất thấp.

Sau đó căn cứ vào số lượng dị đoan giết được, sau khi về nước hoàng đế và giáo chủ sẽ cùng phân định công tích của bọn họ, căn cứ vào mức độ công tích đạt được, phía sau danh hiệu kỵ sĩ của bọn họ thường sẽ có thêm các danh hiệu vinh quang như đế quốc, hoàng gia, chư thập bạc. Đây cũng là vốn liếng để các hậu duệ quý tộc này thăng chức và khoe khoang. Cho nên trong thánh chiến bốn năm diễn ra một lần, bất cứ một quý tộc nào hi vọng con cháu mình đạt được thành tựu đều sẽ phái người thừa kế của mình tham gia thánh chiến để đánh bóng bản thân.

Quả thật chính là đánh bóng. Dưới sự bảo vệ của một đám kỵ sĩ gia tộc, chỉ cần các thiếu gia quý tộc này không cuồng vọng quá mức hoặc vận may quá kém thì bọn họ đều có thể đạt được số lượng đầu dị đoan mình muốn mà thậm chí không cần đích thân động thủ, sau đó mang về nước đòi lấy vinh quang. Đây đã trở thành quy tắc ngầm trong giới quý tộc!

Bây giờ không chỉ các kỵ sĩ hộ điện uất ức mà ngay cả đội trưởng Green của đội kỵ sĩ hộ điện này cũng mang vẻ mặt buồn bực. Trước khi đi hẳn từng hồi hồng y giáo chủ Mitter của đại giáo đường trung ương đế quốc, nói gia tộc Stedman có một tên đại dị đoan là Deron Ferron, vì sao chúng ta còn phải đi giải cứu con trai hắn? Giáo chủ Mitter làm dấu thánh trước ngực, sau đó đuổi Green đi chỉ bằng một câu, "Thần nói, không có khoan thứ thì đâu có cứu rồi".

Trên thực tế mấy năm nay vị giáo chủ Mitter lập chí khởi xướng xung phong tới bảo tọa Giáo hoàng ngay từ khi vừa lên làm hồng y giáo chủ này cũng sống không hề thoải mái. Đế quốc Menied là một đất nước của kỵ sĩ, có tinh thần kỵ sĩ thâm căn cố đế. Trong thời đại không có thần tích xuất hiện, việc truyền bá tín ngưỡng và vinh quang của chủ thần ở một đất nước như vậy quả thật rất khó có hiệu quả. Mà gia tộc Stedman có danh vọng cực cao đối với dân chúng đế quốc, Giáo đình thần thánh và gia tộc Stedman đối đầu như nước với lửa vì chuyện của Deron Ferron, điều này làm cho truyền bá giáo lý tiến bước ngày càng khó khăn.

Trên thế giới này không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn. Còn chuyện Deron Ferron đại náo núi kim cương đã diễn ra mười mấy năm rồi. Vì vậy giáo chủ Mitter vẫn đang tìm cơ hội cải thiện quan hệ với gia tộc Stedman, mà bây giờ đến vùng đất đen tối cứu người thừa kế của gia tộc Stedman không thể nghi ngờ là một cơ hội cực tốt. Phải biết thánh viêm (ngọn lửa thần thánh) trên vũ khí của các kỵ sĩ hộ điện là thiên địch của tất cả mọi sinh vật đen tối.

Vì vậy, một đại đội hơn ngàn người do bốn gã pháp sư cung đình đế quốc, các kỵ sĩ hộ điện Giáo đình thần thánh, các kỵ sĩ giáp đen lừng danh của gia tộc Stedman và các hộ vệ cao thủ của phủ kỵ sĩ thứ tư tạo thành đã treo đeo lợi suất tiến thẳng về đầm lầy đen tối nằm trong vùng đất đen tối.

Đầm lầy đen tối, thạch lao bên dưới Thần miếu tộc rắn.

Mỗi ngày lúc mặt trời lên cao Geriferry lại hát bài thập diện mai phục để đưa tiễn chiến hữu. Lúc đầu chỉ có một mình hắn hát, sau đó là Cado hát cùng hắn, cuối cùng càng ngày càng nhiều người trong thạch thất cùng hát. Giống như một dàn đồng ca, bọn họ dùng giai điệu bi tráng để đưa tiễn chiến hữu.

Trong tiếng ca, khi cửa đá mở ra mỗi ngày, bọn họ không còn có vẻ kim nén hoang mang. Mặc dù trong bọn họ có rất nhiều người đến lúc chết cũng không hiểu rõ Geriferry hát cái gì, bọn họ cũng không cần hiểu. Đó là cảnh đẹp không phải có thể hình dung bằng giấy bút, nhưng nó sẽ làm người nghe đau lòng. Giai điệu bay lên, cao hơn, xa hơn, vượt qua bất cứ ước mơ nào của con người trong bóng đêm, như một con chim nhỏ bay ra khỏi cái lồng chim màu xám này, làm cho các bức tường xung quanh biến mất, làm cho tất cả mọi phạm nhân trong nhà lao cảm thấy một khoảnh khắc tự do.

Mặt trời mọc mặt trời lại lặn. Cửa đá mở ra rồi đóng lại.

Trong thạch lao u ám không có ban ngày và đêm tối, ngày mai của bọn họ là thời điểm cách cửa đá mở ra lần tiếp theo.

Từng tính mạng sống sờ sờ bị xem như té phẩm, nhưng thánh vật chưa biết đó vẫn còn đang ngủ say.

Thiếu đồ ăn bổ sung thể lực, ngay cả đứng thẳng trong chốc lát cũng trở thành hi vọng xa vời đối với bọn họ. Thực ra người cũng không thể trông chờ đám Yuanti coi chuột là món ăn ngon nhất này có thể chuẩn bị đồ ăn gì ra hồn cho bọn họ, mỗi ngày ném mấy thứ quả đại vào để bọn họ sống qua ngày đã là tốt lắm rồi.

Geriferry nằm gối đầu lên trên đùi Cado, đây là thành tích hắn phải đánh đổi bằng hai mươi mấy ngày mặt dày cộng thêm kì kèo năn nỉ liên tục. Có lẽ là Cado không còn dư thừa sức mạnh để đẩy hắn ra nên cũng cứ mặc kệ. Ờ, chỉ cần tay hắn không sờ loạn là được.

Nhìn mười mấy người còn sót lại trong thạch lao, Geriferry nói, "Cado, ngày mai đưa ta ra ngoài đi!" Đã không thể tránh né cái chết thì hãy chết như một người đàn ông.

Cado lắc đầu, đôi mắt đẹp từng sáng long lanh đã trở nên âm u thất sắc, "Gerry, người còn đau lắm không?"

Đúng vậy, Geriferry rất đau. Xương sườn gãy gần một tháng không được cứu chữa, cho dù là người nào thì cũng sẽ đau đến tê liệt. Đối với Geriferry mà nói, có lẽ chỉ có trong mơ, khi tiếng ca ai oán trong mơ đó vang lên, hắn mới tạm thời quên mất đau đớn, chìm đắm vào trong tiếng ca.

"Chút đau đớn của thể xác làm sao có thể so với nỗi đau trong lòng khi phải cùng nàng sinh ly tử biệt?" Geriferry nhìn Cado thâm tình, bàn tay họ đã nắm lấy nhau.

"Gerry, không được, ta..." Cado gục vào trước ngực Geriferry nghẹn ngào, nàng chưa từng nghĩ tới, sau chuyện dơ bẩn bắt ngờ đêm hôm đó, hôm nay nàng lại cảm thấy cực kì không muốn rời.

Mỗi khi mùi máu tanh trong Thần miếu bên trên trở nên nồng nặc, trong đầu Geriferry lại sinh ra một ý nghĩ muốn ra ngoài. Cùng với việc phong ấn của Tế đàn từ từ bị tháo lỏng, ý nghĩ này ngày càng trở nên mãnh liệt, gần như đến mức hành hạ hắn. Lại nhớ tới câu hát "Người mùi máu thơm, ta tìm được cung điện an hồn" dường như đã được in vào đầu óc hắn sau khi sống lại, Geriferry lập tức cảm thấy, có lẽ bên trên quả thật là đích đến của linh hồn hắn.

Hắn nâng gương mặt lạnh lạnh của Cado lên, dịu dàng lau đi một vệt nước mắt, "Cado, ngày mai không được khóc. Ta không muốn nhìn thấy nàng dùng nước mắt tiễn đưa ta. Như vậy ta sẽ không an tâm. Ta thề, bất luận là địa ngục hay thiên đường, ta sẽ vẫn đợi nàng".

"Bất luận địa ngục hay thiên đường, ta nhất định sẽ đi tìm chàng". Giọng của Cado lạnh như băng, chắc như đinh đóng cột. Giống như giọng của nàng khi hứa với phụ thân rằng nàng sẽ giữ vững sói kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Chìa Khóa Mở Cánh Cửa Của Các Vị Thần

Trong một hẻm núi có tên là Trắng Máu ở chỗ sâu trong dãy núi trung ương của vùng đất đen tối, sau hai mươi ngày hành quân cấp tốc, đội ngũ hơn ngàn người gồm các kỵ sĩ hộ điện và các kỵ sĩ giáp đen của gia tộc Shuster đã đi tới điểm đến mà không có nguy hiểm gì. Lối ra của hẻm núi này chính là đám mây đen tối.

Vừa tới hẻm núi Trắng Máu, bất chấp sự mệt mỏi sau cuộc hành quân vất vả, các kỵ sĩ hộ điện kéo thân thể uể oải bắt đầu xây dựng trận địa phòng ngự ở hai đầu hẻm núi. Trên đường đi mặc dù bọn họ không gặp phải sự ngăn chặn có quy mô của đám dị đoàn nhưng những cuộc tấn công thăm dò và làm phiền quy mô nhỏ thì chưa bao giờ chấm dứt, vì thế bọn họ cũng đã phải trả giá bằng tính mạng của năm kỵ sĩ hộ điện. Hiện nay ở đây xem như bình tĩnh, nhưng trong rừng cây bên ngoài không biết có bao nhiêu đôi mắt khát máu đang nhìn bọn họ chăm chăm.

Ở khu vực giữa hẻm núi, 300 kỵ sĩ của gia tộc mặc giáp đen áo đen ngồi sừng sững trên những con chiến mã cũng màu đen, như một đám âm hồn đứng trong bóng râm của hẻm núi. Dù im hơi lặng tiếng, nhưng luồng khí thể hiện ngang và sát khí của bọn họ khiến cả các kỵ sĩ hộ điện cũng phải cảm thấy sợ hãi.

Lúc này Green, phân đội trưởng phân đội thứ năm đoàn kỵ sĩ hộ điện đại giáo đường trung ương đế quốc Menied đang nhỏ giọng nói gì đó với một kỵ sĩ hộ điện đeo mặt nạ sắt màu đen có dáng người tương đối gầy gò. Là quan chỉ huy cao nhất của đội kỵ sĩ hộ điện này, Green sẵn lòng cùng các kỵ sĩ dưới tay hắn đi làm những công việc khổ cực còn hơn phải đến khom lưng trước vị khách thần bí không bao giờ lộ bộ mặt thật đến từ Giáo đình thần thánh này. Phải biết Green đã vất vả phân tích cục diện bây giờ một hồi lâu, còn đối phương chỉ thỉnh thoảng gật đầu.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là sự thâm trầm của bề trên? Green lắc đầu, xoay người bước đi không còn tự làm mất mặt nữa.

Pháp sư Vire của gia tộc Stedman đang chăm chú khắc họa một ma pháp trận phức tạp trên một khu đất bằng phẳng giữa khe núi. Tốc độ khắc họa không phải rất nhanh, nhưng mỗi một hình vẽ, mỗi một đường nét hắn đều khắc họa rất chăm chú. Gió lạnh trong hẻm núi không thể thổi khô mồ hôi lấm tấm trên trán hắn, cũng không thể tạo thành một chút quấy nhiễu nào đối với cánh tay gầy gò nhưng trầm ổn của hắn.

Bốn gã pháp sư cung đình đứng phía sau Vire, nhìn vị đồng nghiệp phía trước khắc họa một ma pháp trận rất hiếm thấy với một thái độ nghiêm cẩn đến ngất ngèo. Đến tận lúc Vire dùng những đường nét thẳng tắp để nối tất cả các hình vẽ với nhau, sau đó lấy ra mười sáu viên ma tinh thạch to như trứng ngỗng đất tiền đến mức làm người ta lú lờ từ trong chiếc nhẫn không gian không có gì nổi bật trên tay ra rồi đặt xuống mười sáu điểm giao nhau trên ma pháp trận, các pháp sư cung đình luôn luôn nổi tiếng vì học thức uyên bác này mới biết công dụng của ma pháp trận vừa hình thành.

Pháp trận lời tiên tri thần thuật.

Trong cảm nhận của tất cả mọi pháp sư trên đại lục hiện nay, pháp trận này cơ bản chính là một pháp trận vô dụng. Phải biết trên đại lục Thương Mang

vạn năm này không hề có thần tích, bất cứ ma pháp nào cần chúng thần trả lời đều không có hiệu quả. Bây giờ thần thuật trên đại lục Thương Mang chỉ còn lại thuật cầu khẩn của các mục sư thánh đường, đương nhiên thuật cầu khẩn này thực ra là thuộc phạm trù pháp thuật.

Còn có một khả năng, trên người mục tiêu đeo một loại kỳ vật ma pháp có khả năng cảm nhận tính mạng, khi người phát động pháp trận thần thuật trên mặt đất, kỳ vật ma pháp tương ứng sẽ trả lời nếu nó ở trong một khoảng cách nhất định để chỉ rõ phương hướng cho người.

Sau khi nghĩ đến khả năng này, các pháp sư cung đình đồng loạt ngẩng đầu lên. Trong ánh mắt bọn họ nhìn nhau, ngoài chấn động vẫn là chấn động. Phải biết, kỳ vật ma pháp có khả năng cảm nhận tính mạng không phải là thứ có thể đánh đổi bằng tiền tài và quyền lợi, kể cả trong hoàng cung cũng chưa chắc có một kỳ vật mấy trăm năm khó gặp loại này.

"Có điều kể cả chúng ta cũng không biết khởi động pháp trận trên sợi dây chuyền kia thế nào chứ đừng nói đến thiếu gia. Điều duy nhất ta có thể làm chính là kì vọng vào tính chân thực của truyền thuyết..."

Vire lau mồ hôi trên trán, tâm tình căng thẳng thoáng giảm bớt. Phải biết bất cứ một sai lệch trong ký hiệu của pháp trận nào cũng có khả năng làm cho kết quả sai lệch khá nhiều. Nếu vậy bọn họ muốn tìm một người trong đầm lầy đen tối có phạm vi 30 km rõ ràng cũng không khác gì biển rộng tìm kim. Hẳn tuyệt đối không gánh vác nỗi hậu quả này. Sau khi kiểm tra lại một lần, hẳn bắt đầu truyền ma lực vào ma pháp trận, đến khi pháp trận phát ra ánh sáng mờ mờ lung và từ từ ổn định, hẳn mới đứng lên, ngẩng đầu nhìn lại phía sườn núi.

Chỗ đó có một người già với thân thể gầy gò đang ngẩng đầu nhìn lên trời cao, tầng tầng mây mù cũng không thể ngăn cản cặp mắt vẫn đục của ông ta. Hình như cảm ứng được gì đó, người già cúi đầu nhìn xuống hẻm núi, nhìn về phía pháp trận phát ra ánh sáng mờ mờ lung, tinh quang trong mắt chợt lóe rồi biến mất. Sau đó ông ta xoay người nhìn về phía tây, trong đôi mắt mờ đục lúc này có thêm một nét cẩn thận và cả một sự chờ mong. Trong gió mạnh trên sườn núi, thân hình gầy gò của ông ta vẫn không hề nhúc nhích giống như một pho tượng đá.

Người già này chính là lão quản gia Khuê Nô của gia tộc Stedman. Không ai biết rõ ông ta đã hầu hạ bao nhiêu vị gia chủ của gia tộc Stedman, thậm chí cũng có rất ít người từng nhìn thấy ông ta xuất thủ, nhưng mỗi một quý tộc ở kinh đô đều ghi nhớ lời dạy bảo của tiên bối: Không được chọc đến người thừa kế của gia tộc Stedman được Khuê Nô hầu hạ. Đây cũng là chỗ dựa lớn nhất của Geriferry để có thể hoành hành ngang ngược ở kinh đô, bởi vì vị lão quản gia này như một âm hồn luôn xuất hiện đúng lúc Geriferry cần ông ta, đương nhiên đây là chuyện ở trong phạm vi kinh đô.

Trước đó, rất nhiều kỵ sĩ hộ điện và cả một số hộ vệ phủ kỵ sĩ thứ tư đều rất nghi ngờ về sức mạnh của lão Khuê Nô, nhưng chuyến đi này đã chứng minh lời cảnh báo của các tiên bối không phải dọa người. Bất kể là ở đồng bằng hay là vùng núi, bọn họ luôn đi trước lão Khuê Nô không cưỡi ngựa. Nhưng khi đến điểm hạ trại tiếp theo, bọn họ luôn nhìn thấy lão Khuê Nô đã đứng đợi bọn họ. Cái gì là sức mạnh? Đây chính là sức mạnh. Tốc độ di chuyển của lão Khuê Nô đã vượt qua nhận thức của bọn họ.

Hẻm núi Trăng Máu chỉ dài tổng cộng chưa tới một dặm, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy pháp trận phát ra ánh sáng kia, trong ánh mắt bọn họ có chờ mong, có phấn chấn, còn có cả cảm hận.

Thời gian từ từ trôi đi cùng với nhịp tim đập của mọi người, các kỵ sĩ vẫn nhìn pháp trận chằm chằm. Thấy điểm đo đại biểu cho dấu vết tính mạng trong la bàn ma pháp càng ngày càng sáng, tay Vire cũng run rẩy càng ngày càng lợi hại. Lão Khuê Nô vẫn nhìn về phương tây như cũ, chỉ có điều trong mắt ông ta lại tỏa ra ánh sáng như thực chất.

Đây là một cuộc giải cứu như đánh bạc, nhưng cũng là việc duy nhất bây giờ bọn họ có thể làm.

"Tìm được rồi, mười lăm km theo hướng tây nam". Vire kêu lên. (Lẽ ra nên dịch là dặm cho hợp, nhưng cuối cùng vẫn để là km theo đúng nguyên văn của tác giả).

Một giây sau, lão Khuê Nô trên đỉnh núi lao về hướng tây như một ngôi sao băng, trong nháy mắt mọi người trong khe núi cảm thấy như có một lớp mây đen che khuất mặt trời. Khi bọn họ ngẩng đầu nhìn lên thì ánh nắng đã xuất hiện lần nữa, chỉ có điều trên đỉnh núi đâu còn bóng dáng của lão Khuê Nô.

Trong lúc những người khác còn cảm thấy kỳ lạ, chỉ có vị kỵ sĩ hộ điện mang mặt nạ hắc thiết kia hơi nhăn mũi dưới lớp mặt nạ. Vừa rồi nàng cảm ứng được một hơi thở khác thường, một hơi thở thuộc về tối tăm lóe lên rồi biến mất trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, các kỵ sĩ giáp đen đứng dưới bóng râm giờ ngang trường thương trong tay, thân thể hơi nghiêng xuống, tay kéo chặt dây cương. Tiếng vỗ ngựa chính tề vang lên, một cơn gió lốc màu đen lập tức tràn ra khỏi hẻm núi. Các pháp sư cung đình theo sát phía sau lần lượt thi triển phép thuật hóa bùn thành đá hoặc thuật đóng băng với những vũng bùn hoặc vũng nước các kỵ sĩ giáp đen không thể vượt qua. Dưới sức mạnh thần kỳ của phép thuật, trên đầm lầy làm người đời hoang sợ đã xuất hiện một con đường bằng phẳng để các kỵ sĩ xung phong.

Khi cửa đá của nhà lao mở ra một lần nữa, Geriferry "toại nguyện" bị tinh vệ tộc rắn cuốn đi. Cado lạnh lùng nhìn cảnh này, khi cửa đá đóng lại, trái tim dưới bề ngoài lạnh như băng của nàng cũng đã chết.

Giữa đại điện Thần miếu tộc rắn có một Tế đàn cao và rộng, mặt ngoài Tế đàn màu xám có khắc các ký hiệu phức tạp tới nghĩa chỉ chết. Từng viên đá quý phát ra quang sáng màu xanh được khảm vào những chỗ lõm trên Tế đàn giống như những con mắt lúc sáng lúc tối khiến mọi người nổi da gà.

"Được rồi, các người ngồi vào vị trí như những hôm trước, khi máu tươi của tên nhân loại cuối cùng chảy hết, thời đại mới huy hoàng của tộc rắn sẽ hiện ra trong tầm tay!" Giọng nói khàn khàn của Worle Gourde khiến khuôn mặt mệt mỏi của mấy vị tế tự trở nên phấn chấn. Họ đi tới ngồi xuống vị trí giữa hai cánh cửa ma pháp trận hình ngôi sao sáu cánh, bắt đầu thi triển "bàn tay đen tối", truyền ma lực đen tối thuần khiết vào ma pháp trận cổ đã bắt đầu kích hoạt để giải trừ đạo phong ấn cuối cùng của Tế đàn.

Geriferry đang bị một tinh vệ tộc rắn vác trên vai, nhìn Tế đàn cao lớn phía trước và những ký hiệu phức tạp tới nghĩa chỉ chết khắc bên mặt ngoài Tế

đàn, lại nhìn đám người tộc rắn tướng mạo quái dị xung quanh Tế đàn. "Oa! World of Warcraft? Hay là Heroes of might and magic?" Không thể không nói, vốn luôn luôn nhất gan mà lúc này hẳn lại trở nên bạo dạn.

Sau khi bùng bùng háng hái tán thưởng thế giới kỳ ảo trước mắt xong, hắn đang định tiếp tục quay lại nhìn những cảnh vật phía sau thì nghênh đón hắn là một đàn rắn nhỏ bằng chiếc đũa đang há miệng đe dọa trên đầu gã tinh vệ tộc rắn. Có lẽ là hắn vẫn không thể nào quen được kiểu tóc sành điệu thời thượng này, không biết là kinh động quá độ hay là vui mừng quá mức, tóm lại là hắn lập tức ngất xỉu. Người này quả nhiên là không theo kịp được một mới.

Bịch!

Đây là âm thanh đặc thù khi cơ thể người tiếp đất bằng mông, còn kẻ xui xẻo đó đương nhiên chính là Geriferry vừa bị ngất xỉu đã ngã tình lại. Sự đau đớn kịch liệt làm cho hắn rõ ràng một lý lẽ, đây không phải đang xem phim hay chơi trò chơi, linh hồn hắn đang tồn tại thực sự trong thế giới kỳ ảo này. Bất chấp đau đớn, hắn lén neho mắt nhìn đám tộc rắn xung quanh, đương nhiên trong lúc nhìn trộm đối phương hắn vẫn cố gắng tránh không nhìn lần đầu bọn chúng.

Có điều quan sát ở cự ly gần như thế vẫn cứ khiến hắn không dễ chịu, cho nên giống như bất cứ ai nhìn thấy những thứ cực kì buồn nôn khác, hắn bắt đầu nôn mửa, nôn hết cả mặt xanh mặt vàng ngay trước Tế đàn Thần miếu, thánh địa của tộc rắn.

Rất nhanh, xung kích thị giác lại một lần nữa thử thách cực hạn thần kinh của hắn, một tế tự tộc rắn vươn thân thể thật dài từ ma pháp trận cổ ra, liếm sạch những thứ hắn vừa nôn ra trước Tế đàn, sau đó lim dim mắt có vẻ rất ngon miệng.

Lần này không còn gì để nôn nữa, Geriferry hoàn toàn không còn phản ứng, sau đó vẫn rơi vào trầm lặng.

Coi như là chia buồn cho chính mình!

Ánh sáng xanh trên ma pháp trận cổ càng ngày càng sáng, sau khi dùng ngôn ngữ của tộc rắn bàn bạc vài câu với các tế tự xung quanh, Worle Gourde gập đầu với một tinh vệ chờ đợi bên cạnh. Tên tinh vệ tộc rắn rút một con dao găm tối đen ra, không một tiếng động đi tới chính giữa ma pháp trận. Trước khi Geriferry kịp phản ứng lại, tinh vệ đã tóm lấy hai tay hắn, cắt ngang hai dao trên cổ tay, vết cắt sâu thấy xương!

Máu đỏ phun ra như suối, bắn cả lên mặt Geriferry. Sau khi cảm giác đau đớn bứt rứt trôi qua, sự sợ hãi liên tràn tới tất cả mọi ngóc ngách trong thân thể hắn. Geriferry cố gắng duy trì trấn tĩnh trong đầu, sau khi tinh vệ rời khỏi Tế đàn, hắn định dùng tay nọ nắm cổ tay kia để máu chảy chậm lại, có điều hắn xót xa phát hiện hai dao vừa rồi đã cắt đứt cả gân tay hắn.

Phí công vô ích, Geriferry chỉ có thể phẫn hận nhìn Worle Gourde với ánh mắt hung ác. Ngay sau đó hắn phát hiện việc thể hiện tâm tình giận dữ này cũng trở thành một hành động xa xỉ. Cùng với máu chảy ra khỏi cơ thể càng ngày càng nhiều, tính mạng từ từ bị hút ra khỏi người hắn, thời gian còn lại của hắn đã không nhiều...

Hắn không gãy gập, cũng không vùng vẫy. Bất cứ một cử động nhỏ nào của thân thể cũng sẽ khiến hắn đến gần cái chết hơn một bước. Không có ai hiểu rõ sự quý giá của sự sống hơn người đã chết một lần như hắn. Dù chỉ được nhìn thế giới kỳ quái này thêm một lát cũng tốt, nhưng đồng tử hắn đã từ từ giãn ra, mí mắt chậm rãi sụp xuống chỉ còn lại một khe nhỏ, cố gắng kéo dài hơi tàn.

Ánh sáng xanh lại sáng hơn, vụn vụn xoay tròn quanh ma pháp trận như thực chất, cuối cùng nhanh chóng chui vào chính giữa Tế đàn như một con ốc. Tất cả lại trở lại bình tĩnh.

Mỗi một người trong Thần miếu đều ngừng thờ nhìn chăm chăm Tế đàn bắt đầu tỏa ra ánh đỏ yếu ớt, dưới bề ngoài bình tĩnh lại những trái tim sôi trào máu nóng, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam trần trụi, còn có cả một nét sợ hãi.

Qua bao lâu? Trong nháy mắt hay là một thế kỷ?

Chỉ biết một quang sáng màu đỏ sáng chói phun mạnh ra từ Tế đàn, như ánh sáng ngưng tụ chứ không tản ra, hóa thành hàng chục đóa hoa mạn đà la (cả độc được) màu đỏ yêu dị xoay tròn rực rỡ, cuối cùng hình thành một hình vẽ sao sáu cánh được bao phủ bởi một lớp sương mù màu đỏ đứng yên chính giữa bên trên Tế đàn, làm mọi người ngơ ngác đứng nhìn.

Ừng ực!

Đây là một loạt tiếng nuốt nước miếng chính tề, mỗi một người tộc rắn trong Thần miếu đều biết, bảo vật bí ẩn sắp hiện ra trước mặt bọn chúng.

Tách!

Đây là âm thanh giống như gà con phá vỏ trứng mà ra, một âm thanh đồng nghĩa với sự sống mới, hình thành sự đối lập rõ nét với tiếng nuốt nước miếng tham lam của tộc rắn.

Một quả cầu ánh sáng với hai màu lam đỏ đột nhiên xuất hiện chính giữa ngôi sao sáu cánh do những đóa hoa mạn đà la tạo thành, dù có hai màu xanh đỏ đối lập nhưng quả cầu ánh sáng lại tỏ ra cực kì tự nhiên.

Trong chốc lát, ánh sáng tắt hết!

A!

Tất cả người tộc rắn đều bị cảnh tượng kỳ dị trước mắt này làm chấn động trọn mắt há mồm. Ánh đỏ tham lam trong mắt bọn chúng cũng đã biến mất, bọn chúng hơi nheo mắt, dùng một ánh mắt bình thản hơn, ảm áp hơn nhìn chằm chằm về phía trước, dường như trong lúc ngây ngất bọn chúng cũng không thể sinh ra một chút lòng tham nào.

Ngay cả Geriferry đã nửa chết nửa sống cũng không biết lấy được sức mạnh từ đâu, hần há miệng nhìn Tề đàn, nhìn cảnh trước mắt, hần cho rằng đây là ảo ảnh hồi quang phản chiếu trước khi chết. Không còn có khát vọng sống và nỗi sợ cái chết, hần chỉ muốn được nhìn mãi như bây giờ, lâu như trời đất, đến tận lúc biển cạn đá mòn.

Cùng lúc đó, trên đại lục Thương Mang một khắc trước vẫn nắng gắt vạn dặm, giờ khắc này lại phủ đầy mây màu đỏ, từng tia chớp màu đen điên cuồng bổ xuống mặt đất, cả núi sông cũng phải rung chuyển theo.

"Thần tích sao?"

Mọi người trên đại lục Thương Mang nhìn những tia chớp màu đen to như thùng nước chằng chịt trên không trung màu đỏ không kiêng nể gì. Trong ánh mắt kinh hoàng của bọn họ chỉ còn lại hai chữ: Thần tích. Mọi người luôn có thói quen liên hệ những sự vật chưa biết và không thể nào giải thích với thần linh, bọn họ quý trọng đất cúng bái, trong miệng không ngừng sám hối vì đã từng coi rẻ thần quyền.

Ngoài thành Wembley của vương quốc Tề Á ở trung bộ đại lục có một ngọn núi cô độc, không kéo dài vạn dặm nguy nga tráng lệ như dãy núi Arques, cũng không có hàng ngàn ngọn núi san sát hình thù kì dị như dãy núi trung ương thứ duy nhất nó có hình như chỉ là yên tĩnh. Lúc này tất cả mọi sinh linh trên đại lục Thương Mang đều run rẩy trong thần tích, nó lại đứng sừng sững không hề rung động cùng với đại giáo đường Wembley trên đỉnh núi.

Nơi này là tổng bộ của Giáo đình thần thánh.

Lúc này Giáo hoàng già nua đang chống cây quyền trượng hoa lệ của hần quét dọn phòng sám hối, hần quét dọn mỗi một góc rất cẩn thận, kiên nhẫn như khi hần tỉ mỉ lắng nghe lời sám hối của những con cừu non lạc đường. Tia chớp màu đen liên miên không dứt ngoài cửa sổ không hề tạo thành bao nhiêu kinh ngạc trên gương mặt nhăn nheo của hần. Hần chỉ nhìn thoáng qua không trung màu máu xa xa rồi thì thảo luận bầm, "Chiếc chìa khóa đầu tiên để mở cánh cửa của các vị thần đã xuất hiện rồi sao? Đối với thần của ta, đây là may mắn hay là xui xẻo?" Giờ khắc này ánh mắt thương xót của hần trở nên trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Con Mắt Thần Bí

Sau khi ánh sáng tan hết, trên Tề đàn giữa đại điện Thần miếu tộc rắn xuất hiện một con mắt.

Đó là một con mắt có giác mạc màu đỏ trên cùng mạc màu xanh da trời. Mặc dù nó to gấp mấy chục lần một con mắt bình thường nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên, tất cả mọi người nhìn thấy nó đều sẽ cho rằng đó là một con mắt đẹp để đến mức làm người ta mê say, người nhìn sẽ bị chìm đắm trong đó không thể tự giải thoát. Không cần biết đến năm tháng trôi qua, bãi bể nương dâu, bọn họ chỉ muốn tiếp tục nhìn mãi.

(Giác mạc: thường gọi là tròng đen, nhưng đối với người nước ngoài thì có thể màu nâu hoặc xanh. Cùng mạc thường gọi là tròng trắng. Đồng tử hoặc con ngươi là vòng tròn nhỏ nhất ở chính giữa giác mạc. Có điều trong này tròng đen và tròng trắng lại là màu đỏ và xanh, không thể dịch là tròng trắng màu xanh và tròng đen màu đỏ nên đành phải dùng thuật ngữ y học chuyên ngôn, mong các bạn thông cảm)

Cùng mạc màu xanh da trời linh động như sóng nước tỏa ra hơi thở thánh khiết và từ ái, vô số vệt sáng thần thánh lưu chuyển trên đó làm cho tất cả mọi thánh giáo đồ đều muốn quỳ bái trước nó.

Chính giữa giác mạc màu đỏ là một đồng tử màu tím đậm, mỹ lệ hút hồn người, như muốn dẫn tất cả những người sa vào trong đó đi theo con đường tà ác. Trước con mắt này, dường như trong lòng mọi người không còn bất cứ bí mật gì, chỉ muốn quỳ gối trước mặt nó, hôn lên mỗi một tấc đất xung quanh nó.

Màu xanh thánh khiết và màu đỏ yêu dị, sự cứu rỗi thần thánh và sự mê đắm tà ác. Vốn đây là một con mắt trần ngập màu thuần nhưng những màu thuần này lại kết hợp hoàn mỹ với nhau, làm mọi người cảm thán trước vẻ đẹp của nó, đắm mê về đồng bóng của nó, cuối cùng đắm chìm vào trong đó.

Đây là một con mắt vốn đã không nên tồn tại giữa nhân gian, ngôn ngữ trên đời đã không thể mô tả được nó, nếu người may mắn được thấy nó thì người chỉ có thể nói một từ: Hoàn mỹ!

Bất kể là người sôi trào nhiệt huyết, người tham lam thành tính hay là người sắp chảy hết giọt máu cuối cùng để nhắm mắt xuôi tay đều ngơ ngác nhìn hình ảnh kỳ lạ làm mọi người mê say này. Giờ khắc này linh hồn của bọn họ đã rời khỏi thân thể, triệt để trầm luân!

Giờ khắc này, không ai có thể khinh nhờn con mắt đó.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, con mắt đẹp đẽ và yêu dị trong Thần miếu đã khiến thời gian như đứng yên.

Geriferry là người đầu tiên tỉnh táo lại, mặc dù hắn cực kì không muốn. Bởi vì hắn đã sắp chết, hắn sắp chết chỉ sau vài ngày nhìn thấy ánh mặt trời từ lúc đi tới thế giới kì lạ này. Hắn có thể cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng.

Một quyền trực từ bên ngoài Thần miếu bay vào qua cửa sổ, trước khi các tế tự tộc rần phản ứng lại thì một luồng ánh sáng chói mắt đã lóe lên trong đại điện Thần miếu. Đột nhiên gặp phải sự tấn công của cường quang, đám Yuanti đã quen với bóng tối chỉ cảm thấy hai mắt đau nhức, không thể không nhắm hai mắt lại.

Cùng lúc đó, hình sao sáu cánh do những bông hoa mạn đà la tạo thành trên Tế đàn lập tức vỡ tan, hóa thành từng đốm sáng rồi biến mất. Không còn được nâng đỡ, con mắt đó đột nhiên rơi xuống bên dưới, ẩn vào trong Tế đàn.

Từng quyền trực lần lượt bị ném vào, cả Thần miếu chỉ còn lại một màu trắng chói mắt. Một bóng người bay vào qua cửa sổ đưa tay tóm lấy Geriferry không biết còn sống hay đã chết, sau đó mang Geriferry thoát khỏi Thần miếu trước khi đám tinh vệ tộc rần tụ tập tới nơi.

Trong lúc không có ai chú ý, một thoáng ánh đỏ từ Tế đàn bay lên rồi chui vào thân thể Geriferry. Sau đó một âm thanh vang lên từ sâu thẳm trong linh hồn hắn, "Người mùi máu thơm, ta tìm được cung điện an hồn". Tiếp theo là một tiếng thở dài u oán giống như những gì xảy ra trong mơ.

Geriferry ngỡ ngàng không hiểu gì, chỉ cảm thấy chính mình đang bay lên, bay mãi.

Ánh sáng tan hết, Thần miếu yên tĩnh trở lại.

Lúc này Đại tế ti Worle Gourde của tộc rần mới đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hắn vô cùng đau đớn học máu ngã xuống đất, trong hôn mê hắn vẫn lải nhải nói gì đó bằng ngôn ngữ của tộc rần.

Lo lắng đến tình hình của Đại tế ti, đám Yuanti chạy tới bên cạnh hắn chỉ nghe thấy Đại tế ti vẫn đang lầm nhảm, "Đẹp, đẹp..."

"Quả thật rất đẹp!" Một thủ lĩnh tộc rần hơi buồn bực vuốt ve mấy con rần nhỏ trên đầu, nhìn Tế đàn lại khôi phục như lúc ban đầu, "Nhưng nó lại chìm xuống rồi!"

Khóc mắt Đại tế ti lặng lẽ rơi xuống một giọt nước mắt, hình như còn đang sám hối vì sự sợ hãi lúc trước. Một thoáng ánh đỏ nhỏ như sợi tơ xuất hiện giữa ánh sáng chói lòa vừa rồi làm sao có thể thoát được cảm giác linh mãnh của hắn.

"Ta nhất định sẽ tìm được và mang người về!" Lừa gạt công tâm, dường như Worle Gourde lại nhìn thấy con mắt mang cả thánh khiết và yêu dị, tà ác và trí tuệ, con mắt vốn là chí bảo của tộc rần đó.

Có điều bây giờ Worle Gourde không có thời gian để suy nghĩ đến con mắt đó nữa, bởi vì bên ngoài Thần miếu tộc rần đã xuất hiện một đám khách không mời, vận mệnh bị diệt tuyệt của tộc rần chính thức mở màn.

Tiếng vó ngựa hỗn loạn từ chỗ sâu trong đầm lầy đen tối âm u kéo dài đến quảng trường trước Thần miếu tộc rần, đám lính tuần tra đang tuần tiểu trên đầm lầy đen tối cơ bản không phải đối thủ của các kỵ sĩ này. Sau khi ma pháp sư gia nhập, ngay cả chạy trốn cũng biến thành hi vọng xa vời đối với lính gác tộc rần. Vì vậy các kỵ sĩ giết đến tận bên ngoài Thần miếu mà không gặp một cuộc chặn đánh nào ra hồn.

Một bóng người nhảy xuống từ trên cây đại thụ bên cạnh bọn họ, các kỵ sĩ giáp đen của gia tộc Stedman nhanh chóng tách khỏi đội hình đến vây quanh bảo vệ một già một trẻ phía trước.

Lão Khuê Nô ôm Geriferry Stedman đã mất tích gần một tháng hạ xuống đất, cạy răng hắn ra nhét hai viên thuốc vào miệng hắn. Nhìn thiếu gia với sắc mặt tái nhợt và gương mặt đầy vết máu, toàn bộ các kỵ sĩ giáp đen không ai không lộ ra vẻ mặt giận dữ, đưa ánh mắt căm hận nhìn về phía đám người rần đang nhanh chóng tụ tập trước Thần miếu xa xa, nhìn về phía đám kỵ đoàn không bằng heo chó đó.

Nhìn thiếu gia chỉ còn thoi thóp thở trong lòng, lão Khuê Nô cũng nhìn về phía Thần miếu giống như các kỵ sĩ của gia tộc, thân thể khẽ run lên cho thấy trong lòng ông ta đang căm hận cực độ. Sau đó vị lão quân gia ngày thường luôn mẫu mực trong lời nói hành động này rất thiếu phong độ nhỏ một bãi nước bọt.

Bãi nước bọt này chính là một dấu hiệu, một quyết tâm.

Không đợi lão quân gia mở miệng, Vire đã ra lệnh, "Giết vào, cứu tất cả mọi người sống sót".

Lần này không đợi các kỵ sĩ giáp đen hành động trước, các kỵ sĩ hộ vệ phụ kỵ sĩ thứ tư và kỵ sĩ hộ điện đã giết vào đám Yuanti còn đang hoảng hốt bỏ trí phòng ngự trước Thần miếu tộc rần. Green đi đầu rút đại kiếm hai tay mang thánh viêm bỏ về phía một tinh vệ tộc rần, sau khi một đám khói đen tan hết, tên tinh vệ này đã bị thánh viêm đốt thành tro bụi, chỉ còn lại một nửa cái đuôi nhúc nhích trên mặt đất. Lần này có thể đồng thời giao hảo với hai gia tộc lớn của đế quốc Menied, sau này việc truyền bá giáo lí sẽ không còn khó khăn gì nữa, mỗi khi rong ruổi trên bụng phụ nữ có lẽ giáo chủ Mitter cũng sẽ cảm thấy hưng phấn hơn nhiều.

Nghĩ như vậy, hình như Green đã nhìn thấy bảo tọa đoàn trưởng đoàn kỵ sĩ đang vẫy tay với hắn, trong lòng vui vẻ, sau một nhát chém lướt, mười mét phía trước hắn đã không còn một người rần nào đứng được.

Sau khi càng ngày càng nhiều bộ lạc tộc rắn chạy tới chi viện, chiến đấu đã hạ màn rất nhanh. Không phải các kỵ sĩ e ngại đám người rắn đông đảo mà là Geriferry sắp không ổn rồi, hay nói không khách khí là hắn đã sắp chết rồi.

Sau khi các kỵ sĩ giáp đen đồng loạt rút khỏi chiến đấu một cách rất không trọng nghĩa để hộ tống lão Khuê Nô ôm Geriferry rút đi, các kỵ sĩ hộ điện đã cứu được Cado trong địa lao Thần miếu cũng lập tức bước lên hành trình trở về.

Nằm rạp trên ngựa, Cado nhìn Geriferry trong lòng lão Khuê Nô xa xa phía trước, nhất thời lệ rơi lã chã.

Sau khi bọn họ rút đi không lâu, hầu như tất cả các bộ lạc tộc rắn đều chạy tới Thần miếu. Được các tế tự khác diu, Worle Gourde nhìn phương hướng các kỵ sĩ loài người rút lui, bất đắc dĩ từ bỏ truy kích. Tộc rắn từ cao nguyên phía bắc di chuyển đến đây nghỉ ngơi dưỡng sức mấy ngàn năm nhưng cũng chỉ có hơn mười ngàn người, sao có thể chống lại được quân đội của loài người.

Một cơn gió ẩm ướt thổi tới, Worle Gourde đột nhiên rùng mình. Hắn nhìn về phía bắc theo cảm giác, ánh mắt sắc bén của hắn xuyên qua sương khói dày đặc, nhưng hắn không nhìn thấy phía sau sương khói là gì.

P phía sau sương khói là một làn ánh sáng. Một cánh cửa truyền tống ẩn hiện trong ánh sáng, hai người đi ra từ cánh cửa truyền tống. Người đi trước là một người đàn ông vóc người vạm vỡ, ông ta mặc một bộ áo giáp bằng vảy rồng màu xanh lục, tay cầm một thanh trường thương kỵ sĩ đen bóng, trên mặt là một bộ râu quai nón. Vừa bước ra khỏi cửa truyền tống, ông ta đã nhìn về phía các kỵ sĩ giáp đen lui lại, vẻ lo âu trong mắt mới hơi nhạt bớt. Phía sau ông ta là một pháp sư toàn thân bao phủ bởi áo choàng đen, từng sợi khói đen như ẩn như hiện trên vùng mặt người này dưới chiếc mũ trùm đầu. Người này đi tới bên cạnh người đàn ông, hơi ngẩng đầu lên, dưới chiếc mũ trùm là một chiếc đầu lâu, trong hai hốc mắt có hai ngọn lửa màu tím rung động, bà ta đã dễ dàng nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt người đàn ông.

"Deron, Gerry không có việc gì chứ?" Một giọng nói chói tai như kim loại ma sát phát ra từ giữa hai bộ xương hàm đóng mở của bà ta.

"Là Khuê Nô, ông ấy đã tới mang nó đi. Lẽ ra ta nên nghĩ đến điều này sớm hơn". Deron Ferron nhẹ nhàng kéo vị Lich bên người vào lòng, không hề e ngại thân thể bây giờ chỉ còn là bộ xương của bà ta.

"A, là vị lão quản gia kia sao? Nhất định là vậy, năm đó ta cũng không thấy rõ được sức mạnh của ông ấy. Có điều thật đáng tiếc là lần này chúng ta đã đi một chuyến vô ích, vốn ta còn định dọa Gerry nhà chàng một trận".

Đây là một Lich tà ác nhưng lại biết làm nũng, có điều tiếng cười duyên ken kết của bà ta thật sự làm mọi người phải nín da gà.

"Sao lại là vô ích? Ta đã biến mất khỏi đế quốc quá lâu, sợ là rất nhiều người đều đã quên mất sự tồn tại của ta!" Nói xong đầu khí màu trắng ẩn hiện trên người Deron, cả người ông ta bay thẳng lên không trung, sau lưng ông ta, một đôi cánh ánh sáng màu trắng do đầu khí hóa thành nhẹ nhàng mở ra.

Không có gió mà y phục vẫn tung bay, Lich cũng theo Deron bay lên không trung, "Vậy thì hãy làm cho cả đại lục lại nhớ đến chúng ta một lần nữa". Nói rồi, Lich rúc vào trong lòng Deron như một con chim nhỏ.

Tay trái ôm Lich, tay phải Deron giờ cây thương lên ngang vai, từng giọt đầu khí dồn dập đổ vào cây thương đen bóng, cây thương kỵ sĩ bắt đầu từ từ chuyển thành màu trắng, trắng đến trong suốt, trắng đến chói mắt, trắng đến mức biến thành một chùm ánh sáng thuần khiết. Trong tiếng hét to của Deron, chùm ánh sáng màu trắng bay thẳng tắp về phía Thần miếu của tộc rắn xa xa.

"Ầm ầm..." Một tiếng nổ lớn vang lên, Thần miếu tộc rắn đứng sừng sững gần vạn năm toàn bộ sụp xuống. Đám Yuanti ngờ ngác không biết chuyện gì xảy ra, còn khi thấy bóng người trên không trung bay về phía Thần miếu, các kỵ sĩ giáp đen ngày thường luôn luôn im lặng đang bảo vệ Geriferry phía xa đồng loạt phát ra tiếng hoan hô từ nội tâm.

Lão Khuê Nô thoáng nhìn bóng người trên không trung, lại nhìn Geriferry trong lòng, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, tự giễu, "Xem ra lão nô lại làm việc thừa rồi, ôi, lão nô cũng già rồi".

Còn các kỵ sĩ hộ điện thì không có tâm tình tốt như bọn họ, đối mặt với kẻ dị đoan lớn nhất của Giáo đình thần thánh, gương mặt bọn họ vắn vẹo, mặc dù rất giận dữ và không cam lòng, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Chu dù tất cả bọn họ cùng tiến lên thì cũng không chịu nổi một thương hủy thiên diệt địa đó của Deron.

Kỵ sĩ thứ hai của đế quốc há chỉ có hư danh?

Người tộc rắn đang luống cuống lòi Đại tế ti dưới đồng đồ nát của Thần miếu ra. Đại tế ti Worle Gourde còn đang hoảng sợ chưa đứng vững thì hai bóng người đã bay tới trước mặt hắn.

"Người... là ai?" Nhìn gã nhân loại từ không trung hạ xuống, Worle Gourde phát giác hình như lần này mình đã trêu chọc phải người không nên trêu chọc.

"Kỵ sĩ thứ hai, Deron Ferron".

"Còn có ta, Lich Liêu Sa!"

Một giọng nam trầm hùng và một giọng nữ chói tai như kim loại lần lượt vang lên trước mặt Worle Gourde, sau khi lục lọi trong trí nhớ và tìm thấy lai lịch của hai người này, hắn tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

"Chạy mau, chạy càng xa càng tốt". Trong tuyệt vọng, rốt cục Worle Gourde nhớ ra mình còn phải mang trọng trách duy trì vận mệnh của tộc rắn, hấn vội vàng hô to với vô số Yuanti xung quanh.

Chỉ có điều hôm nay nhất định là ngày tai họa của tộc rắn, phải biết ngoài một võ giả đứng đầu đại lục, trước mặt hắn còn có một Lich nắm giữ ma thuật mạnh mẽ.

Một tiếng gào thét thê lương lấy Lich Liêu Sa làm trung tâm lan rộng ra bốn phía. Tiếng gào thét tạo thành từng làn sóng chấn động lan trong không khí, nhanh chóng tràn về phương xa như sóng biển. Một tiếng lại một tiếng, một sóng lại một sóng, đến tận lúc tất cả mọi Yuanti đều ôm đầu quỳ rạp xuống đất, miệng mũi chảy máu, liền chết vùng vẫy.

Liêu Sa hải lòng ngẩng đầu lên nhìn Deron như muốn nhận được một lời tán thưởng.

Đương nhiên mọi chuyện còn chưa kết thúc, hoặc nói số đen của tộc rắn mới vừa bắt đầu. Nhìn thấy có không ít người rắn ở vòng ngoài đã bắt đầu gãy giữa đứng lên, Liêu Sa thay đổi thủ thế, trong miệng bắt đầu rĩ rầm đọc chú ngữ pháp thuật tiếp theo.

Từng âm thanh tối nghĩa phát ra từ miệng bà ta, lúc này ngay cả những làn gió thổi đến bên người bà ta cũng dừng lại. Chú ngữ từ từ trở nên sục sôi, không trung trên đầu bọn họ vừa rồi vẫn còn đỏ tươi lúc này đã bắt đầu chuyển sang màu xám.

Khi lời cuối cùng trong chú ngữ ma pháp vang lên, Lich vươn tay về phía trước, hay nói chính xác là vươn bàn tay chỉ có xương về phía trước. Xương ngón tay xoay tròn vẽ thành một phạm vi, theo thủ thế của bà ta, một không gian màu xám bao trùm lên phạm vi đó. Sau đó bà ta nhẹ nhàng đọc nốt bốn chữ cuối cùng:

"Thời gian dừng lại!" (Giống chiêu cuối của von Void trong DotA. Xem hình ảnh cuối chương).

Trong nháy mắt, tất cả hành động của đám người rắn đều dừng lại, có kẻ đau đớn, có kẻ hoảng hốt, cũng có kẻ tuyệt vọng, bọn chúng bị đứng yên như những pho tượng điêu khắc. Cùng dừng lại với bọn chúng còn có gió, còn có nước, còn có cả dưới nước, còn có cả... trái tim của bọn chúng.

Thời gian dừng lại đã làm tất cả dừng lại, chỉ trừ tính mạng của bọn chúng. Điều Lich cần làm chính là buộc bọn chúng đứng yên để bà ta có đủ thời gian chuẩn bị pháp thuật tiếp theo. Thực ra ngay từ đầu Lich đã tính toán hết mọi chuyện, đã lâu lắm Deron không tức giận, một khi tức giận là Deron sẽ phải đuổi tận giết tuyệt đám người rắn này, nếu thế bọn họ sẽ phải ở lại hồi lâu trong cái đầm lầy đáng ghét này. Để có thể sớm rời khỏi đầm lầy, Lich đã sử dụng pháp thuật cấp mười một là Thời gian dừng lại mà không tiếc hao phí ma lực, còn pháp thuật tiếp theo sẽ là...

Chú ngữ càng ngày càng gấp gáp, ma lực nhanh chóng trút ra, thân thể Lich cũng bắt đầu run rẩy. Deron bất đắc dĩ nhìn cảnh này, thời gian dừng lại, mạnh mẽ như hắn cũng không có cách nào thoát khỏi hoàn toàn. Ông ta biết, Liêu Sa đã tính toán hết mọi chuyện. Nếu có thể cử động được, ông ta tuyệt đối sẽ không để Liêu Sa thi triển phép thuật này. Bà ta chỉ là một Lich còn tương đối non nớt trong tộc, sau khi sử dụng phép thuật này bà ta sẽ không thể động thủ trong một thời gian dài, chỉ có thể chờ đợi tinh thần lực từ từ khôi phục.

Từng lớp mây đen từ chân trời cuộn cuộn tràn tới, từng tia chớp ẩn hiện trong mây đen. Màu đen thay thế màu xám rất nhanh, đột nhiên có gió, gió lạnh đến thấu xương. Đúng lúc này, sáu mươi giây thời gian dừng lại đã qua.

Deron lập tức lấy một quyển trục ra ném xuống đất rồi kéo Lich vừa đọc xong câu chú ngữ cuối cùng vào cánh cửa không gian mới xuất hiện. Một quang sáng lóe lên, hai người biến mất giống như bọn họ chưa bao giờ tới nơi này.

Nước trong đầm lầy đen tối lại gọn sóng, cả dưới nước lại bơi lội, hoa lại tiếp tục nở, cây tiếp tục đâm chồi nảy lộc, phép thuật thời gian dừng lại đã hết, tất cả lại trở lại trong trật tự thời gian bình thường đám người rắn hồn phi phách tán cuối cùng cũng phản ứng lại, cho rằng đã tránh được một kiếp, bọn chúng vừa cố gắng đứng dậy chuẩn bị chạy trốn tứ tung thì mây đen trên không trung đột nhiên dè xuống...

Sau đó mây đen nhanh chóng tan đi lộ ra ánh nắng tươi sáng, lộ ra không trung mang màu đỏ tươi, tất cả đều có vẻ rất tốt đẹp.

Hầu như đồng thời, cả chìm xuống đáy nước, chìm hẳn xuống dưới đáy bùn. Những đóa hoa kiêu diễm trở nên trong suốt, những chiếc lá cây vừa rồi còn đang đưa theo gió đột nhiên đứng yên không động dù gió thổi rất mạnh.

Không chỉ có lá cây, hơn mười ngàn người rắn trong phạm vi của ma pháp này cũng bất động. Mặt ngoài thân thể bọn chúng vẫn không hề thay đổi giống như cây cối và đầm lầy, nhưng trái tim, máu và mọi thứ dưới da bọn chúng đã đông cứng thành một khối.

Ma pháp cấp mười hai, độ không tuyệt đối*!

Liêu Sa đến muộn đã dùng phép thuật này làm món quà cho Geriferry. Từ giờ khắc này, trên đại lục Thương Mang không còn chủng tộc nào là tộc rắn nữa.

+++++

Thời gian dừng lại:

Cùng mặc, giặc mặc, con người: Theo thứ tự từ ngoài vào trong:

(*):Nhiệt độ không tuyệt đối, độ không tuyệt đối, hay đơn giản là không tuyệt đối, là trạng thái nhiệt động học lý tưởng của vật chất, trong đó mọi chuyển động nhiệt đều ngừng. Trạng thái này, theo các kết quả tính toán lý thuyết, đạt được đối với mọi hệ vật chất ở nhiệt độ khoảng -273,15 độ C, được tính

bằng 0 độ K.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Bị Tấn Công

"Người mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn

Một cảnh tượng tan hoang với những âm hồn phóng đảng ca hát

Cây hương thảo màu đen vuron những cành dây leo uốn lượn

Linh hồn nhìn quanh, tín ngưỡng ánh trắng màu máu

Người mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn

Nữ vương hút máu tóc dài đầy cánh cửa sổ phủ đầy bụi ra

Bóng cảnh cây khô in lên khuôn mặt thanh thuần như thiếu nữ của nàng

Tiếng ca ai oán của nàng hòa lẫn với tiếng hát của vong linh

Người yêu dấu ơi, có phải người còn nhớ hình dáng ta

Buổi tối ta được an táng có phải người vẫn đau buồn

Người mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn

Nói xa có một pho tượng cụt tay đang đứng

Đó là phương hướng được nữ thần chỉ thị

Những bông hoa nhỏ nở bên cạnh nàng, đó là thiên đường..."

Giống như trước đây, tiếng hát vẫn u oán và thê lương.

Cho dù mỗi lần nằm mơ đều có thể nghe thấy bài hát này nhưng Geriferry vẫn không rõ nàng đang hát gì. Tuy nhiên ít nhất hẳn cũng hiểu được tâm tình của người hát, đó là sự tuyệt vọng trong phiên muộn.

Tiếng hát cực kì rõ ràng, không còn loáng thoáng lúc có lúc không như từ xa truyền đến giống như trước, hôm nay khi nằm mơ Geriferry cảm nhận được tiếng hát như âm thanh ba chiều. Chẳng lẽ nàng ở trong thân thể ta?

Khi ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Geriferry còn chưa kịp nghĩ tiếp thì giấc mơ biến mất, sau đó cảm giác đau đớn khó có thể diễn tả lan tràn khắp toàn thân, giống như linh hồn hắn bị thiếu đốt trên một ngọn lửa.

Hắn có thể cảm thấy một thứ gì đó bỗng dưng biến mất khỏi ý thức của hắn, nhưng hắn lại không rõ là thứ gì. Hắn chỉ có một cảm giác, rất đau, đau vô cùng, đau đến cực hạn, thậm chí hắn đã nghĩ đến việc chết đi cho xong.

Cảm giác đau đớn bứt rứt, đau đến tận xương tủy này khiến hắn mở mắt ra khi sức sống đã giảm xuống giá trị thấp nhất.

Trước mắt là một bàn tay trắng muốt nhỏ nhắn, mạch máu màu tím đậm hiện lên hết sức rõ ràng dưới nước da trắng muốt. Bàn tay đó đang cầm một chiếc khăn tay trắng tinh lau mồ hôi trên trán hắn, dưới bàn tay này, Geriferry nhìn thấy chủ nhân của bàn tay, một ông già với gương mặt nhăn nheo và mái tóc bạc trắng. Đầu óc đang tưởng tượng đến một cô gái xinh đẹp, Geriferry không thể chấp nhận được sự thật này. Hắn mấp máy môi, hình như muốn trút hết tâm tình bất mãn trong lòng ra, nhưng kết quả là, như người nhìn thấy, toàn thân hầu như đã bị rút hết máu, hắn đâu còn có sức lực để nói chuyện?

"Thiếu gia!" Ôm Geriferry ngồi trên lưng ngựa, nhìn thấy Geriferry đã tỉnh lại, lão Khuê Nô ghé sát miệng vào bên tai hắn nhỏ giọng chào. Hai chữ đơn giản nhưng lại khiến kẻ vừa sống lại đã phải bôn ba giữa loạn lạc và sợ hãi là Geriferry cảm thấy an ủi và thân thiết, một loại thân thiết chỉ có ở nhà. Nhìn nét lo lắng thoáng qua trong khóe mắt lão Khuê Nô, Geriferry xúc động hò hét trong lòng: Rốt cục bố đã tìm được tổ chức rồi!

Đúng vậy, làm sao hắn có thể không xúc động được? Trong trí nhớ của Geriferry, lão Khuê Nô hầu như là không gì không làm được. Mỗi lần hắn làm bậy làm bạ đều vô duyên oai ở kinh đô không may gặp phải đối thủ lợi hại một chút, chỉ cần có nguy hiểm là lão Khuê Nô sẽ như một âm hồn xuất hiện bên cạnh mang hắn đi. Phải biết một khắc trước đó lão Khuê Nô vẫn còn đang ngồi hóng mát dưới bóng cây ở nhà. Chuyện như vậy xảy ra nhiều lần, Geriferry đã không còn ngạc nhiên, đối với hắn lão Khuê Nô chính là sự bảo đảm gặp dữ hóa lành của hắn.

Có vị vệ sĩ siêu cấp này bên cạnh, hình như Geriferry lại khôi phục một chút sức sống. Hắn vắt và quay đầu một chút, định nhìn thế giới bên ngoài lồng ngực ông già này.

Lão Khuê Nô khẽ nâng cánh tay đặt trên lưng Geriferry khiến hành động gian nan của hắn trở nên dễ dàng hơn nhiều. Một đội kỵ sĩ mặc áo giáp màu bạc và màu đen dắt chiến mã đi trên đường núi tối tăm, bên trái là vách núi dốc đứng, bên phải là rừng cây với vô số tảng đá hình thù kì dị. Một con báo đốm từ trong rừng cây nhảy ra cắn cổ một con chiến mã, còn chưa kịp lòi chiến mã vào rừng thì đã có ít nhất ba cây trường thương màu bạc bay vút tới ghim chặt nó xuống đất, máu đỏ bắn tóe lên người ba kỵ sĩ giáp bạc gần nhất, cảnh tượng nhìn rất đáng sợ!

Trong mắt Geriferry đã trải qua vô số kiếp nạn, một cảnh tượng đẫm máu như thế hoàn toàn không là gì cả. Hắn đã không còn là gã thiếu gia gầy yếu chỉ biết mềm nắn rắn buông, vừa thấy máu đã sợ không đi nổi ở kinh đô trước kia.

"Đừng sợ, có lão nô ở đây!" Giọng nói ôn tồn lại vang lên bên tai, lão Khuê Nô căn bản không biết trong thân thể vị thiếu gia của ông ta đã là một linh hồn mạnh mẽ gần như vô tình.

Geriferry vội ngoan ngoãn gật đầu, đương nhiên hắn không muốn để lão quân gia khôn khéo này phát hiện điều gì kỳ lạ. Hắn thử đưa tay bám lấy cổ lão Khuê Nô, muốn nhòm người lên để nhìn xa hơn.

"Thiếu gia, không cần lo lắng, tất cả những người còn sống đều đã được cứu ra, bao gồm cả cô gái đó". Khóe miệng lộ ra nụ cười ám muội, lão Khuê Nô giống như con giun trong bụng Geriferry.

Lúc này Geriferry mới yên tâm, sau đó hắn nghĩ đến con mắt hắn nhìn thấy trong Thần miếu tộc rắn, lại hoảng sợ liên tưởng đến Tế đàn và quang sáng bên trên Tế đàn xuất hiện trong mơ. Tiếp theo, cảm giác đau đớn trong mơ đó lại tràn tới, Geriferry cắn chặt răng, nghĩ: Xem ra lúc tỉnh táo là không thể nghĩ đến chuyện trong mơ, còn lúc trong mơ cũng không thể nghĩ đến hiện thực, cảm giác này đúng là thật sự con bà nó đau khổ.

Cuối cùng, vốn đã không có bao nhiêu sức lực, hắn lại rơi vào tối tăm một lần nữa.

Trong bóng tối, có ánh sáng, còn có... tiếng ca u oán đó.

Bóng đêm yên tĩnh, một con rồng tạo thành từ vô số ngọn đuốc uốn lượn tiến lên trên sơn đạo, ánh lửa yếu ớt nhẹ nhàng chấp chờn trong gió đêm hazy hazy.

Trên đường đi, các kỵ sĩ vượt qua mấy ngọn núi, xung quanh yên tĩnh đến mức cả đám đã thú lúc trước thỉnh thoảng vẫn nhảy ra làm phiền bọn họ cũng không còn tung tích. Nhưng tâm tình bọn họ không hề buông lỏng vì nguyên nhân này mà ngược lại trở nên ngày càng nặng nề. Bọn họ đều là những chiến sĩ tinh nhuệ đã trải qua máu và lửa, bọn họ có thể cảm thấy kẻ thù chưa biết đang rục rịch trong bóng tối.

"A..." Một tiếng hét thê lương xé rách sự tĩnh mịch trên đường núi, dưới sự che chở của bóng đêm, một mũi tên màu đen bay tới cắm vào ngực một pháp sư cung đình đang đi ở giữa đội ngũ, mạnh đến nỗi hắn bay sang bên cạnh, rơi vào một tảng đá nhô ra bên cạnh sơn đạo.

Liền sau đó vô số mũi tên từ rừng núi bên trái bắn ra, tiếng rít xé rách không khí như những âm thanh gọi hồn khiến trái tim tất cả mọi người đều nhảy lên đến cổ họng. Các kỵ sĩ đi gần các pháp sư lập tức vây quanh các pháp sư đã mờ lá chắn ma pháp, các kỵ sĩ khác nhanh chóng dùng lá chắn tròn che chắn thân thể và tránh ra phía sau những tảng đá lớn.

Một loạt quả cầu ánh sáng chói mắt bay lên chiếu cả sườn núi sáng như ban ngày. Sau khi dùng phép thuật chiếu sáng, ba pháp sư cung đình và cả pháp sư Vire của gia tộc Stedman bắt đầu ngâm nga chú ngữ tối nghĩa, chuẩn bị phát ra một pháp thuật cỡ lớn. Các kỵ sĩ thì đứng cầm đứng ra, vừa tránh tên vừa ném mạnh trường thương trong tay về phía các mục tiêu đã lựa chọn. Thỉnh thoảng lại vang lên một tiếng kêu đau đớn, làm cho gió đêm trong lãnh bắt đầu mang theo mùi máu tanh.

Ba quả cầu lửa sáng chói đồng thời bay lên không sau đó lao về phía có nhiều mũi tên bay ra nhất. Khi đến gần mục tiêu, ba quả cầu lửa nổ tung biến thành ba con rồng lửa bay tứ tán. Dưới uy lực mạnh mẽ của phép thuật rồng lửa, vô số kẻ tấn công vùng vẫy trong ngọn lửa, rất nhiều bóng người nhảy từ trong biển lửa ra, còn chưa kịp dập tắt ngọn lửa trên người đã bị các kỵ sĩ thừa thế mà lên chém bay đầu.

Ánh lửa ngút trời khiến những kẻ tấn công cũng không còn chỗ ẩn nấp, một đám Orc mặc mũ giáp đơn sơ, tay cầm vũ khí bằng sắt gào thét lao về phía các kỵ sĩ từ hai đầu sơn đạo. Trong đó còn có cả một vài bóng dáng của loài người, còn các thích khách Drow của tộc đêm tối thì theo sát phía sau giống như những âm hồn.

(Drow, còn gọi là Drow Elf, Night Elf hay Dark Elf. Tinh linh đen tối, tinh linh sa đọa. Ai chơi DotA thì sẽ biết hai Drow là cung thủ Traxex – The Drow Ranger và cung thủ Alleria - The Windrunner).

Một trận chiến đẫm máu đã diễn ra thảm thiết dưới ánh lửa hùng hục.

Sức chiến đấu cá nhân hơn xa lũ Orc chưa trải qua luyện tập một cách có hệ thống, các kỵ sĩ lại không hề kích động xông lên chém giết tay đôi với bọn chúng mà ngược lại thận trọng tụ tập lại thành những trận hình chiến đấu. Bằng cách này, khi đối mặt với đám Orc lũ lượt mà đến, sức sát thương của bọn họ sẽ được phát huy đến cực hạn, còn thương vong thì giảm xuống mức thấp nhất. Các tế ti thần điện kịp thời phụ trợ cho bọn họ các phép thuật

"Cầu nguyện thiêng liêng" và "Ý chí sắt thép" khiến các kỵ sĩ lập tức lại khôi phục sức sống và ý chí chiến đấu.

Tình hình chiến đấu nhanh chóng trở nên quyết liệt chưa từng có, đây là một trận chiến đấu giữa số lượng và nghị lực. Hoặc là các kỵ sĩ chảy hết những giọt máu cuối cùng, hoặc là đám Orc chiếm ưu thế về số lượng không còn lại một gã nào.

Ánh lửa hùng hục, ánh đao lấp lánh, máu tươi đã chảy ướt đầm vách núi, rõ từng giọt xuống những tảng đá bên dưới giống như từng tiếng kèn lệnh động lòng người.

Suốt một ngày hết tinh tảo lại mê man, Geriferry Stedman nằm trong lòng lão Khuê Nô cảm thụ sự thảm thiết của chiến tranh từ góc độ của một khán giả. Nhìn ma pháp rực rỡ bay múa đầy trời và sức sát thương mạnh mẽ của nó, trái tim hắn khẽ run rẩy một chút, trong lòng thầm than may mắn vì quân đoàn Hoa Hồng Máu không có pháp sư như vậy, nếu không khi mai phục trong khe núi Vô Hồi bọn hắn đã bị đốt thành tro bụi. Sau đó ánh mắt hắn từ từ trở nên bình thản, coi như đang xem một bộ phim phép thuật ba chiều trong rạp trước, hắn từ từ đeo chiếc mặt nạ coi thường tính mạng và kiêu căng ngạo mạn của một thiếu gia quý tộc lên mặt.

Tất cả những thay đổi này đều lọt vào mắt lão Khuê Nô, ông ta không hề lên tiếng an ủi vị độc đinh của gia tộc Stedman này lần nữa. Không trải qua giết chóc đầm máu và âm mưu quỷ kế, một thiếu gia quý tộc sẽ vĩnh viễn không thể trở thành một đại quý tộc thực sự, cho dù khoác chiếc áo ngoài uy vũ do tổ tiên truyền lại thì về bản chất hắn vẫn chỉ là một kẻ nhát gan yếu ớt.

Lão Khuê Nô thấy vị thiếu gia Stedman trong lòng không hề tỏ ra sợ hãi và bất an trước cảnh tượng đầm máu này, hơn nữa còn không chớp mắt nhìn từng tính mạng lần lượt biến mất trước mặt với một loại ánh mắt lạnh lùng gần giống như tê liệt. Ôm thiếu gia đã nhanh chóng trưởng thành sau khi trải qua đau khổ trong lòng, hai mắt mắt đầy nếp nhăn của lão Khuê Nô khẽ nheo lại, trên miệng nở ra một nụ cười khó hiểu, ánh mắt điềm tĩnh, "Quả nhiên là anh hùng đã giết Gosa Hoa Hồng Máu!"

Trên chiến trường, sức mạnh tạm thời tương đương, Orc và các kỵ sĩ giống như một chiếc cân thăng bằng, chỉ cần đặt thêm một cọng rom vào một bên cân cân là chiếc cân sẽ nghiêng. Mà hai bên đều có một cọng rom, bên phía các kỵ sĩ là bốn Đại pháp sư đã yên lặng sau khi thi triển phép thuật rồng lửa, còn bên tấn công thì là đám Drow Elf vẫn rục rịch phía sau. Đây là cây át chủ bài cuối cùng của hai bên, bên nào có thể nắm chắc thời cơ và kỹ xảo hạ bài thì cán cân thăng lợi sẽ lập tức nghiêng về phía bên đó.

Một khắc sau, hình như đám Drow đã ẩn nấp rất lâu không thể tiếp tục kìm nén khát vọng đối với máu tươi trong lòng, bọn chúng từ dưới đất chui lên, để lại từng vết tàn ảnh trên không trung, ánh bạc lóe sáng trong tay đâm về phía mục tiêu được lựa chọn. Sau khi hoa máu của đôi phương nở tung, bọn chúng liếm vết máu bên khóe miệng, hình như rất hưởng thụ sự sáng khoái tràn tới sau khi tấn công bất ngờ một đòn đắc thủ này.

Sau đó, nụ cười dữ tợn trên mặt đám nô bộc đã hiển thân cho tới tận vĩnh hằng này biến thành sợ hãi, từng quả cầu lửa và những mũi tên băng im hơi lặng tiếng cướp mất tính mạng của bọn chúng trong lúc bọn chúng vừa dừng lại sau một đòn đắc thủ, thậm chí bọn chúng còn chưa kịp rút cái lưỡi đang liếm vết máu bên khóe miệng vào trong miệng.

Đối với bốn gã đại ma pháp sư, thi triển những phép thuật cấp thấp này và điều khiển phép thuật bắn trúng mục tiêu chính xác không phải một nhiệm vụ có tính thách thức gì. Có điều bây giờ bọn họ mới ra tay là vì những phép thuật này chỉ có thể giải cứu cho đám Orc hay các kỵ sĩ mặc nguyên bộ áo giáp, chỉ khi mục tiêu là đám thích khách Drow thân thể yếu ớt thì chúng mới có thể biến thành đòn tấn công chí mạng.

Sau một nốt nhạc đệm lấy máu đổi máu, năm mươi tên thích khách để lại một nửa thi thể, những tên còn lại cũng trốn vào chỗ khuất không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Cán cân lay động trái phải hai lần rồi lại trở nên cân bằng.

Giết chóc vẫn tiếp tục, có điều phạm vi chiến trường đã từ từ thu nhỏ.

Tất cả những người tác chiến và người đứng xem đều rõ ràng, máu tươi sẽ không tiếp tục chảy mãi như vậy. Nhân tố máu chốt quyết định thắng lợi và thất bại của chiến đấu thường thường là những nhân vật bề trên đặt mình bên ngoài chiến trường đó.

Một gã Orc hình thể vạm vỡ vùng hai tay đâm ngực, ngẩng mặt hú dài, hai mắt tỏa ra ánh đỏ như thực chất chia cắt đêm tối. Vứt bỏ vũ khí, hắn vùng hai tay quét mạnh, mấy cây thương thép của kỵ sĩ hộ điện lập tức bị đánh cong thành hình chữ U. Liên sau đó là một quyền đập một kỵ sĩ không kịp lui lại thành đồng thịt, gã thủ lĩnh Orc cuồng bạo như một cỗ xe tăng hạng nặng, đi đến đâu máu thịt tung tóe đến đó, kẻ nào cản trở đều bị đập thành thịt nát.

"Cái này mà cũng gọi là cuồng hóa?" Từng tận mắt chứng kiến bộ giáp xương hoa lệ của Cung Khô sau khi cuồng hóa, lần đầu tiên trong ngày Geriferry lên tiếng bày tỏ nghi hoặc trong lòng.

"Thưa thiếu gia, đây là cuồng bạo. Những cường giả Orc chỉ cần đạt tới sức mạnh nhất định là có thể kích thích tiềm lực của thân thể, khiến cường độ tấn công của chính mình được nâng cao gấp ba lần, thậm chí còn cao hơn. Còn cuồng hóa, nghe nói chỉ có hoàng tộc trong Thú tộc mới có khả năng thức tỉnh thần kỳ này, có điều tỷ lệ cũng rất nhỏ. Orc là chủng tộc ngay cả Thần thú cũng phi nhỏ, chúng không có khả năng thức tỉnh cuồng hóa". Lão Khuê Nô kiên nhẫn giải thích nghi vấn của Geriferry.

Còn ý nghĩ trong lòng Geriferry là, chẳng lẽ Cung Khô là con lai giữa thú hoàng với loài người?

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Green đã tung người bay lên không trung, rút kiếm kỵ sĩ được phụ trợ thánh viêm ra, như một thiên thần ngăn cản gã thủ lĩnh Orc. Ngõ hẹp gặp nhau, thánh giáo đỏ và dị giáo đỏ, đề tài muôn thuở này lại tiếp tục được trình diễn. Không có khách sáo, không có thăm dò, bọn họ chỉ có chiến đấu sống chết.

Sau một thủ thế kín đáo của lão Khuê Nô, các kỵ sĩ giáp đen vứt bỏ trường thương đen bóng trong tay, rút đao cong đeo bên hông ra. Bọn họ nhanh chóng chia thành tốp nhỏ, mũ giáp nặng nề trên người cũng không thể quấy nhiễu tốc độ di động của bọn họ, bước chân di chuyển tao nhã mà khéo léo

khiến cả những thích khách đêm tối đang trốn ở chỗ khuất cũng cảm thấy cực kì xấu hổ.

Sau khi không còn khoác chiếc áo ngoài trang nghiêm cứng nhắc của kỵ sĩ, các chiến sĩ giáp đen này trở nên nhẹ nhàng phiêu dật, như những âm hồn lượn lách giữa đám Orc và nhẹ nhàng thu hoạch tính mạng của bọn chúng. Nhìn hoa máu bắn tung tóe, Geriferry lại có cảm giác rất hưởng thụ.

Các chiến sĩ giáp đen thể hiện sức mạnh đáng sợ nhất của mình với một phong cách quý mị, đồng thời cũng tăng thêm sức mạnh bên phía bàn cân bên mình khiến cán cân từ từ nghiêng xuống.

Trong ánh lửa đỏ rực, có một đôi mắt trong veo bình tĩnh nhìn Geriferry từ xa. Như cảm nhận được ánh mắt này, hắn quay đầu nhìn lại, Cado vội quay mặt đi, chỉ để lại cho Geriferry một bên mặt xinh xắn với một má lúm đồng tiền, băng tuyết lạnh lẽo trong má lúm đồng tiền sớm đã tan hết, thay vào đó là một vẻ ngượng ngùng lơ mờ.

Một cơn gió thổi tới, vồn trên đường núi vẫn có gió thổi, lẽ ra cơn gió này không đủ để khiến song phương đang huyết chiến cảm thấy có gì kì lạ. Nhưng cơn gió này lại thổi từ trên đỉnh đầu xuống, đi cùng nó là một trận uy áp như có như không đè xuống theo.

Dưới áp bức vô hình của uy thế này, song phương đang giao chiến nhanh chóng tách ra một cách ăy ỷ rồi giương cung bạt kiếm đứng yên nhìn lên không trung, ngay cả gã thủ lĩnh Orc đang cuồng bạo cũng không ngoại lệ.

Ngọn lửa cháy hừng hực một thời gian dài đã xua tan mây mù trên đầu mọi người, trong ánh sáng dịu dàng của mặt trăng Simani, một điểm đen từ chân trời bay tới. Khi đến gần hơn, cặp cánh dơi to lớn của nó hầu như che khuất toàn bộ ánh trăng trên đầu mọi người, hai chiếc răng nanh rất dài trong miệng lấp lánh ánh sáng màu bạc. Sau đó gã huyết tộc* đến muộn này ung dung đáp xuống một tảng đá lớn với một loại khí thế như quân lâm thiên hạ.

"Huyết tộc, Vampire cấp đầu tước!" Một giọng nữ dễ nghe phá vỡ sự yên lặng của chiến trường, điều này làm cho gã đầu tước huyết tộc đã thu hồi răng nanh và cánh dơi sau khi hạ xuống đất rất không hài lòng, không hài lòng vì nghi thức lên sân khấu lạnh lùng phong độ của mình bị một phụ nữ quấy rầy. Hắn đề con lửa giận này dưới đáy lòng, gương mặt anh tuấn vẫn giữ nụ cười khiêm tốn. Cùng với ánh mắt của tất cả mọi người, hắn nhìn về nơi phát ra tiếng kêu kinh ngạc vừa rồi.

Một kỵ sĩ hộ điện đeo mặt nạ sắt màu đen lập tức trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, ngay cả các chiến hữu bên người nàng cũng nhìn nàng bằng ánh mắt kinh ngạc, hình như họ cũng không biết vì sao một tiểu thư yếu điệu lại xuất hiện giữa đoàn kỵ sĩ hộ điện toàn là đàn ông. Chỉ có Green biết được nguyên nhân, hắn thầm sốt ruột ôm cánh tay phải bị thương, nếu vị tiểu thư này có bất ngờ gì thì cho dù hắn có mười cái đầu cũng không đủ để các đại nhân vật trong Giáo đình chém.

"Tàn dư của tộc Lasombra**?" Lão Khuê Nô bế Geriferry chậm rãi đi ra khỏi lớp lá chắn ma pháp do các pháp sư tạo nên, sau đó ngẩng đầu, thẳng lưng, dường như vị thiếu gia trước ngực không thể tạo thành gánh nặng gì cho ông ta, "Không lẽ các người đã chuẩn bị tốt cho việc khai chiến với gia tộc Stedman rồi sao?"

Tộc Lasombra vốn là chi có sức mạnh mạnh mẽ nhất trong đồng minh có tên "Bữa tiệc ma quỷ****" do mười ba thị tộc huyết tộc tạo thành. Tộc Lasombra thanh nhã và mang đậm tính xâm lược, bọn chúng cho rằng mình là thị tộc xuất sắc nhất trong huyết tộc. Bọn chúng một lòng tin tưởng quy luật mạnh được yếu thua, cực kì khinh thường những Vampire không có sức mạnh, nhưng đồng thời lại cảm thấy thương xót, bởi vì đó không phải lỗi của đám Vampire đó. Tộc Lasombra là tổ hợp kỳ diệu của sự ân cần cao quý và hoàn toàn khinh bỉ. Bất kể trong tu viện hay trong vương cung, tộc Lasombra đều chủ động theo đuổi quyền lực cao nhất trong khả năng của mình, sau đó lại khinh thường những vinh quang và danh hiệu đạt được. Đại bộ phận tộc Lasombra có khuynh hướng đóng vai độc thủ sau màn chứ không muốn tự mình lên sân khấu. Rất nhiều huyết tộc cho rằng tộc Ventrue**** và tộc Lasombra là hình ảnh phản chiếu vắn vẹo của đối phương.

Có điều vì tộc Lasombra quá mức tự tin nên sau mấy lần thánh chiến với Giáo đình thần thánh, từng là chi có nhân số đông đảo và sức mạnh lớn nhất trong huyết tộc, bọn chúng đã suy tàn đến mức phải đi làm chó săn cho loài người.

Vị đầu tước huyết tộc trước mặt lão Khuê Nô không hề cảm thấy có gì bất ngờ vì đối phương có thể lập tức chỉ ra chính xác lại lịch của mình, nhưng khi nghe thấy gia tộc Stedman, nụ cười kiêu quý tộc trên mặt hắn rõ ràng đông cứng lại, đến lúc nhìn thấy huy hiệu hoa lay on chói mắt trên ngực pháp sư Vire phía sau lão Khuê Nô, bề ngoài vẫn bình tĩnh như cũ nhưng trong lòng đầu tước huyết tộc đã nguyên rủa tên thánh giáo đồ sai khiến hắn đủ một trăm lần.

Sau đó hắn thu ánh mắt từ huy hiệu hoa lay on trên ngực Vire lại, trong lòng tính toán xem mình có thể giết sạch tất cả mọi người ở đây trong thời gian ngắn hay không, ánh mắt hắn từ từ chuyển đến hai người một già một trẻ bên dưới. Từ khuôn mặt già nua của lão Khuê Nô, hắn nhìn đến gã thiếu gia quý tộc nửa chết nửa sống trong lòng ông ta, cuối cùng ánh mắt đầu tước huyết tộc dừng lại trên một đôi tay, luôn luôn ăn trên ngồi trước, nhưng lúc này hắn không còn nhìn đôi tay trắng tinh như ngọc này với ánh mắt cao ngạo vừa rồi nữa mà thay vào đó là một thái độ ngưỡng mộ.

Một lát sau...

"Tha thứ cho sự mạo muội của ta, những người bạn của gia tộc Stedman vĩ đại. Ta, đầu tước huyết tộc Terry từ tộc Lasombra muốn gửi lời hỏi thăm chân thành nhất đến các bạn, những người ta tình cờ gặp trên đường!" Nghiêng mình làm một động tác chào hỏi quý tộc, trong ánh mắt nhìn lão Khuê Nô của Terry vốn đã to rõ tôn kính lúc này lại có thêm vẻ sợ hãi. Đương nhiên hành động thanh nhã và đúng mực của hắn đã che giấu tất cả rất kín đáo.

Người đã đến, lời khách sáo cũng đã nói, nhưng bất một đầu tước huyết tộc cao ngạo phải rút lui như vậy quả thật là điều khó có thể chấp nhận, nhất là đối với tộc Lasombra xem thể diện quan trọng hơn cả tính mạng. Cho nên hắn lại một lần nữa đưa ánh mắt nhìn về phía vị kỵ sĩ hộ điện dám gọi hắn là Vampire lúc nãy.

"Nữ kỵ sĩ tôn quý, là một người được tắm rửa trong sự chói lọi của chủ thần, ngài có can đảm dùng thánh kiếm trong tay ngài chém cái đầu trên cổ kẻ dị

đoạn này hay không?" Hiển nhiên đã biết rõ không thể hoàn thành nhiệm vụ, Terry chỉ còn muốn cắn một miếng trên người vị kỵ sĩ hộ điện mang mặt nạ này, máu thơm của xử nữ là sự hưởng thụ tuyệt vời nhất đối với huyết tộc, hơn nữa đây cũng là cơ hội để hắn xuống thang rút lui.

Yên lặng.

Lão Khuê Nô đưa ánh mắt nhìn xuống Geriferry trong lòng, trong vấn đề lập trường phe cánh, ông ta muốn biết cái nhìn của vị thiếu gia hôm nay đã cho ông ta không ít vui mừng bất ngờ.

"Gia tộc Stedman của ta chưa bao giờ có tiền lệ vứt bỏ chiến hữu, càng không có thói quen vứt bỏ phụ nữ!" Một giọng nói yếu ớt khẽ vang lên nhưng vẫn mang theo sự uy nghiêm không thể nghi ngờ của một kẻ bề trên.

Nhìn thiếu gia trong lòng nói được một câu tinh thần đã xấu hơn trông thấy, lão Khuê Nô bắt đầu yên lặng suy ngẫm.

Sau khi nghe thấy lời nói bao che rõ ràng này, tất cả các kỵ sĩ hộ điện đều nhìn về phía Geriferry với ánh mắt tràn ngập nghi hoặc. Trong tư điển của bọn họ, không phải quý tộc chính là những kẻ có thể từ bỏ hết thảy vì lợi ích và tính mạng sao?

Keng!

Kỵ sĩ đeo mặt nạ rút kiếm bước ra khỏi đám người, đứng trước mặt Terry không hề né tránh, "Ta, kỵ sĩ thánh quang Alya, tiếp nhận lời thách thức của ngươi. Kẻ dị đoan đáng ghét, ta sẽ chém đầu ngươi để chứng nhận cho vinh quang của chủ thần!"

Nói xong Alya cố ý quay đầu nhìn Geriferry Stedman nằm trong lòng lão Khuê Nô, từ nhỏ đã coi thường đám thiếu gia quý tộc, trong ánh mắt nàng tràn ngập khinh thường.

"Ồi!" Giờ khắc này tất cả mọi kỵ sĩ hộ điện đều đồng loạt cầu khẩn cho kỵ sĩ thánh quang cuồng vọng vô tri, lại thêm một thánh giáo đồ đầy đầu óc toàn là "Vinh quang của chủ thần cao hơn hết thảy", hoặc nói cách khác, lại thêm một kẻ ngu xuẩn bị giáo lý tẩy não!

Hầu tước huyết tộc Terry thận trọng nhìn hai người chủ tớ không tỏ thái độ gì phía dưới, hai cánh doi to lớn sau lưng lập tức mở rộng, đồng thời cả người đã nhảy lên khỏi tảng đá lớn lao về phía Alya đang đứng cầm kiếm hết sức chăm chú, cánh doi sau lưng quét tới cuốn lấy bóng kiếm đối phương đâm tới.

Alya cảm thấy một luồng sức mạnh truyền đến theo thanh kiếm thánh quang trong tay khiến cả cơ thể nàng chấn động. Nàng ra sức ép ngum máu đã tràn lên miệng xuống, vừa mới chuẩn bị rút trường kiếm bị đối phương quán lấy về, đột nhiên cả thân thể nàng như bị một tảng đá lớn đè xuống, trước mắt tối sầm, không còn tri giác.

Chiếc mặt nạ của Alya nhẹ nhàng rơi xuống để lộ ra một dung nhan tuyệt thế.

Nhìn cô gái xinh đẹp đã ngất xỉu sau khi bị hắn ném vào tảng đá, trên mặt Terry lộ ra nụ cười tà ác, đồng thời hai chiếc răng nanh trong miệng dài ra một cách rất tự nhiên, lộ ra ánh sáng lạnh lẽo trên dốc núi tối tăm, hắn lững thững đi đến chỗ Alya.

Khi nhìn thấy dung mạo của Alya, Geriferry cũng lộ ra một nụ cười tà ác như nụ cười của hầu tước huyết tộc.

Các kỵ sĩ hộ điện rục rịch định hành động nhưng rồi lại không cam lòng dừng lại. Kỵ sĩ và người đẹp, mặc dù đây là một đề tài muôn thuở, nhưng tên ác ma trước mặt đáng sợ đến mức bọn họ không có cả dũng khí để đứng ra. Hơn nữa trong giáo lý đã viết rất rõ, khi gặp phải kẻ thù mạnh mẽ phải tìm cách bảo toàn sức mạnh, tránh hi sinh không tất yếu. Bọn họ đều là những tín đồ thành kính nên đương nhiên lúc nào cũng phải nhớ rõ lời dạy bảo của chủ thần. Sau đó các kỵ sĩ hộ điện lại đưa ánh mắt nhìn về phía vị thiếu gia quý tộc yếu ớt trong lòng lão Khuê Nô.

Lúc này hầu tước huyết tộc Terry đã đi tới bên cạnh Alya đang hôn mê, có lẽ chỉ một giây sau răng nanh trong miệng hắn sẽ đâm vào cái cổ trắng muốt của kỵ sĩ thánh quang.

Lão Khuê Nô đã động, mặc dù chỉ bước một bước về phía trước rất tự nhiên nhưng một bước này đã khiến Terry đang cúi xuống không thể cúi thêm được nữa.

Lão Khuê Nô không nói gì, đối với một quân gia của quý tộc mà nói, ông ta chỉ cần làm theo ý muốn của chủ nhân là đủ, còn những câu nói đường hoàng để lấy thể diện tiếp theo đương nhiên phải để dành cho chủ nhân tự nói.

Giằng co không hề duy trì quá lâu, nghe giọng nam suy yếu đó vang lên, các kỵ sĩ hộ điện lại cảm thấy như đang nghe phúc âm của chủ thần.

"Như vậy, ý ngươi là ngươi đã chuẩn bị đón nhận con giận, hoặc nói là sự trả thù của gia tộc Stedman?" Cáo mượn oai hùm, Geriferry bắt đầu to giọng, cố gắng lộ rõ sự cuồng vọng của dòng dõi quý tộc.

Terry thu cánh doi, ẩn răng nanh một cách rất quyết đoán, mỉm cười đứng thẳng người nhìn về phía Geriferry, trong nháy mắt hắn đã hoàn thành màn chuyển vai từ ma quỷ thành thiên sứ.

"Gia tộc Stedman cao quý và tộc Lasombra của ta luôn luôn chung sống hòa bình, chúng ta cũng không có ý mạo phạm, lần này chỉ là một việc ngoài ý muốn". Hầu tước Terry thu về mặt cương quyết lại, rất giống một quý tộc giấu dao trong bụng tới dự tiệc tối. Hắn thực hiện một lễ nghi chào hỏi kiểu quý tộc rất cao nhã với Geriferry, sau khi cẩn thận lui lại vài bước mới xoay người nhảy lên không trung đã bắt đầu có mây mù trở lại, hai cánh doi to lớn nhẹ nhàng dang rộng, sau đó bóng dáng hắn biến mất.

Huyết tộc cao ngạo sẽ không nói bất cứ một lời nào ảnh hưởng đến danh dự của chính mình trước mặt mọi người, có lẽ sau đó hắn sẽ biểu đạt sự xin lỗi hoặc có bồi thường thích hợp cho gia tộc Stedman thông qua người trung gian, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ!

Geriferry giờ tay lên dụi mắt phải đang khó chịu như có hạt cát bay vào mắt, sau đó lại... hôn mê theo thói quen.

Phía sau hắn, Cado thoáng nhìn Alya, trong đầu thầm so sánh xem ai xinh đẹp hơn, còn trong lòng thì tràn ngập một cảm giác ghen tuông khó hiểu.

+++++

Huyết tộc: Đây là từ tiếng Trung dùng để gọi quần thể những kẻ hút máu, trong tiếng Việt là ma cà rồng, còn tiếng Anh là Vampire. Chi tiết xem bài chú thích post sau bài này.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đau Và Sung Sướng

Đến tận nửa tháng sau Irina mới nhìn thấy thần khí Tầm ma đỏ hung danh hiển hách trong hoàng cung. Trong nháy mắt đó, hai mắt bà cũng trở nên âm u không có ánh sáng như mắt của hai con phượng hoàng địa ngục trên thanh Tầm ma đỏ sau khi không còn nơi nương tựa.

Từ hoàng cung trở về, Irina lại khôi phục vẻ băng lạnh không nhiễm khói lửa của ngày xưa. Lúc nào cũng yêu thích màu trắng, lúc này bà mặc một chiếc váy ngắn ngang gối kiểu thịnh hành hai mươi năm trước, chậm chậm bước lên cầu thang bằng gỗ bên trong Bí Tĩnh chi tháp. Bắp chân có độ cong hoàn mỹ tỏ ra rắn chắc và nở nang trong ánh sáng của những cây nến.

Bước chân bà vững vàng và kiên quyết, mỗi một bước đều phát ra tiếng động rõ ràng khi đặt chân xuống bậc thang bằng gỗ lim, âm thanh kéo dài vang vọng giữa không gian hẹp trong tháp, những tiếng bước chân cứ nối tiếp nhau, đều đặn đến mức làm mọi người nổi da gà.

Gương mặt trắng muốt của bà hơi ngược lên, đôi mắt bình thản đã trở nên lạnh buốt chết chóc khi nhìn thấy Tầm ma đỏ trong hoàng cung. Irina nhẹ nhàng đẩy cửa sổ tầng mười bốn của tòa tháp ra, trong bóng đêm, Ronage vẫn đèn đuốc sáng choang, nhìn ra xa thấy giang sơn như tranh vẽ...

Nhưng đó không phải chốn bồng lai của tâm linh bà.

Khi ngay cả tương tư cũng trở thành hư ảo, khi phải mang quá nhiều xiềng xích để sống mà vẫn nhất định không thể gặp nhau, vậy thì còn lý do gì để không rũ bỏ ràng buộc, đi đến thế giới kia nói lại tiền duyên? Có điều chàng đã đi trước một bước, chàng nhất định phải chờ ta trên con đường đi tới cõi u minh!

Gương mặt như tảng băng lạnh vạn năm của Irina lặng lẽ tan chảy lộ ra một nụ cười nhạt, như một đóa hoa mùa hè sắc sỡ nở ra trong những giây phút cuối cùng của tính mạng bà.

Tâm cô chấp của bà không còn một chút do dự nào, giữ nguyên nụ cười đủ để khuynh đảo chúng sinh này trên mặt, bà thả người rơi xuống bên ngoài cửa sổ.

"Hãy chờ ta, hơi tình yêu của ta!" Tiếng gọi hay tiếng cầu khẩn từ trong linh hồn, không biết trên con đường đi đến thế giới bên kia hắn có nghe thấy hay không?

...

Được biết tin Gosa chết, việc đầu tiên hầu tước đế quốc Menied, kỵ sĩ thứ tư, Tổng đốc nam cương Ursa làm không phải khởi xướng phản công mà là giao tất cả công việc trong tay cho cấp phó của mình rồi một người một ngựa ngày đêm kiêm trình chạy về Ronage.

Ba ngày ba đêm phi ngựa không ngừng nghỉ, dù luôn luôn chú trọng dáng vẻ nhưng lúc này ông ta cũng trở nên cực kì nhếch nhác. Có điều chuyện này không hề thấm vào đâu nếu so với trái tim như bị bóp ghệt suốt ba ngày vì lo lắng của ông ta. "Irina, nàng nhất định không được làm chuyện điên rồ, nàng biết Gosa chết không phải kết quả ta muốn, nàng nhất định phải biết điều đó".

Ursa cười ngựa lao qua cửa thành Ronage hùng vĩ cao rộng, trái tim đập nhanh bồn chồn thấp thòm của ông ta không hề thả lỏng mà lại cảm thấy sợ hãi. Ông ta cảm thấy máu trong mạch máu đều đã đông cứng, nhìn góc phố phía trước, sau chỗ rẽ đó chính là phủ hầu tước của ông ta, trái tim ông ta đã nhảy lên đến cổ họng.

Vừa rẽ qua góc phố, đồng tử Ursa co lại cực độ. Một bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng như mây trắng, lại sạch sẽ như hoa lan rơi thẳng xuống đất.

Không có tiếng hét, không có sợ hãi, chỉ có nụ cười xinh đẹp vẫn giữ nguyên trên mặt bà.

Ursa sớm đã tung người bay lên, ông ta cố gắng đưa tay đỡ lấy bóng dáng màu trắng đang rơi xuống cực nhanh đó. Một giây sau bóng dáng màu trắng này lại xuất hiện trên mặt đường cứng rắn dưới chân ông ta, vết máu loang lổ ngấm vào chiếc váy trắng của bà, như hoa mai rơi xuống tuyết, đẹp và thể lương đến cực điểm.

Ông ta từ từ hạ xuống đất, nhẹ nhàng ôm lấy bà, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của bà từ từ giảm xuống từng phút từng giây. Ông ta thâm tình chăm chú nhìn gương mặt bà, ánh mắt không buồn không vui, đó là ánh mắt truy điệu trong hồi hận.

Kinh đô có tin đồn: Hầu tước đế quốc, kỵ sĩ thứ tư, Tổng đốc nam cương Ursa không tổ chức phản công quy mô lớn để thu hồi đất đã mất sau khi Thống soái Gosa của quân địch chết mà lại cấp tốc về kinh tranh công mời thưởng. Hoàng đế đế quốc mặt rồng giận dữ, lột bỏ chức Tổng đốc nam cương của Ursa, bắt hân đóng cửa hồi lỗi.

Nghe tin này trăm họ kinh đô không ai không cảm thấy căm phẫn, to giọng chửi mắng Ursa không để ý đến thành trì đất đai bị mất của đế quốc, làm nhục danh hiệu kỵ sĩ thứ tư.

Kinh đô có tin đồn: Phu nhân Irina, vợ của hầu tước đế quốc, kỵ sĩ thứ tư Ursa, người được gọi là người đẹp nhất đế quốc Menied, sốt ruột đứng trên Bể Tĩnh chỉ tháp nhìn ra xa để đón chồng khi Ursa về kinh, sơ suất trượt chân rơi xuống, người đẹp nghiêng nước nghiêng thành đã hao tàn ngọc vỡ.

Trăm họ kinh đô không ai không thờ dài nuôi tiếc, to giọng mắng Ursa làm liên lụy khiến vợ gặp báo ứng này.

Còn chân tướng của sự kiện thì không có ai đi tra rõ, cho dù có rất ít người biết được nội tình nhưng họ cũng không dám nói ra. Dù sao thì thể diện của đế quốc vẫn quan trọng hơn danh dự của kỵ sĩ thứ tư.

Kỵ sĩ đế quốc, danh hiệu vinh quang này vốn chính là một tồn tại đặc thù, nói không hề khách khí, chỉ cần không phản quốc thì thậm chí có thể coi rẻ vương quyền.

Nhưng Ursa không hề đứng ra giải thích gì cả, coi như đã ngầm thừa nhận tin đồn ở kinh đô là đúng.

...

Mặt trời giữa trưa chói chang, trên một con đường đất gập ghềnh hai bên trồng đầy những cây phong cảnh lá tươi tốt, từng tia sáng xuyên qua khe hở giữa tán lá chiếu xuống đất tạo thành những hình vẽ quái dị.

Từ vùng đất đen tối thẳm thẳm mà về, các kỵ sĩ hộ điện và kỵ sĩ giáp đen của gia tộc Stedman thông thả tiến lên cùng chiếc xe ngựa đen sì đi giữa đội ngũ. Diu dờ lẫn nhau, trên người bọn họ loang lổ vết máu, đó là minh chứng của trận giết chóc thảm thiết diễn ra bảy ngày trước.

Đội kỵ sĩ hộ điện lúc đi có năm trăm người bây giờ chỉ còn lại không đủ hai trăm người, còn ba trăm kỵ sĩ giáp đen thì vẫn còn lại hơn hai trăm người như một kỉ tích. Điều này làm cho các kỵ sĩ hộ điện lúc đầu còn có thái độ nghi ngờ về sức mạnh của những kỵ sĩ giáp đen này không thể không điều chỉnh lại thái độ của mình. Dù sao thì có thể sống sót trở về từ trên chiến trường chính là sự chứng thực tốt nhất cho sức mạnh của mỗi người.

Sau trận chiến đấu thảm thiết hôm đó, các kỵ sĩ đã thành công cứu được thiếu gia Geriferry của gia tộc Stedman này gần như toàn bộ đều bị thương, về sau mặc dù bọn họ không phải đối mặt với bất cứ một cuộc tấn công nào trên đường nhưng vẫn phải mất thời gian một tuần mới đi ra khỏi vùng đất đen tối được núi cao bao quanh, đi tới chân núi biên giới của đồng minh Thần Thánh.

Nhưng bọn họ vẫn không dám buông lỏng chút nào. Orc, Drow, thậm chí cả hầu tước Vampire cũng tới phối hợp tấn công bọn họ. Chỉ cần có một xíu tu duy chính trị, bất cứ ai cũng sẽ nghĩ được mùi của âm mưu, mà tất cả mọi đầu mối đều dẫn tới vị thiếu gia của gia tộc Stedman đã hôn mê 7 ngày chưa tỉnh lúc này đang nằm trên xe ngựa. Tại đế quốc Menied, chỉ cần một bàn tay là đủ để đếm tất cả những kẻ dám sử dụng thủ đoạn với gia tộc Stedman.

Dù sao thì các chính khách đối địch với gia tộc Stedman cũng không muốn để gia tộc Stedman dễ dàng nhận được bất cứ thứ gì, bất luận là danh hiệu kỵ sĩ thứ chín đế quốc hay là công chúa Kafiny, điều này sẽ khiến gia tộc Stedman sẽ có thể đứng vững trên đầu bọn họ vài chục năm nữa. Cho nên anh hùng này phải chết, như vậy gia tộc của hắn sẽ không thể nhận được vinh quang và quyền thế này.

Nghĩ đến vấn đề an toàn, đội ngũ này đã quyết định không đi theo con đường lớn chạy thẳng đến trung tâm đế quốc Menied mà đi dọc theo đường nhỏ dưới chân núi lên hướng bắc. Sau khi tiến vào đồng bằng Zenka nằm ở khu vực tây bắc đế quốc và tập hợp với đoàn kỵ sĩ Hoa Lay Ôn đến tiếp ứng, đội ngũ mới đi theo đường cái bằng phẳng về hướng đông, tiến về phía Ronage.

"Nực cười, đi trên đường của chính đất nước mình lại không yên tâm bằng đi trên đường của nước kẻ thù!" Thủ lĩnh Green của đoàn kỵ sĩ hộ điện đỡ cánh tay phải đã đỡ hơn nhiều nhìn chiếc xe ngựa do đích thân lão Khuê Nô đánh xe thỉnh thoảng lại nhảy lên vì xóc nảy. Đối với các kỵ sĩ Giáo đĩnh luôn luôn giữ trung lập, bọn họ không quan tâm đến việc hai nước giao chiến thế nào, mục tiêu của bọn họ chỉ là thanh trừ những dị giáo đồ tham gia chiến tranh vì những mục đích mờ ám khác.

Có một câu ngạn ngữ là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lan xa ngàn dặm. Sau khi vừa rời núi bọn họ đã được biết tin Irina qua đời, Cado lập tức dẫn các hộ vệ phủ kỵ sĩ tách khỏi đội ngũ đau xót chạy về chịu tang.

Thậm chí nàng cũng không kịp tạm biệt Geriferry, mà thực ra nàng cũng cũng không có cách nào tạm biệt hắn, bởi vì từ lúc hôn mê hôm bị tấn công đến giờ Geriferry vẫn chưa tỉnh lại.

Lão Khuê Nô là người kiểu gì? Mỗi một người sống tại phủ công tước ở đế đô, bất kể là người hầu hay là kỹ sĩ hộ viện, đều sẽ trả lời không hề chán chừ: Bình tĩnh chín chắn, cử chỉ đúng mực. Nhưng bây giờ trên vầng trán hằn lại của lão Khuê Nô toàn là mồ hôi lấm tấm, trong đôi mắt mờ đục lộ ra vẻ bối rối mà ngay cả các kỹ sĩ giáp đen chỉ biết giết chóc cũng có thể thấy được. Trong bọn họ có vài người vẫn nhớ cảnh năm đó lão Khuê Nô vung tay ném Luci Stedman, con thứ ba của lão công tước, lăn lông lốc trên mặt đất khi vị thiếu gia này dám chửi mắng ông ta. Khi đó chủ mẫu vẫn còn tại thế đã kéo đứa con út tới tìm lão Khuê Nô hỏi tội. Nằm nghỉ ngơi dưới bóng cây, lão Khuê Nô không thèm nhắc mí mắt lên lấy một chút, chỉ nhẹ nhàng nói một câu.

"Ta chỉ chịu trách nhiệm đối với người thừa kế của gia tộc Stedman, những người khác sống chết liên quan quái gì đến ta?" Chính là câu này đã khiến tất cả mọi người trong phủ công tước biết rõ sự kiêu ngạo, bá đạo, hoặc nói là không sợ bất cứ thứ gì của vị quân gia trên danh nghĩa, hầu như không bao giờ làm việc gì này.

Khi đó còn chưa tới ba tuổi, Geriferry nằm trong lòng lão quân gia mở to đôi mắt tròn xoe nhìn bà nội đang tức giận sắp phát điên, sợ hãi đến mức tè ra quần.

Đúng vậy, tình hình của Geriferry rất không ổn, sốt cao, nói nhảm những câu không ai hiểu gì, nhất là toàn thân hắn không ngừng toát mồ hôi lẫn với máu loãng, lau khô rồi lại tiếp tục chảy ra. Điều này khiến lão Khuê Nô vốn tưởng rằng tất cả đều nằm trong tầm khống chế cũng phải hoảng sợ. Trước hết ông ta mời các tế ti Thần điện mà ông ta luôn luôn xem thường đến thi triển một phép thuật "Khu trừ tà ác" để bác bỏ khả năng Stedman trúng nguyên rủa tà ác. Sau đó ông ta nhờ các pháp sư dùng ma pháp tạo thành một số tầng bằng đắp lên trán hắn, kết quả là nhiệt độ cơ thể lại tăng chứ không giảm, mồ hôi máu chảy càng nhiều hơn, dùng thuốc thường cũng có thể nhìn rõ các lỗ chân lông trên người hắn và lỗ chân lông còn có vẻ tiếp tục mở rộng.

Lúc này Geriferry đang chìm trong một giấc mơ nặng nề. Trong mơ hắn lại nhìn thấy kiếp trước, hắn bị người phụ nữ cặp với hắn đâm một dao vào sau lưng, còn hắn vẫn cho rằng à yêu mình...

Cảnh trong mơ thay đổi, hắn lại nhìn thấy con mắt yêu dị bên trên Tế đàn đó. Hắn không còn có cảm giác thành kính hay khinh ghét như lúc đầu, hắn đã nhìn thấy sự cô quạnh, sự đơn độc của một người đã xem thấu muôn vẻ cuộc đời, xem nhẹ yêu hận tình thù ẩn giấu bên dưới lớp vỏ ngoài làm người ta mê say trong con mắt đó. Bởi vì con mắt rất đẹp đó đang bay, đang ca hát ngay trong đầu hắn, dường như gắn liền với máu thịt hắn. Chỉ cần hắn muốn nhìn thấy là nó sẽ xuất hiện, sẽ lơ lửng trong đầu hắn, cực kì rõ ràng.

Sau đó hắn nhìn thấy Cado, nhìn thấy dung nhan tuyệt thế như hoa lê trong mưa của nàng. Hắn đưa tay về phía nàng định lau nước mắt giúp nàng, nhưng nàng lại đâm kiếm về phía hắn...

"Đừng!"

Sau 7 ngày hôn mê, Geriferry hét lên và bật dậy, hai nắm đấm nắm chặt. Mở mắt ra, hắn không nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Alya gần trong gang tấc, trong mắt hắn chỉ có hình ảnh Cado vùng kiếm đâm hắn và cả ánh mắt quyết liệt của nàng. Hắn rất đau, đau vô cùng, hắn không rõ nỗi đau trong tâm linh và sự đau đớn của thể xác đã kiệt sức thì bên nào đau hơn, hắn chỉ cảm nhận được một loại đau đớn rất đơn thuần, đau như ngấm vào xương tủy.

Sau đó nước mắt hắn chảy xuống.

"A..."

Alya nhìn nước mắt đỏ tươi chảy ra từ khóe mắt vị thiếu gia quý tộc đang trợn mắt trừng trừng trước mặt mình, không, có lẽ đó là máu loãng chứ không phải nước mắt. Sau đó da dẻ trên thân thể còi trần của hắn nứt toác để lộ ra cơ thịt đỏ tươi và cả xương sườn màu trắng lò mờ. Hai nắm đấm của hắn nắm chặt, vì vậy máu loãng trong lòng bàn tay hắn bắn tóe ra đến tận người Alya. Hắn cắn chặt răng, trong hai mắt màu đỏ toàn là máu loãng lộ ra vẻ quyết tâm không cam chịu nhìn thẳng về phía trước, nhìn thẳng vào Alya.

Alya đột nhiên cảm thấy vị thiếu gia quý tộc trước mặt đã trưởng thành, trở thành một người đàn ông thực sự. Nàng biết người đàn ông trước mặt không hề để ý đến mình, ít nhất nàng biết trong đôi mắt đã biến thành màu đỏ của hắn lúc này không có bóng dáng nàng. Điều này làm cho Alya cảm nhận được một tâm tình gọi là mất mát. Bất cứ một cô gái trẻ trung nào cũng khó có thể không cảm động trước một người đàn ông đứng ra bảo vệ chính mình khi mình đứng giữa sự sống và cái chết. Sau đó vị kỹ sĩ thánh quang bạo dạn này nhìn thấy máu loãng đã chảy tới dưới thân mình và hoảng sợ kêu lên.

Lão Khuê Nô, Vire và một vị tế ti Thần điện lần lượt chui vào xe ngựa, nhưng tất cả đều không biết nên làm gì khi thấy thân thể be bét máu như vừa lột da của Geriferry. Vị tế ti Thần điện với vẻ mặt trang nghiêm vừa mới chuẩn bị đưa tay thi triển một phép thuật tái tạo cơ bắp cho Geriferry đã bị lão Khuê Nô cản lại. Vị tế ti Thần điện đành ra khỏi xe ngựa, ông ta biết lão Khuê Nô làm đúng, bất cứ phép thuật khôi phục nào cũng đều khiến người được khôi phục phải trả giá bằng sức sống của mình. Mà lúc này sức sống của vị thiếu gia nhà Stedman đó yếu ớt đến mức có thể biến mất bất cứ lúc nào.

"Có lẽ chỉ có Giáo hoàng đích thân thi triển phép thuật "Kì tích" mới có thể cứu được tính mạng của vị thiếu gia này!" Nhìn Vire xuống xe theo mình, tế ti Thần điện lắc lắc đầu tỏ ý bất lực. Vire nhìn xe ngựa đã đóng cửa lại với ánh mắt âm trầm, lao đảo bước đi thông thả tiến lên cùng với xe ngựa.

Trong xe, lão Khuê Nô nhẹ nhàng cạy nắm đấm đầy máu của Geriferry ra, nhẹ nhàng đưa bàn tay trắng trái muốt của mình ra nắm tay hắn, tay phải thì kéo một tấm thảm nhung từ trên nóc thùng xe xuống, cẩn thận thấm sạch máu loãng trên sàn xe còn chưa rơi xuống đất, ánh mắt đau thương.

Một cảm giác lạnh buốt từ tay trái lão Khuê Nô chạy khắp toàn thân Geriferry khiến hắn thoáng tỉnh táo trong cơn đau vô hạn. Hắn nhìn lại thân thể mà mấy lần tỉnh lại đều không kịp nhìn kĩ của mình, hình ảnh máu thịt lẫn lộn không hề khiến hắn cảm thấy chán ghét. Cảm giác đau đớn kéo dài hầu như có thể dập tắt hi vọng cầu sinh của mọi người lại làm cho hắn nhận thấy một khoái cảm kỳ lạ, điều này khiến hắn hiểu ra vì sao kiếp trước lại có nhiều người thích chơi SM như vậy. (SM là cách viết ngắn gọn của từ: Sadomasochism (hiện tượng bạo-khổ đâm lẫn lộn. Nó là từ ghép của Sadism (bạo đâm) và Masochism (khổ đâm)).

Geriferry nắm thật chặt bàn tay lạnh buốt của lão Khuê Nô, thân thể vô lực đổ về phía sau. Lão Khuê Nô lập tức kéo một tấm thảm nhưng tới lót ở sau gáy hắn trước khi hắn đập đầu xuống sàn xe rồi lại tỉ mỉ lau vết máu trong thùng xe. Ông ta nhẹ nhàng nghiêng người về phía Geriferry để thiếu gia có thể nắm tay mình thoải mái hơn.

Geriferry tròn mắt nhìn Alya và thản nhiên cười, lúc này đôi mắt màu lam của Alya đang nhìn hắn không chớp, nụ cười có thể so với ác ma của hắn khiến vị kỵ sĩ thánh quang từng thế phải chém đầu hầu tước huyết tộc để chứng tỏ vinh quang của chủ thần này phải sợ run.

"Người không cảm ơn ta sao?" Geriferry rất hài lòng với giọng nói của mình bây giờ, trầm lắng và đầy từ tính. Hắn vẫn cho rằng giọng nói này có hiệu quả rất cao trong việc quyến rũ phụ nữ.

Alya rất bất ngờ, rất trịnh trọng nhìn người đàn ông vẫn đang quanh quẩn giữa ranh giới sống chết trước mặt. Nàng rút rề co người lại phía sau, co hai gối lại, đưa tay ôm hai đầu gối rồi đặt cằm lên đầu gối để tâm tình hơi hỗn loạn của mình được ổn định lại, trong đôi mắt mê người lộ ra ý cười tình nghịch.

"Cảm ơn người cái gì? Cảm ơn người đã lên tiếng cứu ta? Phải biết là ta đi tới đó là để cứu người!"

"Chuyện cứu mạng coi như chúng ta huề nhau được không? Vậy thì người vẫn phải cảm ơn ta!" Geriferry mỉm cười đùa cợt, có điều nụ cười này không có bất cứ hiệu quả gì vì trên mặt hắn đang loang lổ vết máu. Nhìn thấy Alya lại co người về phía góc thùng xe, ánh mắt tỏ ra khó hiểu, tâm tình Geriferry trở nên tốt chưa từng có từ lúc tỉnh lại đến giờ.

"Ý ta là ta đang biểu diễn một màn chiến đấu với thần chết miễn phí trước mặt người, thể hiện rõ bản sắc không sợ hãi bất cứ thứ gì của đàn ông dưới sự chối lợi của chủ thần. Là kỵ sĩ thánh quang, sau khi cảm thấy tự hào vì chủ thần có một thần dân dũng cảm và kiên cường như ta, chẳng lẽ người không nên nói một tiếng cảm ơn sao?"

Vốn là Geriferry đang đau khổ vùng vẫy bên rìa sống chết, nhưng nghe hắn nói lăm lăm như vậy, Alya cảm thấy hình như cũng đúng. Nàng lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông vẫn chuyện trò vui vẻ dù toàn thân đầm máu trước mặt, ánh mắt trở nên mơ màng.

"Cảm ơn!"

Nghe thấy tiếng nói còn lí nhí hơn cả mình này, Geriferry rất muốn cười, nhưng hắn lại không có sức mạnh để cười nên chỉ có thể nhìn Alya đang thấp thòm không yên với ánh mắt trêu đùa.

"Hình như thiếu gia không giống trước kia!" Đã lau dọn trong xe sạch sẽ, lão Khuê Nô nhìn Geriferry. Thấy da dẻ trên người hắn đang mọc lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lão Khuê Nô lặng lẽ ra khỏi thùng xe, ánh mắt bình tĩnh.

"Nhất định là người rất đau đúng không?" Hỏi xong câu này Alya mới cảm thấy mình rất giống một kẻ ngớ ngẩn, toàn thân lột một lớp da, hắn có thể không đau được sao?

"Người muốn nghe nói thật hay là nói dối?" Thấy bị mình nhìn mà Alya không hề tỏ ra ngượng ngùng, Geriferry liền tiếp tục trêu đùa cô gái này, "Nói thật là để chứng minh tín ngưỡng kiên định đối với chủ thần của mình, đối mặt với cái chết vẫn bất khuất, ta coi rề cảm giác đau đớn do tà ác mang đến này và nói với tất cả mọi người rằng ta không đau, ta rất tốt. Ta nghĩ chủ thần sẽ tha thứ cho sự dối trá đầy thiện ý của ta!"

Geriferry chỉ liên thiên một hồi nhưng lại khiến Alya cảm thấy kính nể. Đang định nói một câu "Chủ thần sẽ tha thứ cho người", Alya đột nhiên cảm thấy buồn cười, nàng thật sự không thể hiểu được sự đau đớn của hắn có quan hệ gì với chủ thần mà hắn lại tuyên bố hùng hồn như vậy, lời nói thật này rõ ràng là nói dối.

"Thế còn nói dối thì sao?" Để che giấu sự khó xử của mình, Alya vội vàng hỏi tiếp.

"Nói dối à?" Geriferry nhìn vị kỵ sĩ thánh quang đang cực kì tò mò với ánh mắt đầy thâm ý, "Người thực sự muốn nghe sao?"

Thấy cuối cùng Alya cũng phải đỏ mặt cúi đầu, Geriferry chậm rãi nói với nụ cười đùa cợt vẫn ở trên môi, "Bất cứ một người đàn ông có tự trọng nào, khi một người đẹp thánh quang ngồi trước mặt hắn, dù có bắt hắn chết hắn cũng vẫn cười nói: Ta không sợ, ta có thể chịu được!"

Vốn đã lúng túng khó xử, vẻ mặt Alya càng thêm ngượng ngùng. Câu này như ma quỷ mê hoặc nàng, dù dễ dàng cảm thấy câu này mới là thật sự. Tín ngưỡng nàng tự nhận là kiên định giờ khắc này bắt đầu dao động.

"Người không sợ chết sao?" Tâm tư đơn thuần, hiển nhiên Alya không biết trong tình hình này nên kiêng nói gì.

"Cho nên ta quý trọng mỗi một giây phút còn sống hơn, nếu sống có thể tận hoan thì chết có thể không tiếc!" Hình như câu hỏi của Alya đã động chạm đến một góc nào đó trong lòng mà hắn cho rằng đã che giấu rất tốt, Geriferry cố gắng né tránh ánh mắt Alya, nhìn lên nóc xe, ánh mắt đau buồn.

"Nếu sống có thể tận hoan thì chết có thể không tiếc nghĩa là gì?"

"Ý câu này là..."

"Hê hê..."

"Ha ha..."

Thình thoảng tiếng cười suy yếu của Geriferry và tiếng cười như chuông bạc của Alya lại vang lên trong xe ngựa, dường như tiếng cười đã xua tan mây đen trên đầu các kỵ sĩ nhiều ngày nay. Khi ngẩng đầu nhìn ánh nắng rực rỡ, họ cảm thấy dường như nắng gắt cũng không phải quá chói mắt.

Ánh nắng rực rỡ chiếu lên gương mặt lạnh lùng của các kỵ sĩ.

Cuộc đời thật sự rất đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bá Lạc

Alya rất hứng thú nhìn Geriferry trước mặt, bất kể là ngủ say hay là tỉnh táo, Geriferry luôn thích xoa mắt phải bằng các thủ thế khác nhau. Trên đường lão Khuê Nô cũng lên xe xem xét giúp vị thiếu gia này. Trong mắt phải màu xanh thẫm chỉ có vài tơ máu, ngoài ra không có bất cứ bụi bặm hay vật lạ gì, sạch sẽ giống như mặt hồ phẳng lặng. Có điều Geriferry vẫn cảm thấy không thoải mái, cho nên hắn vẫn không ngừng dụi mắt.

Sau ba ngày trên người Geriferry lại mọc lên một lớp da trắng nõn, mịn màng như da em bé sơ sinh, chỉ có điều những dấu vết do những vết nứt để lại vẫn chạy khắp toàn thân như mạng nhện. Vì vậy khi nhìn thấy hắn, một vị tế ti Thần điện đi theo đoàn đã kêu lên "Thần tích!", hận không thể lập tức lột lớp da đó xuống nghiên cứu tỉ mỉ một phen.

Có điều tình hình của Geriferry vẫn không thể lạc quan, thân thể suy yếu, hắn vẫn liên tục hôn mê rồi tỉnh lại. Điều vui mừng duy nhất là rõ ràng tinh thần hắn đã tốt hơn rất nhiều, chủ yếu là do những lúc tỉnh táo hắn vẫn không ngừng nói chuyện với kỵ sĩ thánh quang Alya.

Mỗi lúc rơi vào hôn mê, con mắt đẹp dễ yêu dị đó luôn xuất hiện trong đầu hắn, nó vẫn bay lượn cô độc nhưng lại không còn cô quạnh. Geriferry tỉ mỉ quan sát mỗi một chi tiết khi nó di động, hình như hắn đã hiểu được điều gì đó, nhưng sau mỗi lần tỉnh lại hắn phát hiện mình vẫn chưa thể hiểu rõ điều gì. Lần sau hắn lại hăng hái bùng bùng, quan sát hết sức chăm chú, hắn tin rằng một ngày nào đó hắn sẽ biết rõ bí mật của con mắt này. Vì vậy hắn tiếp tục chăm chỉ quan sát con mắt tràn ngập thánh khiết và tà ác trong mơ đó.

Lúc này, cho dù hắn phải chịu đựng cơn đau như linh hồn bị đốt cháy, cho dù hắn phát hiện lại có thứ gì đó bị hút ra từ trong thân thể mình, nhưng hắn vẫn khẳng định đây không phải mơ. Geriferry rất tin tưởng phán đoán này.

"Chẳng lẽ con mắt trên Tế đàn Thần miếu tộc rắn đó đã chui vào trong người mình?" Kiếp trước là một người vô thần, Geriferry rất khó đưa ra kết luận về hiện tượng quái dị này.

Alya nhìn Geriferry dụi mắt tỉnh lại từ trong mơ, ba ngày nay bất luận đêm tối hay ban ngày, nàng không nhớ nổi mình đã nhìn cảnh này bao nhiêu lần, nhưng nàng luôn cảm thấy nhìn chưa đủ. Giờ khắc này trong lòng nàng cũng hưng phấn lên một cách kì lạ, lời nói tự nhiên cũng nhiều hơn. Alya cho rằng Geriferry không giống những thiếu gia quý tộc khác, hắn không có tính khí kiêu ngạo ngang ngược, khi nói chuyện luôn khôi hài mà lại dịu dàng văn nhã. Khi bị hành hạ đau đớn tột cùng, hắn không hề oán trời trách đất mà chỉ lặng lẽ chịu đựng.

Nhưng lần này Geriferry tỉnh lại, trái tim hưng phấn của Alya chợt nhảy lên, nàng sợ hãi kêu lên một tiếng khiến những người bên ngoài xe không hiểu ra sao.

"A..."

Tiếng kêu có vẻ hơi ám muội, vì vậy Green đã vội vã xông vào trong xe trước cả lão Khuê Nô. Đầu tiên hắn nhìn thấy Alya sắc mặt tái nhợt, hô hấp dồn dập, giờ ngón trở tỉnh táo của nàng lên chỉ Geriferry đang cời trần trước mặt. Green nghi hoặc nhìn theo hướng tay nàng chỉ và cũng giật bắn mình. Hắn lập tức xuống xe ngựa rất tự giác, nhưng lại không gian có hạn cho lão Khuê Nô vừa lên xe.

Geriferry thấy trên nước da trắng muốt của mình hiện đầy những giọt máu tinh mịn, một loại đau đớn căng nứt từ mỗi một tác da truyền vào trong lòng. Hắn có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh ngang tàng đang gào thét, lao nhanh trong cơ thể. Hắn lại nắm bàn tay phải lạnh như băng đó của lão Khuê Nô, tâm tình từ từ ổn định lại. Hoặc nói, mặc dù vẫn bị hành hạ bởi đau đớn từ lúc tỉnh lại nhưng Geriferry lại chưa từng hoảng sợ.

Lão Khuê Nô dùng bàn tay trái rảnh rồi cầm khăn mặt lau những giọt máu li ti trên người Geriferry, nhìn vị thiếu gia vẫn mỉm cười bằng một ánh mắt áy náy.

Nhìn hai người một già một trẻ với ánh mắt căng thẳng và lo lắng trước mặt, Geriferry liền kể một câu chuyện cười.

"Ta từng đọc một câu chuyện trong một quyển sách cấm, có một loại ngựa có thể ngày đi ngàn dặm đêm đi tám trăm, khi chạy hết tốc độ trên người sẽ chảy ra mồ hôi máu, những giống như mồ hôi máu trên người ta. Mặc dù loại ngựa này không quá hiếm nhưng người có thể nhận ra chúng lại rất hiếm. Bình thường những người có thể nhận ra loại thiên lý mã này được mọi người gọi là Bá Lạc và được người đời kính trọng. Các người xem, bây giờ ta

không chạy cũng chảy mồ hôi máu, nói rõ sau này chắc chắn ta sẽ lợi hại hơn cả thiên lý mã, còn các người thì nên vui mừng vì có cơ hội trở thành một Bá Lạc vĩ đại".

Những câu cuối cùng Geriferry phải cắn răng mà nói, cơ bắp trên người hắn phồng lên khiến những lỗ chân lông trên người nứt ra thành những vết thương nhỏ bé. Trong lúc hấp hừng thụ cảm giác đau và sung sướng này, một thoáng đau buồn lóe lên trong mắt vẫn bị hai người một già một trẻ bắt được.

Đầu tiên Alya bật cười một tiếng, sau đó nước mắt rơi xuống từng giọt lớn, nàng lo lắng muốn chia sẻ bớt một phần đau khổ cho người đàn ông này, nàng bắt lực chỉ có thể cùng cười và chảy nước mắt với người đàn ông trước mặt, nước mắt nàng chảy như mưa vì vị thiếu gia quý tộc nàng từng xem thường trước mặt.

"Ta rất vinh hạnh, thừa thiếu gia!" Giọng nói run run của lão Khuê Nô vang lên trong thùng xe. Thiếu gia thật sự lớn lên rồi, đã biết cách suy nghĩ đến tâm tình người khác rồi!

Bắp thịt dưới da lại phồng lên, những vết nứt nối liền vào nhau lộ ra bắp thịt đỏ tươi bên dưới. Toàn thân hắn, trước ngực, sau lưng, cánh tay, bắp chân, khắp nơi đều là những vết nứt đáng sợ như vậy.

Máu loãng đỏ tươi rõ xuống đất qua khe hở dưới sàn xe khiến các kỵ sĩ nhìn thấy mà giật mình!

Lão Khuê Nô chấm dứt lau chùi, nhìn những vết nứt trên người thiếu gia, rơi vào trầm tư. Những vết nứt đó chủ yếu tập trung ở những vị trí có nhiều cơ bắp nhất trên cơ thể người, cũng chính là những vị trí quan trọng nhất mỗi khi cần phát lực. Chẳng lẽ... Nhìn thiếu gia đã hôn mê sau khi kể xong chuyện cười, ánh mắt lão Khuê Nô trở nên nghi hoặc.

Cuộc sống mới của Geriferry ở dị thể gắn liền với sự hành hạ hiếm người chịu nổi.

Sau lần thứ ba Geriferry bình yên vượt qua loại hành hạ này, tinh thần đã tốt hơn, thậm chí hắn còn không hôn mê, hậu quả là đau đớn càng rõ ràng hơn. Nhìn những vết nứt trên người, hắn phát hiện mình quả nhiên có tiềm chất làm siêu nhân.

Trong xe ngựa thỉnh thoảng vẫn cứ có tiếng cười vang lên, nhưng các kỵ sĩ lại nghe thấy có vị đắng chát. "Minh có thể chịu được như vậy không?" Mỗi một người có may mắn được nhìn thấy cảnh Geriferry phát bệnh đều tự hỏi mình như vậy. "Hắn là một thiếu gia quý tộc rất khá!" Sau đó bọn họ không hện mà cùng đánh giá cực kì đúng trọng tâm như vậy.

Hôm nay là ngày thứ mười sau khi rời khỏi vùng đất đen tối, theo quy luật ba ngày phát tác một lần của bệnh lạ, hôm nay và ngày mai Geriferry không cần lo lắng gì cả. Mà thực ra cũng chẳng có ngày nào hắn lo lắng.

"Cứ nứt ra rồi chảy máu, ta đã quen rồi". Hôm qua hắn nói với vị kỵ sĩ thánh quang khốc lóc như vậy.

Hôm nay, do hắn nhất quyết yêu cầu, lão Khuê Nô cõng hắn xuống đất đi dạo một vòng. Geriferry nằm sấp trên lưng lão Khuê Nô, lần đầu tiên được cảm nhận rõ ràng ánh nắng ở dị thể. "Con bà nó, cũng nóng bỏng không khác gì kiếp trước!" Vốn tưởng rằng ánh nắng ở dị thể sẽ sáng hơn, dịu hơn, Geriferry tức giận chửi thề. Sau đó hắn chào hỏi mỗi một người đến đây cứu hắn, trên gương mặt trắng xanh bệnh trạng tràn đầy lòng biết ơn chân thành.

"Thật sự không giống như là một thiếu gia quý tộc mới mười tám tuổi!" Hình như một vị pháp sư cung đình đang đứng dưới bóng cây đã nhìn thấu cái mặt nạ giả dối đó trên mặt Geriferry.

Alya kéo rèm cửa sổ xe ngựa ra, gương mặt trắng muốt xinh đẹp lộ ra ngoài xe, đôi mắt đẹp di chuyển thao bóng dáng Geriferry, hăm mộ nhìn hắn khi thì hoan hô nhảy nhót trong đám người, khi thì nói năng khéo léo khiến các kỵ sĩ vỗ tay không ngớt. Alya buồn bực nhìn chân phải đang nép gối, hầu tước huyết tộc Terry đã ném nàng đập vào đá gãy xương chân phải, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến bao nhiêu ngày nay nàng vẫn phải ở bên cạnh Geriferry Stedman côi trăn.

Sau một nốt nhạc đệm, xe ngựa tiếp tục tiến lên.

Hai người trong xe ngựa lại rơi vào yên lặng hiếm thấy, trong thùng xe tràn ngập một không khí lo lắng, đặc mà không nặng.

Geriferry nghĩ đến việc sắp sửa gặp mặt nhị thúc, vị đoàn trưởng đoàn kỵ sĩ Hoa Lay Ôn của đế quốc. Hắn cố gắng đào lại trí nhớ của thân thể này, nhưng chỉ có những đoạn ngắn khiến người đàn ông uy vũ kia càng trở nên xa lạ.

Alya nghĩ đến việc sắp gặp đoàn kỵ sĩ Hoa Lay Ôn, như vậy cũng có nghĩa nàng và Geriferry sẽ không được ở cùng một chỗ nữa, không được nhìn người đàn ông này mỉm cười trong đau đớn, nhìn hắn vừa ngủ vừa dụi mắt... Không có cách nào khác sao? Nàng và hắn sẽ còn gặp lại hay là vĩnh viễn không gặp?

Nàng nhìn chăm chăm vào mắt Geriferry, ghi nhớ hình ảnh của hắn trong lòng, đồng thời cũng muốn xem xem trong mắt đối phương có bóng dáng của mình hay không.

Đáy mắt Geriferry bình tĩnh như một đầm nước chết màu lam đậm, đôi lúc có rung động cũng chỉ là nụ cười dối trá, không phản chiếu bóng dáng bất cứ người nào. Alya phiền muộn, mắt mát, sau đó ôm đầu, nước mắt im lặng chảy xuống cho sự thất vọng của mình.

Một tiếng ngựa hí.

Một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, thân khoác mũ giáp màu nâu chạy về phía bọn họ, trên gương mặt uy nghiêm không giấu nổi nét lo âu. Tại ngã ba phía sau ông ta có năm kỵ sĩ ngồi thẳng người trên yên ngựa, bọn họ tỏa ra sát khí rất nặng làm mọi người khó thở.

Các kỵ sĩ giáp đen tới tấp xuống ngựa nửa quỳ hành lễ chào nam giới vạm vỡ đang phi tới. Trong ánh mắt luôn kiêu ngạo của bọn họ lúc này chỉ có phục tùng. Nam giới vạm vỡ vẫn cười ngựa chạy thẳng tới trước mặt lão Khuê Nô rồi mới tung người nhảy xuống.

"Chú, thằng cháu Geriferry của cháu không có việc gì chứ?" Hayer Stedman đỡ cánh tay lão Khuê Nô, ánh mắt lại nhìn chiếc xe ngựa phía sau ông ta.

Lão Khuê Nô chỉ hơi gật đầu, dường như rất thản nhiên nghe nhị thiếu gia của gia tộc Stedman gọi mình là chú. Tuy nhiên cách xưng hô này của Hayer lại khiến các kỵ sĩ hộ điện xung quanh kinh ngạc không thôi, trong lòng đồng loạt suy đoán xem lão quân gia thân bí khó lường này rốt cục là người kiểu gì mà có thể khiến đường đường đoàn trưởng đoàn kỵ sĩ Hoa Lay Ôn gọi là thúc, không những thế ông ta còn tỏ ra rất hồ hững nữa.

Vire ngăn cản Hayer đang cực kì sốt ruột muốn trèo lên xe ngựa xem tình hình Geriferry, sau khi thuật vắn tắt tình hình một lượt rồi lại dặn dò thêm vài câu rồi mới để ông ta đi vào.

Dưới hai hàng lông mày rậm là một đôi mắt rất có tính xâm lược làm mọi người nhìn mà sợ hãi. Trên gương mặt góc cạnh như khắc bằng dao toàn là phong trần, lại không có một sợi râu. Tất cả mọi thứ tổ hợp cùng nhau, đã biến thành một gương mặt hốc hác vì lo âu.

"Chú!" Sự thân tình huyết thống đã cắt đứt các loại lời lẽ Geriferry chuẩn bị từ trước, cuối cùng chỉ cô đọng thành một chữ. Hấn vùng vẩy định đứng lên hành lễ chào ông chú vượt qua ngàn dặm xa xôi chạy tới, thậm chí có thể sẽ bị xử phạt vì mình này.

Nhưng hấn lại bị một đôi tay rắn chắc đè lại, sau đó đầu hấn bị kéo vào một bộ ngực rộng rãi khiến hấn cảm thấy rất an toàn.

"Tốt!"

Một chữ đơn giản của người đàn ông to khỏe hình như đã động đến những gian nan đau đớn Geriferry giấu kỹ trong lòng, hấn gục đầu vào ngực người đàn ông này khóc thành tiếng, khóc không kiêng nể gì. Giống như một đứa trẻ bị người khác đánh một trận, đột nhiên gặp một cánh tay khỏe mạnh, tìm được chỗ dựa, sau đó òa khóc trút hết oán hận trong lòng.

Ôm thằng cháu đã mười năm không gặp kể từ khi nhập ngũ, nhìn vô số vết thương lở mò trên người hấn, trong đôi mắt hơi ướt át của Hayer toàn là oán độc. "Những chuyện còn lại chú sẽ làm cho cháu!" Lời nói run rẩy lộ ra một vẻ kiên quyết không thể nghi ngờ.

"Chú, lão Khuê Nô đã nói, người khác đánh cháu một cái, cháu phải đánh lại mấy cái. Cháu đã lớn rồi!" Geriferry ngẩng đầu lên, lau vệt nước mắt trên mặt, làm mặt quỷ với Alya bên cạnh rồi lộ ra nụ cười rức rờ với Hayer.

Nhìn thằng cháu đã cao không kém mình bao nhiêu, Hayer hiểu ý Geriferry, ông ta chỉ thăm thờ dài. Sau khi đặt hấn nằm xuống sàn xe ngựa, Hayer xoay người xuống xe.

Một lát sau, hai chiếc xe ngựa bốn bánh rộng rãi chạy đến, Green mở cửa xe đưa Alya bị gãy chân xuống xe, lão Khuê Nô thì cõng Geriferry xuống theo. Bên cạnh xe ngựa, hai người cùng đang bám vào người khác quay sang nhìn nhau.

"Ta tên là Alya Thánh quang, ở Wembley, vương quốc Tề Á!". Trong ánh mắt của Alya tràn ngập chờ mong, chỉ cần người đàn ông trước mặt nói một câu "Ta sẽ đi tìm ngươi" là nàng sẽ chờ đợi mãi, suốt đời suốt kiếp.

(Đoạn trước khi nhắc đến giáo hoàng thì tác giả viết là Wembley, vương quốc Tề Á, còn trong chương này thì lại là Wenger, công quốc Tề Á).

"Ta..." Nhìn người phụ nữ toàn là tình ý trước mặt, Geriferry nghẹn lời, dường như có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói nhưng lại không thể nào nói ra. Lúc này đối mặt với người phụ nữ ngây thơ ở dị thế, hấn lại không có cách nào. Hoặc nói, trong lòng hấn chỉ có bóng dáng Cado. Cuối cùng hấn chỉ nói được hai chữ "Bảo trọng!" rồi ra hiệu cho lão Khuê Nô lên xe, khiến ngay cả Hayer đến giờ vẫn chưa lập gia đình nhìn cảnh này cũng phải nổi giận.

Thấy thế Green đành phải đưa Alya với nước mắt đã đảo quanh trong viên mắt lên một chiếc xe ngựa khác, về mặt hấn buồn bã, hình như cũng bị ảnh hưởng bởi bầu không khí ly biệt này. Bọn họ sẽ đi theo đại đội nhân mã về phía đông hai ngày rồi chuyển lên bắc, sau khi đi qua đế quốc Safi, vượt qua sông Alruz sẽ đến núi Kim Cương, trụ sở của Giáo đình thần thánh. Sau khi đưa Alya đến đoàn kỵ sĩ thánh quang, nhiệm vụ của bọn họ cũng hoàn thành, họ sẽ trở lại đế đô Ronage của Menied bằng đường cũ.

"Thiếu gia, cô gái kia là một người rất khá đấy!" Lão Khuê Nô đặt Geriferry xuống chiếc giường mềm mại trong thùng xe rộng rãi, xem như nhắc nhở nhưng thật ra là xem thường thiếu gia của mình.

"Lão Khuê Nô, người yên tâm đi, tương lai chắc chắn ngươi sẽ có rất nhiều cháu trai tha hồ bé!" Geriferry giấu một thoáng thương cảm ly biệt vừa rồi xuống dưới đáy lòng. Nếu như nói hấn không có thiện cảm với Alya, người lúc nào cũng ở bên cạnh để nói chuyện với hấn trong lúc hấn sống chết chưa biết thì đó là nói dối, có điều đối với nàng, hấn vẫn vẹn chỉ có thiện cảm.

"Một phụ nữ xinh đẹp và nặng tình nặng nghĩa như vậy mà cháu từ bỏ dễ dàng, đúng là đáng tiếc". Hayer lên xe nhìn đứa cháu trước mặt, về mặt vẫn không cam lòng.

"Đàn ông chưa lập gia đình không có tư cách đánh giá phụ nữ trước mặt cháu!" Geriferry đắc ý nhìn ông chú, chế giễu vị thanh niên lớn tuổi nghe nói tung bỏ chạy để khỏi phải lấy vợ này.

Bị cháu trai cười nhạo, Hayer không hề tức giận mà ngược lại còn cảm thấy thân thiết, điều này làm cho ông ta lại tìm được tình cảm gia đình đã đã lâu không xuất hiện, rất lưu luyến.

"Chú, rốt cục là chuyện gì xảy ra? Tộc Drow đêm tối, Orc và cả một hầu tước huyết tộc, người nào có khả năng làm được như vậy?" Hỏi xong Hayer quay đầu nhìn về phía Geriferry, "Cả thằng nhóc này nữa, cứ ở nhà cho lành, chỉ vì hư danh mà chạy tới Dolores, mày cho rằng đó là một cuộc đi săn à?"

Geriferry cảm thấy hổ thẹn, tâm tình này thể hiện rõ trên mặt hắn.

"Lão nô sẽ làm thỏa đáng!" Lão Khuê Nô kịp thời giúp Geriferry thoát khỏi khó xử, "Còn người, chưa có lệnh của hoàng đế mà tự tiện điều binh, chuẩn bị viết đơn thỉnh tội đi! Mặt khác, sau khi tới pháo đài Putin thì phải hai ngàn kỵ sĩ hộ tống chúng ta về kinh, người thì về nơi đóng quân đi. Dù sao cũng là tướng lĩnh cầm quân một phương của đế quốc, rời khỏi nơi đóng quân thời gian dài, đám chó bên cạnh bệ hạ kia cần người không bao giờ biết thương xót đâu".

Có lẽ là đã lâu không nói nhiều như vậy, lão Khuê Nô cảm thấy mệt. Ông ta nâng chén trà trên bàn lên uống một ngụm, mùi thơm của trà hoa Toldo chính tông của đế quốc tràn ngập khoang miệng.

Nhìn nhị thiếu gia nổi tiếng điềm tĩnh của gia tộc Stedman lộ vẻ lo lắng trên mặt, khóe miệng lão Khuê Nô lộ ra một thoáng châm chọc, khuôn mặt hơi ửng đỏ có lẽ là vì vừa uống trà, "Cho dù trên đường gặp chuyện gì cũng không ai có thể ngăn lão nô mang tiểu thiếu gia về nhà!"

Hayer hơi giật mình nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. Đúng vậy, từ khi sinh ra đến bây giờ, thậm chí cả trong tương lai, ông ta vẫn ngưỡng mộ sức mạnh của vị quân gia già này, thậm chí ngay cả tư cách hoài nghi cũng không có. Hayer chưa bao giờ nghi ngờ điều này.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sức Mạnh

Mặt trời như máu, lại là một buổi hoàng hôn.

Được kéo bởi tám con tuấn mã, chiếc xe ngựa bốn bánh đi lên đường cái rộng rãi rất vững vàng khiến lẽ ra giờ này đang ngủ say nhưng hôm nay hắn lại không hề cảm thấy buồn ngủ.

Hắn chống người dậy kéo rèm cửa xe ra nhìn về phía trước, mấy chục mét trước mặt là một chiếc xe ngựa giống xe hắn nằm như đúc đang chạy về phía trước dưới sự bảo vệ của các kỵ sĩ hộ điện. Chỉ có điều cửa sổ xe buông rèm nên hắn không thể nhìn thấy một đôi mắt sinh động long lanh như nước mùa xuân.

Lão Khuê Nô xuất hiện trên xe như một âm hồn, sau khi bắt Geriferry nằm xuống, ông ta định kéo rèm cửa sổ kín lại. Tuy nhiên Geriferry yêu cầu ông ta chỉ kéo già nửa, gió nhẹ thoáng thoảng thổi vào xua tan không khí u buồn trên xe.

"Lão Khuê Nô, ta có thể tin nhiệm người không?" Geriferry có đầy bụng nghi ngờ và không hiểu nhưng lại không tìm được một người bạn tri kỷ, chỉ có thể kí thác hi vọng vào lão Khuê Nô, người đã ở bên cạnh mình từ nhỏ đến lớn.

"Thiếu gia, điều này phải xem trái tim ngài!" Lão Khuê Nô ngồi xuống bên cạnh Geriferry, nhẹ nhàng cầm tay hắn, "Chỉ cần ngài vẫn là người thừa kế của gia tộc Stedman thì lão Khuê Nô sẽ vẫn ở sau lưng ngài!"

"Không, người không thể đứng sau lưng ta, đứng phía trước che gió che mưa cho ta cũng tốt, hoặc đứng bên cạnh ta cùng tiếp nhận nhục mạ, phi nhò hoặc quỳ bái của người đời cũng được, tuy nhiên không thể đứng phía sau ta". Geriferry vất và nghiêng người, chỉ sau lưng mình, "Nơi này, ta sẽ để lại cho kẻ thù của ta, những kẻ thù dòm ngó quyền thế và vinh quang của gia tộc Stedman chúng ta!"

Lão Khuê Nô nhẹ nhàng gạt đầu, điềm tĩnh nhìn tiểu thiếu gia dường như đã thay da đổi thịt sau một đêm, tâm tình thoải mái. Nhìn tiểu thiếu gia như định nói tiếp nhưng lại cố kỵ gì đó, khóe miệng ông già từng trải khẽ cong lên đầy ý nghĩa.

"Những đứa trẻ xung quanh này đều được lão nô đích thân huấn luyện từ nhỏ, bọn chúng biết chuyện gì nên nghe, chuyện gì không nên nghe. Hơn nữa, có lão nô ở đây, cho dù có người muốn nghe cũng không nhất định nghe được".

Nghe vậy Geriferry mới yên lòng, hắn nắm chặt hai bàn tay của lão Khuê Nô trong tay, hai mắt bình tĩnh nhìn ông già trước mặt với ánh mắt hi vọng, "Lão Khuê Nô, người có thể cho ta sức mạnh không?"

"Không thể!"

Mặc dù biết rõ câu trả lời sẽ là như vậy nhưng Geriferry vẫn không thể không lộ vẻ thất vọng trên mặt. Đúng vậy, trên đại lục Thương Mang đã không còn thần tích, muốn tăng cường bất cứ một chút sức mạnh nào đều phải dựa vào sự cố gắng không ngừng của chính mình.

"Nhưng lão nô có thể cho ngài phương pháp để nhận được sức mạnh!" Nhìn thiếu gia ngây thơ ảo tưởng, đường cong bên khóe miệng lão Khuê Nô rút cục nở thành một nụ cười, "Có điều quá trình này sẽ rất đau khổ".

"Đau khổ hơn cái này sao?" Geriferry chỉ chỉ vết thương trên người, trên mặt lộ ra vẻ khinh miệt, khinh miệt những tàn khốc chưa biết trong quá trình tìm kiếm sức mạnh, "Người chỉ cần bảo đảm ta có thể sống sau quá trình này là đủ rồi!"

"Đó sẽ là một quá trình lâu dài và hết sức tẻ nhạt, thiếu gia, ngài có thể rời xa phồn hoa, quyền thế và của cải mấy năm, thậm chí hàng chục năm hay không?"

Geriferry biết, câu cuối cùng lão Khuê Nô nói mới là trọng điểm. Gia tộc Stedman có thể không có quyền, cũng có thể nghèo rớt mồng tơi, nhưng nhất quyết không thể không có truyền thừa. Truyền thừa vinh quang của một gia tộc mấy trăm năm không phải cuộc sống bình thân sinh con đẻ cái trong núi sâu rừng già mà người kế thừa gia tộc cần lau chùi chiếc huy hiệu hoa lay on sạch bóng, đồng thời lúc nào cũng phải khiến nó tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ngoài cửa sổ, đêm khuya yên tĩnh, mấy ngôi sao hoặc sáng hoặc tối nhấp nháy xa xa.

"Nếu ta trở nên dần dần thì sao? Ta nghĩ các quý tộc đế quốc đó đại khái sẽ không mời một quý tộc đã trở thành dần dần đi dự tiệc tối hoặc vũ hội". Geriferry cảm thấy hình như lấy cớ bị dần dần vì bệnh lạ có vẻ khá là ổn.

Yên lặng, yên lặng trong thời gian dài.

Hình như cả hai đều đang suy tư xem đến cùng tính khả thi của phương pháp này lớn bao nhiêu, làm như vậy sẽ được nhiều hơn hay mất nhiều hơn. Nếu Geriferry biến thành một thằng ngu, dĩ nhiên đám tiểu quý tộc dụng tâm kín đáo sẽ không còn quần quít lấy hấn nữa, các đại quý tộc cũng khinh thường bàn luận phong hoa tuyết nguyệt với một thằng ngu. Nhưng một người thừa kế quý tộc không quan hệ xã giao nhất định sẽ cách giới quý tộc thượng tầng càng lúc càng xa, thậm chí bị bọn họ lãng quên. Mà gia tộc Stedman như mặt trời ban trưa chắc chắn sẽ phải dần rời xa dòng xoáy quyền lợi trong tương lai không quá xa xôi.

"Còn truyền thừa, hiện nay ta còn chỉ là một thiếu gia quý tộc, nếu ngày đó đến thật thì ta không ngại làm cho hoa lay on tỏa sáng bằng thân phận một thằng ngu". Geriferry ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đưa tay chỉ trời sao đã lấp lánh phía xa, "Làm cho hoa lay on biến thành ngôi sao chói mắt nhất trong trời sao vô tận".

"Ngôi sao chói mắt nhất!" Đã sống không biết bao nhiêu năm tháng vô vị, hình như lão Khuê Nô lại tỏ ra rất hứng thú với mục tiêu rất có tính thách thức này của Geriferry. Nhìn thiếu gia hiện nay đi lại cũng rất khó khăn, ánh mắt lão Khuê Nô tỏ ra suy ngẫm, "Chẳng lẽ cực khổ thật sự có thể lập tức thay đổi tâm chí của một người?"

Bất kể lão Khuê Nô suy đoán thế nào thì ông ta cũng không đoán được trong thân thể tiểu thiếu gia của ông ta hiện nay là một linh hồn từng lịch duyệt ba mươi năm cuộc đời, mà trong kiếp trước, linh hồn này có thể nói đã chịu đủ âm lạnh của nhân gian, coi nhẹ thế thái tình đời.

Sau khi hùng hồn to tiếng, lúc này Geriferry lại cảm thấy hơi chột dạ. Chủ yếu là vị trí nhớ còn lại của thân thể này đối với gia tộc Stedman đã rất mờ nhạt, chẳng hạn như gia tộc Stedman nuôi bao nhiêu tư binh, có bao nhiêu của cải có thể lập tức huy động, lại chẳng hạn như có bao nhiêu đồng minh kiên định, những chuyện hiện nay Geriferry muốn biết này đều không hề rõ ràng. "Xem ra tất cả hứng thú của vị thiếu gia Geriferry trước kia đều dùng để cời vấy phụ nữ rồi!"

Đương nhiên cũng không phải Geriferry không có chỗ dựa, ít nhất hiện nay gia tộc còn nắm chắc đoàn kỵ sĩ Hoa Lay On có sức mạnh xếp hạng thứ hai của đế quốc, có lãnh địa thế tập lớn hơn một quận ở ven biển nam bộ đế quốc, còn những pháo đài và trang viên cổ xưa hoa lệ thì hầu như trải rộng mỗi một nơi có phong cảnh tú lệ trong liên minh thần thánh. Chỗ dựa quan trọng hơn là bên dưới bề ngoài loè loẹt này có một linh hồn kiên định, linh hồn này thống hiểu "ba mươi sáu kế", "phúc hắc học". Kiếp trước linh hồn này đã đơn thương độc mã dùng thời gian mười năm bò lên vị trí đại ca xã hội đen quản lý mấy con phố bất chấp vô số tấn công ngầm ngầm hay công khai. Linh hồn này biết các chân lý "Hết chim quên nà, hết thỏ mỡ chó", biết khi nào cần tiến, khi nào phải lui. Hơn nữa, linh hồn đã chết một lần sẽ biết cách phán đoán mọi nhân tố xung quanh một cách lý trí hơn, che giấu chính mình tốt hơn, để cuối cùng có thể hoàn thành cuộc lợi ngược dòng quyết định mang phong cách "Giả heo ăn thịt hổ".

"Sống cho tử tế, sống đến 99!" Đây là lý tưởng cao quý nhất của Geriferry khi được làm người thêm một kiếp. Vì thế Geriferry không ngại tạm thời làm một mẫu gân gà ở dị thế tương đối xa lạ đối với linh hồn hần.

Lão Khuê Nô đang ngồi trên ghế đầu cạnh giường đứng lên, trong ánh mắt kinh ngạc của Geriferry, thân thể vẫn còn xuồng của ông ta chợt thẳng tắp, "Thiếu gia, mặc dù chỉ hướng của ngài quá mức mờ ảo, độ cao ngài muốn đứng cũng quá tham vọng, nhưng hãy tin tưởng lão nô, kể cả phải cầm roi da quát không ngừng thì lão nô cũng sẽ đưa thiếu gia đến đích!" Trên gương mặt già nua của lão Khuê Nô, Geriferry nhìn thấy vẻ kiên định và cả tàn nhẫn. Hiển nhiên đây là biểu hiện khi ông ta vừa hạ quyết tâm.

"Đương nhiên, trước hết lão nô sẽ đứng trước người ngài để che gió che mưa cho ngài, nhân tiện chặn giúp ngài một vài trò trẻ con của những kẻ xấu xa. Đến khi ngài được người đời quý bái, lão nô cũng coi như được thơm lây". Sợ rằng lời nói vừa rồi đã dọa cậu bé đang nằm trên giường sợ chết khiếp, lão Khuê Nô phá lệ nói đùa. Có điều hiển nhiên ông ta không có thiên phú này.

Geriferry cầm tay lão Khuê Nô vừa ngồi lại xuống ghế, khẽ lắc lắc rồi hỏi với giọng đầy tò mò, "Lão Khuê Nô, bố ta là một người thế nào? Vì sao bao nhiêu năm nay mọi người ở nhà đều kiêng kỵ không nhắc tới ông ấy?"

Kiếp trước sinh ra đã không được nhìn thấy bố, sau khi sống lại ở dị giới trong đầu hần vẫn không có giọng nói và tướng mạo của ông bố kiếp này. Chẳng lẽ mình nhất định là một người số khổ, vì vậy hai kiếp làm người đều không nhận được sự quan tâm của bố?

Một thoáng đau thương mơ hồ thoáng hiện trên mặt lão Khuê Nô, hình như đang nhớ lại chuyện gì đó khiến ông ta đau lòng, nhưng chỉ sau nháy mắt ông ta đã bình tĩnh lại.

"Ông ta là một người tài giỏi. Từ góc độ của một người đàn ông thì ông ta cũng coi như là một người trọng tình trọng nghĩa. Nhưng từ góc độ kế thừa của gia tộc Stedman thì lão nô chỉ hận không thể đánh gãy chân ông ta!"

"Ồ!" Nghe hai câu tự mâu thuẫn với nhau của ông ta, Geriferry ngỡ ngác không hiểu ra sao, chẳng lẽ bố mình đã làm chuyện gì đại nghịch bất đạo đối với gia tộc?

"Sau khi sức mạnh của ngài đạt tới một mức độ nhất định, lão nô sẽ kể chuyện của phụ thân ngài cho ngài nghe từ đầu chí cuối. Không có người nào biết rõ chuyện cũ của phụ thân ngài hơn ta, bao gồm cả lão công tước và mẫu thân của ngài". Lão Khuê Nô thở dài một hơi hiếm thấy, vẻ mệt mỏi trong nội tâm được thể hiện rất rõ rệt, "Bây giờ ngài chỉ cần biết, cả đời này ông ta sẽ rất khó có thể chinh đại quang minh đi lại dưới ánh nắng trong thành Ronage!"

Nhìn thấy vẻ đau thương và bất đắc dĩ vẫn thay đổi trên mặt lão Khuê Nô khi nhắc tới phụ thân hắn, Geriferry rất tự giác chuẩn bị nói sang chuyện khác, hắn tin rằng lão Khuê Nô nhất định sẽ thấy hứng thú với đề tài này.

"Lão Khuê Nô, ờ, chúng ta nói chuyện về mắt nhé. Không phải con mắt ta vẫn phải dụi suốt ngày này, đó là một con mắt đẹp để quai dị ta nhìn thấy trên Tế đàn Thần miếu tộc rần, nó như thế này..."

..."

"Thiếu gia, ngài đừng nói đùa, trên đời đâu có con mắt nào như vậy. Chắc chắn là khi đó ngài mắt quá nhiều máu nên đã sinh ra ảo giác..."

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trở Nên Đàn Độn

Cuộc thảo luận về con mắt đó vừa mới bắt đầu bằng miêu tả sơ sơ của Geriferry, sau đó lão Khuê Nô phủ định hoàn toàn không lưu tình chút nào, hai người một già một trẻ liền chấm dứt thảo luận. Đối với thứ quá mức hư vô mờ mịt như thế này, lý trí Geriferry cho rằng có lẽ đúng như lời lão Khuê Nô, đó là ảo giác trước khi chết của hắn. Nhưng người sống trên đời không phải luôn luôn dựa vào lý trí để phán đoán thị phi, một khi có sự vật gì khiến mình cảm thấy không hiểu, con người luôn thích dựa vào trực giác của chính mình.

Trực giác của Geriferry là con mắt đẹp để làm mọi người không thể rời ánh mắt đi đó hiện đang ở trong đầu hắn, hoặc nói đang ẩn nấp trong cơ thể hắn. Mỗi lần nghĩ đến khả năng này, hắn liền bồn chồn thấp thòm, vừa đau vừa vui vẻ. Giống như cắn một miếng đồ ăn ngon nóng bỏng, rõ ràng là muốn nhả ra nhưng trong lòng lại không nỡ làm vậy. Thật có thể nói là cắt không đứt, gỡ không hết rồi.

Lại là một buổi hoàng hôn, từng đàn chim mái mê kiếm ăn vui sướng đón ánh nắng chiều bay về tổ.

Lúc này các kỵ sĩ hộ điện cũng hộ tống Alya rời khỏi đội ngũ, Alya chính thức bước lên đường về. Lúc chia tay, trừ Hayer Stedman tới khách sáo mấy câu, chiếc xe ngựa Geriferry nằm thậm chí còn không hề dừng lại. Trong ánh mắt chăm chú và thâm tình của Alya, chiếc xe vẫn đi thẳng về phía đông, bụi đất bay mù mịt nhưng lại không che được những giọt nước mắt chảy dài trên mặt nàng.

"Đi thôi!" Green nhẹ nhàng kéo tay Alya nhưng lại không kéo đi được.

Sắc trời đã tối, màn đêm buông dần. Một người phụ nữ đứng cô độc trên ngã ba hoang vu dõi mắt nhìn theo tình yêu đã đi xa nàng. Rất lâu sau, Alya chớp mắt, dùng mu bàn tay qua quýt lau nước mắt, sau đó lộ ra một nụ cười mờ nhạt, mờ nhạt đến mức chỉ có chính nàng mới biết rõ ý nghĩa của nụ cười này.

"Người không tới tìm ta, chẳng lẽ ta không thể tới tìm người hay sao?" Đứng lặng một lúc lâu, hình như cuối cùng Alya cũng nghĩ ra một vấn đề rất đơn giản. Trong đêm tối này, nàng lại nhìn thấy một làn ánh sáng rất rõ ràng. Chẳng lẽ đây không phải sự ban ơn của chủ thần? Alya vừa khấp khểnh bước đi vừa làm dấu thánh trên ngực.

Lúc Alya chuẩn bị đi, vốn Geriferry cũng muốn lễ phép tạm biệt nàng, dù sao hắn cũng vẫn có phong độ này. Có điều lúc đó hắn lại bắt đầu chảy mồ hôi máu, hắn thật sự không muốn mang ác mộng đến cho cuộc sống tiếp theo của cô gái thuần khiết này bằng ngoài hình dằm máu đó.

Lần thứ tư bị bệnh lạ hành hạ, Geriferry vẫn bình tĩnh trước sau như một, có lúc còn vui đùa với lão Khuê Nô đứng trông nom bên cạnh. Nhớ tới điển cố Quan Vũ cạo xương chữa thương vẫn cười đùa, thậm chí Geriferry cho rằng mình còn anh dũng hào hiệp hơn cả vị cổ nhân đó.

Khi thân thể căng nứt, hắn có thể cảm nhận rõ ràng mỗi một sợi thần kinh trong thân thể bị chèn ép, một sức mạnh khổng lồ lao vào gân mạch, vào từng bắp thịt trong thân thể hắn rồi bùng nổ. Vẫn như dĩ vãng, máu nhanh chóng thấm ướt chiếc thảm dưới thân, chảy xuống ván sàn xe ngựa, sau đó rò xuống mặt đất theo khe hở.

"Lão Khuê Nô, người nói xem, lẽ ra máu trong người ta phải chảy cạn từ lâu rồi chứ? Vì sao chảy nhiều máu như vậy mà ta không hề cảm thấy dấu hiệu thiếu máu?" Để khỏi chú ý đến đau đớn trên người, Geriferry cắn răng hỏi lão Khuê Nô nghi vấn trong lòng mình.

Lão Khuê Nô không lên tiếng, thực ra lão quản gia đã sống không biết bao nhiêu năm cũng đang băn khoăn về chuyện này, "Chẳng lẽ thiếu gia có thể chất huyết tộc?" Mặc dù biết rõ không thể nhưng lão Khuê Nô vẫn đưa ngón tay dính máu Geriferry lên mũi ngửi, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

Thấy lão Khuê Nô không có ý định trả lời, Geriferry liền nhắm mắt lại, rất tự nhiên nhớ tới con mắt đỏ, sau đó con mắt yêu dị đó lập tức xuất hiện trước mặt hắn, không, là xuất hiện trong đầu hắn. Nhìn con mắt bay lơ lửng này, để né tránh sự hành hạ càng lúc càng không thể chịu được, thậm chí Geriferry muốn để tâm trí của mình rơi vào trong con mắt làm say lòng người này. Vì vậy, hắn đã rơi vào, sau khi rơi vào hắn còn gặp sự hành hạ thê thảm hơn. Hắn tập trung tất cả tinh lực, chuyên chú cảm thụ sự kết hợp cực hạn giữa lam và đỏ trong đầu, quên chính mình, quên sự tồn tại của linh hồn. Lúc này, cái gọi là đau khổ cũng đã không còn tồn tại.

Hình như con mắt này bay lơ lửng mãi cũng mệt, vì vậy nó đứng yên ở một góc dành riêng cho nó. Ánh sáng chói mắt từ từ tối dần, đồng tử tròn xoe cũng dần dần khép thành một khe nhỏ. Một làn hơi nước từ từ bay lên, cuối cùng hóa thành một giọt nước rò xuống theo khóe mắt, rò xuống tâm khảm Geriferry.

Con mắt đỏ rõ ràng đang khóc! Geriferry không nghĩ xem vì sao mình lại bị con mắt đỏ mê hoặc, mà chính mình lại có thể cảm nhận được vẻ xót xa đó một cách rất rõ ràng. Một loại tâm tình đau thương buồn bã tràn ngập trong đầu và trong lồng ngực hắn.

Không có tiếng khóc nào nê, cũng không có dung nhan tuyệt thế như hoa lê trong mưa, chỉ có một con mắt lúc này đã trở nên cực kỳ thông thường đang lặng lẽ rơi lệ trong thân thể hắn.

Trong cảm xúc tâm tình đau thương, tuy có ngàn vạn lời muốn an ủi nhưng Geriferry lại không thể mở miệng.

Geriferry nhẹ nhàng giơ tay phải lên vuốt ve mắt phải như ve vuốt gương mặt người tình. Hắn không biết vì sao phải làm như vậy, hắn chỉ muốn an ủi con mắt lúc này đã trở nên âm trầm. Vì vậy, trong trạng thái vô thức, tay phải hắn nhẹ nhàng đỡ lấy chân mày, không còn là dụi mắt bình thường mà là dịu dàng vuốt ve giống như là đang an ủi một đứa bé hay khóc, đang dỗ nó ngủ.

Da dẻ đang căng nứt và máu loãng chảy ra trên người Geriferry chợt dừng lại, lớp da mới mọc nhanh chóng phủ kín thân thể đầm đìa máu tươi, chỉ để lại vết máu đầy đất làm minh chứng cho sự đau đớn của hắn vừa rồi.

Lão Khuê Nô nhìn cảnh tượng càng ngày càng khó tin này bằng ánh mắt kinh ngạc. Hiện nhiên thời gian bệnh lạ phát tác lần này ngắn hơn những lần trước rất nhiều. "Có lẽ đúng như những gì thiếu gia nói, con mắt yêu dị đó đã chui vào trong người thiếu gia? Chẳng lẽ đó là thần khí có trí tuệ đang tìm nơi cư trú mới?"

Nghĩ đến khả năng này, ánh sáng trong mắt lão Khuê Nô chợt lóe lên, bắt đầu vò đầu bứt tai tưởng tượng về vấn đề này. Có điều trong kiến thức tích lũy bao nhiêu năm của ông ta cũng không hề có truyền thuyết nào về một con mắt.

Sau đó lão Khuê Nô nhìn thấy cảnh tượng làm cho ông ta khiếp sợ hơn, Geriferry từ từ xòe tay trái ra, một góc giường bị tay trái Geriferry nắm lấy rồi thẳng xuống sàn xe trải thảm phát ra một tiếng động nặng nề.

Đó chính là gỗ hắc thiết cứng rắn ngang sắt thép! Lão Khuê Nô dụi đôi mắt vẫn đục, quả thực không thể tin được. Sau đó ông ta nhanh chóng cảm mảnh gỗ dưới sàn xe lên ráp vào chỗ cũ rồi triệt để tin rằng vị tiểu thiếu gia của ông ta đã gặp được kì tích!

Thấy Geriferry đã sắp tỉnh lại, lão Khuê Nô lập tức lau sạch vết máu quanh mắt hắn, sau đó mở cửa xe để Hayer vừa chạy đến nơi lên xe. Đúng lúc này Geriferry cũng mở mắt ra, trong một phần mười giây, Geriferry khiến cả Hayer và lão Khuê Nô cả kinh sửng người, rõ ràng bọn họ nhìn thấy một loại ánh sáng thần thánh lưu chuyển trong đáy mắt màu lam của hắn, có điều ngay sau đó ánh sáng này lại bị thay thế bởi một ánh mắt ngơ ngàng.

"Ha ha. Ha ha..."

Không được hiểu lầm, đây không phải tiếng cười vui mừng của Geriferry vì đại nạn không chết. Trong tiếng cười ngu ngốc của hắn, nước miếng đã chảy ra khỏi khóe miệng.

"Thiếu gia!"

"Gerry!"

Lão Khuê Nô và Hayer đồng thời kêu một tiếng sợ hãi, sau đó không hẹn mà cùng cầm lấy một tay Geriferry. Một giây sau, mùi hôi thối từ dưới thân Geriferry bay ra khiến bọn họ chuyển từ sợ hãi sang kinh ngạc.

Cười ngớ ngẩn, chảy nước miếng, cộng thêm đại tiểu tiện không khống chế, đây rõ ràng là chuyện chỉ có thằng ngu mới làm được.

Hayer vẫn chưa từ bỏ ý định, không ngừng lắc tay Geriferry và gọi tên hắn, có điều hắn vẫn cười ngây ngô, dường như đã không biết ông chủ vừa hôm qua còn thân thiết này là ai.

"Chú, có phải là nó đau quá nên ngó ngần rồi?" Hayer cực kì không muốn nhắc tới vấn đề này, nhưng ông ta vẫn hi vọng có một tia may mắn, hi vọng lão Khuê Nô nói với ông ta, mỗi lần sau khi căn bệnh lạ của Geriferry phát tác đều sẽ có một giai đoạn ngắn ngủi như thế này.

Hình như không nhìn thấy ánh mắt sốt ruột của Hayer, lão Khuê Nô đang chuẩn bị tiếp tục yên lặng, đột nhiên bàn tay nắm tay Geriferry của ông ta hơi động đậy. Vị tiểu thiếu gia của ông ta dùng ngón út vẽ một vòng tròn trong lòng bàn tay ông ta.

Rất cực hiểu ra vấn đề, lão Khuê Nô lập tức quay mặt sang một bên để Hayer không nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của ông ta. Ông ta thật sự không nghĩ rằng Geriferry nói là làm ngay, thời cơ và trình độ đóng vai ngó ngần của Geriferry khiến cả lão Khuê Nô tình huống cũng bị lừa.

Thiếu gia, ngài vất vả quá. Ngửi mùi thôi đầy thùng xe, nhìn nước dãi đã chảy xuống trước ngực Geriferry, lão Khuê Nô im lặng an ủi hẩn trong lòng.

Thấy lão Khuê Nô không lên tiếng, lại nhìn bộ dáng Geriferry, trái tim Hayer từ từ trĩu xuống. Vừa rồi sau khi đưa tiền Alya, ông ta đã đuổi theo đội ngũ và cả vết máu. Nghĩ lại, bất cứ một người bình thường nào không ngừng bị bệnh lạ hành hạ như vậy thì cũng sẽ biến thành một người không bình thường. Còn Geriferry biến thành một thằng ngu cũng không phải chuyện không thể tưởng tượng.

Nhìn đưa cháu mấy hôm trước còn thân thiết với mình lúc này đã trở nên như vậy, Hayer cảm thấy vô cùng thương xót. Ông ta cùng lão Khuê Nô tỉ mỉ lau chùi thân thể cho Geriferry, cuối cùng một giọt lệ nóng vẫn rơi xuống, rơi vào ngực Geriferry, tượng trưng cho tình cảm ruột thịt vừa xa lạ vừa thân thiết giữa hai người.

Tiểu thiếu gia của gia tộc Stedman trở thành đàn độn rồi. Vì lão Khuê Nô không hề cố gắng che giấu, tin tức này nhanh chóng lan truyền ra cả đội ngũ qua miệng Vire và mấy vị pháp sư cung đình đến xem xét cứu chữa cho hẩn.

Không tức giận hô to phải giết quay lại vùng đất đen tối để trút giận cho thiếu gia Geriferry như người của đoàn kỵ sĩ Hoa Lay On, sau khi nghe được tin này các kỵ sĩ giáp đen vẫn lạnh lùng như thường, giống như một tảng băng cứng đi lại dưới ánh mặt trời, không xúc động, không giận dữ. Đường như ngoài giết chóc, rất khó có thể tìm được một tâm tình nào khác trên mặt bọn họ.

Lúc thời tiết nắng ráo, lão Khuê Nô vẫn cứ cồng Geriferry xuống xe ngựa đi dạo một vòng. Đây là điều Geriferry yêu cầu, mục đích chỉ là để khuôn mặt trắng xanh giống như người chết của hẩn được phơi nắng. Nằm sấp trên vai lão Khuê Nô, Geriferry mang nụ cười ngơ ngẩn, thỉnh thoảng cũng ơ a mấy tiếng. Sau đó còn chưa đi hết một vòng hẩn đã lăn ra ngủ, nước miếng chảy cả xuống cổ lão Khuê Nô.

"Thiếu gia Geriferry đàn độn thật rồi!" Mỗi một kỵ sĩ nhìn thấy cảnh này đều vứt bỏ chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng. Nhớ tới vị tiểu gia lễ phép chuyện trò vui vẻ lúc gặp mặt lần đầu, sau một thoáng thông cảm, bọn họ không hện mà cùng nhìn về phía sau với ánh mắt phẫn hận, đó là dãy núi Arques đã trở thành một bóng đen xa xa.

Ngay cả ánh mắt các kỵ sĩ giáp đen rất ít biểu lộ tâm tình cũng trở nên ngờ ngàng khi nhìn hai người già trẻ. Sau đó bọn họ cũng vô thức quay lại nhìn, ánh mắt mang sát khí dường như cắt đôi dãy núi Arques sừng sững, nhìn thẳng vào sào huyệt của một chủng tộc đen tối trong núi.

Có điều không có ai trong bọn họ biết rằng, tộc rắn đã bị một vị Lich diệt tộc chỉ bằng một combo ma pháp.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chân Tướng Đến Muộn

Thành Ronage, kinh đô của đế quốc Menied nằm ở khu vực đồi núi giáp giới giữa vùng nam bộ đồng bằng Zenka và dãy núi Billious. Dãy núi Billious hùng vĩ đã ngăn cản không ít hơi nóng của miền nam, còn sau khi thổi qua hàng ngàn dặm về đến đây, những cơn gió từ vùng tuyết trắng bắc bộ đã không còn rét buốt thấu xương mà chỉ còn mát lạnh mê người.

Có thể nói dù thành Ronage không phải bốn mùa đều là mùa xuân nhưng ít ra cả mùa hè và mùa thu tòa thành này đều là nơi nghỉ mát lí tưởng cho các quý tộc ở phía nam của liên minh thần thánh. Thời gian này kinh đô vốn đã phồn hoa càng trở nên hưng thịnh, khách sạn nhà trọ chật ních là chuyện đương nhiên, những con đường đi đến kinh đô cũng không ngớt ngựa xe, những người có chút tiền dư thừa không ngừng từ khắp nơi chạy tới như một đám ruồi ngửi được mùi mỹ vị. Các thương nhân ôm túi tiền nặng trĩu, đồng thời trong lòng hy vọng mùa hè này càng dài càng tốt, nếu mùa đông đáng chết không bao giờ đến thì tốt nhất.

Còn cái chết của Gosa Hoa Hồng Máu có thể nói rằng đã khiến trăm họ ở kinh đô vừa hận vừa yêu gã Geriferry từng là một trong tám ác nhân kinh thành này, tuy nhiên, cho dù người thừa kế của gia tộc Stedman là một kẻ vô lại thì cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc sống của bọn họ, còn khi nổi lo lắng mang tên Gosa Hoa Hồng Máu chết đi, bóng tối che phủ trên đầu trăm họ để đô nhiều năm qua cũng tiêu tan theo.

Bây giờ nghe những người ngâm thơ rong kể sự tích anh hùng Geriferry chém giết Gosa đã trở thành trào lưu mới nhất trong các quán rượu ở đế đô, có trời mới biết bọn họ bịa chuyện kiểu gì, nhưng bất kể thế nào, mỗi một lần hát xong đều sẽ có tiếng hoan hô ủng hộ như núi hú biển gào.

"Geriferry, kị sĩ thứ chín!"

"Geriferry, anh hùng đế quốc!"

Cùng với bầu không khí nhiệt liệt, sau khi ném hàng đồng tiền đồng về phía người ngâm thơ rong, đám đông không kiềm chế nổi sự xúc động trong lòng dứt khoát đi ra ngoài đường hô tên anh hùng và bắt đầu diễu hành.

Còn người ngâm thơ rong thì vừa nhặt cả đồng tiền trên mặt đất vừa nghĩ thầm xem lần sau có nên thêm thắt tình huống vào hay không. Chẳng hạn như sắp xếp một con rồng xương cho ác ma Gosa, sau đó để anh hùng Geriferry giết luôn cả ác ma lẫn rồng xương. Nghĩ như vậy, một người ngâm thơ rong đắc ý cười, "Ta đúng là thiên tài". Đường như hắn đã nhìn thấy vô số tiền đồng đổ ập xuống đầu mình, không, trong đó còn lẫn cả tiền vàng.

Khi phố lớn ngõ nhỏ ở đế đô đều tràn ngập tiếng hò hét "Geriferry, kị sĩ thứ chín", đâu còn có ai nhớ rằng hắn từng là một thiếu gia quý tộc làm vô số chuyện xấu xa?

Khi kết quả quá mức hoa lệ, tất cả những vết nhơ xấu xí trong quá khứ đều có thể bị che giấu.

Trong lúc đế quốc quá cần một anh hùng, Geriferry đã làm được, cho nên hắn được vạn dân ủng hộ.

Đây là thời đại thuộc về anh hùng.

Thành phố cực kì tất bật, tất cả mọi kiến trúc sát đường ở đế đô đều treo lụa xanh cờ đỏ, cờ xí ợp trời, Ronage sẽ nghênh đón anh hùng khai hoàn bằng nghi thức long trọng nhất.

Trong phủ kị sĩ thứ tư trên đại lộ số ba ở đông nam đế đô lại là một cảnh tượng sầu thảm, trước cái chết không rõ ràng của mẹ, Cado khóc chết đi sống lại, sau khi thu xếp mai táng cho vợ, Ursa cũng tự nhốt mình trong phòng sách đóng cửa không ra.

Vì Nhi gắng gượng bốn mấy thìa canh hạt sen cho Cado đã nằm trên giường tròn vài ngày không ăn không uống. Thấy tiểu thư đã phục hồi một chút tinh thần, Carine từ trong lòng móc ra một chiếc hoa tai màu lam đậm đưa cho Cado, "Hôm ta về, phu nhân cũng mới từ trong cung về, bà dặn ta giao chiếc hoa tai này cho tiểu thư. Buổi tối hôm đó phu nhân đã xảy ra chuyện, hu hu hu..." Nói đến đây, Carine khóc không thành tiếng. Ngày đó rõ ràng nàng cảm thấy trong lòng phu nhân có việc, tuy nhiên vừa lặn lội đường xa về quá mức mệt mỏi nên nàng không chú ý.

Nhìn chiếc hoa tai trong tay trái, tay phải Cado đưa lên tai phải, ở đó cũng có một chiếc hoa tai, đó là của Gosa cho nàng trước khi chết. Nàng lấy chiếc hoa tai này xuống để cạnh chiếc kia, hai chiếc hoa tai giống nhau như đúc.

Hai chiếc hoa tai đã chia lìa hai mươi năm giờ khắc này cuối cùng cũng gặp lại nhau, chỉ có điều chủ nhân của chúng đều không còn nữa, làn ánh sáng xanh óng ánh đó đang chứa đầy đau buồn sao?

"Vì sao hai người bọn họ đều cho ta một chiếc hoa tai?" Mặc dù đáp án đã rất rõ ràng nhưng Cado vẫn phải tìm phụ thân để hỏi cho rõ ràng, nàng có quá nhiều chuyện không rõ.

...

"Gosa thật sự bị thằng nhóc con khốn kiếp của gia tộc Stedman kia giết sao?" Đau đớn vì mất vợ yêu, Ursa rõ ràng đã hốc hác hơn nhiều. Nhìn một đôi hoa tai Cado đặt trên bàn, trong lòng cực kì đau xót, hắn không trả lời câu hỏi của Cado mà phải xác nhận rốt cục Gosa chết trên tay ai trước đã.

"Đúng vậy!" Giọng Cado lạnh lùng không có một chút thân thiết nào.

"Không phải con giết à?" Hình như có cố kị gì đó, Ursa xác nhận lại lần nữa.

"Con chưa kịp". Trong lòng Cado đã bắt đầu âm thầm đau, trong thời khắc đáp án sắp được công bố, không ngờ nàng lại có cảm giác muốn chạy trốn.

Ursa đưa hai tay phất nhẹ qua đôi hoa tai trong suốt sáng long lanh đó, trong mắt có một nét không cam lòng, có một vẻ khuất nhục, sau đó mới ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Cado, nhìn đứa con gái mình đã tự tay dạy nó cười ngửa kéo cung bắn tên này. Mặc dù cực kì lưu luyến nhưng ông ta cũng không thể không cắt đứt sợi dây cuối cùng trong lòng đó, ông ta nhắm mắt lại, cúi đầu.

"Gosa là bố của con, bố đẻ của con".

Cado hoảng sợ há miệng, cô vẫn cho rằng Gosa chỉ là tình nhân của mẹ. Trước khi xuất giá, một tiểu thư quý tộc có một vài tình nhân như vậy cũng chẳng có gì lạ. Cô đoán đúng mở đầu nhưng lại không đoán được kết quả. Kết quả là, Gosa quả thật là tình nhân của Irina, còn nàng chính là kết tinh tình yêu của họ.

"Bố lừa con!" Cado chộp lấy đôi hoa tai trên bàn, nàng cảm thấy đôi hoa tai này trở nên cực kì dơ bẩn, nàng muốn ném chúng đi, cuối cùng lại biến thành một tiếng la hét điên cuồng.

"Con biết đấy, là một người bố, đối mặt với đứa con gái mình đã cực nhọc nuôi dưỡng hai mươi năm, đột nhiên nói với nó rằng con không phải con đẻ của bố. Câu này bố nói ra miệng dễ lắm sao?" Ursa trầm giọng nói.

Đúng vậy, cũng là bố, Gosa sẵn sàng để mình bị thương còn hơn để Tầm ma đồ làm tổn thương Cado. Cado vẫn nhớ ánh mắt của Gosa trước khi chết rất dịu dàng, rất thỏa mãn, dù có chết ông ấy cũng không muốn làm cô tổn thương.

"Mẹ con là một ma pháp sư, điều này con cũng biết. Khi còn trẻ bà ấy từng tu tập ma pháp trong một thời gian ngắn ở thành phố Hiền Giả trong hẻm núi Diack. Ở đó bà ấy đã quen biết Gosa cũng đang đi học, hai người cùng tham gia chiến tranh chống lại đám Orc năm đó. Đầu là người tuổi trẻ, bọn họ đã nảy sinh thiện cảm trong chiến đấu, sau đó đã có con.

Sau khi kết thúc chiến tranh, vốn Irina định bỏ trốn với Gosa, có điều Gosa là con cháu quý tộc đế quốc, làm như vậy cũng đồng nghĩa với phản quốc, gia tộc của Irina sẽ bị tấn công đến hủy diệt. Vì gia tộc, mẹ con đưa cho Gosa một chiếc hoa tai, kí thác tương tư vào vật làm tin này. Sau đó dưới sự bắt buộc của gia tộc, bà ấy đã đồng ý lấy bố khi bố chủ động tới nhà cầu hôn". Ursoa nói, trên mặt mang nụ cười mơ hồ, dường như có thể lấy được Irina là chuyện hạnh phúc nhất.

"Vậy vì sao bố bắt con mang soái kỳ để thu hút Gosa, bố muốn để bố con con tự giết lẫn nhau sao?" Sau khi nói ra, Cado lập tức hối hận. Nhớ lại bố đã quan tâm đến mình nhiều năm, làm sao ông có thể nhẫn tâm làm chuyện như vậy, quan trọng hơn là, bố nàng là một kỵ sĩ thực sự.

"Ha ha..." Ursoa giận dữ cười to, "Cado, con biết không, con cũng nhẫn tâm giống hệt mẹ con, Irina. Bao nhiêu năm nay, bố vẫn tự nhận rằng đã đối xử với con như con đẻ, đối xử với mẹ con càng là ân cần. Nhưng con đã bao giờ thấy mẹ con cười với bố không?"

Đúng vậy, trước kia không biết gì, Cado vẫn cho rằng mẹ mình cả ngày lạnh mặt, đó là bản tính của bà. Nào biết lại còn có bao nhiêu chuyện như vậy. Trong phủ kỵ sĩ, nàng là người duy nhất từng thấy mẹ cười, mà mỗi một lần mẹ cười đều là lúc nàng hỏi mẹ vì sao mẹ chỉ đeo một chiếc hoa tai. Bây giờ Cado mới biết, thì ra đó không phải cười, đó là mẹ đang che giấu, che giấu sự tương tư chưa bao giờ chấm dứt của bà.

"Được rồi, hôm nay bố sẽ từ bỏ tôn nghiêm của một người đàn ông để nói rõ ràng cho con". Không còn cố kị, Ursoa nâng tách trà lên uống một ngụm, "Mấy năm nay Gosa như một người điên, nuốt mất gần một phần tư thành trì và đất đai của đế quốc, phía nam dãy núi Billious khắp nơi đều tràn ngập khói lửa, vô số thân dân đế quốc cửa nát nhà tan. Mục đích của hắn chỉ có một, công phá cửa núi Billious, giết đến Ronage, sau khi lật đổ đế quốc sẽ mang mẹ con đi, bởi vì chỉ khi đế quốc không còn tồn tại thì mẹ con mới chịu đi cùng hắn. Hiển nhiên mẹ con cũng biết mục đích của Gosa, có điều làm sao bà ấy có thể nhìn vô số trăm họ vì bà ấy mà chết, lại làm sao nhẫn tâm nhìn Gosa trở thành một ác ma giết người không chớp mắt. Có lẽ cũng có một chút lo lắng cho bố, lo bố thân bại danh liệt vì thua dưới tay Gosa, cho nên bà ấy viết thư cho bố, bảo bố giao con cho Gosa. Nếu như bố không đồng ý thì bà ấy sẽ nhảy từ trên Bí Tinh chi tháp xuống".

Nói đến đây, Ursoa nhìn Cado rồi nói tiếp, "Rất nhiều năm trước, kể cả bà ấy đã có thai nhưng bố vẫn lựa chọn bà ấy. Rất nhiều năm sau, giữa con và bà ấy, bố vẫn lựa chọn bà ấy. Bố gửi thư cho Gosa, nói với hắn về sự tồn tại của con. Bố biết, khi nhìn thấy con, là một cường giả thượng đỉnh đại lục, hắn nhất định có thể cảm nhận được dòng máu của hắn đang chảy trong cơ thể con. Để hắn bắt được con dù sao vẫn tốt hơn để con biết chân tướng rồi phản quốc. Đây chính là tình hình chân thực của cả sự kiện. Cado, con biết không, là một kỵ sĩ, vì bình định chiến tranh, bảo vệ hòa bình, bố đành phải đưa đứa con đã dưỡng dục hai mươi năm ra ngoài. Con cho rằng bố dễ chịu hơn Gosa sao?"

Cado cắn chặt môi, lệ quang trong mắt lấp lánh, "Không phải, không phải như vậy, đây không phải sự thật, bố lừa con".

Ursoa buồn bã cười, không giải thích thêm.

"Nếu lúc đầu con nói với bố rằng Gosa là con giết thì có phải bố sẽ không nói chân tướng cho con biết không?" Vốn đã định rồi đi, ra đến cửa đột nhiên Cado quay lại hỏi.

"Đúng thế". Ursoa đáp không hề chần chừ.

"Vì sao?"

"Không có ai rõ ràng hơn bố là tính tình con cương liệt như thế nào. Thay vì để con bị hành hạ đến chết vì đã tự tay giết chết bố đẻ, còn không bằng giấu giếm sự thật để con sống trong nghi ngờ". Ursoa bình tĩnh nói.

"Bố, bố biết không? Bây giờ con còn đau khổ hơn cả tự tay giết Gosa". Dường như lại nhìn thấy nhát kiếm tuyệt mạng Geriferry chém về phía Gosa, lúc này Cado chỉ cảm thấy đau đớn như xé rách ruột gan, nàng gào thét trong lòng, vì sao, vì sao lại là người?

Tình đầu mới chớm, người yêu giết chết bố đẻ của mình, ai hiểu được nỗi đau này của nàng?

Ursoa không hiểu, ông ta cơ bản không biết Cado tâm khí cao ngạo và già cặn bã kinh đô Geriferry đã có tình cảm với nhau. Ông ta đứng lên giữ Cado đang ôm mặt định bước đi, trịnh trọng nói, "Không được nghĩ đến chuyện phản bội chạy trốn, như vậy bố sẽ là người đầu tiên giết con".

Cado gạt Ursoa ra, lạnh lùng nói, "Bố sợ con làm liên lụy đến gia tộc à?"

"Liên lụy?" Ursoa lắc đầu, "Bố là kỵ sĩ đế quốc, chỉ cần bố còn ở lại đế quốc thì ai cũng không thể đổ tội danh phản quốc lên đầu bố. Cũng vì vậy, là một kỵ sĩ đế quốc, bố tuyệt đối không cho phép những người bên cạnh bố phản bội chạy trốn".

Cado cười khinh miệt định phản bác gì đó nhưng cuối cùng chỉ mấp máy môi không lên tiếng. Ánh mắt nàng bình tĩnh nhìn về phía nam, lướt qua dãy núi Billious cao cao, xuyên qua đồng bằng Dolores, vượt qua sông Mississippi, đến tận kinh đô Samia của đế quốc Osu. Nơi đó là quê hương của bố nàng, cũng là quê hương của nàng.

Nàng lại đưa ánh mắt nhìn về hướng tây bắc, chỗ đó có kẻ thù giết cha của nàng, cũng là người yêu muốn bảo vệ nàng trong lúc sống chết, người đó

đang từng bước trở về...

Đột nhiên Cado cảm thấy, so với bây giờ, nếu như nàng và Gerry cùng chết đi trong địa lao Thần miếu tộc rắn thì quả thật là một chuyện rất hạnh phúc.

"Ta phải giết ngươi!" Sau khi nói xong, dường như đã xác định được mục tiêu phát tiết, Cado ngồi xuống đất nhìn đôi hoa tai trên tay rồi lặng lẽ đeo lên.

Ánh sáng xanh lấp lánh bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Âm Mưu

Cách phủ kỵ sĩ thứ tư một bức tường là phủ đệ của nhị hoàng tử đế quốc. Trong bóng đêm mịt mờ, một chiếc xe ngựa không có bất cứ dấu hiệu nào đổ lại ngoài cửa sau phủ đệ, một vị công tử nhà nhận lịch thiệp từ trên xe bước xuống. Nếu như trên trán không có vẻ uy nghiêm thì rất khó tưởng tượng vị con trưởng của Tể tướng Wall này lại là một kỵ sĩ cao cấp.

Cửa sau mở ra, Sting đã bước vào trong viện. Không cần thị nữ chỉ dẫn, hắn quen thuộc đi thẳng tới cửa phòng ngủ của Simba. Sau khi mở cửa, mùi dâm tà tràn ra khiến hắn bất giác nhíu mày.

Đang chiến đấu với một phụ nữ xinh đẹp trên giường lớn, Simba không quay đầu lại, kêu một tiếng "Chờ chút" rồi lại vui đầu tiếp tục chiến đấu. Sau một hồi rên rỉ sung sướng, Simba mới lưu luyến rời khỏi người phụ nữ, tiện tay kéo một tấm chăn quấn lấy thân thể trần truồng rồi ngồi xuống trước mặt Sting.

"Sao vậy? Vì Kafiny mà sốt ruột đến mức quên cả phong độ thân sĩ à? Đến mức còn không nhớ phải gõ cửa nữa?"

Nói xong Simba phát phát tay ra hiệu cho người phụ nữ còn đang nằm ra ngoài.

"Ta chỉ muốn biết ngươi có tính toán gì, như vậy ta mới có thể phối hợp thật tốt. Ta vừa nhận được tin tức, anh trai ngươi Ite đã động thủ trước rồi. Hắn dùng sức mạnh của huyết tộc, đừng nói với ta rằng ngươi không biết!". Trước mặt gã bạn tốt từng cùng học, Sting triệt để xé rách lớp nguy trang nhả nhận, trở nên có chút cuồng nhiệt.

Simba không hề để ý đến sự tức giận của Sting, hắn rót hai li rượu vang, đặt một li trước mặt Sting, tự mình cầm một li đưa lên miệng nhấp một ngụm. Đến khi sắc mặt trắng bệch hiện lên một vết đỏ hồng mới nói không nhanh không chậm, "Ta cho rằng tên anh trai đó của ta sẽ mang đến cho ta một vui mừng không tưởng tượng được, không ngờ hắn vẫn không hề tiến bộ như vậy, chỉ biết mua chuộc thế lực của ta để vu hãm ta. Âm mưu người nào sáng mắt đều có thể nhìn thấu này thật sự khiến ta tức nổi".

"Như vậy, ngươi muốn..." Sting hiểu rất rõ kẻ đang ngồi đối diện này, vị hoàng tử thoát nhìn bề ngoài có vẻ ngang ngược háo sắc nhưng trên thực tế lại là hạng người tâm cơ âm trầm. Trên thực tế mỗi một quý tộc sống trong dòng xoáy quyền lợi đều có một tâm mặt nạ.

"Hoàng tử Ite của chúng ta đã muốn hãm hại ta như vậy, thế thì chúng ta dứt khoát giúp hắn một tay. Không phải ta còn nắm giữ một bộ phận cảm quân sao, để bọn chúng đi đưa một món quà cho vị kỵ sĩ thứ chín mới toanh của chúng ta nào".

Thấy rõ cục Simba đã hạ quyết tâm, Sting cảm thấy rất vui vẻ. Còn âm mưu hắn nói đó thực ra rất dễ hiểu. Ai lại ngu xuẩn đến mức nhiều lần bùng chậu nước bắn đổ lên người mình? Loại âm mưu ngay cả trẻ con cũng có thể nhìn thấu này lại khiến mọi người không hề nghi ngờ Simba. Nói cách khác, sau khi đám quý tộc đầu óc đen tối suy nghĩ một hồi về việc này thì kẻ bị nghi ngờ sẽ là đối thủ của Simba, hoàng tử Ite.

"Simba, ngươi hãy nhớ kỹ. Chúng ta không chỉ cần hoàn thành âm mưu này mà còn phải giết chết tên cận vệ nhà Stedman kia. Ngươi biết, nếu như hắn bước qua được cửa thành thì sẽ có ý nghĩa gì đối với ta".

"Ngươi yên tâm đi, ta vẫn nhớ thỏa thuận của ta với gia tộc Wall của ngươi. Các ngươi giúp ta leo lên ngôi vị hoàng đế, ta gả mặt trăng Ronage Kafiny cho ngươi. Đương nhiên, các ngươi cũng không thể làm quân chúng mãi được, lần này dù sao cũng phải thể hiện một chút thành ý. Đừng nói với ta rằng trong phủ Tể tướng chỉ nuôi toàn học giả". Nói rồi Simba đứng lên, lập tức tỏa ra khí thế ép người, đầu còn vẻ mặt vừa rồi?

Thấy Simba nhất định phải kéo mình xuống nước, Sting không hề khó xử mà ngược lại nở nụ cười tự tin, "Đây chính là lý do hôm nay ta đến tìm ngươi. Ta nghĩ, ai cũng sẽ không nghĩ chúng ta có liên quan gì đến pháo đài của các vị thần. Nghe nói trong số những người đến lần này có một kỵ sĩ rỗng".

Nghe thấy kỵ sĩ rỗng, mắt Simba sáng lên, hắn nâng li rượu trên bàn cùng li với Sting.

Hoàng đế đế quốc Menied, bộ hạ Jurgen có hai con trai, bốn con gái. Đối với hoàng thất vốn nhiều con cháu thì như vậy là hơi ít. Đương nhiên, điều này

cũng gián tiếp thúc đẩy các thế lực tập trung tới bên cạnh hai vị hoàng tử, hình thành hai phe cánh tranh với nhau trên triều đình. Vì chiếc ghế dưới móng bệ hạ đó, dòng chảy ngầm vẫn cuộn cuộn trong quan trường đế quốc, vì sự sinh tồn của gia tộc, vì vinh quang lớn hơn, các chính khách đã bắt đầu xếp hàng.

Đại hoàng tử Ite ngoài ba mươi tuổi, sau khi trưởng thành vẫn luôn đi theo bên cạnh bệ hạ để học tập, bệ hạ Jurgen cũng bồi dưỡng hắn như thái tử. Có điều tính cách hắn đa nghi, từ đó dẫn tới do dự thiếu quyết đoán, ngoài một đám lão thần còn đặt hi vọng vào hắn, các quý tộc mới khác về cơ bản đều chạy về phe cánh của nhị hoàng tử Simba.

Tiếng tăm của nhị hoàng tử Simba thì lớn hơn anh trai Ite của hắn nhiều. Vị hoàng tử này tốt nghiệp học viện kỵ sĩ hoàng gia đế quốc với thành tích hạng ưu, sau khi học xong đã đến tiền tuyến Dolores nơi đế quốc Menied giao chiến đế quốc Osu, một năm sau dựa vào chiến công mà nhận được huân chương "Hoa tử vi vàng" do đích thân hoàng đế ban tặng, sau khi về kinh vẫn đảm nhiệm chức vụ trong đoàn kỵ sĩ Trái Tim Sư Tử hoàng gia (Lionheart).

Còn điều thật sự khiến vị hoàng tử này thành danh là một cuộc thánh chiến hắn tham gia sau khi thành niên. Không phải hắn đã chém đầu bao nhiêu gã dị đoan, mà ở vùng đất đen tối, hắn đã gặp một nàng Elf xinh đẹp ở đảo Elf trên eo biển Cầm Luân trốn ra ngoài rèn luyện. Vì vậy vị hoàng tử mười hai tuổi đã phá thân vì một thị nữ trong cung này lập tức sáng mắt, xua quân đuổi hai mươi mấy trong và cuối cùng cũng bắt được ả Elf. Kết quả lại phát hiện ả Elf người đẹp này lại là một Elf nam tính, thực ra toàn bộ tộc Elf đều rất đẹp bất luận nam nữ. Cuối cùng, vì không cam lòng, Simba dứt khoát đề tên Elf này ra giải quyết luôn. Sau khi chuyện này lan đến kinh đô, nhất thời tên hắn đã trở thành từ đồng nghĩa với cuồng dâm. Danh hiệu Thánh Dâm khiến danh tiếng của hắn nổi như cồn.

Đất phong của gia tộc mẹ Simba nằm ở thành phố cảng Bell lớn nhất đế quốc Menied. Bề ngoài gia tộc này rất ít dính dáng đến vòng tròn quyền lực của đế quốc, nhưng lại vùng trội không chế đại bộ phận mười ba bộ lạc huyết tộc tụ tập ở miền nam đế quốc.

Vị nhị hoàng tử phách lối đến gần như ngang ngược này lẽ ra đã được phong thân vương rồi khỏi đế đô sau khi thành niên, tuy nhiên được hoàng đế cố ý giữ lại kinh đô, hắn liên tiếp tham dự những bữa tiệc do các quý tộc lớn nhỏ tổ chức, lại lên sử dụng nguồn tài chính phong phú ở lãnh địa bên mẹ để kết bè kết đảng, thành lập thế lực của mình ở kinh đô, công khai chống đối Ite, không hề che giấu mưu đồ đối với ngôi vị hoàng đế của mình. Nhưng hoàng đế lại làm như không thấy, hình như ông ta đã quyết tâm để hai vị hoàng tử chiến đấu một trận hoành tráng.

Còn vị kỵ sĩ thứ chín mới toanh của đế quốc là Geriferry thì rõ ràng đã trở thành quân cờ tốt nhất trên bàn cờ tranh đấu của hai hoàng tử. Nếu như có thể vu hãm đối phương giết chết kỵ sĩ thứ chín hữu danh vô thực thì đối phương chắc chắn sẽ không ngóc đầu dậy được. Khi cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế đã đến giai đoạn quyết liệt, bọn họ thật sự không tìm được lý do để không lôi Geriferry ra khai đao.

Bề ngoài Tể tướng Wall của đế quốc ủng hộ đại hoàng tử, còn tên con trai Sting của ông ta thì âm thầm đi theo bên cạnh nhị hoàng tử, đây là trường hợp điển hình của chân lý: Một quý tộc thông minh không bao giờ để hết trứng gà trong một rổ.

Trong lúc Geriferry còn đang đau khổ chống lại bệnh tật, trong lúc dân chúng Ronage còn đang chu đáo chuẩn bị nghi thức long trọng để hoan nghênh anh hùng của đế quốc trở về thì một loạt âm mưu nhắm vào hắn đã được tiến hành một cách thâm lặng.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chặn Giết Trước Kinh Đô (1)

Cách kinh đô mười dặm về phía bắc, một đoàn kỵ sĩ mặc áo giáp màu nâu đang đi trên đường. Ở giữa các kỵ sĩ giáp nâu này, một đám kỵ sĩ giáp đen với số lượng không nhiều đang bảo vệ một chiếc xe ngựa màu đen chậm rãi đi về phía kinh đô.

"Thiếu gia, sắp về đến nhà rồi!" Sau khi lên xe, lão Khuê Nô tiện tay khóa cửa xe lại, nhìn Geriferry với thân thể cơ bản đã phục hồi như cũ.

"Ồ". Geriferry thờ ơ lên tiếng, trên gương mặt vẫn trắng xanh không có một chút vui sướng nào, cũng không có vẻ xúc động khi sắp về đến nhà. Khuôn mặt như tác băng dao, đôi mắt xanh thẳm, mái tóc quăn màu vàng, thêm một bộ trang phục quý tộc, hắng càng tỏ ra đẹp trai lỏng lẻo, đầu còn vẻ ngo ngẩn như một thằng ngu vừa rồi?

Trên đường đi qua pháo đài Putin, nghe theo sắp xếp của lão Khuê Nô, Hayer để lại hai ngàn người rồi về nơi đóng quân. Trước khi chia tay, ông ta lại ôm thẳng cháu lúc này trong mắt ông ta đã là một thằng ngu, thờ dài một hơi nặng nề.

Căn bệnh lạ ngay cả pháp sư cung đình cũng nhìn không rõ nguyên do vẫn hành hạ Geriferry theo chu kỳ ba ngày một lần, mặc dù vẫn da tróc thịt nứt kinh khủng như cũ nhưng vì đã nắm giữ một chút bí quyết nên Geriferry luôn có thể vượt qua dễ dàng, càng ngày càng thoải mái hơn. Còn sức mạnh điên cuồng trong cơ thể hắn thì lại càng ngày càng mạnh mẽ. Đương nhiên, sức mạnh này chỉ xuất hiện trong lúc bệnh lạ của hắn phát tác, và lần nào hắn cũng có thể kịp thời trấn an được luồng sức mạnh kì lạ này. Chỉ có chính hắn biết, thực ra không phải hắn trấn an được sức mạnh lạ mà là hắn trấn an được cơn mất đó bằng cách không ngừng dùng tay xoa nhẹ mắt phải.

Đại khái Geriferry đã phỏng đoán được, cơn mất đó ở phía sau hốc mắt phải hắn một chút. Vậy thì nếu có một ngày mình mọc mắt phải ra, có phải cơn mất đó sẽ xuất hiện trong hốc mắt mình để lộ rõ vẻ đẹp chấn động của nó với người đời hay không? Trong lúc hắn đang tự giễu ý nghĩ này của mình quá mức ngây thơ, đột nhiên hắn phát hiện cơn mất đó đang vui vẻ hoan hô nhảy nhót trong đầu, điều này làm cho hắn giật nảy mình.

Sự tồn tại của mỗi một tính mạng đều có ý nghĩa khác nhau, mà mỗi một trường hợp xuyên việt đều có thể mang đến kỳ ngộ không thể tưởng tượng nổi. Kỳ ngộ của Geriferry chính là con mắt trong đầu đó, có lẽ bởi vì sự tồn tại của con mắt đó nên hắn mới xuyên tới đây. Mà con mắt đó lại nắm giữ một sức mạnh khủng khiếp mỗi khi hắn phát bệnh, hoặc nói bản nguyên của sức mạnh đó chính là con mắt này. Nhìn chiếc giường bằng gỗ hắc thiết đã bị hắn bẻ mất một mảnh lớn, Geriferry lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

"Người đã trong thân thể ta thì hãy cho ta sức mạnh đi!" Geriferry giơ tay lên, nắm chặt hai nắm đấm, khớp xương kêu lách cách, bắp thịt phồng lên chặt hết cả hai ống tay áo rộng rãi.

Về mặt tươi cười, lão nhìn thiếu gia ngày nào cũng lặp lại động tác này mấy lần với ánh mắt bình thản.

Tiếng gõ cửa vang lên, Geriferry nhanh chóng biến thành một kẻ ngớ ngẩn, mặc dù không chảy nước miếng nhưng ánh mắt hắn nhìn thẳng lên nóc xe, hai tay không ngừng vịn vào góc áo khiến Vire vừa lên xe không cảm thấy có điều gì bất thường.

"Phía trước đã là núi Vọng Nguyệt rồi, ngài xem có nên để hắc kỵ đi trước mở đường rồi chúng ta mới qua núi không?" Vire nhẹ nhàng vuốt phẳng ống tay áo hơi nhăn của Geriferry. Năm nay Vire mới hơn ba mươi tuổi. Hắn nhìn vị thiếu gia bên cạnh với ánh mắt thương xót, nhưng lời này lại là nói với lão Khuê Nô.

Lão Khuê Nô không trả lời ngay mà dắt Geriferry xuống xe ngựa nhìn về phía cửa khe núi hẹp bị sương mù bao phủ ở chính giữa dãy núi phía trước.

Núi Vọng Nguyệt chính là một màn chắn thiên nhiên ở phía bắc kinh đô, che chở tường thành hùng vĩ của kinh đô ở sau lưng. Xen giữa cây cối xanh mướt trên núi thấp thoáng khá nhiều biệt thự do các quý tộc xây dựng. Còn hẻm núi dài hai ngàn mét được đào bằng sức người ở chính giữa núi đó là lối đi duy nhất vào kinh đô để quốc từ phía bắc. Chỗ đó cách cửa thành bắc không đủ năm dặm, và cách nơi đóng quân của một bộ phận trong đoàn kỵ sĩ Lionheart chỉ có hai mươi phút đi đường.

"Ta đã có thể mang thiếu gia từ vùng đất đen tối về đến đây thì cũng có thể đưa thiếu gia từ nơi này về đến nhà!" Lời này của lão Khuê Nô có vẻ như để trả lời câu hỏi của Vire lúc trước, cũng có vẻ có ý nói cho mấy vị pháp sư cung đình bên cạnh nghe.

Có điều Vire biết, lão Khuê Nô đã bác bỏ đề nghị của hắn lúc trước, mặc dù đề nghị của hắn rõ ràng là ổn thỏa hơn. Hơn nữa, nếu có người muốn dẫn Geriferry vào chỗ chết thì rõ ràng núi Vọng Nguyệt chính là cơ hội cuối cùng ở bên ngoài kinh đô.

"Thiếu gia, ngài có sợ hay không?" Trong ánh mắt kinh ngạc của những người khác, lão Khuê Nô hỏi vị thiếu gia đàn độn đứng bên cạnh.

"Ồ, lão Khuê Nô, vì sao phải sợ? Trong khe núi có thú dữ à?" Lời của Geriferry làm cho tất cả mọi người đều lắc đầu ngán ngẫm, quả nhiên là một thằng ngu!

"Trong đó không có thú dữ, lại có thứ còn đáng sợ hơn cả thú dữ!" Chỉ có lão Khuê Nô vẫn nhỏ giọng trả lời, đáng vẻ đó giống như đang vui đùa với một thằng ngu. Thậm chí mấy vị pháp sư cung đình đã để lộ nụ cười nhạo trên mặt.

"Cho ta một cây thương, ta sẽ bảo vệ lão Khuê Nô". Mặc dù Geriferry đã trở nên đàn độn nhưng ý nghĩ thành thật chất phác này lại khiến vẻ cười nhạo của mấy vị pháp sư cung đình đông cứng trên mặt.

Bọn họ có thể cười nhạo một thằng ngu, nhưng họ không thể cười nhạo phẩm đức tốt đẹp của người này!

"Được!" Hình như rất tin tưởng vị thiếu gia đàn độn, lão Khuê Nô lấy cây thương từ trong tay một hắc kỵ bên cạnh giao cho Geriferry.

Vừa cầm cây thương thương dài bảy thước nặng nề và lạnh như băng trong tay, một luồng máu nóng sôi trào tràn ngập lồng ngực Geriferry, dưới ảnh hưởng của tâm tình này, sức mạnh ẩn nấp trong cơ thể hắn cũng bắt đầu rục rịch.

"Hào nam nhi phải cầm thương tung hoành chiến đấu!" Suýt nữa hô câu khẩu hiệu sôi nổi này thành tiếng, Geriferry lập tức chuyển thương sang tay trái, vội vàng dùng tay phải xoa mắt để trấn an con mắt không muốn bị lãng quên đó.

"Thiếu gia, ta dắt ngài đi!" Lão Khuê Nô nắm bàn tay phải vừa buông xuống của Geriferry, dưới sự bảo vệ của một đám kỵ sĩ giáp đen, Geriferry đang thoải mái tự nhiên vẫn cảm nhận được mùi vị bị trắng toát ra từ các kỵ sĩ giáp đen bên cạnh.

Phía trước bọn họ, một đội buôn với khoảng mười chiếc xe ngựa đang dừng lại ngoài cửa khe núi, từ xa nhìn thấy phía sau có một đội kỵ sĩ càn qua khe núi, ông chủ vội đón đốc những người làm thuê đứng dậy. Bọn họ không hề dạt sang nhường đường cho đội kỵ sĩ mà lại đi vào hẻm núi trước. Mấy người bảo vệ đội buôn đi sau cùng cũng có vóc người cao lớn, thỉnh thoảng họ lại nhìn về phía sau, sau đó nhỏ giọng thầm thì gì đó.

Một vị thủ lĩnh của đoàn kỵ sĩ Hoa Lay Ôn đi đầu vừa mới chuẩn bị thúc ngựa tiến lên quát tháo mấy câu đã bị ánh mắt của lão Khuê Nô ngăn lại, "Mấy thằng hề thôi mà, để ý đến bọn chúng làm gì?" Mặc dù khẩu khí ngạo mạn nhưng điều này cũng cho thấy vị quân gia này cực kỳ tự tin.

Một khi gặp quý tộc trên đường hẹp, dù có phải đẩy xe ngựa xuống kênh nước, các đội buôn không có hậu thuẫn mạnh mẽ cũng phải nhường đường cho quý tộc. Đây đã là một luật bất thành văn ở liên minh thần thánh.

Hiển nhiên nếu không phải quá ngu ngốc thì đội buôn phía trước bọn họ rõ ràng có mục đích khác. Còn mục đích là gì? Dùng đầu ngón chân để nghĩ thì mỗi một người bên cạnh Geriferry cũng biết.

Đây chính là cái gọi là âm mưu ở nơi này sao? Khỏe miệng Geriferry nhếch lên tạo thành một nụ cười nhạt châm chọc. Nếu như đây là âm mưu thì chẳng phải đám tay chân thực hiện âm mưu này quá nghiệp dư hay sao?

Đương nhiên Geriferry sẽ không cho rằng các đại nhân vật muốn dồn hấn vào chỗ chết đều ngu như lợn. Cách giải thích duy nhất chính là: Nếu như trong hẻm núi thật sự có mai phục thì đội xe phía trước này là mồi nhử để dụ bọn họ tập trung tất cả sức chú ý vào đội buôn, còn kẻ tấn công thực sự thì đến từ...

Đã đi vào hẻm núi được vài trăm mét, đột nhiên Geriferry ngẩng đầu nhìn sang vách đá bên cạnh. Được đào cẩn thận bằng nhân công, những tảng đá xanh lộ ra ở vách đá hai bên đều phẳng lì bóng loáng. Từng vệt rêu uốn lượn chạy dọc theo khe hở giữa những tảng đá, điểm xuyết thêm vẻ thi vị cho những tảng đá đơn điệu. Cây cối xanh tốt trên dốc núi che khuất ánh nắng trên đầu khiến mọi người đi dưới khe núi cảm thấy âm u lạnh lẽo, vì vậy bọn họ cũng không để ý thấy mùi hoa nguyệt quế thoảng thoảng như có như không.

"Không phải thời gian này còn chưa tới mùa hoa nguyệt quế sao?" Vốn định hỏi lão Khuê Nô bên cạnh câu này, có điều vừa mới mấp máy môi Geriferry đã nhớ ra bây giờ mình là một thằng ngu, vì vậy hắn liền hỏi một câu chỉ thằng ngu mới hỏi, "Lão Khuê Nô, hàng năm thời gian này người đều đi cùng ta tới đây bắt chim cánh vàng, vì sao bây giờ ta không nhìn thấy con nào cả?"

Câu hỏi này đúng là...

Không biết cố ý hay là vô tình, tóm lại câu này hầu như là được thốt lên với giọng điệu sợ hãi, làm cho mọi người nghe mà không nói được gì. Đại khái chỉ có một thằng ngu mới chú ý đến những việc nhỏ này.

Sau đó, hầu như còn chưa kịp cảm thán xong, tất cả mọi người đã vào hẻm núi đều dừng bước, thậm chí các pháp sư đã khởi động lá chắn ma pháp, từng giọt mồ hôi lạnh chảy ra trên trán bọn họ.

Đúng vậy, mặc dù thằng ngu nói chuyện rất buồn cười nhưng một lời của hắn lại chỉ rõ vấn đề. Cảnh rừng này lớn như vậy, vì sao không nghe thấy bất kì âm thanh nào ngoài tiếng vỗ ngựa và tiếng binh khí ma sát, cho dù chỉ là một tiếng chim hót? Khả năng duy nhất chính là trên đỉnh vách núi cao không đến năm mươi mét này có mai phục nhiều người, nhiều đến mức chim chóc cũng không dám đậu ở đây.

Đội buôn phía trước cũng nghe thấy tiếng kêu sợ hãi và ngu ngốc này của Geriferry, đúng lúc các pháp sư vừa mở lá chắn, bốn hộ vệ đi sau cùng hầu như đồng thời quay người rút vũ khí ra, kể cả ba mươi mấy võ sĩ nguy trang thành người làm thuê cũng lộ ra bộ mặt dữ tợn với đội ngũ đi phía sau.

Đồng thời, một tiếng huýt sáo lạnh lạnh vang lên trên đỉnh đầu bọn họ, giống như khúc nhạc dạo gọi hồn.

Tiếng xe gió của vô số mũi tên vang lên trên đầu...

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chặn Giết Trước Kinh Đô (2)

Vô số mũi tên bay thẳng từ trên xuống dưới, sắc bén và tập trung như mưa rào mùa hạ.

Các kỵ sĩ đi đầu còn sống sót chưa kịp xuống ngựa giống như những chiếc bia ngắm đứng yên, trước những mũi tên bắn từ cự ly gần, áo giáp màu nâu chỉ như những tờ giấy. Máu tươi phun tung tóe, tiếng người kêu lẫn với tiếng ngựa hí tạo thành một khúc ca đưa đám bi tráng.

Còn các kỵ sĩ giáp đen vẫn hộ vệ bên cạnh Geriferry đều đã xuống ngựa, nhưng họ không xếp thành một trận hình phòng ngự trước mặt Geriferry và lão Khuê Nô như hắn nghĩ mà lại...

Trong sự kinh ngạc của Geriferry, các kỵ sĩ giáp đen dừng mảnh lạnh lùng của gia tộc này bắt ngờ lại tháo chạy. Bọn họ bỏ ngựa, bỏ giáp, bỏ thương, hành động liên mạch giống như những kẻ chạy trốn chuyên nghiệp. Tất cả bọn họ bỏ chạy dọc theo vách đá hai bên hẻm núi về cửa ke núi ở phía sau, để lại hai người đàn ông lẻ loi một già một trẻ trợn mắt há mồm.

Thực ra người trợn mắt há mồm chỉ có Geriferry chưa hiểu ra vấn đề, còn lão Khuê Nô vẫn duy trì vẻ mặt bình thản. Thân thể gầy yếu của ông ta đi động trước sau trái phải xung quanh Geriferry, bước chân nhẹ nhàng thoăn thoắt, hai tay không ngừng vung lên bắt lấy tất cả những mũi tên bắn về phía họ rồi ném xuống bên cạnh. Hành động của ông ta liên mạch như nước chảy mây trôi, dù nhanh chóng nhưng lại không vội vã.

Nhìn từng vệt tàn ảnh lão Khuê Nô để lại xung quanh mình, lần này Geriferry mới thực sự trợn mắt há mồm. Đột nhiên hắn hiểu rõ vì sao nhị thúc đường đường là một đoàn trưởng đoàn kỵ sĩ năm mươi ngàn người của đế quốc mà lại khúm na khúm núm gọi lão nô tài của gia tộc này một tiếng "Chú", vì sao trên đường đi bất kể là kỵ sĩ giáp đen hay là các pháp sư đều răm rắp nghe lệnh lão Khuê Nô, không bao giờ tỏ ý nghi ngờ bất cứ mệnh lệnh gì, vì sao họ biết rõ trong hẻm núi có mai phục mà vẫn xông vào không hề né tránh...

Tất cả những điều này đều được dựa trên nền tảng sức mạnh của bản thân họ. Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều không có tác dụng. Mặc dù Geriferry không biết sức mạnh của lão Khuê Nô đã tới cảnh giới nào, nhưng hắn nhớ trên đường đi lão Khuê Nô từng nói một câu với Hayer:

"Cho dù trên đường gặp chuyện gì, vẫn không ai có thể ngăn được lão nô mang tiểu thiếu gia về!" Có lẽ người nói câu này cũng tỏ ra tự phụ, nhưng chủ yếu là vì người đó tự tin.

Còn Geriferry thì đang được ông già tự tin cực độ này bảo vệ, những kẻ mai phục đã bắn năm loạt tên mà hắn vẫn không mất một sợi lông nào. Vì vậy lẽ ra phải đang lo lắng thấp thỏm, Geriferry lại trở thành người nhàn hạ nhất ở đây, nhàn hạ đến mức hắn bắt đầu quay ngang quay dọc nhìn quanh.

Mà tất cả mọi chuyện này cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt, từ lúc Geriferry sợ hãi kêu lên, kỵ sĩ giáp đen trốn chạy, đến lúc lão Khuê Nô nhàn hạ di chuyển xung quanh Geriferry bắt hết những mũi tên bắn về phía họ, dường như không phải đang bảo vệ Geriferry mà giống đang cố ý tạo nên một tác phẩm nghệ thuật tao nhã.

Các pháp sư thì trốn ở bên cạnh xe ngựa, từng mũi tên bắn lên lá chắn ma pháp tạo thành từng vòng rung động. Không có lá chắn chiến sĩ bảo vệ, trong loại tảo ngộ chiến ở cự ly gần này, dù có đầy đủ ma lực nhưng họ vẫn uất ức không nói nên lời. Sau khi bị tấn công, bọn họ bắn mấy tín hiệu ma pháp cầu cứu lên không trung, sau đó bọn họ đồng thời cảm nhận được trên đỉnh núi có nguyên tố ma pháp rung động mãnh liệt. Nếu để ma pháp bên trên bắn xuống hẻm núi rộng chưa đến hai mươi mét này thì hậu quả sẽ rất khó tưởng tượng. Vì vậy đồng thời với việc giữ vững lá chắn ma pháp của mình, họ còn phải cố gắng thi triển ma pháp phản chế, thuật ngữ chuyên nghiệp gọi là "Xua tan phép thuật". Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến đến bây giờ vẫn chỉ có tên chứ chưa có ma pháp bắn xuống hẻm núi.

Lúc này tổ chất tốt đẹp của các kỵ sĩ Hoa Lay Ôn vừa bị đánh phủ đầu mới bắt đầu được thể hiện ra, các kỵ sĩ đã đi vào trong hẻm núi lấy lá chắn ra từ xác ngựa chết, tại chỗ tạo thành một trận hình phòng ngự hình vòng tròn đơn giản, ra sức áp sát đến chỗ Geriferry. Còn các kỵ sĩ vẫn ở bên ngoài khe núi thì nhanh chóng chia làm hai, một nửa đi theo các kỵ sĩ giáp đen đang "chạy trốn" leo lên sườn núi từ ngoài cửa khe núi, còn lại một nửa thì mỗi người cầm hai chiếc lá chắn lao vào trong khe núi, tiến tới chỗ hai người già trẻ.

Các kỵ sĩ Hoa Lay Ôn liều chết vọt tới bên cạnh Geriferry lập tức tạo thành một trận hình lá chắn tầng tầng lớp lớp chắn tên cho hai người. Máu tươi lập tức chảy đầy gần trăm mét trong hẻm núi.

"Quân gia, ngài mang tiểu gia lui ra ngoài trước đi!" Nhìn lão Khuê Nô không hề có ý định lui lại, một vị kỵ sĩ có vẻ là thủ lĩnh không nhận được nhắc nhở.

Có điều trong từ điển của lão Khuê Nô hình như không có những chữ như chạy trốn hay lui lại, hoặc ông ta cho rằng đám người tấn công chỉ dám co cụm trên đỉnh núi kia chỉ là một đám giun dế, cho nên lão Khuê Nô không hề để ý tới lời nhắc nhở thiện ý này. Ông ta chỉ bình tĩnh nhìn vết máu đã bắt đầu thấm xuống đất, có lẽ ông ta hoàn toàn không nghĩ đến chuyện phải chạy trốn.

"Có phải máu của các chiến sĩ này khiến ngài cảm thấy nhục nhã, đau lòng, thương xót và giận dữ không? Tiểu gia của ta, những điều này đều không quan trọng, quan trọng là ngài còn sống!" Thấy mặc dù trên mặt Geriferry không biểu lộ tâm tình gì nhưng bàn tay cảm thương đã nắm quá chặt đến mức trở nên trắng bệch, lão Khuê Nô vẫn có thể phát hiện ra sự phẫn hận và không cam lòng của hắn.

"Ngài phải nhớ kỹ, ngài là con cháu của gia tộc Stedman. Chỉ cần ngài còn đứng ở đây thì ngài chính là một chiếc thước đo của gia tộc Stedman. Hãy đòi lại những thứ kẻ thù dành cho ngài, không được sợ chờ đợi, cũng không được quan tâm phải mất thời gian bao lâu. Truyền thừa của gia tộc Stedman không chỉ có vinh quang mà còn có cả thù hận! Cho nên hãy thu hồi những tâm tình không cần thiết trong lòng ngài và, mỉm cười đối mặt với mỗi một kẻ thù của ngài, đó mới là truyền thừa tốt đẹp nhất của gia tộc Stedman, cho dù bây giờ ngài chỉ là một thằng ngu".

Lời của lão Khuê Nô khiến oán hận trong lòng Geriferry từ từ lắng xuống nhưng vẫn không thể biến mất. Ít nhất linh hồn đến từ xã hội văn minh trong thân thể hắn này không thể coi như không thấy máu của các chiến sĩ phải chảy xuống vì hắn, mà lúc này hắn chỉ có thể cảm thấy giận dữ với kẻ thù và áy náy với họ.

Tên bắn vẫn không hề có xu hướng dừng lại, tiếng mũi tên bắn vào lá chắn leng keng không ngừng. Các pháp sư hai bên vẫn không ngừng cố gắng thi triển pháp thuật và chống pháp thuật. Hai người già trẻ trog trận vẫn không có ý định ra ngoài. Ánh mắt bình tĩnh, bọn họ không né tránh, bọn họ đang đối đầu thủ thực sự, hoặc nói, bọn họ đang đợi đầu mối để có thể bắt được kẻ thù ẩn nấp sau màn.

Cót két! Cót két!

Tiếng kéo kẹt này còn tỏ ra chói tai hơn cả tiếng leng keng do mũi tên bắn vào lá chắn, nghe thấy âm thanh này các chiến sĩ bảo vệ hai người già trẻ không cảm thấy sợ hãi mà chỉ lộ ra vẻ tuyệt vọng. Lão Khuê Nô lại hoàn toàn trái ngược, trong tiếng cốt két càng ngày càng gấp, gương mặt ông ta đỏ lên vì hưng phấn.

"Quý tha ma bắt, là nó thù thành. Chúng ta lui về!" Hiển nhiên các pháp sư cung đình biết rõ lá chắn ma pháp của bọn họ không chịu nổi sức phá hoại kinh khủng của tên nó. Thân thể vốn đã yếu ớt, đương nhiên bọn họ không muốn để tính mạng tôn quý của mình biến mất ngay ngoài cửa kinh thành không xa, hơn nữa tiểu gia Geriferry của gia tộc Stedman đã trở thành một thằng ngu cũng không đáng để bọn họ bảo vệ bằng tính mạng mình.

Các pháp sư cung đình quyết đoán lấy cửa như ý ra tách khỏi chiến trường (đại loại là một ma pháp dạng teleport, như kiểu cánh cửa không gian, cánh cửa thần kì hay quyền trục truyền tống gì đó). Pháp sư Vire của gia tộc thì không đi, hắn chỉ thoảng nhìn hai người già trẻ được bảo vệ bởi nhiều tầng lá chắn với ánh mắt ngờ ngàng, sau đó nằm xuống đất lăn tới bên dưới chiếc xe ngựa bốn bánh một cách rất mất hình tượng.

Chắc là xe ngựa đóng bằng gỗ hắc thiết sẽ có thể chống đỡ được tên nó.

Ầm một tiếng, một mũi tên nó dài ba mét xé rách không khí bay chéo từ phía trên xuống bắn trúng xe ngựa làm chiếc xe nhảy chồm lên rồi rơi xuống, chấn động khiến toàn thân Vire đang nằm dưới xe run lên vì kinh hoàng, đầu óc ong ong, nhưng lại không hề dính bụi vì mặt đất đã toàn là máu.

Trong lúc Vire còn chưa hết chóng mặt thì mũi tên nổ thứ hai lại bắn tới. Sau một tiếng động lớn, xe ngựa vẫn không bị đâm thủng nhưng một bên thành xe bị chấn động văng ra, ván gỗ dày cộp quay cuồng bay về phía sau như một chiếc lá rụng rồi đề lên thì thẽ một chiến sĩ.

Tên nô liên tục bắn vào xe ngựa, dường như không bắn nát chiếc xe này thì sẽ không chịu dừng lại. Chỉ có điều những người tấn công lại không nghĩ ra mục tiêu của bọn chúng lúc này không ở trong xe, bọn chúng bị vị pháp sư có vẻ như trung hậu lừa...

Những con mưa tên vẫn không dừng lại mà ngược lại càng lúc càng tập trung khiến cánh tay cầm lá chắn của các chiến sĩ cũng bị chấn động ê ẩm.

Hàng loạt quả cầu lửa nóng rực từ trên sườn núi bay xuống theo mưa tên, xua tan sự âm u trong khe núi nhưng lại khiến mỗi người dưới khe núi cảm thấy lạnh buốt. Không còn có ma pháp phản chế quấy nhiễu, rốt cục các pháp sư bên trên đã rảnh tay rảnh chân để lộ bộ mặt dữ tợn của họ. Thậm chí sau khi thi triển ma pháp, bọn họ còn đi tới bên vách đá thò đầu ra định nhìn cảnh những người đó bị ngọn lửa nướng chín, có điều vốn là những người đã quen mang ác mộng đến cho người khác, mới hơi thò đầu ra bọn họ đã mang ác mộng đến cho chính mình.

Trong nháy mắt cầu lửa xuất hiện, lão Khuê Nô đã dùng tay trái kéo Geriferry, đẩy lá chắn ra nhảy sang bên cạnh. Còn chưa chạm đất, tay phải ông ta đã vung lên bắt được một nắm tên bắn về phía bọn họ, sau đó lại ném ra, không phải xuống đất là lên trên...

Những mũi tên này như có mắt, chúng bay thẳng tắp lên trên với tốc độ còn nhanh hơn khi bay xuống, bắn thẳng vào bốn gã pháp sư vừa mới thò đầu ra, không nhiều không ít, mỗi người ba mũi.

Lòng hiếu kỳ thật sự sẽ hại chết người!

Rốt cục đã nhìn thấy máu của kẻ thù!

Được lão Khuê Nô kéo theo, Geriferry còn chưa kịp cảm thán xong đã bị hơi nóng xung quanh làm cho suýt nữa ngạt thở, thậm chí hắn có thể cảm thấy lông mày và tóc đã bị quăn lên vì nóng.

Không có gì bất ngờ, các chiến sĩ liều chết chạy tới bên cạnh Geriferry bị na quá cầu lửa bay tới cực nhanh bắn trúng, ngọn lửa lập tức bao trùm bọn họ, bọn họ gào thét, quay cuồng, cố gắng làm cho tính mạng của mình tồn tại thêm một phút trên đời, nhưng chỉ một lúc sau bọn họ đã biến thành tro bụi, sau khi chết linh hồn nhất định cũng không thể siêu sinh.

Ngọn lửa không tắt, nó bắt đầu lan tràn theo vô số mũi tên nằm đầy trên mặt đất.

Đây chính là chiến tranh, máu và lửa, không cần phải giải thích nhiều hơn!

Vẫn được lão Khuê Nô kéo đi, Geriferry không thể nào kiềm chế sự phẫn hận trong lòng. Hắn đưa ánh mắt phẫn hận này nhìn lên trên đỉnh khe núi, đầu còn giống như một kẻ đần độn.

Àm!

Sau không biết bao nhiêu mũi tên nổ, chiếc xe ngựa màu đen rốt cục bị tan vỡ hoàn toàn. Trên những tấm ván gỗ bay tứ tán toàn là vết nứt nhưng lại không vỡ vụn, duy trì sự tồn tại cuối cùng của nó.

Huy hiệu hoa lay on lấp lánh ánh vàng khảm trên ván gỗ cũng đã bong ra, sau khi lăn một vòng trên mặt đất dẫm máu lại bị một mũi tên lạc bắn trúng, phát ra một tiếng vang trong trẻo giống như đang gào thét: "Ai có thể bảo vệ danh dự cho ta?"

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chặn Giết Trước Kinh Đô (3)

Ngay lúc chiếc xe ngựa bị bắn tan, Vire đã bật lá chắn ma pháp nhanh chóng chạy ra ngoài khe núi. Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, ít nhất trong thời gian vừa rồi tất cả các mũi tên bắn ra từ nô thủ thành đều bị hút đến chiếc xe ngựa này.

Đám người tấn công trên sườn núi cũng há hốc mồm nhìn, trong đồng đồ nát của chiếc xe ngựa đâu có bóng dáng của vị thiếu gia quý tộc kia? Rõ ràng bọn chúng đã bị lừa bởi gã pháp sư xem như trung hậu, bây giờ lại chạy trốn nhanh hơn thỏ kia.

Rất tự nhiên, đám người tấn công lần nữa chuyển ánh mắt đến hai người một già một trẻ cuối cùng vẫn còn sống bên dưới khe núi. Cảnh hai người này ung dung nhận hạ dưới mưa tên khiến đám người tấn công giận dữ, một loại giận dữ sau khi bị lừa gạt, dường như bọn chúng còn bị thương nặng hơn những người bị tấn công bên dưới kia.

Vì vậy bọn chúng điều chỉnh lại hướng bắn của nô thủ thành trong thời gian ngắn nhất, lần nữa kéo bàn tay, chỉ có điều bọn chúng còn có cơ hội bắn sao?

Một đám người áo đen từ phía sau bọn chúng nhảy ra, di chuyển giữa đám người tấn công với bộ pháp kỳ lạ, dao găm đen bóng trong tay lóe lên ánh sáng lạnh, hoa máu nở ra chiếu đỏ mắt họ, bọn họ ngày càng hưng phấn.

Bọn họ chính là các kỵ sĩ giáp đen đã vứt bỏ áo giáp, vứt bỏ trường thương, là đội thu hoạch của thần chết, bọn họ sống là để giết chóc!

Đúng vậy, giết chóc! Một đám kỵ sĩ giáp đen với thân thủ có thể so với các thích khách tộc đêm tối, vứt bỏ áo giáp giống như vứt bỏ lớp nguy trang nhân nghĩa, tựa như một đám sói dữ lên núi, xông vào giữa đám người tấn công không hề có chuẩn bị. Bằng kỹ xảo giết chóc vô cùng nhuần nhuyễn của họ, kẻ thù không có ai chống đỡ được một đòn.

Hậu quả trực tiếp của sự hỗn loạn trên đỉnh khe núi chính là những mũi tên bắn xuống dưới khe núi chẳng những trở nên thừa thớt mà còn không hề chính xác, không còn mạnh mẽ được như trước. Lão Khuê Nô mang Geriferry cũng đỡ vất vả hơn, nhẹ nhàng gạt mấy mũi tên không có bao nhiêu lực đạo, lão Khuê Nô quay đầu mỉm cười với thiếu gia bên cạnh, "Đừng sợ, có lão nô ở đây!"

Như không nghe thấy lời an ủi của ông già này, Geriferry buông tay lão Khuê Nô ra, chạy tới chỗ chiếc xe ngựa đã rời ra thành từng mảnh, ngồi xuống đất cẩn thận tìm kiếm thứ gì đó.

Sau một hồi bồi hồi ban đầu, đám người tấn công trên đỉnh khe núi quyết đoán ném bỏ cung tên, thả dây thừng xuống vách đá tụt xuống trước khi các chiến sĩ đoàn kỵ sĩ Hoa Lay Ôn kịp vây lại. Vừa rơi xuống đất, bọn chúng lập tức rút đoản kiếm bao vây hai người già trẻ trong khe núi.

Bọn chúng chỉ có một mục tiêu: Giết chết thiếu gia Geriferry của gia tộc Stedman!

Các chiến sĩ đoàn kỵ sĩ Hoa Lay Ôn ngoài khe núi xông vào lần nữa, lần này chẳng những bọn họ phải bảo vệ tốt thiếu gia Geriferry mà còn phải báo thù cho những anh em đã chết của bọn họ. Ngay từ khi mới bắt đầu, cuộc hôn chiến giáp lá cà đã quyết liệt liều mạng sống chết, tiếng gào thét và tiếng đâm chém còn làm cho mọi người cảm nhận được sự trắng liệt rõ ràng hơn tiếng mưa tên leng keng lúc trước.

Lão Khuê Nô đi tới bên cạnh Geriferry nâng vị thiếu gia còn đang ngồi tìm kiếm dưới đất lên, cùng hắn nhìn về phía trước. Lão Khuê Nô không hề có hứng thú ra tay trong một cuộc giết chóc ở cấp độ này, các chiến sĩ lũ lượt chạy vào khe núi cũng hoàn toàn không cần ông ta ra tay.

Cho nên lão Khuê Nô nhìn về phía trước, đó là phía các hộ vệ đội buôn lúc này còn đang do dự xem có nên ra tay hay không.

Thực ra bây giờ chiến cuộc đã cực kỳ rõ ràng, bị các kỵ sĩ giáp đen đã hóa thân thành thích khách và các chiến sĩ Hoa Lay Ôn vây quét, đám người tấn công sớm đã loạn thế trận, sau khi chia một bộ phận hạ xuống dưới khe núi, cái gọi là chống cự đã là điều lực bất tòng tâm. Còn bên dưới khe núi, chỉ dựa vào gần trăm người tấn công mà muốn giết chết mục tiêu được hàng trăm chiến sĩ hộ vệ trong thời gian ngắn thì càng là chuyện không thể xảy ra.

Cho nên đám hộ vệ đội buôn chỉ có ba mươi mấy tên không hề lập tức xông tới khi mưa tên đã trở nên thừa thớt mà vẫn còn đang ở trong trạng thái do dự. Trong lúc không biết nên làm thế nào, thỉnh thoảng bọn chúng lại quay đầu nhìn về phía chiếc xe ngựa duy nhất có mái che trong đội xe phía sau.

Cửa xe ngựa mở ra, một bóng người nhỏ nhắn bước xuống. Đó là một cô gái đeo khăn che mặt trắng tinh, có một mái tóc nâu mềm mại, dưới hai hàng lông mày nhỏ như cành liễu là một đôi mắt màu đen long lanh như nước mùa xuân, cái cằm xinh xắn cộng thêm một bộ trang phục màu xanh bó sát đáng người với những đường cong tuyệt mỹ, đẹp đến nỗi mọi người thậm chí còn không để ý đến dung nhan của nàng bên dưới khăn che mặt. Có điều thanh đoản kiếm lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo trong tay nàng nói với tất cả những người đàn ông đang ngơ ngẩn rằng đây là một đóa hoa hồng có gai.

"Lên!" Giọng nói lạnh lẽo của người phụ nữ che mặt tỏ ra rất kiên quyết, có điều âm cuối của chữ lên này hơi kéo dài, bán đứng sự thấp thòm trong lòng nàng.

Hầu như vừa dứt lời, nàng đã vung đoản kiếm dẫn đầu lao tới giống như một trận gió mát, thân pháp mờ ảo cộng thêm kỹ xảo thuần thực khiến ba chiến sĩ ngã xuống phía sau nàng chỉ sau một hiệp. Đây là một con gió mát đoạt mạng!

Ba mươi mấy thủ hạ nàng dẫn theo giết thành một con đường máu xuyên qua đám chiến sĩ đông đúc với thế như chẻ tre, bóng kiếm chỉ thẳng vào Geriferry ở chính giữa.

Còn Geriferry, sau khi thoáng nhìn người phụ nữ đó xuống xe, hắn lại ngồi xuống tìm kiếm gì đó ở trong khe hở của các ván gỗ. Đối với một người đã nhìn thấy con mắt đó thì trên đời này đâu còn sắc đẹp nào có thể mê hoặc được tâm trí bọn họ?

Nhìn đám người càng ngày càng gần đây, lão Khuê Nô rớt cục nheo mắt lại. Ông ta gật đầu với Vire vừa chạy tới bên cạnh ra hiệu cho hắn chăm sóc thiếu gia rồi quay người đi.

"Lão Khuê Nô, ta cần người phụ nữ đó!" Đang ngồi lật tẩm ván gỗ dưới đất, Geriferry chợt ngửi thấy mùi hoa nguyệt quế đó. Giống như tất cả đám con nhà quyền quý khác, hắn tỏ ra rất hứng thú với người đẹp kia, đầu thềm để ý đến địch ta, dù sao hắn cũng là một thằng ngu!

Đúng vậy, trong hoàn cảnh hiểm ác như thế, chỉ có thằng ngu mới để ý đến người đẹp quân địch! Vire nhẹ nhàng xoa xoa đám râu lơ thơ dưới cằm, nhìn bóng lưng thiếu gia một tay cầm thương một tay lật ván gỗ, ánh mắt đùa cợt, "Có lúc vị thiếu gia ngớ ngẩn này cũng rất đáng yêu!"

Hình như không muốn để thiếu gia phải đợi quá lâu, cho nên lão Khuê Nô lập tức nghênh đón người phụ nữ đến nay bàn tay đã dính máu của ít nhất mười chiến sĩ Hoa Lay Ôn. Trên không trung ông ta lắc người tránh thoát một đòn đoạt mạng của một kẻ tấn công từ sau lưng, sau đó lại xoay người, thuận thế vung chân quét vào cổ tay cầm kiếm của người phụ nữ. Đoản kiếm mất khống chế bay lên cao, người phụ nữ hơi sững lại trong giây lát, chân phải lão Khuê Nô khẽ điểm lên vai người phụ nữ. Tiếng lách cách thanh thủy vang lên, thân thể vừa rồi còn chấp chôn giống như ma quỷ của người phụ

nữ lập tức mềm nhũn, từ từ ngã xuống. Con đau dữ dội làm nàng nằm co quắp trên mặt đất, trong đôi mắt màu đen toàn là nước mắt oán độc.

Sau đó nàng nhìn thấy đoàn kiếm của mình, thanh đoản kiếm bị lão Khuê Nô một cước đá lên giữa không trung lúc này đang nhanh chóng rơi xuống. Trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, bởi vì điểm rơi của đoản kiếm chính là bộ ngực no đủ của nàng, không nghiêng không lệch, còn nàng đã bị lão Khuê Nô giẫm vỡ xương vai, cộng thêm nội thương, vì vậy không còn một chút sức mạnh nào để động đậy thân thể.

Nàng đã tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, những giọt nước mắt trong suốt trên hai hàng lông mi có phải là biểu hiện của sự hối hận vì quyết định quá草率 thả vớ rồi?

Keng!

Lão Khuê Nô vung tay vỗ nứt xương sọ một kẻ tấn công, thân thể đang lơ lửng lại bay lên đá đoản kiếm cắm vào ngực một kẻ tấn công khác. Đương nhiên ông ta vẫn nhớ thiếu gia nói thiếu gia cần người phụ nữ này.

Đúng lúc này, bốn gã hộ vệ đội buồn cao lớn đó đột nhiên nhất tề hô lớn một tiếng. Thân thể bọn chúng lập tức cao thêm ba thước, cơ bắp cuộn cuộn phá nứt áo giáp, mắt đỏ ngầu, kêu ngoào ngoào vung vũ khí đánh tới chỗ Geriferry. Trên đường đi, đao thương của các chiến sĩ chỉ có thể ở lại từng dấu vết màu trắng trên người bọn chúng.

"Là Orc, Orc có thể cuồng bạo!"

Mặc dù hoảng sợ nhưng các chiến sĩ Hoa Lay On vẫn tập trung tràn về phía trước bốn gã Orc. Không giết được, không làm người bị thương được thì chúng ta cản đường. Khí thế quyết chí tiến lên không sợ hãi bọn họ rèn luyện trên chiến trường lúc này được thể hiện đầy đủ, bọn họ phải dùng thân thể máu thịt của mình để bảo vệ tôn nghiêm của Hoa Lay On, cho dù chỉ có thể ngăn cản được một khắc.

Lúc này trạng thái của Geriferry cực kì không tốt, hoặc nói căn bệnh lạ giống như ác mộng vẫn quán lấy hắn đó đã phát tác sớm, lẽ ra lần phát bệnh tiếp theo là gần tới hôm nay. Luồng sức mạnh kinh khủng đó tung hoành trong thân thể hắn, máu loãng nhanh chóng che kín hai mắt hắn, thấm ướt đầm quần áo hắn, nhưng hắn vẫn cố gắng lật tìm thứ gì đó để che giấu tình trạng của mình. Trong tình hình này, hắn không muốn để lão Khuê Nô phân tâm.

Vốn đã mặc quần áo màu tím, Geriferry tự nhận là mình che giấu rất tốt, nhưng mồ hôi máu lấm tấm sau cổ hắn vẫn bị Vire đang bảo vệ hắn phát hiện. Vì vậy Vire ngẩng đầu nhìn về phía lão Khuê Nô, hình như chuẩn bị gọi ông ta một tiếng, nhưng đúng lúc này sắc mặt hắn chợt trở nên trắng bệch.

Vừa bị các chiến sĩ Hoa Lay On ngăn chặn, hầu như mỗi bước tiến lên bốn gã Orc cuồng bạo đều phải dùng lang nha bổng đập xuống mở đường, mỗi một bổng đập xuống đều tung tóe máu thịt, tàn thi hài cốt rơi xuống khắp nơi. Tuy nhiên không có bất cứ một chiến sĩ nào khuất phục trước cây lang nha bổng loang lổ vết máu vẫn còn dính thịt nát đó, bọn họ thấy chết không sờn, nhìn chăm chăm mấy gã Orc với những cặp mắt đỏ ngầu, không có ai lui lại một bước.

Nếu như chiến cuộc vẫn giằng co như vậy, khi lão Khuê Nô quay lại hoặc khi các kỵ sĩ giáp đen trên đỉnh khe núi đã bắt đầu trèo xuống bên dưới chạy đến nơi thì bốn gã Orc này tuyệt đối không có khả năng sống sót, và cuộc tấn công cuối cùng của đội buồn cũng sẽ trở nên vô nghĩa.

Nhưng mọi việc đều có bất ngờ, chẳng hạn như bây giờ.

Một gã Orc đột nhiên lui lại vài bước rồi lấy đà nhảy lên, giẫm lên lang nha bổng của một gã Orc khác. Lang nha bổng hết lên, gã Orc này giờ cao hai tay cầm lang nha bổng lao về phía Geriferry, lúc này vẫn đang ngồi dưới đất không hề phát hiện.

Mà cảnh tượng này vừa vặn được Vire ngẩng đầu lên nhìn thấy. Geriferry đang ở phía sau hắn, hắn không thể lui lại, cũng không thể lui lại. Hắn khởi động lá chắn ma pháp, đồng thời bắn một quả cầu lửa về phía tên Orc vẫn đang ở trên không trung, sau đó nhắm mắt lại ngẩng đầu nghênh đón cây lang nha bổng còn ướt máu tươi đó.

Biến cố đột nhiên này khiến tất cả mọi người khiếp sợ, lão Khuê Nô biến sắc, không kịp bóp chết kẻ tấn công đã bị ông ta đưa tay đến cổ họng, cả người bay về như một thanh kiếm sắc, có điều trong lòng ông ta cũng biết rõ dù thế nào cũng không thể kịp được.

Hơn nữa cũng không có người nào cho rằng Vire với lá chắn ba pháp có thể dùng thân thể gầy yếu của mình để ngăn cản cây lang nha bổng đang bay tới với tốc độ cực nhanh đó.

Các kỵ sĩ giáp đen đang xuống được một nửa vách đá theo những sợi dây thừng lũ lượt đập mạnh hai chân vào vách đá, sau đó buông dây thừng ra nhảy xuống. Bọn họ biết làm như vậy cũng chỉ là vô nghĩa.

Ai có thể cứu được Geriferry? Chính hắn sao? Người trông chờ một thiếu gia quý tộc thắng đến kỵ sĩ trung cấp không phải bằng sức mạnh mà bằng quan hệ chống lại một tên Orc đã cuồng bạo sao? Hay là trông chờ vào đám pháp sư cung đình bị dọa vỡ mật đã biến mất không còn bóng dáng?

Không ai có thể giúp được hắn! Thậm chí có không ít người đã tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Ngoài làm bốc lên một đám khói xanh trên người gã Orc và tỏa ra mùi cháy khét, quả cầu lửa của Vire không hề tạo thành bao nhiêu quấy nhiễu đối với gã Orc. Lang nha bổng trong tay gã Orc cuồng bạo đập thẳng xuống đầu Vire và Geriferry phía sau, hai mắt đỏ ngầu đã toát ra vẻ hưng phấn.

"Chết đi!"

Dường như gã Orc đã nhìn thấy cảnh tên thiếu gia quý tộc nhỏ yếu như giun để bị đập tung tóe máu thịt.

Trong thời khắc chỉ mình treo chuông, Vire đang nhắm mắt đợi chết đột nhiên bị một cây trường thương phía sau gạt ra, sau đó hấn ngổ ngang trợn mắt và nhìn thấy cảnh tượng cả đời này vĩnh viễn không thể nào quên được.

"A a a..."

Trong lúc những người khác vẫn cho rằng Geriferry không hề đề phòng, hấn chợt có người đứng bật dậy, cây trường thương chưa từng rời khỏi tay thuận thế gạt Vire đang đứng chắn trước mặt sang bên cạnh. Sau đó hấn ngẩng mặt nổi giận gầm lên một tiếng, trên mặt vẫn toàn là vết máu, đập mạnh chân, hai tay nắm thương, cả người như một mũi tên dòi cung lao tới nghênh đỡ cây lang nha bổng to lớn trước mặt.

Keng!

Đây là âm thanh binh khí va chạm với nhau.

Phập!

Đây là âm thanh vũ khí đâm vào thân thể.

Ngoài hai âm thanh này, rất ít người có thể thấy rõ đã xảy ra chuyện gì. Khi bọn họ tỉnh táo lại sau một thoáng ngẩn ngui nhưng lại dài như cả tiếng đồng hồ này thì hai người trên không trung đã rơi xuống đất. Nói chính xác thì chỉ có một mình Geriferry hạ xuống đất, còn tên Orc lẽ ra đã đập vị thiếu gia quý tộc này thành thịt nát thì đã bị cây trường thương đen bóng trong tay Geriferry đâm xuyên ngực giờ chéo lên trời.

A a a!

Vừa hạ xuống đất, Geriferry không hề dừng lại mà lập tức lại hô lớn một tiếng, cầm cây thương vẫn đang xuyên qua người gã Orc còn chưa hoàn toàn tắt thở nhanh chóng lao tới vách đá bên cạnh.

Chát!

Đây là âm thanh binh khí ma sát với vách đá.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng hình trong giờ khắc này, vị thiếu gia quý tộc trên mặt đầy máu cầm cả thương lẫn gã Orc trên mũi thương chạy một mạch rồi nhảy lên ghim vào vách đá cứng rắn trên độ cao cách mặt đất mười mét. Bởi vì dùng sức quá mạnh nên cây thương đúc bằng thép ròng cũng bị cong lên trên.

"Con bà nói, ai nói với ta vị thiếu gia quý tộc này chỉ có sức mạnh của kỵ sĩ trung cấp?"

Đúng vậy, kể cả lão Khuê Nô và Vire đã nhìn Geriferry lớn lên từ nhỏ cũng không rõ đây là chuyện gì, chẳng lẽ lúc này thiếu gia đã bị thần ma nhập hồn?

Geriferry buông trường thương ra, thân thể rơi xuống rất nhanh. Hấn nửa quỳ dưới đất phun ra một ngụm máu, sau đó lại phun tiếp ngụm thứ hai, thứ ba... Lão Khuê Nô lắc người đến bên cạnh Geriferry, tay phải nhẹ nhàng vuốt lưng hấn, nhỏ giọng nói, "Thiếu gia!"

Geriferry lắc đầu, ra hiệu cho lão Khuê Nô đỡ hấn dậy. Trong nháy mắt vừa rồi, ôm ý nghĩ liều chết, hấn mượn sức mạnh cuồng bạo xuất hiện trong cơ thể mỗi khi phát bệnh, hiên ngang nghênh đón kẻ tấn công. Trên không trung, hấn mượn luồng sức mạnh này gạt cây lang nha bổng của gã Orc ra rồi đâm một thương trúng ngực gã kia. Sau khi rơi xuống đất, hấn phát hiện luồng sức mạnh trong cơ thể vẫn chưa bị sử dụng hết, vì vậy hấn tiếp tục ghim gã Orc lên trên vách đá cao mười mét với một phương thức hoa lệ.

Lần này sau khi rơi xuống đất, rốt cục hấn phát hiện luồng sức mạnh trong cơ thể đã biến mất gần hết, còn cái giá hấn phải trả là không ngừng học máu. Có điều sau khi lão Khuê Nô dìu hấn dậy, nhìn gã Orc trên vách đá vẫn vùng vẫy không chịu chết đi, hấn cảm thấy học máu cũng đáng, cũng rất sáng khoái, chỉ có điều đúng là quá mạo con bà nó hiểm...

Cảm giác chóng mặt quen thuộc xuất hiện, Geriferry cố gắng bám vào người lão Khuê Nô đi đến nơi hấn tìm kiếm vừa rồi. Song phương địch ta lại tiếp tục chiến đấu, sau một thoáng chấn động ngẩn ngui, hình như bầu máu nóng trong lòng các chiến sĩ đã bị hành động vĩ đại của Geriferry đốt cháy. Các kỵ sĩ giáp đen gia nhập, thời gian cuồng bạo của Orc đã qua, những kẻ thù với số lượng vốn không nhiều nhanh chóng bị chém giết sạch sẽ.

Sau đó bọn họ quay đầu tìm kiếm hình ảnh vị anh hùng của gia tộc, vị thiếu gia Geriferry dùng sức một người địch lại dũng sĩ nửa thú đã cuồng hóa và ghim hấn lên vách đá. Vốn nên tư thế hiên ngang, chấp tay đón nhận ánh mắt kính trọng của mọi người, nhưng lúc này thiếu gia Geriferry lại đang bám vào lão quân gia, cúi xuống tìm kiếm gì đó trên mặt đất toàn là thịt nát và máu me. Điều này làm cho bọn họ kinh ngạc, đồng thời nhớ ra thiếu gia là một thẳng ngu.

"Tìm được rồi!" Geriferry vui sướng kêu lên, đứng dậy lau mạnh thứ trên tay vào áo. Ánh mắt của mọi người lại một lần nữa tập trung trên người Geriferry, bọn họ cũng muốn biết thứ có thể khiến vị thiếu gia ngu ngốc này tìm kiếm một hồi lâu rốt cục là cái gì.

Đáp án được công bố rất nhanh.

Một chiếc huy hiệu Hoa Lay Ôn loang lổ vết máu tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt trên lòng bàn tay run rẩy của Geriferry.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều ngừng thở.

Sau đó tất cả mọi người quay về phía chiếc huy hiệu mang vết máu trong tay Geriferry và ngẩng đầu hành lễ nửa quỳ long trọng, biểu cảm trong ánh mắt mỗi một người đều giống nhau, đó là kính trọng và thần phục!

Lễ nghi này chỉ được thực hiện khi yết kiến gia chủ hoặc đối mặt với anh hùng có công hiển kiệt xuất với gia tộc Stedman. Đang nửa quỳ dưới đất, Vire nhớ mang máng mười lăm năm trước phụ thân của Geriferry cũng từng được hưởng vinh quang này...

Anh hùng gia tộc là gì?

Chính là người có thể bảo vệ vinh quang của huy hiệu Hoa Lay Ôn.

Mà lúc này Geriferry mới mười tám tuổi, không có bất kì ai cho rằng hắn không đáng được nhận nghi lễ này.

Mặc dù, hắn chỉ là một thằng ngu!

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nghi Thức Hoan Nghênh Rỏ Máu

Thân thể Geriferry lay động một chút và lập tức được lão Khuê Nô đỡ lấy, lão Khuê Nô cũng là người duy nhất không quỳ xuống. Trước khi ngất xỉu, hắn đặt chiếc huy hiệu dính máu đó vào tay lão Khuê Nô.

"Thiếu gia, ta thừa nhận, ngài có tư cách bảo vệ chiếc huy hiệu Hoa Lay Ôn!" Lão Khuê Nô ôm Geriferry đã mê man trong lòng và tự nói với mình. Ngoài thiếu gia trong lòng, ông ta mới chỉ nói câu này với duy nhất một người, có điều thời gian đã rất lâu rồi, là một trăm năm, hai trăm năm, hay là lâu hơn nữa?

Mấy trăm năm qua, gia tộc Stedman có quá nhiều con cháu có năng lực, nhưng người thề chết bảo vệ tôn nghiêm của huy hiệu Hoa Lay Ôn lại không hề nhiều. Lão Khuê Nô lắc lắc đầu, lau sạch chiếc huy hiệu trong tay rồi trịnh trọng đeo lên ngực Geriferry.

Tiếng vó ngựa dồn dập từ phía trước truyền đến, không cần nghĩ cũng biết, đó là đoàn kỵ sĩ trái tim sư tử hộ vệ bên ngoài kinh đô, đến muộn hơn hai mươi phút so với thời gian dự tính.

"Chém đầu tất cả những kẻ tấn công!" Sau khi bỏ lại một câu, lão Khuê Nô bế Geriferry đi đầu về phía trước.

Vire kêu mọi người quét dọn chiến trường, đồng thời nói nhỏ vài câu với thủ lĩnh kỵ sĩ giáp đen. Thủ lĩnh kỵ sĩ giáp đen chớp lấy người phụ nữ đã ngất xỉu dưới đất, lắc mình vài cái và biến mất sau cửa khe núi phía bắc. Hắn không hề có ý nghĩ dâm loạn nào với người đẹp trên vai, "Đây là người phụ nữ được giữ lại cho thiếu gia hưởng thụ!"

Hôm nay người trực khu vực cửa bắc của đoàn kỵ sĩ Lionheart là Nam tước Quincy. Là con cháu của một quý tộc phá sản, gia nhập đoàn kỵ sĩ trái tim sư tử bằng sức mạnh của mình và đứng vững ở vị trí phân đội trưởng, hôm nay hắn trực ban vẫn thực hiện đầy đủ chức trách. Nhưng khi đang đi tuần tra ở bên ngoài cửa bắc, đột nhiên bọn họ nhận được yêu cầu giúp đỡ của Ti tuần thành, nói là một quán rượu trong thành cách cửa bắc không xa đã xảy ra hỗn loạn, những kẻ gây rối đều rất khó xoi, đám binh lính tuần thành ngày thường chỉ biết tác oai tác quái bây giờ lại hoàn toàn không thể dẹp loạn được, cho nên mới vội vàng cầu viện khắp nơi.

Chuyện như vậy trước đây cũng thường xuyên xảy ra, cho nên Quincy không hề do dự dẫn quân từ ngoài thành vào tiếp viện. Khi hắn vừa chạy tới nơi thì đột nhiên nhìn thấy có tín hiệu ma pháp cầu cứu bắn lên trên không bên ngoài thành, vì vậy lại lập tức quay đầu ngựa chạy ra ngoài thành. Có điều trên đường phố đông nghịt người khiến tốc độ của các kỵ sĩ giảm xuống rất nhiều. Khi hắn dẫn theo các kỵ sĩ dưới tay chạy tới hẻm núi trong núi Vọng Nguyệt sau thời gian gấp đôi mọi ngày thì chỉ còn nhìn thấy xác chết ngổn ngang và vết máu đầy đất.

"Xong đời rồi!" Khi nhìn thấy một vị lão quân gia bế một vị thiếu gia quý tộc trên người vết máu loang lổ không biết sống chết dẫn đầu đi tới, lại nhìn thấy chiếc huy hiệu Hoa Lay Ôn lấp lánh ánh vàng trên ngực vị thiếu gia quý tộc đó, Quincy biết danh dự, tiền đồ, thậm chí cả tính mạng của mình lần này đều xong hết rồi.

Đương nhiên, việc làm hắn chẳng vãng hơn nữa là bốn chiếc nỏ thủ thành từ trên đỉnh khe núi ngắm xuống, Quincy có cảm giác mình sắp ngất xỉu rồi.

Ai có thể làm được một việc lớn như thế này?

Sau một hồi chóng mặt, Quincy nhanh chóng tỉnh táo lại. Hắn biết chuyện này đã vượt qua phạm vi một nhân vật nhỏ như hắn có khả năng quản lý, cho nên hắn quyết định mặc kệ, sau vội vàng xuống ngựa chào đón Vire, cẩn thận giải thích vài câu và biểu thị xin lỗi, hắn dẫn dò các kỵ sĩ trong đội tiếp nhận công việc giải quyết hậu quả.

Trên đường cái ngoài cửa bắc kinh thành, khi thấy một đội kỵ sĩ Lionheart mở đường, tất cả mọi khách buôn qua lại đều tự giác tránh sang ven đường. Từng đội kỵ sĩ trái tim sur tử mặc giáp đỏ với vẻ mặt trang nghiêm vẫn đang chạy tới cuồn cuộn không ngừng, làm cho đường cái vốn rộng rãi nhất thời tỏ ra hết sức chật hẹp.

Sau đó đám khách buôn nhìn thấy một ông già được một đám kỵ sĩ bao quanh, trong lòng ông già này là một vị thiếu gia quý tộc đeo huy hiệu Hoa Lay Ôn. Vị thiếu gia này toàn thân loang lổ vết máu, hai mắt nhắm nghiền trên gương mặt trắng xanh, sống chết không biết. Càng làm cho bọn họ cảm thấy kinh hãi là trên người vị thiếu gia quý tộc kia bây giờ còn đang chảy máu, những giọt máu đỏ xuống thấm đỏ quần áo ông già, rò xuống đất từ khuỷu tay cùng với những bước chân hơi lão đảo hướng về kinh thành của ông già, tạo thành một vệt đỏ tươi cực kì bắt mắt trên mặt đường bằng đá xanh khô ráo, và vệt đỏ này vẫn đang tiếp tục kéo dài về phía trước.

Lúc này, ông già từ chối những con chiến mã do các kỵ sĩ trái tim sur tử thiện ý dắt tới, thậm chí từ chối cả những chiếc xe ngựa do các khách buôn đã nhận ra bọn họ cố gắng dọn dẹp để dành cho họ. Ông già chỉ muốn bế thiếu gia của ông ta, từng bước một đi về ngôi nhà đã gần trong gang tấc. Ông ta phải cho tất cả mọi người trong kinh thành đều biết, có người mai phục ám sát thiếu gia của ông ta trong hẻm núi ngoài cửa bắc kinh thành. Ánh mắt ông ta không còn vẫn đục như trước mà thay vào đó là một ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lẽo làm mọi người nhìn thấy mà sợ hãi.

Một ông già, thân hình gầy yếu, bước chân hơi loạng choạng, bế thiếu gia vẫn đang chảy máu đi đến cửa bắc kinh thành yên ắng tĩnh lặng. Không phải ông ta cần người khác thương xót, ông ta chỉ cần ánh mắt không dám nhìn thẳng vào ông ta của tất cả mọi người trên đường đi đều nhìn thấy...

Phía sau ông ta, từng chuỗi đầu người được chõ trên lưng ngựa, hai mắt sau khi chết vẫn tròn tròn như cũ hình như còn đang diễn tả lại hi vọng xa vời và sự tuyệt vọng của họ vừa rồi...

Sau đó những người hai bên đường đã nhìn thấy gì đó, vì vậy bọn họ sợ hãi kêu lên, trên mặt bọn họ tỏ ra không thể hiểu nổi và cả sự sợ hãi được thể hiện qua hành động hơi co người lại phía sau của họ. Bọn họ đã nhìn thấy gì?

Đúng vậy, đó là bốn chiếc nỏ thủ thành to lớn được kéo đi bởi những con ngựa. Dưới ánh nắng chiều, chúng tạo ra một chấn động đối với thị giác của đám khách buôn, bọn họ có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo của những chiếc nỏ thủ thành, bọn họ không thể tưởng tượng, cũng không tưởng tượng được là ai muốn huy động sức mạnh lớn như vậy để giết chết vị thiếu gia quý tộc đến giờ vẫn không biết sống hay chết kia.

Vết máu màu đỏ tươi đã biến thành màu nâu sau khi đám người đi qua nhưng vẫn tỏ ra hết sức rõ ràng trên đường cái lát đá xanh.

Quan lớn Tỉ tuần thủ nội thành đã đến, chủ tướng Tỉ phòng thủ kinh đô đã đến, đại bộ phận quan chức có liên quan đến phòng ngự kinh đô đều đã đến, người đến cuối cùng là Bá tước Charles, thống lĩnh cấm quân kinh đô. Nhìn thấy bốn chiếc nỏ thủ thành, mặt Bá tước Charles xám như tro, ngất xỉu ngã thẳng từ trên ngựa xuống. Sau khi ngã tỉnh lại, hắn dứt khoát quỳ bên đường cái, mồ hôi như mưa.

Tỉ tách!

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, rốt cục ông già đã đi tới cửa thành bắc u ám, hai chân bước trên mặt đường đá xanh cứng rắn, một giọt máu tươi rò xuống nền đá xanh không dính một hạt bụi. Dường như mỗi một người đều nghe thấy âm thanh nhỏ bé và thanh thúy đó, trái tim bọn họ cũng cùng run rẩy theo tiếng tỉ tách không ngừng này.

Kinh đô lại phải chảy máu rồi.

Mỗi một người đều có thể dự cảm được, không có hàng ngàn hàng vạn giọt máu tươi thì sao có thể rửa sạch được từng giọt máu tươi của vị thiếu gia quý tộc đang rò xuống mặt đường đá xanh kia?

Lão Khuê Nô đứng lại dưới cửa thành mà không lập tức vào thành, ông ta đưa tay vuốt mái tóc vàng trên trán Geriferry ra phía sau, để lộ hai mắt đang nhắm chặt của hắn, đáy mắt lạnh lẽo toát ra một thoáng hiền từ, "Thiếu gia, chúng ta sắp về đến nhà rồi!"

Sau khi nắm bắt một câu với vị thiếu gia trong lòng, ông già nhấc chân đi vào kinh thành, đi vào kinh đô thấm đẫm mùi tiền bạc, quyền lực và xa hoa, đi vào mảnh đất đã dưỡng dục gia tộc Stedman bốn năm trăm năm nay. Bước chân của ông già đã không còn loạng choạng, thân thể hơi còng giờ đây uốn lên thẳng tắp, dọc theo đường lớn, bước vào kinh đô, bước vào nơi hoa lay on đã nở ra vinh quang bốn năm trăm năm nay trong ánh mắt của mọi người đứng bên cạnh các cửa hàng, phía trong cửa kính khách sạn hay từ trên tầng các lầu.

"Đó là thiếu gia Geriferry..."

"Trời ạ, là anh ấy, là kỵ sĩ thứ chín..."

"Là anh hùng đế quốc..."

Sau một hồi âm ỉ, đám người trên đường cái lập tức hiểu ngầm ngầm miệng lại. Bọn họ vẫn nhớ, đế đô đang chuẩn bị dùng nghi thức long trọng nhất để chào đón vị kỵ sĩ đế quốc mới xuất hiện này. Nhưng bây giờ nghi thức không thể cử hành được rồi, bởi vì trước đó vị anh hùng đế quốc này đã bị chặn giết ở trước cửa kinh đô, nhìn toàn thân đầm máu của hắn là đủ để biết chiến đấu quyết liệt đến mức nào. Hơn nữa bây giờ hắn đang nhắm nghiền mắt, không biết còn sống hay đã chết, hi sự lần này sợ rằng sẽ hóa thành tang sự...

Nghi thức hoan nghênh đáng lẽ phải có chiêng trống âm ỉ, pháo hoa ụp trời giờ đây lại trở nên yên lặng hơn cả truy điệu, trở nên đau buồn và thê lương cùng với vết máu vẫn tiếp tục kéo dài...

Trăm họ kinh đô không khỏi gào thét trong lòng, chẳng lẽ đây là đãi ngộ một anh hùng đế quốc nên được hưởng?

Trên đường cái phồn hoa cũng không hề ồn ào, khi nhìn ông già và vị thiếu gia đi trên đường, những xấu đầu người và những chiếc nô thù thành phía sau, mỗi một người đều đưa tay che kín miệng, bọn họ biết, cho dù lúc này chỉ hít thở quá mạnh cũng có thể đưa tới họa sát thân. Đây không phải lúc hoàng đế đi tuần có thể lớn tiếng hoan hô, cũng không phải lúc có thể nhận xét bình phẩm thoải mái khi thấy một đại quý tộc đi chơi cùng tình nhân. Bọn họ chỉ nhìn thấy chiếc huy hiệu lấp lánh ánh vàng đỏ trên người thiếu gia quý tộc trong lòng ông già. Quý tộc giết người, bao giờ cũng có thể tìm được những lý do vô cùng kỳ lạ để gỡ tội cho mình, còn một vị đại công tước muốn giết người thì hoàn toàn không cần bất cứ lý do nào.

Ông già vẫn bế thiếu gia bước đi, trên đường mỗi một người nhìn thấy cảnh này cũng đều trở nên nặng nề, vừa lo lắng cho mình lại vừa tràn ngập chờ đợi đối với tương lai, tò mò sẽ có bao nhiêu người trở thành vật bồi táng dưới lửa giận của lão công tước.

Kinh thành rất lớn. Kinh thành lớn đến đâu? Trong lúc ăn no không có việc gì để làm, có người từng thử đi bộ từ hai điểm có khoảng cách xa nhất là cửa nam và cửa bắc, kết quả là phải đi rất lâu mới tới. Cho nên khi lão Khuê Nô còn đang bế Geriferry đi biểu tình trên đường cửa bắc thật dài thì tất cả các quý tộc ở kinh đô đều đã nhận được tin tức, ngoài một số quý tộc không có quyền thế gì chạy tới xem náo nhiệt, ba công tước, bảy hầu tước và rất nhiều bá tước đều giữ yên lặng. Bọn họ biết rõ lần ám sát này tuyệt đối không phải một vụ giết người đơn thuần, đã lẫn lộn quá lâu trong chính trị và quyền thế, bọn họ đã ngửi ra mùi vị của một âm mưu chính trị.

Cho nên bọn họ lựa chọn đứng chờ, không có ai đứng ra bày tỏ lập trường của mình trong tình hình mọi chuyện vẫn còn nằm giữa một đám sương mù, đây chính là nguyên tắc của quý tộc. Nhưng mặt khác tất cả bọn họ vẫn phái người tới phủ công tước đưa hậu lễ, trong đó chủ yếu là các loại dược liệu quý giá.

Từ đó một hiện tượng quái dị đã xuất hiện, lão Khuê Nô vẫn còn đang bế cháu trai công tước bước đi chậm chạp trên đường cái, đám người đến phủ công tước tặng quà đã xếp thành một hàng dài. Giờ khắc này, sự đối trá của các quý tộc đã được thể hiện rất rõ.

Đường cửa bắc ở kinh đô có dài đến mấy thì cũng có lúc phải đi hết. Lúc này lão Khuê Nô đã đi đến cuối đường, mỗi một người xem đều cho rằng lão Khuê Nô sẽ rẽ sang hướng tây không hề chần chừ, đi lên con đường lớn xuyên qua quảng trường Vườn Hồng, bởi vì phủ công tước nằm ngay đối diện với quảng trường Vườn Hồng qua con đường này.

Nhưng lão Khuê Nô lại rẽ về phía đông, bước chân không hề dừng lại, thậm chí cũng không hề nhìn về phía tây lấy một giây.

"Ông ta muốn làm gì?" Tất cả mọi người đều không hiểu, nhưng lập tức tất cả đều trở nên hoảng sợ.

Phía đông chính là hoàng cung! Chẳng lẽ ông ta định treo những chuỗi đầu người đó lên trên tường thành hoàng cung?

Một đám quan chức kinh đô đi theo cũng không còn tâm tư xem náo nhiệt nữa, bọn họ kiễng chân, trợn mắt, muốn tìm một người quản lý nào đó của phủ công tước. Có điều bọn họ đột nhiên phát hiện đến bây giờ phủ công tước lại không có ai đi ra nghênh đón đội ngũ này.

Điều này làm cho bọn họ ngày càng sợ hãi, chẳng lẽ việc này thật sự phải làm lớn đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nước Tiều Và Lửa

Trong ánh mắt nghênh tiển của người dân kinh đô, được một đám quan chức hai chân mềm nhũn, cả người run rẩy đi theo, rốt cục lão Khuê Nô bế Geriferry cũng đi tới cột đá hoa biểu to lớn trước cửa hoàng cung. Lúc này, cuối cùng máu trên người Geriferry cũng không còn rõ xuông nữa, sau đó hần mở mắt ra.

Trên chiếc cột hoa biểu này có khắc một đoạn chữ viết lấp lánh ánh vàng làm cho mỗi một người nhìn lên đều cảm thấy ngạt thở.

"Được rồi, đám người hèn nhát, để ta, Stedman vĩ đại đến bảo vệ các ngươi. Chỉ cần ta còn đứng ở đây, trước mặt ta sẽ không có kẻ thù còn đứng!"

Những chữ này đâu chỉ ngang ngược bá đạo, chúng còn có một luồng khí thế coi rẻ chúng sinh trong thiên hạ. Nhưng chiếc cột hoa biểu này vẫn đứng sừng sững ở đây, đứng sừng sững ngay trước cửa chính hoàng cung tượng trưng cho chí cao vương quyền, ba trăm năm qua không có bất cứ một hoàng đế nào nghĩ đến việc nhỏ chiếc cột làm ảnh hưởng đến uy nghiêm của hoàng gia này lên.

Trên chiếc cột hoa biểu này còn khắc một ký sĩ uy nghiêm, tay trái nắm một cây trường thương đen bóng, tay phải xách một cái đầu rồng rất lớn đầm đìa máu.

Người giết rồng - Felix Stedman.

Câu chuyện đầu tiên mỗi một đứa trẻ sinh ra trong liên minh thần thánh nghe thấy bao giờ cũng có liên quan với cái tên này. Ngày đầu tiên cầm lấy đao kiếm, mỗi một võ sĩ đều coi ông ta là mục tiêu phấn đấu cả đời của mình. Ông ta cũng là bóng hình xuất hiện nhiều nhất trong mơ của mỗi một người phụ nữ, cho dù thỉnh thoảng họ nằm mơ nhắc đến tên ông ta thì người đàn ông bên cạnh họ cũng sẽ không cảm thấy ghen tuông chút nào.

Người đàn ông này chính là gia chủ gia tộc Stedman hơn ba trăm năm trước, Felix Stedman. Khi còn trẻ, vì sự dũng mãnh và tàn bạo trên chiến trường, vì hành động vĩ đại một đêm đồ sát mấy vạn tù binh, cho nên ông ta đã đạt được danh hiệu "Đồ tể". Sau đó, vì không thể chống đỡ được cuộc tấn công của đế quốc Menied trên chiến trường, đế quốc Ba Tư đã sắp xếp thích khách tấn công hoàng đế đế quốc Menied trên đường đi tuần lâm hoàng đế bị trọng thương. Sau khi nghe tin, Felix Stedman bỏ lại mấy vạn đại quân dưới trướng, đơn thương độc mã đi tới hoàng cung đế quốc Ba Tư, liên tiếp giết chết ba cao thủ thánh vực của đối phương, sau đó tiếp tục một thương đâm chết con rồng băng bảo vệ hoàng cung đế quốc Ba Tư. Sau khi xách chiếc đầu rồng băng về nước, đứng trước cửa hoàng cung uy nghiêm, ngay trước mặt hoàng đế bệ hạ dù bị thương nặng vẫn cứ nhất quyết phải ra nghênh đón, trong ánh mắt ngưỡng mộ của mấy trăm đại thần và tướng lĩnh, Felix Stedman đã hùng hồn tuyên bố lời nói sau đó được khắc lên cột hoa biểu kia.

Hậu quả trực tiếp của việc này là Vương triều Ba Tư không ai bị được đã tan rã chia năm xẻ bảy vì cường giả đã bị giết sạch. Hoàng đế đế quốc Menied thì dựng một cây cột hoa biểu ngay giữa cửa hoàng cung để hậu duệ của mình nhớ kỹ công tích của Felix Stedman.

Sau khi mang vinh quang không ai bị được này về nước, Felix Stedman đã ngồi lên vị trí gia chủ đời thứ sáu, còn gia tộc Stedman cũng bước vào cao tầng quyền lợi của đế quốc từ giờ khắc này. Trong khi các đời gia chủ của gia tộc Stedman đều phải tìm kiếm sinh tồn và lợi ích trong vô văn âm mưu quỷ kế, vị gia chủ đời thứ sáu này lại là một trường hợp đặc biệt, bất kể là trên triều đình hay là trong liên minh thần thánh, ông ta đều luôn ngang ngược không kiêng nể. Trừ vương miện và quyền trượng của Giáo hoàng, bất cứ thứ gì ông ta muốn đều lập tức có người đưa đến cửa, chỉ vì ông ta có sức mạnh, sức mạnh đủ để cho bất cứ âm mưu quỷ kế nào cũng phải né tránh. Nghe nói sức mạnh của ông ta đã lên tới cảnh giới bán thần.

Còn lúc này lão Khuê Nô đang bế thiếu gia, gia chủ tương lai của gia tộc Stedman, đứng dưới cột hoa biểu tượng trưng cho tinh thần và vinh quang cao nhất của đế quốc Menied, là để chiêm ngưỡng sao?

Geriferry kéo tay áo lão Khuê Nô, ra hiệu cho ông ta bế mình đến gần cột hoa biểu một chút. Vì vậy, trong ánh mắt của muôn người, lão Khuê Nô bế Geriferry hết sức thận trọng đi tới dưới chân cột hoa biểu. Tất cả mọi người đứng xem đều cho rằng vị thiếu gia gặp đại nạn không chết này sẽ quý xuống, quỳ dưới cây cột hoa biểu tượng trưng cho vinh quang tối cao của gia tộc Stedman và dập đầu làm lễ để bày tỏ lòng cảm kích vị tổ tiên này đã âm thầm bảo vệ cho tính mạng của hắn.

Chỉ có điều tất cả bọn họ đều đã sai, sai quá nhiều. Về mặt của bọn họ từ trang nghiêm chuyển sang kinh ngạc, cuối cùng biến thành khiếp sợ và khó tin, bọn họ khao khát có thể móc hai mắt mình ra để xem có phải mình đang gặp ảo giác hay không.

Lão Khuê Nô bế Geriferry đến để hắn làm gì?

Chỉ để hắn tè một bãi mà thôi.

Đi tới dưới chân cột đá, Geriferry đứng xuống đất, được ông già này diu đỡ, trong sự chờ đợi của hàng vạn người, hắn không quỳ xuống mà cỡi quần móc chim ra tè thẳng vào chân cột, tè trắng trơn không kiêng dè.

Lão Khuê Nô há hốc mồm, các quan chức lớn nhỏ và các kỵ sĩ đi theo đến đây cũng há hốc mồm, tất cả những người đứng xem cũng há hốc mồm. Tất cả bọn họ đều cảm thấy căm hận, cây cột hoa biểu đó là trụ cột tinh thần của cả đế quốc Menied, sao có thể để người ta làm càn như vậy?

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết chóc.

Các chiến sĩ trên tường thành hoàng cung đã giương cung đặt tên, các kỵ sĩ cầm quân đi theo cũng rút đao thương ra, các quan viên thậm chí còn chuẩn bị lớn tiếng mắng chửi, nhưng bọn họ lại chỉ mập mảy mòi mà không thể nào mắng ra được.

Đúng vậy, đó là tổ tiên của gia tộc Stedman. Đừng nói vị thiếu gia này đứng tè ở đây, cho dù hắn muốn đào cây cột lên kéo về nhà thì cũng làm gì có ai có tư cách nói gì? Mà cũng chả liên quan quái gì đến mình. Chẳng phải bọn họ cũng đều được nhờ vị lão tổ tông của gia tộc Stedman này sao? Vì vậy, kẻ thì thu cung tên, kẻ thì cất đao thương, kẻ thì cầm miệng lại, tất cả chỉ có thể biểu đạt oán giận dưới đáy lòng bằng ánh mắt của từng người.

"Thằng ngu!"

Tè xong vẫn còn chưa hết chuyện, Geriferry mắng một câu làm cho nhịp tim đập của tất cả mọi người đều nhanh hơn mấy lần, sau đó nhổ một bãi nước bọt lên vị tổ tiên trên cột.

Khiếp sợ, thật sự là quá khiếp sợ, cho dù là người nào cũng không thể ngờ được Geriferry lại té bái tổ tiên bằng cách này. Chẳng lẽ trong chuyện này có điều gì đó đáng để bọn họ cân nhắc suy ngẫm? Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, lão Khuê Nô lại tiếp tục bế Geriferry lên đường với vẻ mặt khó xử, sau khi đi vài bước, gương mặt vị lão quan gia này đỏ lên vì hưng phấn, chỉ có ông ta mới biết vị thiếu gia này đã làm một việc ông ta đã muốn làm từ rất lâu nhưng lại không dám làm một cách quang minh chính đại.

Xem ra vị lão quan gia ngoại hình bình thường thân thủ xuất chúng này cũng là loại người có chuyện.

Khi nhìn về phía Geriferry lần nữa, ánh mắt mọi người đã không còn sự thương xót đối với những gì hắn phải trải qua, mà biến thành ánh mắt nhìn một thằng điên, một thằng ngớ ngẩn. Chẳng lẽ đây không phải hiệu quả Geriferry muốn hay sao?

Có điều, muốn già bộ ngớ ngẩn cũng có rất nhiều biện pháp để đạt được mục đích, còn Geriferry lại dùng biện pháp tự hủy danh dự này. Lão Khuê Nô tuyệt đối không tin vị thiếu gia đã trở nên khôn ngoan hơn trước rất nhiều này lại không có mục đích khác, nhưng cho dù có nghĩ vớ đầu, sợ rằng ông ta cũng không nghĩ ra lý do Geriferry làm như vậy.

Hai người già trẻ tiếp tục lên đường, theo vách tường hoàng cung đi về phía nam, xung quanh vẫn là một đám người, phía sau vẫn là từng chuỗi đầu người và bốn chiếc nỏ thủ thành, còn có các hộ vệ bị thương và di thể các chiến sĩ đã chết của gia tộc Shuster. Bọn họ đi về phía nam, vẫn đi về phía nam, đi tới lúc mặt trời đã xiên khoai.

Một tòa phủ nha đồ sộ nằm bên ngoài chân tường ở góc hoàng thành tỏ ra lạc lõng so với những ngôi nhà dân thấp hơn hẳn xung quanh. Tòa tháp nhọn xây dựng theo phong cách Gothic trước cửa có khắc dấu hiệu kiếm và lá chắn, phía trên thanh kiếm và lá chắn còn khắc một chiếc vương miện màu đỏ, tỏa ra ánh sáng khiếp người dưới ánh nắng chiều.

Có thể đặt trụ sở làm việc ngay sát chân tường hoàng thành chỉ có một cơ quan: Bộ thống soái cấm quân hoàng gia!

Còn lão Khuê Nô bé Geriferry bị thương nặng đi qua hơn nửa kinh đô chính là để đến đây.

Sớm đã nghe thấy phong thanh, các nhân viên liên quan đang làm việc ở bộ thống soái cấm quân hoàng gia đứng xếp hàng chỉnh tề đón thiếu gia Geriferry Stedman vừa vạch quần tè trước cửa hoàng cung. Thực ra vừa nghe nói đám người tấn công ở khe núi sử dụng nỏ thủ thành chuyên dụng của cấm quân kinh đô, bọn họ đã đoán trước chắc chắn đối phương sẽ khởi binh đến hồi tội, có điều không ngờ đối phương lại đến sớm như vậy.

Mỗi một thành phố có ý nghĩa chiến lược ở đế quốc Menied đều có trang bị nỏ thủ thành. Điểm bất đồng duy nhất là nỏ thủ thành trên tường thành kinh đô lớn hơn một chút, uy lực và tầm bắn cũng mạnh hơn một chút.

Lộc cộc!

Một chuỗi đầu người bị các kỵ sĩ giáp đen ném xuống bậc thềm đá xanh trước cửa bộ thống soái, máu đỏ não trắng bắn ra đầy bậc thềm, tất cả mọi người xung quanh đều bật mũi lui lại vài bước. Tiếng lộc cộc vẫn còn tiếp tục, hơn ba trăm cái đầu đã xếp thành một hòn núi nhỏ, có không ít lần vào bên trong phủ qua cánh cửa mở rộng, để lại vết dơ bẩn khắp nơi trên mặt đá cẩm thạch.

Nhưng không có người nào của bộ thống soái cấm quân dám mở miệng kháng nghị, bởi vì ánh mắt của bọn họ đều đang chăm chú nhìn vào những chiếc nỏ thủ thành phía sau. Giá nỏ hình giọt nước làm bằng gỗ phong hoa lệ không hề tồn tại, các bộ phận chịu lực quan trọng nhất còn được làm bằng thép ròng, bên dưới cánh nỏ đúc bằng thép ròng có khắc một chiếc vương miện đủ để cho sắc mặt tất cả mọi người ở đây đều trở nên trắng bệch.

Không sai, đây chính là nỏ thủ thành chuyên dụng được bố trí trên tường thành kinh đô và trên cổng lầu hoàng thành, trực thuộc sự quản lý của bộ thống soái. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lão Khuê Nô nhất định phải đi đến đây.

"Các người đều thấy rõ rồi chứ?" Lão Khuê Nô nhìn về phía một đám quan chức bộ thống soái với vẻ mặt sợ hãi và sắc mặt trắng bệch, đám quan chức lập tức gật đầu, chỉ sợ trả lời chậm một giây là đầu mình sẽ biến thành một bộ phận của ngọn núi nhỏ trước mặt.

"Đã thấy rõ rồi thì đốt đi!" Nói xong lão Khuê Nô quay đầu đi về phủ công tước. Các kỵ sĩ giáp đen nhanh chóng lấy đầu đội lên bốn chiếc nỏ thủ thành và đóng đầu người đó. Một ngọn lửa hùng hục bốc lên mang theo khói đen cuộn cuộn che kín nửa bầu trời bên trong hoàng thành.

"Không đốt được, không đốt được, bọn ngu dốt này còn ngăn ra làm gì, mau dập lửa!" Vất vả lắm mới len qua được đám người, Bá tước Charles thống lĩnh cấm quân nhìn thấy bốn chiếc nỏ thủ thành lại bị người của gia tộc Stedman đốt mất, sắc mặt vốn đã xám như tro càng trở nên khó coi. Đây không phải vì hắn xót mấy chiếc nỏ thủ thành đắt tiền, mà là, nếu như đốt hết vật chứng ở đây thì bộ thống soái cấm quân của hắn chắc chắn không thể thoát khỏi tội danh ám sát thiếu gia của gia tộc Stedman. Nếu như không đốt, ít nhất hắn có thể dựa vào một số kí hiệu trên thân nỏ để lần ra thủ phạm sau này, mặc dù cuối cùng cũng không tránh khỏi tội danh tặc trách nhưng ít nhất cũng có thể tránh được đại bộ phận trách nhiệm.

Bây giờ thì tốt rồi, một mối lửa đốt hết, đây là gia tộc Stedman đang nói rõ hắn phải xử lý việc này. Xử lý thế nào? Tìm ai để xử lý?

Charles ngồi dưới đất lau mồ hôi lạnh trên trán rồi nhìn lên không trung.

Không biết mây đen đã che phủ cả kinh đô từ khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: 7 Ngày Kinh Đô

Mùa hè hàng năm, thành Ronage, kinh đô đế quốc Menied đều là nơi đãi vàng, đãi vô số tiền vàng do sóng người cuộn cuộn không ngừng mang tới.

Hôm nay sóng người trên đường vẫn cuộn cuộn như cũ, khách sạn nhà trọ vẫn chật ních như cũ, nhưng lại không còn bầu không khí hưng thịnh ồn ào của ngày hôm qua. Hầu bàn trong quán rượu không còn lớn tiếng mời chào khách, nụ cười thể hiện sự nhiệt tình hiếu khách của bọn họ trước đây cũng

đã thu lại rất nhiều. Đám con cháu quý tộc ngang ngược trên đường cũng trở nên im hơi lặng tiếng như một kỉ tích, khiến cho đám côn đồ bò từ khu dân nghèo ra lại lần nữa ngẩng đầu ưỡn ngực đi lại trên đường cái, nhưng chúng không hề gây chuyện như trước, nếu như không mặc những bộ quần áo rách rưới đó trên người thì biểu hiện ngoan ngoãn của bọn chúng đủ để so sánh với một quý ông có tu dưỡng.

Ngay cả con phố hoa sơn trà của đám kỹ nữ cũng không còn tiếng kêu duyên dáng mọi ngày, đám kỹ nữ đều đứng ngoài cửa kỹ viện, dịu dàng đến mức không thể dịu dàng hơn, giống như một đám thực nữ đợi người đến lấy về nhà.

Tất cả mọi người ở kinh đô đều bị đám mây đen nặng nề trên đỉnh đầu ép đến ngạt thở, cảm xúc trong lòng bọn họ thay đổi từ hào hứng đến sợ hãi, sau đó lại đến cam chịu, nhưng không có ai muốn vùng vẫy, vùng vẫy rồi khỏi kinh đô làm người ta ngạt thở. Bởi vì bọn họ đều muốn nhìn xem khi nào đám mây đen trên đỉnh đầu biến thành mưa to, lại có người nào sẽ bị cuốn vào cơn mưa này. Cho nên, những người nên đến kinh đô vẫn đến, những người nên đi thì lại chưa đi vội.

Và nguyên nhân tạo thành hiện tượng cực độ quái dị này chỉ là một người, một bãi nước tiểu, một mối lừa!

Một người mang vinh quang vô thượng của tổ tiên trên lưng, nhất chiến thành danh ở vùng đất đen tối, đến núi Vọng Nguyệt gặp đại nạn không chết. Sau đó người này tè một bãi dưới chân cột hoa biểu trước cửa hoàng cung, cuối cùng một mối lừa đốt sập một nửa nha môn bộ thống soái cấm quân hoàng gia.

Người này chính là Geriferry, Geriferry Stedman, cháu ruột của công tước Shuster, còn có khả năng là gia chủ tương lai của gia tộc Stedman. Một người nghe nói đã biến thành thằng ngu sau khi bị trọng thương ở vùng đất đen tối, đương nhiên đây chỉ là nghe nói, không có bất cứ bằng chứng rõ ràng nào. Chẳng lẽ chỉ vì một bãi nước tiểu đó đã nói hán là thằng ngu? Chẳng lẽ không thể nói bãi nước tiểu này còn có ý nghĩa khác?

Vì vậy mỗi một góc có người trong kinh đô đều có lời bàn luận lén lút về mục đích của gia tộc Stedman đằng sau bãi nước tiểu này. Trong lúc thảo luận, một số người tự nhận là học rộng biết nhiều liên tưởng đến cuộc tấn công ở khe núi trong núi Vọng Nguyệt, bốn chiếc nổ thủ thành đặc biệt của cấm quân, cuối cùng đưa ra kết luận làm cho tất cả người nghe đều phải che miệng vội vã rồi khỏi, sau đó lại vội vã gia nhập đám người thảo luận tiếp theo.

Nhất thời, kinh đô còn chưa thấy máu chảy thành sông mà lời đồn đã bay khắp nơi, dòng chảy ngầm cuộn cuộn.

Hôm sau công tước Shuster không hề nổi giận dưng dưng đi đến hoàng cung đòi lại công bằng như dân chúng phỏng đoán mà lập tức cáo bệnh không đến dự buổi chầu hàng ngày. Vì vậy trong buổi chầu hôm nay, các đại thần cũng ngậm miệng không nhắc tới chuyện xảy ra hôm qua, mà thái tử Ite thay mặt cho hoàng đế bệ hạ thì không thể làm bộ chuyện gì cũng chưa xảy ra, một mặt yêu cầu bộ giám sát đề quốc phá án đúng kỳ hạn, sau đó lại âm thầm phái người ngày đêm kiểm trình đưa một thư hàm đến cho bệ hạ đang tĩnh tu ở biệt viện hoàng gia tại tỉnh Dell.

Có điều, cho dù có quyền lợi vô song, có khả năng can thiệp khắp nơi, nhưng bộ giám sát đề quốc, con mắt của bệ hạ cũng không làm gì được. Gia tộc Stedman hiểu rõ tình hình chẳng những không phối hợp mà còn đốt mắt đầu mối duy nhất là bốn chiếc nổ thủ thành. Ngay cả các kỵ sĩ giáp đen và chiến sĩ Hoa Lay Ôn hộ tống bọn họ về cũng ra khỏi thành ngay trong đêm rồi biến mất không còn tung tích. Điều này khiến sau khi suy nghĩ đến nát óc, bá tước Mitter phụ trách kinh đô đành phải bắt một loạt mấy chục người bao gồm các thống lĩnh cấm quân lớn nhỏ và thống lĩnh đoàn kỵ sĩ Lionheart phụ trách cửa bắc kinh đô, sau đó đợi công tước Frost cùng đi với hoàng đế bệ hạ đến biệt viện hoàng gia tĩnh tu trở về mới tiếp tục phán quyết.

Gia tộc Stedman yên lặng, các quý tộc đại thần kinh đô yên lặng, hoàng gia cũng yên lặng, hình như cả kinh đô đều yên lặng. Khách buôn và trăm họ kinh đô thì mang một loại chờ mong trong sợ hãi, chờ mong xem nơi nào sẽ bốc lửa trước tiên để thỏa mãn lòng hiếu kỳ quái dị của bọn họ.

Nơi duy nhất không yên lặng là quảng trường Vườn Hồng trước cửa phủ công tước Stedman, người tới thăm tặng quà chật ních cả đường phố, cuối cùng còn chiếm cả một bộ phận trên quảng trường. Sau khi một đội kỵ sĩ giáp đen chạy suốt đêm tới nơi, tình hình hơi huyền ảo hỗn loạn đã trở lại trật tự, các quý tộc cũng tự giác xếp thành hàng dài.

Có điều các kỵ sĩ giáp đen của gia tộc Stedman cũng không phải tới để duy trì trật tự, người không cỡi giáp, tay không rời thương, bọn họ xếp thành đội ngũ chỉnh tề đứng trên quảng trường Vườn Hồng đối diện với phủ công tước. Sau đó trong ba ngày liên tiếp, các kỵ sĩ giáp đen từ các lãnh địa của gia tộc Stedman ở các nơi chạy tới liên miên không dứt, nhóm nhỏ thì đám ba mươi người, nhóm đông thì một hai trăm người. Từng đội kỵ sĩ giáp đen về mặt trang nghiêm lạnh lùng đi qua hiềm núi Vọng Nguyệt toàn là mũi máu tươi, đi theo vết máu thiếu gia của gia tộc rỏ xuống, đi tới dưới cột hoa biểu tượng trưng cho vinh quang của đế quốc. Sau khi hành lễ kỵ sĩ long trọng nhất, họ lại chạy qua bộ thống soái cấm quân đã trở thành đồng cỏ nát, đi một vòng lớn rồi đến trước cửa phủ công tước, xếp hàng gia nhập hàng ngũ kỵ sĩ giáp đen.

Ba ngày, trọn ba nghìn kỵ sĩ giáp đen xếp thành một phương trận kỵ sĩ trên quảng trường Vườn Hồng, tay nắm trường thương đen bóng, đứng dưới nắng gắt, không ăn không uống, dường như muốn biểu đạt gì đó, hoặc nói ở sâu trong nội tâm buồn bực của bọn họ đang rục rịch muốn làm gì đó, hoặc là muốn kháng nghị gì đó.

Rốt cục bọn họ muốn làm gì?

Đám khách buôn và trăm họ kinh đô vẫn ngẩng đầu chờ xem kịch vui rốt cục phát hiện sự tình đã lớn đến mức bọn họ khó có thể thừa nhận, vì vậy trăm họ mang theo tài sản tiền nông, khách buôn thu thập vàng bạc hàng hóa, thực hiện một cuộc tháo chạy lớn mang mùi khói lửa qua bốn cửa thành kinh đô.

Một cơn gió lạnh thổi đến cuốn theo giấy vụn và rác rưởi bay dọc theo đường cái trống trải.

Sấp mưa rồi sao? Một lính cũ trên cửa thành ngẩng đầu lên nhìn, hai ngày qua mây đen vẫn luôn nặng nề như vậy nhưng lại chưa hề có một giọt mưa.

Mây đen bao phủ, gió lạnh thổi suốt đêm, nhưng mưa vẫn không rơi xuống!

Ngày thứ tư, số lượng kỵ sĩ giáp đen tụ tập trên quảng trường Vườn Hồng vẫn tiếp tục tăng. Phải biết theo hiến pháp của đế quốc, một công tước có thể nuôi nhiều nhất là năm ngàn tư binh.

Hôm nay rốt cục bóng dáng của công tước Shuster cũng xuất hiện trên triều đình, điều làm cho các quý tộc thất vọng là lão công tước không hề quát mắng giữa triều đình mà rất bình tĩnh đưa lên một thư hàm, trên thư hàm chỉ có vền vện bảy chữ.

"Xin từ chức, về nhà dưỡng lão!"

Sau đó lão công tước chấp tay mà đi không nói thêm một tiếng. Bóng lưng già nua rất là cô quạnh.

Mọi người vừa nhìn đã rõ ràng, lão công tước đang chơi trò lấy lùi làm tiến. Nhưng trong triều đình lại không có bất cứ một người nào dám đánh bạc, đánh bạc lão công tước có dám bỏ hết quyền thế nghiêng nước của mình. Nếu như hoàng đế đế quốc là một cán cân thì tất cả mọi quý tộc đại thần trên triều đình chính là những quả cân đặt hai bên cán cân để giữ cho cán cân được cân bằng. Mà quả cân của gia tộc Stedman rõ ràng là quả cân nặng nhất, một khi quả cân này được bỏ xuống, cán cân duy trì ổn định của đế quốc sẽ lập tức bị lệch.

Đương nhiên, một khi lão công tước về vườn thì hầu như tất cả các đại thần trên triều đình đều sẽ nhìn chằm chằm miếng thịt lão công tước để lại, nhưng lại không có ai có năng lực nuốt trọn và tiêu hóa miếng thịt này. Quyền thế là một món ăn cần chú ý lửa nhỏ ninh lâu, tuân tự nhi tiền, đúng không?

Cho nên, bóng lão công tước vừa biến mất ngoài cửa, Thủ tướng đế quốc, công tước Wall với hai bên tóc mai đã bạc lập tức bước ra khỏi hàng chấp tay nói với thân vương Ite thay quyền bệ hạ: "Điện hạ, tuyệt đối không được. Công tước Shuster giữ chức vị chủ chốt mấy chục năm, cục cung tạn tụy vì đế quốc, việc này cứ đợi bệ hạ về triều rồi thương nghị tiếp cũng không muộn!"

Một đám đại thần và cả thân vương Ite đều há hốc mồm, cũng không phải vì bọn họ thật sự định để công tước Shuster về nghỉ, có điều kiểu gì cũng không ngờ người đứng ra ngăn cản đầu tiên lại là Thủ tướng Wall. Cán biết từ xưa đến nay vẫn vô vẫn không đội trời chung, trong triều đình các đời của đế quốc Menied cũng là như thế. Mặc dù công tước Shuster nắm mảng ngoại giao nhưng toàn bộ thế lực của ông ta đều ở trong quân, có thể nói ông ta là đại thần quân vụ thật sự mang lớp nguy trang đại thần ngoại giao. Còn hai vị công tước Wall và Shuster này tuyệt đối là hai nhân vật đứng đầu hai khối văn võ, hầu như mỗi lần đế quốc có việc lớn cần phải đưa ra quyết định, hai người đều luôn trở mặt trắng trơn tranh chấp vì lợi ích của các bên, ngay cả qua lại riêng tư giữa hai bên cũng rất ít. Nếu như công tước Shuster đã ra khỏi hoàng cung biết người đầu tiên nhảy ra nói tốt cho mình là kẻ thù hàng chục năm thì nhất định sẽ không biết nên khóc hay cười, nói không chừng còn cảm thán một phen lâu ngày mới biết lòng người.

Đã có người dẫn đầu, vì vậy các quan chức trên triều đình lục lượt quỳ xuống không ngừng cầu tình cho lão công tước, còn có những người hùng hồn thuật lại công lao của lão công tước bao nhiêu năm qua, nói đến chỗ xúc động còn khóc nức nở, dường như biến thành một người hoàn toàn khác so với mấy ngày trước đây. Lúc này trong triều đình giống như có một cơn lũ không có chỗ thoát tràn thẳng tới chỗ thân vương Ite.

Ite cũng có khổ mà không nói nên lời, hẳn biết mấy ngày trước đây trên triều đình các đại thần đều duy trì yên lặng đối với việc thiếu gia nhà Stedman bị ám sát, đó là bởi vì mọi điểm đáng ngờ đều chỉ về phía hoàng gia. Nhưng hôm nay thì khác, các đời của gia tộc Stedman đều có uy vọng rất cao trong quân đội đế quốc, mặc dù nhiều năm trước lão công tước đã giao trả vị trí đại thần quân vụ vì chuyện của Deron Ferron, nhưng ông ta vẫn có tầm ảnh hưởng không thể so bì trong quân đội. Bây giờ nếu ông ta về vườn thì việc quân đội ở biên giới đế quốc nổi loạn hoàn toàn có thể xảy ra, các đại thần ai cũng không dám bảo đảm hậu quả của nó có dẫn tới một biến động lớn trong nội bộ đế quốc hay không. Các quý tộc có thể chỉ trích lẫn nhau trên triều đình, có thể sử dụng những chiêu số âm hiểm vì cán cân lợi ích giữa các bên, nhưng tiền đề là tòa nhà đế quốc này tuyệt đối không được xuất hiện nguy cơ đổ vỡ.

Ite đứng lên trấn an một hồi rồi quả quyết biểu thị mình sẽ lập tức tới phủ công tước giữ công tước Shuster lại, sau đó một đám đại thần mới lần lượt tản đi.

Thân vương điện hạ Ite mang hậu lễ đích thân tới thăm, người gác cổng nói thiếu gia Stedman mắc bệnh nặng, sợ thân vương lây bệnh, thân thể điện hạ ngàn vàng, lão công tước tuyệt không dám đẩy điện hạ vào hiểm địa vân vân và vân vân. Vì vậy còn chưa bước qua ngưỡng cửa phủ công tước, thân vương Ite đã phải hậm hực mà về, điểm này cũng hoàn toàn không nằm ngoài dự đoán của các đại thần.

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu, cũng chính là hai ngày sau khi công tước Shuster nộp đơn xin từ chức, vô số thư hàm bay tới như tuyết, đề thân vương Ite không đứng thẳng dậy được, đề cho các đại thần trên triều đình cuối cùng cũng nhận ra tình hình đã vượt ra khỏi phạm vi bọn họ có thể tưởng tượng được.

Trên các thư hàm chuyển về từ các nơi trong đế quốc đều chỉ có ba chữ: Xin từ chức!

Người gửi những thư hàm này bao gồm hai vị hầu tước đóng ở biên cương, còn có mười bảy vị bá tước, bốn mươi ba vị tử tước, một trăm lẻ bốn vị nam tước đóng quân ở các nơi trên đế quốc. Tổng cộng một trăm sáu mươi sáu quan chức quý tộc lớn nhỏ.

Danh sách này hầu như chiếm một phần tư quan chức tướng lĩnh quý tộc đế quốc, không phải tất cả họ đều là thế lực của gia tộc Stedman, nhưng ảnh hưởng của đế quốc bị ám sát ngay ngoài cửa kinh đô khiến bọn họ cảm thấy lạnh lòng với người thống trị đế quốc. Menied là một đất nước của kỵ sĩ, bọn họ đều là kỵ sĩ quý tộc, trong lòng bọn họ đều có một niềm tự hào sinh ra đã có: Chính nghĩa!

Lập tức không khí trên triều đình trở nên trầm lắng, rốt cục bọn họ đã rõ ràng, lần này không phải lão công tước giận dỗi đùa giỡn mà là giận thật sự, ông ta phải lấy toàn bộ sức mạnh của gia tộc Stedman ra đánh bạc, đánh bạc đế quốc phải trả lại công bằng cho gia tộc mình, hoặc là vứt bỏ gia tộc Stedman.

Nhân quan chính trị rõ ràng còn rất non nớt, thân vương Ite lau mồ hôi lạnh trên trán, một mặt gửi thư hàm khẩn cấp đến cho hoàng đế bệ hạ, một mặt lần nữa đến thăm phủ công tước, và lại lần nữa bị đóng cửa đuổi về.

Ngày thứ bảy, không trung âm u nhiều ngày rồi chợt chuyển thành mưa to, tiếng mưa rơi ào ào như gõ vào lòng người.

Các kỵ sĩ giáp đen liên tục tụ tập đến kinh đô rồi chợt cũng đã dừng lại sau khi lên tới bốn ngàn người. Các kỵ sĩ giáp đen đội mưa đứng lặng trên quảng trường Vườn Hồng, vẻ mặt bọn họ vẫn trang nghiêm nhưng khuôn mặt lại không còn lạnh lẽo, thay vào đó là hai mắt toát ra ánh đỏ cuồng nhiệt. Hình như chỉ chờ lão công tước ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ che chở cả nhà công tước từ già đến trẻ phá tan tất cả chướng ngại giết ra khỏi kinh đô. Bọn họ tin rằng với điều kiện của gia tộc Stedman, bất cứ một quốc gia nào trên đại lục cũng sẽ hoan nghênh gia tộc này.

Mưa vẫn rơi mãi, từ bình minh đến trưa không có dấu hiệu dừng lại, hình như trời muốn phát tiết toàn bộ buồn bực uất ức tích lũy trong nhiều ngày.

Kết một tiếng, cánh cổng phủ công tước đóng chặt nhiều ngày rồi chợt mở rộng, hai mươi mấy chiếc xe ngựa màu đen mang huy hiệu hoa lay on nối nhau mà ra. Các kỵ sĩ giáp đen trên quảng trường hơi xoay người, sau đó một thót ngựa chạy ra, tiếng vó ngựa giòn vang tạo thành từng đóa hoa nước chạy thẳng tới bên cạnh lão công tước đang khoác áo mưa.

Kỵ sĩ xuống ngựa, hành lễ nửa quỳ.

"Nallen, người đã đến, ta yên tâm rồi". Khuôn mặt rõ ràng hơi tiều tụy, lão công tước khẽ nhấc tay, thủ lĩnh kỵ sĩ giáp đen Nallen lập tức đứng dậy giơ tay phải lên vẫy. Các kỵ sĩ giáp đen trên quảng trường như một dòng nước lũ cuộn cuộn màu đen che chở cả tất cả mọi người trong phủ công tước đi về cửa nam kinh đô, tiếng vó ngựa đều đặn vang lên như sấm.

Trên đường đi, người không nói chuyện ngựa không hí, tiếng vó ngựa giòn giã át tiếng mưa rơi, át tiếng bánh xe lăn trên đường đá, vang vọng vào chỗ sâu trong linh hồn mỗi một người đưa mắt nhìn. Sau khi thành niên, phần lớn con cháu các đời của gia tộc Stedman đều phòng thủ biên cương cho đế quốc, trong đó đa phần bọn họ cũng không phải số ít. Cho nên nghe tin lão công tước sắp rời khỏi kinh đô, trăm họ kinh đô đều tự phát đứng ra lễ phở nghiêm túc đưa tiễn, trong lòng lại cảm thấy tiếc nuối cho vị công tước đã lập vô số công lao này. Trăm họ đều là những người thực tế nhất, ít nhất bọn họ có thể nhớ đến những điều tốt của gia tộc này, như thế là đủ.

Trong ánh mắt của hàng vạn người dân kinh đô, các kỵ sĩ giáp đen rồi chợt đi tới dưới cửa thành phía nam của kinh đô. Cửa thành đang mở, trên tường và dưới thành cũng không có quân đội ngăn cản, chỉ có một chiếc xe ngựa dừng dưới cổng thành. Xe ngựa không phải quá xa hoa rộng rãi, hai con ngựa kéo xe cũng không phải giống ngựa gì cao quý, thậm chí chúng còn bất an hơi lùi bước dưới khí thế hung hãn của các kỵ sĩ.

Một đôi tay già nua kéo màn xe bị nước mưa làm ướt nhẹp ra, lộ ra một ông già trên xe. Hình như không chịu nổi khí lạnh ngoài xe, ông già hơi run lên, sau đó mới ngẩng mặt. Trên khuôn mặt lộ vẻ uể oải tuổi già sức yếu lại mang nụ cười rưng rưng.

Đại thần đứng đầu bộ giám sát đế quốc, công tước Mexes Frost, quyền thần dưới một người trên vạn người của đế quốc đang an vị trên một chiếc xe ngựa như vậy, dừng dưới cổng thành chặn lại cả nhà công tước Shuster được mấy ngàn hắc kỵ hộ tống.

"Ta đã nói với bộ hạ, nếu người vô mộng bỏ đi thật thì nhất định sẽ đi cửa nam. Thế nào, ông bạn già, lại định bỏ nhà đi bụi à? Hay là nhớ mấy cây hoa trà ở phía nam của người rồi?" Nhìn công tước Shuster mặc áo mưa đi tới chỗ mình, Mexes thở dài một hơi trong lòng.

"Hừ!" Lão Shuster hừ một tiếng xem như chào hỏi với Mexes, lúc này đã khoác một tấm chăn bước từ trên xe xuống, trông như một lão già ốm yếu.

Mexes cười ha ha, hiểu rõ tính tình lão già kia nên cũng không hề để ý, "Đám con cháu bên dưới quấy rối, người bằng này tuổi rồi còn can thiệp vào làm gì?" Mexes đột nhiên nghiêm mặt quát lên một câu, sau đó lại cười hi hi nói, "Đây là nguyên tội của bộ hạ!"

"Ông ta cần rèn luyện đám hoàng tử hoàng tôn của ông ta, dựa vào cái gì mà lấy cháu trai ta ra làm đá mài dao?" Nghe vậy lão Shuster giận dữ, có điều đối thủ là một gã Mexes có danh xưng cáo mặt cười nên lửa giận có lớn đến mấy cũng không có tác dụng gì, vì vậy đành phải đổi ngữ điệu, bắt đầu giận dỗi, "Ba đời nhà ta chỉ có một thằng cháu trai này còn khá khâm một chút, không phải người không biết, nó là đứa ta thích nhất!"

"Lão già kia, đừng diễn vở kịch buồn nôn này trước mặt ta. Ta nghe nói lão già mà còn không chết ở nhà các người vẫn theo sát thằng cháu trai bảo bối của người một tác không rời, đáng không lại còn không biết cong móng chạy hay sao?" Mexes càng nói càng trở nên nghiêm túc, sau đó rút một tấm giấy màu vàng trong lòng ra. Lão Shuster vừa nhìn đã biết đây là thánh dụ, làm bộ chuẩn bị quỳ xuống nhưng lại bị Mexes đỡ lấy, "Được rồi, đừng làm bộ làm tịch nữa!"

"Bộ hạ thánh dụ: Đại thần ngoại giao đế quốc Shuster Stedman phạm thượng, kết đảng loạn chính, phạt đóng cửa hối lỗi ba tháng, phạt lương bổng hai năm, tất cả những người viết thư từ chức đều bị bác bỏ và phạt bổng một năm".

"Hừ!" Lão Shuster vừa nghe đã định thối râu nổi giận, có điều thấy xấp giấy trên tay Mexes không chỉ có một tờ nên lại cố nhịn nghe tiếp.

"Theo điều tra của bộ giám sát đế quốc, bá tước Charles cấu kết bộ phận thủ lĩnh cấm quân, liên thông địch quốc, mưu toan ám sát cháu ruột công tước Shuster, đại thần ngoại giao đế quốc tại núi Vọng Nguyệt, ý đồ dẫn tới mâu thuẫn giữa hoàng thất đế quốc và đại thần quân đội, chứng có xác thực, toàn bộ những người tham dự đều xử chém! Tộc nhân sung quân lưu đây!"

Thấy một chiêu này của bộ hạ đã gạt bỏ sạch sẽ mọi trách nhiệm của hoàng thất, lão công tước Shuster tức điên, nhưng nhìn thấy Mexes lại lật một tờ khác nên đành phải tiếp tục kiềm chế nghe tiếp.

"Tứ tước Geriferry Stedman phạm hạnh chính trực, là một nhân kiệt, ngày sau phải làm trụ cột đế quốc, lại có đại công giết chết Gosa Hoa Hồng Máu, phong làm kỵ sĩ thứ chín đế quốc, ban cho thần khí Tầm ma đỏ. Nay công chúa Kafiny, ái nữ của Trầm, có tri thức hiền lễ nghĩa. Trầm cho rằng hai người là trai tài gái sắc, đợi sau khi Trầm về kinh sẽ gả cho tứ tước Geriferry làm vợ!"

Kinh ngạc! Thật sự quá ngoài dự đoán của mọi người. Phong làm kỵ sĩ thứ chín đế quốc, đây là chuyện trong dự liệu. Ban cho thần khí Tầm ma đồ cũng không có gì bất ngờ. Nhưng những người hiểu rõ quy tắc quyền lợi ngầm của đế quốc sợ rằng sẽ phải chết vì ghen ghét khi biết đế quốc phải gả một vị công chúa cho gia tộc Stedman. Nghe đến đây quả nhiên lão Shuster vui vẻ ra mặt, vẻ tức giận tan thành mây khói.

"Đã vui vẻ chưa?" Mexes đưa thánh dụ cho lão Shuster đang đắc ý, chúc mừng một câu rò nói tiếp, "Lần này bệ hạ đã ra hết vốn rồi, công chúa Kafiny là cục cưng của bệ hạ đó! Làm sao, còn chưa giải tán đội ngũ huênh hoang này à?"

"Ha ha, tốt tốt, các con, hồi phủ! Ha ha!" Lão Shuster vui vẻ chỉ còn thiếu nước hoa chân múa tay, đâu còn có bộ dáng uy nghiêm lạnh lùng trước đây?

"Thế nào, lão già kia? Nhận được lợi ích là quên ta luôn sao? Không mau mời ta đi thăm thẳng cháu trai bảo bồi giương oai trước cửa hoàng cung kia?"

Hai người nhìn nhau rồi cùng cười to, tiếng cười sáng khoáy xé rách màn mưa, xua tan mây đen. Giờ khắc này rốt cục mưa đã dừng lại, mặt trời chiều lộ ra một nửa ở phía chân trời.

Trời rốt cục cũng nắng, trăm họ kinh đô xếp hàng nhìn các kỵ sĩ giáp đen đi rồi quay lại, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, át cả tiếng tiếng vó ngựa vẫn rộn ràng nhịp nhàng như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Trả Giá

"Về cuộc ám sát ở núi Vọng Nguyệt, nếu như nói trước đó bộ giám sát không biết một chút phong thanh nào thì không chấp nhận được. Chuyện này ta không muốn giấu người". Ngồi trên xe ngựa, sau khi Mexes tung câu này ra, lão Shuster không hề tỏ ra kinh ngạc bao nhiêu, ngược lại cảm thấy nếu bộ giám sát không hề phát hiện một chuyện lớn như vậy thì đúng là bệ hạ đã phí công nuôi đàn chó không có mắt này. Có điều ngay sau đó Mexes lại tung một câu làm cho lão Shuster giật nảy.

"Cado là con gái ruột của Gosa Hoa Hồng Máu".

"Cái gì?" Lão Shuster quả thực không thể tin được, ông ta tuyệt đối không ngờ Gosa lại đội cho Ursa một chiếc mũ xanh lớn như vậy, hơn nữa xem ra Ursa còn cam tâm tình nguyện đội rất nhiều năm.

"Người cho rằng, nếu không phải vì lý do này, chỉ dựa vào chút sức mạnh đó của cháu trai người mà có thể giết được Gosa sao?" Mexes hơi chán chường dựa vào ghế mềm, "Người biết đấy, bệ hạ tuổi tác đã cao, trong khi đám con cháu không có đứa nào khiến ông ta yên tâm phó thác giang sơn. Âm mưu nhằm vào Geriferry lần này buồn cười giống như trò trẻ con trong mắt chúng ta, nhưng bệ hạ dứt khoát tránh ra, để mặc bọn chúng diễn trò, chính là để xác định xem đám hoàng tử hoàng tôn này có tên nào ra hồn hay không".

Mexes vuốt vuốt trán, nhìn Shuster vẫn trầm tư không nói, "Ngược lại thẳng cháu nhà người kia lần này quả thực đã khiến bệ hạ xem trọng. Khi đó bệ hạ nói, nếu bất cứ một thẳng nào trong đám hoàng tử hoàng tôn của ông ta dám tề vào chân cột hoa biểu thì ông ta sẽ lập tức truyền ngôi vị hoàng đế cho thẳng đó, cũng để bọn chúng khỏi phải đi diễn mấy âm mưu chông chát sơ hờ này. Khi đó bệ hạ cũng nói phải gả Kafiny cho hắn!"

"Ôi, mấy năm nay chuyện của hoàng gia đã khiến bệ hạ phải hao tâm tổn trí rồi!" Shuster nói thêm một câu, đề tài này cũng dừng lại ở đây.

Mặt trời dần khuất, một chiếc cầu vòng treo cao trên bầu trời kinh đô.

Trong bảy ngày này Geriferry làm gì? Thực ra hắn không hề làm gì cả. Thân thể mất sức nghiêm trọng, còn chưa vào đến phủ công tước hắn đã hôn mê rồi, vì vậy trong bảy ngày vừa gió vừa mưa ở kinh đô, hắn bình yên nằm trên giường lớn để chịu, mơ một giấc mơ đẹp giống nhau nhưng lại vĩnh viễn không biết chán. Đương nhiên nhân vật chính trong mơ vẫn cứ là con mắt đó, và trong mơ hắn vẫn trọn mắt nhìn con mắt đó như trúng ma chướng. Đương nhiên cảm giác bóng rập vẫn tồn tại rõ ràng trong linh hồn, đau đớn tới tận nội tâm, hầu như làm người ta từ bỏ hi vọng sống đó cũng vẫn đi cùng hắn.

Buổi tối ngày thứ bảy, Geriferry lưu luyến không rời cáo biệt con mắt đó và mở mắt ra. Lúc này cảm giác bóng rập không hề biến mất giống như trước mà vẫn theo cùng hắn đến lúc tỉnh lại. Vì vậy mặt mũi hắn vận vẹo, khoe miệng hắn không ngừng co giật, cảm giác đau khó diễn tả thành lời này hành hạ hắn đến mức thậm chí hắn từng nghĩ đến tự sát. Khi hắn vừa có ý nghĩ này, hắn cảm thấy lại có thứ gì đó biến mất trong thân thể hắn, sau đó hắn suy yếu nhắm hai mắt lại, đột nhiên hắn nhớ tới một từ ngữ đáng sợ: Nguyên rủa!

Trong mơ hắn lại nhìn thấy con mắt đó, một giọng nói vang lên trong linh hồn hắn, vẫn là giọng nói cất tiếng hát khi trước: "Bất cứ thu hoạch nào cũng phải chịu trả giá".

"Ta nhận được cái gì? Vì sao ta phải trả giá như vậy?" Geriferry hét lên, giờ khắc này hắn không còn chìm đắm, trong mắt hắn chỉ có giận dữ. Hắn đã

biết, tất cả đều là do con mắt này gây ra, thậm chí bao gồm cả việc hấn sống lại ở thế giới này. Nhưng bây giờ sống không bằng chết, hấn không tìm được bất cứ niềm vui nào vì được sống.

"Ta nói ngươi đã nhận được, vì vậy ngươi đã nhận được". Âm thanh của con mắt đột nhiên trở nên rất lạnh, giọng nói quyết đoán không cho phép nghi ngờ.

Geriferry vẫn còn muốn tranh cãi, sau đó cảm giác đau đớn khủng khiếp hơn tràn đến làm cho ý thức của hấn trở nên trống rỗng. Trước đó rốt cục hấn đã hiểu rõ một lý lẽ, không thể nói lí với con mắt này được.

Trong một lần mở mắt, mang tâm tình giận dữ, Geriferry không còn suy nghĩ đến con mắt đó nữa. Sự bóng rập phát ra từ linh hồn không hề giảm bớt, hấn phát hiện lần này hấn không còn kêu lên vì đau đớn nữa, vì vậy hấn cho rằng loại đau này cũng không phải không thể chịu đựng được, sau khi quen rồi sẽ tốt.

Hấn đưa mắt nhìn bốn phía, ánh nền dịu dàng khiến hấn đã quen với tối tăm hơn là ban ngày cảm thấy hơi khó chịu, nhưng hấn cũng thích ứng rất nhanh.

Đồ nội thất bằng đàn mộc, hàng loạt giá nền bằng bạc, giường gỗ lim rộng rãi khảm ngà voi và tấm thảm với màu lót trắng tinh thêu các hình vẽ tinh xảo trong phòng đều không làm hấn chú ý. Ánh mắt hấn đang dừng hình trên người một mỹ phụ trung niên đang nằm ngủ say bên giường.

Nhìn chăm chú thật lâu, nhìn hai túi mắt sẫm màu không thể che giấu dưới đôi mắt đang nhắm chặt, một tâm tình khác thường cuộn lên trong lòng Geriferry. Tình thân đã mất nhiều năm trước hình như lập tức trở lại bên cạnh hấn, kết hợp với trí nhớ kiếp này, khỏe mắt hấn hơi ươn ướt.

"Mẹ!" Thầm cất lên tiếng gọi vừa quen thuộc vừa xa lạ này, Geriferry nhẹ nhàng nắm lấy tay mẹ, cảm giác ấm áp trong nháy mắt lan khắp trái tim. Nhìn người thân vẫn bảo vệ bên người mình 7 ngày nay, tình thân đã mất lại trở lại này khiến hấn không nói nên lời, nước mắt đã chảy tới khóe miệng.

Tay mỹ phụ nhẹ nhàng cử động, hình như phát hiện điều gì đó, bà đột nhiên mở mắt ra, ngênh đón bà là ánh mắt hơi tủi thân của Geriferry.

"Gerry, con của mẹ!" Lisa sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó nước mắt như mưa ôm con trai vào trong lòng. Loại cảm giác này tựa như đột nhiên tìm được chỗ dựa, tìm được hi vọng.

Nằm trong lòng mẹ thật ấm áp dễ chịu, Geriferry tham lam hít hương thơm của mẹ, muốn tìm về mùi vị được cưng chiều ngày xưa.

"Mẹ!" Thật lâu sau, Geriferry giúp mẹ lau vệt nước mắt trên mặt, nước mắt chính mình lại chảy ra không kiềm được. Vì vậy hai mẹ con vừa lau nước mắt cho nhau vừa cười, vô số lo lắng và bận lòng đều tan đi cùng với nụ cười này.

"Con của mẹ, nhận lời mẹ được không? Con cứ yên tâm làm một thiếu gia quý tộc tầm thường, mẹ không muốn sống cuộc sống mà ngày nào cũng phải thấp thỏm nữa!" Lisa hôn lên má Geriferry, xác lập một mục tiêu cực kỳ thông thường cho con trai mình. Geriferry dán mắt lên gò má mẹ, gật đầu. Giờ khắc này, hấn chỉ muốn dựa vào bên người mẹ.

"Một thời gian nữa, đợi thân thể con khỏe lại chúng ta sẽ đến lãnh địa nam bộ được không? Chỗ đó mặc dù nóng hơn kinh đô một chút nhưng lại thanh tịnh hơn ở đây rất nhiều". Thấy con trai ngoan ngoãn hiếm thấy sau khi trở về, Lisa cẩn thận thăm dò ý kiến hấn.

"Vâng!" Geriferry trả lời rất quyết đoán, hấn dự đoán mấy ngày nay kinh đô bị một bãi nước tiểu và một mối lửa của mình khuấy long trời lở đất, đưa chính mình lên đầu sóng ngọn gió để muôn người chú ý chưa bao giờ là thói quen của hấn, ít nhất hiện nay hấn không muốn mẹ nhìn thấy mặt tiêu cực của mình.

Nhìn đứa con trai đau ốm trong lòng, vị kiều nữ của gia tộc cổ xưa tên gọi Fonseca ở tỉnh Rita phía đông đế quốc này thậm chí đau buồn, đồng thời vẫn duy trì vẻ từ ái của người mẹ. Mặc dù bây giờ đang là đêm khuya, bà vẫn lấy lược chải lại mái tóc vàng hơi rối cho con trai, qua gương mặt tuần láng mà trắng xanh của con trai, Lisa lơ mơ nhìn thấy dáng dấp của chồng mình.

"Con của mẹ đã lớn rồi!" Thì thào tự nói, Lisa quay mặt đi che giấu nước giọt nước mắt lại sắp rơi xuống, nước mắt rơi xuống không cảm lòng được vì nhớ nhung thật sâu, vì tưởng nhớ người chồng đã rời nhà bỏ đi nhiều năm. "Deron, con trai của chúng ta đã cao bằng chàng rồi!"

Một bàn tay lạnh buốt hơi run rẩy nhẹ nhàng lau nước mắt cho Lisa đang xuất thần. Đương nhiên Geriferry biết mẹ đang đau buồn vì chuyện gì, bất cứ một người mẹ nào nhìn thấy con trai đã trưởng thành cao lớn gần bằng chồng đều sẽ không thể không nhớ tới người chồng đang ở xa mình. Chỉ có điều câu "Con sẽ tìm bố về giúp mẹ" vẫn lần hai vòng trong cổ họng Geriferry rồi lại bị hấn cắn răng nuốt xuống. Trước khi có đủ sức mạnh, hấn không muốn hứa hẹn gì với ai khác, đặc biệt là hứa hẹn với phụ nữ. Nhưng trong lòng hấn vẫn cứ hạ quyết tâm phải tìm được bố về, ngọn lửa này đã bắt đầu nhen nhóm trong lòng hấn và không thể dập tắt nữa.

Lisa nắm lấy tay Geriferry, trên mặt mang nụ cười đau buồn, "Con của mẹ, hôm nay mẹ rất muốn khóc, con cho phép mẹ được khóc một hồi nhé? Sau này mẹ sẽ làm một người mẹ có trách nhiệm!"

Để an ủi mẹ đang buồn bã, Geriferry kể cho bà nghe một câu chuyện cười của kiếp trước, "Có lần, một thằng ngốc lấy cắp ví tiền của người ăn mày, bị người mù nhìn thấy, người cầm hét lớn một tiếng làm người điếc giật nảy. Người gù thấy người đứng ra, người què nhảy lên đá một cước, tội phạm truy nã định bắt hấn mang đến bộ trị an thì người mất rồi nói, thôi nể mặt tôi tha cho nó đi!"

Quả nhiên Lisa đã cười, mặc dù khóe miệng chỉ hơi cong lên nhưng vẻ u sầu trên trán vẫn nhạt đi rất nhiều. Bất kể là vì chuyện cười này thật sự rất buồn cười hay là để đáp lại tâm tư của con trai, tóm lại gương mặt nhiều năm chưa từng giãn ra của Lisa đã lộ ra nụ cười, nhất tiểu khuynh thành, Geriferry cho là như vậy.

"Mẹ, nếu mẹ không ngại thì con muốn tạm thời làm một thằng ngốc lấy cấp vi tiền của người ăn mày, như vậy các đại nhân vật định tấn tâm tư vì con có nhìn thấy cũng coi chính mình như một người mù. Mặc dù có lúc không tránh được bị người khác hét lớn một tiếng, nhưng ít ra không có ai đá một cước sau lưng con. Cho dù có trời con đến trước mặt hoàng đế bệ hạ, chỉ cần ông nội đứng ra nói một tiếng: Nó chỉ là một thằng ngốc, nể mặt ta tha cho nó, vậy thì thỉnh thoảng con có làm bậy cũng sẽ không có ai tính toán nữa!"

"Ha ha..." Thấy con trai mình nói chuyện thú vị, so sánh lão công tước với người mất rồ, Lisa lập tức cười ngặt nghẽo không để ý đến hình tượng. Sau đó thấy con trai nhìn mình với ánh mắt rất nghiêm túc, bà mới biết hình như Geriferry đã hạ quyết tâm phải làm như vậy.

"Con ạ, nếu như con cho rằng làm thế rất thú vị thì cứ việc làm những chuyện không ảnh hưởng toàn cục như vậy đi, mẹ ủng hộ con!" Giờ khắc này rốt cục Lisa phát hiện con trai mình đã khác trước, xuất phát từ bản tính của người mẹ, bà cho rằng sự khác thường này có nghĩa là con trai mình đã lớn lên rồi.

"Vậy thì bây giờ chỉ có mẹ và lão Khuê Nô biết con sẽ giả ngu, con muốn mẹ đừng để người thứ 3 biết, dù là ông nội cũng thế. Có được không mẹ?" Geriferry cẩn thận thăm dò, thực ra lúc đầu hẳn định giấu luôn cả mẹ, chỉ có điều sau khi tính lại nhìn thấy mẹ vẫn ngày đêm bảo vệ mình không rời nửa bước, hẳn mới phát hiện mình không hề kiên cường như hẳn vẫn tưởng.

Sau khi hơi kinh ngạc, Lisa vẫn gật đầu mặc dù không hiểu vì sao.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, ngọn lửa trên giá nến nhẹ nhàng nhấp nháy. Lisa và Geriferry hơi kinh hãi nhìn ra cửa phòng không biết đã mở ra từ khi nào. Sau một khắc, một bóng dáng im hơi lặng tiếng bay từ ngoài cửa vào, đứng trong góc tối của căn phòng.

Không phải lão Khuê Nô thì là ai?

Sau khi đặt Geriferry nằm xuống, Lisa bước lên đón vị lão quân gia mà ngay cả lão công tước cũng phải kiêng kỵ mấy phần này, sau đó hành lễ long trọng với lão quân gia đã quen cúi người đó. Có thể mang con trai từ vùng đất đen tối đi ra, Lisa cho rằng, bất kể thân phận của đối phương như thế nào thì bà cũng phải bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Lão Khuê Nô nhắm mắt, thần nhiên nhận lễ, thậm chí cũng không nghĩ đến việc hơi tránh né một chút.

Lisa đứng dậy, hơi lo lắng quay lại nhìn con trai rồi ra khỏi cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

"Lão Khuê Nô, mấy ngày nay bệnh lạ trên người ta không phát tác". Geriferry nắm chặt tay ông già đã đi tới bên giường, cảm giác quen thuộc đó lập tức trở lại bên người. Lão Khuê Nô gật đầu, "Ta cũng đang cảm thấy kì lạ".

"Đại khái là vì ta đã lần ra một số bí quyết, tạm thời còn nói không rõ. Thôi, không nói những chuyện này nữa". Geriferry sờ sờ mắt phải, "Nói cho ta nghe tình hình bên ngoài thế nào".

"Thiếu gia, không thể không nói bãi nước tiểu của ngài dưới chân cột hoa biểu đó rất có thâm ý. Lão nô rất tò mò, khi đó rốt cục là ngài nghĩ thế nào?" Trên gương mặt tiêu tụy của ông già trên mặt lộ ra một thoáng đỏ ửng hưng phấn, hiển nhiên một khi đã tò mò thì người già còn cổ chấp hơn cả thiếu niên.

"Nếu như ta nói khi đó ta không nhận được thì người nhất định sẽ không tin". Geriferry chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của lão Khuê Nô nên cố tình câu giờ cho ông ta càng thêm tò mò.

"Thiếu gia, ngài nhất định không biết bãi nước tiểu đó đã mang đến cho ngài cái gì". Lão Khuê Nô cũng tung ta một chiêu tương tự, có điều rốt cục ông ta vẫn nhớ đến thân là nô tài, cho nên sau khi thành công kéo ra hứng thú của Geriferry đã lập tức công bố đáp án, "Một bãi nước tiểu đối lấy một công chúa, thiếu gia, có ngoài dự liệu của ngài không?"

"Công chúa?" Quả nhiên Geriferry kinh ngạc ngồi bật dậy lau mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ đến tuổi tác của hoàng đế, hẳn rất sợ ông ta gả cho mình một công chúa đã trở thành quả phụ vì chồng chết, hẳn vội vã hỏi với vẻ sợ hãi, "Công chúa nào?"

Nhìn vị thiếu gia đối mặt với Orc cuồng hóa trong hẻm núi Vọng Nguyệt sắc mặt vẫn không đổi, sau khi đánh chết với một chiêu hoa lệ lại găm hẳn lên vách đá một cách hoa lệ hơn nữa nhưng lúc này rốt cục cũng lộ ra vẻ hoảng hốt, lão Khuê Nô không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Nếu tai của lão Khuê Nô không có vấn đề thì chắc là Kafiny điện hạ!"

"Kafiny!"

Lần này người cảm thấy tai có vấn đề là Geriferry, mặc dù nghe nói lão hoàng đế đã hứa hẹn sẽ gả Kafiny cho người nào giết được Gosa, nhưng dù sao đó cũng là lời nói riêng tư, không phải hứa hẹn chính thức. Hơn nữa dù sao gia tộc Stedman cũng còn nắm binh quyền, theo lý thuyết và quy tắc chính trị ngầm của đế quốc, dù thế nào vị công chúa này cũng không thể rơi xuống tay Geriferry được.

"Kafiny, Kafiny..." Nhắc đi nhắc lại cái tên này, trong đầu Geriferry nhanh chóng hiện lên những trí nhớ liên quan đến vị công chúa mang tên đó, cuối cùng những mẩu trí nhớ này kết nối lại trở thành một kí ức hoàn chỉnh.

Là con gái do vị hoàng phi trẻ tuổi nhất sinh ra sau khi hoàng đế của đế quốc đã qua năm mươi tuổi, vừa sinh ra Kafiny đã chắc chắn sẽ nhận được muôn vàn sủng ái. Nhưng dù được lão hoàng đế cưng chiều, các vương công đại thần ca tụng, vị công chúa điện hạ vốn nên điều ngoa ngang ngược này

lại tỏ ra tương đối thấp giọng, đến tận sau khi thành niên mới từ từ xuất hiện trước mặt người đời, dựa vào sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, trí tuệ hơn người, nhân phẩm trí tuệ và cả tâm tính lương thiện, nhanh chóng giành được sự thừa nhận của cả bình dân lẫn quý tộc kinh đô. Người của đế quốc Menied gọi Kafiny là đóa bách hợp tím của đế đô, còn mọi người trong liên minh thần thánh thì hình dung phẩm hạnh hoàn mỹ của vị công chúa điện hạ này là mặt trăng Ronage.

Geriferry sờ sờ mắt phải, lại không phải để trấn an luồng sức mạnh có thể bạo động bất cứ lúc nào trong cơ thể, mà đây đã trở thành hành động theo thói quen của hắn. Bây giờ hắn chỉ muốn làm cho trái tim đang bồng bềnh vì hư vinh của mình yên tĩnh lại, sau đó hắn nói một câu suýt nữa làm lão Khuê Nô đang ngồi bên giường sợ đến mức phải chui vào gầm giường.

"E hèm, lão Khuê Nô! Ta muốn đào hôn, ngươi nhất định có biện pháp đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cách Nhìn Của Thăng Ngụ

Người may mắn hay để lộ thất đức, còn kẻ xui xẻo thì thường cho thấy mỹ đức.

Không thể nghi ngờ, Kafiny là một người may mắn, nhưng lại không lộ rõ ác đức, điều này làm cho trái tim vừa mới thoát khỏi hư vinh của Geriferry cảm thấy khó tin. Nhận được muôn vạn sủng ái, công chúa Kafiny không hề ngang ngược nổi giận vô cớ, cũng không say mê trong những bữa tiệc lớn nhỏ giống như các thiên kim quý tộc khác, ngược lại xuất hiện trước mặt người đời với một tư thế cực kỳ bình thản, từ từ giành được danh vọng, điều hòa thù hận giữa các quý tộc thế hệ trẻ, vô tư giúp đỡ những bình dân có cuộc sống túng quẫn, nụ cười rực rỡ khiến người nhận cảm thấy đây không phải bố thí mà là sự ban tặng của người đại biểu cho thần thánh.

Lại liên tưởng đến hai lần chặn giết liên tiếp gặp phải sau khi mình thoát khỏi Thần miếu, Geriferry không cho rằng việc này không có quan hệ gì với cô nàng tình nhân trong mộng của tất cả các đệ tử quý tộc này.

Có điều sau khi nhìn thấy vẻ mặt khó xử trên mặt lão Khuê Nô, Geriferry biết không thể chống lại miệng vàng lời ngọc của một vị đế vương, trừ phi hắn muốn chạy trốn đến núi sâu làm dã nhân suốt đời.

"Lão Khuê Nô, lấy một người phụ nữ như vậy có tính thách thức quá cao, đột nhiên ta hơi hối hận vì bãi nước tiểu đó rồi!" Đối mặt với người phụ nữ hoàn mỹ vô khuyết trong mắt người đời, đóa bách hợp tím trong mơ của bao nhiêu đệ tử quý tộc này, hình như Geriferry không có bất cứ lý do gì để kháng cự.

Lão Khuê Nô vẫn yên lặng không nói.

"Mặt trăng Ronage!" Khóe miệng Geriferry lộ ra một nụ cười châm chọc, vừa rồi hắn còn phải vùng vẫy trong đêm tối, cho dù trời có ban cho hắn một mặt trăng thì cũng cũng không có cách nào chiếu sáng tiền đồ của hắn, ngược lại sẽ khiến bóng đêm bên cạnh hắn ngày càng dày đặc, đến tận lúc đèn gãy sống lưng vốn đã yếu ớt của hắn.

Hơn nữa bây giờ tính mạng của hắn đang bị con mắt trong cơ thể nắm chặt, có trời mới biết ngày mai sẽ như thế nào, hoặc là cơ bản không có ngày mai.

"Thiếu gia, cô ấy chỉ là một người phụ nữ!" Sau khi nói ra một câu không nhanh không chậm, trên mặt lão Khuê Nô vẫn không có bất cứ tâm tình nào.

"Đúng vậy, chỉ là một người phụ nữ". Đương nhiên Geriferry có thể nghe hiểu ý tứ trong lời nói của lão Khuê Nô, đột nhiên phát hiện chính mình quá mức cẩn thận, quá mức lo sợ hãi huyền, hoặc muốn hoặc coi những kẻ thù xung quanh quá mức mạnh mẽ và tự hù dọa chính mình. Còn hắn chỉ là một thằng ngu, thằng ngu phải không sợ trời không sợ đất, không có gì phải né tránh mới đúng. Nghĩ tới đây, trên mặt Geriferry lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, "Vậy thì, lão Khuê Nô, là ai muốn giết ta và xuất phát từ lý do nào? Mấy ngày nay chắc ngươi cũng đã biết rồi. Đừng mang cái lý do để chính quyền thoái thác đổ đến giải thích với ta".

"Thiếu gia, ta muốn nghe quan điểm của ngài hơn". Trong mắt lão Khuê Nô thoáng hiện lên một vẻ chờ mong, ông ta kỳ vọng vị thiếu gia bỏ ra từ đồng người chết này mang đến nhiều vui mừng hơn cho ông ta.

Geriferry hít sâu một hơi, cố gắng khắc chế không để cảm giác bồng rập trong cơ thể không thể hiện ra mặt, "Nếu như ta nhớ không lầm thì gã huyết tộc tấn công chúng ta ở vùng đất đen tối thuộc về phe cánh của nhị hoàng tử Simba, còn bản thân Simba lại đảm nhiệm chức vụ ở cấm quân, như vậy thoát nhìn hai lần tấn công hẳn đều không thể thoát khỏi liên quan. Đương nhiên, có lẽ chỉ có thằng ngu mới cho rằng Simba sẽ nhiều lần chặn giết chúng ta trắng trợn như vậy, nhưng thật đáng tiếc, bây giờ ta chính là một thằng ngu".

"Thiếu gia, xin thiếu gia cho phép ta ca ngợi cơ trí của ngài", Lão Khuê Nô cười như nở hoa trên mặt, "Một quý tộc mới bao giờ cũng thích giá họa cho người khác, còn một quý tộc thâm niên thì sẽ đủ thông minh để giá họa cho chính mình. Thiếu gia, trong đấu tranh giữa quý tộc, âm mưu càng đơn giản thì thông thường lại càng hữu hiệu. Bởi vì phần lớn quý tộc đã quen suy nghĩ đen tối nên thích phức tạp hóa vấn đề. Lúc này điều chúng ta cần làm chính

là phán đoán như một thằng ngu".

"Lão Khuê Nô, bây giờ ta là kỵ sĩ thứ chín của đế quốc rồi. Người nói xem, nếu ta giết luôn Simba thì có nằm trong phạm vi đặc xá không?"

Lão Khuê Nô lập tức giật nảy, vội vàng xoa tay, "Điều này tuyệt đối không được. Dựa theo luật pháp đế quốc, sát hại con cháu trực hệ của hoàng tộc và đại thần đế quốc thuộc về tội mưu nghịch, không có gì khác phản quốc cả. Có điều giết chết nhanh vuốt bên người hãn thì lại không có vấn đề gì. Vấn đề bây giờ là, thiếu gia..." Lão Khuê Nô nói, vẻ mặt tiếc nuối.

Vấn đề là bây giờ Geriferry còn không có sức mạnh tương xứng với danh hiệu kỵ sĩ thứ chín này, cho dù có cơ hội đi giết Simba thì hãn cũng không có năng lực tự mình động thủ, dù thế nào thì việc này cũng khiến danh hiệu kỵ sĩ đế quốc của hãn có vẻ không chuẩn mực lắm.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì, chẳng lẽ cứ để yên như vậy?" Geriferry rất không cam lòng. Minh xuyên việt đến thân thể này không dễ dàng gì, hơn nữa còn có một gia tộc quyền thế nghiêng ngả triều đình, có một lão gia nô sâu không lường được, có đoàn hắc kỵ danh chấn thiên hạ, còn có một ông bố có sức mạnh nằm ở thượng đỉnh đại lục hiện nay đang chu du bên ngoài. Hãn vốn tưởng rằng mình có thể sống một hồi không kiêng nể gì, không ngờ mình vẫn chỉ là một quân cờ trên bàn cờ vương quyền, một quân cờ suýt nữa bị thế lực hoàng tộc bóp nát.

"Thiếu gia, có những món nợ chỉ có thể tự mình đi đòi lại, chúng ta không ngại tạm thời ghi nhớ". Nói xong lão Khuê Nô cho Geriferry một ánh mắt lực bất tòng tâm.

Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, ưu điểm Geriferry tự nhận là lớn nhất của mình chính là thù lâu nhớ dai, cho nên hãn rất đồng ý với lời của lão Khuê Nô. Hơn nữa chuyện như vậy chỉ có chính mình tự động thủ đòi nợ mới có cảm giác thành công.

Mặt trăng từ từ hạ thấp xuống chân trời phía tây, sau một khắc, bóng tối dày đặc che phủ trời cao mông lung, bình minh đã bắt đầu ngấp dưới tấm chăn của đêm tối.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa đến gần rồi dừng lại ngoài cửa phòng Geriferry. Sau hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Lisa bung một bát tổ yến nóng hổi đi vào, lộ ra một nụ cười xin lỗi với con trai và lão quản gia đang suy tư một số vấn đề.

Sau khi đặt bát tổ yến trên chiếc tủ đầu giường, Lisa áp má vào gương mặt tuấn tú của con trai rồi mỉm cười đi ra khỏi phòng. Khi đưa tay khép cửa phòng lại, bà nghe thấy một câu trước kia con trai bà chưa bao giờ nói với bà.

"Con cảm ơn mẹ!"

Một câu đơn giản của Geriferry khiến Lisa ngoài phòng lập tức hơi run rẩy, "Con ta thật sự lớn lên rồi!" Lau trán, Lisa mang vẻ mặt mỉm cười thỏa mãn rời đi.

Gió đêm thổi đến, hình như chỉ trong nháy mắt đã thổi loãng tối tăm vô biên ở phía chân trời, tạo thành một khe hở màu trắng sáng ở phương đông xa xôi.

"Lão Khuê Nô, bây giờ ta như thế này, người định sẽ huấn luyện đôi tay này của ta thế nào?" Sau khi uống hết bát súp tổ yến, trên gương mặt trắng xanh của Geriferry rốt cục hiện lên màu máu.

"Thiếu gia của ta, thay vì đôi tay hiện này còn rất thông thường này của ngài, ta muốn tin tưởng vào đầu óc của ngài hơn!" Lão Khuê Nô chăm chú nhìn mắt Geriferry, đặt bàn tay trắng tinh như ngọc của mình trong lòng bàn tay Geriferry, "Xin hãy tin tưởng ta, ta sẽ khiến cho đôi tay xem như tầm thường này của ngài biến thành phi phàm!"

Geriferry mỉm cười, cười rất vui vẻ, rất chân thành, "Lão Khuê Nô, trước hết cũng không vội huấn luyện đôi tay này, nhưng còn con mắt trong thân thể ta đó, người phải nghĩ cách gì đó cho ta!"

Lão Khuê Nô ngẩn ra, trên gương mặt từ ái lộ vẻ hơi xấu hổ. Đối với con mắt mà Geriferry nói, lúc đầu ông ta tỏ thái độ hoài nghi, đến tận lúc Geriferry tung một đòn động trời với gã Orc cuồng bạo ở trong hẻm núi Vong Nguyệt, rốt cục ông ta mới tin tưởng sức mạnh có thể bóp nát gỗ hắc thiết như bóp nát một nắm bùn mỗi khi thiếu gia phát bệnh chắc chắn có quan hệ không thể chia lìa với con mắt thiếu gia vẫn thường nhắc tới.

Sau khi về kinh đô, mấy ngày nay ông ta cũng không nhàn rỗi. Bất kể là thư viện hoàng gia đế quốc hay là phòng sách ở đại giáo đường trung ương đế quốc, ông ta đã trộm không ít sách cổ phủ đầy bụi bặm được tàng trữ, nhưng không có quyển sách nào ghi lại truyền thuyết có liên quan đến một con mắt. Điều này làm cho một người thích nắm giữ tất cả mọi chuyện trong tay như lão Khuê Nô rốt cục cảm thấy một chút khó khăn.

Trên đại lục Thương Mang đã không còn thần tích, ma pháp từ từ suy tàn, còn đấu khí thì từ từ phát triển đến thượng đỉnh. Bất luận là hệ thống tu luyện đấu khí đa dạng hay là các đấu kỹ uy lực mạnh mẽ, dù không phải có thể thấy khắp nơi trên đại lục Thương Mang nhưng dù sao cũng dễ dàng hơn nhiều so với tu luyện ma pháp.

Nghề nghiệp chiến đấu trên đại lục Thương Mang bình thường được phân chia làm mười hai cấp bậc. Cấp thấp lại được chia làm cấp một, cấp hai, cấp ba, giai đoạn này đấu khí không thể phát ra ngoài, vèn vèn chỉ có thể tăng thêm một phần sức mạnh và tốc độ. Cấp trung cũng chia làm ba cấp tương ứng là bốn, năm và sáu, giai đoạn này đấu khí đã có thể phát ra ngoài, tăng thêm sức phòng ngự nhất định. Cấp cao chia làm ba cấp bảy, tám và chín, giai đoạn này đấu khí phát ra ngoài rất đậm, và có thể đưa đấu khí vào vũ khí để tăng sức sát thương.

Mà một chiến sĩ đến cấp cao thượng đỉnh, cũng chính là cấp chín, thì là ngưỡng cửa của tất cả mọi người. Nếu như chín cấp đầu có thể tu luyện đạt tới nhờ vào sự chăm chỉ khổ cực thì ba cấp tiếp theo chăm chỉ lại hoàn toàn không đủ, phải cần linh hội trong chiến đấu. Đến cấp mười mới xem như bước lên con đường của người mạnh, đấu khí đã như thực chất, ngoài ra còn có thể dùng đấu khí để biến ảo thành đấu kỹ riêng của mình. Chính vì như vậy,

tuyệt đại đa số mọi người cả đời đều mắc kẹt ở ngưỡng cửa cấp chín.

Geriferry tu luyện là đấu khí Bá Liên được lưu truyền nhiều đời trong gia tộc Stedman, tên như ý nghĩa, khi tu luyện đến một mức độ nhất định, loại đấu khí này có thể hóa thành một đóa Bá Liên, có thể công có thể thủ, uy lực vô cùng, diệu dụng vô biên.

Đấu khí của Geriferry có thể miễn cưỡng tính là cấp năm, hơn nữa trước kia hắn vốn lười biếng nên nền tảng cũng không vững chắc, cấp bậc đấu khí gần như đều được tăng lên nhờ ngoại lực, chẳng hạn như dùng các loại thuốc quý. Sau này nếu muốn tiếp tục thăng cấp, trừ khi gặp được các loại thiên tài địa bảo hiếm thấy có thể tăng cấp bậc đấu khí, nếu không sẽ cực kì khó khăn. Hiển nhiên Bá Liên và hắn không có duyên phận với nhau.

Cho nên trước tình hình bản thân Geriferry như vậy, lão Khuê Nô đã thiết kế riêng một bộ phương thức tu luyện cho hắn, nói đơn giản thì chính là chuyển từ sức mạnh là chính kỹ xảo là phụ trước kia sang kỹ xảo là chính sức mạnh là phụ. Đây cũng là chuyện cực chẳng đã, ai bảo trước kia hắn không chịu coi trọng tu luyện đấu khí.

Đương nhiên, đối với Geriferry mà nói, nếu như con mắt trong cơ thể đó chịu phối hợp một chút thì sức mạnh căn bản không phải vấn đề. Còn vấn đề không có sức phòng ngự do đấu khí tạo thành thì cùng lắm sau này bỏ tiền ra mua bộ giáp da rồng hoặc vảy rồng là xong. Đương nhiên, hầu như bất cứ thứ gì dính dáng đến rồng đều cực kỳ hiếm gặp.

Đoạn bên trên là Geriferry tự mình an ủi theo chiều hướng lạc quan nhất.

Sáng sớm ngày thứ tám sau khi Geriferry về kinh, lão Khuê Nô kéo tay Geriferry đi tới cửa phủ công tước, chỉ bốn ngàn kỵ sĩ giáp đen đứng sừng sững trên quảng trường nói, "Nếu có bọn chúng mà ngài vẫn bị giết thì cho dù ta ở bên cạnh ngài cũng không làm nên chuyện gì!"

Sau đó lão Khuê Nô biến mất, ai cũng không biết ông ta đi đâu.

Sáng sớm, trên quảng trường Vườn Hồng tỏ ra lạnh lẽo buồn tẻ, thỉnh thoảng có người dân kinh đô muốn đi dạo một vòng nhưng nhìn thấy đao thương san sát và các kỵ sĩ giáp đen vẻ mặt trang nghiêm nên đều tránh ra thật xa. Geriferry uể oải kéo cây trường thương đen bóng đi đến chính giữa quảng trường, cây thương ma sát lên mặt đá cẩm thạch phát ra tiếng ken két chói tai, khiến người nghe nổi da gà.

Đám hắc kỵ khề nhúc nhích, thủ lĩnh hắc kỵ Nallen dẫn ba vị kỵ sĩ giáp đen đi ra khỏi đội hình. Ba con ngựa ô dưới hông bọn họ bước đi rất đều, chậm rãi đi theo vết trắng do cây thương của Geriferry để lại trên mặt đá, lúc nào cũng giữ đúng khoảng cách năm trượng.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Luyện Tập Kỹ Xảo

Giữa quảng trường Vườn Hồng có một đài phun nước hình trăng non, chủ thể của đài phun nước là một con ngựa trời trắng muốt giương cánh muốn bay, từng dòng nước màu trắng phun ra từ trong lỗ mũi con ngựa bay với cái đầu ngẩng cao, từng giọt nước trong suốt bay khắp nơi tạo thành một vầng sáng bảy màu dưới ánh mặt trời. Từ xa nhìn lại, cả bức tượng khiến người xem có cảm giác thần thánh, giống như một người hầu của thần ở thiên giới không ngừng thay mặt chủ thần vẫy cam lộ xuống nhân gian, làm cho người đời e sợ và thành kính.

Còn lúc này Geriferry đang đứng bên cạnh hồ nước, hai tay nắm trường thương không ngừng đâm vào tia nước gần hắn nhất, giống như một đứa bé to xác nghịch nước một cách vô vị. Nhưng bất kể là từ tư thế đứng thẳng hay là vẻ mặt nghiêm túc của hắn, chúng ta đều có thể đọc được hai chữ "Nghiêm túc".

Trên thực tế, quả thật Geriferry đang "nghịch nước" rất nghiêm túc. Khi rơi xuống, từng tia nước bay theo hình parabol đã bị cắt thành vô số giọt nước nối liền nhau, còn việc hắn phải làm không phải là dùng trường thương đâm vào từng giọt nước trắng sáng lấp lánh đó mà là đâm vào khe hở giữa những giọt nước.

Theo lời của lão Khuê Nô, bao giờ hắn liên tục đâm được một ngàn lần trong một canh giờ mà mũi trường thương không hề dính nước thì có thể tiến hành bài tập tiếp theo. Cho nên từ sáng sớm Geriferry đã tới nơi này, bắt đầu cố gắng để mình có thể sống trên đời này lâu hơn một chút.

Cứ cách một thời gian là Geriferry lại đứng thẳng lên thở dốc một hồi, nhân tiện lau khô cây trường thương ướt sũng. Phương thức tu luyện vừa bắt đầu đã nhất định là một quá trình cực kỳ buồn tẻ và chán nản này lại khiến Geriferry luyện tập rất say sưa. Bởi vì bất kể là chính hắn khiếp trước hay là Geriferry trước đây đều không có một mục tiêu rõ ràng, còn bây giờ, hai kiếp làm người, hắn đã liên tiếp trải qua chèn ép và hăm hại, rốt cục đã xác định cho chính mình một mục tiêu, đó chính là cố hết sức sống lâu hơn một chút. Mặc dù mục tiêu này không hề vĩ đại, nhưng thân ở giữa vòng xoáy, hiện nay Geriferry cũng chỉ có thể nghĩ tới đây. Vì vậy hắn cho rằng chỉ cần còn sống, sống đội trời đạp đất, thì có nhiều đau khổ hơn nữa hắn cũng có thể chịu đựng được.

Mấu chốt là khi hắn chăm chú nhập tâm tu luyện vũ kỹ, hắn có thể di chuyển sức chú ý của mình đối với cảm giác bông rã trong linh hồn.

Mặt trời lặn lẽ đi chuyển ngang qua bầu trời, từng đóa hoa nước nở tung tóe trên đầu mũi thương, bắn đến trên mặt Geriferry, cùng mồ hôi làm quần áo hần ướt đầm. Cánh tay cầm trường thương từ trầm ổn mạnh mẽ dần trở nên bủn rủn vô lực, sau đó là run nhè nhẹ. Cho dù như vậy, Geriferry vẫn cứ kiên trì.

"Ta không phải một thiên tài, cho nên thứ duy nhất ta có thể dựa vào chỉ còn lại có chăm chỉ!"

Chính giữa quảng trường khô nóng, mồ hôi Geriferry chảy như mưa. Bốn kỵ sĩ mặc nguyên bộ giáp đen vẫn duy trì khoảng cách năm trượng với Geriferry, ngồi yên trên ngựa không hề nhúc nhích, ngay cả những con ngựa dưới hông bọn họ cũng chưa từng di động cho dù chỉ là một bước nhỏ.

Thình thoảng công tước Shuster cũng tới trước cửa phủ công tước, đứng xa xa nhìn cháu trai đang cầm thương nghịch nước, trên gương mặt ngưng trọng lộ ra vẻ u sầu mơ hồ. Trước khi đi lão Khuê Nô đã nói với ông ta, Geriferry đã mắc một loại bệnh lạ ở vùng đất đen tối, vì vậy đầu óc trở nên không tốt. Thực ra lão công tước biết lời này của lão Khuê Nô vẫn rất khách sáo, thế nào là đầu óc không tốt? Chẳng phải là ngu ngốc sao?

Lão công tước thở dài một hơi, bắt đầu bước vào bên trong phủ, trong lòng suy nghĩ xem có cần mời giáo chủ Mitter ở đại giáo đường trung ương để quốc tới xem giúp Gerry một chút hay không. Nếu thật sự không được thì chỉ còn cách đích thân mang cháu trai đến tổng bộ Giáo đình ở núi Kim Cương xin Giáo hoàng đại nhân nghĩ cách.

Khô luyện hồi lâu khiến bắp thịt trên hai cánh tay Geriferry đau đớn như bị kim đâm, hai tay cầm thương chống xuống đất giữ vững thân thể lung lay sắp đổ, miệng không ngừng thở phì phò. "Kỵ sĩ trung cấp chó má gì, có lẽ trước kia tên nhóc này còn chưa bao giờ luyện thương đài hoàng cả!" Geriferry chửi bới thân thể này một câu rồi quay đầu nhìn thấy mẹ hắn đã dẫn theo hai thị nữ đứng phía sau hắn từ bao giờ.

"Con của ta, đến giờ về ăn cơm trưa rồi!" Lisa mỉm cười bước tới, cầm chiếc khăn mặt khô ráo trên tay thị nữ giúp Geriferry lau mặt, sau đó lại lấy một quả hồng xà ướp lạnh trong chiếc lồng thị nữ còn lại mang theo và đích thân đưa vào miệng Geriferry.

Geriferry mỉm cười với Lisa, nhai quả hồng xà giòn thơm rồi nuốt vào bụng. Một cảm giác mát lạnh chạy từ cổ họng xuống bụng, hình như đã lập tức đẩy lùi không ít mệt mỏi. Sau đó hắn thô bạo giật lấy lồng quả từ trên tay thị nữ, kẹp trường thương vào nách, vừa kéo trường thương đi theo mẹ về phủ công tước vừa ngậy ngốc cho từng quả hồng xà vào miệng.

Phòng ăn trong phủ công tước là một căn phòng nhỏ nằm bên phải sảnh yến tiệc. Cái gọi là nhỏ tức là khi so với sảnh yến tiệc có thể chứa đồng thời mấy trăm người. Không tráng lệ như sảnh yến tiệc, sắc điệu chủ yếu của phòng ăn là ấm áp. Vách tường không trang trí chỉ quét một lớp sơn màu phấn, mấy bức tranh mỹ vị là điểm nhấn duy nhất của căn phòng. Bốn chiếc ghế bằng gỗ đàn mộc có đệm dựa xếp hai bên bàn ăn hình bầu dục, trên bàn đặt mấy bộ đồ ăn bằng bạc được lau chùi sáng lấp lánh.

Bây giờ chúng ta hãy để ý đến bộ dáng của Geriferry sau khi vào phòng ăn. Nếu như lúc trước Geriferry đi từ quảng trường đến phòng ăn với một vẻ uể oải thì bây giờ, nhìn mỹ vị đầy bàn, hình tượng hắn hoàn toàn không khác ma chết đối đầu thai. Bất kể là cá thồn bon chanh được nướng vàng ruộm, hay là gan ngỗng om tương được trang trí thành hình bông hoa, lại hoặc là tôm nõn rang mềm đuôi phượng đỏ kiêu diễm, tóm lại những thứ dao nĩa tinh xảo đó hoàn toàn trở thành đồ trang trí, hắn dùng tay khai chiến luôn. Vị thiếu gia quý tộc ngày thường ở nhà luôn có cử chỉ đứng mực, động tác tao nhã này lập tức đập tan hình tượng của mình trước mặt một đám nô bộc và thị nữ.

Hai tay toàn dầu mỡ và cái miệng căng phồng đến mức không thể nhai nổi của hắn khiến ngay cả Lisa đã có chuẩn bị tâm lý cũng phải há miệng. Bà không nghĩ tới đứa con trai già ngu lại dùng cách này để ngênh đón vị gia chủ sắp bước vào phòng ăn. Nhìn Geriferry đã sắp bò lên trên bàn và lão công tước đang chậm rãi đi tới trên hành lang, Lisa vội vàng kéo Geriferry đã đưa một đầu gối lên trên bàn xuống, còn chưa kịp lau sạch vết bẩn trên tay hắn thì lão công tước đã xuất hiện trước cửa phòng ăn với một bộ đồ đơn giản.

Nhìn thấy lão công tước với vẻ mặt uy nghiêm, Lisa và đám người hầu vội vã thi lễ, chỉ có Geriferry vẫn ngo ngắc nhai đồ ăn trong miệng.

"Gerry, mau chào ông nội đi con!" Lisa nhắc nhở con trai với bộ dáng bất an, vì con trai, bất kể là hành động hay là vẻ mặt, bà đều phải tỏ ra giống hệt mẹ của một thằng ngu.

Geriferry lưu luyến không muốn rời đưa ánh mắt ra khỏi đồng mỹ vị đầy bàn, nhìn về phía vị tổ phụ đặt vô số kỳ vọng vào mình này bằng ánh mắt hơi sợ hãi và nhút nhát. Lúc này công tước Shuster cũng thu hồi vẻ kiêu ngạo, ánh mắt từ ái lập tức trở nên u tối sau khi nhìn thấy Geriferry, sau đó rút cục nặn ra một nụ cười đắng chát trên gương mặt tiêu tụy, gật đầu với thằng cháu trai ngày xưa từng vô cùng sùng ái.

Geriferry cũng rất phối hợp nhếch miệng cười với lão công tước, sau đó phun toàn bộ đồ ăn trong miệng về phía lão công tước, phun lên cả mặt lẫn người lão công tước, phun khiến trái tim những người khác trong phòng ăn đều nhảy lên đến cổ họng.

Con giận dữ lời đình trong dự kiến không hề xuất hiện, lão công tước nhận lấy khăn mặt thị nữ đưa, lau mặt xong chỉ rất bình tĩnh nhìn Geriferry rồi xoay người bước đi, nói với Lisa, "Nếu không đủ thì kêu nhà bếp mua thêm, phủ công tước của ta vẫn có đủ tiền để nuôi sống một thằng ngu!"

Ra đến cửa, lão công tước cố ý quay lại nhìn Geriferry, ông ta muốn nhận ra một sự thay đổi nào đó trong tâm tình Geriferry trên mặt hắn, nhưng sau khi lão công tước xoay người Geriferry đã vội vã quay lại tiếp tục cuộc chiến với đồng đồ ăn.

Hiển nhiên lão công tước đã thất vọng.

Trên hành lang, hình như giờ khắc này lão công tước đã già đi rất nhiều, bước chân khỏe mạnh trước đây lúc này lại hơi lão đảo làm mọi người nhìn mà xót xa mãi không thôi.

"Xin lỗi ông nội!"

Ngẫu nhiên quay lại, Geriferry nhìn thấy bóng lưng hơi rung động của ông nội, một giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt bị hắt che kín bằng nguyên một con lợn sữa quay...

Sau khi ăn trưa, Geriferry ngủ một lát. Không có biện pháp, đây là thói quen lưu lại từ kiếp trước, may mà các quý tộc đế đô cũng có thói quen ngủ trưa, điều này làm cho Geriferry nhất tâm muốn thể hiện bản sắc tham ăn tham ngủ của một thằng ngu ra hành động càng như cá gặp nước.

Sau "nhiều lần" Lisa thúc giục, Geriferry mới bò dậy khỏi giường với hai mắt ngái ngủ, đưa tay cầm lấy cây trường thương được hắt dựng ở đầu giường rồi lại kéo ra ngoài. Lúc đi ra cửa, Nallen vẫn mang ba gã hắc kỵ đi theo phía sau hắt. Trong lúc Geriferry cho rằng cuộc sống ở kinh đô của hắt sẽ tiếp tục diễn ra như vậy thì một tiếng kêu to vui mừng đã kích thích trí nhớ hơi lẫn lộn của hắt.

"Gerry! Đúng là người sao? Chết tiệt, sao bây giờ lại trở thành thế này? Chẳng lẽ người trở nên ngu ngốc như lời đồn thật à?" Một thiếu gia quý tộc hình thể gầy gò, vóc người hơi thấp bé so với Geriferry, ngoại hình xấu xí, ăn mặc hơi lòe loẹt, lại có một mái tóc dài chải ngược về phía sau đứng bên cạnh quảng trường niềm nở kêu lên.

Adidas! Một cái tên quen thuộc lập tức thoáng hiện trong đầu Geriferry, nhìn gã bạn cũ với bộ dáng thô tục, theo ánh mắt kiếp trước của hắt thì gã này rất có tố chất nhìn trộm, trong lòng Geriferry gian nan dâng lên một cảm giác nhiệt tình. Chỉ có điều trên gương mặt hắt vẫn mang nụ cười ngớ ngẩn hoàn toàn vô hại, chỉ dừng lại vờ vờ một giây rồi tiếp tục đi về phía trước, để Adidas vờ về mặt chờ mong một cái ôm nhiệt tình sau khi xa cách lại phía sau.

"Gerry, ta là Adidas mà! Người không nhớ à? Xin người đừng nhìn ta với ánh mắt như thế, ta thật sự rất đau lòng, cho dù người trở nên ngu ngốc thì cũng không nên quên ta chứ!"

Câu này nghĩa là gì? Thế nào mà ngốc rồi cũng không thể quên người? Hiển nhiên gã Adidas này đã buột miệng vì tức giận. Geriferry chuẩn bị nghe vị bạn tốt ngày xưa hầu như luôn ở bên mình như hình với bóng này với một tâm tính tự nguyện.

"Gerry, chẳng lẽ người quên năm mười tuổi chúng ta đã cùng nhau đầu độc chết con chó đen trông nhà của bá tước Neil, sau đó mò vào phòng tiểu thiếp của hắt nhìn lên cô nàng đó tắm rửa à? Khi đó nếu không phải người đánh rắm rõ to thì chúng ta đã không bị phát hiện, sau đó chúng ta đã bị cấm túc nguyên một tháng!"

Quả nhiên vừa mở miệng đã không có lời hay, tên quái vật thô tục này bắt đầu khoe khoang những chuyện không hay ho gì trong quá khứ.

Geriferry vẫn tiếp tục kéo cây thiết thương của hắt đi về phía trước, không hề xúc động, tiếng ma sát chói tai khiến Adidas đi theo phía sau Geriferry rất giận dữ, sau khi đưa tay bịt tai chạy lên vài bước lại tiếp tục bới móc quá khứ không dám nghĩ lại của Geriferry.

"Còn nhớ năm người mười lăm tuổi không? Khi đó người cá với ta những nữ tu sĩ thoát nhìn nghiêm trang đó đều không mặc quần lót. Vì vậy người đóng giả một thiếu gia quý tộc đáng thương bị lạc đường tín ngưỡng đến phòng sám hối ở giáo đường nghe nữ tu sĩ giảng đạo cứu rỗi, để ta đi theo phía sau vén trường bào của nữ tu sĩ lên xem, kết quả làm hại ta suốt nửa bị kỷ sở hộ điện thiếu sống vì tội băng bổ thánh thân!"

"Vậy khi đó người có nhìn thấy quần lót của nữ tu sĩ không?" Suýt nữa bật câu này ra khỏi miệng, Gerry hận không thể bịt miệng tên quái vật đáng ghét phía sau lại. Xem ra ngu quả nhiên tầm ngư, mã quả nhiên tầm mã.

Khi rốt cục Geriferry cũng đi đến bên đài phun nước và bắt đầu đâm tia nước như một bức tượng gỗ máy móc, Adidas chưa dừng lại nhai dứt khoát ngồi xuống bên cạnh hắt, tiếp tục kể lại những chuyện xấu hổ của hắt và Geriferry ngày xưa. Mặc dù những câu chuyện đó không hề dễ nghe, nhưng cả buổi chiều Adidas vẫn không hề dừng lại, điều này làm cho trong lòng Geriferry cũng thấy cảm động vì gã bạn cũ này.

Sau khi thân thể vừa phục hồi như cũ, chưa kịp đợi Gerry trở về, Kate và Ephrai đã trở lại chiến trường Dolores. Không còn sự đe dọa của Gosa Hoa Hồng Máu, Dolores chính là sân khấu để những gã con em quý tộc có thể lực như bọn họ đại triển quyền cước.

Điều này làm cho Geriferry thấy hơi cô đơn, nhưng bây giờ có Adidas, cuối cùng cuộc sống buồn tẻ và chán nản của hắt cũng có thêm một chút niềm vui.

Vì vậy bắt đầu từ hôm nay, bên đài phun nước ở quảng trường Vườn Hồng, ngoài một thằng ngu cả ngày cảm trường thương đâm tia nước lại có thêm một gã Adidas cả ngày bám lấy Geriferry, không ngừng kể lại những chuyện hắt cho rằng thú vị.

Vị thiếu gia Adidas lập chí dùng những đề tài thú vị xấu xa thiếu lành mạnh này để đánh thức tâm trí đã trở nên ngu ngốc của Geriferry nói đến mức hai môi môi như, miệng lưỡi bốc khói, nhưng vẫn không có một phản ứng nào khác ngoài thỉnh thoảng nhận được vài tiếng cười ngây ngô của Geriferry.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Công Chúa Thăm Dò (1)

Hạnh phúc không có tiêu chuẩn, cách hiểu của mỗi người đối với hạnh phúc cũng không giống nhau. Có người nói, giúp đỡ người khác, giải cứu người

khác trong nguy nan chính là một loại hạnh phúc. Có người nói, khỏe mạnh mới là hạnh phúc lớn nhất, triển vọng của con cái cũng là hạnh phúc. Có người nói, cả nhà khỏe mạnh sum vầy, cuộc sống hòa thuận chính là hạnh phúc, không lo ăn không lo mặc, thăng quan phát tài, vận may liên tục chính là hạnh phúc.

Để làm cho tất cả mọi người bên cạnh người cùng được hạnh phúc với người, người sẽ phải đi làm một người không gì không biết, một người hài hước vui nhộn, một người hoàn mỹ vô khuyết!

Bây giờ Geriferry có hạnh phúc không?

Nếu như nhất định phải nói, vậy thì hẳn đang quanh quẩn giữa hạnh phúc và không hạnh phúc. Hạnh phúc của hắn được thành lập trên nền tảng đau khổ của chính hắn.

Mỗi ngày ăn thoải mái một bữa không kiêng nể gì, ngủ say một giấc, trong mơ giao lưu một hồi với con mắt trong thân thể bằng phương thức "chỉ có thể ngầm hiểu, không thể giải thích bằng lời", sau đó tinh thần phấn chấn kéo trường thương điển tấu một khúc nhạc ken kết sồn gai ốc trên đường đi tới quảng trường, tiếp theo đứng bên đài phun nước đâm loạn một trận. Sau khi phát tiết hết tinh lực toàn thân, trong lúc nghỉ ngơi lại nghe vị thiếu gia quý tộc Adidas không có việc gì này lật lại những chuyện cũ thú vị năm xưa. Cứ cách ba ngày lại bị bệnh lạ hành hạ một lần, thể nghiệm khoái cảm đau đến cực hạn đó. Geriferry cho rằng mình rất hạnh phúc.

Mỗi ngày một vài đám binh dân kinh đô hoặc gia nô quý tộc nhàn chán lại đến trên quảng trường cách Geriferry thật xa chỉ chỉ trỏ trỏ, qua vẻ mặt tràn ngập khinh thường của bọn họ, Geriferry có thể đoán được những lời khó nghe họ đang thầm thì với nhau. Chẳng qua cũng chỉ là: Mặt trắng Ronage cắm vào bãi phân trâu là gã thiếu gia Geriferry ngu ngốc, hoặc thiếu gia Geriferry bị ác ma nhập hồn. Tóm lại, một kỵ sĩ thứ chín đã trở thành thằng ngu, một anh hùng đế quốc bị ác ma nhập hồn hay bị nguyên rủa sẽ không có người nào yêu quý, đây chính là hiện thực.

Ngay cả đám thị nữ và người hầu trong phủ công tước, khi nhìn Geriferry, trong mắt bọn họ đã không còn vẻ tôn kính ngày xưa mà thay vào đó là vẻ miệt thị. Lão công tước cũng rất ít khi chạm mặt Geriferry, thỉnh thoảng có gặp hắn trong phủ cũng chỉ gặp thoáng qua hắn với ánh mắt hờ hững, có lúc cũng đứng lại ở một chỗ rẽ nào đó nhìn theo chốc lát, hình như đang tưởng nhớ thằng cháu trai thông minh lanh lợi ngày xưa.

Tất cả những điều này khiến Geriferry cảm thấy khó chịu. Nếu chỉ có lời đồn và vu hãm nhảm nhí thì còn có thể làm bộ không quan tâm, nhưng ánh mắt ngày càng lạnh lùng của lão công tước này khiến trong lòng Geriferry rất khó coi thường. Tuy nhiên hắn lại cần lão công tước phải có thái độ đó, chỉ có như vậy thì kẻ thù trong bóng tối mới tin rằng hắn là một thằng ngu.

"Chẳng lẽ truyền thừa của gia tộc thật sự quan trọng hơn tình thân sao?" Một đêm khuya khi nằm mơ, Geriferry thăm dò con mắt trong thân thể đó. Hình như con mắt này cảm nhận được tâm tình buồn bực của Geriferry, nó không còn vui vẻ nhảy nhót trong đầu Geriferry như trước kia mà trở nên bình tĩnh hiếm thấy. Đồng tử mê người hơi co lại, con mắt bỗng bình thản, hình như có tiếng ca ảm áp vang lên, sau đó Geriferry quên hết rất nhiều chuyện buồn rầu. Giờ khắc này hắn chỉ cảm thấy vui vẻ và ngọt ngào, giống như nằm nghe tiếng ru rồi ngủ say trong lòng mẹ, vô cùng bình yên...

Nhận lời mời của lão công tước, hồng y giáo chủ Mitter của đại giáo đường trung ương đế quốc Menied đích thân tới phủ công tước chặn trị cho Geriferry. Trước mặt vị hồng y giáo chủ có vẻ mặt từ ái nhưng lại uy nghiêm này, rốt cục Geriferry không còn dám làm càn. Geriferry đứng trước mặt vị giáo chủ trên người tràn ngập hơi thở thánh khiết này với vẻ e sợ, thân thể hắn run nhè nhẹ, đồng thời hay tay vịn vào góc áo rất mạnh.

Sau một chuỗi chú ngữ tối nghĩa rất dài của hồng y giáo chủ Mitter, một làn ánh sáng thánh khiết tỏa ra từ đôi tay hồng hào của ông ta rồi trùm lên người Geriferry khiến trái tim hơi thấp thỏm của Geriferry lập tức tràn ngập ước mơ vô hạn đối với những gì tốt đẹp. Có điều sắc mặt vẫn ngây ngốc như cũ của Geriferry khiến vị hồng y giáo chủ chẳng mấy khi ra tay thi triển phép thuật "Thần thánh cứu rỗi" này uống phí một phen ý tốt.

"Có thể khẳng định thằng bé này không trúng nguyên rủa tà ác, càng không phải là ma quỷ nhập hồn, điểm này ta có thể bảo đảm. Đương nhiên hiện tượng này rất có khả năng là linh hồn bị kích thích mãnh liệt, sau đó tư duy của nó bị tổn thương. Bình thường sau một thời gian thì tình hình này sẽ biến mất".

Sau khi cho lão công tước uống một viên thuốc an thần, hồng y giáo chủ Mitter lại cho ông ta thêm một viên thuốc hi vọng. Có thể nói vị thần côn già này nắm cực rõ tâm tư của lão công tước, kết quả của việc này là trong lúc lão công tước uống trà với hồng y giáo chủ thì một phần quà có giá trị xa xỉ đã lặng lẽ được đưa lên chiếc xe ngựa với bề ngoài mộc mạc và bên trong hoa lệ đó của Mitter.

Sau khi rời khỏi phủ công tước, vị hồng y giáo chủ có vẻ đang cần làm tốt quan hệ với gia tộc Stedman này lập tức gửi một bức thư mật khẩn cấp đến Giáo đình thần thánh, trong thư chỉ có năm chữ: "Chìa khóa, đã tìm được".

Geriferry không để ý cả buổi chiều lão công tước nói những chuyện gì với Mitter, sau khi lãng phí thời gian trọn một buổi sáng, hắn lại trở lại bên cạnh đài phun nước. Không có gì bất ngờ xảy ra, Adidas vẫn chờ đợi ở đó, nhìn thấy Geriferry, hắn lộ ra một nụ cười rực rỡ, sau đó lại bắt đầu không ngừng lăm bầm.

Geriferry đứng chéo hai chân một trước một sau, đầu hơi cong, thân trên hơi nghiêng về trước, mắt nhìn chăm chăm vào nước gần nhất, hai tay vững vàng nắm thương rồi đâm ra nhanh như chớp.

"Ồi, vẫn không được!" Nhìn vết nước cực nhỏ trên mũi thương, Geriferry thờ dãi hơi chán nản, sau đó lại thực hiện hành động vừa rồi vô số lần nữa. So với mấy ngày trước đây hắn đã tiến bộ hơn nhiều, ít nhất cánh tay cầm thương đã ổn định hơn nhiều, hơn nữa thời gian thực hiện động tác cũng lâu hơn.

Kafiny nhìn hình ảnh mình trong gương, hơi nhú mày, không phải vì không hài lòng với kết quả trang điểm của mình mà vì nhớ tới người mình sắp phải gặp đó, vị thiếu gia quý tộc nghe nói đã biến thành một thằng ngu.

Thực ra Kafiny không hề muốn đi gặp vị kỳ sĩ thứ chín được bao quanh bởi vô số vinh quang kia vào thời điểm hiện tại. Trong lòng Kafiny, bất kể Geriferry có khoác lớp áo ngoài vinh quang đến đâu thì cũng không thể nào rửa sạch được linh hồn sớm đã sa đọa và loang lổ tiếng xấu của hắn. Nhưng cuối cùng nàng cũng biết phụ hoàng đã chính miệng hạ chỉ dụ, hầu như không có khả năng thay đổi.

Chẳng lẽ mình thật sự phải sống cả đời với thằng ngu kia?

Khuôn mặt vốn bình tĩnh của Kafiny lúc này lộ ra một nụ cười giận dữ, tăng thêm vài phần xinh đẹp ngang bướng cho vẻ ngoài dịu dàng của cô. Nghĩ đến tai họa do hai ông anh trai gây ra, cuối cùng mình lại trở thành vật hi sinh cho cục diện cân bằng trên triều đình, dù vẫn luôn thanh nhã nhưng lúc này nàng cũng khó có thể đè nén sự oán giận dưới đáy lòng.

"Kafiny, đi gặp chồng chưa cưới có khác, hôm nay trang điểm lâu thế!" Một trọng nói trong trẻo như tiếng chuông bang lên bên ngoài phòng, một cô gái xinh đẹp với nụ cười châm biếm bên khoe miệng thò đầu vào phòng nhìn Kafiny đang chỉnh lại trang phục với vẻ mặt nghiêm ngạo.

"Sonia, thôi em không cần đi làm gì. Người biết bây giờ hắn như thế mà, có đi xem cũng có ý nghĩa gì đâu". Kafiny đeo một chiếc vòng tay bằng hổ phách lên tay trái, trên gương mặt trắng muốt của nàng trong gương lộ ra một nét u sầu mơ hồ.

"Ai da, chị Kafiny, không phải chị thương thằng ngu kia đấy chứ? Được rồi, em thề khi gặp mặt em sẽ cố gắng ít chế giễu hắn". Sofia vui sướng chạy từ cửa vào như một con chim nhỏ xinh đẹp, đưa tay nắm tay Kafiny vẫn còn đang làm bộ chỉnh lại dây chuyền rồi kéo Kafiny ra khỏi phòng.

Trên quảng trường Vườn Hồng rộng rãi, để có thể làm cho gã bạn cũ Geriferry hoàn toàn tỉnh lại, mấy ngày nay có thể nói Adidas đã dốc hết tâm huyết, ngay cả da miệng cũng bóng nhất một lớp nhưng hiệu quả lại không có bất cứ khởi sắc nào. Rốt cục cảm thấy vô vọng, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, hắn dựa vào một bức tượng bên cạnh quảng trường và bắt đầu ngáp ngủ.

Sau một hồi không ngừng đâm tia nước, hầu như Geriferry đã dùng hết một chút sức mạnh cuối cùng trong thân thể. Hắn hơi chóng mặt chóng trường thương đứng thờ, đầu dựa vào tường thương, sau đó con mắt trong cơ thể đó đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn không hề có dấu hiệu báo trước. Con mắt vẫn bình tĩnh lơ lửng, vẫn đẹp đẽ như cũ, lại ít đi một phần mê hoặc, có thêm một phần nghiêm túc. Đúng vậy, một vẻ nghiêm túc cổ chấp.

Vì vậy thân thể Geriferry lại đứng thẳng lên như ma xui quỷ khiến, tay cầm trường thương, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm tia nước đang rơi xuống trước mắt. Sau một khắc, trường thương trong tay đâm về phía trước như một tia chớp màu đen, uy thế mạnh mẽ và tốc độ nhanh chóng khiến mũi thương chưa tiếp xúc với tia nước thì tia nước đã hơi lồm về sau. Ánh đen trên mũi thương thoáng xuất hiện, dễ dàng cắt đứt tia nước. Giọt nước bắn ra như từng mũi phi kiếm màu bạc đâm vào nền của đài phun nước bằng bạch ngọc, để lại những lỗ nhỏ tinh mịn.

Geriferry ngỡ ngàng nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi trong con mắt đó, nhất tâm này được làm chậm lại nhiều lần, giống như cảnh quay chậm trong TV ở kiếp trước, khiến hắn có thể nhìn rõ ràng từng chi tiết đặc sắc. Sau đó hắn nhìn thấy vẻ miệt thị trong con mắt đó, một loại ngạo khí miệt thị muốn dân thiên hạ.

Khi Geriferry thoát ra khỏi con mắt đó để trở lại hiện thực, hắn phát hiện mình đang ôm trường thương nằm co quắp trên mặt đất như một bãi bùn, toàn thân trên dưới không còn một chút xiú sức mạnh nào. Nhìn mũi thương khô ráo không hề có vết ướt, lại cảm thụ loại cảm giác hư thoát, toàn thân mềm nhũn vô lực này, nhất thời Geriferry bình tĩnh.

Geriferry biết, một thương đó không phải ảo giác mà là chính mình vừa mới đâm ra, chỉ có điều sau một nháy mắt mạnh mẽ là bộ dáng chật vật thật sự khó coi. Lần trước đâm chết gã Orc ở núi Vọng Nguyệt là hắn mượn sức mạnh ngập tràn sinh ra trong cơ thể khi phát bệnh, mỗi một chi tiết trong cả quá trình hắn đều tự mình cảm nhận được. Nhưng lần này thì khác, mặc dù sự mạnh mẽ trong nháy mắt đó cũng do thân thể này phát ra, nhưng hắn chỉ là một con rối, hoặc nói cách khác, linh hồn hắn chỉ là một kẻ đứng nhìn. Không thể nghi ngờ, trong nháy mắt đó con mắt đã kiểm soát thân thể hắn.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, điều này làm cho Geriferry cảm thấy rất lưỡng lự. Mặc dù hắn vẫn biết rõ con mắt đó không có ác ý với mình, nhưng bây giờ hắn vẫn sợ nó sẽ tranh đoạt quyền khống chế thân thể này với hắn. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Geriferry lập tức nhận thấy sự khinh thường trong con mắt đó.

"Rốt cục ngươi muốn làm gì?" Geriferry hét lên không tiếng động trong lòng, hắn còn không kịp nghĩ nhiều hơn hoặc xa hơn thì tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe nghiêng lên mặt đường truyền đến đánh gãy luồng suy nghĩ vừa có chút đầu mối của hắn.

Bốn con ngựa Anto trắng muốt bước chân nhịp nhàng kéo một chiếc xe ngựa bốn bánh màu tím đi tới. Ván gỗ trên bốn vách thùng xe chạm rỗng nhiều chỗ và điêu khắc rất nhiều hoa văn tinh xảo, mùa hè ngồi một chiếc xe ngựa như vậy vừa mát mẻ lại vừa thể hiện ra phẩm vị của người trên xe. Chính giữa phía trước xe ngựa có khảm một huy hiệu trái tim sư tử mang vương miện, cho thấy chủ nhân của chiếc xe ngựa này là người của hoàng thất.

Một con gió mát thổi đến, chiếc xe ngựa này đi trong gió mát hây hây tới bên đài phun nước rồi dừng lại. Thủ lĩnh hắc kỳ phía sau Geriferry từ trên ngựa nhảy xuống, đi tới đứng nghiêm bên cạnh Geriferry đang nằm trên mặt đất. Sau khi ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua các kỳ sĩ cầm quân hộ tống phía sau xe ngựa, hắn buông hai mắt xuống lặng lẽ nhìn thiếu gia đang uể oải dưới đất.

Sau khi mở cửa xe, người đánh xe còn chưa kịp đặt chiếc thang đang mang trước xe xuống bên dưới cửa xe thì một cô gái buộc tóc đuôi ngựa mặc váy liền áo màu lam đã vội vã nhảy xuống trước. Đôi mắt to màu nâu mang vẻ tò mò nhìn quét qua một vòng, toàn thân thả lả ra một loại mỹ cảm linh động lại không thiếu nhã nhặn. Nàng khẽ nghiêng hai hàng lông mày lá liễu, ánh mắt trong veo và tinh khiết, sau khi nhìn thấy mục tiêu bên đài phun nước đang nằm trên mặt đất với tư thế nửa sống nửa chết, khoe miệng nàng khẽ mỉm cười châm chọc.

Cạch một tiếng, rốt cục người đánh xe cũng đặt chiếc thang nặng nề xuống dưới cửa xe. Một phụ nữ mặc váy công chúa trắng tinh được hai thị nữ đỡ hai bên chậm rãi đi ra khỏi xe. Giờ khắc này, trời đất dường như trở nên âm trầm, ngay cả ánh nắng gay gắt trên đầu cũng trở nên mềm mại nhẹ nhàng hơn.

Mái tóc vàng ngang eo nhẹ nhàng bay trong gió nhẹ, một đôi mắt màu lam xanh thắm như nước biển, một chuỗi mã não màu tím đeo trên cái cổ cao làm nổi bật nước da trắng như tuyết của nàng. Cái mũi hơi nhẵn lên, đôi môi đỏ hén mở, cô gái này luôn mang nụ cười thân thiết, bình thản đứng ở đó, bình thản nhìn Geriferry đang nằm dưới đất, giống như một sinh linh không thuộc về thế gian này.

Đúng vậy, bình thản. Bình thản nhìn Geriferry đang vùng vẫy tìm cách đứng dậy, trên gương mặt không lộ ra bất cứ tâm tình nào, tựa như đang quan sát một tên hề trình độ thấp kém biểu diễn.

Hai cô gái đẹp như tiên nữ này dường như từ trên trời giáng xuống đi tới trên quảng trường Vườn Hồng cùng với một cơn gió mát, còn ánh mắt các nàng đồng thời rơi vào trên người Geriferry, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn không thể không bò lên.

Người xuống xe đầu tiên có ánh mắt xảo quyệt khinh thường, dường như chỉ cần nhìn thoáng qua đã thấy rõ bản chất của Geriferry, không sai, đó là một thiếu gia ngu ngốc lười biếng. Người xuống xe sau ung dung bình thản, ánh mắt lảng lảng nhìn kỹ Geriferry, hình như muốn dùng đôi mắt màu xanh thắm đưa hắn vào một thế giới khác màu lam.

Người thấy mùi hương thiếu nữ thoang thoảng đặc trưng gió mát đưa tới, Adidas lau nước miếng bên khóe miệng và tỉnh lại. Đôi mắt ngái ngủ nhanh chóng mở đến cực hạn, nước miếng tự nhiên lại chảy ra. Sau đó vị thiếu gia nhà quý tộc này véo bấp đùi chính mình, nhanh chóng khẳng định đây tuyệt đối không phải đang nằm mơ rồi vội vã đứng dậy. Sau khi chỉnh lại trang phục với động tác tự nhận là rất thanh nhã, hắn lau khô nước miếng bên khóe miệng lần nữa, háng giọng, treo nụ cười kín đáo quen thuộc bên miệng rồi mới đi đến chỗ Geriferry. Có điều hắn đi ba bước lại ngừng đầu một lần, cộng thêm nụ cười dờ ờ trên gương mặt, thật sự khó có thể che giấu bản chất thô tục của hắn.

"Này, thiếu gia nhà Stedman, chẳng lẽ giáo viên lễ nghi riêng của ngươi không dạy ngươi lễ nghi nên có khi gặp một vị công chúa sao?" Thấy Geriferry nhìn mình và Kafiny chăm chăm, nhất thời Sonia quên đi phương chỉ là một thằng ngu, hai mắt tròn trũng, hai tay chống nạnh, gầm lên một tiếng rất dũng mãnh.

Geriferry chỉ nhìn thoáng qua Nallen bên cạnh với vẻ dờ dẩn, sau khi thấy Nallen gật đầu, hắn không hề bước tới quỳ một gối hôn bàn tay ngọc trắng muốt của công chúa mà quay đầu về phía hai cô gái và cười ha ha, lộ ra một hàm răng trắng tinh.

Lần này hắn thật sự khiến Sonia nổi giận, gân xanh thoáng hiện trên trán, nàng đưa tay gạt roi ngựa của người đánh xe làm bộ phải đi lên cho Geriferry một roi.

"Sonia!"

Giọng nói giống như âm thanh của tự nhiên lập tức xâm nhập linh hồn mỗi người, Kafiny giữ chặt Sonia đang chuẩn bị nổi bão, sau đó nhìn về phía Geriferry và lộ ra một nụ cười xin lỗi, như gió mát lướt qua mặt, khuynh đảo chúng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thử Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Công Chúa Thăm Dò (2)

Người duy nhất không hề cử động là Geriferry. Sau khi nhìn thấy con mắt đó, hắn phát hiện mình đã có sức miễn dịch rất mạnh đối với người đẹp. Cho nên trong lúc ánh mắt người khác trở nên mê say, hắn chỉ thu nụ cười ngây ngô lại, rất lạnh lùng cúi đầu nhìn và vuốt ve cây trường thương trong tay giống như nhẹ nhàng ve vuốt gương mặt mịn màng của người tình, chăm chú và thân thiết.

"Hừ, ngươi là đồ sâu mọt không biết lượng sức, cặn bã trong quý tộc, kẻ nhếch nhác trong nhà Stedman. Vậy mà còn học người khác chạy đi tham gia chiến tranh, đến lúc trở thành hình dạng này quay về lại muốn gây tai họa cho công chúa!" Sonia nói một hồi, nước mắt đã đảo quanh trong mắt.

Thế nào là không cần lý lẽ? Đây chính là không cần lý lẽ.

Geriferry có thể thấy, mặc dù cô gái này nói rất cay độc nhưng cũng có thể cảm nhận được nàng thật sự suy nghĩ cho Kafiny. Lúc này Kafiny lại duy trì yên lặng, đôi mắt xinh đẹp của nàng nhìn chăm chú vào gương mặt góc cạnh rõ ràng của Geriferry, hình như muốn nhìn thấu lớp nguy trang của kẻ dối trá này.

"Này, Sonia, phải giữ khẩu đức chứ. Tùy ý nhục mạ một người bệnh hình như không phải phẩm chất nên có của một thực nữ!" Lưu luyến thu hồi ánh mắt từ trên người công chúa, giữa người đẹp và tình bạn lâu năm đương nhiên Adidas phải lựa chọn tình bạn. Hắn ưỡn ngực nghĩa khí đứng về phía Geriferry, trong lúc trách móc Sonia, ánh mắt hắn đã đảo quanh ba vòng trên ngực đối phương.

"Ngươi là đồ cặn bã để đồ, một con chó của nhà Stedman, tổ tiên ngươi cũng chỉ xứng liếm gót chân nhà Frost của ta. Có tin nếu còn nhìn nữa là ta sẽ móc mắt ngươi ra hay không?" Bị cặp mắt dâm dăng của Adidas nhìn đến nổi gai ốc, Sonia trở nên quá khích, hai mắt bắn ra hung quang làm Adidas giật bắn mình. Vừa mới chuẩn bị tránh ra sau lưng Geriferry theo thói quen, Adidas chợt nhớ ra Geriferry đã trở thành một thằng ngu.

Thấy Adidas hoảng sợ như vậy, trong lòng Sonia mới dễ chịu hơn một chút, thần thái đắc ý đã bắt đầu dào dạt trên gương mặt, chỉ có điều...

"Sonia?" Geriferry nhìn Sonia với ánh mắt ngỡ ngàng, rồi lại quay đầu nhìn về phía Adidas bên cạnh, thì thào tự nói, "Sonia Frost, hình như mấy ngày trước đây đã nghe người nói đến cái tên này?"

Mặt Adidas lập tức trở nên trắng bệch, Geriferry gõ gõ đầu, nhìn Sonia với ánh mắt đã trở nên cảnh giác, sau đó chợt nhớ ra, lớn tiếng cười nói, "Ha ha, nhớ ra rồi. Mấy ngày trước đây không phải người nói trước kia chúng ta đã lấy trộm quần lót của cô ta sao? Cái quần lót có hình thỏ trắng ấy!"

"Người đứng là thằng ngu!" Adidas oán trách một câu rồi chỉ muốn chết quách cho xong. Chuyện như thế này làm sao có thể nói ra trước mặt đương sự được. Hắn lặng lẽ di động hai bước tránh ra sau lưng Geriferry, hẳn thật sự không chịu nổi ánh mắt lúc này đã sắc như dao cau của Sonia.

Mặt Sonia lúc xanh lúc đỏ, nếu không có Kafiny giữ lại, nàng thật muốn lập tức dùng roi quật chết hai kẻ xấu xa này. Sau đó nàng xoay người nhào vào trong lòng Kafiny lớn tiếng khóc lên, dường như vừa phải chịu đựng oán hận và tủi thân cực lớn.

Adidas lên nhìn Sonia đang khóc tới tấp trời đất, lau mồ hôi lạnh trên trán rồi lên dựng một ngón tay cái lên với Geriferry.

Geriferry lại không để ý những chuyện này, dù sao thằng ngu cũng không cần da mặt, hẳn có rất nhiều biện pháp đối phó loại đại tiểu thư ngang ngược như Sonia. Đã khôi phục được một chút sức mạnh, hắn lại tiếp tục nâng trường thương lên bắt đầu đâm tia nước trước mặt.

Được Kafiny dịu dàng an ủi, Sonia đã ngừng khóc, có điều hai vai vẫn rung lên như cũ, giải thích với Kafiny bằng giọng nghẹn ngào đứt quãng, "Chị Kafiny... Em không sao, em sẽ không chấp vật hai kẻ cặn bã hạ lưu vô sỉ hèn hạ... Em chỉ... chỉ cảm thấy không cam lòng cho chị thôi". Sau đó trên mặt vẫn còn vệt nước mắt, Sonia đột nhiên ngừng đầu quát Geriferry, "Chị Kafiny, chị thật sự định để thằng khốn không bằng cảm thú này hủy mất hạnh phúc cả đời của chị sao?"

"Hạnh phúc à?" Kafiny dịu Sonia, nhìn bóng lưng Geriferry và thì thào tự nói, ánh mắt bình thản lộ ra vẻ bi thương.

"Hạnh phúc à?" Tựa hồ nghe được lời nói lí nhí của Kafiny, trường thương đâm đâm tới của Geriferry chợt dừng lại, hắn quay đầu đón ánh mắt Kafiny và thẳm thì.

Hai ánh mắt va chạm trên không trung nhưng lại không thể giao thoa với nhau. Có điều hai ánh mắt giằng co hình như đã hiểu rõ ý hai bên muốn biểu đạt.

Geriferry vẫn giữ tư thế đâm một nửa này trên gương mặt nhìn về phía Kafiny không còn tươi cười nữa mà nhỏ giọng nói bằng giọng ngậm ngùi, "Hạnh phúc chính là: Khi ta đói, nhìn thấy người khác cầm một cái bánh bao thịt trong tay, người đó hạnh phúc hơn ta. Khi ta lạnh, nhìn thấy người khác mặc một chiếc áo bông dày, người đó hạnh phúc hơn ta. Ta muốn đi vệ sinh, chỉ có một cái hố, người đang ngồi ở đó, người hạnh phúc hơn ta".

Lời nói rất nông cạn, rất nhiều người muốn cười, nhưng có công chúa ở đây nên lại không dám cười. Sau khi suy nghĩ lại một lần họ lại cảm thấy hình như lời thằng ngu này nói cũng có vẻ có lý...

Lời này của Geriferry giống như nói cho Kafiny nghe, lại như nói cho tất cả mọi người ở đây nghe, cuối cùng tất cả mọi người đều cho rằng đây là hắn nói cho chính hắn nghe.

Geriferry không để ý đến việc người khác nghĩ thế nào, những lời này chỉ là một câu chuyện cười hắn từng đọc trong kiếp trước. Sau khi nói xong, cây thương vẫn đứng yên rớt cục lại đâm về phía trước. Sau một nháy mắt, hắn bất ngờ phát hiện mũi thương không hề bị ướt, chẳng lẽ trước mỗi lần đâm ra đều phải kể một câu chuyện cười?

Đang suy nghĩ về khả năng này, Geriferry lại đâm tới. Lần này lại không có vận may tốt như lần trước, nhìn vệt nước trên mũi thương, hắn nhất thời ngây người, hình như còn đang kim kiếm ý cảnh khi đâm một thương lần trước.

Kafiny nhẹ nhàng cất bước sen, hình như nàng đã cân nhắc ra điều gì đó trong lời nói ngu dốt của Geriferry. Trong ánh mắt kinh ngạc của những người khác, nàng bước qua thành bồn nước nông để nước trong bồn làm ướt đầm vạt váy, tia nước từ đài phun nước phun lên mái tóc vàng mềm mại của nàng. Nàng bình tĩnh đứng đối diện với Geriferry, nụ cười lạnh nhạt trên gương mặt trắng muốt tỏ ra hơi buồn bã, nhưng đôi mắt màu lam lại không mất nét sắc bén, nhìn thẳng vào đôi mắt cũng màu lam của Geriferry, hình như muốn nhìn thấu vào linh hồn hắn.

"Nàng muốn làm gì?" Nhìn Kafiny đứng run rẩy trong bồn nước của đài phun nước, tất cả mọi người bắt đầu phát huy thiên phú tộc mạch trong lòng, "Chẳng lẽ nàng phải dùng sự xinh đẹp của mình để cứu vớt linh hồn bị lạc đó của Geriferry?"

Geriferry lại không hề phát hiện, hắn vẫn đang hồi tưởng nhất đám lúc trước, không quan tâm đến việc trước mặt đột nhiên có thêm một phụ nữ. Sau đó, trong ánh mắt hoảng sợ của tất cả mọi người, trong tiếng kêu sợ hãi kinh thiên động địa và những trái tim đã nhảy lên cổ họng của bọn họ...

Geriferry đột nhiên xuất thương, như rắn độc phun lưỡi. Khi hắn nhìn thấy phía trước không phải tia nước mà là Kafiny đã ướt sũng, muốn thu thương lại đã không kịp nữa.

Các kỵ sĩ cầm quân hộ tống Kafiny đến đây muốn ngăn lại nhưng cũng ngoài tầm tay với, họ chỉ có thể hô to một tiếng, cảm thương rút kiếm thúc ngựa tới chuẩn bị vây lại. Cùng lúc đó, tiếng vỗ ngựa của các hắc kỵ ở mé bên kia quảng trường cũng đồng loạt vang lên, đội hắc kỵ tràn tới như một đám mây đen. Người duy nhất có thể ngăn chặn không cho bị kịch xảy ra là thủ lĩnh hắc kỵ. Nallen lại không hề cử động, hắn nhìn thiếu gia đâm một thương với vẻ bình thản.

Kafiny lại không hề hoảng sợ, ít nhất là bề ngoài không hề hoảng sợ, giờ khắc này nụ cười của nàng trở nên đông cứng.

Sau một khắc, thứ tung bay theo gió không phải hoa máu thê thảm mà là mấy sợi tơ vàng, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống, bập bềnh trên mặt nước trong bồn.

Thời điểm máu chốt, Geriferry vẫn hơi điều chỉnh được góc độ. Mũi thương màu đen đâm sát qua cái cổ trắng muốt của Kafiny, cắt đứt mấy sợi tóc vàng, làm cho những người xung quanh hoảng sợ toàn thân mồ hôi lạnh.

Mũi thương sắc bén để lại một vết máu nhỏ như sợi tóc trên cổ Kafiny rồi dừng lại. Geriferry ngẩng đầu nhìn gương mặt bị mái tóc vàng bừa bộn che khuất của Kafiny, nhìn ánh mắt tủi thân dưới mái tóc vàng của nàng, khóe miệng hằn khe cong lên nhưng lại không hề lập tức thu trường thương lại.

Geriferry chăm chú nhìn Kafiny, ánh mắt trong suốt không có một tia khinh nhờn. Kafiny cũng bình tĩnh nhìn Geriferry, đôi mắt lam đậm phủ một lớp hơi nước, dường như sau một khắc sẽ hóa thành một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống. Nhưng nàng vẫn cứ quật cường nhìn hắn, sau đó dường như để đáp lại nụ cười của Geriferry, khóe miệng Kafiny khe cong lên, một lúm đồng tiền mê người lộ ra trên gương mặt trắng như tuyết. Hình như trong giây lát giữa sự sống và cái chết, nàng đã nhìn thấy linh hồn Geriferry ẩn dưới tầng tầng nguy trang.

Một người chưa thu trường thương, một người đứng yên không động, khóe miệng cả hai đều mang ý cười người ngoài không thể hiểu rõ, chỉ đơn thuần dùng ánh mắt thăm dò lẫn nhau trước mắt bao người.

Trong tình hình này, kỵ sĩ cấm quân không dám động, Sonia cũng không dám động, thậm chí ngay cả dũng khí để quát mắng cũng không có. Bọn họ sợ chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến thẳng ngu kia hạ sát thủ. Các kỵ sĩ giáp đen đông nghịt xung quanh cũng chưa động, mệnh lệnh lão Khuê Nô hạ đạt cho bọn họ là thề chết bảo vệ an toàn của Geriferry, còn bây giờ Geriferry chẳng những tự thân không lo mà còn đang đe dọa an toàn của người khác. Adidas mấp máy môi, nhìn rừng thương bóng kiếm sáng lóa xung quanh, hẳn lại chỉ dám nuốt nước bọt.

Sau một hồi bị dòng nước phun vào người, Kafiny không nhìn được rừng mình một cái, mà đúng lúc này Geriferry cũng rút trường thương ra khỏi bên cổ nàng, tiến lên một bước rất tự nhiên, kéo nàng ra khỏi bồn nước, nắm bàn tay lạnh buốt của nàng, kéo nàng về tận chỗ hắn đứng trước đó. Sau đó Geriferry chuyển trường thương sang tay trái, tay phải nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc vàng vương bên má Kafiny ra, nhìn vết xước màu đỏ cực nhỏ bên cổ nàng rồi cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng hơi hột như chuồn chuồn đập nước.

"A...!" Lập tức vô số đôi mắt rơi vỡ đầy đất.

Đúng vậy, trong rừng thương bóng kiếm, trước cảnh hai quân đối chọi, vậy mà Geriferry lại to gan lớn mật hôn mặt trắng Ronage. Sau khi hôn xong hắn còn chếp miệng, hình như còn đang hồi tưởng lại cảnh tượng ướt át vừa rồi.

Kafiny vẫn không lên tiếng, bị đài phun nước phun cả người ướt sũng, nàng rất bình tĩnh tiếp nhận nụ hôn của Geriferry với một loại tư thế dịu dàng yếu đuối, bình tĩnh khiến mọi người có cảm giác như chuyện vốn dĩ phải vậy.

Sau khi hôn xong, Geriferry lại mở miệng, cười rất rực rỡ, rất thuần phác nhìn Kafiny, "Mẹ nói có thể thường xuyên hôn người yêu của mình cũng là một chuyện hạnh phúc!"

Vì vậy người ngoài cho rằng, thực ra thẳng ngu Geriferry này không hề ngu chút nào. Ít nhất sau khi biết Kafiny là vợ chưa cưới của mình, hắn cũng biết món hời đưa lên cửa mà không chiếm thì phí của. Có điều bọn họ không nghĩ tới Geriferry lại chiếm hời một cách trần ngập sát khí, một cách quang minh chính đại như thế, thậm chí còn mang cả tính uy hiếp và xâm lược. Vì vậy bọn họ cảm thán, gia tộc Stedman không hổ là thế gia võ môn, kể cả một thẳng ngu của gia tộc hôn vợ chưa cưới của mình cũng mang đậm mùi máu tươi như vậy.

Sau khi hôn, sau khi cười, sau khi đắc ý, Geriferry bắt đầu lục lọi trên người mình.

"Chẳng lẽ tên thiếu gia ngu ngốc này định đưa tín vật đính ước trước mặt công chúng?" Hầu như tất cả mọi người đều thừa nhận ý nghĩ này, hình như đây cũng coi như là một loại lễ mọn đặc biệt.

Ngay cả trong đôi mắt bình thản của Kafiny cũng hơi lấp lánh ánh sáng, đây hoàn toàn là hành vi vô thức của nàng, nàng không rõ vì sao mình lại để mặc thẳng ngu này thao túng. Ít nhất hiện nay nội tâm nàng không hề căm hận Geriferry, ngược lại còn có một chút vui mừng.

"Vui mừng vì mình gặp phải một thẳng ngu sao?" Cảm thấy buồn cười vì ý nghĩ non nớt này của mình, trên gương mặt Kafiny lộ ra một nụ cười tươi sáng, nhất thời hút hồn tất cả mọi người xung quanh.

Được nụ cười của Kafiny khuyến khích, rốt cục Geriferry tìm được một bọc giấy trên người. Trong ánh mắt mong chờ của mọi người, Geriferry rất cẩn thận, rất trân trọng mở lớp giấy bọc "tín vật đính ước" ra.

A!

Mọi người vừa mới nhặt con nguoi lên lại đồng loạt để rơi xuống đất. Sau một hồi kinh ngạc, tim vẫn còn đang đập mạnh, bọn họ chỉ muốn cười to một trận thoải mái. Sonia lập tức gục đầu lên người thị nữ cười ha hả không hề để ý đến hình tượng.

"Thẳng ngu này thật sự là quá khôi hài, ha ha... Ta chưa hề nghe nói đến loại tín vật đính ước này bay giờ, ha ha!"

Sonia cười suýt nữa đứt hơi, còn những người khác lại không dám làm càn như vậy. Bọn họ chỉ có thể nín cười đến đỏ mặt, cố gắng nuốt những tiếng cười vào trong bụng. Nhìn tư thế đứng của bọn họ cũng biết cảm giác này chắc chắn không dễ chịu chút nào.

Sau khi Geriferry bóc lớp giấy bên ngoài ra, thứ bên trong lớp giấy là gì?

Đúng vậy, đó chỉ là một chiếc bánh. Lisa rất sợ con trai mình bị đói cho nên mỗi ngày đều sẽ đưa cho Geriferry một chiếc bánh lúc hắn đi ra ngoài. Chiếc bánh mang đậm tình thương của mẹ này được Geriferry mang theo bên người, khi luyện tập bị đè ép liên tục nên không còn giữ được hình dạng ban đầu, thoát nhìn giống như một chiếc bánh bị ném xuống đất giầy xéo mấy lần rồi mới được Geriferry đi qua nhìn thấy nhặt lên.

Sonia vẫn đang cười, những người khác cũng đang nhìn cười, Geriferry lại bẻ chiếc bánh trong tay làm hai phần, giữ lại một nửa, đưa một nửa còn lại cho Kafiny. "Mẹ nói, nếu như con chỉ còn lại chút đồ ăn cuối cùng, vậy thì hãy chia cho người yêu của con một nửa. Cho dù có phải chịu bao nhiêu đau khổ cô ấy cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc!"

Lời nói dường như phát ra từ phế phủ, lại giống như một lời thuật lại. Mọi người nghe mà cảm thấy kính nể, Sonia vừa rồi còn cười ngặt nghẽo lúc này trên gương mặt yêu hận rõ ràng đó lần đầu tiên tràn ngập sắc thái ngờ ngàng.

Hắn thật sự là một thằng ngu sao? Tất cả mọi người được may mắn nghe thấy câu này đều tự hỏi chính mình trong lòng.

Geriferry nhìn Kafiny, thần nhiên cười, nhét nguyên nửa cái bánh của mình vào miệng rồi ăn ngon lành, dường như đây là mỹ vị hiếm có trên đời.

Sau một lát do dự, Kafiny xoa xoa nửa chiếc bánh trên tay, khẽ cười với Geriferry, "Đồ ngốc!". Hơi hờn dỗi, hình như cũng hơi thỏa mãn, nàng tránh ra hai bước, ngồi xuống thêm đá bên bồn nước. Nàng đưa một mẩu bánh lên miệng mất đầu ăn, trên gương mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

"Trời ạ, chuyện gì xảy ra thế này?"

Sonia bất lực kêu lên một tiếng, nàng thật sự cho rằng thằng ngu này có thể lây bệnh cho người khác.

Kỵ sĩ cầm quân lui lại, kỵ sĩ giáp đen lui lại, Sonia không muốn tiếp tục nhìn cảnh tượng khiến mình không thể tin tưởng này nên cũng trở lại trên xe ngựa, Adidas cũng xấu hổ không dám ở đây làm kỉ đà cản mũi nên quay lại dưới bức tượng chuẩn bị ngủ tiếp.

Xung quanh bồn nước lần nữa khôi phục yên lặng, Geriferry vẫn hết sức nghiêm túc đâm tia nước không nhanh không chậm, Kafiny vẫn vừa ăn bánh vừa nhìn Geriferry. Đây là một cảnh tượng ấm áp, đây cũng là một cảnh tượng hạnh phúc.

Chiếc bánh vốn đã không lớn, sau khi chia đôi cũng không có bao nhiêu. Ngay cả Kafiny ăn rất từ từ, rất dè xèm nhưng rồi nàng cũng ăn hết nửa chiếc bánh. Sau khi bỏ miếng bánh cuối cùng vào miệng, Kafiny nắm chặt bàn tay trái, hình như không đành lòng ném những mẩu vụn bánh xuống đất.

Nàng đứng lên, gạt mái tóc vàng rồi tung ra sau gáy, khẽ chỉnh lại chiếc váy đã được gió thổi gần khô, chậm rãi đi tới bên cạnh Geriferry, hơi hạ thấp người, "Cảm ơn chiếc bánh của người, ta, ta còn sẽ đến xem người!"

Hình như không nghe thấy, Geriferry vẫn hết sức chăm chú đâm tia nước của hắn.

Tàn dương như máu, giai nhân đã không còn bóng dáng, chỉ để lại một mùi hương thơm dịu bập bềnh trong gió. Geriferry thu thương lại, hít một hơi thật sâu, "Giao thiệp với người thông minh thật con bà nó mệt. Có điều, đúng là con bà nó thơm, ha ha ha!"

Trên quảng trường Vườn Hồng lại vang lên tiếng ma sát ken kết, những người vẫn còn ở lại đây đều biết rằng đây là lúc tên thiếu gia ngu ngốc nhà Stedman đã kết thúc công việc về nhà.

Tàn dương như một đóa bách hợp màu tím kiêu diễm ướt át tỏa ánh sáng xuống đường phố trên đường về cung. Trong xe ngựa, sau khi đưa chân Sonia với những câu hỏi không ngừng, trên gương mặt bình tĩnh của Kafiny lộ ra một nụ cười đùa cợt. Nàng xòe bàn tay trái vẫn nắm chặt sau khi ăn xong nửa chiếc bánh đó ra.

Trong lòng bàn tay nàng lại có một chiếc huy hiệu hoa lay on lấp lánh ánh vàng.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Lý Do Không Giết

Một số người sinh ra đã sẵn lòng trở thành người ủng hộ nhiệt tình, người tùy tùng và người truyền bá của những tin tức giật gân. Loại bản tính này đã vượt qua khát vọng tìm hiểu sự thật của bọn họ. Điều kiện để tin đồn được sinh ra là thành kiến xã hội, và nội dung của tin đồn thường liên quan với những điểm nóng trong xã hội được nhiều người quan tâm.

Vì vậy một ngày sau khi Kafiny đến thăm Geriferry, đầu đường cuối ngõ thành Ronage, khắp nơi đều có rất nhiều tin đồn, tất cả mọi tin đồn đều xoay quanh một chủ đề, "Tên thiếu gia ngu ngốc nhà Stedman dùng vũ lực uy hiếp và ép hôn công chúa đi đến thăm hắn, sau đó ép nàng ăn một nửa chiếc bánh nghe nói đã mốc meo!" Đồng thời với việc phát huy sức tưởng tượng phong phú xoay quanh chủ đề này, bọn họ còn không quên cảnh báo lẫn nhau, "Thằng thiếu gia ngu ngốc này háo sắc kinh người, bất kể là bà già bảy tám mươi hay là cô bé bảy tám tuổi tốt nhất đều nên tránh hắn thật xa!"

Cho nên đề tài hot nhất ở kinh đô bây giờ không còn là truyền tụng sự tích anh hùng của Geriferry chém giết Gosa mà lại thịnh hành chuyện tên thiếu gia ngu ngốc này sàm sỡ uy hiếp công chúa như thế nào. Nói cách khác, trong thời gian này Geriferry luôn là đề tài hot nhất ở đế đô.

Khi đứng bên đài phun nước ở quảng trường Vườn Hồng nghe Adidas thuật lại các tin đồn có liên quan đến hắn, Geriferry suýt nữa chết ngẹn. Trong lúc bội phục sức tưởng tượng cực cao của mọi người ở thế giới này, hắn lại không hề có giác ngộ về "nhân ngôn đáng sợ", cũng không hề kì vọng vào cái gọi là "tin đồn dừng lại trước trí giả". Đương nhiên ngoại trừ trường hợp trí giả có bề ngoài dịu dàng, nội tâm điên cuồng đến mức dám đem tính mạng làm tiền đặt cược như Kafiny.

Khi hắn thay đổi góc độ một thương đâm về phía Kafiny, Geriferry biết Kafiny đã chọc thủng lớp nguy trang của hắn. Nếu như đúng là một thằng ngu thì một là không xuất thương, hai là đã xuất thương thì sẽ không bao giờ đổi hướng.

May mà Kafiny cũng là một người hiểu ý, nàng không hề chọc thủng trò nguy trang của Geriferry ngay mà lại rất phối hợp diễn nốt tình huống máu chó tiếp theo với Geriferry. Đối với nàng, gã cho Geriferry đã là một sự thật không thể thay đổi, không bằng nhân cơ hội này cho hắn chút thể diện trước, còn rốt cục Geriferry đang định làm gì thì nàng chỉ có thể đoán được một chút chứ không đoán được toàn bộ.

Với chiếc huy hiệu được Geriferry ám độ Trần Thương nhét vào trong nửa chiếc bánh đó, Geriferry tin rằng dựa vào IQ của Kafiny, nàng nhất định có thể suy đoán ra rất nhiều ý nghĩa. Còn rốt cục là ý nghĩa gì thì khi đó Geriferry cũng không suy nghĩ nhiều. Muốn làm như vậy thì cứ làm như vậy, đây hoàn toàn là một loại cách làm vô trách nhiệm.

Lúc này Geriferry đang đứng phiến muộn bên cạnh bồn nước, lại không phải vì những tin đồn đó mà là...

Hắn nâng thương ngưng thần ngừng thở đâm rất nhanh về tia nước trước mặt, sau khi thu thương lại không có gì bất ngờ xảy ra, vệt nước trên mũi thương lạnh lùng gạt bỏ mọi mơ mộng trong lòng hắn. Hắn chống mũi thương xuống đất, mệt mỏi dựa đầu vào cán thương, lần nữa hồi tưởng khí thế hào hùng khi con mắt đó xuất thương, dùng sức mạnh thuần túy bức bách ra uy thế của một thương đó. Nếu như nói một thương đây là con mắt chỉ đường tu luyện cho hắn, vậy hắn phải tu luyện như thế nào? Geriferry tự nhận là mình còn chưa đến mức vô cùng thông minh, cũng không có bản lĩnh nhìn qua rồi tự ngộ.

Còn phương pháp tu luyện lão Khuê Nô cho hắn rõ ràng là phương pháp tu luyện đỉnh cấp nhất, có điều liên tiếp tu luyện nửa tháng nhưng hắn vẫn không có bất cứ tiến bộ nào khiến hắn cảm thấy cực kì thất vọng. Tâm tình khó chịu, hắn lần nữa cầm thương tiện tay đâm tới, khi thở ơ nhìn về phía mũi thương, hắn triệt để sững sờ.

"Trời, người đừng đùa ta nữa được không?" Nhìn mũi thương khô ráo không hề có vệt nước, Geriferry khóc không ra nước mắt. Mỗi lần thực hiện hết sức chăm chú lại đều chấm dứt với thất bại, còn tùy ý đâm hai lần vậy mà toàn bộ thành công. Chẳng lẽ tu luyện cũng chú ý tâm tình vui vẻ, phải thoái mái chớ đang chơi đùa sao?

Geriferry bắt đầu vắt óc tưởng tượng, hồi tưởng, sau đó trên gương mặt căng thẳng nở ra một nụ cười như hoa, "Ta đúng là ngu thật, đây rõ ràng chính là cách bắn bia di động trong kiếp trước mà, phải chú ý bắn đón đầu!"

Tự nhận là đã tỉnh ngộ, tâm tình Geriferry cũng tốt lên. Trước kia mỗi lần hắn đâm tia nước đều phải nhìn rõ khe hở sắp xuất hiện giữa hai giọt nước rồi mới đâm. Bây giờ hắn cần phán đoán trước, căn cứ tốc độ xuất thương của mình, tốc độ nước chảy, còn có hướng gió, sức gió, vô số yếu tố cần tính toán khác nhau. Đầu óc Geriferry sắp nổ tung, luyện thương còn phức tạp hơn xạ thủ bắn tia trong kiếp trước.

Đương nhiên, đối với Geriferry đã sống lại một lần, những vấn đề này đều không phải vấn đề. Hắn chỉ cần một phương pháp hữu hiệu, hắn có thời gian để thích ứng từ từ, để dần tính giản quá trình rườm rà này.

Bên đài phun nước, Geriferry xuất thương lần nữa. Thương đầu tiên có nước, thương thứ hai vẫn có nước, thương thứ ba vẫn có... Thương thứ mười, lần này rốt cục không có, ai biết có phải nhờ vận may hay không, tiếp tục...

Nếu như nói phụ nữ chăm chú là xinh đẹp nhất thì đàn ông chăm chú không thể nghi ngờ chính là đàn ông có sức hấp dẫn nhất.

Lúc này hình như Geriferry đã lập tức vứt bỏ về uế oải hắn cố đeo lên người, cả người phát ra một loại khí khái ép người, vẻ uy nghiêm và quý khí của một kẻ bề trên khiến Adidas bên cạnh cảm thấy như khoảng cách giữa hai người xa nhau đến ngàn vạn dặm.

Đối với một người chăm chỉ và chuyên chú, khi họ cúi đầu mặt trời mới mọc, đến lúc ngẩng đầu sao đêm đã mọc đầy trời.

Nhìn mặt trời lặn sau dãy núi phía tây, nhìn mẹ dẫn thị nữ đến gọi mình về nhà ăn cơm, lần đầu tiên Geriferry phát hiện thời gian trôi qua nhanh như thế. Đương nhiên, hôm nay tâm tình rất tốt, hắn vẫn sải bước đi đến phủ công tước như mọi ngày, đồng thời lớn tiếng ca hát bằng ngôn ngữ của kiếp trước.

"Mặt trời khuất núi

Ráng đỏ đầy trời

Chiến sĩ tập bắn

Thu bia về doanh

Cờ đỏ tung bay

Phản chiếu ánh hồng

Tiếng ca vui vẻ

Vang vọng chiều hôm..."

"ALIGN=""> "> " quality=high bgcolor=#FFFFFF WIDTH="400" HEIGHT="250" NAME="" ALIGN="" TYPE="application/x-shockwave-flash" PLUGINS PAGE="">

Khi đi cùng làn điệu thoải mái vui vẻ như thế, tiếng thương ma sát với nền đá lằn này không khiến Adidas đi theo phía sau Geriferry phải bịt tai, ngược lại còn tỏ vẻ rất hưởng thụ trước phong cách âm nhạc đậm chất Heavy metal này.

Điều này thật sự làm mọi người khó hiểu.

Ngày qua ngày, mùa hè dần qua. Sáng sớm trên quảng trường Vườn Hồng không còn có vẻ âm ỉ ngày xưa, trong yên tĩnh tràn ngập hơi thở lạnh lẽo mờ hồ.

Mặt trời mới mọc chiếu bóng dáng các kỵ sĩ giáp đen rất dài trên quảng trường, những giọt sương trên người bọn họ phản chiếu ánh sáng chói mắt.

Luyện tập một hồi đã mỏi như chân tay, Geriferry ngẩng đầu nhìn mặt trời, trong lòng nguyên rủa mặt trời bò quá chậm, trong đầu đã bắt đầu tưởng tượng đến mỹ vị bữa trưa.

Tiếng vỗ ngựa rộn ràng quấy nhiễu món lợn sữa và ngỗng nướng trong mơ của Geriferry, chúng tới tấp bay đi. Geriferry nổi nóng ngẩng đầu nhìn lại.

Ngựa trắng, giáp bạc, thương bạc.

Không phải Cado thì là ai?

Trong khoảnh khắc, người ngựa đã đến bên bờ nước, Cado xoay người xuống ngựa giận giữ nhìn Geriferry uể oải.

Nhìn Cado vẫn oai phong không kém trước đây, có điều đôi mắt sâu như nước mùa thu của nàng đã tiêu tụy không còn ánh sáng. Hắn đoán được vì sao Cado cần đến, nhưng điều này không quan trọng, sau một thời gian dài linh hồn bị thiêu đốt một ngày dài như một năm, có thể chết dưới kiếm Cado, hoàn thành tâm nguyện của nàng, hắn cũng xem như chết có ý nghĩa.

Cổ họng Geriferry chạy lên chạy xuống một lượt, hắn chống trường thương đứng thẳng dậy. Dường như hắn có hàng ngàn hàng vạn lời muốn an ủi người phụ nữ đau xót vì mất thân nhân này, hắn đưa tay về phía Cado, hình như muốn ôm nàng vào lòng an ủi một phen.

Bàn tay dừng lại giữa đường, hắn nói ra hai âm tiết.

"Cado!"

Lời nói mang áy náy vô tận, vô số tự trách, và cả vô lực.

Bàn tay nắm cây thương bạc của Cado run rẩy, nàng muốn nói với Geriferry: Chiến đấu với ta. Nàng phải dùng ngọn thương này đâm nhún mười lỗ thủng trên người Geriferry, nhưng nàng thật sự không hạ thủ được. Trong lòng vận tự mắng mình vô dụng, nhưng ngoài miệng nàng lại nói: "Gerry... Thân thể ngươi đỡ hơn chưa?"

Nói xong chính Cado cũng không biết mình đã nói gì. Trên thực tế mỗi ngày nàng đều tự nói với mình một lần phải đi giết Geriferry, nhưng nàng vẫn không đi. Đến tận lúc nghe thấy tin đồn ướm át về thằng ngu và công chúa nàng mới quyết định phải đi.

"Thân thể ta có đau đến mấy cũng không bằng nỗi đau trong lòng nàng". Geriferry thâm tình chăm chú nhìn Cado, nàng biết không, khi được biết chân tướng trong lòng ta cũng đau như nàng. Geriferry không nói câu này ra miệng, hắn biết vì sao hôm nay Cado đến, cho nên ngay cả lời xin lỗi hắn cũng không muốn nói. Hắn sợ nói ra thì Cado sẽ không hạ thủ giết hắn được. Mỗi ngày đều phải kéo dài hơi tàn vì linh hồn bị thiêu đốt, hắn không chỉ một lần nghĩ tới việc dùng cái chết để giải thoát chính mình. Còn có lúc nào tốt hơn cơ hội bây giờ nữa?

Cado quay mặt sang một bên, "Ngươi cũng biết sao?"

"Sau khi về kinh ta đã nghe nói, Gosa là bố đẻ của nàng".

"Không phải ngươi đã trở nên ngu ngốc rồi sao?"

Cuối cùng Geriferry cũng nhìn ra, không phải Cado tới giết hắn mà là đến tán gẫu với hắn, tâm tư của người phụ nữ này, thật sự, ôi...

"Ta mắc một loại bệnh lạ, không biết còn có thể sống đến ngày mai hay không, có ngu ngốc hay không cũng không quan trọng gì".

"Cho nên người muốn mượn tay ta để tìm chết đúng không?" Cado vẫn thông minh như vậy.

Geriferry cười cười bắt đầu đi, hẳn thật sự không biết có nên giải thích hay không.

"Geriferry, hôm nay ta không giết người là bởi vì bây giờ ta vẫn là con dân đế quốc. Người phải sống tử tế, chờ ta, chờ ta lấy thân phận Cado Hoa Hồng Máu đến giết người cuối cùng Cado tìm lý do cho chính mình, nói xong xoay người lên ngựa rồi đi.

"Ngày nài đi, ta sẽ đến tiền nài".

Giọng nói của Geriferry từ xa xa vang tới trong tai Cado, Cado cố gắng tự nói với mình, "Không được nghe, không được nghe". Vì sao sau khi nghe trong lòng nài lại thấy vui vui? Bởi vì trong cảm nhận của nài, mình là một người phụ nữ đáng để nài điên cuồng sao?

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Người Khách Không Mời

Đối với người ở thế giới này, mặc dù cuộc sống về đêm không muôn màu muôn vẻ như kiếp trước của Geriferry, nhưng ban đêm trong thành Ronage thời kỳ này, bất kể là quán rượu, phòng trà, nơi vui chơi giải trí, hoặc các loại hội đấu giá tác phẩm nghệ thuật, vật phẩm ma pháp, thậm chí nô lệ người thú đều hầu như hưng thịnh không hề kém ban ngày, chỉ có thêm một lớp mạng che mặt thần bí.

Đương nhiên những chuyện này hiển nhiên lại vô duyên với vị thiếu gia ngu ngốc của gia tộc Stedman. Trong mắt các thị nữ ở phủ công tước, cuộc sống về đêm của thiếu gia Geriferry cũng chính là ngủ, điều này làm cho bọn họ vô cùng hoài niệm những năm tháng bị Geriferry cời vấy trước kia. Nếu may mắn mang cốt nhục cho gia tộc Stedman thì sau đó qua đen biến thành phượng hoàng cũng không phải không có khả năng. Còn bây giờ các thị nữ chỉ có thể u oán nhìn bóng lưng Geriferry.

Đương nhiên bọn họ không biết đó là Geriferry sớm nhìn thấy con mắt trong mơ, con mắt làm cho nài có lúc đam mê, có lúc yên lòng, bây giờ lại hơi lưỡng lự đó. Cuộc sống về đêm xem ra đơn điệu, buồn tẻ và chán nản của vị thiếu gia ngu ngốc trong mắt người khác đối với Geriferry lại muôn màu muôn vẻ vì một con mắt cực kì thần bí.

Đúng vậy, dạo này Geriferry vẫn còn kè mặc cả với con mắt trong cơ thể, thực ra còn kè mặc cả chỉ là màn biểu diễn của một mình nài, nài không ngừng hỏi con mắt ta nhận được cái gì, ta lại phải trả giá thứ gì. Còn sau lần trước, con mắt không còn trao đổi với Geriferry nữa. Nhưng hiển nhiên con mắt đã đánh giá thấp nghị lực của Geriferry, mỗi khi bị sự kiên trì cần mẫn này của Geriferry làm cho khó chịu, nó sẽ gia tăng cường độ thiêu đốt linh hồn, làm cho ý thức Geriferry trở nên trống rỗng.

Hiện nhiên đây là điều Geriferry hi vọng nhìn thấy, bởi vì khi ý thức không còn tồn tại, nài cũng không còn thấy bóng.

Nhưng hôm nay lại không được, nhìn tấm thiệp mời lớn được thếp vàng do mẹ đưa cho, mặc dù Geriferry có đầy đủ lý do để từ chối nhưng nài lại không làm vậy. Hoặc nài cho rằng đã về kinh đô nửa tháng, nài cũng nên ra ngoài hít thở không khí, để đám thiếu gia quý tộc kinh đô được gặp mình một lần, gặp gỡ điên cuồng đám đi tiểu trước cửa hoàng cung, đám sấm sỡ công chúa ngay giữa ban ngày ban mặt này, có lẽ cũng có thể điều hòa một chút tâm tình của nài cũng như của bọn họ.

Xung quanh hoàng cung ở chính giữa, trong thành Ronage xây dựng hàng chục con phố và bốn khu phố. Khu vực phía nam gần chân núi Billious không thể nghi ngờ chính là khu phố xây dựng nhiều phủ viện nhất kinh đô. Nơi này cảnh sắc hài hòa, đông ấm hè mát, tất cả các con đường lớn nhỏ ở đây đều được lát bằng những khối diệp thạch, cộng thêm những cột đèn ma pháp tinh xảo ven đường, cách một trăm mét lại có một bức tượng anh hùng sử thi toàn thân mạ vàng và lực lượng canh phòng kinh đô không ngừng qua lại tuần tra. Tất cả đều cho thấy địa vị chủ nhân những ngôi nhà ở đây cao quý đến nhường nào.

Chiếc xe ngựa màu đen rẽ từ tuyến đường chính lát đá xanh ở cửa nam kinh đô sang con đường lát diệp thạch đen bóng như một tấm kính đen. Không còn có tiếng sấm sét do bánh xe ma sát với mặt đường như vừa rồi, những cây phong cao lớn hai bên đường phấp phồng như những người khổng lồ đứng sừng sững. Từng cụm hoa dạ lý tươi đẹp trước cửa viện tỏa ra mùi hương thơm dịu mê người, so với cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt bên ngoài, nơi này u tĩnh tựa như một thế ngoại đạo nguyên.

Geriferry nghiêng người dựa vào chiếc sạp mềm trong xe ngựa, xoa xoa tấm thiệp mời trên tay. Sting Wall, chủ nhân của bữa tiệc lần này chính là con trai độc nhất của công tước Wall, người đứng đầu các văn thần đế quốc. Trong ấn tượng của Geriferry, gã Sting này thật sự là một ngoại tộc. Tuổi đã quá hai mươi mà vẫn chưa lấy vợ, hẳn chẳng những học sâu biết rộng, vũ kỹ còn đạt tới kỳ sĩ cao cấp, có nghĩa là chỉ còn cách kỳ sĩ bạc trắng cấp mười có một bước ngắn, người này hoàn toàn là một thiên tài.

Nghe nói người nối nghiệp được gia tộc Wall xác định này vẫn thâm mến công chúa Kafiny, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Geriferry không thể

không đến. Đây rõ ràng là đám cướp đồ ăn ngay trước miệng hùm, mấu chốt là Kafiny còn nắm giữ bí mật của Geriferry, nếu như nàng biết đối phương mời mà mình lại không hiện thân thì trời mới biết vị công chúa này có vạch trần hết bí mật của Geriferry hay không.

Xe ngựa qua một chỗ rẽ, sau khi dừng lại một lát trước cửa một tòa đại viện, Nallen đã thay bộ áo giáp màu đen bằng một bộ phục hàng ngày màu xanh tiến lên đưa thiệp mời, sau đó xe ngựa chạy thẳng từ cổng vào trong phủ viện sâu hun hút. Trên đường đi có vô số đình đài lầu các, kỳ hoa dị thảo, có thể thấy được gia tộc Wall giàu có đến mức nào.

Trước cửa sảnh yến tiệc trang hoàng hoa lệ, Nallen dắt Geriferry từ trên xe ngựa xuống, xuyên qua một sảnh bên bày đầy rượu ngon và đồ ăn, đi tới chính sảnh nhưng lại bị hai hộ vệ của gia tộc Wall ngăn lại. Nallen gật đầu với Geriferry, ra hiệu thiếu gia chỉ có thể đi vào một mình còn hắn thì đứng chờ bên ngoài.

Đại sảnh yến tiệc được sáu chiếc đèn treo thủy tinh chiếu sáng như ban ngày. Trên mười hai cây cột chống trong đại sảnh treo đầy các loại phù điêu kim loại phức tạp, trên mái vòm đại sảnh có vẽ một bức tranh người cá đùa sóng trông rất sống động. Trên vách tường điêu khắc hoa văn tinh xảo, bốn phía có rất nhiều ngọn đèn tường bằng đồng.

Trong phòng, tiếng người huyền ảo, tiếng chạm ly không ngừng, hàng loạt bàn dài bày đầy rượu ngon, hoa quả và đồ ăn nhẹ xinh xắn đặt chỉnh tề dọc theo vách tường, từng đám thanh niên quần áo lấp lánh tụ tập thành những nhóm nhỏ. Bất kể ngày thường ngang tàng như thế nào, lúc này trước mặt hầu như tất cả mọi người đẹp của xã hội thượng tầng kinh đô, đám đàn ông đều khoác lên người lớp vỏ nguy trang thanh nhã ung dung, ánh mắt không còn sắc đục và tham lam như trước, thay vào đó là vẻ chăm chú và thân thiện hơi giả tạo.

Còn các cô gái xinh đẹp thì mặc bộ lễ phục dạ hội có thể lộ rõ vẻ đẹp dễ và gợi cảm của mình nhất, đeo những đồ trang sức chói mắt, xịt nước hoa vừa đủ. Người nào cũng nhiệt tình vui vẻ, hoặc thanh nhã cao quý, hoặc dịu dàng uyển chuyển, bung rượu ngon các màu chào hỏi những người đàn ông, chọn lựa đối tượng mình ngưỡng mộ trong lòng, hoặc bạn lữ trên giường tối nay.

Vừa đi vào đại sảnh, nhìn cảnh tượng trước mặt, Geriferry cho rằng mình lại trở lại một buổi tiệc xã giao trong kiếp trước. Geriferry mặc một chiếc áo bành tô màu đen cổ thấp, bên trong là chiếc sơ mi trắng tinh. Trên cổ không hề đeo nơ màu đen hoặc màu đỏ như bình thường mà cổ tinh cời hai chiếc cúc trên cùng khiến cổ áo sơ mi dựng cao. Mái tóc dài ngang vai không hề chải ngược về phía sau mà để lại một vài lọn tóc hơi rối buông xuống trán che khuất nửa bên mặt.

Bộ trang phục hơi tùy tiện này khiến hắn tỏ ra ngang tàng mà không mất vẻ thanh nhã, thêm một phần men-lý cho bề ngoài vốn đã anh tuấn. Geriferry vừa bước vào sảnh, ngoài hình hơi đặc biệt của hắn đã giành lấy ánh mắt của đại bộ phận thiếu nữ còn đang chờ đợi, thậm chí có mấy người đã đứng dậy bước tới nghênh đón hắn.

Geriferry đứng gần cửa quay đầu thoáng nhìn quét một vòng, bên một chiếc bàn dài hình bầu dục sát cửa bên trái, Geriferry nhìn thấy Kafiny. Lúc này Kafiny mặc một bộ lễ phục dạ hội bó sát người màu tím, ngoài vẻ đẹp đoan trang trước kia lại có thêm một phần gợi cảm dễ thương, dễ dàng gọi lên dục vọng nguyên thủy nhất dưới đáy lòng mỗi người đàn ông. Còn Sonia mặc một bộ váy liền áo màu trắng bên cạnh Kafiny thì lại xuất hiện trong một tạo hình ngây thơ hiếm thấy. Bên cạnh hai người bọn họ còn có một nam một nữ, Geriferry nhanh chóng nhận ra nam giới có một mái tóc ngắn màu nâu, trên gương mặt tràn ngập vẻ thư sinh đang vui vẻ nói chuyện với Kafiny kia chính là chủ nhân bữa tiệc lần này, Sting. Còn cô gái mặc lễ phục dạ hội màu lam đang hi hi ha ha quần quít lấy Sonia trong khi rõ ràng Sonia đang tỏ ra khó chịu kia là Lander, em gái Sting.

Chỉ cần nhìn thoáng qua là Geriferry đã nhận ra dụng tâm kín đáo của hai anh em này. Hắn đột nhiên phát hiện lần này mình đến đây thật sự là vô ích. Ít nhất hắn cho rằng gã Sting ở trình độ này rất khó có thể tạo thành bất cứ đe dọa gì cho hắn, cũng rất khó có thể làm cảm động trái tim xem như bình thường kì thực kiêu ngạo đó của Kafiny. Thủ đoạn theo đuổi phụ nữ cũ rích này khiến Geriferry nhìn mà ngán ngẩm.

Có điều lúc này Geriferry muốn đi cũng không đi được, mặc dù nghi thức lên sân khấu của hắn đã đủ thấp giọng, nhưng trang phục của hắn quả thật đủ bắt mắt, đủดึงดูด, đủ phong cách. Sau khi thành công hấp dẫn ánh mắt của đại bộ phận các cô gái, hắn cũng thành công hấp dẫn sự chú ý của đại bộ phận đàn ông, sau đó bất ngờ lại dẫn tới sự dè ý của toàn bộ mọi người dự tiệc, nhất thời cả đại sảnh trở nên yên tĩnh.

Geriferry lại không hề bối rối, ngược lại chỉ nhìn về phía Kafiny bằng một ánh mắt lạnh lùng. Đang nói chuyện với Sting, thấy bầu không khí thay đổi đột ngột, Kafiny kinh ngạc ngẩng đầu lên. Sau đó nàng nhìn thấy Geriferry lập dị nhưng vẫn hiền ngàng, rõ ràng hơi vui mừng, nàng đưa tay che miệng lại. Lại nhìn thấy mấy phụ nữ trang phục đẹp đẽ đã bước đến bên cạnh Geriferry, đôi mắt màu lam của Kafiny toát ra vẻ đùa cợt rõ ràng.

Đương nhiên Sting cũng đã nhìn thấy Geriferry, hắn chỉ gửi một tấm thiệp mời mang tính lễ tiết tới phủ công tước, căn bản không nghĩ tới khả năng Geriferry nghe nói biến thành một thằng ngu lại đến dự tiệc. Lúc này trong lòng Sting, Geriferry có thể xem như một vị khách không mời. Đương nhiên, sự thù hận sôi trào dưới đáy lòng vẫn bị hắn che giấu một cách hoàn hảo.

Sau khi nhìn thấy Geriferry, Sonia cũng dùng tay che miệng lại. Nàng đã đích thân được thể ngộ sự thô bạo và ngang ngược của Geriferry. Sau khi bỏ tay xuống, nhần nhần mũi, nàng hết nhìn Geriferry lại nhìn Kafiny với ánh mắt suy ngẫm, hình như muốn nhìn thấy bí mật không muốn người khác biết trên gương mặt bọn họ, sau đó nàng ghé vào bên tai Lander thì thầm, "Lander đáng ghét này, kẻ tình địch của anh trai người đã đến rồi!" Hiển nhiên nàng cũng là loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn.

"Hắn, hắn chính là thằng ngu kia?" Vừa rồi hai mắt còn tỏa ánh sao, đầu óc mơ mộng về phong cách trang phục ngang tàng của Geriferry, rõ ràng trong lòng cô ta còn chưa thể liên hệ giữa con người trước mắt với thằng ngu kia.

Sau khi hơi giật mình, một nụ cười nhả nhận lộ ra trên gương mặt Sting, thanh nhã đi đến chỗ Geriferry vẫn tỏ ra lạnh lùng dù được một đám phụ nữ bao quanh sẵn đón.

"Thiếu gia Geriferry, hoan nghênh ngài ghé thăm!" Sau khi bắt chéo tay thì lễ, Sting rất lễ phép vươn tay phải ra, lịch thiệp tới mức không ai có thể tưởng

tượng một thời gian trước hẳn còn đang vạch kế làm thế nào giết chết gã tình địch trước mặt này.

Vốn còn duy trì hình tượng lạnh lùng, Geriferry lập tức kinh ngạc. Sau khi đưa tay gãi đầu không biết làm sao, hai bàn tay liền căng thẳng vãn về vạt áo bành tô sạch sẽ, trên gương mặt lộ vẻ ngượng ngùng, sau đó lộ ra một nụ cười đôn hậu với Sting đang đưa tay về phía hắn.

"Choang!"

Đây là tiếng một loạt ly thủy tinh đồng loạt rơi xuống đất vỡ tan, cùng rơi vỡ còn có trái tim của tất cả các thiếu nữ, đương nhiên ngoại trừ Kafiny và Sonia. Trên mặt Kafiny vẫn giữ nụ cười như gió xuân, Sonia cũng đang cười, ôm bụng cười nghệt nghẻo, cười thoải mái không kiêng nể gì.

Trong tiếng cười thanh thúy của Sonia, rốt cục mọi người cũng rõ ràng, thằng ngu chính là thằng ngu, có ăn mặc phong cách đẹp đến mấy cũng vẫn là thằng ngu.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Thằng Ngu Đánh Hắc Quyền

Hoàng thất đế quốc Menied có một quy định bất thành văn, chính là con cái hoàng thất không được cưới con cái các gia tộc đại thần quý tộc. Làm như vậy vừa duy trì cân bằng thế lực giữa các đại thần trong triều vừa phòng ngừa một số thành viên hoàng thất có dụng tâm kín đáo mưu đồ ám hại để thành lập liên minh lật đổ triều chính. Có thể nói, làm như vậy có thể duy trì ổn định của đế quốc ở một mức độ nhất định.

Segni, mẹ của Kafiny là phi tử được hoàng đế bệ hạ sủng ái nhất trong suốt gần hai mươi năm nay. Bà chỉ là trường nữ một gia đình quý tộc phá sản ở tây bộ đế quốc, nhưng người phụ nữ nghe nói có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành này mới vào cung hai năm đã sinh hạ một con gái cho bệ hạ. Tuổi già lại có con gái, hoàng đế bệ hạ mặt rồng hơn hờ, chẳng những mẹ được nhờ con mà gia tộc của bà cũng bắt đầu thể hiện một xu thế phục hưng, em trai Segni là Phinney càng có tiền đồ rực rỡ, chỉ trong vòng mười năm rất ngắn, từ một nam tước không hề có thực quyền đã trở thành bá tước đế quốc, đại thần hầu cận của hoàng đế.

Đối với Phinney, hắn cũng biết đường làm quan của mình xem như đã đến cùng, muốn tiến thêm một bước thì chỉ có cách ra chiến trường mở mang bờ cõi cho đế quốc. Nhưng đây là chuyện xa không với được đối với một kẻ trời gả không chặt như hắn.

Cho nên khi Sting tỏ ra say đắm Kafiny, để gia tộc có thể tìm được một nơi sống yên ổn lâu dài trong quần thể quyền lợi của đế quốc, để có thể bám vào cây đại thụ Tể tướng này, hai chị em Segni và Phinney đã coi thường quy tắc ngầm của hoàng thất đế quốc, cố gắng vụng trộm thúc đẩy Sting và Kafiny qua lại. Bọn họ nghĩ rất đơn giản, hoàng đế bệ hạ tuổi tác đã cao, nói không chừng một ngày nào đó sẽ qua đời, còn thái tử, thân vương Ite lại quá mức yếu thế, hết thầy việc lớn triều chính đều dựa vào Tể tướng. Tính toán như vậy, hình như xác suất xảy ra đám hỏi giữa hai nhà là cực kì lớn.

Nhưng nguyện vọng tốt đẹp của bọn họ lại bị một tờ hôn ước của hoàng đế bệ hạ phá tan. Mặc dù đôi phương cũng là thế gia quyền thần tay cầm trọng binh, nhưng một thằng ngu thì nhất định không có cách gì tạo thành sóng gió trong tương lai. Bọn họ chỉ có thể cảm thán chiêu này của hoàng đế bệ hạ quá độc, vừa lau mông cho đám hoàng tử hoàng tôn của ông ta, lại vừa cắt đứt hi vọng xa vời của chị em bọn họ.

Còn Kafiny, đối với Sting tuân tước lịch sự và các phương diện đều rất ưu tú, nếu như nói mới bắt đầu không hề tìm đập thì là gạt người. Chỉ có điều sau khi song phương thường xuyên qua lại, Kafiny chỉ muốn coi Sting như một vị đại ca hoặc một người bạn tri tâm, nếu phải phó thác chung thân thì lại hơi gượng ép. Nàng cũng nói không rõ vì sao mình lại có ý nghĩ này.

Đến tận lúc nàng nhìn thấy Geriferry, thấy gã thiếu gia quý tộc từng khiến nàng khinh thường, thậm chí buồn nôn này nhìn mình với một thái độ cực kỳ vô lễ, giải thích hàm nghĩa của hạnh phúc với một giọng nói ngu dốt, để chứng thực hắn có phải thật sự ngu ngốc hay không, Kafiny không tiếc lấy thân mạo hiểm. Sau khi bị đôi phương dùng thương bực bách, nàng có thể cảm nhận được sự dịu dàng khi hắn đưa tay gạt mấy sợi tóc vàng trên mặt nàng và cả cảm giác mất hồn trong nụ hôn sau đó.

Đương nhiên nàng càng có thể rõ ràng đôi phương nhất định không phải một thằng ngu. Người có thể trông chờ một thằng ngu nói ra những lời xem ra rất thông thường nhưng kỳ thực lại rất triets lý đó không? Khi cảm chiếc huy hiệu giấu trong nửa chiếc bánh Geriferry đưa, trên thực tế trái tim Kafiny đã đập thình thịch. Giờ khắc này nàng biết mình thích loại cảm giác này, loại cảm xúc này, loại lãng mạn ngang bướng này mới là thứ nàng vẫn muốn, chứ không phải cuộc sống bình thân quý nhau như khách với Sting.

Cho nên khi nhìn thấy Geriferry bị một đám các tiểu thư và thiếu gia quý tộc nhạo báng ở cửa, Kafiny đã dừng cảm đứng dậy. Trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, nàng đi tới bên cạnh Geriferry còn đang làm bộ làm tịch, sau đó hào phóng nắm tay hắn. Trong nháy mắt này nàng có thể cảm nhận được sự trầm ổn và ấm áp trong bàn tay hắn, chứ không phải vẻ luống cuống vừa rồi.

Nhất thời toàn sảnh yến tiệc lại rơi vào yên tĩnh, bọn họ há miệng mở to mắt nhìn cảnh tượng khó tin trước mắt. Đám quý tộc thế hệ trẻ từ nhỏ đã nghe chuyện công chúa và kỵ sĩ này thật sự không thể hiểu nổi công chúa và thằng ngu kết hợp cùng nhau sẽ là tình hình kiểu gì.

Chẳng lẽ bọn họ muốn diễn một vở kịch tình yêu mang tên "Công chúa với thằng ngu"?

Có điều, hiển nhiên các quý tộc còn non nớt này đã quên một sự thật, trên đầu thằng ngu Geriferry này còn mang vòng sáng kỳ sĩ thứ chín của đế quốc, ngoài chính hắn, không ai có thể làm vòng sáng này biến mất.

Mang một tâm tư như vậy, ánh mắt một đám tuấn nam mỹ nữ nhìn Geriferry và Kafiny đã trở nên khác trước, trong những đôi mắt mang đầy kỳ vọng của bọn họ lại toát ra ý trêu đùa, hoàn toàn là một loại tâm tính chờ xem kịch vui, vì vậy họ cũng không còn vẻ kỳ thị với Geriferry như vừa rồi.

Được Kafiny kéo tay đi về, đột nhiên Geriferry nhìn Sonia còn đang cười trộm với ánh mắt cuồng nhiệt, tựa như nhìn thấy một mâm đồ ăn ngon khiến Sonia hoảng sợ vội vàng thu lại nụ cười, co người chột dạ lui lại. Phải biết hôm đó nàng đã mắng thằng ngu này không lưu tình chút nào, ai biết thằng ngu này có đột nhiên nổi điên lao đến cắn mình một miếng hay không.

Trong khi Sonia còn đang lo sợ, đột nhiên Geriferry buông tay Kafiny ra chạy thật nhanh về phía Sonia. Sonia hoảng hốt a một tiếng, lập tức chui vào gầm bàn không còn để ý đến hình tượng nữa.

Mọi người lại kinh ngạc.

Nhìn Sonia vén góc khăn trải bàn lên lên nhìn ra ngoài, mọi người tới tấp suy đoán không hiểu có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ giữa thằng ngu này và Sonia còn có ân tình? Nghĩ như vậy, đại bộ phận bọn họ càng thêm yêu thích vị thiếu gia ngu ngốc này, bọn họ rất vui lòng được nhìn thấy Geriferry dùng nào thủ đoạn gì để trừng trị cô nàng tiểu ác ma Sonia của kinh đô này.

Có điều Geriferry lại không lời Sonia ra quyền đâm cước đá hay cời hết quần áo triển lãm thị chúng, mà hắn chỉ bung một đĩa bánh trước mặt nàng lúc trước lên, còn chưa kịp ăn đã bắt đầu chảy nước miếng..

"Ồi!" Mọi người nhất tề phát ra âm thanh thất vọng, có thể thấy mọi ngày Sonia đã hoành hành trước mặt bọn họ như thế nào.

Được Kafiny đỡ lên, Sonia rất chật vật chui từ dưới gầm bàn ra, nhìn lướt qua các tiểu thư và thiếu gia quý tộc đang cười trên nỗi đau của người khác với ánh mắt ác độc, sau đó lại vô thức tránh xa Geriferry một chút. Bây giờ nàng có cảm giác sợ hãi bản năng được vị thiếu gia ngu ngốc hành động không theo lẽ thường này.

Đương nhiên Kafiny biết Geriferry cố ý dọa cô nàng không sợ trời không sợ đất Sonia, nàng vỗ về Sonia với vẻ hối lỗi, khi quay đầu lại lại phát hiện Geriferry bung đĩa bánh nhưng không ăn ngay mà vẫn đang nhìn mình. Nhìn thấy nàng xoay người lại, Geriferry cười ngây ngốc, cầm lấy chiếc bánh to nhất trong đĩa đưa cho nàng.

Điều này làm cho khoe mắt Kafiny hơi ướt át, nàng tự nhận là một người không phải đa sầu đa cảm, nhưng giờ khắc này nàng vẫn hơi cảm động. Nhìn Geriferry nuốt ngấu nghiến, thỉnh thoảng quay lại nhìn nàng cười ngây ngô, Kafiny bắt đầu ăn chiếc bánh rõ ràng đã dính nước miếng Geriferry đó, gương mặt vui vẻ tươi cười như lần ngồi trên quảng trường Vườn Hồng ăn nửa chiếc bánh Geriferry đưa cho nàng hôm trước.

Cũng hạnh phúc như vậy.

Chẳng lẽ bệnh của thằng ngu này cũng có thể lây?

Rất nhiều người ở đây đều đang suy nghĩ sau này có lẽ nên cách Geriferry xa một chút, đồng thời ánh mắt đã rời khỏi hai kẻ ngu ngốc trong bữa tiệc. Có lẽ nốt nhạc đệm này sẽ trở thành đề tài đàm tiếu của bọn họ sau này, nhưng nó không thể trì hoãn hứng thú tiếp tục tìm niềm vui của bọn họ.

Geriferry ăn rất ngon lành, đây không phải hắn giả bộ. Sau khi trở về từ vùng đất đen tối, so sánh với những gì có trong trí nhớ, Geriferry phát hiện mình đã thêm ăn hơn rất nhiều. Nếu không phải sợ làm những người khác trong phủ công tước hoang mang thì hắn nhất định sẽ không dừng lại mỗi khi ăn lưng lưng dạ như bây giờ.

Đương nhiên không phải tất cả mọi người đều sẵn lòng nhìn thấy Geriferry đi theo bên cạnh Kafiny nhàn nhã tiêu dao như vậy. Chẳng hạn như Jaian, lại chẳng hạn như Suneo. Jaian là gã bạn mèo mà gã đồng của hoàng tử Simba, khi vừa mới nhìn thấy Geriferry ở bữa tiệc, về mặt vị thế từ của gia tộc danh môn đế quốc này đã trở nên âm trầm, trên gương mặt vốn đã cau có của hắn chỉ còn thiếu nước viết rõ "Ta nhất định phải trừng trị ngươi" nữa mà thôi.

Còn Suneo thì là bạn tốt tri kỷ của Sting, một vị quý tộc còn trẻ tuổi cũng đã trở thành kỳ sĩ trung cấp thượng đỉnh (cấp 6). Không giống như Jaian tất cả tâm tư điều được viết trên mặt, gương mặt vuông vức của hắn càng tỏ ra nặng nề, chỉ có đôi mắt màu đen thẳm thỉnh thoảng mới ánh mắt khiêu khích khi nhìn về phía Geriferry.

Đối với chuyện Geriferry bị ám sát, bề ngoài bộ giám sát đế quốc chỉ xử trí một bộ phận vây cánh của hai vị hoàng tử, sau lưng lại cầm thủ dụ của hoàng đế bệ hạ giam lỏng Simba trong phủ thời hạn ba năm. Cho nên khi nhìn thấy Geriferry, cả Jaian và Suneo đều khó chịu như nhìn thấy cái gai trước mắt.

Làm phụ nữ bao giờ cũng rất phiền phức, đặc biệt là trong những bữa tiệc gồm toàn người tuổi trẻ như thế này. Để luôn giữ hình tượng thanh nhã nhất, xinh đẹp nhất của mình, họ phải thường xuyên vào nhà vệ sinh chỉnh lại trang điểm, chăm sóc lại dung nhan.

Vì phải chăm sóc Geriferry giả ngu nên vốn Kafiny không muốn đi, nhưng sau nhiều lần Sonia yêu cầu với ánh mắt ai oán, Kafiny đành phải nhìn Geriferry với vẻ xin lỗi, sau đó nhờ Sting giúp nàng tạm thời chăm sóc Geriferry còn đang mải ăn rồi đi cùng với Sonia vào nhà vệ sinh.

"Thiếu gia Geriferry, đĩa pho mát hạnh nhân này mùi vị không tồi, có muốn nếm thử hay không?" Trên gương mặt tưng dục quá độ rõ ràng của Jaian mang nụ cười không có ý tốt, hắn bung một đĩa pho mát đi tới trước mặt Geriferry.

Nghe giọng nói eo éo này, Geriferry thấy sống lưng lạnh buốt. Sau khi thầm mắng một câu "Thằng ả", hắn ngẩng đầu đứng dậy lộ ra một nụ cười rục rờ với Jaian, "Xin, xin chào, a, cảm ơn!"

Nói rồi Geriferry đưa tay chuẩn bị đỡ đĩa pho mát Jaian "hảo tâm" đưa tới, chợt Jaian bị vấp chân, cả đĩa pho mát bay thẳng về phía ngực Geriferry. Sớm đã âm thầm đề phòng, mặc dù ngoài mặt vẫn tỏ ra hơi kinh ngạc nhưng trong lòng Geriferry không hề hoảng sợ. Đúng lúc chiếc đĩa sắp rơi tay Jaian, bàn tay đang chuẩn bị đưa lên nhận đĩa pho mát của Geriferry đột nhiên tăng tốc, sau khi chạm vào vành đĩa lại tiếp tục hất lên trên. Vì vậy sau một lượt qua lại, chiếc đĩa vốn sẽ bay vào ngực Geriferry quay lại úp thẳng vào mặt Jaian.

"Người, thằng khốn này!" Jaian vuốt khuôn mặt dính đầy pho mát, còn chưa mở mắt ra được đã chửi bới âm ỉ. Tâm tình xót xa của hắn lúc này quả thật rất hợp với câu "Trộm gà không được còn mất nắm gạo".

Trong lúc Jaian còn chưa kịp nói ra những lời khó nghe hơn nữa thì Geriferry đã vung tay tới. Một đám cực mạnh bằng tay phải đâm thẳng vào bụng Jaian, sự đau đớn khi bị tấn công bất ngờ khiến hắn khom người cúi xuống, trong lúc Jaian còn chưa kịp kêu lên vì đau đớn, một cú đâm móc bằng tay trái đã đâm chính xác vào cằm hắn. Cùng một tiếng "rắc" làm người ta sợ hãi, cả người Jaian bay về phía sau, mang theo hoa máu bắn ra từ khóe miệng, đập thẳng vào cạnh một chiếc bàn ăn bằng gỗ lim phía sau hắn.

"Rắc rắc!" Lại là một âm thanh đáng sợ, Jaian đã vỡ cầm lại gãy lưng chậm rãi trượt từ trên bàn ăn xuống nằm co quắp trên mặt đất.

Không thể không nói, trong nháy mắt Geriferry đã đánh ra một tổ hợp quyền cực đẹp, lực đạo vừa đủ, tính chính xác cao, tình cảnh chấn động tạo thành, ngay cả Geriferry cũng không ngờ Jaian lại chịu đòn kém như vậy.

"Ồ, cái này nên xem như đánh hắc quyền!" Nhìn Jaian nằm trên mặt đất thở ra nhiều hơn hít vào, đến bây giờ vẫn không mở mắt ra được, trong lòng Geriferry dâng lên một luồng khoái cảm.

Tiếng động gây ra do đòn liên hoàn của Geriferry khiến mọi người lại tập trung ánh mắt tới người thằng ngu này, sau đó lại chuyển tới người Jaian với máu me đầy trên mặt. Không ít cô gái thần kinh yếu ớt sợ hãi kêu lên, có gắng chui vào trong lòng vị nam sĩ gần nhất. Còn đám đàn ông thì người nào cũng hi vọng chuyện như thế này xuất hiện càng nhiều càng tốt.

"Trời ạ, hắn chẳng những là một thằng ngu mà còn là một thằng điên!" Đây là nhận định chung của tất cả mọi người chỉ nhìn thấy kết quả mà không nhìn thấy quá trình. Bọn họ cho rằng việc Sting mời Geriferry tới là sai lầm lớn nhất khi tổ chức bữa tiệc này.

Tuy nhiên không có ai muốn đứng ra chỉ trích Geriferry tàn nhẫn ngang ngược, chẳng lẽ người trông chờ một thằng ngu sẽ nghe người giảng giải về cái gọi là tiêu chuẩn quý tộc? Cho nên bọn họ chỉ có thể thông cảm với Jaian trong lòng, hắn thật sự là một tên xấu số!

Trong ánh mắt e sợ và chăm chú của mọi người, Geriferry vừa thối nắm đầm trái vừa lăm bắm, "Ông nội nói không sai, nếu có người mắng ta là thằng ngu hay đồ khốn thì phải dùng nắm đầm đòi lại. Sau khi đánh hắn nằm bò xuống còn phải cắn thêm một miếng, nhưng mà người thối quá!"

Nói rồi Geriferry xòe nắm đầm phải ra đưa lên gãi đầu, dường như đang suy nghĩ xem có nên cắn Jaian một miếng hay không, sau đó trên gương mặt ngu ngốc lộ ra nụ cười vỡ lẽ, "Đúng, người thối quá, không cắn được, cắn người thì miệng ta sẽ thối, như vậy bảo bố Kafiny sẽ không cho ta hôn nữa!" Nói xong Geriferry thè lưỡi liếm pho mát dính trên tay, đáng vẻ rất say mê.

"Trời ạ!" Sau khi nghe những gì thằng ngu nói, mọi người lại đồng loạt cười ngất. Bọn họ cảm thấy tâm tư của thằng ngu này thật sự khó có thể suy đoán theo logic thông thường.

Liếm hết pho mát trên ngón tay, Geriferry đưa ánh mắt ngờ ngàng tìm kiếm bóng dáng Kafiny khắp nơi. Sau khi nhìn hết một lượt mà vẫn không thấy, trên mặt hắn lại lộ vẻ sợ hãi, mọi người đột nhiên cảm thấy thằng ngu này cũng rất đáng thương.

Thời mình đọc thì truyện tên là Đô rê mon, hai nhân vật nhắc tới trong chương này là Chaien và Xêkô. Còn bản bây giờ thì là Doraemon, Jaian và Suneo.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Thằng Ngu Khát Máu

Một bóng dáng cao ráo xuất hiện trước mặt Geriferry, lập tức Geriferry cảm thấy áp lực đè xuống. Suneo còi một chiếc bao tay ném xuống trước mặt Geriferry, dụng ý không thể rõ ràng hơn: Ta phải quyết đấu công bằng với người!

Có điều đối diện chỉ là một thằng ngu, người cho rằng sẽ có công bằng hay sao? Hiển nhiên Suneo không chú ý đến điểm này. Đối với nguyên nhân gây

ra tranh chấp và kết quả cuối cùng của cuộc xung đột giữa Geriferry và Jaian vừa rồi, Suneo là một trong số ít người thấy rõ toàn bộ quá trình. Đối với hắn, bất kể tốc độ phản ứng, kỹ xảo ra đòn hay sức mạnh bùng nổ trong nháy mắt, Geriferry đều có tư cách để hắn ném bao tay thách đấu.

Cho nên sau khi bỏ qua nhân tố IQ của đối phương, để trút giận cho gã bạn tốt Jaian, Suneo quang minh chính đại đưa ra lời thách đấu.

Bình thường trong các bữa tiệc do quý tộc tổ chức, lúc nào cũng có thể thấy những cuộc quyết đấu công bằng quang minh chính đại giữa người đàn ông vì tranh đoạt một người phụ nữ, cũng xem như tăng thêm một chút sinh cơ cho bữa tiệc buồn tẻ. Trừ khi sức mạnh của song phương chênh lệch quá xa, còn bình thường chủ nhân bữa tiệc cũng sẽ không ngăn cản.

Vừa rồi đương nhiên Sting cũng đã được thấy thân thủ của Geriferry, suy nghĩ vấn đề thể diện của Kafiny và đầu óc Geriferry, Sting hơi do dự định đứng ra ngăn cản nhưng lại bị một đám bạn đứng bên cạnh chờ xem kịch vui giữ lại. Vốn trong lòng cũng hơi khó chịu, Sting cũng thuận nước đẩy thuyền, cho Geriferry một ánh mắt lực bất tòng tâm.

Geriferry đâu thêm để ý đến phong độ quý ông chó má gì, hắn chỉ biết nếu như không mượn sức mạnh của con mắt trong cơ thể đó thì có hai mình cũng không đủ để Suneo trước mặt trút giận. Mà sức mạnh của con mắt đó thì không phải hắn muốn dùng đã có thể dùng được, còn phải xem tâm tình của con mắt đó nữa. Cho nên hắn bày gương mặt của một thằng ngu ra cười ha ha với đối phương rồi chuẩn bị xoay người tránh ra.

Động tác này của hắn lại khiến mọi người tưởng hắn tiếp nhận lời thách thức của Suneo, hắn đi sang bên cạnh là vì ngại sân bãi không đủ lớn. Nhất thời mọi người nhanh chóng lui ra để lại một khoảng trống lớn chính giữa, vây kín Geriferry và Suneo ở giữa vòng tròn. Bây giờ Geriferry có muốn đi cũng không đi được.

Suneo ngoắc ngón tay khiêu khích Geriferry, ý là cho ngươi ra đòn trước. Trong tình hình này, Geriferry đúng là cười hổ khó xuống, đáng chết không nói nên lời. Mặc dù trong tình hình này hắn vẫn có thể ngồi xuống đất khóc lớn, khi một thằng ngu làm như vậy thì người ngoài cũng không thể nói gì hơn, cũng lắm sau này đầu đường cuối ngõ ở kinh đô lại có thêm mấy tin đồn về thiếu gia nhà Stedman mà thôi.

Nhưng Geriferry không làm như vậy, bởi vì hắn là con cháu gia tộc Stedman. Dưới ánh sáng của huy hiệu hoa lay ơn, con cháu các đời của gia tộc Stedman chỉ có anh hùng đứng chết chứ không có thằng hèn sống quỳ. Cho dù bây giờ hắn chỉ là một thằng ngu thì cũng không được để người ngoài bôi nhọ vinh quang của hoa lay ơn.

Hơn nữa hắn còn phải bảo vệ tôn nghiêm của kỵ sĩ thứ chín, đây là vinh quang hắn đã đổi lấy bằng tính mạng.

Cho nên khi nụ cười trào phúng trên gương mặt Suneo còn chưa biến mất, không hề có dấu hiệu báo trước, Geriferry lao vào Suneo như một quả đạn pháo vừa ra khỏi nòng. Đúng vậy, lao vào, giống như đám du côn đánh nhau trên đường, không có bất cứ kỹ xảo nào đáng nói.

Nụ cười khinh miệt lộ ra trên mặt Suneo, thực ra hắn cũng không muốn hành hạ Geriferry quá mức. Hơn nữa đối phương là kỵ sĩ đế quốc, vạn nhất lỡ tay đánh chết thì đời này hắn cũng coi như hết mục tiêu phấn đấu. Cho nên hắn chỉ muốn làm nhục Geriferry một phen trước mặt mọi người để trút giận cho bạn thân mà thôi. Nhìn thấy Geriferry lao tới cực nhanh, Suneo thanh nhả bước lướt sang bên, hai tay bắt được vai Geriferry nghiêng người đẩy về sau, rất có phong phạm bốn lạng đầy ngán cân.

Mọi người phía sau hắn thấy thế vội vàng lui lại, thậm chí trong lòng đã tưởng tượng xem thằng ngu kia sẽ bị ngã thê thảm thế nào. Có điều Geriferry không hề bị ném ra ngoài, bọn họ chỉ cảm thấy một làn gió thoảng qua, Geriferry ôm chặt cánh tay đối phương, quán tính mạnh mẽ khiến hắn bay lên trời, kéo Suneo xoay tròn nửa vòng.

Điều này làm cho Suneo cảm thấy giận dữ. Hiệp đầu tiên đánh với thằng ngu có sức mạnh kỵ sĩ trung cấp gà mờ mà lại đánh ngang tay. Không đợi thân thể Geriferry rơi xuống đất, tay trái hắn đã hung ác thúc vào ngực Geriferry.

Một tiếng va chạm rất mạnh giữa cùi tay và thân thể và tiếng kêu rên vang lên, một ngụm máu tươi nóng bỏng tràn qua cổ họng lên miệng Geriferry rồi lập tức phun lên mặt Suneo. Sau cú đánh vừa rồi, Geriferry cảm nhận rất rõ ít nhất hai chiếc xương sườn đã bị đánh gãy, nhưng sự đau đớn truyền đến não không hề mãnh liệt. Đối với một kẻ cứ ba ngày lại bị con mắt trong cơ thể hành hạ một hồi như Geriferry, đau đớn ở mức độ này chỉ có thể xem như một loại hưởng thụ.

Mặc dù nói nhẹ nhàng như vậy, nhưng sau khi trúng đòn Geriferry vẫn không thể không buông tay đang nắm chặt cánh tay Suneo ra, cả người rơi thẳng xuống dưới. Thời điểm máu chốt, Suneo không hề nhân cơ hội ra tay, hắn cho rằng như vậy đã đủ, vừa đạt được mục đích dạy Geriferry một bài học, cũng không làm đối phương bị thương quá nặng. Ngày sau nếu có truy cứu mình cũng có thể giải thích được. Quan trọng nhất là đang có bao nhiêu cô gái nhìn hắn, chấy nhà hôi của chưa bao giờ là chuyện một quý ông nên làm.

Trong lúc gợn hai tay lên chuẩn bị nghênh đón lời chúc mừng của mọi người, đột nhiên hắn phát hiện hai chân mình bị một đôi tay mạnh mẽ nắm lấy. Trước khi kịp phản ứng lại, hai chân hắn đã rời khỏi mặt đất, thân thể lập tức mất cân bằng ngã ngửa ra đập xuống đất.

A!

Mọi người đang vây xem nhất tề sợ hãi kêu lên một tiếng, bọn họ không cho rằng Geriferry làm như vậy có gì không ổn, quyết đấu vẫn còn chưa kết thúc. Bọn họ sợ hãi kêu lên là vì sau khi trúng đòn nặng Geriferry vẫn còn có sức mạnh như vậy.

Mặc kệ Suneo quyền đâm cước đá, Geriferry vẫn đè hắn dưới thân không buông ra, ngược lại từ từ trườn lên phía trước. Trong mắt một đám thiếu gia quý tộc tâm tư xấu xa, hành động này rất giống đang cưỡng dâm một thiếu nữ tính khí cáu kỉnh, nội tâm bảo thủ liều mạng phản kháng.

Suneo hơi cong người lên nhìn đôi mắt khát máu trên gương mặt đầy vết máu vì bị mình đánh của Geriferry, trong đôi mắt đó không có sợ hãi mà, trời ạ,

còn có vẻ đang hưởng thụ. Đột nhiên hắn nhớ tới câu Geriferry nói với Jaian lúc trước: Đánh nằm bò rồi còn phải cắn thêm một miếng.

Không biết tại sao bây giờ hắn cực kì tin tưởng câu này, lần đầu tiên trong lòng cảm thấy sợ hãi thằng ngu này, vì vậy hắn hạ thủ không còn lưu tình, liều mạng giãy giụa muốn thoát khỏi tư thế nhất định sẽ bị người đời nhạo báng này.

Có điều sau khi không ngừng được con mắt trong cơ thể làm căng nứt và tu bổ, bắp thịt toàn thân Geriferry đã trở nên hết sức kiên cường dẻo dai, sức bùng nổ trong thời gian ngắn lại càng kinh người. Nhìn khuôn mặt vặn vẹo vì giận dữ của Suneo càng ngày càng gần, Geriferry lộ ra nụ cười dữ tợn.

"A a a a..."

Geriferry điên cuồng hét lớn một tiếng, tiếng hét nhiệt huyết và bi tráng này làm tai người nghe chấn động ngửa ngáy. Bàn tay đang siết chặt ngực Suneo của Geriferry đột nhiên siết mạnh, Suneo chỉ cảm thấy ngạt thở, hình như lục phủ ngũ tạng trong lồng ngực đều bị ép dính vào nhau.

Sau đó đột nhiên Geriferry buông hai tay ra, hai tay chống mạnh xuống đất, cả người lập tức bắn lên trên, mở miệng ra đón nắm đấm của Suneo đang đâm tới.

"Bốp!"

Một quyền của Suneo đâm vào khoeo miệng Geriferry mang theo mấy chiếc răng gãy, lại không thể ngăn cản thế đè xuống của Geriferry.

"A!"

Đây là tiếng kêu thảm thiết điên cuồng, bao hàm vô tận đau đớn và khổ não.

Sau một khắc, Geriferry lăn từ trên người Suneo xuống, Suneo vẫn đang kêu tê tâm liệt phế.

Từ lúc Geriferry giật chân Suneo đến giờ cũng chỉ là một khoảng thời gian rất ngắn, khi Sting cảm thấy không ổn định giải vây thì đã không kịp. Hình như trong khoảnh khắc vừa rồi Geriferry đã dùng hết sức mạnh toàn thân, hắn run rẩy ngẩng đầu lên nhìn máu tươi từ bên tai Suneo chảy xuống cổ, trên gương mặt lộ ra nụ cười đắc ý, dường như đang nói, rốt cục bố đã nhìn thấy máu của người rồi.

Sánh chính xảy ra động tĩnh lớn như vậy, Nallen ở sảnh bên nghe tiếng phá tan vòng bảo vệ xông vào. Thấy Geriferry vết máu đầy người lại mỉm cười với tư thế của người thắng trên mặt đất, Nallen âm thầm thở dài một hơi. Trước khi đi lão Khuê Nô đã hạ đạt mệnh lệnh cho hắn, chỉ cần Geriferry không chết, còn bị thương nặng đến mức nào cũng không sao cả.

Đương nhiên Kafiny cũng nghe thấy. Không để ý đến dung nhan mới chỉnh trang được một nửa, trong lòng nóng như lửa đốt, nàng chạy từ nhà vệ sinh về đại sảnh, vọt và lách qua vòng tròn người xem. Lúc nhìn thấy Geriferry nằm co giật trên mặt đất, trái tim nàng đột nhiên chìm xuống, một loại đau buồn khó hiểu tràn ngập trong lòng, hai mắt rung rung ngồi xuống ôm đầu Geriferry vào lòng.

Geriferry vất vả quay mặt ra ngoài nhờ một thứ lẫn lộn máu thịt trong miệng về phía Suneo đang rên rỉ.

Khi mọi người mở to mắt nhìn kĩ, tất cả nhất tề hít sâu một hơi. Thứ lẫn lộn máu thịt đó rõ ràng là một nửa cái tai.

Điên cuồng!

Máu lạnh!

Đây là nhận xét của tất cả mọi người đối với gã thiếu gia ngu ngốc này, không có ai đánh giá Geriferry bằng những từ như hèn hạ, vô si. Bọn họ đều rõ ràng, sức mạnh chân thực của Geriferry kém Suneo không hề ít, ngay từ đầu đây đã là một trận quyết đấu không cân sức.

Dường như thằng ngu này cũng rất đáng thương!

Vì vậy không ít người không hận mà cùng thông cảm cho người thắng cuối cùng là Geriferry, đây quả thật là một ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên không phải tất cả mọi người đều có ý nghĩ này, không được quên, quý tộc là loài sinh vật xảo trá khôn khéo nhất trên thế giới này. Từ hành động của Geriferry, một số người đã nhìn ra điều gì đó, hoặc nói trong lòng bọn họ đã khẳng định chắc chắn, đây không phải hành động một thằng ngu nên làm.

Geriferry dùng bàn tay phải toàn là vết máu run rẩy lau nước mắt trên gương mặt trắng như tuyết của Kafiny rồi cười hề hề.

Nhìn cảnh tượng ảm áp của hai người này, trong lòng mọi người im lặng chúc phúc cho tương lai của thằng ngu và công chúa.

Thằng ngu và công chúa, thì ra cũng có thể viết nên một tình yêu bi tráng như sử thi.

"Ta muốn về nhà!" Sau khi nói xong câu này, hình như đã dùng hết sức mạnh toàn thân, Geriferry trầm lắng thiếp đi trong lòng Kafiny.

"Được, chúng ta về nhà!" Kafiny giao Geriferry trong lòng cho Nallen, Nallen lập tức bế Geriferry lên bước đi với một loại tư thế tráng liệt trong ánh mắt cung đưa anh hùng của mọi người, ánh mắt nhìn gã thiếu gia ngu ngốc khiến bọn họ chán ghét, sau đó thấy thú vị, sau đó thấy đáng yêu và cuối cùng là kính nể.

Kafiny đứng dậy dùng mu bàn tay lau vết nước mắt trên mặt, dùng ánh mắt giận dữ nhìn Sting. Ánh mắt này khiến trái tim Sting như rơi xuống hầm băng, rét lạnh không nói nên lời.

Sting vừa mới chuẩn bị bước tới giải thích vài câu lại bị Sonia không biết từ đâu chui ra ngăn lại, "Bây giờ chị Kafiny không muốn thấy người, điều này cũng không nhìn ra được sao? Hi hi!" Nếu như dùng "Chỉ sợ thiên hạ không loạn" để miêu tả Sonia với nụ cười ác ma thì quả thật vẫn còn chưa đủ.

Chỉ chậm trễ giây lát, Kafiny đã đuổi theo mấy bước cầm bàn tay buông thõng của Geriferry lên nắm trong tay mình. Giờ khắc này nàng có một loại cảm giác mạch máu tương liên.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thử Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cảnh Giới Cao Nhất Của Âm Mưu

Phủ công tước Wall, sau một bữa tiệc tối hơi náo nhiệt, mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu bi. Bọn người hầu đang dọn dẹp đại sảnh bữa bãi, không giống trước đây, hôm nay trong sảnh chính xa hoa có thêm mùi máu tươi mơ hồ.

Nhìn con trai Sting trước mặt, công tước Wall lắc đầu. Vất vả quá độ khiến mái tóc vị Tể tướng đế quốc vừa qua tuổi năm mươi này đã hoa râm, trên mặt lộ rõ tuổi già đang đến gần.

"Hôm nay con làm ta rất thất vọng!" Nói xong câu này, Wall nặng nề thở dài một hơi, vẻ mặt uể oải.

Sting không hề cãi lại, hắn biết phụ thân còn có lời phải nói.

"Đừng nhìn bề ngoài đã già mà lầm, trong lòng ông ta vẫn sáng như gương. Những người bên dưới có hành động gì, suy nghĩ những gì ông ta đều thấy rõ như đang xem kịch, miễn là không vượt qua giới hạn ông ta có khả năng chịu đựng được."

Chúng ta và vương phi Segni dạo này qua lại quá mức mật thiết, đã chạm đến phòng tuyến giới hạn trong lòng ông ta. Hai vị hoàng tử coi cháu trai nhà Stedman như quân cờ trong cuộc chơi của mình cũng chạm đến giới tuyến đó. Cho nên ông ta hạ thánh dụ gả Kafiny cho cháu lão Shuster, vừa cắt đứt hi vọng của chúng ta, vừa lau móng cho hai gã con trai ông ta".

Nghe đến đó, Sting hô hấp trở nên hơi dồn dập. Hắn không thể chịu được việc người mình ái mộ lại bị đưa cho một thằng ngu giống như một món quà.

"Sting, không được xem thường bất cứ con cháu nào trong gia tộc Stedman. Năm trăm năm qua, gia tộc bọn họ đã xuất hiện tướng quân anh dũng vô địch, xuất hiện chính khách xảo quyệt âm trầm, xuất hiện thương nhân danh tiếng vang vọng đại lục, cũng xuất hiện anh hùng uy chấn thiên hạ, ngay cả Giáo hoàng cũng cảm thấy run rẩy, nhưng gia tộc bọn họ chưa bao giờ xuất hiện thằng ngu!"

Hình như thấy rõ suy nghĩ trong lòng con trai, công tước Wall liền tận lực nhắc nhở, "Sting, cách Kafiny xa một chút. Đối với gia tộc chúng ta, người phụ nữ đó chính là một lọ thuốc độc. Bây giờ con còn lâu mới có bản lĩnh không chế cô ta. Còn nữa, hãy điều chỉnh lại thái độ của con khi đánh giá Geriferry, một thằng ngu sẽ không thể giành được tâm hồn của công chúa!"

Nói xong công tước Wall vỗ vỗ vai con trai rồi rời đi, để lại một mình Sting đứng trong phòng sách suy nghĩ gì đó.

Một lúc lâu sau, Sting ngẩng đầu lên, trên mặt lộ vẻ không cam lòng, cũng lộ vẻ kiên quyết. Từ khi sinh ra đã không biết thất bại là gì, Sting quyết không thừa nhận mình sẽ thua một thằng ngu.

Sau khi đưa phụ thân đi nghỉ ngơi, Sting ra khỏi phủ Tể tướng, lên một chiếc xe ngựa không có bất cứ dấu hiệu nào. Sau khi xe ngựa chạy mấy vòng quanh đế đô, đến rạng sáng mới chạy vào một ngõ nhỏ ở đông bắc đế đô, dừng lại trước sân một tiểu viện hai tầng. Nhìn từ bên ngoài tiểu viện này không có gì khác các tiểu viện trong ngõ, ở chỗ này chủ yếu là giai cấp trung lưu như tiểu thương, từng tiểu viện thấp bé và sân viện nhỏ hẹp không thể nói là xa hoa nhưng lại đủ thực dụng và ấm áp.

Sting vừa mới chuẩn bị vén màn xe ra, bàn tay đang vươn tới đột nhiên dừng lại.

Một tiếng kết rất nhỏ vang lên, cửa viện đột nhiên mở ra, từ bên trong đi ra ba người đàn ông mặc áo choàng đen đội mũ rộng vành, trong đó có một người cảnh giác nhìn vào trong xe với ánh mắt cảnh giác lúc đi qua bên cạnh xe ngựa. Chính vì vậy Sting đã nhìn thấy chữ thập màu đỏ dưới vành mũ của người đó, "Người thi hành chữ thập máu của sảnh phán xét dị đoan? Tại sao lại đến đây? Bọn chúng không có quyền đến đế quốc bắt người mà?"

Mang theo nghi vấn, Sting xuống xe đi vào tiểu viện. Trong một phòng khách trên tầng hai, Sting nhìn thấy chủ nhân của tòa viện này, nhị hoàng tử Simba của đế quốc.

Tuy nói nhị hoàng tử Simba bị bộ giám sát đế quốc giam lỏng nhưng đó cũng chỉ là làm ra vẻ, chỉ cần hắn không trắng trợn đi ra phủ thì cũng không có ai dám làm cản gá thị hân cả ngày. Nhưng nếu hắn muốn tiếp tục thực hiện một vài âm mưu bí mật thì lại phải lên chuồn ra tìm đến một cứ điểm bí mật.

"Người chấp hành của sảnh phán xét dị đoan, Simba, người điên rồi". Nhìn mấy chén trà vẫn đang bốc hơi nóng trên bàn, Sting lập tức hiểu ra Simba vừa gặp ai, hẳn khẽ kêu lên với Simba. Phải biết đế quốc Menied quy định rõ, nghiêm cấm tôn giáo nhúng tay vào chính trị. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Giáo đình thần thánh khó có thể phát triển mạnh mẽ ở đế quốc Menied.

"Nghệ thuật cao nhất của âm mưu không phải tự mình vu hãm chính mình để giá họa cho người khác mà là mượn đao giết người". Simba không hề cảm thấy lo lắng vì mình lại một lần nữa đụng vào giới hạn của hoàng đế đế quốc, "Hơn nữa, người cũng nhìn thấy, thể lực của ta đều bị đàn chó của bộ giám sát nhìn gắt gao, kiếm tay chân làm việc cho mình không dễ dàng gì. Còn sau này, đó là chuyện sau này".

"Người tin chỉ dựa vào bọn họ là có thể giết được Geriferry sao? Không được quên lão quản gia già mà còn không chết của nhà họ, còn cả hắc kỵ nữa". Vừa nghĩ đến ba trăm cái đầu bị lão Khuê Nô đốt cháy trước cửa bộ thống soái cấm quân, trong lòng Sting đã lạnh buốt, đó là trọn ba trăm chiến sĩ cao cấp.

"Còn có phụ thân hân, kỵ sĩ thứ hai thân ái của chúng ta nữa", Simba nhắc Sting, có điều trên mặt hân không hề có vẻ sợ hãi.

"Người biết thì tốt. Hơn nữa bây giờ người giết hân, nếu như không đạt được mục đích giá họa cho Ite thì cũng không có bất cứ ý nghĩa gì". Sting hơi buồn bực, giết Geriferry quả thật không có bao nhiêu ý nghĩa đối với Simba mà lại có ý nghĩa rất quan trọng đối với hân. Nhưng làm như vậy Simba sẽ hoàn toàn bộc lộ, cần biết một gia tộc cổ xưa như Stedman luôn cố chấp đến mức điên cuồng khi báo thù cho người thân.

Simba mỉm cười vỗ vai Sting ra hiệu cho hân ngồi xuống, "Ta biết người đang lo lắng cái gì, hoàn toàn không cần phải vậy". Simba trấn an Sting một câu, đi tới bên cửa sổ nhìn bóng đêm mịt mờ, tiếp tục nói, "Nghe nói phù thủy Liêu Sa bên người Deron dạo này đã mất hết ma lực, ba người phán quyết vĩnh quang (ca ngợi ánh sáng) của sảnh phán xét dị đoan đã lên đường. Cho dù Deron không chết thì cả đời này cũng rất khó còn có cơ hội bước ra khỏi vực sâu Devil. Còn lão Khuê Nô, người không được quên đám huyết tộc của nhà ta ở phía nam, nghe nói bây giờ bọn họ vô công rồi nghề đến mức chuyên đi hút máu muỗi. Geriferry cứ giao cho đám người thì hành không coi ai ra gì kia là được. Nghe nói Giáo hoàng rất có hứng thú với hân, ta nghĩ chắc chắn không phải hứng thú hẹn hân đến uống trà chiều".

"Bọn chúng làm trắng trợn như vậy, đế quốc sẽ không can thiệp sao?" Sting không ngờ Simba đã tính toán hết mọi vấn đề.

"Đế quốc? Đế quốc phong hân làm kỵ sĩ thứ chín, đế quốc cũng thưởng thần khí Tầm ma đồ cho hân, còn gả công chúa cho hân. Còn hân chỉ là một thằng ngu, một người có linh hồn bị ác ma nguyên rủa, nhưng đế quốc vẫn cho hân nhiều như vậy. Sting, chẳng lẽ người không nhìn ra có chuyện gì không đúng sao?" Simba nhìn Sting, trên mặt lộ ra vẻ suy ngẫm.

"Ý người là hoàng đế bệ hạ cố ý cho hân nhiều như vậy để làm chúng ta ghen ghét rồi động thù với hân?" Nghĩ tới đây trái tim Sting chợt nặng trĩu, liên tưởng đến việc hoàng đế bệ hạ đột nhiên rời kinh khi Geriferry bị mai phục ở núi Vọng Nguyệt, lại nghĩ đến lời cảnh báo của phụ thân, Sting không khỏi toát mồ hôi lạnh, trong lòng thâm than gừng quả nhiên càng già càng cay, cảnh giới cao nhất của âm mưu thì ra là ngư ông đắc lợi.

"Một kỵ sĩ đế quốc có danh tiếng mà không có sức mạnh, cho dù hân là anh hùng thì cũng làm bẩn danh hiệu kỵ sĩ đế quốc vĩ đại này. Thay vì sau này bị những kẻ thêm muốn thần khí giết chết rồi đế quốc bị người khác cười nhạo, không bằng khiến hân chết trong những âm mưu khó bề phân biệt để nhanh chóng bảo vệ thể diện đế quốc. Ta nghĩ phụ hoàng bệ hạ của ta sẽ rất vui được nhìn thấy hân chết". Làm xong việc này nhất định phụ hoàng sẽ coi trọng ta. Trong bóng đêm tối tăm, dường như Simba đã nhìn thấy một con đường rộng rãi lấp lánh ánh vàng.

Sting gật đầu, hân thừa nhận Simba nói có lý. Trên thực tế, tâm cơ âm trầm của Simba chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Sting đặt tương lai của gia tộc vào cửa hân.

"Còn người, lần trước không phải nói có kỵ sĩ rỗng tương trợ à? Nhưng rồi cho dù một cái vảy rồng ta cũng không nhìn thấy". Tâm tình rất tốt, Simba không nhịn được cười nhạo.

Sting đỏ mặt phản bác, "Người còn không biết xấu hổ, thử suy nghĩ xem núi Vọng Nguyệt ở chỗ nào? Triệu tập rồng khổng lồ ở đó, không lẽ đế quốc đã chuẩn bị khai chiến với pháo đài của các thần sao?"

Simba suy nghĩ cũng thấy đúng, nếu một sinh vật mạnh mẽ như rồng xuất hiện ở phụ cận đế đô thì chắc chắn sẽ khiến các cường giả ở đế đô cảnh giác, lúc đó chắc chắn sẽ dẫn tới cuộc đại chiến kinh thiên động địa giữa những người mạnh, cuộc phục kích của bọn họ sẽ trở nên vô nghĩa.

Sau khi Kafiny rời khỏi, Geriferry đã tỉnh lại, đột nhiên hân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ và cười, "Lão Khuê Nô, người đã về rồi à?"

Đúng vậy, lão Khuê Nô đã về, xuất hiện không một tiếng động bên cửa sổ phòng Geriferry trong một đêm trăng khuyết lặng gió. Lão Khuê Nô nhìn Geriferry nằm ngủ với vẻ mặt bình tĩnh, có điều Geriferry đột nhiên lên tiếng cũng khiến ông ta giật mình, không phải giật mình vì sợ hãi mà vì không ngờ cảm giác của thiếu gia lại nhạy cảm như vậy. Nếu không phải nhìn thấy Geriferry mở mắt ra, lão Khuê Nô gần như cho rằng hân đang nói mê.

Trên thực tế không phải Geriferry phát hiện lão Khuê Nô đã trở về mà là con mắt trong cơ thể hân, đương nhiên Geriferry nhất quyết không nói điều này với lão Khuê Nô.

Geriferry từ trên giường ngồi dậy, nhìn lão Khuê Nô với vẻ mặt từ ái bên cửa sổ, mừng mừng tủi tủi. Hân đã quen được cảm bàn tay của lão Khuê Nô, ao bảo hai tay lão Khuê Nô còn mềm mại hơn cả tay phụ nữ. Đây không phải nói hân có sở thích quái dị, mà đôi tay này có thể khiến hân thấy ấm áp, thấy được quan tâm, và cả tự tin.

"Lão Khuê Nô, sao lại đi lâu như vậy?" Geriferry nhặt một chiếc lá khô vương trên đầu lão Khuê Nô đã đi đến bên giường, trong giọng nói lộ rõ vẻ ý lại và làm nũng.

"Thiếu gia của ta, xem ra mấy ngày ta đi ngài sống cũng không tồi!" Trên gương mặt hơi một mồi của lão Khuê Nô lộ vẻ tươi cười, dạo này trong liên minh thần thánh có vô số tin đồn thú vị về thiếu gia này, lão Khuê Nô thật sự không nghĩ tới một thằng ngu cũng có thể sống đặc sắc như vậy.

Geriferry nhìn lão Khuê Nô càng ngày càng có khuynh hướng tọc mạch, cúi đầu cười khổ một tiếng bất đắc dĩ, "Lão Khuê Nô, thay vì gây ra những chuyện thị phi để mọi người đồn đại này, ta sẵn lòng để người đưa ta tới vùng rừng núi hoang vu làm một tên dã nhân không có người hỏi thăm hơn".

Lão Khuê Nô nhẹ nhàng gạt đầu, lấy một cây nến trên giá đặt lên đầu giường Geriferry, sau đó giờ ngón giữa trên bàn tay trái trắng muốt và mịn màng lên, trên ngón tay có một chiếc nhẫn màu bạc, trên nhẫn khắc đầy ký hiệu phức tạp. Lão Khuê Nô đưa tay phải vuốt lên chiếc nhẫn, miệng khẽ ngâm nga, sau một lần ánh sáng lơ mơ, một chiếc binh sứ xinh xắn xuất hiện trong tay ông ta.

"Thiếu gia, đây chính là mục đích lần này ta ra ngoài, trogn này có một viên Tinh long đan, có dùng hay không là do ngài tự quyết định". Nói rồi lão Khuê Nô đặt chiếc binh sứ vào tay Geriferry.

Tinh long đan là kết quả do các thuật sĩ luyện kim và dược sư trong học phái ma thuật liên hợp luyện chế mà thành. Ngoài cường thân kiện thể, loại đan dược có chứa tùy rỗng này còn có thể tăng đầu khí hoặc ma lực của người uống thuốc thêm từ một đến ba cấp mỗi mồi. Đương nhiên, sức mạnh khi uống thuốc càng cao thì khả năng thăng cấp càng nhỏ. Đối với rất nhiều người dừng lại ở cấp chín thì đây chính là loại thuốc trời cho, vì vậy từ xưa tới nay tinh long đan đều là thứ có tiền cũng không mua được, bởi vì thành phần tạo thành của nó có dính dáng đến rỗng cho nên mức độ đắt đỏ và hiếm có của nó chỉ thấp hơn thần khí.

Đương nhiên, đây là một thế giới rất công bằng, nhận được tất có mất đi. Người dùng tinh long đan, sức mạnh bản thân sẽ vĩnh viễn dừng lại sau khi thăng cấp, đây cũng là lý do lão Khuê Nô bảo Geriferry tự quyết định. Dù sao bây giờ Geriferry cũng mới là chiến sĩ cấp năm, cho dù tăng lên đủ ba cấp cũng chỉ tới cấp tám, chiến sĩ cao cấp trung giai. Hơn nữa từ trước tới giờ Geriferry đều không tin mình sẽ may mắn như vậy.

"Lão Khuê Nô, người đang sợ hãi điều gì?" Geriferry lắc lắc chiếc binh sứ trong tay rồi thu vào trogn lòng. Hắn biết, nếu không phải đã đến thời khắc nguy cấp thì lão Khuê Nô sẽ không lấy loại thuốc đắt giá đoạn này đến cho mình dùng.

"Thiếu gia, ngài đã về kinh lâu như vậy nhưng gia chủ vẫn không để hắc kỵ rút ra khỏi kinh đô, chẳng lẽ ngài không nhận ra điều gì sao?" Cho dù về mặt lão Khuê Nô rất thoải mái nhưng qua lời ông ta Geriferry vẫn nghe ra một thoáng ngưng trọng.

"Người nói, sợ là có rất nhiều người đang muốn giết gã kỵ sĩ đế quốc ròm này để rạng danh thiên hạ đúng không? Khaong đã..." Nói đến đây, mồ hôi lạnh túa ra trên mặt Geriferry, "Còn có thần khí, hơn nữa cứu công chúa khỏi tay một thằng ngu, nhất định sẽ có rất nhiều người tự coi là chính nghĩa muốn giết ta, lão hoàng đế chó má này thật là ác độc!" Geriferry tức giận chửi bới âm ỉ.

"Có thể hắn cũng không nghĩ tới ngài có thể dùng tiểu xảo giết được Gosa. Ngài nên biết danh hiệu kỵ sĩ đế quốc là thứ không thể bị bôi nhọ, dù sao thì cũng phải có sức mạnh mới có thể đứng vững được". Trong khi Geriferry nổi giận lòi đỉnh thì lão Khuê Nô vẫn nói rất bình tĩnh.

"Nhưng, lão Khuê Nô này, ta cũng không nhất định là một kỵ sĩ ròm. Trên thế giới này, để đánh bại kẻ thù không nhất định chỉ có thể dựa vào vũ lực. Sức mạnh còn bao gồm cả trí tuệ". Geriferry dụi mắt phải, đó chính là hi vọng của hắn. Hơn nữa hắn còn có một bộ óc không đến nỗi quá ngốc.

"Thiếu gia, cuộc chiến trong hẻm núi Vô Hồi đã khiến lão nô hiểu rõ về trí tuệ của ngài". Lão Khuê Nô neho mắt lại.

Trong lòng Geriferry lạnh buốt, nếu như không phải Cado khiến Gosa thả lỏng cảnh giác, có mười Geriferry cũng không đủ để Gosa chém. Mặc dù như vậy, trong sự xem thường của lão Khuê Nô, da mặt hắn vẫn đủ dày để không đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Người Phụ Nữ Bị Lãng Quên

Hình như thời gian Chronos chỉ khẽ động đầu ngón tay, đại lục Thương Mang đã chuyển từ giữa hè sang giữa thu.

Theo làn gió thu hơi se lạnh, từng chiếc lá cây tuyết phong màu vàng nâu xoay vòng bay xuống phố lớn ngõ nhỏ trong thành Ronage. Về phần hoa trên phố bắt đầu phai màu vì sự hiu quạnh của mùa thu, gương mặt cười tươi suốt cả một mùa hè của các thương nhân cũng bình tĩnh lại, nhìn những chiếc lá cây thỉnh thoảng lại bay từ trên nóc nhà xuống, hình như trong mắt cũng có một loại phiền muộn lẽ ra chỉ thuộc về thi nhân.

Trên thế giới này luôn có rất nhiều thứ làm mọi người khó hiểu, chẳng hạn như xuân hạ thu đông luân phiên, lại chẳng hạn như con mắt trong cơ thể Geriferry đó.

Ở phía tây bắc trên đại lục Thương Mang, một vùng hoang vu giữa nơi khởi điểm của dãy núi Arques và cánh đồng tuyết phía bắc có trên mười triệu Orc sinh sống. Hàng năm sau khi vào mùa thu đều sẽ có một đội quân Orc số lượng khoảng hai trăm ngàn lướt qua miệng núi Stia quanh năm cuồng phong gào thét, theo hẻm núi Diack dưới chân dãy núi Arques tiến về phương nam, tiến vào bụng đất nước của loài người cướp đoạt các loại lương thực quân áo cần dùng cho mùa đông.

Từ cửa núi Stia đến hẻm núi Diack có một khu vực hẹp dài với diện tích trên một trăm cây số vuông không thuộc về bất cứ đế quốc hoặc công quốc loài người nào. Trong hẻm núi Diack đứng sừng sững một pháo đài nguy nga, đó là thành phố Diack, trăm họ bình dân trên đại lục Thương Mang quen gọi là pháo đài của các vị thần. Trong lời kể của các nhà thơ lang thang, pháo đài Diack luôn được miêu tả là một tòa thành vĩnh viễn không thất thủ, còn các ma pháp sư và võ giả trên đại lục thì gọi thành Diack là thành phố hiền giả, bởi vì nơi này có học viện ma pháp và vũ kĩ đứng đầu đại lục, đồng thời cũng là nơi người mạnh tụ tập.

Trong khe núi, pháo đài các thần bóp nghẹt con đường về nam của đám Orc, năm nào đám người thú cũng cố gắng công phá nó, nhưng lần nào cũng trở về vô ích, bỏ lại mấy vạn xác người thú. Chúng chỉ có thể thông qua các con đường khác để cướp đoạt đồ ăn với số lượng không nhiều ở các khu vực rìa liên minh thần thánh, gắng gượng sống qua mùa đông lâu dài.

Hàng năm vừa vào mùa thu là lại có vô số người từ các nơi trên đại lục chạy tới chi viện cho chiến dịch thu đông của pháo đài các vị thần, có các võ sĩ bình dân mặc quần áo thông thường và gương mặt phong trần, có kỵ sĩ quý tộc khoác áo giáp sáng lóa cưỡi ngựa to khỏe, còn có những ma pháp sư ngồi xe ngựa với thân thể yếu ớt nhưng lại có sức sát thương mạnh mẽ. Nhưng bất kể là ai, vừa tiến vào cửa thành pháo đài các vị thần là chỉ còn có một danh hiệu: Thị dân danh dự Diack. Ở đây hết thảy đều bình đẳng, chỉ trừ người quyết sách cao nhất của thành phố.

Hôm nay, một chiếc xe ngựa đen sì kín không kẻ hở được sự bảo vệ của hai trăm kiếm sĩ Minh Nguyệt và mười tên pháp sư Hàn Tinh, đi từ phủ thành chủ xuyên qua đường cái đất đầy máy bắn đá chạy ra cửa thành phía nam đúc bằng đồng thau, chạy thẳng về phía nam trong ánh mắt kính ngạc của vô số người.

Đúng vậy, kính ngạc! Bởi vì không ít người đều biết người kỵ sĩ trung niên cưỡi ngựa đi đầu với vẻ mặt uy nghiêm kia là một cường giả thánh vực, một trong bốn đại thành chủ của thành Diack, thủ lĩnh kiếm sĩ Minh Nguyệt, kiếm thánh Pulver, có danh xưng "người đuổi sao".

Trong thời gian đại chiến sắp đến, trong lúc vô số người máu nóng từ các nơi đến đây tiếp viện, sức mạnh trung kiên trong cuộc chiến công thủ pháo đài các thần là Pulver lại phải rời thành mà đi. Hơn nữa xem điều bộ này không phải mười ngày nữa tháng là có thể về, điều này thật sự làm mọi người không hiểu.

Cũng tương tự như ở đây, ven bờ biển Cẩm Luân ở phía nam liên minh thần thánh, dãy núi Arques nguy nga đi đến đây đã dần thoải thoải nhưng cuối cùng vẫn kéo dài đến biển Cẩm Luân xanh biếc, nơi giao hội giữa liên minh thần thánh và vùng đất đen tối có một bán đảo với chiều dài vượt qua một trăm cây số. Nếu như bao quát từ không trung, người sẽ phát hiện bán đảo này giống như là một chiếc răng nanh của loài thú. Càng làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi là nước biển trong vòng một cây số xung quanh bán đảo này đều là màu đỏ sẫm. Cho nên bán đảo này được người đời nhất trí gọi là bán đảo răng vượn.

Trên bán đảo răng vượn cây cối tươi tốt, hang động rậm rạp, bên trong hang động sống vô số cự thú hung ác, vẫn bị người đời coi là cấm địa. Ngay cả những người mạnh thượng đỉnh trên đại lục cũng không dám tùy tiện đi đến nơi này, bởi vì nơi này vẫn thánh địa của mười ba bộ lạc huyết tộc, vương gia vĩnh viễn của đêm tối.

Thời gian này đám huyết tộc lưu thủ trên đảo thay đổi bản sắc thanh nhã và yên lặng trước kia. Mỗi khi màn đêm buông xuống, từng đôi cánh dơi to lớn của huyết tộc hầu như che khuất ánh trăng mờ sáng trên bầu trời, giống như một đám chim không lồ màu đen tối tập bay về trung ương liên minh thần thánh ở hướng bắc.

Bất kể là người Diack từ phương bắc xuống hay là huyết tộc từ phía nam lên, sau khi bốn ba trăm núi ngàn sông, mục tiêu của bọn họ chỉ có một địa phương, thành Ronage, thủ đô của đế quốc Menied.

Khi bọn họ vừa tiến vào biên giới đế quốc Menied, thông tin về chuyến viếng thăm đột xuất của các vị khách không mời này đã lập tức được đưa về thành Ronage bằng các kiểu truyền tin bằng ma pháp. Hai tổ chức lớn nhất nằm ở hai đầu nam bắc đại lục đột nhiên phái người về nam, tiến quân thẳng tới thành Ronage, rốt cục bọn họ muốn làm gì?

Vừa đi ra khỏi bóng tối sợ hãi do bốn ngàn hắc kỵ lạnh lùng đao thương san sát trên quảng trường Vườn Hồng mang đến, sau khi nghe tin này người dân Ronage lại rơi vào hoang mang, cảm giác đè nén nặng nề như khúc nhạc dạo trước khi mưa gió kéo đến.

Trung tâm triều đình bắt đầu vận chuyển với tốc độ cao, lập tức phái đại thần lễ nghĩa dẫn đội ngũ đi nghênh đón các vị khách phía bắc vốn lúc này không nên đến thăm nhất nghi thức bằng ao nhất. Còn đối với đám khách dị đoan huyết tộc phía nam đêm đi ngày nghỉ rõ ràng không có ý tốt kia, ngoài điều động các đoàn kỵ sĩ gần đây tới tăng cường phòng ngự ở kinh đô, đồng thời còn liên hợp với đại giáo đường trung ương đế quốc cùng liên danh cầu viện tổng bộ Giáo đình thần thánh, hi vọng Giáo đình lập tức phái một đoàn kỵ sĩ thần thánh có sức mạnh hùng hậu đến đây trợ giúp.

Đương nhiên đối với một thiếu gia ngu ngốc không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ nhất tâm luyện tập đâm tia nước như Geriferry thì những việc lớn làm hoảng sợ lòng người kinh đô đế quốc này không khiến hắn thấy hứng thú, hoặc nói hắn hoàn toàn không muốn phí tâm tư suy nghĩ về việc này.

Trải qua gần mấy tháng cố gắng, Geriferry miễn cưỡng có thể đâm ra hai trăm thương trong một canh giờ mà mũi thương không bị ướt, cách tiêu chuẩn một ngàn thương một canh giờ lão Khuê Nô yêu cầu còn quá mức xa xôi, thậm chí trong lòng hắn còn âm thầm nghĩ ngờ lão Khuê Nô đã khuếch đại yêu cầu. Đương nhiên, sự thiêu đốt linh hồn không ngừng và ba ngày một lần da tróc thịt nứt vẫn không hề dừng lại.

Nhưng hôm nay đột nhiên Geriferry nhớ tới một người bị hắn lãng quên, một người phụ nữ.

Đêm đến bốn phía phủ công tước Stedman cực kì yên lặng, được sự che chở của màn đêm, từng bóng người thần bí trợn đôi mắt còn tinh tường hơn ban ngày của bọn họ chăm chú nhìn nhất cử nhất động ngoài phủ công tước.

Rắc một tiếng, người áo đen đang theo dõi giống như một thân cây bị bẻ gãy dựa vào tường chậm rãi ngã xuống đất, lão Khuê Nô cúi đôi bao tay ra ném lên trên thi thể, nhìn về phía cửa sau phủ công tước gật đầu, Geriferry cảm thương hiện ra. Lão Khuê Nô tiến lên ôm lấy Geriferry rồi phóng người lên như một âm hồn, thấp thoáng vài cái rồi không còn tung tích.

Khi bọn họ lại hiện thân thì đã đến cửa một nông trang gần chân núi Billious ngoài thành Ronage hai mươi mấy dặm. Lão Khuê Nô đặt Geriferry còn đang chóng mặt xuống, đợi hần trở lại bình thường rồi tiến lên khê gõ vòng cửa.

Canhscwar mở ra, người xuất hiện trước mặt Geriferry lại là Vire. Sau khi mang Geriferry từ vùng đất đen tối về Ronage vị đại pháp sư của gia tộc Stedman này đã mất tích, không ngờ hần lại ẩn nấp ở đây.

Sắc mặt Vire đã không còn gầy gò tiêu tụy như lần đầu Geriferry nhìn thấy mà lộ ra vẻ hồng hào phúc hậu no đủ, có thể thấy mấy tháng qua hần đã sống rất thoải mái.

"Thiếu gia!" Vire nịnh bợ một tiếng, đợi hai người già trẻ vào sân rồi mới đi theo phía sau hết sức thận trọng. Hần có cái nhìn của chính mình đối với vị thiếu gia ngu ngốc này. Tuổi mới bốn mươi đã lên đến cấp bậc đại pháp sư, hần không chỉ có tri thức uyên bác mà còn có sức quan sát sắc bén, khi Geriferry đâm gậy Orc ở núi Vọng Nguyệt, khi hần đứng dưới đáy khe núi toàn là thi thể giờ chiếc huy hiệu dính máu đỏ lên, Vire đã cảm thấy kính sợ tâm phục khẩu phục.

Thoạt nhìn từ bên ngoài, nông trang này không có gì khác những nông trang xung quanh, một loạt nhà nhỏ mái vòm, hai chiếc guồng nước đặt bên dòng suối, một vòng hàng rào gỗ bám đầy dây nho nối liền với chân núi quây kín nông trang. Nếu nhất định phải tìm ra điểm khác biệt giữa nông trang với các nông trang khác thì đó chính là hàng rào của nó phải cao gấp đôi hàng rào của các nông trang khác.

Trong viện yên lặng, lão Khuê Nô dẫn theo bọn họ đi dọc theo một con đường nhỏ bằng đá màu trắng, xuyên qua hàng loạt nhà nhỏ đi tới chỗ sâu nhất trong nông trang rồi dừng lại ở chân núi mọc đầy cỏ dại và bụi gai. Vire tiến lên đẩy một đám cỏ dại nguy trang ra để lộ một vách đá nhẵn nhụi, sau khi hần thi triển một ma pháp thăm dò, trên vách đá lộ ra một ma pháp trận tỏa ánh sáng xanh yếu ớt.

"Cơ quan ma pháp?" Geriferry sợ hãi kêu lên một tiếng trong lòng, trên thế giới này, thứ làm hần khó tưởng tượng nhất chính là ma pháp. Cho nên sau khi trở lại phủ công tước, hần đã dành thời gian bảo mẹ hần, Lisa, khi còn trẻ đã là một ma pháp sư trung cấp, bỏ tức rất nhiều tri thức về phương diện ma pháp cho hần. Theo lời của lão Khuê Nô, cho dù người không thể phát ra một ngọn lửa nhỏ xíu nhưng ít nhất sau này có gặp ma pháp sư với pháp lực cao cường thì cũng nên biết phải bỏ chạy kiểu gì.

Vire áp bàn tay phải lên ma pháp trận, trong miệng bắt đầu đọc chú ngữ tối nghĩa, tay trái không ngừng thay đổi thủ thế. Ma pháp trận bắt đầu sáng lên rồi tối đi, sau ba lần như thế, vách đá toàn là rêu xanh bên cạnh bọn họ lặng lẽ mở ra để lộ một hang núi tối om. Hiên nhiên vách đá dày chừng hai thước này đã được bao phủ trong ma pháp tĩnh âm.

Lão Khuê Nô dắt Geriferry bước vào hang núi yên lặng như tờ. Vire đứng ở bên ngoài, sau khi đóng hang núi lại, ánh trăng yếu ớt vừa chiếu vào hang núi đã bị ngăn cách bên ngoài, trong hang núi chỉ còn lại bóng tối nặng nề đến ngột thở.

Hai tiếng bước chân khác nhau vang lên trong bóng tối, một nhẹ nhàng, một nặng nề. Tiếng bước chân tiến lên đều đặn trong tối tăm đột nhiên yên lặng, Geriferry buông tay lão Khuê Nô ra, kéo lê thiết thương trong tay dưới đất, thẳng người đi tới phía trước lão Khuê Nô. Tiếng ma sát chói tai vang vọng trong hang núi tối tăm sâu thẳm, lão Khuê Nô thấy giống như là tiếng trống trận sục sôi, bởi vì thiếu gia của ông ta đã đi trước về chỗ sâu tối tăm.

Sau khi rẽ qua một chỗ ngoặt, Geriferry có thể cảm thấy nền hang đang lên cao dần. Khi một chiếc đèn ma pháp màu đỏ cam sáng lên phía trước hần thì nửa canh giờ đã trôi qua. Đây là một đại sảnh bằng đá được xây dựng trong hang núi, trên vách đá đen sì bốn phía đại sảnh không hề được trang trí gì mà vẫn còn nguyên vết đục đẽo ban đầu. Bốn chiếc đèn ma pháp bằng đồng thau được treo cao trên vách đá là đồ trang trí duy nhất.

Lão Khuê Nô lục lọi chốc lát trên vách đá, sau một tiếng động, vách đá vốn không có một khe hở lại lộ ra một cửa hang, ánh sáng xanh lung linh trong hang chiếu ra. Lão Khuê Nô đi tới bên tai Geriferry thấp giọng thì thầm vài câu, trên gương mặt Geriferry lộ ra nụ cười không rõ ý nghĩa. Nếu như Geriferry có thể nhìn thấy nụ cười này thì hần sẽ cho rằng đó là một nụ cười rất dâm dăng.

Mang nụ cười dâm dăng này, Geriferry bước vào căn thạch thất nhỏ đầy đủ tất cả đồ dùng trong nhà này. Trên chiếc giường lớn bằng gỗ lim che bằng màn lụa mỏng, dưới chiếc chăn lông ngỗng mỏng manh có một thân hình phụ nữ khê nhúc nhích một chút, lộ ra một mái tóc nâu mềm mại, sắc mặt trắng xanh bệnh trạng vì thiếu ánh mặt trời trong thời gian dài. Dưới hai hàng lông mày nhỏ như cánh liễu là một đôi mắt màu đen. Sau khi nhìn thấy Geriferry, đôi mắt câu hồn đoạt phách liên tục thay đổi giữa ngạc nhiên và giận dữ, cuối cùng cái miệng đỏ tươi xinh xắn phun ra hai chữ.

"Ra ngoài!"

"Ra ngoài?" Ánh mắt Geriferry di chuyển từ cái miệng mê người của cô ta xuống bên dưới, cái cổ cao trắng muốt của cô ta khiến người nhìn rung động từ nội tâm, đáng người với những đường cong vẫn lộ rõ dưới lớp chăn mỏng khiến người khác không kìm được mơ mộng. Bắp chân lộ ra bên ngoài chăn tròn bóng mà cân xứng, lộ ra độ cong mê người, càng kích thích dục vọng nguyên thủy nhất của con người.

"Ra ngoài? Ta còn chưa vào mà!" Sau khi dùng ánh mắt tham lam nhìn bấu vật trước mặt, nụ cười của Geriferry dành cho cô ta càng trở nên dâm dến.

Chương 48: Kỵ Sĩ Ròng Alizée

Geriferry lại ngửi thấy mùi thơm hoa quế hân vẫn chôn sâu trong trí nhớ, cực kỳ đậm nhả, tràn ngập trong cả thạch thất. Điều này làm cho hân nhớ tới đoạn đường làm hân cảm thấy tuyệt vọng trong hẻm núi Vọng Nguyệt. Mặc dù bây giờ hân vẫn sống mỗi ngày trong tuyệt vọng, nhưng hân luôn cho rằng ngày đó chính là ngày tuyệt vọng của hân bắt đầu.

Đối với người phụ nữ từng mang tuyệt vọng đến cho hân trước mặt này, đương nhiên Geriferry không muốn buông tha. Hân vỗ tay lên mông cô gái, thể nghiệm khoái cảm mềm mại như một ác ma, sau đó ngồi lên trên giường.

Cô gái co đến góc giường như một con thỏ hoảng sợ, tốc độ nhanh đến mức khiến Geriferry đoán được mấy tháng nay cô ta sống không tòi, ít nhất là không bị đói.

"Thằng khốn, lưu manh..." Hai tay cô gái ôm ngực, sau khi mắng giận hai câu lập tức lại chuyển thành vẻ điềm đạm đáng yêu, nước mắt bắt đầu chảy trong viên mắt.

Geriferry dễ dàng phát hiện vẻ xảo quyệt cô gái giấu trong đáy mắt, hân tiếp tục vuron tay về phía cô gái, làm như không hề phòng bị, "Có thể thôi à?"

"Ồ", cô gái cảnh giác nhìn bàn tay cách bộ ngực cô ta càng ngày càng gần, thầm nghĩ, ta mắng hân, hân phải hỗn hển tức giận mới đúng chứ.

Tay Geriferry duỗi được một nửa đột nhiên dừng lại, "Vốn từ ngữ của ngươi thật là nghèo nàn, ý ta là ngươi đã miêu tả ta quá tốt. Trong tình hình chung người khác đều mắng ta là ác ma, lưu manh, cả biến thái nữa".

Nói xong, hình như Geriferry phải chứng minh mình thật sự là một người như vậy, tay hân đột nhiên tăng tốc chộp thẳng đến bộ ngực cô gái. Cùng lúc đó, một chân đang co lại của cô gái cũng đá đến ngực Geriferry không hề có dấu hiệu báo trước.

Nếu tính riêng đích đến thì mục tiêu của hai người đều hoàn toàn nhất trí.

Vấn đề là ngay từ khi tiến vào ánh mắt Geriferry đã tham lam nhìn chăm chăm lên đùi cô gái, vô ngực bắt quá chỉ là một đòn gió. Trong nháy mắt đó, Geriferry chỉ hơi dịch mông lại, sau đó cả người hân rơi xuống dưới giường. Bàn tay hân thì nắm lấy bắp chân cô gái đá đến, chỉ cần kéo khê là cô gái đã bị hân kéo xuống đất.

Dưới đất, hai người dây dưa với nhau bằng một tư thế cực kì mờ ám. Geriferry nắm chân cô gái, còn cô gái thì sợ đến mức ôm đầu Geriferry áp vào ngực. Geriferry quả thực quá thích cảnh này, hân hít một hơi khoa trương.

Mùi hoa quế thơm nồng nặc.

Cô gái phản ứng lại trước, hai tay ra sức đâm lên đầu Geriferry, có điều đầu khí đã bị phong bế bằng thuốc, chút sức mạnh này thật sự khó có thể khiến một kẻ suốt ngày bị hành hạ như Geriferry liên tưởng đến đau đớn.

Nước mắt rốt cục chảy xuống theo hàng lông mi thật dài của cô gái.

Roi lên trên mặt Geriferry.

"Đồ khốn..." Cô gái vẫn cứ phí công đâm Geriferry, từ ngữ mắng người cũng chỉ có một hai từ, rất khó có thể làm cho Geriferry hiểu rằng mình đang bị sỉ nhục.

Trong ánh mắt cô gái, Geriferry ngẩng đầu lên, dùng lưỡi liếm giọt nước mắt cô gái rò xuống mặt mình. Hân nuốt nước mắt vào, nước mắt chảy xuống lòng hân, cũng như nước mắt con mắt đỏ từng rò xuống trong lòng hân, trống vắng, đắng chát, vô lực như nhau.

Hành động này của hân khiến cô gái cảm thấy buồn nôn, cô ta muốn nôn mửa nhưng nước mắt lại chảy xuống nhiều hơn. Cô ta đã không còn đâm Geriferry nữa, hai tay đẩy mạnh lên vai Geriferry, cô ta muốn cách tên biến thái này xa một chút.

"Ngươi tên là gì?" Geriferry hỏi, tay hân vẫn khê vuốt lên đùi cô gái rất không ngoan ngoãn.

"Ngươi buông ra trước". Cô gái cò kè mặc cả.

Đương nhiên, đây là thái độ Geriferry cần. Bởi vì chỉ có như vậy thì việc đối thoại tiếp theo mới dễ dàng hơn. Đây cũng là mục đích của Geriferry, khinh bạc một phen, có thể khiến đối phương ngoan ngoãn nghe lời, sao lại không làm.

Geriferry đứng lên trước, nhìn cô gái vùng vẫy bò lên, hấn vuron tay, cô gái lại hắt ra không hề cảm kích. Sau khi lườm hấn, cô gái ôm hai chân co người trong góc giường, bắt đầu roi lệ không ngừng.

Nhất thời thạch thất lại khôi phục yên tĩnh.

Geriferry ho một tiếng, cô gái giật nảy, lập tức nhớ ra bây giờ mình đã là cừu non đợi làm thịt, còn đối diện cô ta rõ ràng chính là một con sói hung dữ với cái lưỡi đỏ tươi. Vừa nghĩ đến hình ảnh hấn liếm nước mắt của mình, toàn thân cô gái đã nổi da gà.

"Alizée". Nói xong cô khoe miệng cô gái xụ xuống.

"VẬY... NGƯỜI BIẾT TA LÀ AI KHÔNG?"

"Đồ khôn, lưu manh..." Alizée buột miệng, sau đó lập tức sợ hãi, lặng lẽ nhìn Geriferry. Thấy vẻ mặt hấn vẫn tươi cười như khuyến khích, cô ta hạ thấp giọng tiếp tục nói, "Cả biến thái nữa!"

Nụ cười tủm tỉm của Geriferry lại biến thành nụ cười kiểu ác ma, sau khi hấn giữ nguyên nụ cười này bước về phía trước một bước, Alizée đã sợ hãi hét lên, "Không được!" Âm thanh chói tai có thể sánh với tiếng gào thét của nữ yêu.

"Bọn họ nói, bọn họ nói người là đồ tồi, còn nói người không chuyện ác nào không làm, người lừa nam ép nữ". Alizée nói. Thấy Geriferry không hề tức giận vì mình lại mắng hấn mà vẫn nghe rất chăm chú, là gan Alizée rốt cục lớn hơn một chút.

"Bọn ta là đội hậu cần của thành Diack. Trước khi người thú khởi xướng chiến dịch mùa đông, bọn ta phải mua đầy đủ lương thực. Những năm trước bọn ta vẫn mua ở cửa hàng lương thực Mãn Thương tại Ronage. Nhưng năm nay bọn họ nói vừa lương thực lớn nhất là Dolores đang đánh trận, lương thực cần bán không thu hoạch được, cho nên không có lương thực bán cho bọn ta. Bọn ta đến tìm các cửa hàng khác nhưng tình hình đều tương tự như vậy. Không có lương thực, người Diack đói bụng làm sao có thể chống đỡ cuộc tiến công của người thú, cho nên bọn ta lại đến cầu xin cửa hàng Mãn Thương. Ông chủ của bọn họ nói nếu như bọn ta có thể báo thù cho cháu gái đã chết của ông ta thì ông ta sẽ cố hết sức gom đủ lương thực cho bọn ta, cho nên bọn ta đến núi Vọng Nguyệt..."

Trên thực tế, sau khi Alizée nói ra địa danh Diack, mồ hôi lạnh đã thấm ra trán Geriferry. Bởi vì hấn đã đào móc ra một cái tên ở sâu trong trí nhớ, cái tên này cũng là Alizée. Đương nhiên điều thật sự khiến hấn toát mồ hôi là tiền tố của cái tên này, tiểu ác ma Diack, ký sĩ rồng Alizée.

Geriferry lặng lẽ lau mồ hôi trên trán, hấn cảm thấy thứ gọi là sợ hãi thật sự là vô nghĩa đối với một kẻ luôn phải vùng vẫy tuyệt vọng trong bóng đêm như mình.

"Người biết ta là ai không?" Geriferry lên tiếng ngắt lời Alizée.

"Sao?" Alizée chớp chớp mắt không hiểu.

"Ta tên là Geriferry, Geriferry Stedman. Ông chủ cửa hàng kia nói không sai, mặc dù ta không nhớ mình có hại chết cháu gái hấn không, nhưng quả thật có không ít cô gái ở kinh đô từng bị ta hấn hại".

Lần này người toát mồ hôi lạnh là Alizée. Trời ạ, lão chủ cửa hàng lương thực chết tiết kia lại bảo mình đi giết con cháu gia tộc Stedman. Không phải cô ta sợ gia tộc Stedman, mà là người Diack của cô ta thật sự là đã nợ gia tộc Stedman quá nhiều.

"Ta... Bọn họ chỉ nói người là con trai một tướng quân, xin lỗi, ta... Bởi vì quá sốt ruột mua lương, cho nên..." Mặc dù Alizée nói xin lỗi nhưng trên gương mặt cô ta không hề có vẻ hối lỗi. Nhìn vẻ mặt oán hận bất bình đó, chắc chắn là trong lòng cô ta đang chửi ông chủ cửa hàng lương thực với những từ ngữ "ác độc" nhất.

Đương nhiên sau khi chuyện xảy ra, chắc chắn cái cửa hàng tên là Mãn Thương này đã đóng cửa.

Xem như Geriferry đã nhìn ra, hiển nhiên cô nàng tiểu ác ma thông minh nhất thế lơ mơ nhất thời này đã bị người khác lợi dụng. Nhưng vì sao khi đó cô ta không triệu tập rồng? Nếu thế, hiển nhiên Geriferry còn chưa rõ về sức mạnh của lão Khuê Nô cho rằng mình không hề có bản lĩnh chạy thoát khỏi tay một con rồng bạc trẻ trung.

"Bà nội nói rằng Laura mới 200 tuổi, còn quá trẻ, bà bảo ta ngàn vạn lần không được triệu hồi ra ở các thành phố lớn của loài người. Hơn nữa lão già kia hạ thủ nhanh như vậy, người ta cũng không kịp triệu tập nó". Đối mặt với nghi vấn của Geriferry, Alizée giải thích rất ảo não.

200 tuổi? Còn trẻ? Geriferry nghe mà suýt nữa ngã ngửa xuống đất. Có điều cuối cùng hấn cũng hiểu ra Laura chính là con rồng bạc mới 200 tuổi đó. So với cuộc đời dài cả vạn năm của loài rồng thì 200 tuổi quả thật chỉ có thể xem như thiếu niên.

"Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu tính sổ". Ngồi lên trên giường, đối mặt với ánh mắt lại trở nên căng thẳng của Alizée, Geriferry nói một câu khiến cô ta suýt nữa ngắt xiu, "Ý ta là người chuẩn bị bồi thường sai lầm người đã phạm như thế nào?"

"Nhưng người ta rất nghèo", Alizée ôm cánh tay, cực độ ai oán nhìn Geriferry.

Lần này người suýt nữa ngắt xiu là Geriferry. Con gái yêu của kiếm thánh Pulver, một trong bốn thành chủ Diack lại là người nghèo rớt mùng tơi, nói ra liệu có ai tin? Hơn nữa nguyên nhân chính yếu khiến tiểu ma nữ này thành danh chính là bản tính tham lam của cô ta. Nếu nói trong tay cô ta không có thứ tốt gì thì cô đánh chết Geriferry cũng không tin.

"Vậy ý người là người sẽ bồi thường bằng thân thể mình?" Geriferry nói, ánh mắt lại lướt qua một lượt trên người Alizée, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên cái miệng xinh đẹp của cô ta, và thề lười ra liếm liếm môi.

Alizée hoảng sợ co lại, trong lòng cực kì bối rối không biết nên bồi thường bằng thân thể hay là giao ra bảo bối trong nhẫn. Geriferry nhìn cũng không đến nỗi nào, có vẻ trao lần đầu tiên cho hắn cũng không tồi, có điều vừa nghĩ đến hành động nuốt nước mắt mình của Geriferry cô ta lại buồn nôn.

Cuối cùng cô ta tháo chiếc nhẫn màu bạc được điêu khắc thành một đóa hoa hồng trên tay ra một cách rất không tình nguyện. Cô ta cọ lên chiếc nhẫn, niệm một đoạn chú ngữ đặc biệt, chiếc nhẫn tỏa ra ánh sáng. Đến lúc này, trong lòng Alizée vẫn cứ đau khổ đấu tranh giữa hai lựa chọn.

Geriferry không hề vội vàng, mặc dù hắn thích Alizée dùng thân thể bồi thường hơn, nhưng bảo bối có thể được Alizée coi trọng chắc chắn đều không phải thứ tầm thường.

Hình như rốt cục Alizée đã quyết định xong, cô ta cầm chiếc nhẫn trong tay đưa đến trước mặt Geriferry, lúc này Geriferry có thể nhìn thấy khóe miệng cô ta hơi co giật.

Nhẫn không gian vẫn cứ là vật phẩm khan hiếm trên đại lục Thương Mang, mẫu chốt là thứ vàng sao (tinh thần kim) để chế tạo nhẫn không gian có sản lượng cực ít, nó chỉ có một tỉ lệ rất nhỏ trong khoáng vàng tím (tử kim). Cho nên mặc dù chưa đến mức giá trị liên thành nhưng một chiếc nhẫn không gian có thể tích mỗi chiều 30 cm cũng có giá trên mười ngàn đồng tiền vàng.

Nhưng chiếc nhẫn trên tay Alizée khiến rốt cục Geriferry cũng biết cô nàng tiểu ác ma này giàu đến mức nào. Chiếc nhẫn này có một không gian lên đến một mét khối, Hơn nữa đây vẫn chỉ là tầng thứ nhất.

Chưa tính trong đó chứa thứ gì, chỉ tính riêng giá trị của chiếc nhẫn này thì Alizée đã là một tiểu phú bà đạt tiêu chuẩn không thể nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Cò Kè Mặc Cả

Thấy Geriferry đã đưa tay đến gần chiếc nhẫn, đột nhiên Alizée lại giật chiếc nhẫn lại.

"Sao, hối hận rồi à?" Nụ cười thâm đẳng lại hiện lên trên mặt Geriferry.

"Người... Người chỉ được chọn một thứ duy nhất thôi". Cuối cùng Alizée nhớ ra Geriferry không hề nói không cho phép mặc cả.

Cái này cũng là nghề của Geriferry, hắn giờ một bàn tay lên, lật lại, nói ra hai chữ: "Mười thứ".

"Mười thứ? Đừng có mơ!" Alizée giận dữ đứng lên, hai tay chống nạnh, hai mắt bốc lửa, cô ta giống một con rồng khổng lồ đang bảo vệ tài sản của mình.

"Ta có thể rút ngắn thời gian hưởng dụng thân thể người xuống chín tiếng, phải biết vốn ta dự định hưởng dụng đủ mười tiếng".

"Nhiều nhất là hai thứ, nhiều hơn nữa thì không cần thương lượng". Nhìn Gerry lại bắt đầu mỉm cười tà ác, Alizée cảm thấy hắn còn tham lam hơn cả con rồng kia của mình.

Cuộc mặc cả trong thạch thất vẫn tiếp tục, còn ngoài cửa nông trang thì nghênh đón hai vị khách không mời.

Một chiếc xe ngựa đen xì chạy dọc trên con đường đá gập ghềnh xóc nảy đến nông trang Geriferry đang ở. Ngay cả trong bóng đêm, màn cửa sổ xe ngựa vẫn được tấm vải đen dày che kín mít. Ngồi điều khiển xe ngựa trên vị trí đánh xe là một kiếm sĩ trung niên. Trên gương mặt lạnh lùng của ông ta có một đôi mày kiếm bất mắt, trong đôi mắt dưới hàng lông mày kiếm thỉnh thoảng lộ vẻ lo lắng, bụi bặm trên người và vẻ mệt mỏi trên mặt phá hoại vẻ uy nghiêm của kiếm thánh đuổi sao Pulver.

Pulver danh chấn đại lục lại trở thành người đánh xe, vậy người ngồi trong xe là ai?

Đang ngồi đối diện với Vire uống trà trong nông trại, khóe mắt lão Khuê Nô nhếch lên, sau đó nheo mắt lại đặt chén trà xuống nói với Vire, "Có bạn cũ tới nhà, ta đi gặp bọn họ, người không được đi ra".

Vire gật đầu đáp lời, lão Khuê Nô nói hắn không được đi ra có nghĩa Vire không có tư cách đứng trước mặt bọn họ. Vire luôn luôn là một nô tài rất giữ bản phận, mà thực ra nô tài của gia tộc Stedman đều rất giữ bản phận, còn ngược lại, chủ nhân của bọn họ lại không có một ai yên phận.

Xe ngựa dừng lại cách nông trang trăm mét, bởi vì trên đường xuất hiện một người già. Thân thể người già lắc lư theo gió đêm, tỏ ra yếu đuối và tiều tụy trong mắt Pulver.

Nhưng xe ngựa vẫn dừng lại, không phải Pulver giữ ngựa lại mà là hai con ngựa tự dừng lại. Có lúc trực giác đối với đe dọa của động vật còn vượt qua loài người. Còn trước đó Pulver đã đưa tay nắm cán kiếm trên lưng.

Lão Khuê Nô không động, Pulver cũng không động, nhưng bàn tay cầm kiếm của Pulver lại khẽ rung lên, hình như không thể chịu được sát cơ trong lòng.

"Lão quái vật, đã bao lâu chúng ta không gặp mặt rồi, một trăm năm hay là hai trăm năm? Đừng trách trí nhớ của ta không tốt. Ngươi biết đấy, thời gian không có bất cứ ý nghĩa nào đối với ngươi và ta". Một giọng nói chói tai như tiếng kim loại ma sát từ thùng xe truyền ra, giọng nói này khiến bàn tay rung rung của Pulver rút cục rời khỏi cán kiếm, trong lòng thổ phào một hơi, "Thì ra là người quen".

Bây giờ bàn tay rung lên là của lão Khuê Nô, đó là sự run rẩy rất khẽ. Đây không phải vì sợ hãi mà vì xúc động và khát vọng chiến đấu với kỳ phùng địch thủ.

"Hạt giống trường sinh bị lời thề trói buộc, trong mắt một Lich đã tồn tại mấy ngàn năm thì ngươi vẫn còn quá non nớt. Ta chỉ thừa nhận dũng khí và tư cách của ngươi khi khiêu chiến ta, nhưng hôm nay ta đến không phải để đánh nhau. Ta chỉ muốn mang đứa nhỏ của ta về, ta đã cảm nhận được hơi thở của nó ở phía sau ngươi". Trong âm thanh như kim loại có cả thỏa hiệp lẫn đe dọa.

"Đúng như những gì ngươi nói, ta chỉ là một nô tài bị lời thề trói buộc, còn đứa nhỏ của ngươi có được thả ra hay không thì còn phải xem ý chủ nhân của ta". Lão Khuê Nô đứng thẳng người lên trước Pulver đã xuống xe đi tới gần, có điều cho dù như vậy ông ta vẫn thấp hơn Pulver một cái đầu.

Pulver không hề phát hiện dấu vết rung động của sức mạnh nào trên người lão già trước mặt, nhưng ông ta lại cảm nhận được sát khí. Hình như chỉ cần ông ta bước thêm một bước là lão già yếu đuối này sẽ động thủ.

"Vậy thì, ta khẩn cầu". Giọng nói trong thùng xe lại vang lên khiến hai người chuẩn bị lập tức động thủ bên ngoài xe lập tức dừng lại. Pulver khó tin quay lại nhìn về phía xe ngựa, bởi vì cho dù trong thời khắc nguy hiểm nhất khi thành Diack bị Orc tấn công thì vị Lich trong thùng xe cũng chưa bao giờ khẩn cầu ai.

"Hạt giống trường sinh kiêu ngạo, không được lời những lí do đó ra thoát thác. Sau khi vị kia chết, ta biết, hơn ba trăm năm nay trong gia tộc Stedman không có chuyện gì ngươi không làm chủ được. Ta khẩn cầu không có nghĩa ta sợ hãi cái gì, mà đứng trên góc độ thành Diack, chúng ta thật sự đã nợ gia tộc Stedman của ngươi quá nhiều, ta muốn xin lỗi ở đây!"

Vừa nghe thấy cái tên Stedman, Pulver lại buông lỏng thanh kiếm trong tay ra, dấu tích đau thương đã lấp lánh trong mắt. Đúng vậy, điều này làm cho ông ta nhớ tới em gái mình, người từng là vị ma đạo sư trẻ tuổi nhất trên đại lục, bây giờ được gọi là Lich Liêu Sa. Bà ta từng chiến đấu dưới thành Diack với Deron Ferron, sau khi bị thương đến chết được chuyển hóa thành Lich. Sau khi chiến tranh kết thúc bà đi du lịch đại lục và bị người thẩm phán vịnh quang của Giáo đình bắt được. Cuối cùng Deron Ferron giải cứu bà khỏi cây thập tự đang bùng cháy thành viêm. Từ đó trở đi, mười mấy năm qua hai người vẫn trốn đông trốn tây, còn Deron Ferron thì bị mất quyền thừa kế gia tộc, có nhà không thể về nhà.

Lão Khuê Nô vẫn cứ đứng thẳng trước xe. Đối mặt với kiếm thánh, đối mặt với vị Lich không biết tên lại có sức mạnh đáng sợ, trên mặt ông ta vẫn không hề tỏ ra sợ hãi.

Cùng lúc đó, cuộc mặc cả trong lòng núi cũng đã lên đến giai đoạn quyết liệt. Alizée đỏ bừng hai má, mắt đẹp trừng trừng. Cô ta cho rằng tên Geriferry trước mặt mình đã không phải nhân loại, còn tham lam hơn cả đám Dwarf ngoan cố nhất cô ta từng gặp. Điều này làm cho cô ta nhận ra việc cô kè mặc cả với con rồng bạc Laura lúc chia của sau mỗi lần làm chuyện xấu là một việc hạnh phúc biết bao.

"Nhiều nhất là bốn thứ, nếu ngươi còn tăng giá là ta sẽ lập tức chết trước mặt ngươi". Lúc này Alizée đã nổi giận lôi đình.

"Chú ý hình tượng, phụ nữ phải rụt rè. Ngươi xem, cho dù ngươi chết rồi nhưng thi thể vẫn còn. Mặc dù hiệu quả hơi kém nhưng ta vẫn có thể hưởng dụng". Geriferry nói, đưa tay chỉ chỉ thân thể cô ta, khí định thần nhàn.

Alizée sợ đến mức vội ôm chặt bộ ngực, sau một hồi về mặt thay đổi liên tục, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Năm thứ. Nếu ngươi không đồng ý thì có chết ta cũng phải biến thành ác ma để quấy rầy ngươi".

"Thành giao!" Hình như bị hình ảnh Alizée miêu tả làm hoảng sợ, Geriferry vội đứng lên nói, "Nhưng ngươi phải làm một việc khác nữa!"

"Không bao giờ", rõ ràng đã suy nghĩ lệch lạc, Alizée gào lên, sau đó nhìn thấy cái lưỡi tà ác của Geriferry, giọng nói lập tức thấp xuống, "Cùng lắm.. cùng lắm chỉ cho ngươi ôm một chút thôi".

"Ngươi nghĩ đi đâu thế? Ta không thấy hứng thú gì với một cô bé chưa dậy thì hết như ngươi!" Geriferry phết lác không biết ngượng, thực ra từ lúc vào đến giờ mắt hắn vẫn chưa từng rời khỏi bắp chân tròn nhẵn và bộ ngực no đủ của Alizée.

"Ồ", Alizée cho rằng mình đã nghe lầm, có điều sau khi phản ứng lại, cô ta lập tức bỏ hai tay đang ôm ngực xuống rồi ưỡn ngực lên với vẻ không phục.

"Ta chịu thiệt một chút, chỉ cần ngươi dạy kiếm thuật của ngươi cho ta là được. Ngươi xem, thứ này đối với ngươi không đáng một đồng, ta là một người hào phóng biết bao". Không sai, sau khi được thấy bộ kiếm thuật phiêu dật của Alizée ở núi Vọng Nguyệt lần trước, Geriferry vẫn nhớ mãi không quên. Phải biết đầu khí của Alizée mới đạt mức trung cấp thượng đỉnh, cao hơn Geriferry có một cấp. Vậy mà chỉ dựa vào kiếm thuật sắc bén và tốc độ mau

lệ, trong thời gian ngắn cô ta đã giết chết mười mấy chiến sĩ Hoa Lay Ôn tinh nhuệ.

"Sao ngươi không nói sớm? Cái này coi như bản tiểu thư tặng cho ngươi". Alizée vỗ vỗ ngực thờ phào nhẹ nhõm.

Geriferry thì lập tức bị cô ta đánh bại, thì ra bà cô này thật sự không hề coi trọng bộ kiếm thuật đuổi sao danh chấn đại lục của mình.

Hai người bắt đầu ghé sát đầu vào nhau, cùng nhìn vào không gian trong chiếc nhẫn của Alizée.

Vật phẩm đầu tiên Alizée móc ra là một chiếc quần lót thêu hình ác ma có cánh. Geriferry vui vẻ, lập tức mở miệng nói, "Cái này có thể coi như một thứ".

"Đừng hòng". Alizée hét lên gạt bàn tay Geriferry ra, giấu chiếc quần lót có phụ thêm hiệu quả tê liệt này ra phía sau.

Geriferry cười hề hề rất mất tự nhiên, vẻ mặt tiếc nuối. Thực ra hắn rất sợ Alizée lấy cả cái quần lót này cho đủ số. Mặc dù hắn có chút biến thái nhưng còn chưa biến thái đến mức cuồng đồ lót.

Vật phẩm thứ hai Alizée mang ra là một viên đá đen thui, với trình độ của Geriferry đương nhiên hắn không nhìn ra viên đá đen có khắc hình một con rồng này có gì đặc biệt, có điều căn cứ nguyên tắc phản phác quy chân ngàn năm không thay đổi, thứ gì càng không bắt mắt càng đáng giá, Geriferry vẫn đưa tay ra.

Lần này Alizée không ngăn cản mà nhìn Geriferry với ánh mắt tức cười. Điều này làm cho Geriferry đã cầm viên đá trong tay cảm thấy mình đã mắc lừa.

"Nếu như ngươi muốn bị một con rồng cái nuốt chửng thì cứ việc lấy đi".

Geriferry sợ đến mức lập tức ném viên đá trên tay ra ngoài. Lần này không phải bị lời Alizée dọa, mà là hắn thật sự cảm nhận được một luồng long uy từ trên hòn đá tạt vào mặt, hắn đã biết hòn đá này là gì: Đá quý minh ước của loài rồng.

Khi một nhân loại và một con rồng ký kết khế ước thì sẽ nhận được một viên đá quý như vậy. Khi chiến đấu, nếu con rồng này cách không xa thì có thể thông qua tinh thần triệu tập nó đến bên cạnh cùng chiến đấu với mình. Nếu như vượt qua một khoảng cách nhất định thì phải dùng đến vật dẫn là đá quý minh ước của loài rồng này để triệu tập.

Đúng như Alizée nói, nếu sau đó con rồng bạc gọi là Laura kia tìm tới thì thật sự nó sẽ nuốt chửng Geriferry. Phải biết đá quý minh ước của loài rồng là do một mẫu linh hồn của rồng biến ảo mà thành.

Thấy Alizée cười trộm, lần đầu tiên Geriferry được nhận thức bản tính của tiểu ác ma này.

Tiếp theo những thứ Alizée mang ra đều là một số trang sức hiếm lạ, còn có quần áo mỹ phẩm xếp thành núi, không ngờ còn có một chai rượu nho sáu mươi năm. Đương nhiên Geriferry không thấy hứng thú với những thứ này, tiếp theo Alizée lại niệm chú ngữ mở tầng thứ hai của chiếc nhẫn không gian.

Đột nhiên Geriferry nghĩ ra, nếu thật sự không ăn thua thì lấy luôn chiếc nhẫn của cô ta cũng không tồi. Có điều hắn rất nhanh đã hồi hận vì ý nghĩ này, Alizée lấy ra một chiếc bình sứ, sau khi mở nắp bình ra, trong đó không ngờ chính là tinh long đan, hơn nữa còn có những năm viên.

Điều này làm cho Geriferry cảm thấy xót xa thay cho lão Khuê Nô, vị lão quân gia này chạy đôn chạy đáo khắp thế giới cả tháng trời mới tìm được cho hắn một viên, ai ngờ cô bé tiểu ác ma vừa đưa tay ra đã là năm viên.

"Ngươi là đồ dân, có thứ tốt như tinh long đan mà còn phải cầu người khác bán lương thực cho ngươi. Ngươi chỉ cần cho hắn một viên là bao nhiêu lương thực hắn cũng đưa lên cửa cho ngươi". Geriferry gần như rên rỉ, không nhận được cốc lên đầu Alizée.

"Thật vậy sao?" Tiểu ác ma chớp chớp mắt không hiểu, "Nhưng bà nội nói với ta, ăn cái này đầu khí cũng không thể tăng thêm được. O, không được bắt nạt ta". Tiểu ác ma nhanh chóng nhận ra Geriferry đang nhân cơ hội bắt nạt mình, tóm chặt tay hắn không lưu tình chút nào, sau đó còn vặn một cái.

Geriferry không để ý đến đau đớn, tâm tư của hắn đã bị một thứ Alizée vừa mang ra hấp dẫn.

Đây là một chiếc túi da dê màu đỏ, to hơn nắm đấm của hắn một chút. Trên chiếc túi vẽ đầy ký hiệu ma pháp, miệng túi được buộc lại bằng một sợi dây màu đen, trên sợi dây có một tấm biển màu bạc.

"Nhân phong ấn!" Geriferry trầm kêu một tiếng trong lòng, hai mắt sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Thân Vương Thứ Tư Của Huyết Tộc

Cuộc giằng co bên ngoài nông trang vẫn tiếp tục diễn ra trong yên lặng, vị Lich trên xe ngựa sớm đã khóa chết hơi thở của Alizée, có lẽ thi triển mấy phép thuật làm nứt đất có thể sẽ giúp Alizée thoát khỏi được. Trong lúc Lich đang suy nghĩ điều này thì lão Khuê Nô lại mở miệng.

"Ta khuyên ngươi không được có ý nghĩ cường công, ta đã dám đứng ở đây thì chắc chắn trong hang núi đã có phòng bị chu đáo".

Khi biết con gái yêu của mình đang ở ngay trước mặt, vẻ lo lắng trong mắt Pulver càng lộ rõ. Ông ta đặt tay lên chuôi kiếm, đầu khí lấp lánh quanh người hình thành một lực trường vô hình, cảnh khô đá vụn xung quanh bay khắp nơi, ông ta bước về phía trước một bước.

Lão Khuê Nô vẫn lù lù không động.

"Két két", Lich cười khê mấy tiếng, "Nâng lên được mà không hạ xuống được, Pulver, vừa mới lên thánh vực, ngươi không cần phải tự làm nhục mình trước mặt lão già này đâu. Ta có thể nói với ngươi, Deron Ferron chính là do một tay lão già này huấn luyện mà thành đấy".

Pulver rất quyết đoán thu kiếm xoay người trở lại bên cạnh xe ngựa, nhìn lão Khuê Nô nói, "Thì ra là sư phụ của Deron, tha thứ cho sự mạo phạm của ta. Có điều tiểu nữ Alizée ngây thơ ấu trĩ, bị người khác xui khiến nên đã mạo phạm quý phượng, mong ngài để lại đường sống cho nó".

Vì sự tôn trọng đối với người mạnh, Pulver nói chuyện ngày càng khách sáo.

"Lão quái vật, chẳng lẽ ngươi muốn ta mang khuôn mặt này đến phủ công tước khúm núm với lão Shuster à? Ta từ ngàn dặm xa xôi chạy tới, trên đường còn phải tách khỏi đội ngũ để né tránh lũ đáng ghét đó, chính là hi vọng ngươi có thể nể mặt ta một lần. Ta thừa nhận trong chuyện này thành Diack chúng ta lại thiếu các ngươi một món nợ ân tình, nhưng sự nhẫn nại của một vụ yêu là có hạn". Lần này Lich đã đe dọa trắng trợn.

Lão Khuê Nô thờ dài một hơi, ông ta biết Lich đã nói đến nước này thì cũng đã không còn khả năng thương lượng, hoặc là giao người, hoặc là động thủ. Nếu động thủ thì lão Khuê Nô cũng không sợ Lich, vấn đề là mấy năm nay gia tộc Stedman đã gặp nhiều khó khăn, thật sự là không thể đề xuất hiện thêm một kẻ thù mạnh mẽ ở phía bắc nữa.

Nghĩ tới đây, lão Khuê Nô hơi nghiêng người nhìn về sườn núi phía sau.

Trong hang núi tối om có tiếng tranh cãi huyên náo.

"Này, ngươi đi nhanh một chút, làm gì mà cứ lè mè thế?" Bị nhốt mấy tháng trong hang núi, Alizée mong muốn được nhìn thấy ánh mặt trời biết bao, đáng tiếc cô ta không biết rằng lúc này bên ngoài chỉ có ánh trăng.

"Hay là ngươi đi trước đi", đã cướp đồ ăn trước mặt hồ dữ thành công, tâm tình Geriferry quả thật rất thoải mái.

"Ta... ta... sợ tối".

Geriferry thoáng vắng vội bám vào vách hang. Một kỵ sĩ rồng sợ tối? Hẳn cảm thấy không có chuyện gì hoang đường hơn chuyện này.

"Vậy ta đi nhanh thì ngươi có phần thưởng gì không?" Không có lợi không dậy sớm, Geriferry quá hiểu cách bắt chẹt người khác.

"Đừng hòng!"

Khóe miệng Geriferry kéo ra thành một độ cong xảo quyệt, đột nhiên hần bước đi nhanh hơn.

Alizée phía sau vội đuổi theo, nhưng chưa đi được mấy bước Geriferry bỗng dừng lại đột ngột, vì vậy cả người Alizée hầu như dán sát vào sau lưng Geriferry. Hẳn rất thoải mái nheo mắt lại hưởng thụ cảm giác mềm mại sau lưng, trong lòng cảm thán, "Muốn tiểu ác ma tặng thưởng, quả nhiên vẫn phải dựa vào chính mình là chính".

"Hừ, đồ tồi, ngươi muốn chết à?"

"Ngươi xem, ta đến đây lần đầu tiên, không quen đường, cho nên ngươi không được đi quá sát ta. Vừa rồi là cái gì mà cứng như hai hòn đá vậy, bây giờ lưng ta vẫn còn đau", Geriferry vội giải thích trước khi tiểu ác ma nổi điên, có điều vừa giải thích như vậy, tiểu ác ma đã bắt đầu giương nanh múa vuốt.

Thấy tình thế không ổn, Geriferry vội bỏ chạy. Alizée lập tức đuổi theo, từ bé đã sợ bóng tối, cô ta đâu còn nhớ gì đến việc tìm Geriferry tính sổ mà vội vàng van nài, "Chờ đã!"

Geriferry thật sự rất nghe lời cô ta. Hẳn dừng lại, vì vậy hai người lại dính vào nhau.

Cứ như vậy vừa đi vừa cười đùa chửi mắng, một lát sau hai người thấy một vầng trăng sáng dịu chiếu sáng ngoài cửa hang. Lần đầu tiên Geriferry cảm thấy hóa ra mò mẫm trong bóng đêm cũng có thể vui vẻ như thế, điều không được hoàn mỹ là quãng đường này hơi ngắn một chút.

Bên ngoài không còn cảnh giương cung bạt kiếm, là ba cường giả của đại lục, tinh thần lực cực mạnh của bọn họ sớm đã phát hiện có người trong hang núi đang đi ra ngoài, việc giằng co đã trở thành vô nghĩa.

Vừa đi ra khỏi hang núi tối đen, việc đầu tiên Alizée làm chính là hung ác đập Geriferry một cái trong lúc hần còn chưa phòng bị, sau đó chạy ra phía ngoài rất nhanh. Có điều khi ra đến cửa nông trang nhìn thấy Pulver đang đứng sừng sững dưới ánh trăng, Alizée chợt run bắn, vừa định xoay người chạy về thì khóe mắt lại liếc thấy chiếc xe ngựa phía sau phụ thân. Cô ta lập tức hoan hô một tiếng, vòng qua Pulver chạy lên xe ngựa với tốc độ nhanh nhất.

Rõ ràng vị Lich trên xe chính là chỗ dựa lớn nhất để cô ta có thể hoành hành ngang ngược.

"Bà, cháu nhớ bà chết đi được. Sao bà đến cứu cháu muộn như vậy?" Giọng nói ngọt ngào đến phát ngáy vang lên trong thùng xe, sau đó là tiếng cười ken két đặc hữu của Lich.

Pulver bắt đầu nhìn thủng xe lách đầu, quay lại gật đầu chào hỏi Geriferry vừa chạy tới bên cạnh lão Khuê Nô. Geriferry hoàn toàn không biết bên ngoài vừa xảy ra chuyện gì, khi lão Khuê Nô thì thầm nói với hắn trước mặt hắn là những người thế nào, Geriferry hoảng sợ vô cùng, vội vã về trái tim đang đập thình thịch, thầm nghĩ, "May mà bố hạ thủ nhanh, bằng không thì ngay cả một sợi lông cũng không xơi mui được".

Trong tình hình này, vừa mới bắt nạt Alizée xong, đương nhiên Geriferry phải tránh bọn họ càng xa càng tốt. Tiểu ác ma quay lại tìm hân tính sổ thì đúng là cực kì không ổn. Trong lúc hắn ra hiệu cho lão Khuê Nô rút lui thì vị Lich trong thùng xe lại lên tiếng.

"Ồ, một tiểu quái vật thú vị..." Geriferry cảm thấy giọng nói của Lich đúng là cực kì khó nghe. Cả người lạnh buốt, hắn cũng không bước chân nổi, tựa như toàn thân trên dưới đều bị người khác nhìn thấu. Hắn nhắm hai mắt lại, nhìn thấy con mắt trong cơ thể đó đã bị một lớp hơi nước bao quanh, không ngờ hắn còn có thể cảm thấy nó đang khẽ run rẩy, nó đang sợ hãi.

Sau khi loại cảm giác này biến mất, Geriferry suýt nữa tê liệt ngồi bệt xuống. Hắn biết, trước cảm giác mạnh mẽ đối với linh hồn của Lich, tất cả mọi thứ hắn che giấu trong cơ thể đều hoàn toàn lộ rõ.

"Bà, Laura có đi cùng không?" Trong thùng xe, Alizée đảo mắt mấy vòng, trên gương mặt lộ ra nụ cười ác độc đặc trưng.

"Két két, chắc cũng tới rồi đây".

Alizée lập tức nhảy từ trên xe xuống đất, trợn mắt nhìn Geriferry, lại làm mặt quỷ với Pulver rồi chạy đến bãi đất trống bên cạnh, lấy viên đá mình ước loài rồng đó ra và bắt đầu niệm chú.

Geriferry thầm kêu không tốt, kéo tay lão Khuê Nô định chạy trốn. Nhưng lão Khuê Nô không đi nên hắn có kéo mấy cũng không hề động đậy, "Thiếu gia, có lão nô ở đây, không cần phải sợ!" Nghe đến đó, Geriferry cho rằng lão Khuê Nô đúng là ngốc thật. Lich, kiếm thánh, lại thêm một con rồng, người còn nói không sợ?

Có điều nói chung Geriferry cũng biết rõ, không có lão Khuê Nô kéo thì hắn có chạy nhanh đến mấy cũng không thể chạy nhanh hơn một con rồng, hắn đành phải hoảng sợ nhắm hai mắt lại.

Trong đêm trăng Ronage, một điểm ánh bạc lấp lánh xuất hiện trên bầu trời và nhanh chóng tới gần. Một lát sau ánh sáng của nó đã át cả ánh sáng của mặt trăng. Trong tiếng rồng ngâm vang vọng trời đất, tất cả mọi động vật trong thành Ronage đều run rẩy quỳ sát xuống đất. Sau một khắc, con rồng đã lượn vòng trên đầu Alizée và phát ra một tiếng ngâm vui sướng.

Đây là một con rồng bạc dài hai mươi ba mét, không có cánh, toàn thân màu sáng bạc, những chiếc vảy rồng to bằng miếng bát phát ra ánh sáng trắng lóa dưới ánh trăng. Đầu rồng khoảng một mét, miệng mũi bị che phủ dưới một lớp sương mù mỏng lung. Trên đầu có hai chiếc sừng màu trắng bạc, trên gáy còn có mười mấy chiếc gai nhọn và một hàng gai lưng kéo dài từ gáy đến tận đuôi, khiến Geriferry rất khó sự Alizée ngồi trên lưng nó kiểu gì.

Alizée vẫy vẫy tay với con rồng bạc, Laura ngoan ngoãn hạ xuống đất, phía sau đầu lập tức huyền hóa ra một chiếc yên. Sau khi leo lên đầu rồng, Alizée nhìn Geriferry cười kỳ lạ rồi ghé vào tai con rồng bạc nói khẽ, "Laura, ta đã chuẩn bị rất nhiều bảo bối làm quà cho người, nhưng bị thằng khốn kia cướp đi mất rồi!" Nói xong cô ta chỉ tay về phía Geriferry, một tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa lại vang lên lần nữa.

"Không tốt!"

Một luồng long uy tràn tới ộp trời ngập đất, nếu không có lão Khuê Nô đỡ lại thì sợ là Geriferry đã phải quỳ xuống đất.

Ngay sau đó, rồng bạc gập đỡ vung đuôi đánh về phía Geriferry.

"Alizée"! Tiếng quát nghiêm khắc của Pulver chỉ vền vền khiến mí mắt Alizée khẽ giật mà không thể ảnh hưởng đến tốc độ của rồng bạc.

Một đám khói màu xanh đen bốc lên từ trên người lão Khuê Nô, trong đám khói, sống lưng cong của lão Khuê Nô đột nhiên trở nên thẳng tắp, vóc người ông ta cao dần, thậm chí Geriferry bên cạnh có thể nghe thấy tiếng bộ xương kêu lách cách. Một đôi cánh dài to lớn mở rộng ra sau lưng lão Khuê Nô, đôi cánh màu đen như mực, một vết vàng mờ nhạt kỳ lạ chạy quanh mép đôi cánh dài, dường như có một loại ánh sáng thần thánh lưu chuyển trên đó.

Nếp nhăn tiêu tụy trên gương mặt lão Khuê Nô đã biến mất, từ mũi ông ta trở lên được một chiếc mặt nạ màu bạc xinh xắn che khuất, cái cằm Geriferry dài, cái cổ trắng tinh, nước da trơn mịn khiến Geriferry cũng than thở không bằng. Mái tóc bóng mượt của ông ta được chải về phía sau chính tề, một chiếc áo bành tô cắt may cẩn thận khiến ông ta có thể sánh với những quý ông mẫu mực nhất, đáng tiếc là hai chiếc răng nanh sắc bén lộ ra khỏi miệng ông ta đã phá hoại mỹ cảm tổng thể.

Trong ánh mắt sợ hãi của Geriferry, lão Khuê Nô hoàn thành màn biến hình hoa lệ trong nháy mắt. Ông ta dang rộng đôi cánh dài, kéo Geriferry bên cạnh về phía sau lưng mình, hoàn toàn không sợ hãi đòn tấn công bất ngờ của con rồng bạc. Ông ta tung quyền đâm mạnh vào cái đầu rồng đã đến ngay trước mắt, uy thế một quyền này mang theo thậm chí còn hình thành một làn sóng gợn có thể thấy được bằng mắt thường trong không gian xung quanh nắm đấm.

"Chết tiệt, thân vương huyết tộc..." Vệt màu vàng bắt mắt trên đôi cánh của lão Khuê Nô nhắc nhở Pulver rằng con rồng bạc Laura hai trăm tuổi đang phải đối mặt với một đối thủ như thế nào. Ông ta không cho rằng cái đầu vẫn còn yếu ớt của Laura lại có thể yên lành sau khi trúng một quyền của thân vương huyết tộc anh ấy.

Chỉ một nháy mắt nữa là nắm đấm của Khuê Nô đã đâm trúng đầu Laura.

Đột nhiên một cơn gió thổi tới, đêm nay vẫn có gió đêm, nhưng điều bất đồng là cơn gió này lại thổi ra từ trong thùng xe...

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chiếc Mặt Nạ Dối Trá

Rốt cục nắm đấm của lão Khuê Nô cũng va chạm với đầu Laura, chỉ có điều một màn sáng màu xanh đã thuận gió bay tới xen vào giữa nắm đấm và đầu rồng. Đòn tấn công mạnh mẽ của hai bên tạo thành từng lớp rung động trên màn sáng nhưng làm thế nào cũng không thể phá vỡ được màn sáng mỏng manh này, đòn tấn công tự nhiên cũng không thể đánh trúng đối phương.

"Kết giới tấn công vô hiệu!"

Lão Khuê Nô thu hồi nắm đấm. Đến lúc này, vị thân vương huyết tộc thứ tư này mới tâm phục khẩu phục quay về phía Lich cúi đầu. Ông ta không phải đối thủ của Lich.

"Alizée, con xuống ngay cho bố". Pulver nhìn đứa con gái liễu lĩnh của mình, lập tức nổi giận phùng mang trợn má. Nhưng Alizée cười trên lưng rồng nên ông ta cũng không làm gì được. Phải biết con rồng trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến đá quý này không hề để ý đến việc ông ta là phụ thân của Alizée.

"A, lại gặp rắc rối rồi. Laura chạy mau!" Alizée rụt đầu lại, lập tức cười rồng bạc bay lên trời, chỉ một thoáng đã biến mất không còn tăm tích.

Lúc này Geriferry mới đi từ sau lưng lão Khuê Nô ra, nhìn Alizée đã đi xa, trong lòng rất hâm mộ, "Quả thật là một tiếp viên hàng không!"

Quay đầu sang nhìn lão Khuê Nô vừa biến thân hoa lệ, hấn lại thấy hơi căng thẳng. Nhưng dù sao cũng phải nói gì đó, suy nghĩ hồi lâu, rốt cục hấn mới mở miệng nói, "Lão Khuê Nô, bây giờ ta nên xưng hô người thế nào?"

Lão Khuê Nô cười diêm dâm, lập tức thu cánh, thu người, lại biến thành ông già Geriferry vẫn quen thuộc. Ông ta hòa nhã xoa đầu Geriferry, sau đó mới nhìn về phía chiếc xe ngựa đối diện.

"Không ngờ chỉ sau chưa đến bốn trăm năm, một bá tước nho nhỏ năm đó đã trở thành thân vương huyết tộc thứ tư. Xem ra gia tộc Stedman đúng là đất lành". Trong âm thanh của Lich tràn ngập mùi ghen tị.

Lão Khuê Nô chỉ gật đầu nhẹ nhàng, sau đó kéo Geriferry xoay người định đi.

"Chờ một lát, hình như trong thân thể thẳng nhóc này có một thứ rất thú vị. Thật đáng tiếc là ta không nhìn ra đó là thứ gì, có điều chắc sẽ không có hại".

Nghe đến đó, Geriferry lập tức thăm chửi bới Lich một trăm lần. Bố thì đau đớn gần chết, người còn ở đó kêu không có hại à? MK!

"Có điều ta, Lich Zuma, không muốn nợ gia tộc Stedman các người thứ gì. Món đồ chơi này tặng cho nhóc con nhà người!"

Lich nói xong, một đồ vật màu tím to bằng đồng tiền vàng từ trong thùng xe bay ra. Lão Khuê Nô bắt lấy nhìn một chút rồi đưa cho Geriferry bên cạnh.

Đây là một thứ giống như huy hiệu, mặt trước khắc một cái bội kiếm, mặt sau khắc một thành phố hùng vĩ trôi nổi trên không. Nhìn xong Geriferry lập tức thu vào trong lòng. Không phải vì hấn đã nhìn ra điểm bất phẩm của chiếc huy hiệu này, mà vì hấn nhận ra chiếc huy hiệu này được chế tạo bằng từ kim tinh khiết.

Xe ngựa dần đi xa, Pulver đánh xe hơi nghiêng người nói, "Su phụ, vì sao ngài lại cho nó thứ đó? Ta đã quan sát sơ sơ, đầu khí trong cơ thể nó rất tầm thường, hơn nữa hình như còn là được kích thích bằng được phẩm. Ta không cho rằng hấn có tư cách cầm chiếc huy hiệu này".

"Két két, trong cơ thể hấn có một thứ rất thú vị. Mặc dù bây giờ nó vẫn còn rất yếu, nhưng nó sẽ trưởng thành. Khi nó hoàn toàn trưởng thành thì nó sẽ là một kẻ ngay cả ta cũng phải sợ. Từ rất lâu trước kia, chúng ta và gia tộc Stedman đã là đồng minh của nhau rồi. Mấy năm nay mặc dù vì chuyện của Deron và Liêu Sa nên cũng hơi ít qua lại, nhưng người xem, bây giờ Alizée lại có quan hệ với bọn họ rồi. Đây là vận mệnh".

Vừa nhắc tới Alizée, về mặt Pulver lập tức trở nên bất đắc dĩ, "Sự phụ, ngài chiều nó quá sinh hư rồi. Ngài xem, cả ngày nó chỉ làm xằng làm bậy, bây giờ đầu khí mới lên đến cấp sáu, ngài lại không chịu để nó học tập ma pháp".

"Két két, Pulver, một cô gái mới ba tuổi đã dụ dỗ được một con rồng bạc, từ khi đó trở đi, vận mệnh của nó đã được xác định rồi. Không cần lo lắng cho nó, không phải vẫn còn có chúng ta sao, cứ thuận theo tự nhiên đi!"

Đúng vậy, năm đó Alizée mới ba tuổi, chỉ với một viên đá quý chất lượng thấp kém đã dụ dỗ được rồng bạc Laura thình thoảng lại đến lượn vòng xung quanh pháo đài các vị thần. Đến năm tuổi đã dụ dỗ được nó phun ra đá quý minh ước của loài rồng. Bây giờ nghĩ lại Pulver vẫn thấy khó tin.

Xe ngựa lặc lư đi về hướng bắc, nơi đó có nhà của bọn họ, cũng có chiến trường của bọn họ. Đó là nơi người Diack bọn họ đi đâu cũng phải quay về.

Phủ công tước Stedman, phòng ngủ của Geriferry.

"Lão Khuê Nô, người..." Geriferry có đầy bụng nghi vấn, lại không biết nên hỏi từ đâu.

Lão Khuê Nô cười điềm đạm, đưa tay gỡ chiếc mặt nạ màu bạc mỏng manh trên mặt xuống. Trong nháy mắt mặt nạ được gỡ ra, ông ta lần nữa khôi phục chân thân thân vương huyết tộc. Lão Khuê Nô đưa mặt nạ cho Geriferry.

Đây là một chiếc mặt nạ mỏng như cánh ve. Được làm bằng chất liệu chưa biết, Geriferry cầm trên tay mà hoàn toàn không cảm thấy sức nặng. Khi chạm vào chiếc mặt nạ, một cảm giác ấm áp thoải mái truyền vào tay hắn.

"Đây là..."

Geriferry ngắm nghía trong chốc lát rồi trả chiếc mặt nạ lại cho lão Khuê Nô.

"Chiếc mặt nạ dối trá". Lão Khuê Nô dừng lại một lát, lại bổ sung thêm, "Thần khí!"

Nghe đến đó quả thực Geriferry cảm thấy quá hạnh phúc. Hắn mới sống được mấy tháng trong thế giới kỳ ảo này, vậy mà đã tận mắt nhìn thấy... Không đúng, đã tự tay sờ vào hai món thần khí.

"Nhưng mà lão Khuê Nô này, vì sao người có thể đi lại dưới ánh mặt trời? Người là huyết tộc cơ mà?"

Lão Khuê Nô nhẹ nhàng búng chiếc mặt nạ dối trá trên tay, "Đây chính là công hiệu của nó. Ngoài có thể thay đổi hình dạng, che giấu hơi thở, công hiệu lớn nhất của thần khí này chính là có thể làm cho huyết tộc không sợ ánh mặt trời. Hơn ba trăm năm trước, lúc vẫn là một bá tước, ta đã gặp gia chủ đời thứ sáu của gia tộc Stedman, Felix Stedman, và từ đó vẫn đi theo ông ấy. Chiếc mặt nạ này chính là ông ấy cho ta năm đó, ngược lại ta phải bảo vệ gia tộc Stedman bốn trăm năm". Không đợi Geriferry chất vấn, lão Khuê Nô đã dứt khoát nói ra lai lịch của chiếc mặt nạ.

"Lão Khuê Nô, sức mạnh của vị tổ tiên đó của ta đã đến trình độ nào? Thật sự đã tới bán thần như vẫn thường nghe nói hay sao?" Hiển nhiên Geriferry có không ít vấn đề muốn hỏi.

"Thiếu gia, rất xin lỗi, ta không thể nào dùng ngôn ngữ để miêu tả sức mạnh của ông ấy. Còn thần? Trong truyền thuyết, chỉ khi có sức mạnh của một hoàng đế bóng đêm thì một huyết tộc mới có tư cách chạm vào ngưỡng cửa của thần".

"A, lão Khuê Nô, vậy lời thề của người còn có bao nhiêu năm? Ý ta là người còn ở gia tộc Stedman của ta bao nhiêu năm nữa?" Đây là vấn đề làm Geriferry cực kì căng thẳng. Điều này liên quan trực tiếp đến tính mạng hắn.

"Còn có bốn năm, thưa thiếu gia". Nói xong, trong mắt lão Khuê Nô xuất hiện một tâm tình phức tạp, vừa có tưởng nhớ quá khứ, vừa có tình cảm nhớ nhà.

Geriferry tiến lên cầm tay lão Khuê Nô, hơi khó chịu, "Lão Khuê Nô, người đã bảo vệ gia tộc Stedman chúng ta nhiều năm như vậy, một thần khí này làm gì có giá trị như vậy? Sau này ta sẽ bồi thường cho người". Lời này nghe có vẻ giả tạo nhưng lại là Geriferry phát ra từ nội tâm. Trong lòng hắn còn có một ý nghĩ chưa nói ra. Lão Khuê Nô, tại sao ta vừa đến người đã phải đi rồi?

Hình như lão Khuê Nô đã nhìn thấu tính toán của Geriferry, ông ta xoa đầu Geriferry, nói, "Thiếu gia, thời gian bốn năm đủ để chúng ta làm rất nhiều việc. Ngài đã chuẩn bị xong chưa?"

...

Tối tăm và yên tĩnh vĩnh viễn không tồn tại ở Ronage.

Đạo này hàng đêm xung quanh phủ kỵ sĩ thứ tư, nếu như lưu tâm thì lúc nào cũng có thể phát hiện một số người lén lút quanh quẩn. Vì thế thống lĩnh hộ vệ phủ kỵ sĩ đã nhiều lần nhắc nhở Ursa luôn chìm trong cơn say. Nhưng Ursa lại như chưa tỉnh rượu, dấn dờ không cần phải thêm nhân thủ tuần tra, ngược lại đuổi đại bộ phận hộ vệ về nhà nghỉ ngơi. Điều này làm cho vị thống lĩnh hộ vệ luôn luôn cẩn thận không hiểu ra sao. Có điều vừa nghĩ đến kỵ sĩ đại nhân đích thân tọa trấn ở nhà, có lẽ đám người xấu đó cũng không dám tiến vào gây chuyện.

Cửa thành Ronage trước bình minh dưới ánh sáng của những bó đuốc mà những chiếc đèn ma pháp có vô số bóng người. Sáng sớm, người bán hàng rong xếp thành hàng dài ngoài thành. Ở giữa đám người huyền ảo này, một người đàn ông thân hình cao lớn, đầu đội mũ rộng vành, mặc quần áo mộc mạc chậm rãi tiến lên phía trước cùng đám người. Thình thoảng hắn lại ngừng đầu nhìn về phía cửa thành càng ngày càng gần, dưới ánh đèn đuốc sáng

ngồi, mọi người có thể phát hiện khuôn mặt dưới chiếc mũ rộng vành rất trẻ trung và anh tuấn. Trong ánh mắt ung dung của hắn có mạng sát khí mơ hồ.

Người này chính là Carline, hầu cận của Hoa Hồng Máu Gosa, tham mưu quân đoàn Hoa Hồng Máu. Hắn cũng là chiến sĩ Hoa Hồng Máu duy nhất còn sống quay về từ hẻm núi Vô Hồi. Sau khi Gosa chết, hắn không tự sát theo như toàn bộ các chiến sĩ Hoa Hồng Máu khác. Hắn không chỉ trung với Gosa, hắn còn trung với gia tộc phía sau Gosa, đệ nhất gia tộc của đế quốc Osu, Talbot.

Đương nhiên Carline cũng nhìn thấy cảnh tượng bất thường của Gosa trước khi chết, cho nên hắn liều chết trốn về đế quốc Osu. Sau khi bàn bạc tỉ mỉ với tộc trưởng gia tộc Talbot, cũng chính là phụ thân của Gosa, công tước Shan, cuối cùng họ đưa ra một kết luận động trời: Cado có khả năng mang dòng máu của gia tộc Talbot. Điều này làm cho công tước Shan đang đau đớn vì mất con nhận được một chút an ủi. Ông ta lập tức bắt tay sắp xếp nhân thủ đi đến đế quốc Menied thăm dò, nếu như có thể thì mang truyền nhân duy nhất của gia tộc Talbot này về đế quốc Osu.

Sau khi vào Ronage, Carline đã được các thám tử đến trước đưa tới phủ kỹ sĩ thứ tư. Giờ khắc này, không trung trước bình minh không có sao, cũng không có trăng, cả phủ kỹ sĩ lại chìm trong ánh huỳnh quang lung linh. Bí Tinh chi tháp thần bí đang yên lặng tỏa sáng lấp lánh.

Nhìn ánh sao bay lượn quanh Bí Tinh chi tháp, Carline hơi lộ vẻ xúc động. Sau đó vị tham mưu Hoa Hồng Máu với sức mạnh đã đạt tới chiến sĩ cao cấp thượng đỉnh này lặng lẽ dùng tinh thần lực dò xét phủ kỹ sĩ một chút. Khi phát hiện chỉ có mấy người hộ vệ, hắn lập tức xoay người tiến vào phủ kỹ sĩ. Theo phương hướng nhóm thám tử đã dò xét trước đó, hắn đi tới một tòa nhà nhỏ đứng độc lập, thuận lợi đi tới bên ngoài phòng ngủ. Sau khi cạy cửa sổ ra, cẩn thận nhảy vào, hắn nhẹ nhàng đi tới chiếc giường che bằng lụa mỏng.

Trên giường có một người phụ nữ đang ngủ say, thân hình mềm mại hiện rõ dưới lớp chăn mỏng. Mấy lọn tóc vàng rất đẹp che khuất một phần gương mặt, một chân lộ ra ngoài chăn, bắp chân trắng muốt và mịn màng.

Nhìn đến đây, là một người đàn ông trẻ trung tràn đầy sức sống, Carline cũng không khỏi hít thở gấp gáp.

"Ai?" Một tiếng quát khê, người phụ nữ trên giường nhanh chóng đứng dậy. Khi mượn ánh sao chiếu vào từ cửa sổ nhìn thấy Carline mặc một bộ đồ xám, nàng mở miệng chuẩn bị hét lớn. Carline quýnh lên, định lao tới che miệng người phụ nữ lại.

Trong một giây mất tập trung, một thanh đoản kiếm đã đặt vào bên cổ hắn không hề có dấu hiệu báo trước.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Kẻ Phản Quốc Cado

Trong lòng Carline lạnh buốt, thầm nghĩ mình sợ ý. Khi hắn tuyệt vọng nhìn người phụ nữ đang chuẩn bị gọi người trước mặt thì người phụ nữ đó lại khép miệng lại giống như vừa rồi chỉ ngáp một cái, sau đó nàng mỉm cười kỳ lạ nhìn Carline.

Rõ ràng cảm thấy bị lừa gạt, Carline chán nản quay đầu nhìn về phía sau. Mặc một bộ váy áo màu trắng, mắt Cado sáng như sao, trên gương mặt sớm đã không còn ánh sáng chói mắt như trước. Thanh đoản kiếm trong tay nàng bình tĩnh chạm vào bên cổ Carline khiến hắn không dám di động máy may.

"Ta nhận ra ngươi, ngươi... tới giết ta sao?" Giọng Cado lạnh lạnh, âm cuối hơi run rẩy.

Nghe thấy nàng nói như vậy, Karen trên giường khẽ gọi một tiếng, "Tiểu thư!"

Qua sắc mặt Cado, Carline cũng phát hiện ra một tâm tình khác thường. Điều này làm cho cảm giác căng thẳng của hắn lập tức hơi buông lỏng. Hắn biết, kết luận do hắn và lão gia chủ đưa ra là chính xác, đã không cần tốn công xác nhận nữa làm gì. Hắn hơi do dự rồi quỳ xuống trước mặt Cado, gọi một tiếng, "Tiểu thư!"

"Keng!"

Nghe thấy cách xưng hô rất nhiều ngày nay mình vẫn khát vọng nhưng cũng lại sợ hãi này, tay Cado run rẩy không cầm được kiếm nữa, nước mắt tràn đầy viền mắt. Nàng cắn chặt môi, cố gắng kìm nén không để mình bật khóc thành tiếng, chỉ có điều nước mắt vẫn chảy dài trên mặt.

Karen trên giường hình như không chịu nổi khi phải chứng kiến cảnh tượng xót xa này, nàng lại chui người vào trong chăn.

Nhìn người phụ nữ từng tung hoành sa trường với tư thế hiên ngang này, đầu tiên Carline cảm thấy đau lòng một cách khó hiểu, và ngay sau đó là... động lòng.

"Nói với Cado, bắt kể trước kia đã xảy ra chuyện gì đều không quan trọng. Chỉ cần nó bước qua miệng núi Billious, nó sẽ chính là cháu nội của ta, công

tước Shan, là người thừa kế duy nhất của gia tộc Talbot. Tiểu thư, đây là nguyên lời đại nhân Shan". Carline vội thuật lại lời công tước Shan dặn trước khi đi.

Cado đưa tay lau khô vệt nước mắt trên mặt, nói, "Ta đi theo người!" Giọng nói quyết đoán không hề do dự.

Carline mừng rỡ, vội đứng dậy nói, "Bên ngoài có mấy chục người của chúng ta, ra khỏi kinh đô không khó, khó nhất vẫn là quan ải pháo đài miệng núi Billious".

Chẳng lẽ Cado còn không rõ đường về nhà có muôn vàn khó khăn? Cô nói với Carline, "Người ra ngoài trước chờ ta".

"Ta tên là Carline!" Nói xong Carline nhảy qua cửa sổ đi mất.

Lúc này Karen mới từ trên giường chạy tới giữ lấy Cado, lắc lắc tay Cado cầu khẩn, "Tiểu thư, mang ta đi cùng!"

"Nếu như... người đã suy nghĩ kĩ rồi thì cứ đi theo ta!" Nói xong để mặc Karen đang vui mừng, Cado quay về phòng thay váy áo.

Ánh sáng ban mai đã im lặng xuất hiện phía chân trời xa xa. Ánh sao trên đỉnh Bí Tinh chỉ thấp chìm vào hư vô. Cado chạy tới bên cạnh tường viện trong sương sớm, quay đầu nhìn về phía góc đông bắc phủ kỵ sĩ xa xa. Chỗ đó có một tòa nhà vuông vức, cũng là phòng ngủ và phòng sách của kỵ sĩ thứ tư Ursa. Giờ khắc này, tòa nhà, hay là người ở trong nhà, trở nên cực kì cô đơn, vắng lặng và thê lương trong mắt Cado.

Điều này làm cho nàng nhớ lại, bố nuôi Ursa đã dạy nàng cưỡi ngựa, dạy nàng bắn cung, dạy nàng tu luyện đấu khí, thậm chí... ngay cả câu nói đầu tiên cũng là do ông dạy. Nàng nhớ lại, mỗi một lần từ chiến trường trở về, việc thứ nhất ông làm chính là đến thăm nàng, bế nàng lên, cạo cái cằm lởm chởm râu của ông vào má nàng khiến nàng cười khanh khách. Sau đó hai cha con vui đùa với nhau. Đến khi nàng lớn hơn một chút, mỗi một lần đấu khí được nâng cao đều không rời được sự quan tâm và động viên của ông.

Chỉ đến lúc chia ly mới biết trong lòng lưu luyến.

Hai mắt nhắm lại, thoáng chốc Cado đã đến ngoài cửa phòng Ursa. Chẳng lẽ vì huyết thống, mình sẽ thật sự có thể vứt bỏ thứ còn quý giá hơn xa huyết thống là tình thân này sao?

Cado không biết. Nàng không biết vì sao trước khi đi mình còn phải đi đến bên ngoài phòng phụ thân.

Mình chỉ muốn nhìn ông ấy thêm một lần, một lần cuối cùng. Cado nghĩ như thế.

Cado đưa tay về cánh cửa phòng trước mặt. Tay nàng còn chưa chạm vào cửa thì cửa đã tự động mở vào bên trong. Người đứng sau cửa là Ursa râu rìa xồm xàm, ánh mắt ngấn ngời say xìn.

"Bố!" Cado đau thương lên tiếng, chuẩn bị quỵ xuống đất.

Nhưng cô lại bị một cánh tay mạnh mẽ giữ lại, "Con đã quyết định phải đi rồi à?" Giọng nói của Ursa rất bình tĩnh.

Cado lắc đầu, giờ khắc này nàng ngỡ ngàng không biết nên làm thế nào.

"Ta biết", Ursa cười đắng chát, trong mắt toàn là bi thương, "Đúng là con gái lớn không ở lại trong nhà!"

Ursa rút bội kiếm Cado đeo bên hông ra, Cado đứng thẳng người lên nhắm hai mắt lại. Ursa vung bội kiếm trong tay lên, mặc dù chưa vận đấu khí, nhưng ông ta là một cường giả cấp mười hai, cho dù chỉ là một kiếm bình thường nhất thì Cado cũng không có khả năng sống sót.

Cado vẫn đứng thẳng tắp, hơi ngẩng đầu lên.

Thanh bội kiếm giờ lên cao rồi cực chém xuống, xẹt qua cổ Cado, lại không mang theo một giọt máu nào. Bội kiếm tiếp tục hạ xuống, chém vào đùi Ursa tạo thành một vết thương dài nửa thước. Máu tươi bắn vào bàn tay lạnh lẽo của Cado...

Cado mở mắt kinh hãi, đỡ lấy Ursa đang lắc lư sắp ngã, khóc lớn, "Phụ thân!"

Ursa lại kiên quyết đẩy Cado ra, hét lớn, "Người đâu, đuổi bắt kẻ phản bội Cado!"

Sau khi kêu xong lại quát Cado vẫn đang đứng sững trước mặt, "Còn không mau đi đi!"

Cado khóc lắc đầu.

"Con không muốn sống à? Con hãy suy nghĩ một chút xem, vì sao ta và mẹ con phải đưa con đến chỗ Gosa? Bởi vì thân phận của con đã bị lộ. Bất đắc dĩ lắm, ta và mẹ con mới phải làm như vậy, còn không mau đi đi?"

Chỉ khi bị đánh lén trong lúc không hề phòng bị dẫn tới bị thương thì mới có chuyện kỵ sĩ thứ tư không ngăn được Cado. Ursa dùng phương thức tự tàn để bảo vệ gia tộc, lại dọn sạch chướng ngại trên đường rồi phủ cho Cado. Từ điểm đó mà nói, chẳng lẽ ông ta lại không vì đại bang Gosa sao?

Càng mầu chột hơn là, từ lúc Irina viết thư bảo Ursa tìm lý do thích hợp đưa Cado đến trước mặt Gosa, Ursa đã ngửi được mùi của âm mưu. Đây là

trong đế quốc đã có người hiểu rõ thân phận của Cado, Irina chỉ còn một lựa chọn duy nhất này.

Còn bây giờ, không ngờ Cado lại quay lại đế đô. Là máu thịt thân sinh của Gosa, nếu ở lại đế quốc Menied thì Cado tuyệt đối không có kết cục tốt, đây là điều hoàn toàn có thể dự đoán được. Thay vì ở lại đế quốc Menied để sau này trở thành vật hi sinh trong đấu tranh quyền lợi, thà rằng để nàng rời khỏi đế quốc từ bây giờ.

Đây là biện pháp duy nhất có thể giữ vững tính mạng cho Cado của Urso bây giờ, đó chính là ép con gái mình chạy tới địch quốc, chạy tới quê hương của Gosa, bố đẻ của nàng.

Lúc này Cado mới bối rối chạy ra tường viện, chỉ có điều, vì sao bước chân nàng lại nặng nề như thế?

Nhìn bóng dáng Cado biến mất phía sau tường viện, Urso chán chường ngồi bệt xuống đất, miệng thì thảo luận lắm bầm, "Irina, những việc nên làm anh đều đã làm cho em rồi. Gosa, ta đã nuôi dưỡng một đứa con gái kiên nghị bất khuất, cùng là bố nó, nếu là người thì không biết người có làm tốt hơn không? Ha ha..."

Nào có ai biết rõ trong tiếng cười này mang theo bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu xót xa, còn cả sự thương cảm chia li làm người ta ngạt thở.

Sau khi Cado nhảy qua tường ra ngoài, bên ngoài sớm đã có người chuẩn bị ngựa cho nàng. Một đoàn mười mấy người không nhằm nhĩ nhiều, lập tức phóng ngựa chạy về phía cửa thành. Lúc này một đám hộ vệ từ trong phủ kỵ sĩ thứ tư lao ra, có điều đám hộ vệ trong phủ quý tộc ở kinh đô đâu có ai không phải nhân vật đã thành tinh, toàn bộ bọn họ đều rõ ràng Urso có ý để những người kia chạy thoát, vì vậy chỉ đuổi theo tượng trưng một đoạn rồi bỏ cuộc.

Cửa nam kinh đô chỉ cách chân núi Billious lộ trình vài chục dặm, nhưng bọn họ biết vài chục dặm này tuyệt đối không dễ đi. Từ lâu Cado đã biết bên ngoài phủ kỵ sĩ thứ tư có mai phục vô số mật thám giám sát ngày đêm. Đây cũng là nguyên nhân tới hôm nay nàng mới rời khỏi kinh đô.

Tiếng vó ngựa rộn ràng vang lên dưới cửa thành nam kinh đô. Đúng lúc bọn họ chuẩn bị dùng bạo lực cướp cửa xông ra thì một đội kiểm sĩ áo đen từ cửa thành chạy ra. Trên đầu bọn chúng trùm túi đen kín mít chỉ hở đôi mắt. Trên ngực tất cả bọn chúng đều có thêu một con mắt màu vàng với hàm ý nhìn rõ mọi việc.

"Kiểm sĩ áo đen của Viện giám sát?" Karen bên cạnh Cado sợ hãi kêu lên một tiếng, nhìn mấy trăm kiểm sĩ đông đúc ngăn cản giữa đường, hiển nhiên đã không thể cưỡng công nữa.

"Truy bắt kẻ phản quốc Cado!" Sau khi hét lớn một tiếng, các kiểm sĩ bắt đầu vây ép tới.

Lúc này, Carline lấy ra một cái bọc đưa cho Cado, "Tiểu thư xuống ngựa trước đi, sau khi thay đồ hãy trà trộn ra cửa thành. Ngoài cửa có người tiếp ứng, vượt qua ranh giới giữa núi Billious và đồng bằng Dolores là được. Binh đoàn Hoa Hồng Máu sẽ phái người chờ ở đó".

Nói xong Carline lại đưa cho Cado một huy hiệu màu đỏ, bên trên huy hiệu có khắc một đóa hoa hồng kiều diễm.

Cado vừa định phản đối đã bị Karen kéo xuống ngựa, "Tiểu thư chạy mau, nếu không sẽ muộn mất". Nói xong nàng cúi chiếc áo choàng màu đen trên người xuống đưa cho Cado. Lúc này Cado mới phát hiện Karen mặc một bộ áo giáp giống hệt áo giáp của nàng.

Carline dẫn người chạy về phía trước, sau khi vừa tiếp xúc với kiểm sĩ áo đen lại lập tức quay đầu ngựa chạy về đường cũ sau đó chạy về phía cửa tây. Cado trốn trong một con ngõ nhỏ bên cạnh, đợi đến lúc các kiểm sĩ áo đen bị dẫn đi hết mới lấy một bộ quần áo rách rưới trong bọc ra thay, lại giấu mái tóc vàng nổi bật xuống dưới lưng áo, đội một chiếc mũ vừa cũ vừa bẩn, đóng vai thành một người ăn mày đi đến cửa nam kinh đô còn đang hỗn loạn.

Sau khi đi ra cửa thành không gặp nguy hiểm gì, Cado đứng ở khoảng cách cửa thành vài trăm mét nhìn lại kinh đô. Khi ánh mắt nhìn về phía phủ kỵ sĩ thứ tư, trong lòng nàng toàn là áy náy. Khi ánh mắt nhìn về phía cửa tây, trong lòng nàng toàn là lo lắng. Cuối cùng khi ánh mắt dừng lại ở phương hướng quảng trường Vườn Hồng, trong lòng nàng... Cho dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng cảm giác đó quả thật là tưởng niệm và lưu luyến.

"Nàng đang nhớ ta đúng không?"

Một giọng nói đùa vang lên phía sau Cado làm nàng giật nảy. Khi nàng xoay người nhìn thấy Geriferry đứng cầm trường thương trong tay phía sau, ánh mắt nàng lộ rõ vẻ vui mừng, "Tại sao người lại ở đây?"

Mặc dù nàng đã cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên lạnh lùng nhưng sự vui vẻ đan xen giữa những từ ngữ nàng nói vẫn bị Geriferry phát hiện.

"Ta đến tiễn nàng. Ta đã nói vậy". Geriferry thu hồi vẻ bất cần đời trên mặt.

"Ai đồng ý để người tiễn chứ?" Miệng thì nói như vậy, nhưng Cado lại vô thức bước tới gần Geriferry.

"Không có ta thì nàng làm sao có thể sống sót đi qua pháo đài miệng núi Billious?"

Geriferry đi đến rừng cây gần đó, chỉ chốc lát sau hắn đã dắt hai con ngựa từ trong rừng ra, hiển nhiên là đã được chuẩn bị từ sớm.

Hắn đưa một sợi dây cương cho Cado, sau đó xoay người lên ngựa trước. Cado vẫn không động, nàng nhìn Geriferry, trong đôi mắt sâu thẳm hình như có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói nhưng nàng lại không mở miệng được. Nàng biết, khi nàng phóng ngựa chạy qua miệng núi Billious, nàng và Geriferry sẽ không còn khả năng đến với nhau.

"Về đi. Coi như ngươi đã tiễn ta rồi". Ánh mắt Cado cũng lạnh thấu xương như lời nàng nói, nhưng có ai biết dưới lớp nguy trang lạnh lùng bên ngoài của nàng có một trái tim nóng bỏng, đặc biệt là khi đối mặt với Geriferry.

Geriferry không nói gì, hắn chỉ đánh ngựa chạy về phía chân núi xa xa. Đúng vậy, hắn biết trong lòng Cado nghĩ gì. Hắn cũng hiểu Cado là một người kiêu gì. Cho nên hắn sẽ không bị giọng nói và vẻ mặt của nàng lựa gạt. Hắn chỉ muốn, như một người đàn ông, làm một số việc hắn có thể làm cho người phụ nữ đầu tiên của mình trên thế giới này. Bởi vì sau đó sẽ là chờ đợi đằng đằng hoặc vĩnh viễn không có hi vọng gặp lại.

Cado bắt đầu đi lên ngựa đuổi theo Geriferry, nàng quay đầu sang hỏi, "Ngươi định đi qua pháo đài miệng núi kiêu gì?"

"Nàng không được quên, ta là kỵ sĩ thứ chín, hình như ta có một số đặc quyền". Geriferry nói.

"Ngươi cũng không được quên, bây giờ là thời chiến, mọi hoạt động đều bị kiểm soát". Mặc dù Cado biết Geriferry có vô số mưu ma chước quỷ trong bụng nhưng nàng vẫn thấy hơi lo lắng.

"Nếu bọn chúng không mở cửa thì cùng lắm phóng một mũi lửa là xong. Bọn chúng còn dám giết ta sao?" Cado lo lắng không sai, quả thật Geriferry dự định làm bừa.

"Ngươi điên rồi..." Cado ghim cương ngựa, cắn môi theo thói quen, trợn mắt nhìn Geriferry.

Geriferry cũng dừng ngựa lại quay sang nhìn Cado, "Ta đã suy nghĩ nghiêm túc rất lâu, trái tim ta nói với ta, nàng là một người phụ nữ đáng để ta điên cuồng". Nói xong Geriferry lại thúc ngựa lên đường.

Cado giật mình đứng yên tại chỗ. Môi nàng bị nàng cắn hằn vết răng màu đỏ. Suy nghĩ của nàng sớm đã bay trở về rất nhiều ngày trước, về ban đêm ở bộ lạc Orc đó. Nàng khẽ gảy đàn hạc, hắn hát bài ca ai oán bên tai nàng.

"Geriferry, nếu như là ngươi thì ngươi sẽ làm thế nào?"

"Nếu có một người phụ nữ đáng để ta vứt bỏ hết thảy như vậy, ta nghĩ, ta không ngại trở thành Deron Ferron thứ hai".

Lời nói khi xưa vẫn vang vọng trong đầu, chỉ có điều không ngờ nó lại biến thành hiện thực sớm như vậy. Nước mắt Cado đã chảy tới khóe miệng, hòa lẫn với vết máu trên môi. Nhưng, Gerry, vì sao ngươi không nói ra sớm một chút? Ngươi phải biết, cho dù là hôm qua... Không, cho dù là trước khi ta nhận chiếc huy hiệu Hoa Hồng Máu này buổi sáng hôm nay, chỉ cần ngươi nói ra, ta tuyệt đối sẽ không đi tới bước này.

Nhìn bóng lưng từ từ đi xa của Geriferry, Cado phóng ngựa đuổi theo. Khi đuổi đến gần, nàng tung người nhảy lên khỏi lưng ngựa.

Đột nhiên Geriferry cảm thấy thân ngựa trĩu xuống, bộ ngực mềm mại dán vào sau lưng, một đôi tay từ phía sau vòng ra ôm lấy eo hắn, và cả một gương mặt đầm nước mắt dán sát sau gáy.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy cực kì hạnh phúc, bất chấp nước lũ ngập trời sắp tràn tới đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Vượt Ải

Hai người một ngựa chạy đủ nửa canh giờ, sắc trời từ từ sáng lên, chân núi Billious phía trước như ẩn như hiện trong sương sớm.

Lúc chạy qua một đội buôn, Cado đột nhiên ra hiệu cho Geriferry dừng lại một chút. Trong ánh mắt không hiểu của Geriferry, nàng xoay người xuống, đi đến chỗ đội buôn lúc này cũng đang cẩn thận nhìn nàng.

Đội buôn này có khoảng bốn mươi mấy người, toàn bộ đều là thợ săn, cho nên đều mang vũ khí. Thoạt nhìn như là những thợ săn vùng núi gần đó kết đội sáng sớm chạy tới kinh đô để bán những con mồi mình săn được.

Cado đi tới trước mặt một thợ săn trung niên nhìn có vẻ như thủ lĩnh, xoa bàn tay nắm chặt huy hiệu Hoa Hồng Máu ra rồi nhanh chóng nắm lại. Nàng vẫn nhớ, Carline đã nói trên đường có người tiếp ứng.

Người thợ săn trung niên chỉ nghi hoặc nhìn Cado, không hề có biểu hiện gì. Trong lúc Cado chuẩn bị rời đi trong tiếc nuối, người thợ săn trung niên và cả những người phía sau đột nhiên chính tề nửa quỳ xuống đất, kêu lên, "Tiểu thư!"

Không sai, nhóm người này chính là một tiểu đội của quân đoàn Hoa Hồng Máu đã đi vòng mấy ngàn cây số trong dãy núi Billious, bốn ba gần một tháng trời tới đây. Có điều, cho dù bọn họ đã rất cẩn thận nhưng trong dãy núi Billious mệnh mông vẫn bị đã thú hung mãnh tấn công hi sinh quá nửa nhân thủ.

Geriferry nhìn Cado nhiệt tình chào hỏi bọn họ, trong lòng lập tức cảm thấy khó xử. Nếu hắn cần dẫn một người trà trộn qua pháo đài trung ương kiểm soát cực nghiêm, có lẽ chỉ cần dùng chút tâm cơ là có thể làm được. Bây giờ chợt xuất hiện một đám người như vậy, hắn không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhóm người này cũng biết thời gian gấp gáp. Sau khi nói chuyện vài câu ngắn gọn với nhau đã dắt ra một con ngựa cho Cado. Geriferry nhìn mà nghiêng răng nghiêng lợi, đây không phải cố ý phá vỡ điểm phúc của bố hay sao?

Như thế vẫn chưa đủ, lúc gần lên đường, người thợ săn trung niên thúc ngựa đến trước mặt Geriferry, cảnh giác nhìn hắn chăm chăm, hỏi Cado phía sau, "Vị này là?"

Cado cười ngượng ngùng, thúc ngựa tới đứng cạnh Geriferry, kéo tay hắn nói, "Người yêu của ta!"

Câu này khiến Geriferry sáng khoái vô cùng, buồn bực lúc trước hoàn toàn biến mất, hắn cùng đội ngũ đi tới miệng núi xa xa.

Dãy núi Billious kéo dài hàng ngàn dặm, chiếm toàn bộ vùng trung bộ của liên minh thần thánh. Dù đã là cuối mùa thu nhưng cây cối trên núi vẫn xanh mướt. Bất kể là cọ, lê, lim hay phong, mùa đông ở miền nam cũng không hề có ảnh hưởng gì đến tán lá tươi tốt của chúng.

Dãy núi Billious chạy đến đây đột nhiên thất lại giống hình chữ X, lạch trôi không thể vượt qua biến thành đường bằng phẳng, khiến bắc bộ và nam bộ có thể qua lại thuận tiện, khiến mọi người không thể không than thở sự kì diệu của thiên nhiên, hay là sự ban ơn của thần.

Còn pháo đài trung ương thì đứng sừng sững giữa trung tâm chữ X, lợi dụng địa hình trấn giữ cổ huyệt yếu đạo giao thông nam bắc này. Nếu như không đi qua đây, dù có bốn ba cả tháng trời trong dãy núi khắp nơi là vách đá hiểm trở, ác điều ác thú thành đàn cũng chưa chắc còn sống để đi tới bên kia.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Geriferry nhất định phải dẫn Cado đến pháo đài. Geriferry tuyệt đối là một người hèn hạ vô sỉ, nhưng ai tốt với hắn, hắn nhất định sẽ nhớ kỹ. Trước không nói hắn và Cado từng có một đêm ân ái, lúc ở trong thạch lao của Thần miếu tộc rắn, nếu như không có Cado hết lòng chăm sóc hắn khi hắn trọng thương thì chưa chắc hắn đã còn sống được trong hoàn cảnh thiếu đồ ăn nước uống để chờ đến lúc lão Khuê Nô tới cứu.

Sương sớm bắt đầu dày hơn, khi bọn họ đến gần chân núi thì tầm nhìn chỉ còn lại mấy chục mét. Lúc này Geriferry đang đi ở phía trước đột nhiên cảnh giác, không đợi hắn lên tiếng, những người phía sau hắn cũng phát hiện không phù hợp và lập tức ghìm ngựa dừng lại. Trong sương mù phía trước, tiếng vó ngựa đều đặn vang lên. Một lát sau, một đám kỵ sĩ giáp đen xếp thành đội ngũ chỉnh tề nhanh chóng tới gần đám người Geriferry.

"Là kỵ sĩ của viện giám sát!" Con mắt màu vàng bắt mắt trước ngực đối phương nhắc nhở Geriferry về thân phận của bọn chúng.

Hiển nhiên đối phương cũng đã nhìn thấy bọn họ, sau khi hơi sừng sốt, chúng đồng loạt ghìm ngựa dừng lại, "Viện giám sát truy bắt gian tế địch quốc, mời mọi người xuống ngựa kiểm tra".

Trên thực tế, Geriferry hoàn toàn không nghe đối phương nói gì. Vừa nhận ra thân phận viện giám sát của đối phương, hắn đã quay đầu ngựa nói với Cado, "Bọn chúng đông người quá, không xông qua được. Chúng ta chạy về đi". Nói xong hắn lập tức quay lại đường cũ.

Chỉ có điều các chiến sĩ Hoa Hồng Máu phía sau Cado hiển nhiên không nghĩ như vậy, bọn họ đồng loạt nhìn về phía Cado.

"Nghe lời anh ấy, anh ấy chạy trốn rất lợi hại". Nghe nói xong, Geriferry mới chạy được vài bước suýt nữa ngã từ trên ngựa xuống. Có ai lại khen ngợi người khác như vậy không hả trời?

Thấy Cado nói như vậy, không cần bất kì ai dẫn dò, các chiến sĩ Hoa Hồng Máu tự giác để lại mười người cản phía sau, những người khác theo Geriferry quay lại đường cũ. Thực ra Geriferry biết quay lại cũng vẫn là tuyệt lộ, hắn chỉ muốn chạy một đoạn để thoát khỏi đám hắc kỵ của viện giám sát phía sau, sau đó hắn và Cado rời khỏi đường cái chạy vào trong rừng cây tránh một hồi rồi tính tiếp. Còn các chiến sĩ Hoa Hồng Máu, đồng ruộng bên trái chính là phương hướng của bọn họ, có lẽ đám hắc kỵ của viện giám sát đuổi theo cũng còn có thể nhìn thấy bọn họ.

Có điều, dù sao các chiến sĩ Hoa Hồng Máu cản phía sau cũng chỉ có mười người, hơn nữa đối thủ là hắc kỵ viện giám sát với sức mạnh không hề thua kém bọn họ. Vì vậy chỉ bị ngăn cản chốc lát, đội hắc kỵ đã đuổi theo khiến kế hoạch trong đầu Geriferry lập tức phá sản.

"Lão Khuê Nô, tại sao ngươi còn không tới..."

Nhìn đám hắc kỵ đuổi theo không bỏ phía sau, Geriferry chỉ có thể ký thác hi vọng cuối cùng trong lòng vào lão Khuê Nô. Dù sao lần này giúp Cado chạy trốn cũng là hành động lên lút của hắn, tuyệt đối không thể điều động kỵ sĩ của gia tộc, chỗ dựa duy nhất của hắn chính là lão Khuê Nô xuất quỷ nhập thần.

Geriferry chưa đợi được lão Khuê Nô thì đã gặp một nhóm người khác: Người chấp hành của sảnh phán xét dị đoan thuộc Giáo đình thần thánh. Có điều mục tiêu của bọn chúng không phải Cado mà là Geriferry.

Người dẫn đường cho đám người chấp hành chữ thập máu này chính là Suneo, bạn của Simba. Vừa nghe nói Simba phải chặn giết Geriferry lần nữa, vị tử tước trẻ tuổi bị Geriferry cắn đứt một nửa tai này đã xung phong làm người dẫn đường. Hắn thề sau khi bắt được Geriferry, trước khi Geriferry chết, hắn nhất định phải cắt hai tai Geriferry xuống trước.

Cho nên khi Geriferry từ trong sương sớm đột nhiên vọt tới trước mặt hắn, Suneo vui mừng khôn xiết, hô lên với đám người chấp hành bên cạnh, "Chính là hắn!"

Suneo có thể nhìn thấy Geriferry, đương nhiên Geriferry cũng nhìn thấy hắn. Lúc này tâm tình Geriferry cũng mừng rỡ như Suneo. Đương nhiên hắn biết vị tử tước vây cánh của Simba từng bị hắn dùng thủ đoạn vô lại đánh bại này tuyệt đối không phải đang đi dạo chơi ngoại ô. Hắn cũng không rõ những kẻ xung quanh Suneo là ai, bởi vì những điều này đều không quan trọng. Quan trọng là vừa nhìn thấy Geriferry, Suneo đã rút vũ khí ra. Mà những người chấp pháp giấu kín toàn thân dưới áo choàng đen bên cạnh hắn cũng đồng loạt rút vũ khí ra.

Khỏe miệng Geriferry lộ ra một nụ cười ma quỷ khiến Cado bên cạnh hắn biết ngay là hắn lại có âm mưu quỷ kế, hoặc nói cách khác, hắn lại sắp hại người rồi.

Tất cả chỉ diễn ra trong chốc lát. Trong mắt Suneo, Geriferry đột nhiên đi chậm lại là vì sợ, điều này khiến hắn càng ngang ngược dẫn người áp tới. Còn đám hắc kị của viện giám sát phía sau Geriferry đã đuổi kịp đội ngũ của hắn và bắt đầu chém giết.

Sau đó Suneo nghe thấy câu nói liên thiên nhất hán từng nghe trong cuộc đời này, "Tốt quá rồi, anh em của ta, rốt cục người đã dẫn người đến giúp ta rồi".

Người lớn tiếng hô câu này hiển nhiên là Geriferry, chẳng lẽ đây không phải lời nói của một thằng ngu hay sao?

Hắn vừa nói xong, Cado cũng đã rõ ràng dự định của hắn. Nàng nói với các chiến sĩ Hoa Hồng Máu bên cạnh, "Xông vào đội ngũ của bọn chúng".

Nói xong nàng gạt mũi thương Suneo đâm về phía Geriferry ra, sau đó cùng Geriferry chạy vào rừng cây bên cạnh.

Trong lúc này, các chiến sĩ Hoa Hồng Máu vẫn vững vàng ngăn cản sự truy kích của đám người chấp pháp, còn đám hắc kị của viện giám sát đuổi theo phía sau thì cơ bản không thấy rõ tình hình thế nào. Bọn chúng hoàn toàn bị câu nói kia của Geriferry đánh lừa. Hơn nữa đám người chấp pháp mặc nguyên bộ áo choàng đen đó hoàn toàn không thuộc về biên chế của đế quốc, vì vậy khi hạ thủ bọn chúng tuyệt đối không lưu tình.

Đã trốn vào trong rừng cây, Geriferry lau mồ hôi trên trán. Nhìn đám người truy kích đang chém giết hỗn loạn trong sương mù, hắn nói với Cado vẫn còn sợ hãi, "Chúng ta nên ca ngợi trận sương mù tuyệt vời này".

Cùng lúc đó, nhìn Cado và Geriferry từ từ biến mất trong sương mù, thống lĩnh tiểu đội Hoa Hồng Máu đã cải trang thành thợ săn trung niên lộ vẻ vui mừng, "Tiểu thư nói đúng, người yêu của tiểu thư quả thật rất giỏi chạy trốn".

Sau đó hắn nhảy lên cao, ngăn cản thủ lĩnh của đám người chấp pháp đang định truy kích lại.

Lúc này Suneo cũng có khổ không nói nên lời. Lộ rõ thân phận với hắc kị của viện giám sát? Đó là điều nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Quý tộc đế quốc cấu kết người chấp pháp của Giáo đình đuổi giết anh hùng của đế quốc, tội danh này đủ cho hắn lên đoạn đầu đài cả mười lần. Đến lúc này hắn mới hoàn toàn tỉnh ngộ, rõ ràng là mình đã bị Geriferry lừa. Có điều, hắn vẫn không rõ một điểm, con bà nó, ai nói với ta Geriferry là thằng ngu chứ?

Mặc dù số người tham dự chỉ có vài trăm người nhưng cuộc chiến đấu trên đường lớn ngoài cửa nam kinh đô lần này lại thảm thiết đến mức làm mọi người nhìn thấy mà giật mình. Đám người chấp hành mặc dù bất lợi về nhân số nhưng sức mạnh cá nhân của bọn chúng lại chiếm ưu thế. Sau khi nhận được tin đoàn kị sĩ trái tim sư tử đang chạy tới, bọn chúng bỏ lại một nửa thi thể trốn vào rừng cây. Còn các chiến sĩ Hoa Hồng Máu bị hai phía giáp công thì đã chết gần hết.

Khi nắng gắt xua tan sương mù chiếu khắp mặt đất thì thời gian đã qua buổi trưa. Dưới cửa thành pháo đài trung ương đóng chặt, Cado thay trang phục nhà mạo hiểm đứng phía sau Geriferry, hai mắt quan sát pháo đài không có mục đích, tai vẫn lưu ý nghe Geriferry nói chuyện với quan trông cửa thành.

"Đại nhân, ngài có gì dặn dò?" Quan coi cửa Geel trả chiếc huy hiệu mặt trước khắc Hoa Lay Ôn, mặt sau khắc ký sĩ thứ chín đế quốc cho Geriferry, sau đó quỷ xuống thâm thì trong lòng, "Không phải nói hắn là một thằng ngu sao? Tại sao lại chạy đến đây rồi?"

"Mở cửa ra, ta phải ra ngoài", Geriferry nói thẳng ý đồ đến đây.

"A, cái này... Đại nhân, theo lý thuyết quả thật ngài có quyền ra lệnh cho ta mở cửa, nhưng..." Vừa nghe xong, mồ hôi trên người Geel đã chảy xuống. Không có văn kiện thông quan của quân bộ đế quốc, tự ý mở cửa pháo đài chính là tội chết. Vấn đề là ký sĩ đế quốc có thân phận siêu nhiên, không nằm trong phạm vi trói buộc của luật pháp đế quốc.

"Làm sao, việc nhỏ này cũng phải thông báo với tướng quân Rohan thống lĩnh pháo đài sao?"

Nhìn Geriferry ngạo mạn, Geel chảy mồ hôi lạnh khắp người, nhưng giữa quân lệnh và uy nghiêm của ký sĩ đế quốc, hôm nay nhất định hắn phải phạm một. Hắn vừa mới chuẩn bị đá vắn đề khó này cho tướng quân Rohan, không ngờ thoáng cái đã bị Geriferry đoán được. Xem ra thằng ngu này thật sự không dễ lừa gạt.

"Xin lỗi đại nhân, chuyện này ta phải bẩm báo tướng quân Rohan để tướng quân quyết định". Cuối cùng quân lệnh thiết huyết đã chiến thắng sự sợ hãi của Geel đối với quý tộc thượng đẳng.

"Nếu ta châm một mồi lửa đốt cửa thành thì người nghĩ ta sẽ bị thế nào?" Geriferry ngồi xuống trên đùi Geel đang quỳ dưới đất.

Geel run rẩy ngày càng lợi hại, còn Cado lại muốn cười. Cửa thành đều được bọc đồng đỏ, trong pháo đài mặc dù có không ít gỗ, có điều Geriferry, người phải đốt tới khi nào mới có thể đốt cháy cửa thành chứ?

"Nếu thế ta sẽ bị toà án đặc biệt phán xét. Câu đầu tiên chắc chắn quan toà sẽ hỏi ta, vì sao ngươi ở đây? Ta sẽ nói, ta đến đây phơi nắng. Bọn họ phải hỏi tiếp, vậy vì sao ngươi phóng hỏa? Ta sẽ nói, bởi vì cửa thành che mất ánh nắng của ta. Ngươi nói xem tiếp theo các quan toà sẽ hỏi gì?"

Quan toà còn hỏi cái rắm gì nữa? Trước không nói ngươi có lớp nguy trang thẳng ngu che chở, chỉ cần lúc ngươi đốt cửa thành không có kẻ thù bên ngoài đến tấn công thì sẽ không tạo thành tội phản quốc. Đối với người khác là tội lớn ngập trời, nhưng đối với ngươi thì chó má cũng không phải. Chỉ cần các quan toà không bị ám đầu thì mọi chuyện sẽ chấm dứt sau mấy câu hỏi qua loa, nhưng Geel thì không chạy được tội danh thất trách. Lời này Geel chỉ dám suy nghĩ trong lòng, tuyệt đối không dám nói ra. Hắn chưa bao giờ như hôm nay, cảm thấy cái gọi là anh hùng để quốc này lại hèn hạ như thế.

Không sai, quả thật Geriferry đã lợi dụng kẽ hở của luật pháp để quốc. Không được quên, linh hồn hắn đến từ một xã hội pháp chế. Năng lực lớn nhất của một đại ca giang hồ không phải một mình có thể đánh ngã một đám, mà là phải biết lợi dụng kẽ hở của pháp luật, như vậy mới có thể bảo đảm tồn tại lâu dài. Hiện nhiên Geriferry kiếp trước rất am hiểu đạo lý này.

Khi Geriferry nhẹ nhàng nhét một túi tiền vàng vào trong lòng Geel, sống lưng Geel đã triệt để bị đè gãy. Hắn nhìn quanh một chút, thấy các binh sĩ đều nhìn về phía trước không chớp mắt, hắn lên thu túi tiền vàng vào trong lòng. Chỉ cần cho hai người ra ngoài, hé cửa ra một chút là đủ, hơn nữa kỵ sĩ đế quốc có quyền tiếp quản binh quyền địa phương lúc cần. Đúng, nếu như cấp trên truy tra xuống thì cứ giải thích như vậy, Thôi, nể mặt túi tiền vàng, Geel tìm được lý do mở cửa cho chính mình.

Geel đứng dậy vẫy tay ra hiệu cho binh lính bên cạnh cho phép qua, tên lính lập tức hô to, "Mở cửa thành..."

Sau đó, không hề có dấu hiệu báo trước, tên lính này bị Geel vung tay chém mạnh vào gáy. Hắn hạ giọng khiển trách, "Ngươi nói nhỏ một chút thì sẽ chết à?"

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thử Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Giây Phút Chia Xa

Mặt trời bị dãy núi xa xa che khuất, từng đám mây đỏ như lửa lơ lửng phía chân trời, đó là nhớ nhung hay là lưu luyến?

Trên một đỉnh núi nhỏ bằng phẳng, Geriferry ôm Cado ngồi xem mây chiều lạng bay, ráng chiều sinh diệt.

Giờ khắc chia li luôn lưu luyến không rời. Trong ngày hôm nay, nàng phải chia xa hai người thân yêu nhất. Nhìn ngày về xa lơ xa lắc, vận mệnh bao giờ cũng trêu đùa người đời như vậy.

Sau một hồi yên lặng thật lâu, một câu nói xuất hiện trong lòng nàng: Ngươi đi cùng ta được không? Nhưng lời ra đến miệng lại biến thành: "Ngươi... không có lời gì muốn nói với ta sao?"

Hắn áp mũi vào cổ áo nàng, hít sâu một hơi, lưu giữ mùi hương của nàng trong lòng. Trong cuộc sống sau này, hắn sẽ thường xuyên nhớ đến mùi hương này. Hắn buông nàng ra, đi đến bên cạnh con ngựa của mình.

Hắn không dám quay lại, hắn sợ... Sợ mình sẽ mềm lòng khi nhìn thấy ánh mắt chờ mong của nàng. Đương nhiên hắn biết nàng đang suy nghĩ gì, nhưng hắn có thể đi cùng nàng sao? Ngay cả có ngày mai hay không hắn cũng không biết, nào có tư cách mơ mộng ước nguyện gắn bó tiêu dao cùng trời cuối đất. Làm sao hắn có thể để nàng nhìn thấy bộ dáng đáng sợ của mình khi phát bệnh, làm sao hắn có thể nhẫn tâm để nàng phải bi thương vì mình, lặng lẽ rơi lệ vì mình?

Có một loại yêu, gọi là buông tay.

Đây chính là tình yêu bây giờ Geriferry có thể cho Cado.

Cado im lặng nhìn Geriferry bước đi. Nàng không rơi lệ, nàng nuốt nước mắt vào trái tim. Nàng treo sự lưu luyến trên gương mặt, nàng chứa chờ mong trong đôi mắt, giờ khắc này vẻ lạnh lùng đã bị nàng vứt bỏ triệt để. Nàng muốn để Geriferry nhìn thấy nàng lúc này, đây là con người chân thực của nàng.

Geriferry đi tới bên ngựa, lấy một chiếc bọc xuống, cúi đầu đi tới chỗ Cado. Hắn vẫn không nói gì, vẫn không nhìn nàng.

Lúc này, vẻ căm hận và lạnh lùng lại thoáng hiện trên gương mặt Cado. Nàng nhận chiếc bọc hắn đưa, mở ra, sững sốt. Hiện ra trước mắt nàng là thần khí Tầm ma đỏ.

Cado cầm lấy chuỗi kiếm, hình như trên chuỗi kiếm vẫn còn có hơi ấm của phụ thân nàng. Tầm ma đỏ rung lên khe khẽ, đôi mắt u tối của con phượng hoàng địa ngục trên phần che tay lập tức tỏa sáng lấp lánh, chiếu sáng mắt Cado. Từ trong đó, một giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Một ý niệm cấu kinh từ thân kiếm Tầm ma đỏ truyền vào trong lòng Cado, giết hấn... Giết hấn!

Nếu như ta có thể nhẫn tâm giết hấn thì nhất định đã không chờ tới bây giờ. Bây giờ... ngay cả hận cũng không còn nữa, làm sao ta có thể giết hấn? Cado buông chuôi kiếm ra. Ánh sáng lập tức biến mất, Tầm ma đỏ lại khôi phục bình tĩnh.

"Ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, buổi sáng ngươi nói, ngươi sẵn sàng điên cuồng vì ta. Câu này có phải lời nói thật lòng hay không?" Thấy Geriferry lại xoay người định đi, Cado lên tiếng hỏi.

Geriferry ngẩng đầu nhìn trời. Hấn không biết nên trả lời thế nào. Vì không trả lời được nên hấn lại ném câu hỏi trở về, "Nàng nghĩ sao?"

"Đúng, ngươi đã từng điên cuồng vì ta. Mặc dù ta cho rằng như vậy còn xa mới đủ, nhưng ít nhất trong lòng ngươi, ta đáng giá hơn một thân khí, như vậy là đủ rồi". Cado tự nói với mình, nụ cười đắng chát.

"Chờ đã!" Nàng lại lần nữa gọi Geriferry.

Nàng lấy chiếc đàn hạc từ trong chiếc bọc đeo trên người ra. Sau khi vuốt dây đàn, chỉnh lại âm sắc, một bản nhạc tràn ra như một dòng nước len qua những kẽ tay nàng, sục sôi, bi tráng, thê lương. Chính là bài Thập diện mai phục đó! Trong những đêm nhớ hấn, nàng đều ngồi đàn khúc nhạc này một mình. Nàng vẫn nhớ lời nàng thề hứa với hấn trong lòng. Rằng ngày nào nàng cũng đàn khúc nhạc này cho hấn nghe, hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi sao?

Tiếng đàn không ngừng động chạm đến tâm linh Geriferry, kéo hấn về với những kí ức đáng nhớ trước kia, nhớ về cuộc sống từ từ tuyệt vọng trong địa lao Thần miếu. Trong trí nhớ của hấn có một số đoạn kí ức đáng để nhớ lại, và trong mỗi đoạn kí ức đó đều có bóng dáng nàng, hoặc giận dữ, hoặc bình tĩnh, hoặc tiêu tụy, duy nhất không có mềm yếu, không có mềm yếu như hôm nay.

Thân khí khinh thường làm bạn với người yếu. Geriferry không dám chắc hấn có thể giữ được nó trong cuộc sống sau này, cho nên hấn sẵn sàng giao thân khí Tầm ma đỏ cho Cado, vì vốn nó cũng thuộc về nàng. Còn sau này hấn sẽ gặp những phiền phức gì vì trả Tầm ma đỏ cho Cado? Sau này là thứ hấn chưa bao giờ suy nghĩ đến.

Không biết tiếng đàn đã dừng lại từ khi nào.

Cado đi tới trước mặt Geriferry, đứng yên, đưa tay lấy hoa tai trên tai phải xuống, lại cời sợi dây màu đỏ trên cổ tay xuống, xâu chiếc hoa tai vào rồi đặt vào tay Geriferry.

"Chàng hãy chờ ta, ta, Cado Talbot, hứa với chàng: Một ngày ta vẫn còn sống, bất kể năm tháng đôi dôi, ta sẽ nhất định phải dẫn quân đoàn Hoa Hồng Máu đập tan miện núi Billious, đi tới bên cạnh người ta yêu!"

Gió lại nổi lên, gió thổi làm Geriferry đang kinh ngạc tỉnh táo lại. Hấn ngơ ngàng nhìn làn ánh sáng xanh thấp thoáng trên tay, lúc này hấn cảm thấy làn ánh sáng này rất nặng nề, giống như một ngọn núi ép hấn không thở nổi. Hấn ngơ ngẩn quay đầu, phía sau đầu còn bóng dáng Cado. Bất đắc dĩ, hấn than thở một tiếng, "Cado, nàng thật ngốc. Vì sao nàng lại đi đúng con đường phụ thân Gosa của nàng đã từng đi? Nàng biết rõ là con đường này không thể đi đến đích mà!"

Bên triền núi, Cado không cầm được nước mắt nhìn bóng lưng Geriferry thúc ngựa đi xa, thì thầm tự nói, "Gerry, tại sao chàng cũng không hiểu? Ta Cado có hai phụ thân, nhưng nơi họ sống đều không phải quê hương của ta. Quê hương của ta ở bên cạnh chàng, bất kể chàng đi tới nơi đâu!"

Cado thoáng nhìn về hướng kinh đô lần cuối cùng.

Từ xa xa, trời chiều như máu, giang sơn như họa!

Bên triền núi, bóng người đã biến mất.

Trên đường trở về, sau khi điều chỉnh lại tâm tình đau thương trong lòng, Geriferry lại bắt đầu sốt ruột. Bởi vì hấn chờ suốt một ngày mà lão Khuê Nô vẫn không xuất hiện. Hấn vẫn nhớ rõ cảnh tượng buổi sáng, Suneo ngang nhiên dẫn người chặn giết hấn ngoài kinh đô, điều này làm cho Geriferry sợ hãi chỉ dám đi lại trong rừng núi, trong lòng cầu khẩn: Lão Khuê Nô, ngươi nhất định không được để ta leo cây đấy.

Có một câu quen thuộc thế này: Càng lo sợ điều gì thì điều đó càng dễ xảy ra.

Không hề có dấu hiệu báo trước, con mắt trong cơ thể Geriferry đột nhiên lay động. Geriferry lập tức cảnh giác, xuống ngựa chạy vào trong rừng cây bên cạnh đường núi không hề do dự. Trước khi hấn kịp thò đầu ra xem xét lại tình hình bên ngoài thì một giọng nói rất quen thuộc đã vang lên.

"Hấn ở đâu? Đó chính là ngựa của hấn!" Giọng nói này Geriferry mới nghe thấy sáng nay.

Geriferry thầm mắng mình sợ hãi, quên không đâm một dao vào móng ngựa để nó chạy đi, nói không chừng còn có thể dẫn Suneo đi chỗ khác. Hấn buồn rầu than thở bản lãnh chạy trốn của mình vẫn còn chưa đủ chuyên nghiệp.

Nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích, hấn liều mạng chui vào sâu trong rừng. Hành trình trốn chết lại bắt đầu một lần nữa.

Kẻ nói chuyện chính là Suneo. Sau khi bị Geriferry lừa đánh một trận với hắc kị của viện giám sát, bọn chúng thu gom người ngựa chạy tới pháo đài trung ương. Hấn không có thân phận siêu nhiên như Geriferry để có thể lừa mở cửa thành nên đành phải chạy về kinh đô tìm Simba, nhờ Simba đi quân bộ lấy

giấy tờ thông quan. Mất một lần về một lần đi, sau khi bọn chúng thuận lợi ra khỏi pháo đài thì đã là buổi chiều. Còn may trong đội ngũ có một pháp sư sáng nay đã dùng ma pháp đánh dấu lên người Geriferry, mà Geriferry lại chưa đi quá xa, vì vậy bọn chúng mới có thể lần theo dấu vết đuổi theo.

Lần này dẫn đội là Vitas, lãnh đạo thứ năm của sảnh phán xét dị đoan. Vị chiến sĩ vinh quang (ca ngợi ánh sáng) nghe nói đã đột phá cửa ải cấp chín, sức mạnh đã đạt cấp mười này xưa nay vẫn nổi tiếng trong nội bộ Giáo đình thần thánh nhờ thủ đoạn tàn nhẫn. Bây giờ những người mạnh bên người Geriferry đều đã bị cầm chân, hơn nữa hẳn lại một mình rời khỏi kinh đô, Vitas từng cho rằng đối phó một gã thiếu gia quý tộc sức mạnh chỉ có cấp năm hiển nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng cảnh tượng buổi sáng đã nhanh chóng lật đổ ý nghĩ của Vitas. Gã Geriferry này hiển nhiên không phải một thằng ngu như mọi người vẫn đồn đại, ngược lại, hẳn rất thông minh, thông minh đến mức biết lợi dụng thiên thời địa lợi để lừa bọn chúng sống mái với viện giám sát, sau đó mượn cơ hội chuẩn mất. Bản lãnh ứng biến tức thời của hắn khiến Vitas rất bội phục. Chỉ có loại người chấp hành cả ngày khoác nguy trang quang minh đi lại trong bóng đêm, lúc nào cũng có thể phải chém giết với đám dị đoan như hắn mới có thể cảm nhận sâu sắc một điều: Trong thời khắc chiến đấu sống chết, xáo quyết có thể cứu vớt tính mạng từ ranh giới giữa sự sống và cái chết, còn cuồng vọng thì luôn là sợi dây treo cổ lúc nào cũng lung lay ngay trên đầu mình.

Điều này khiến Vitas lại phải quay sang nhìn Suneo bên cạnh. Tuổi còn trẻ mà sức mạnh đã lên tới cấp tám, hẳn quả thật là một nhân tài hiếm thấy. Nhưng hắn không biết thấp giọng, sợi dây treo cổ trên đầu có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Dưới sự chỉ huy của Vitas, đội người chấp hành năm mươi mấy người này không hề lập tức vây lại mà bám sát phía sau Geriferry như những kẻ đi săn. Bọn chúng phải cố hết sức đuổi Geriferry vào trong núi sâu, cách đường lớn xa một chút, như vậy mới có thể loại bỏ bớt các biến cố có thể xảy ra khi lấy lại chìa khóa. Dù sao thì đây vẫn là đế quốc Menied, hơn nữa gia tộc Stedman nhất định sẽ nhanh chóng phái nhân thủ đi tìm kiếm thiếu gia của bọn họ.

Geriferry không hề biết con mắt trong cơ thể đó đã mang đến phiền phức lớn như thế nào cho hắn. Nếu hắn biết mục đích của đám người chấp hành áo choàng đen phía sau chính là phải lấy được con mắt thần bí trong thân thể hắn thì hẳn nhất định sẽ quý xuống đập đầu cảm kích trước mặt bọn chúng, van xin bọn chúng lỗi con mắt thần bí tai họa trong thân thể hắn ra, chỉ cần để lại tính mạng cho hắn là được. À không, chỉ cần để lại cho hắn một hơi, thiếu tay thiếu chân gì đó cũng không quan tâm.

Nhưng bây giờ cho dù Geriferry biết thì hắn cũng không thể làm vậy, bởi vì có Suneo ở đây. Hắn vẫn cho rằng đây là Suneo dẫn người đến chặn giết hắn, cho nên hắn mới liều mạng chạy trốn. Còn trốn được hay không thì hắn không suy nghĩ, hắn đang nghĩ: Lão Khuê Nô, người đừng có đùa ta, mau tới cứu ta khỏi cái nơi quỷ quái này.

Có điều dù thế nào thì Geriferry cũng không ngờ, chính vì trận sương hắn ca ngợi sáng nay, ở một nơi cách hắn không xa, lão Khuê Nô đã phải đối mặt với sự vây công của vô số kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Một Mình Trốn Chạy (1)

Không lâu sau khi Geriferry ra khỏi cửa, lão Khuê Nô sẽ âm thầm đuổi theo hắn. Việc Cado đột nhiên phản bội rời nhà bỏ đi chính là lão Khuê Nô nói với Geriferry.

Lão Khuê Nô cũng biết rõ dạo này xung quanh phủ công tước không hề yên bình. Bất luận là ban ngày hay đêm tối, vô số đôi mắt ẩn nấp xung quanh vẫn quan sát kỹ càng nhất cử nhất động của phủ công tước. Đương nhiên, lão Khuê Nô không cho rằng đó là đám trộm cắp vặt đang có ý đồ xấu với phủ công tước. Trên thực tế, sau khi đám người chấp hành của Giáo đình thần thánh âm thầm đi tới Ronage, lão Khuê Nô đã lập tức phát hiện, bởi vì sức mạnh thần thánh cuộn cuộn trên người đối phương khiến ông ta, một kẻ thuộc chủng tộc tối tăm cảm thấy rất khó chịu. Chỉ có điều lão Khuê Nô không ngờ bọn chúng lại nhắm vào Geriferry.

Lão Khuê Nô vẫn bám theo phía sau Geriferry với một khoảng cách nhất định, khoảng cách này cũng được nghiên cứu rất kỹ, vừa phải đủ xa để Geriferry không phát hiện, tránh ảnh hưởng đến việc tán gái của hắn, lại vừa phải đủ gần để kịp thời ứng phó với những mối đe dọa có thể xuất hiện bên cạnh Geriferry bất cứ lúc nào. Từ điểm đó mà nói, lão Khuê Nô rõ ràng là một nô tài tận tụy với công việc.

Lúc Geriferry và Cado lên ngựa rời đi, lão Khuê Nô vừa mới chuẩn bị đuổi theo thì đúng lúc đó một hơi thở khiến ông ta vừa quen thuộc lại vừa xa lạ khiến bước chân ông ta phải dừng lại. Đây là một hơi thở thuộc về những người hầu của đêm tối vĩnh viễn, một hơi thở ông ta đã khát vọng đã, một hơi thở của gia đình.

Chỉ một nháy mắt sau đó, bốn gã huyết tộc từ trên trời hạ xuống. Những đôi cánh dài trên tám mét phía sau bọn chúng nhắc nhở lão Khuê Nô đây là bốn công tước huyết tộc, đại biểu cho bốn gia tộc trong mười ba bộ lạc huyết tộc. Phía sau bọn chúng còn có hàng chục hầu tước và bá tước với sức mạnh khác nhau, tất cả xếp thành hình quạt ngăn cản đường đi của lão Khuê Nô.

Còn trên đầu lão Khuê Nô thì là một gã huyết tộc với đôi cánh dài đến mười hai mét đang lượn vòng trên không trung, vệt màu vàng như ẩn như hiện

xung quanh đôi cánh dơi đó mà mình chứng rõ nhất cho cấp bậc thân vương của hắn.

Có một giây lát khóe mắt lão Khuê Nô ướt át, ai có thể hiểu được tâm tình của một kẻ tha hương bốn trăm năm đột nhiên nhìn thấy tộc nhân? Đúng vậy, nỗi nhớ nhà của lão Khuê Nô không ít hơn bất kì ai, đặc biệt là khi thời điểm được về nhà càng ngày càng đến gần. Còn hiện nay ông ta chỉ là một nô tài bị lòi thề trói buộc, trong khi huyết tộc là chủng tộc cao ngạo coi lời thề còn nặng hơn cả tính mạng.

Lúc này, đương nhiên lão Khuê Nô sẽ không cho rằng những tộc nhân này đến là để ôn chuyện, càng không thể là đến nghênh đón vị thân vương thứ tư của huyết tộc này về nhà. Điều này làm cho lão Khuê Nô nghĩ đến âm mưu, điều này càng khiến lão Khuê Nô cảm thấy xót xa. Huyết tộc, chủng tộc có tính mạng lâu dài và năng lực tái sinh này nhất định chỉ có thể làm công cụ của loài người hay sao?

Lão Khuê Nô không hề do dự mà lập tức hoàn thành biến thân. Đôi cánh dơi viền vàng của ông ta khiến bốn công tước huyết tộc phía trước hoảng sợ, chúng tuyệt đối không ngờ lão già yếu trước mặt lại lập tức biến thành một thân vương huyết tộc. Do sự tôn kính của kẻ bề dưới đối với người bề trên, thân thể bọn chúng run rẩy định quý xuống, có điều sau khi nhìn thấy chiếc mặt nạ trên mặt lão Khuê Nô, lòng tham lập tức chiến thắng sự sợ hãi.

Vì vậy một cuộc chiến đã diễn ra.

Những cuộc chiến trong huyết tộc cũng luôn ung dung thanh nhã giống như dáng vẻ của bọn họ, giống như từng con chim yến linh hoạt bay lượn trên không trung, chỉ có những vết máu thỉnh thoảng rơi xuống và những chiếc cánh dơi bị gãy mới cho thấy mức độ quyết liệt của chiến đấu.

Từ đầu lão Khuê Nô đã hoàn toàn không lo lắng đến vấn đề thắng thua, chỉ cần mặt trời xuất hiện, huyết tộc không thể chống đỡ được ánh sáng mặt trời, cho dù là một thân vương cũng không có cách nào xuất hiện dưới ánh mặt trời trong chốc lát. Còn bốn công tước và đám thủ hạ dưới tay bọn chúng này, nếu như không thể lập tức trốn vào bóng tối thì bọn chúng sẽ lập tức bị đốt thành xương khô, ngay cả linh hồn cũng không chạy thoát nổi.

Nhưng khi Geriferry và Cado đang đứng trong rừng cây cao ngai màn sương tuyết vời vợi này thì lão Khuê Nô lại tuyệt vọng nguyên rủa màn sương chết tiệt. Không có ánh mặt trời, ưu thế của ông ta đã không còn chút gì. Bị một đám kẻ thù vây công, ông ta đã bị thương rất nặng, nặng đến mức ông ta không thể không chạy trốn.

Nhưng dù sao lão Khuê Nô cũng đã sinh sống trong xã hội loài người bốn trăm năm, những năm tháng lâu dài này khiến ông ta học được một năng lực ứng biến mà các tộc nhân khác của ông ta không thể có được. Ông ta dùng hết chút sức lực cuối cùng bay về phía cửa thành, trong nháy mắt hạ xuống đất đã biến thành một ông già gầy gò. May mà mấy tên lính đang gác cửa thành nhận ra vị lão quân gia của gia tộc Stedman này, họ lập tức đưa ông ta về phủ công tước.

Giờ khắc này lão Khuê Nô cảm thấy rất xót xa. Mới chỉ hôm qua, đối mặt với Lich và kiếm thánh liên thủ, ông ta vẫn có thể hành diện bất khuất, đối mặt với rồng bạc, loài sinh vật đứng trên đỉnh kim tự tháp sinh vật của đại lục, ông ta dám ngạo mạn vùng nắm đấm. Nhưng hôm nay, ông ta lại xót xa ngã xuống dưới tay tộc nhân.

Sau khi nghe tin, lão Huster lập tức đi về nhà. Ông ta giữ một thị nữ trong phòng, sau khi đóng chặt cửa, ông ta lập tức đánh ngất thị nữ, cắt cổ tay cô ta để máu tươi rò xuống miệng lão Khuê Nô, đến tận lúc thị nữ chảy hết giọt máu cuối cùng và chết đi.

Cho dù huyết tộc có năng lực tái sinh rất mạnh nhưng vẫn phải đến gần tối lão Khuê Nô mới tỉnh lại, có thể thấy ông ta bị thương nặng đến mức nào.

Còn lúc này Geriferry đã chạy trốn hơn một canh giờ trong dãy núi. Bây giờ hắn đã không thể được coi là thảm hại nữa, gương mặt hắn bị vô số bụi gai mọc đầy trong núi cào thành rất nhiều vết máu, quần áo hắn bị xé thành vô số sợi vải, đôi giày da trâu mềm mại dưới chân không biết đã rơi mất một chiếc từ khi nào, bàn chân trần đã thành một đám máu thịt lẫn lộn. Càng đáng chết là từ sáng sớm đến bây giờ hắn vẫn chưa được ăn một hạt cơm, uống một giọt nước nào, hắn đã đói đến mức không chạy nổi nữa.

Đám người đuổi bắt phía sau hắn đã không cần đến pháp sư thi triển mà pháp theo dõi để xác định vị trí của hắn nữa. Những vết cò dại đồ rập và vết máu trên những bụi gai là dấu hiệu chỉ đường rõ ràng nhất cho bọn chúng.

Thấy sắc trời đã dần tối, Vitas dạn dò, "Vây lên, chuẩn bị thu lưới".

Ban đêm ở dãy núi Billious, bắt luận những con Wyvern(*) hung ác hay là từng đám sói điên, hoặc là những con thần lằn cây khổng lồ xuất quỷ nhập thần, chỉ cần gặp phải bất cứ loại dã thú nào thì đội người của Vitas này cũng không thể ứng phó dễ dàng. Nếu như đủ may mắn để gặp được một con Chimera trong truyền thuyết thì chúng sẽ không cần chạy trốn nữa, toàn bộ bọn chúng sẽ bị giết gọn trong hai mảnh băng lửa của nó. Lại nếu như may mắn hơn nữa để gặp được một con rắn gà cực kì đáng sợ thì bọn chúng sẽ bị rắn gà hóa thành đá với tốc độ cực nhanh, sau đó lại bị nung thành tượng gốm. Theo như cách nói của thần chí cao, bọn chúng sẽ đạt được vĩnh sinh trong liệt hỏa.

Nhưng hiển nhiên Geriferry không hề biết đến sự tồn tại của những sinh vật đáng sợ này. Nếu biết, có khi hắn sẽ không cần phải chết đói mà đã vỡ mật mà chết vì sợ rồi cũng không chừng. Trong trí nhớ của thân thể này, trong dãy núi Billious dường như chỉ có cáo hoặc thỏ, bởi vì hàng năm đi săn, đây là hai loại động vật dễ săn bắn nhất chỉ dưới hươu núi. Còn trong linh hồn hắn thì hồ đã là loài động vật kinh khủng nhất trần đời rồi. Vừa thờ dốt vừa nhìn những bắp thịt cuộn cuộn trên cánh tay, Geriferry nghĩ thầm trong lòng, bây giờ dù sao bố cũng phải mạnh hơn Võ Tông một chút, giết một con hổ chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.

Phía trước hắn là một khe núi, nhìn ba mặt vách núi dựng đứng cao vút, Geriferry vô lực nằm xuống đất ngửa mặt lên trời.

Một lát sau, Vitas dẫn người đi vào khe núi có diện tích cũng không lớn này. Những cây cối rậm rạp cao vút trên đỉnh dốc đứng che kín không gian ở đây khiến nơi này tỏ ra âm u mà ẩm ướt. Trên mặt đất là hàng đồng cỏ khô lá mục dày hàng thước, hết thảy đều tỏ ra rất bình thường, chỉ có một điều không bình thường là bóng dáng Geriferry đã biến mất, ngay cả vết máu dưới đất cũng không còn.

Vista dùng tinh thần lực dò xét một hồi, không phát hiện bất cứ hơi thở của tinh mạng nào. Đám người mới chậm rãi tới gần chỗ sâu trong khe núi, chân giẫm lên lớp lá rụng và cành khô phát ra tiếng động xào xạc rất rõ trong không gian tĩnh lặng, làm đám người căng thẳng nổi da gà. Sau khi pháp sư theo đội thi triển một phép thuật chiếu sáng, tất cả mọi thứ trong khe núi hiện lên rõ ràng trước mắt bọn chúng. Một chiếc áo khoác rách nát bị vứt dưới đất cách bọn chúng mấy chục mét phía trước, trong lúc Vitas neho mắt quay lại nhìn về phía sau thì Suneo đã tiến lên định dùng kiếm hất áo khoác lên.

"Không được!" Đột nhiên Vitas có cảm giác không ổn, hấn vội lên tiếng quát Suneo ngưng lại.

Nhưng hấn vẫn chậm một bước, chiếc áo khoác bị Suneo hắt lên không trung, sau đó lại rơi xuống bên cạnh hấn. Phía dưới chiếc áo khoác chỉ là một bó cỏ dại. Suneo xoay người nhún vai cười cười với Vitas, "Đúng như ngài nói, thăng ngu này không chỉ thông minh vừa vừa. Vấn đề là ta không rõ hấn dùng mảnh khốe này để làm gì?"

Sau khi nói xong Suneo cũng không cười nổi nữa, bởi vì hấn phát hiện đám người chấp hành trước mặt hấn đều đang nhìn hấn với vẻ mặt kinh ngạc, à không, là nhìn về phía sau hấn. Cảm thấy tình hình không đúng, Suneo nhanh chóng xoay người lại. Một đám khói xanh bốc lên ở vị trí chiếc áo khoác được ném ban đầu. Sau một khắc, hình như một khe hở không gian xuất hiện giữa đám khói xanh, trước khi Suneo kịp kêu lên thì một con gấu điên bắc cực trắng như tuyết với chiều cao vượt qua ba mét đã lao ra từ khe hở. Vừa xuất hiện, gấu điên bắc cực đã vung bàn tay phải to vật vờ vỗ thẳng tới đầu Suneo. Thời khắc mấu chốt, Suneo vội vã vận đầu khí, nghiêng đầu, sau đó cả người hấn bay về phía sau cùng với một vết máu loang trong tiếng kêu thảm thiết.

"Chết tiệt, đó là phong ấn Golem(**)!" Pháp sư theo đội sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó tất cả đám người chấp hành đều tỏ ra thận trọng, năm mươi mấy người tản ra bao vây con gấu lại.

Phong ấn Golem là sản phẩm của sự phối hợp giữa pháp sư chuyên điều khiển con rối và ma pháp sư chuyên tu luyện pháp thuật không gian. Bình thường bọn họ tìm bắt một sinh vật mạnh mẽ hoặc triệu tập một sinh vật dị giới, sau đó pháp sư con rối xóa đi ý thức của nó, chỉ để lại bản năng chiến đấu. Tiếp theo, pháp sư không gian phong ấn nó vào trong một chiếc túi da dê đặc chế chuyên dụng, cuối cùng dán thêm nhãn phong ấn. Lúc thi triển chỉ cần kéo đứt sợi dây nối giữa nhãn phong ấn và túi da dê là con rối bị phong ấn sẽ lập tức được thả ra, không cần niệm chú, càng không cần sử dụng ma lực để thi triển.

Điểm khác nhau lớn nhất giữa thuật phong ấn Golem và thuật triệu hoán chính là sinh vật do thuật phong ấn Golem gọi tới không có bất cứ hạn chế về thời gian nào, trừ phi giết chết nó, nếu không nó sẽ vĩnh viễn tồn tại trong vị diện này. Còn sinh vật do thuật triệu hoán gọi tới thì sẽ biến mất sau một thời gian xác định, hơn nữa còn phải có ma lực chống đỡ.

Vừa mới bước ra khỏi không gian phong ấn, sau khi vung tay đánh bay Suneo, con gấu bắc cực này dùng hai tay dấm ngực, ngẩng mặt gầm rống, hình như phải phát tiết toàn bộ những uất ức phải chịu trong không gian phong ấn tối tăm. Tiếng gào thét kinh thiên động địa làm những con chim đi kiếm ăn cả ngày vừa mới về khe núi nghỉ ngơi hoảng sợ bay mất, ngay cả đám người chấp hành với sức mạnh không tới cũng cảm thấy chóng mặt. Đây chính là kỹ năng thiên phú của gấu điên bắc cực: Gào thét sóng âm. Nó có thể khiến các sinh vật trong phạm vi hai mươi mét xung quanh rơi vào trạng thái chóng mặt trong một thời gian nhất định.

* Wyvern là con này, tên tiếng Trung là lưỡng dược phi long - rồng bay hai cánh:

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thú Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Một Mình Trốn Chạy (2)

Sau khi thi triển gào thét sóng âm xong, con gấu bắc cực lập tức lao tới tấn công một người chấp hành đang chóng mặt ở gần nó nhất. Khi nó di chuyển, thân thể xem như vụng về của nó lại bất ngờ có tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức kẻ duy nhất không bị chóng mặt ở đây là Vitas thậm chí cũng không kịp cứu viện, một người chấp hành đã bị hai vuốt của gấu bắc cực đập thành một đồng thịt nát.

Bị kích thích bởi mùi máu tanh, gấu điên càng trở nên điên cuồng. Hai mắt nó trở thành màu đỏ đậm, vừa gào thét vừa vung tay đánh tới người chấp hành thứ hai. Vitas hét lên một tiếng, đầu khí thần thánh trắng muốt trên người lập tức sáng lên, thanh đại kiếm kỵ sĩ cầm bằng hai tay được phụ trợ thánh viêm chém về phía cánh tay gấu điên, nhất chém cực mạnh tạo thành một vết máu và chém bay một mảng da thịt trên tay gấu điên. Nhưng nhất kiếm này chỉ khiến đòn tấn công của gấu bắc cực chậm lại một chút, sau một tiếng kêu đau đớn, nó vung cánh tay phải bị thương lên đập mạnh xuống vai người chấp hành, sau đó một cước giẫm lên thân thể người này.

Lúc này đám người chấp hành rốt cục cũng thoát khỏi trạng thái chóng mặt. Có kinh nghiệm chiến đấu dày dặn, bọn chúng lập tức tản ra xa, tìm cơ hội lao lên chém một kiếm. Còn pháp sư theo đội thì lập tức hỗ trợ thuật mau lẹ cho từng chiến sĩ, tốc độ của bọn chúng lập tức được nâng cao gấp đôi, cơ bản có thể sánh ngang với tốc độ của gấu bắc cực.

Nhưng sức phòng ngự và sức sống của gấu điên bắc cực cũng rất xuất sắc, có thể nói nó là một sinh vật có chỉ số năng lực các mặt đều rất cân bằng, cũng chính là vì điểm này nên nó mới được các pháp sư coi trọng và sử dụng làm sinh vật Golem. Có lẽ đám người chấp hành này nên vui mừng vì nơi

này là phương nam ám áp chứ không phải phương bắc giá lạnh, nếu không sức mạnh của gấu đen còn khủng khiếp hơn nhiều.

Bội kiếm của các chiến sĩ chỉ có thể chém thành những vết thương nhẹ trên người gấu đen, rất khó tạo thành tổn thương nặng nề. Vì sợ gây ra hoả hoạn nên chưa đến nước vạn bất đắc dĩ là các pháp sư cũng không dám thi triển thuật câu lửa và thuật rồng lửa mạnh mẽ, chỉ có thể dùng phép thuật tạo gai đất hoặc sấm sét để quấy nhiễu và làm gấu đen tê liệt trong giây lát. Còn các phép thuật như mũi tên băng hoặc lợi hại hơn là mũi thương băng? Nếu như con gấu đen bắc cực miễn dịch với ma pháp hệ băng này vẫn còn có ý thức thì nó nhất định sẽ cảm kích người vì đã khiến nó được sống trong ảo giác như đã trở lại quê hương trắng trời băng tuyết của nó.

Vitas thăm sát ruột, nếu cứ như vậy thì mặc dù chắc chắn sẽ giành được thắng lợi cuối cùng nhưng khi chiến đấu xong thì có trời mới biết Geriferry đã trốn đến tận đâu. Với tư duy tinh táo đã được rèn luyện trong vô số trận chiến, Vitas lập tức hô lên, "Toàn bộ tấn công chân trái của nó".

Không thể nghi ngờ, đây chính là một sách lược chính xác. Chỉ cần có thể chém què gấu đen, nó sẽ không đuổi kịp bọn chúng, như vậy có giết chết được nó hay không cũng không quan tâm. Vitas tiến lên thu hút sức chú ý của bạo gấu, các chiến sĩ khác lần lượt xông lên chém vào chân trái gấu đen. Hình như toàn bộ sức chú ý của gấu đen đã bị Vitas trước mặt thu hút, nhưng những đòn tấn công mạnh mẽ của nó luôn bị Vista né tránh hoặc đón đỡ xảo diệu, không những thế thỉnh thoảng Vista còn tranh thủ đâm một hai kiếm lên người nó, tiếp tục thu hút thù hận của nó.

Vết thương trên chân trái gấu đen bắc cực càng ngày càng lớn, thậm chí đã có thể nhìn thấy xương trắng. Trong lúc đám người chấp hành chuẩn bị đồng loạt xông lên chém đứt chân trái nó, không hề có dấu hiệu báo trước, gấu đen lại thi triển chiêu thức gào thét sóng âm. Lần này ngoài pháp sư đứng ở phía xa, ngay cả Vitas cũng không thể may mắn tránh thoát, bởi vì hắn đứng thật sự quá gần nó.

Đương nhiên lần này gấu đen đã đánh bay được Vitas đúng như ý nguyện.

Đúng lúc này, ở rìa khe núi, cũng chính là một góc cách nơi đám người chấp hành từ trên sườn núi bước xuống khe núi không xa, một đám lá mục trên mặt đất đột nhiên nhô lên, sau đó một cái đầu người thò lên nhìn về phía gấu đen và hoảng sợ kêu một tiếng: "Má ơi!" Sau đó một bóng người chạy rất nhanh về phía sườn núi. Đúng lúc đó một pháp sư bắn ra một mũi tên băng đâm trúng sau lưng để trần của hắn, máu còn chưa kịp chảy ra đã bị đông cứng.

Người này chính là Geriferry vừa giành được một đường sinh cơ trong tuyệt lộ. Túi phong ấn con rối gấu bắc cực chính là thứ hắn lừa được từ trong tay Alizée. Khi vừa chạy vào khe núi, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn. Hắn vơ một bó cỏ dại, cởi áo khoác ra bọc lại, dùng sợi vải trên áo khoác buộc chặt nhân phong ấn vào áo khoác, sau đó lại đề một hòn đá to lên trên chiếc túi. Sau khi làm xong tất cả những việc này, hắn mới chạy đến một góc khe núi, gạt lá mục ra chui xuống ẩn nấp.

Đương nhiên, dù tự cho là đã trốn rất kín nhưng hắn vẫn không thể thoát khỏi cảm ứng tinh thần của Vista, hơn nữa lá mục đã bị hắn bôi ra, mặc dù ánh sáng rất yếu nhưng chỉ cần hơi chú ý một chút là có thể nhìn ra. Nhưng không được quên, trong cơ thể hắn có một con mắt, mặc dù Geriferry không biết con mắt này có tác dụng gì ngoài việc thỉnh thoảng giúp hắn bùng nổ một chút, nhưng có một điểm có thể khẳng định là con mắt này tuyệt đối có thể hành hạ hắn đến mức không khác gì một người chết, vì thế khiến người ngoài không thể cảm ứng được hơi thở tính mạng của hắn.

Nhưng con mắt đó không phải thứ Geriferry có thể tùy tiện chỉ huy, cho nên lúc này hắn đã phải dùng đến tiểu xảo. Hắn xhui xuống đồng lá mục, nhắm mắt lại, dùng ý thức đe dọa nó: "Ta hận ngươi, ta phải giết ngươi. Ta phải nhảy vào đồng lửa để cùng chết với ngươi!"

Vì vậy, con mắt bóp chết ý thức của hắn không lưu tình chút nào.

Không cần quan tâm con mắt này là thứ gì, chỉ cần nó còn có tâm tình thì vẫn cứ bị Geriferry lợi dụng được, dù chỉ là chút ít.

Còn dấu vết lá mục bị bôi lên thì đã bị bỏ qua vì Suneo đã khởi động chiếc bẫy vung về của Geriferry khiến gấu đen bắc cực xuất hiện tấn công đám người chấp hành.

Không biết là Geriferry may mắn hay là con mắt đã thông cảm với hoàn cảnh của hắn, khi gấu đen thi triển gào thét sóng âm lần thứ hai thì hắn đã tỉnh lại đúng lúc. Khi thấy rõ một đám người đứng ôm đầu như tượng gỗ bị gấu đen lần lượt đánh ngã, biết đây là cơ hội không thể để mất, hắn lập tức bỏ chạy, còn mũi tên băng bắn trúng sau lưng đó? Đạo này chảy máu còn nhiều hơn chảy mồ hôi, Geriferry không hề để ý đến vết thương như muỗi đốt này.

Sau khi đánh gục năm người, mặc dù thể lực vẫn còn mạnh mẽ như cũ nhưng vì đã liên tục phát ra hai lần gào thét sóng âm nên tinh thần của gấu đen đã từ từ suy kiệt. Có dấu khí hộ thể, mặc dù Vitas đã phải chống đỡ một đòn trực diện của gấu đen nhưng vết thương không hề nặng. Lúc này không còn dám giữ sức, hắn nhanh chóng lao về phía gấu đen. Được tinh thần lực thúc ép, đầu khí trong cơ thể tạo thành một lưỡi sắc hình trăng khuyết chém về phía chân trái đã hở xương của gấu đen. Rắc một tiếng, xương chân gấu đen đã bị nứt ra, mặc dù chưa gãy nhưng đã không thể đỡ được thân thể khổng lồ của nó nữa. Trong nháy mắt mất thăng bằng ngã xuống, nó vẫn không quên ôm chặt lấy một chiến sĩ. Trong tiếng kêu thê lương, gấu đen ngã xuống lớp lá mục mềm mại. Những người khác đồng loạt xông lên chặt đầu gấu đen định cứu người chấp hành đó nhưng lòng ngực hắn đã hoàn toàn bị ép nát, cho dù trong đội ngũ có tế tự đi theo cũng không có cách nào cứu chữa được.

Sau một trận chiến đấu quyết liệt, đội người chấp hành này đã tổn thất trọn mười chiến sĩ. Còn kẻ bị tấn công đầu tiên là Suneo, hình như để chứng minh cho câu danh ngôn "Tai họa sống ngàn năm" đã có từ xưa, hắn vẫn còn sống như một kì tích. Rất không may là hắn đã mất cái tai duy nhất còn lại, bây giờ hai vôi cái đầu tròn xoe, có lẽ tốc độ của hắn có thể tăng thêm một chút vì đã giảm bớt lực cản của không khí.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, đám người chấp hành chôn cất thi thể chiến hữu tại chỗ. Bọn chúng xếp thành vòng tròn quỳ một gối xuống quanh mộ phần, sau khi đọc một bài văn tế mới tiếp tục lên đường đuổi bắt mục tiêu.

Trời đã tối hoàn toàn, trong rừng rậm đưa tay không nhìn thấy năm ngón.

Geriferry chạy đến một chỗ trống trong rừng núi ngẩng đầu nhìn trời, trên trời không có bắc đầu thất tinh hần vẫn quen thuộc mà chỉ có hai mặt trăng kỳ lạ. Đã hoàn toàn lạc đường, hần thờ dài bất đắc dĩ, lại nhìn bốn chiếc túi Golem còn lại trong nhần không gian. Hần cười cười tà ác, sau đó lập tức ngồi thụp xuống đất đau khổ suy nghĩ, "Nhưng mà thứ này không ăn được!"

Không sai, bốn chiếc túi Golem này và cả chiếc túi vừa được sử dụng lúc nãy đều là đồ hần trấn lột được của tiểu ác ma Alizée. Khi đó nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của tiểu ác ma, Geriferry còn cảm thấy nằng cổ ý khoa trương. Bây giờ xem ra trong những chiếc túi này đều là những con rối siêu cấp, tiểu ác ma vốn nổi tiếng tham lam, toàn thân đều là bảo bối mà.

Có điều vốn dốt đặc cán mai đối với ký hiệu ma pháp, Geriferry rất khó có thể nhìn ra trong túi phong ấn cái gì. Điều duy nhất hần biết chính là sau khi được thả ra thì con rối sẽ không phân dịch ta.

Ánh sáng của phép thuật chiếu sáng thấp thoáng hiện lên đằng sau, Geriferry vội vàng vợ một nắm cỏ nhét vào miệng, bắt đầu phân tâm tam dụng: Vừa chạy, vừa nhai nắm cỏ cố nuốt chút nước bổ sung thể lực, trong lòng vừa cầu khẩn: Lão Khuê Nô, người đừng đùa ta nữa, kiểu luyện tập này hơi quá mức rồi.

Mà đồng thời lúc đó, hình như cảm ứng được tiếng gọi của Geriferry, lão Khuê Nô đang nằm trên giường lâm bệnh, "Thiếu gia à, ngài vẫn nói với ta, trên thế giới này muốn đánh bại kẻ thù không nhất định chỉ dựa vào sức mạnh, đôi khi dựa vào trí tuệ là đủ rồi. Lão nô có lòng tin rất lớn đối với trí tuệ của ngài, ngài phải sống tử tế, ngài hãy thể hiện cho lão nô xem đi!"

Đám người chấp hành bám theo phía sau Geriferry không hề dám theo quá sát, hơn nữa vẫn chia làm nửa vòng tròn đi theo Geriferry. Dù sao cũng có vết xe đổ, vạn nhất hần lại bày mấy cái bẫy nữa trên đường thì bọn chúng sẽ chỉ có thể mở đường hồi phủ.

Mặc dù Golem phong ấn là thứ hiếm có khó tìm, nhưng gia tộc Stedman đã truyền thừa mấy trăm năm, của cải nhiều không sao kể xiết, nếu có cần răng mua tám cái mười cái túi Golem phong ấn cho hần mang ở trên người thì cũng không phải chuyện quá khó hiểu. Cho nên bây giờ việc bọn chúng phải làm chính là duy trì khoảng cách với Geriferry, đợi đến bình minh sẽ tìm cách xử lý hần sau.

Geriferry loạng choạng chạy qua cánh rừng rậm, ngoài mấy con gà rừng hoảng sợ chạy mất, hần không gặp phải bất cứ dã thú nào có ý đồ tấn công. Khi đi tới một miệng núi hẹp, con mắt trong cơ thể hần lại rung động khiến Geriferry biết phía trước có nguy hiểm.

Thực ra Geriferry cũng không định đi tiếp, miệng núi này dễ thủ khó công, đối với một kẻ vẫn còn bốn túi Golem phong ấn như hần thì đây là địa hình không thể tốt hơn. Cho dù có kẻ có sức mạnh hơn hần tới tấn công, cùng lắm kéo một con rối ra cùng chết là xong. Nếu như còn không giết chết được người thì lại kéo thêm con nữa, dù sao bây giờ hần sống còn khó chịu hơn cả chết.

Triệt để coi thường sống chết, Geriferry dứt khoát tựa vào một thân cây nhỏ bên cạnh. Thân cây nghiêng ngã, một trái cây rơi xuống đập vào đầu hần. Còn có chuyện gì hạnh phúc hơn chuyện này sao? Khi người sắp chết đói lại phát hiện một cây ăn quả với đầy trái cây chín mọng?

Quả nhiên đám người chấp hành cũng dừng lại cách hần vài trăm mét. Vista cũng cảm nhận được phía trước có hơi thở của dã thú mạnh mẽ, hần lập tức ra lệnh cắm trại tại chỗ.

Hai mắt bốc hỏa, Suneo nhìn chằm chằm về phía Geriferry ở miệng núi xa xa, mấy lần không nhìn được định tiến lên nhưng đám người chấp hành bên cạnh hoàn toàn coi thường sự tồn tại của hần. Ý bọn chúng không thể rõ ràng hơn: Bọn ta không khuyến khích người tiến lên, nhưng nếu người muốn lấy tính mạng ra thử xem thì bọn ta cũng sẽ không ngăn cản người.

Càng khiến bọn chúng khó tin là, sau khi ăn no, Geriferry lập tức nằm lăn ra ngủ.

Đúng vậy. Geriferry không sợ bọn chúng đánh lén. Lúc này hần rốt cục cũng biết rõ một tác dụng của con mắt này, đó chính là khi hần gặp nguy hiểm thì nó nhất định sẽ kịp thời nhắc nhở hần. Con mắt đó không cần ngủ, nhưng hần thì cần.

Nửa đêm, Vitas từng thử đánh lén hần, nhưng khi vừa đi được gần một nửa khoảng cách thì Geriferry đang ngủ say như chết đột nhiên ngồi dậy vẫy tay với hần, hình như còn nói: "Cút đi, đừng quấy rầy mộng đẹp của bố!"

Sau mấy lần như thế, Vitas triệt để từ bỏ ý định.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Tay Không Đánh Báo

Ánh mặt trời sáng sớm xua tan sương trắng, xuyên qua khe hở giữa những tán cây tạo thành từng vệt sáng mong manh trong rừng. Những giọt sương sớm nhảy nhót trên cành lá, những tia sáng chiết xạ thành ánh sáng bảy màu rồi rơi xuống đất vỡ nát. Từng đàn sơn ca cất tiếng hót vào von trong rừng, chúng dùng tiếng hót đẹp đẽ, du dương và u oán để oán trách đám người đã quấy nhiễu giấc mộng đẹp của chúng.

Lúc này Geriferry đã chạy được gần ba canh giờ trong dãy núi Billious. Điều làm cho hần cảm thấy khó chịu là rõ ràng hần đã dùng kế cắt đuôi kẻ thù

nhưng chúng vẫn bám theo như âm hồn không tiêu tan, vì vậy một cảm giác chán ngán thất vọng dần lan tràn trong lòng hắn.

Thực ra Geriferry chỉ dùng một kế ve sầu lột xác. Đến tảng sáng ngày mới, hắn cởi quần, buộc chặt ống quần, sau đó nhét cỏ dại, quả dại, thậm chí đất đá vào đầy ống quần rồi đặt quần ở miệng núi, còn hắn thì lập tức chạy trốn.

Trên thực tế, lúc đầu quả thật mưu kế này đã lừa được mấy người chấp hành làm nhiệm vụ gác đêm. Từ góc độ của bọn chúng vẫn chỉ có thể nhìn thấy hai chân Geriferry. Bọn chúng không có loại cảm ứng tinh thần mạnh mẽ được tôi luyện trong sống chết như Vitas.

Còn sau khi vất vả cả đêm tìm cách đánh lén Geriferry, lúc này Vitas đang nằm ngủ như chết trong lều vải. Huống hồ hôm qua hắn cũng là người bị gấu điên tấn công nhiều nhất, trên người vẫn còn mang vết thương.

Một lúc lâu sau, đến khi Vitas tỉnh lại, bọn chúng mới phát hiện Geriferry đã chạy mất. Có điều sau khi pháp sư dùng phép thuật định vị dấu vết ma pháp trên người Geriferry, đám người chấp hành lập tức thở phào một hơi, bởi vì Geriferry lại chạy thẳng vào chỗ sâu trong núi.

Chỉ còn lại một chiếc quần lót, sau khi mặt trời lên cao, Geriferry leo lên một ngọn núi để xác định phương hướng và phát hiện mình đã cách Ronage càng ngày càng xa. Khi định xuống núi quay lại, rốt cục hắn đã gặp con dã thú đầu tiên có ý thức tấn công: Báo gió.

Lúc này Geriferry đang nắm chặt nắm đấm, xin quý vị đừng hỏi vì sao hắn lại nắm chặt nắm đấm, hắn là một người có thể không mặc cả quần để chạy trốn cho thuận lợi, cây thương kỵ sĩ nặng nề đã bị hắn vứt đi từ lâu rồi.

Báo gió, tên như ý nghĩa, đây là một dã thú có tốc độ nhanh như gió, tuy nhiên sức tấn công lại không mạnh lắm. Cho dù như vậy, nắm đấm vung về của Geriferry cũng không thể đánh trúng nó, ngược lại hắn còn bị móng vuốt của nó vô bị thương khắp người.

Nhưng hôm nay báo gió đã chọn phải một con mồi không nên dây vào. Mục đích của báo gió là thịt trên người Geriferry, vì vậy Geriferry đã cho nó thịt. Sau khi đá ra một cước, hắn cố ý thu chân lại hơi chậm. Đương nhiên báo gió sẽ không bỏ qua cơ hội này, nó cắn chính xác vào bắp chân Geriferry, vì vậy nó cũng không thể giữ được tốc độ di chuyển cực nhanh nữa. Trước khi nó cắn đứt xương bắp chân, Geriferry đã dồn sức toàn thân vào nắm đấm, đâm mạnh vào giữa mũi báo gió.

Tốc độ xuất quyền của Geriferry không hề nhanh, báo gió có thừa thời gian để nhả chân hắn ra và né tránh, nhưng không, cho dù là một người đang ngậm thứ gì trong miệng cũng sẽ không dễ dàng nhổ ra, huống hồ là một súc sinh. Mũi là vị trí nhạy cảm trên người dã thú, sau khi trúng một quyền, báo gió đau đớn nhả chân Geriferry ra, nhưng như vậy vẫn chưa xong, Geriferry không hề cho rằng một quyền của mình đã đủ để dọa báo gió bỏ chạy. Hắn lập tức nhào người tới đè lên người báo gió, hai tay khóa chặt cổ nó.

Một người một thú từ trên sườn núi điên cuồng lăn xuống, đá nhọn đâm nát thân thể Geriferry, nhưng hai tay đang khóa chặt cổ báo gió của Geriferry vẫn không hề dám buông lỏng, đến khi lăn xuống chân núi thì báo gió đã không còn vùng vẫy.

Nằm ngửa trên mặt đất, lần đầu tiên liều mạng giành thắng lợi, Geriferry có một loại khoái cảm không nói nên lời. Thứ duy nhất hắn có thể dựa vào chính là không sợ bị thương, không sợ chảy máu. Chỉ trong chốc lát thời gian thở dốc này hắn đã nhìn thấy những vết thương trên cánh tay đang khép lại với tốc độ mắt thường thấy được. Chỉ có điều chân hắn vẫn còn tê mỏi, vết cắn của báo gió đã làm gần cốt bị thương, một giờ nữa chắc chưa thể khỏi ngay được. Kéo theo cái chân bị thương, Geriferry nhanh chóng đứng lên nhìn con đường về nhà xa lắc, trong lòng không còn do dự.

Nhưng, tuyệt vọng luôn đi cùng với hi vọng.

Khi hắn đặt chân lên đỉnh núi lần nữa, thứ hắn nhìn thấy vẫn là núi non trùng điệp vô cùng vô tận. Càng đáng chết là, dưới chân ngọn núi hắn đang đứng này, hắn lại nhìn thấy đội người đầu tiên bắt mình tới qua. Geriferry lập tức nhứt chí đặt móng ngồi xuống đất than thở, "Sao lại thế? Núi non rộng lớn như vậy mà cũng có thể gặp bọn chúng?"

Lúc này trong lòng hắn đang nguyên rủa thậm tệ kẻ phát minh ra cụm từ "oan gia ngõ hẹp".

Geriferry đã không còn dùng từ "Tuyệt vọng" để diễn tả tâm tình của mình nữa, bởi vì sau khi linh hồn hắn đi tới thế giới này, hắn đã trải qua quá nhiều lần tuyệt vọng. Thậm chí hắn cho rằng bản thân hắn chính là tuyệt vọng, có điều hắn không biết khi nào mình mới có thể mang tuyệt vọng đến cho người khác.

Hay là căn bản không có cơ hội như vậy.

Trong nháy mắt, Geriferry đã nghĩ đến chuyện ngồi chờ chết. Hắn lôi toàn bộ bốn chiếc túi Golem trong nhẫn không gian ra. Hắn đã nghĩ đến chuyện chờ bọn chúng đến rồi cùng chết. Hắn chán chường cúi đầu, trước ngực có một điểm ánh sáng xanh vẫn lấp lánh, điều khiến hắn cảm thấy khó tin là ngã lăn xuống từ sườn núi cao như vậy mà sợi dây khâu chiếc hoa tai này lại không hề bị đứt.

Phải chăng là vì sợi dây màu đỏ mỏng manh đó mang theo tình cảm không thể cắt đứt?

Hắn lại nhớ tới người yêu mình, người đã thề phải đạp tan miệng núi Billious, dù có chết cũng phải giết về đến bên cạnh hắn. Hắn nhớ lại, trong thân thể nhỏ bé của nàng ẩn giấu niềm tin cố chấp và một sức mạnh lớn biết bao.

Làm sao mình có thể thua kém cả một người phụ nữ?

Geriferry kéo cái chân bị thương đứng lên.

Làm sao ta có thể nhìn tay nàng dính máu hàng vạn người mà không chút động lòng?

Geriferry xoay người về phía sau, bước tới một bước.

Ta là người đàn ông của nàng, làm sao ta có thể để nàng bảo vệ tình yêu của chúng ta?

Trên đỉnh núi đã không còn bóng dáng Geriferry.

Dưới chân núi, Vitas nhìn cái xác báo gió nằm dưới đất, ngẩng đầu tròn mắt nhìn Suneo, "Không phải người nói hắn chỉ có sức mạnh của chiến sĩ cấp năm à? Người nói xem, một chiến sĩ cấp năm làm sao tay không tác sát đánh chết được báo gió?"

Dưới chân núi khô nóng, Suneo run rẩy toát mồ hôi lạnh. Đúng vậy, hắn cũng không biết con báo gió trên người không có vết thương trí mạng rõ ràng trước mặt này bị Geriferry đánh chết như thế nào. Nếu như thăng ranh này vẫn giả heo ăn thịt hổ thì việc mình bị hắn cắn đứt một cái tai đúng là quá oan ức. Không đúng, cả hai cái tai đều phải tính cho hắn mới phải.

"Mọi người chú ý, kẻ chúng ta đuổi bắt là một gã có sức mạnh tổng hợp vào khoảng cấp tám, rất có khả năng trên người còn mang theo túi Golem phong ấn. Cho nên bây giờ chúng ta phải lấy lại một trăm phần trăm tinh thần để đối phó hắn".

Xong, Vitas dẫn đầu đuổi theo. Cấp tám chính là cấp bậc trung bình của đội ngũ bọn chúng. Điều thật sự khiến bọn chúng coi trọng vẫn là túi Golem trên người Geriferry, phải đề phòng hắn thả con rối ra bất cứ lúc nào.

Thực ra Geriferry cũng đang suy nghĩ vấn đề này, phải làm sao để khi thả con rối ra vừa bảo đảm mình có thể thoát thân lại vừa có thể sát thương kẻ thù ở mức độ lớn nhất. Nói cách khác, chẳng những cần tìm được vị trí địa lý hợp lý mà còn phải nắm được thời cơ tốt nhất.

Một vị trí phù hợp không hề dễ tìm, nhưng cũng không phải không có. Vấn đề là bây giờ hắn không có thời gian, có thể chỉ chốc lát sau là kẻ thù đã có thể chặn đường hắn.

Nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, hai mắt Geriferry sáng lên.

Vitas dẫn người đi nửa vòng quanh ngọn núi nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Geriferry. Dấu vết theo dõi chỉ có thể chỉ ra phương hướng đại khái trong phạm vi vài dặm chứ không thể cho ra số liệu chính xác.

Hắn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi. Chẳng lẽ người ở đó? Có điều một người thông minh như người làm sao lại đi vào đường cùng? Vitas dè nghi vấn trong lòng xuống, vẫy tay ra hiệu cho đội ngũ lên núi. Trên sườn núi hoàn toàn không có đường, từng tảng đá lớn san sát, những bụi gai dày đặc, các chiến sĩ còn đỡ, còn các pháp sư thỉnh thoảng lại phải nhờ các chiến sĩ đi đầu mới có thể vượt lên các vách núi dựng đứng xuất hiện trên đường. Từ trên sườn núi nhìn xuống bên dưới, cả đám người đều rung mình, lên núi không dễ, xuống núi còn khó hơn, đây chính là kết luận chung của tất cả bọn chúng.

Đỉnh núi là một chỗ bằng phẳng phạm vi khoảng trăm mét, trên mặt đất mọc đầy cỏ dại, mấy cây nhỏ bị cuồng phong bẻ gãy lại bắt đầu đâm chồi nảy lộc, đương nhiên còn có Geriferry. Lúc này hắn vừa móc một chiếc túi Golem ra cầm trên tay, trong lòng đang tính toán lần này có thể giết được bao nhiêu kẻ thù. Đúng lúc đó, con mắt trong cơ thể chợt rung lên không hề có dấu hiệu báo trước, hắn căng thẳng, lập tức đứng lên đưa mắt nhìn bốn phía. Nhưng trên đỉnh núi, ngoài cỏ dại, cây nhỏ, ánh nắng thì thậm chí một con muỗi cũng không có.

Geriferry lắc đầu, vừa ngồi xuống thì con mắt lại rung loạn lên. Geriferry cả kinh đứng lên lần nữa, quay đầu nhìn chung quanh, vẫn là cỏ dại, vẫn là cây nhỏ. Geriferry lập tức quỳ xuống đất cầu khẩn, "Chị cả à, chị đừng đùa em nữa được không? Một đám đông kẻ thù đang đuổi đến đây, em biết hôm qua là em không đúng, em không nên mắng chị, việc này chị em mình sẽ tính sổ sau được không?"

Con mắt vẫn không ngừng rung động khiến Geriferry hoang mang, chỉ muốn lập tức thả con rối trong chiếc túi trên tay ra ngoài. Đội đã, túi Golem? Hình như Geriferry đã hiểu ra điều gì đó, hắn lắc lư chiếc túi con rối trên tay, "Ý người là cái này không được?"

Con mắt trong cơ thể di chuyển từ trên xuống dưới. Gật đầu?

Trong lòng vui vẻ, Geriferry vội đổi cái túi khác, con mắt vẫn lắc. Lại đổi cái nữa, lần này con mắt không lắc cũng không gật, hình như đang suy xét, sau một lúc lâu rốt cục mới di chuyển theo chiều trên dưới.

Vitas dẫn một đám người chấp hành rốt cục cũng trèo lên đỉnh núi một cách vô cùng gian nan, gian nan đến mức bất kì ai từng đặt chân lên đỉnh núi này thì cả đời cũng không bao giờ muốn leo núi nữa.

Đương nhiên Vitas là người đầu tiên nhìn thấy Geriferry đang đứng ở bên rìa đỉnh núi phía trước. Lúc này toàn thân hắn chỉ có một cái quần lót, hai tay trống trơn đáng mưa may trước ngực, hình như hắn muốn nói, đừng tới đây, nếu tới đây là ta sẽ nhảy xuống đây.

Đương nhiên Vitas sẽ không bị Geriferry lừa. Hắn vẫy tay ngăn cản ý định bao vây của thủ hạ, một mình hắn chậm rãi đi về phía trước. Hắn phải đi đến khoảng cách đủ gần mới có thể bắt được Geriferry. Mục đích của hắn là chia khóa, nếu Geriferry nhảy xuống thì có trời mới biết chia khóa có bị hỏng hay không, vì cũng chỉ có trời mới biết chia khóa là thứ gì. Hơn nữa mặc dù trên tay Geriferry không có bất cứ thứ gì, nhưng nếu hắn giẫm túi Golem dưới chân thì sao? Túi Golem là thứ chỉ cần cử động đầu ngón chân đã có thể mở được, cho nên hắn phải cẩn thận.

Chương 58: Cạm Bẫy Liên Hoàn

Vitas chậm rãi tới gần Geriferry từng bước, đầu khí trong cơ thể vận chuyển điên cuồng, sớm đã tăng lên tới cực hạn. Hắn chỉ cần tiến lên chút nữa là được, chỉ cần khoảng cách giữa hắn và Geriferry giảm xuống còn hai mươi lăm mét, hắn có thể phát động "đột kích", kỹ năng chỉ chiến sĩ cấp mười mới có thể có.

Đột kích là rút đầu khí vào hai chân, có thể đến gần kẻ thù trong nháy mắt. Đương nhiên khoảng cách lớn nhất của kỹ năng này chỉ có hai mươi lăm mét, hơn nữa thể lực và tinh thần lực đều tiêu hao rất lớn.

Trên thực tế, Geriferry không hề biết Vitas đã tu luyện được kỹ năng đột kích. Bề ngoài hắn tỏ ra rất bối rối, trong lòng lại không kim được hỏi con mắt trong cơ thể, "Bây giờ có nên nahyr hay không?"

Con mắt phốt lò hắn.

Nhìn thấy Vitas lại tiến lên một bước nhỏ, Geriferry hỏi: "Có nhảy không?"

Cứ thế, Vitas đến gần một bước, Geriferry lại hỏi một câu, đến lúc hình như con mắt đã bực mình, nó lườm hắn một cái. Geriferry biết, đây là con mắt đang khinh bỉ hắn.

Thực ra Geriferry cũng có khổ không nói nên lời. Vitas quá xảo quyết, hắn để lại tất cả mọi người ở rìa bên kia đỉnh núi, chính là để đề phòng Geriferry thả con rối. Có thời gian chuẩn bị đối phó mới có thể giảm bớt thương vong. Đương nhiên Geriferry đã nhìn ra điểm này, cho nên hắn vẫn đang đợi xem có kẻ nào không nhìn được tiến lên hay không, như vậy sẽ có thể giết chết thêm một vài mạng.

Nhưng nhất định Geriferry sẽ thất vọng. Khi ánh sáng đầu khí trên đầu Vitas từ từ tối tăm, cùng lúc đó hai luồng ánh sáng lập tức lóe lên dưới chân hắn, con mắt trong cơ thể Geriferry rung lên, vì vậy Geriferry thả người về phía sau, trước khi biến mất, hắn mỉm cười kì lạ với Vitas đã lao đến ngay trước mặt: "Tạm biệt!"

Phía sau Geriferry chính là vách núi. Vitas lập tức chụp tới chỗ Geriferry vừa ngã ra nhưng chỉ bắt được mấy sợi lông chân. Nói một cách không khách sáo, đây chính là lợi ích của việc Geriferry không mặc quần.

Trên mắt cá chân Geriferry có buộc một sợi dây làm từ vỏ cây, đầu kia của sợi dây được buộc vào chiếc túi con rối cài trong khe hở giữa hai tảng đá trên đỉnh núi. Trong nháy mắt Geriferry biến mất, một làn khói màu đen bốc lên dưới chân Vitas khiến Vitas hoảng sợ vội vàng lui lại. Lúc này trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, "Quả nhiên hắn đã dùng chân kéo mở túi Golem!"

Nhưng Vitas còn không kịp cảm thấy vui mừng vì trực giác của mình thì cảm giác lạnh buốt đã lan khắp toàn thân hắn, cũng lan khắp toàn thân tất cả mọi người trên đỉnh núi, tất cả mọi hoa cỏ cây cối trên đỉnh núi.

Sau khi khói đen tan hết, một người phụ nữ xuất hiện trên đỉnh núi, một người phụ nữ khiến tất cả mọi người há miệng kinh hãi.

Cô ta có một mái tóc dài trong suốt như băng, một đôi mắt màu trắng bạc, thậm chí còn có thể thấy rõ hàng lông mi rất dài trong suốt. Khuôn mặt sáng long lanh mang một vẻ đẹp cổ điển cứng nhắc, thanh thoát có ánh sáng ngũ sắc lưu chuyển dưới ánh mặt trời. Dưới cái mũi xinh xắn là một đôi môi không màu, trên cái cổ thon dài có đeo một chuỗi dây chuyền bằng băng kéo dài đến giữa khe vú sâu thẳm.

Cô ta mặc một bộ váy công chúa trắng tinh. Trong gió mạnh trên đỉnh núi, cả người cô ta trôi nổi trên không trung, rất lạ là chiếc váy trên người cô ta không hề tung bay theo gió.

"Trời ạ, là ma băng!" Một pháp sư phía sau Vitas kinh hãi kêu lên, trogn tiếng kêu này mang theo sự tuyệt vọng.

Ma băng là loài có sức mạnh chỉ thấp hơn rồng băng và người khổng lồ băng sương trên băng nguyên bắc cực. Trong truyền thuyết, ma băng là người bảo vệ Nữ thần băng tuyết, cho nên có thể thi triển đại bộ phận ma pháp hệ băng, đặc biệt là am hiểu các ma pháp hệ băng có phạm vi rộng. Càng máu chót là ma băng trời sinh đã có lực trường đông lạnh, bất cứ chiến sĩ nào muốn tấn công ma băng từ khoảng cách gần đều phải chống lại những hiệu ứng mặt trái như đông lạnh và chậm chạp. Còn sức phòng hộ đối với ma pháp? Không được quên, trong tên của ma băng đã có chữ ma, ma băng có thể miễn dịch đại bộ phận ma pháp cấp thấp và cấp trung.

Pháp sư vừa kêu lên xong, ma băng trước mặt Vitas đã mở cái miệng vô sắc ra, một luồng hơi lạnh bay về phía Vitas. Mặc dù Vitas đã phản ứng đủ nhanh và nhảy sang bên cạnh nhưng hơi lạnh vẫn quét trúng cánh tay. Một luồng khí lạnh lan rộng từ cánh tay trái cứng đờ của hắn tới lồng ngực, Vitas lập tức vận đầu khí chống lại.

Thấy Vitas bị thương, hai người chấp hành lập tức chạy tới định cứu hắn. Sau đó bọn chúng chỉ nhìn thấy hai vệt trắng thoáng hiện trước mắt và không

bước thêm được nửa bước. Thân thể bọn chúng vẫn giữ nguyên tư thế nghiêng người chạy về phía trước nhưng đã bị đông cứng thành tượng băng.

"Xạ tuyết đóng băng!" Một pháp sư nhận ra phép thuật này, lúc này có học thức phong phú cũng là một chuyện đau khổ.

Nắng gắt vẫn chiếu xuống như cũ, trời xanh vạn dặm không mây, nhưng không biết từ khi nào khu vực xung quanh đã bắt đầu rơi tuyết. Bông tuyết thừa thớt rơi xuống thảm cỏ, thảm cỏ hóa thành băng, rơi vào đá tảng, đá tảng như được phủ một lớp bụi băng, rơi vào cây nhỏ, cây nhỏ gãy tan trong gió mạnh.

Gió rất mạnh, nhưng gió không thể thổi bay váy của ma băng.

Tuyết rơi giữa trời nắng gắt, đây là một cảnh sắc mỹ miều biết bao.

Cảnh đẹp, người đẹp, thứ mang đến là tuyệt vọng.

Mỗi một bông tuyết rơi vào trên người những người chấp hành đều khiến chỗ sâu trong linh hồn bọn chúng phải run rẩy. Khí lạnh đột phá lá chắn và đầu khí của bọn chúng, từ ngoài thấm vào trong khiến tốc độ chảy của máu trong huyết quản bọn chúng bắt đầu chậm lại.

Đám người chấp hành đang đứng bên mép đỉnh núi lập tức xoay người chạy xuống. Mặc dù sườn núi dốc đứng dốc đứng không hề dễ xuống nhưng dù sao cũng tốt hơn đứng yên ở đây chịu chết. Ma băng không phải thứ những kẻ ở cấp độ bọn chúng có thể đối phó.

Hình như nhìn thấu ý đồ của bọn chúng, ma băng bỏ qua Vitas, chậm rãi bay về phía trước. Lại là hai xạ tuyết đóng băng, trên đỉnh núi có thêm hai tượng băng hình người.

Đương nhiên Vitas rõ ràng, nếu như bọn chúng chạy đi theo đường lên núi thì tuyệt đối sẽ không thể thoát nổi ma pháp tầm xa của ma băng, cho nên hắn quyết định thật nhanh, hô lên, "Chia ra một nửa chiến sĩ tiến lên ngăn chặn ma băng, những người khác tập trung về phía ta bên này".

Vừa rồi lúc vô Geriferry, Vitas đã thấy rõ trên vách núi đối diện hơi thấp hơn vách núi này có một thác nước chảy từ trên cao xuống. Điều đó nói rõ giữa hai vách núi này rất có khả năng có một đầm nước sâu, vì vậy hắn cũng hiểu ra vì sao Geriferry dám nhảy.

Trên thực tế, từ lúc nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, Geriferry đã dự đoán được kết quả này. Hắn không biết đầm nước bên dưới rộng thế nào, nước sâu bao nhiêu, nhưng đã không có lựa chọn nào khác nên hắn chỉ có thể lấy vận may ra đánh bạc.

Có điều hắn không hề có kinh nghiệm nhảy vực, cả người gần như đập thẳng xuống mặt nước, lực va đập cực mạnh khiến hắn ngất đi trong nháy mắt, tuy nhiên đầm nước lạnh như băng lại khiến hắn lập tức tỉnh lại sau khi nôn ra mấy ngụm máu. Nếu cho hắn biết thứ hắn gọi ra trên đỉnh núi lúc này là một người đẹp tuyệt thế thì chắc chắn hắn sẽ cảm thấy tiếc nuối vì không được nhìn thấy người đẹp này.

Hắn bơi đứng dưới nước, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi. Hình như có mấy bông tuyết đang bay xuống giữa hai vách núi. Hắn vội dụi mắt, "Thật sự là quái con bà nó ư!" Máng xong hắn lập tức bơi vào bên bờ đầm.

Trên đỉnh núi, lúc này tổ chức của đám người chấp hành được thể hiện rất rõ. Sau khi Vitas ra lệnh một tiếng, hơn một nửa chiến sĩ chống đỡ cái lạnh ghê gớm của ma băng. Cho dù có rất nhiều chiến sĩ còn chưa đi tới bên cạnh ma băng băng đã hóa thành tượng băng, nhưng vẫn có rất nhiều chiến sĩ tiến lên không hề e ngại. Từ lúc mệnh lệnh được đưa ra, bọn chúng đã rõ ràng, bọn họ sẽ dùng tính mạng của mình để đổi lấy một cơ hội sống cho chiến hữu.

Vitas tóm lấy hai pháp sư đang bước đi như quay chậm rồi tung người nhảy xuống vách núi. Trước khi nhảy theo, đám người chấp hành phía sau hắn dùng ánh mắt nói lời tạm biệt lần cuối với những chiến hữu ở lại.

Giết xong người cuối cùng trên đỉnh núi, ánh mắt ma băng đã trở nên âm trầm. Để thích ứng với môi trường nóng bức phía nam, vừa xuất hiện ma băng đã phải sử dụng đại bộ phận ma lực để hạ thấp nhiệt độ xung quanh. Mặc dù như vậy, trước mặt uy lực của trời đất, là một sinh vật được tạo thành hoàn toàn từ nguyên tố băng, băng ma cũng chỉ có thể tồn tại trên đời này thêm một chút lát mà thôi.

Thân thể ma băng bắt đầu bốc sương mù ngàn ngút, bắt đầu thu nhỏ lại với tốc độ rất thường thấy được. Một cơn gió thổi qua, nàng hoàn toàn phân ly thành nguyên tố tinh khiết nhất và tan mất trong trời đất. Trong chỉ mấy phút xuất hiện ở đây, thậm chí nàng không hề nói một câu nào.

Nhưng nhất định người sẽ nhớ kỹ vẻ đẹp của nàng, nhớ kỹ sự tuyệt vọng nàng mang đến.

Những kẻ rơi xuống đầm nước trước hết là các chiến sĩ, sau khi phụ trợ phép thuật giảm tốc độ cho mình, nhảy xuống vực đã biến thành một loại trò chơi đối với các pháp sư.

Rơi xuống trước hết không nhất định là chuyện tốt. Rơi xuống sau cùng, đối với các pháp sư của đám người chấp hành mà nói, càng không phải chuyện tốt. Bởi vì bọn họ có thêm một thời gian để sợ hãi và tuyệt vọng so với các chiến sĩ.

Lúc Vitas rơi xuống đầm nước thì Geriferry vẫn chưa đi. Không ngờ hắn vẫn còn đứng bên đầm mỉm cười nhìn Vitas. Rất nhanh sau đó hắn đã hiểu rõ vì sao Geriferry lại cười.

Chỉ thấy Geriferry lấy một chiếc túi Golem ra lắc lư, sau đó lại cất đi và lấy một chiếc túi khác ra với tốc độ cực nhanh. Hắn giật túi rồi ném xuống đầm nước, sau đó cất bước chạy đi không thèm nhìn lại.

Lần này ngay cả Vitas với thần kinh thép cũng cảm thấy sợ hãi, bởi vì quái vật xuất hiện lần này là cá sấu nước nông.

Cá sấu nước nông là một loại động vật giống như cá sấu, chiều dài vượt qua năm mét, có miệng rộng và hàm răng sắc bén. Nó có sức tấn công mạnh mẽ, đặc biệt là có tốc độ di chuyển dưới nước cực nhanh. Còn lớp vảy cứng trên người nó lại mang đến khả năng phòng ngự rất cao, điểm yếu duy nhất chính là bụng nó, nhưng con cá sấu nước nông này lại lặn dưới đáy nước và tấn công từ dưới lên trên, ai có thể giết nổi nó?

Đầm nước xanh thẳm lập tức biến thành màu tím đỏ. Từng tiếng gào như xé rách tim phổi vừa ra khỏi miệng, nước đã tràn vào cổ họng kẻ kêu gào. Các pháp sư đang từ từ rơi xuống bên trên đương nhiên cũng phát hiện nguy hiểm, nhưng bọn chúng không phải đại ma đạo sư, không cách nào thi triển thuật phi hành. Cho dù bọn chúng có thể hơi thay đổi phương hướng rơi một chút, nhưng hai bên đều là vách đá bóng loáng. Vì vậy, các pháp sư vốn nổi tiếng tinh táo cũng không khỏi hoảng sợ, chuyện đau khổ nhất trên thế giới này chính là nhìn mình từ từ rơi vào miệng cọp.

Đám người chấp hành ở dưới nước căn bản không thể phát huy sức mạnh vốn có, đừng nói giết chết cá sấu, cho dù là muốn làm nó bị thương cũng rất khó khăn. Đây là một cuộc tàn sát nghiêng về một bên, cuối cùng tổng cộng chỉ có bốn người chạy thoát, gồm Vitas, có pháp sư, một chiến sĩ trong số những người chấp hành. Khiến bọn chúng cảm thấy kinh ngạc là Suneo lại lần nữa tránh được một kiếp.

Sau khi chạy trốn khỏi đầm nước, bốn người thoát chết không kịp đau thương vì những chiến hữu đã chết đi, bọn chúng không hận mà cùng nghĩ đến một vấn đề: Rốt cục trong tay Geriferry còn có bao nhiêu Golem phong ấn?

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Cuộc Chiến Cuối Cùng

Truy đuổi và trốn chạy lặp lại mỗi ngày. Sau khi thoát chết ở đầm nước, Vitas cũng không còn để ý đến thể diện nữa. Hắn lập tức sai pháp sư duy nhất còn lại phát tín hiệu cầu viện đến Giáo đình. Dấu vết theo dõi trên người Geriferry đã biến mất sau thời gian hữu hiệu ba ngày, cho nên để bám theo Geriferry xảo quyết, Vitas không thể không chia số người còn lại ra, tuy nhiên điều này lại mang đến cơ hội cho Suneo.

Mặc dù cũng có thể đã từng giết mấy dân đen, nhưng trong cuộc chiến đuổi giết tàn khốc đang diễn ra, sợ hãi và tuyệt vọng luôn bám sát vị công tử quý tộc Suneo thậm chí còn chưa từng ra chiến trường này làm hắn hoảng sợ. Hơn nữa bây giờ chỉ còn lại mấy người như vậy, hẳn thật sự không tìm được lý do thuyết phục mình đừng từ bỏ. Cho nên sau khi tách ra hắn đã chạy trốn, chạy trốn khỏi dãy núi vẫn chỉ mang ác mộng đến cho hắn này.

Phủ công tước Stedman, so với Lisa ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, lão Shuster tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều. Ông ta đi tới trước giường lão Khuê Nô đã dưỡng thương một tuần, hỏi, "Người có thể khẳng định Gerry không có việc gì không?"

Nếp nhăn trên mặt lão Khuê Nô hình như lại sâu hơn một chút. Ông ta không hề tỏ ra sợ hãi vì gia chủ ngày nào cũng đích thân đến trước giường hỏi han ân cần, ngược lại chỉ điềm đạm trả lời, "Ta chỉ khẳng định cái nhà kính mang tên phủ công tước này sẽ không thể bồi dưỡng ra kỳ sĩ thứ chín cho đế quốc".

"Vứt mẹ nó kỳ sĩ thứ chín đi, ta chỉ cần một người thừa kế đạt tiêu chuẩn cho gia tộc". Lão Shuster đập mạnh tay xuống bàn trà bên cạnh, nước trà trong chén bị bắn tóe ra ngoài.

Lão Khuê Nô lập tức lộ vẻ tiếc nuối, ông ta thật lòng sự rất tiếc chén trà lại này, "Nghe nói con của tam thiếu gia đang tu tập ma pháp ở thành Diack, chắc cũng là một người thông minh. Đến lúc gọi nó về rồi".

Câu này của lão Khuê Nô khiến lão công tước rất kinh ngạc. Phải biết xưa nay lão Khuê Nô vẫn không vừa mắt với vị tam thiếu gia thích buôn bán này. Bây giờ ý của ông ta đã không thể rõ ràng hơn, gọi con trai của tam thiếu gia về, đơn giản chính là bảo mình sớm thay đổi người thừa kế gia tộc?

"Không được!" Lão công tước lập tức từ chối. Mặc dù Geriferry già ngu có vẻ rất non nớt trong mắt ông ta, nhưng chẳng phải bất cứ một quý tộc gian trá nào cũng đều được bồi dưỡng từ thuở non nớt ban đầu sao? Quan trọng hơn, Gerry là con trai của Deron, Deron từng là đứa con trai lão công tước coi trọng nhất.

"Ngài không được quên lần này vì sao hắn ra khỏi kinh đô. Nếu như hắn lại bỏ gánh giữa đường vì một người phụ nữ như Deron mà ngài vẫn cứ không để ý thì ta thật sự không có gì để nói nữa". Nói xong lão Khuê Nô thở dài một hơi.

Lão công tước do dự, đương nhiên ông ta biết vì sao Geriferry ra khỏi kinh đô. Nếu không phải tướng quân Rohan canh giữ pháo đài trung ương là người có tư giao không tồi với ông ta, vì vậy đã lên đề chuyện này xuống, thì sợ là việc Geriferry lạm dụng chức quyền, một mình mở cửa pháo đài thả Cado chạy trốn đã khiến cả kinh đô xôn xao rồi.

Thương thế của lão Khuê Nô đã sắp khỏi hẳn rồi. Chỉ cần có máu tươi, năng lực phục hồi của huyết tộc sẽ có thể giúp ông ta nhanh chóng chữa trị những thương tổn của thân thể và kinh mạch. Đương nhiên, lão Khuê Nô biết tốc độ tự khôi phục của Geriferry còn cao hơn ông ta mấy lần. Đây cũng là vấn đề vị thân vương huyết tộc này nghĩ mãi không thông. Bây giờ lão Khuê Nô không đi tìm Geriferry, đó là bởi vì đám huyết tộc kia vẫn còn đang lảng vảng ở gần kinh đô. Mặc dù vẫn ghét cay ghét đắng các chủng tộc đen tối này, nhưng lần này thái độ của Giáo đình thần thánh lại tương đối lập lờ.

Tuyệt vọng sớm đã bị thay thế bởi tê liệt, trong quá trình trào dâng lợi suất không biết đến bao giờ mới chấm dứt, lòng tin đã biến thành sự kiên nhẫn. Trong tai chỉ còn lại tiếng gió thổi và tiếng gầm của dã thú. Ngay cả những tiếng hót du dương trong trẻo như vang vọng đến tận linh hồn của lũ chim cũng không còn dịu dàng như lúc đầu mà biến thành tiếng huyên náo nhát nhẽo.

Geriferry đã lặn lội một tháng trong dãy núi Billious. Thậm chí hắn cũng không nhớ được mình đã không nói chuyện đã bao lâu rồi, hai mươi ngày hay là hai năm ngày? Điều này đã không quan trọng, quan trọng là Geriferry còn sống. Ngày ngày bữa đói bữa no, lặp lại hành động của ngày hôm trước giống như một người thực vật.

Căn bệnh lạ không hề giảm bớt cùng với quá trình đau khổ đau khổ của hắn. Điều duy nhất duy nhất đáng được ăn mừng là trong lúc toàn thân nứt nẻ, máu tươi giàn giụa, Geriferry vẫn còn có thể chạy được.

Trời lại tối, trời bắt đầu mưa.

Nước mưa xối lên người hắn, để lại một vệt máu loãng sau lưng hắn. Geriferry quay đầu quay đầu nhìn lại phía sau, hắn muốn cười khổ, nhưng hắn đã suy nghĩ rất lâu mà vẫn không nhớ nổi cách thể hiện tâm tình này ra ngoài mặt.

Ta còn coi như là người nữa không?

Geriferry cúi đầu nhìn thân thể trần truồng dính đầy máu của mình, phía trước bộ ngực da tróc thịt nứt của hắn có một điểm sáng xanh lấp lánh nổi bật trên nền đỏ. Ánh sáng xanh leo lét yếu ớt giống như một ngọn hải đăng luôn nhắc nhở hắn cần kiên trì trong những lúc hắn tuyệt vọng nhất.

May mà con mắt trong cơ thể hắn vẫn trung thành nhắc nhở nhắc nhở hắn, chỗ nào có nguy hiểm, chỗ nào không thể đi được. Nhưng sau khi Geriferry dấn đi sâu vào trong dãy núi Billious, hầu như chỗ nào cũng có nguy hiểm, khắp nơi đều là các loại dã thú dã thú mạnh mẽ có có ý thức bảo vệ lãnh địa. Kẻ thaorphas sau vẫn kiên nhẫn đuổi theo, phạm vi để hắn có thể càng ngày càng nhỏ.

Trong một tháng này, Geriferry đã không chỉ một lần tìm được cơ hội thả ra hai con rồi còn lại, nhưng lần nào cũng bị con mắt mãnh liệt ngăn cản. Bất kể thế nào thì Geriferry cũng tin tưởng con mắt này hơn tin tưởng chính mình. Hoặc nói, trong một tháng này, con mắt đã giúp hắn vừa không bị kẻ thù phía sau đuổi kịp, cũng không bị biến thành một đồng phân trong bụng dã thú.

Trong tiếng mưa rơi rải rác phía sau, một tiếng kêu thảm thiết của loài người vang tới. Trong lúc này, hình như Geriferry đã nhớ ra cách cười lạnh sau nhiều ngày lãng quên và thể hiện điều này qua nét mặt. Đây là tiếng kêu thảm thứ hai hắn nghe thấy sau khi rời khỏi đầm nước. Vậy thì đằng sau còn có mấy tên? Một, hai, hay là nhiều hơn? Nhưng cảm ứng đối với nguy hiểm của bọn chúng hoàn toàn dựa vào tinh thần lực. Càng mạnh mẽ, các loại dã thú trong dãy núi Billious càng biết cách che giấu hơi thở. Đương nhiên bọn chúng không có con mắt có thể biết trước nguy hiểm trong cơ thể như Geriferry, cho nên điều Geriferry phải làm chính là dẫn bọn chúng đi lòng vòng, cho đến lúc phía sau không còn kẻ thù nào.

Cả hai bên đều không dám vào trong núi sâu hơn, đều rất cẩn thận đi vòng qua lãnh địa của các loài dã thú, giống như đi lại trong một mê cung có vô số ngã rẽ. Chỉ cần bước chân không dừng lại thì nhất định sẽ có một ngày gặp nhau.

Đúng lúc nghị lực của song phương đều sắp cạn kiệt thì rốt cục ngày đó cũng đến. Ba tháng sau, đứng trước mặt Geriferry đã không còn đường để đi là Vitas, câu thành ngữ oan gia ngõ hẹp lại một lần nữa được lịch sử chứng minh.

Sau khi trải qua cuộc sống trong rừng liên tục mấy tháng, râu ria Vitas đã trở nên xồm xoàm, không còn thần thái tuấn lãng trước kia. Chiếc áo choàng đen và áo giáp da trên người cũng đã bị vứt bỏ từ lâu, hắn chỉ dùng một mảnh da thú che khuất vùng tam giác dưới hông, nhưng bàn tay cầm kiếm của hắn vẫn mạnh mẽ như cũ, chỉ cần thế là đủ.

So với hắn, Geriferry trần như nhộng, da dẻ mịn màng, tinh thần cũng không tồi, thoát nhìn lại tỏ ra tốt hơn hắn nhiều.

"Người biết đấy, ta vẫn đang tìm người!" Trước hết Vitas không động thủ mà lại động khẩu.

"Nhảm nhí!" Geriferry thầm mắng một câu trong lòng. Hắn băn khoăn không biết có phải Vitas bị mình dắt đi vòng vèo mãi đến mức ngớ ngẩn rồi không.

"Người giết tất cả mọi anh em của ta. Chỉ cần người đồng ý giao chìa khóa ra, ta sẽ bằng lòng cho người chết thoải mái!" Nói đến hai chữ anh em, gương mặt Vitas co giật, hình như đang cố gắng áp chế tâm tình bị phản trong lòng.

Người nói như vậy thì chỉ có thằng ngu mới khoanh tay chịu trời! Hình như Geriferry tạm thời không có ý định mở miệng, có điều hắn vẫn không ngừng không ngừng phản bác trong lòng.

"Chờ đã, người nói chìa khóa, chìa khóa gì?" Rốt cục mở miệng nói chuyện, Geriferry cảm thấy cực kỳ oan uổng.

"Nhóc con, không cần lãng phí sự thông minh lanh lợi của người trước mặt ta. Người phải biết rằng không có tác dụng gì đâu".

Lời nói rất hòa nhã, có điều gương mặt đằng đằng sát khí của Vitas lại khiến người khác rất khó tin tưởng.

Đương nhiên Geriferry càng không tin, hắn lấy hai chiếc túi Golem trong nhẫn không gian ra, sau đó chuẩn bị ném nhẫn không gian cho Vitas để chứng minh mình trong sạch, chứng minh mình minh quả thật quả thật không có. Hơn nữa hiện nay trên người hắn không có một mảnh vải, muốn giấu cũng không có chỗ giấu. Đương nhiên, nếu như cái gọi là chìa khóa trong miệng Vitas không phải quá lớn thì Geriferry cho rằng hình như cũng có thể được giấu trong hậu môn.

Vitas vẫy tay ra hiệu cho Geriferry ngừng cử động. Trên đường truy đuổi hắn đã được thấy rất rõ những quý kế, liên hoàn kế, những thủ đoạn liên miên không dứt của Geriferry, ai dám cam đoan trên nhẫn của hắn không có cạm bẫy gì?

"Ta đã cảm nhận được, chìa khóa chìa khóa ở trong cơ thể người, cho nên đừng có giờ thủ đoạn ra".

Geriferry giật mình, lập tức nghĩ đến con mắt mất thần bí trong cơ thể. Hắn uất ức chửi bới âm ỉ trong lòng, "Chó má thật, quả nhiên là người, cái mầm họa này. Hành hạ bỏ quên ngày quên đêm chưa đủ, còn làm bổ liên lụy bị đuổi giết nữa".

Mặc dù lời này cũng rất ác độc, nhưng lần này không ngờ con mắt lại không hề bóp chết ý thức của hắn.

Vitas nói chuyện nhảm nhí với Geriferry hồi lâu chính là để chờ đợi khoảnh khắc tâm tình hắn rung động như thế này. Hai luồng ánh sáng lập tức lóe lên dưới chân hắn, sau một khắc hắn đã xuất hiện ngay trước mặt Geriferry Geriferry. Có điều, giống như trước đây đã nói, hắn không hề biết chìa khóa là thứ gì. Vị pháp sư duy nhất biết cách lấy lại chìa khóa sớm đã vui thân trong miệng dã thú, cho nên nhất kiếm này của hắn được đâm chéo xuống bấp dưi Geriferry. Hắn phải bắt được Geriferry, sau khi chờ người tới tiếp viện và lấy được chìa khóa sẽ để Geriferry biết thế nào gọi là bầm vằm thành ngàn mảnh.

Điều khiến Vitas kinh ngạc là lúc này Geriferry lại không hề sợ hãi mà còn mỉm cười kỳ lạ với hắn. Geriferry vung nắm đấm ra, trong nháy mắt, kinh mạch toàn thân Geriferry bùng nổ phá tan da thịt, một luồng sức mạnh đỏ đầy thân thể hắn. Hắn bay lên giống như một quả bóng da đã bơm căng, nắm đấm của hắn mang theo uy thế mãnh liệt xé rách không khí, quyền kiếm rót cục va chạm với nhau.

Vitas cảm thấy một luồng sức mạnh truyền đến theo thanh đại kiếm, sức mạnh không thể chống đỡ khiến tim hắn gần như ngừng đập. Sau đó hắn bay về phía sau như một chiếc lá rụng, trong lúc này, hắn nhìn thấy toàn thân Geriferry đã biến thành màu đỏ, nước mắt đã chảy ra trên mặt hắn, đó là huyết lệ.

Cảm giác đã lâu không gặp này, cảm giác cảm giác như khi đánh chết gã Orc cuồng bạo ở núi Vọng Nguyệt lại xuất hiện trên người Geriferry. Hắn chỉ biết, khi đã đến bước đường cùng, lúc này hắn cần sức mạnh, vì vậy toàn thân hắn đã tràn ngập sức mạnh. Hắn biết sức mạnh này không phải vô tận, hắn biết hắn sẽ phải trả giá. Mặc dù hắn không biết cái giá phải trả là gì, nhưng hắn biết, nếu như không thể đánh chết Vitas trong thời gian bùng nổ ngắn ngủi này thì kẻ bị đánh chết sẽ chính là hắn.

Cho nên khi Vitas bị hắn đánh bay, cả người hắn cũng văng tới theo quỹ tích bay của Vitas. Đúng vậy, là văng ra, hắn không đủ thời gian để thích ứng với sức mạnh này. Khi hắn muốn đuổi theo, thân thể hắn đã lảng không nhảy lên. Như vậy càng tốt, hắn vung quyền đâm về phía ngực Vitas. Thậm chí hắn đã nhìn thấy vẻ tuyệt vọng thoáng hiện lên trong mắt Vitas.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Sừng Hươu Màu Đen

Vitas ngửi thấy mùi âm mưu. Hắn cho rằng ngay từ khi bắt đầu truy lùng Geriferry thì đã rơi vào âm mưu này. Đây là các quý tộc quý tộc của đế quốc Menied đang liên hợp lại khiêu khích khiêu khích Giáo đình thần thánh, bằng không sao có thể giải thích Geriferry vốn chỉ có sức mạnh cấp năm lại lập tức bùng nổ ra sức mạnh chỉ có chiến sĩ cấp mười một mới có? Sao có thể giải thích vì sao gã Suneo chết tiệt chết tiệt đó lại chạy trốn trước những giây phút cuối cùng?

Nắm đấm của Geriferry tới gần, Vitas ngửa ra sau, cố gắng cố gắng vung kiếm ngăn cản nhưng lại không chạm vào thứ gì. Nắm đấm của Geriferry Geriferry quá nhanh, nhanh đến mức Vitas đã nhìn thấy nó tạo thành một vệt quyền ảnh.

Tốc độ tốc độ của Geriferry quá nhanh, đến mức nắm đấm của hắn vốn nên đánh trúng ngực Vitas nhưng lại lại ma xui quỷ khiến đâm trúng vai. Một quyền cực mạnh đánh tan hộ thân của Vitas, phát ra một tiếng răng rắc rất rõ ràng. Vitas rơi xuống đất ôm vai trái lẫn lộn, Geriferry cũng đang lẫn lộn, không thể khống chế sức mạnh, hắn lao thẳng vào một gốc cây.

Trong lúc Geriferry đang choáng váng, bóng kiếm lại xuất hiện sau lưng hắn. Vai trái của Vitas đã hoàn toàn vỡ vụn, mặt hắn co giật biến dạng vì đau đớn, điều này làm cho hắn nhớ tới nhớ tới các anh em đã chết đi trong thống khổ. Trong giây lát này, giận dữ đã vượt qua lý trí lý trí, quên mẹ nó chìa khóa đi, hắn chỉ muốn giết Geriferry.

Geriferry không thèm nhìn, xoay người xoay người dựa vào trục gác vung quyền đâm vào bóng kiếm bóng kiếm Vitas đang đâm tới. Nhưng dù sao Vitas cũng không phải một gã cục súc chỉ biết dùng sức mạnh, kiếm kỹ của hắn cũng rất xuất sắc, mặc dù đang trong cơn giận dữ nhưng hắn vẫn có thể giữ lại lý trí chiến đấu.

Trong nháy mắt kiếm của hắn va chạm với nắm đấm của Geriferry, hắn hơi nâng kiếm lên đâm vào ngực Geriferry, đồng thời một cước đá vào bụng Geriferry. Nhưng Geriferry không phải chỉ có một tay, tay trái vẫn dòn sức chưa động của hắn đột nhiên xuất quyền đâm thẳng vào mũi kiếm của Vitas. Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy cả tay trái đều mất cảm giác, kinh mạch trên cổ tay trái của hắn đã hoàn toàn vỡ nát vì cú va chạm cực mạnh này.

Cùng lúc đó bụng Geriferry cũng bị Vitas đá trúng, còn chân phải Vitas chưa kịp thu lại đã bị nắm đấm của Geriferry quét trúng.

Đây là trận đấu giữa kiếm kỹ và gian kế, đây cũng là chiến đấu sống chết lấy mạng đổi mạng.

Cùng với quyết đấu giữa kiếm kỹ và gian kế, cuộc đấu giữa sức mạnh và sức mạnh cũng diễn ra quyết liệt.

Điểm bất đồng là ngay từ đầu đã bị thương nặng, nhưng Vitas càng chiến càng hăng, sức mạnh của một chiến sĩ cấp mười tôi luyện trong sống chết được thể hiện đầy đủ. Còn Geriferry thì càng đánh càng chột dạ, bởi vì sức mạnh của hắn đang trôi đi rất nhanh. Hắn có thể cảm thấy nắm đấm của mình bắt đầu từ từ trở nên yếu ớt vô lực, hắn biết hình tượng cao thủ của mình sẽ bị đánh về nguyên hình trong nháy mắt.

Lại một lần quyền kiếm giao phong, Geriferry không còn sức mạnh ngăn cản trường kiếm của Vitas đâm tới ngực phải. Hắn dồn toàn bộ sức mạnh còn sót lại vào tay trái.

Phụp!

Đây là âm thanh thân kiếm xuyên thấu cơ thể người.

Tay phải của Geriferry nắm chặt trường kiếm đã đâm xuyên qua ngực, tay trái hắn vung lên đấm móc vào cằm Vitas. Trúng đòn đau, Vitas lập tức lập tức buông lỏng kiếm trong tay ra ngã xuống đất.

Còn Geriferry, sau khi tung ra quyền này, sức mạnh trong cơ thể cũng rút đi như thủy triều vô tung vô ảnh. Giờ khắc này hắn chỉ muốn ngủ, mí mắt hắn đã khép lại, hắn ngã về phía sau, thanh kiếm đâm thấu ngực ghim người hắn xuống đất rừng. Hắn không cảm thấy đau, bởi vì lúc nào hắn cũng phải chịu cảm giác đau đớn như vậy. Từ rất sớm trước kia, đau đớn đã không ngừng chôn chôn chất trong người hắn, đến mức không thể nào đau đớn hơn được nữa.

Nhưng ý thức của hắn vẫn tỉnh táo như cũ, hắn cảm thấy tính mạng của chính mình đang nhanh chóng biến mất theo vết thương do thanh trường kiếm tạo thành trên ngực. Hắn nhìn thấy Vitas lại bắt khuất đứng lên, hắn nhổ ra một miếng răng vỡ, nụ cười dữ tợn treo trên gương mặt biến dạng, Vitas từng bước một đi đến chỗ con mồi của mình.

Phải chết rồi sao? Geriferry cúi đầu nhìn chiếc hoa tai trên ngực. Hắn muốn tìm một lý do để chính mình còn có thể sống sót. Hoa tai đã bị vết máu phủ kín, hắn không còn sức mạnh để lau đi, cũng không nhìn thấy quang ánh sáng xanh vẫn mang niềm tin đến cho hắn.

Một quyền cực mạnh của Vitas đâm thẳng vào huyệt thái dương bên phải của Geriferry. Sau đó một tiếng nổ vang lên trong đầu hắn. Hắn cảm thù mình lúc này còn có ý thức rõ ràng như vậy, ý thức khiến hắn cảm thấy xương sọ mình đã bị đâm nứt, mắt phải hắn đã tối om, dường như có thứ gì đó trơn tuột lún xuống khỏi hốc mắt hắn. Hắn tiện tay bắt lấy, mở mắt trái lơ mơ ra xem. Đó là một hình cầu màu lam, còn có rất nhiều tơ máu. Đây chính là con mắt phải của hắn!

Hiển nhiên Vitas không ngờ sức sống của Geriferry lại ngoan cường như thế. Một quyền của mình đã đâm rơi cả con người hắn, vậy mà hắn vẫn còn chưa chết. Điều này làm cho hắn cảm thấy hoảng sợ từ chỗ sâu trong linh hồn. Hắn đưa tay rút thanh đại kiếm đâm xuyên qua ngực Geriferry ra, đại kiếm mang theo máu loãng bắn tóe lên mặt hắn. Hắn giờ cao đại kiếm, mục tiêu là cổ Geriferry. Giờ khắc này, tay hắn hơi run rẩy, có một cảm giác sợ hãi chưa bao giờ xuất hiện đang lan ra trong lòng hắn, đó chính là, hắn đang thí thân...

Đột nhiên Vitas cảm thấy buồn cười vì suy nghĩ miên man của mình, trong tiếng cười lớn, thanh kiếm trong tay hắn chém xuống.

"Hu... ha..."

Một âm thanh trầm hùng, trang nghiêm giống như hát thơ vang vọng cả trời đất.

Trong giây lát này, trời đất trở nên biến sắc, cảm giác muốn quỳ sát xuống đất dâng lên trong lòng chúng sinh.

Vô số đám mây đen đột nhiên bao trùm cả bầu trời, ánh nắng bị che khuất, lúc đầu còn có thể để lại một vầng sáng lơ mơ, sau đó ngay cả vầng sáng cũng biến mất. Mây đen cuộn cuộn tụ tập về dãy núi Billious. Khi mây đen hoàn toàn che kín trời đất ở đây, mọi người có cảm giác chỉ cần đưa tay là có thể chạm vào mây đen trước mặt.

Mây đen điên cuồng xoay tròn bên trên dãy núi, mang theo cành cây và đá vụn trên núi cùng nhau bay múa. Từng đám dã thú sợ hãi quỳ rạp xuống đất, những đôi cánh yếu ớt của lũ chim đã bị bẻ gãy.

Ở chính giữa vòng xoáy mây đen xuất hiện một khoảng trống màu máu, một tia chớp màu đen xuất hiện giữa khoảng trống tạo thành một chiếc sừng hươu màu đen.

"Hu... ha..."

Lại là một âm thanh trang nghiêm như hát thơ, sau đó mây đen lập tức tan đi, ánh nắng lại trở về với mặt đất. Tất cả lại trở về quỹ tích bình thường, dường như khoảnh khắc vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng, chỉ còn lại tiếng hát thơ như vẫn vang vọng trong linh hồn.

Cùng lúc đó...

Đại giáo đường Wembley trên núi Kim Cương, Tổng bộ Giáo đình thần thánh.

Đầu đội tử kim quan, đang ngồi ngủ gà ngủ gật trong phòng cầu nguyện, đột nhiên Giáo hoàng mở mắt ra. Ông ta chống cây quyền trượng hồng ngọc tượng trưng cho quyền uy vô thượng đi tới cửa sổ, nhìn những đám mây đen cuộn cuộn bay về phía đông xa xa, dụi mắt thì thảo tự nói, "Thần uy khó dò!"

Nói xong ông ta lại lắc đầu, "Có điều đây là một thế giới của loài người, không cần thần".

Nói tới đây, ông ta quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy bức tranh thần chí cao trên vách tường phòng cầu nguyện, trong lòng lập tức hoảng sợ, lập tức quỳ rạp xuống đất bò đến phía trước bức tranh thần chí cao, cầu nguyện, "Hỡi thần chí cao chí thân chí ái không gì không biết không gì không làm được, xin hãy tha thứ cho lời nói sai của kẻ hầu hạ thành kính nhất của người. Ý con là thế giới này không cần các thần linh khác, chỉ cần có sự tồn tại của người là đủ".

Đúng lúc này có người nhẹ nhàng gõ cửa phòng cầu nguyện. Giáo hoàng lập tức bò lên, ngồi uy nghiêm trên ghế, đầu còn về kinh hoàng lúc trước?

Người tiến vào là lãnh đạo số một của sảnh phán xét dị đoan, Masen, có danh xưng hoàng đế hoàng đế đen tối. Hắn mặc một chiếc áo choàng đen, đứng bên cạnh Giáo hoàng với chiếc áo choàng trắng tinh tảo thành sự đối lập thị giác rất lớn, nói đơn giản một chút thì chính là rất không hài hòa.

"Giáo hoàng bệ hạ tôn kính, chắc hẳn ngài đã nhìn thấy, chìa khóa đã hiện ra lần thứ hai. Đó là điều then chốt quyết định chúa của ta có thể giáng lâm vị diện này hay không. Ta khẩn cầu ngài cho phép các kỵ sĩ vinh quang đại nhân đích thân ra tay, ta không cho rằng chỉ dựa vào Vitas đã có thể thu hồi chìa khóa, mặc dù hai tháng trước ta đã phái thêm Krong chạy tới tiếp viện rồi". Masen cung kính hành lễ với Giáo hoàng rồi đứng lên nói.

Cặp mắt vẫn đục của Giáo hoàng hơi nheo lại, hình như hơi khó xử, sau một lúc lâu mới nói, "Ta sẽ suy nghĩ cẩn thận về đề nghị của người".

Masen không dám có dị nghị gì, chỉ cung kính lui lại rồi rời đi.

Giáo hoàng nhìn thoáng qua bức tranh thần chí cao một lần nữa, thầm nói trong lòng, "Lũ trẻ đáng thương, cho dù là thần nhỏ yếu nhất thì người thường chúng ta cũng không thể khinh nhờn. Chỉ có thần mới có thể ứng phó thần".

Nghĩ tới đây, mắt Giáo hoàng lại khép lại, ngang nhiên ngủ gật ngay trước bức tranh của thần chí cao.

Phía tây bắc liên minh thần thánh, lúc này ngọn lửa chiến tranh trong hẻm núi Diack đang cháy dữ dội, tiếng chém giết liên miên không dứt. Pháo đài các thần giống như một con rồng bằng sắt thép vững vàng trấn giữ con đường về nam của đám người thú.

Khi trời đất xuất hiện dị tượng, tiếng chém giết bỗng nhiên dừng lại, bất kể là loài người hay là Orc đều bị cảnh tượng này làm chấn động, đó là nỗi sợ hãi phát ra từ linh hồn.

Alizée đứng bên cạnh Lich Zuma, đưa tay vuốt ve an ủi con rồng bạc Laura lúc này đang run rẩy nằm bên cạnh nàng. Nàng hỏi Lich Zuma, "Bà ơi, chuyện gì đang xảy ra trên trời vậy?"

Lich Zuma thu ánh mắt đang nhìn lên không trung lại, chiều chuộng xoa đầu Alizée. Lửa tím trong mắt bà ta đã âm ảm hơn khá nhiều, hiển nhiên mấy ngày nay bà đã hao phí không ít ma lực. Chiến tranh đã tàn khốc đến tình cảnh bà không thể không ra tay.

"Bé con à, cháu không cần biết đâu".

Con người Alizée lập tức đảo loạn, "Ý bà là bản thân bà cũng không thể xác định chuyện gì đang xảy ra đúng không?"

Lich hơi kinh ngạc, hình như đã nhìn thấu mảnh khốc khích tướng của Alizée, có điều bà không hề vạch trần, "Xem như thế cũng được!"

"Vậy thì, bà đã nói chỉ cần cháu hỏi chuyện gì mà bà không biết thì bà sẽ thỏa mãn một yêu cầu của cháu. Chị ma băng lần trước bà bắt về cho cháu đã bị tên biến thái Geriferry kia lừa mất rồi. Lần này chiến đấu xong bà đưa cháu đi bắt một con nữa nhé!" Nói xong Alizée chớp chớp mắt rất đáng thương, nhõng nhẽo lắc lư cánh tay khô khốc của Lich. Bởi vì Alizée biết, khả năng kháng phép và lực trường đông lạnh của ma băng có lẽ là những năng lực cực kì đáng sợ trong mắt những người khác, nhưng trong mắt Lich Zuma có thể thì triển kết giới pháp thuật vô hiệu cao cấp và xiềng xích nguyên tố thì ma băng cũng chỉ là một con mèo nhỏ yếu không hơn một con thỏ là mấy.

Một việc Alizée rất thích làm chính là chui trong quả cầu ánh sáng màu xanh sẫm (kết giới pháp thuật vô hiệu cao cấp, khi pháp thuật này được thi triển lên một người thì sẽ tạo thành một quả cầu ánh sáng màu xanh lục xung quanh người đó), sau đó treu đùa ma băng trong trắng trời băng tuyết, bởi vì sức tấn công vật lý của ma băng thật sự yếu đến mức đáng thương.

Lúc này mây đen trên không trung tản đi, tiếng chém giết lại vang lên.

Lich tiện tay phóng ra một đám sấm chớp xuống nơi đám Orc tập trung đông nhất dưới thành, sau một khắc, khu vực này chỉ còn lại những thân thể cháy đen.

"Két két", lúc này Lich mới cười cười, "Bây giờ cháu cười Laura đi tìm, sau khi tìm được bà sẽ lập tức mở cửa truyền tống đến giúp cháu".

Alizée hoan hô một tiếng, leo lên lưng rồng bạc, ghé sát tai nó thỏa thuận về số đá quý phải trả cho nó, sau đó rồng bạc ngậm lên một tiếng, nâng Alizée bay về phía băng nguyên mịt mờ phía bắc. Long uy ợp trời ngập đất suýt nữa khiến các chiến sĩ trên tường thành ngã lộn cổ xuống dưới.

Chỉ có chính Lich Zuma mới biết, người thú tiến công mỗi năm một hung mãnh, nhưng những người đến trợ giúp thành Diack lại mỗi năm một ít, cho nên bà không thể không sử dụng ma lực quá độ để bảo đảm an toàn cho thành Diack, vì thể linh hồn của bà đã bị chấn động. Sau khi chiến tranh kết thúc, ít nhất bà cũng phải ngủ say chín tháng để tu bổ linh hồn, cho nên bà mới vội vã đuổi Alizée đi tìm ma băng. Nếu như lần này mình ngủ say không thể tỉnh lại thì ít nhất khi người thú tấn công lần tiếp theo cũng có một trợ lực không tồi là ma băng. Mặc dù Alizée hơi tham lam một chút, nhưng nàng tuyệt đối không keo kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thử Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cô Bé Đi Ra Từ Trong Con Mắt

Trong dị tượng của trời đất, kiếm của Vitas không thể chém xuống. Không phải hắn không muốn, mà là trong hốc mắt trống rỗng của Geriferry lại xuất hiện một con mắt, một con mắt khiến linh hồn hắn phải thờ dài vì không nỡ khinh nhờn con mắt này.

Trong âm thanh trang nghiêm như tiếng hát thơ đầu tiên, con mắt này chậm rãi bay ra khỏi hốc mắt Geriferry, lơ lửng giữa Geriferry và Vitas. Sau đó nó nhanh chóng căng phồng, đến tận lúc có chiều cao bằng người Vitas mới chấm dứt.

Đây là một con mắt thế nào? Nó đẹp đến mức khiến mọi người quên hết mọi thứ, chỉ để ý đến sự tồn tại của nó. Nó yêu dị có thể khiến mọi người phát cuồng, cam chịu bị nó sai khiến.

Đây là một con mắt có đáy mắt màu xanh, con ngươi màu đỏ, đáy mắt màu xanh da trời linh động giống như nước gọn, tỏa ra hơi thở thánh khiết và từ ái. Vô số tia sáng thần thánh nhẹ nhàng di động quanh con mắt khiến Vitas có cảm giác khao khát muốn quỳ rạp xuống đất sụp lạy.

Chính giữa con ngươi màu đỏ là một đồng tử màu tím đậm, đẹp đến hút hồn người khác. Đột nhiên Vitas cảm thấy linh hồn đã hiến cho thần chí cao lại trở về trong thân thể và ngay lập tức lại rơi vào trong đồng tử màu tím đậm, dường như tất cả tâm sự của mình đều bị nó hiểu rõ hoàn toàn. Hắn muốn quỳ xuống, hắn nhớ hồn lên mỗi một tấc đất xung quanh con mắt này.

Cảnh tượng trước mắt Vitas biến đổi, con mắt phía trước hắn đột nhiên hóa thành một thế giới sâu thẳm rộng rãi, ba cánh cửa thẳng hàng xuất hiện trong thế giới này, từ gần tới xa lần lượt là màu xanh lam, màu đỏ máu và màu tím đậm.

Trong tiếng hát thơ thứ hai, toàn bộ dị tượng trên không trung biến mất, nhưng thế giới trước mắt hắn lại không biến mất. Ba cánh cửa trong thời gian này đồng thời mở ra, một quang sáng ẩn hiện phía xa xa. Nó bắt đầu đi qua cánh cửa màu tím đậm về phía Vitas, khi nó đi đến cánh cửa màu đỏ thì bóng dáng đã trở nên rất rõ ràng, rõ ràng khiến hơi thở của Vitas bắt đầu trở nên dồn dập.

Đây là một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, mái tóc đen rất hiếm thấy khẽ đung đưa cùng bước chân nàng. Khuôn mặt trắng như trứng gà bóc lộ ra vẻ lạnh lùng sắc sảo. Dưới vầng trán bóng loáng như gương là hai hàng lông mày mỏng manh hơi nhướng lên phản nghịch. Dưới hàng lông mi dài và cong là đôi mắt trong suốt như sương mai, đáy mắt màu bạc, đồng tử đen sẫm sâu thẳm toát ra vẻ lạnh lùng mê người. Dưới sống mũi cao là một đôi môi mịn màng như cánh hoa hồng. Khóe miệng nàng hơi giương lên để lộ hai má lúm đồng tiền dường như chứa đầy hồn nhiên và tò mò.

Đây là một thiếu nữ tuyệt đẹp, bên dưới cái cổ thon dài của nàng là làn da trắng như tuyết lộng lẫy như thạch anh, trước ngực nàng...

O, đây cũng là nguyên nhân khiến Vitas hô hấp dồn dập, bởi vì toàn thân thiếu nữ này lại không hề có một mảnh vải. Cho nên, là một người đàn ông, ánh mắt hắn lập tức dừng hình tại khu vực giữa bụng dưới phẳng lì và hai bắp đùi trắng nõn mịn màng, mặt hắn đã đỏ rực, là vì hắn xấu hổ sao?

Chuyện may mắn nhất trong đời chính là gặp một thiếu nữ tuyệt sắc trong núi sâu rừng rậm. Chuyện may mắn hơn chuyện may mắn nhất đó chính là thiếu nữ tuyệt sắc người gặp phải này lại không mặc quần áo. Cho nên Vitas xúc động, xúc động đến mức không thể kiềm chế.

Hắn bước tới một bước, tay hắn đã vội vã chộp tới trước ngực thiếu nữ. Hai quả núi ở đó nhỏ nhắn chỉ vừa một nắm. Một nét tình nghịch lóe lên trong đôi mắt đen trắng rõ ràng của thiếu nữ, nàng mở miệng, nói ra bốn chữ:

"Pháp lệnh: Kính sợ!"

Một quang sáng màu xám từ trước mặt thiếu nữ chiếu về phía trước thành hình quạt. Trong không gian ánh sáng màu xám, bất luận là người, hoa cỏ hay là cây cối đều lập tức cứng đờ bất động.

Vitas vẫn giữ nguyên tư thế trước khi thú tính đại phát: Cổ họng hắn lòi lên, hung khí dưới hông hắn chống mảnh da thú quấn quanh hông thành một cái lều vải... Nhưng hành động của hắn cũng chỉ có thể dừng lại ở đó.

Trong nháy mắt thiếu nữ bước ra khỏi con mắt, con mắt lập tức thu nhỏ về kích cỡ bình thường rồi thông thả xoay tròn quanh người nàng, vẽ ra từng vệt sáng màu lam với độ cong tuyệt mỹ.

Cùng lúc đó, đã bắt đầu vùng vẫy bên bờ cái chết, đột nhiên Geriferry hoảng sợ. Hắn đã quá quen với giọng nói này, mỗi một đêm hắn đều có thể nghe thấy giọng nói này, chỉ có một điểm bất đồng là một giọng uy nghiêm còn giọng kia thì u oán. Nhưng bất kể là loại nào thì cảm giác chạm tới tận linh hồn này vẫn không hề thay đổi. Giờ khắc này, hắn đột nhiên phát hiện ngọn lửa vẫn thiêu đốt linh hồn hắn đã biến mất, nhưng điều này lại khiến hắn thất vọng như mất mát thứ gì đó.

Còn chưa kịp truy cứu vì sao đau khổ biến mất mà mình lại không thấy vui vẻ, hắn đã mừng rỡ phát hiện mình đã có sức mạnh để mở con mắt trái duy nhất còn lại. Sau phút chốc, tinh thần hắn đã hoàn toàn bị thiếu nữ trước mặt mê hoặc. Từ góc độ của hắn, vừa vặn có thể nhìn thấy tấm lưng trần bóng loáng và hai mông rất tròn của cô bé, đương nhiên còn có cả con mắt vẫn xoay tròn xung quanh thân thể nàng.

Nhưng trong mắt Geriferry không có con mắt đó, hắn cũng không bắt động như tượng gỗ giống như Vitas. Đột nhiên hắn phát hiện sức mạnh của mình đang từ từ hồi phục, cũng là nói hắn đã có thể cử động, còn có tin tức nào tốt hơn điều này sao?

Hắn nhẹ nhàng đứng dậy, rất sợ làm bấu vật trước mặt hoảng sợ bỏ chạy. Hắn đưa tay lên, mục tiêu chính là mông thiếu nữ, trong lòng hắn đã tưởng tượng đó sẽ là một cảm giác tuyệt vời cỡ nào...

Đúng lúc này, thiếu nữ đột nhiên quay lại, thân nhiên cười với Geriferry, không những thế, nàng còn cắn cắn môi, nhẹ nhàng nhếch miệng nhìn Vitas, hình như đang nói, "Giao hắn cho người xử lý".

"Chết tiệt, đây là hành động cắn môi của Cado". Lúc này tay Geriferry cũng không thể vồ tới được nữa. Hắn không thể biết thiếu nữ này từ đâu mà đến, vì sao lại bắt chước thần thái cắn môi của Cado giống như đúc thậm chí hắn còn không để ý đến hình ảnh trước ngực thiếu nữ khi nàng xoay người lại nhìn hắn.

Nhưng bất kể thế nào thì sự khuyến khích của người đẹp vẫn khiến Geriferry tràn ngập một sức mạnh khó hiểu. Trước hết phải giết chết đại địch trước mặt mới là chính sự, Geriferry lập tức ném con mắt phải trong tay mình xuống, vung cả hai tay đánh về phía Vitas. Đương nhiên hắn làm như vậy là có ý đồ, rất có thể hắn sẽ sơ ý một chút chạm vào thân thể thiếu nữ này.

Quả nhiên hắn đã sợ ý, nhưng thật đáng tiếc là lại không chạm vào người nàng được. Thiếu nữ vẫn đứng nguyên không cử động, khi đầu ngón tay Geriferry xuyên qua thân thể nàng biến ảo thành từ sức mạnh linh hồn, khóe mắt nàng rõ ràng xuất hiện một nét xảo quyết.

Geriferry bị tấn công quá nặng nề, không phải tiếc nuối vì không chạm được vào thân thể nàng, mà là, nét xảo quyết cuối đuôi mắt của nàng này rõ ràng giống hệt tiểu ác ma Alizée. Lúc này hắn chỉ muốn nói, trời ạ, rốt cục người là ai?

Khi Geriferry lướt qua sát người thiếu nữ, thiếu nữ đưa tay lên, một quang ánh sáng màu bạc rơi xuống trên đầu Geriferry rồi lập tức lan tràn ra toàn thân hắn, khiến sức mạnh của hắn lập tức tăng lên gấp ba. Nhưng hắn biết rõ sức mạnh này khác sức mạnh giấu ở trong cơ thể hắn, đây là sức mạnh của ma pháp, không những thế đây còn không phải phép thuật trung cấp "Sức mạnh trâu hoang" mà là phép thuật cao cấp "Sức mạnh của rồng".

Geriferry đưa tay đoạt thanh kiếm trong tay Vitas, sau khi hắn vung kiếm chém rơi đầu Vitas, hoa cỏ và cây cối bị pháp lệnh làm kinh sợ lại bắt đầu đứng đưa theo gió, thời gian hiệu lực của phép thuật đã được tính toán cực kì chuẩn xác.

Thiếu nữ sau lưng Geriferry đưa tay về phía thi thể Vitas vừa ngã xuống đất, Geriferry không hề phát hiện một cái bóng màu trắng nhạt từ thi thể Vitas bị hút tới tay nàng, sau đó bị nàng dùng mũi hít vào và biến mất.

Quay đầu lại, đối mặt với thiếu nữ tuyệt sắc trần như nhộng, đột nhiên Geriferry không biết nói gì. Bởi vì hắn cũng trần như nhộng, hắn cho rằng lúc này làm gì thì tốt hơn nói gì.

Thiếu nữ đưa tay về phía Geriferry, Geriferry vui vẻ trong lòng, chẳng lẽ nàng muốn chủ động?

Đáp án được công bố rất nhanh, sau phút chốc con mắt bị Geriferry ném xuống đất đã bay tới trên tay thiếu nữ. Nàng nhìn con mắt, khẽ nhíu mày, hình như đang suy xét gì đó, hay là đang nhớ lại gì đó. Trong ánh mắt thất vọng của Geriferry, nàng đi tới chỗ vừa này Geriferry bị Vitas đâm ngã rồi đứng lại, trước mặt nàng là một đóa thủy tiên đang nở rộ.

Nàng đưa ngón tay trắng đến mức gần như có màu xanh tới, trên nhụy đóa hoa thủy tiên có một vết máu đỏ tươi. Nàng khẽ móc đầu ngón tay, vết máu bay khỏi đóa hoa tới ngưng tụ thành một giọt máu trên đầu ngón tay nàng.

Nàng nhẹ nhàng xoay người trở lại trước mặt Geriferry, nàng ấn giọt máu trên đầu ngón tay vào vết thương trên ngực phải Geriferry, đồng thời đặt con người cầm trong tay vào trong hốc mắt Geriferry.

Lúc này hắn vẫn không cảm thấy có sự tiếp xúc giữa hai người.

Sau phút chốc, vết thương trên người Geriferry khép lại với tốc độ mắt thường thấy được. Đồng thời, khi cô bé buông tay ra khỏi con mắt Geriferry, thân thể cô bé trở nên mờ nhạt hơn một chút. Geriferry biết, chỉ một nháy mắt này đã hao phí không ít sức mạnh của nàng.

Nhưng con mắt phải của Geriferry lại lặn xuống một lần nữa cùng với hành động nghiêng đầu rất nhẹ nhàng của hắn. Nó rơi xuống lòng bàn tay thiếu nữ, trên mặt nàng lộ ra vẻ đau xót.

Geriferry triệt để không nói được gì. Không phải nói hắn buồn bực vì mình bị mù mất một mắt, mà là vẻ mặt đau xót này giống vẻ mặt của kỵ sĩ kỵ sĩ Alya như đúc.

Sau khi đau xót, hình như thiếu nữ rất tức giận. Nàng vung tay ném con mắt trên tay về phía rừng cây. Một con rắn trên chạc cây vươn lưỡi ra nhanh như chớp, con mắt lập tức biến mất.

Ngón tay thiếu nữ khẽ động. Con mắt đang xoay tròn quanh người nàng đã trở lại trên tay nàng. Không có bất cứ do dự nào, nàng đặt con mắt này vào trong hốc mắt Geriferry và cẩn thận lau sạch vết máu xung quanh vành mắt phải của hắn.

Lần này bất kể Geriferry lắc đầu mạnh thế nào thì con mắt cũng không rơi xuống.

Còn thiếu nữ lại trở lại bên cạnh cây hoa thủy tiên, lặng lẽ chăm chú nhìn nó, nghiêm túc và thâm tình.

Khi mắt phải lại nhìn thấy ánh sáng, thế giới trong mắt Geriferry đã thay đổi. Thế giới hiện ra trong mắt phải hắn biến thành màu vàng tối, nhưng không hề mờ nhạt mà ngược lại còn trở nên rõ ràng hơn. Rõ ràng đến mức hắn có thể nhìn thấy một con kiến trên cây khô cách đó một ngàn mét, rõ ràng đến mức hắn có thể nhìn thấy dấu vết gió thổi trong không khí, rõ ràng đến mức hắn có thể nhìn thấy một hang núi tối đen nằm trăm mét phía trước, ở chỗ sâu trong hang núi có hai con chuột đang giao phối.

Rõ ràng đến mức... hắn không cần quay lại đằng sau, tất cả mọi cảnh tượng trong khoảng cách trăm mét phía sau đều hiện lên trong đầu hắn.

Điều này khiến Geriferry cảm thấy, so với con mắt phải của hắn bây giờ, con mắt trái lạnh lặn lại giống như bị mù.

Điều này làm cho hắn nhớ tới ba thuật ngữ chuyên nghiệp dùng để chỉ các pháp thuật phụ trợ chỉ xuất hiện trong truyền thuyết.

"Tình tường cao cấp".

"Ánh mắt tối tăm".

Và cuối cùng, còn đáng sợ hơn: "Cảm ứng ba chiều".

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Nại Hà

Geriferry không hề được tận hưởng cảm giác mới lạ này bao lâu, cùng với cảm giác chóng mặt càng ngày càng mạnh dâng lên trong đầu, tầm nhìn của mắt phải Geriferry khôi phục lại như mắt trái. May mắn là ánh mắt mờ tối và cảm ứng ba chiều vẫn còn, hiển nhiên đây là năng lực vốn có của mắt phải. Tiếc nuối duy nhất chính là không thể nhìn xa như vừa rồi nữa, đối với Geriferry, đây chính là tiếc nuối lớn nhất, điều này có nghĩa sau này hắn không thể đứng ngoài nghìn mét nhìn trộm người đẹp tắm rửa được.

Đương nhiên hai năng lực này cũng mang đến phiền toái không nhỏ cho Geriferry. Chẳng hạn như, chỉ cần hắn đứng một thời gian hơi dài là sẽ rất dễ bị lẫn lộn phương hướng trước sau trái phải. Phản ứng của thân thể hắn thường thường không theo kịp cảm ứng của mắt, tựa như bây giờ, rõ ràng hắn có cảm giác mình đang đi về phía trước, nhưng thân thể lại đi sang bên cạnh, vì vậy hai chân hắn quấy vào nhau, ngã lăn xuống đất rất chặt vật.

Lại chẳng hạn như, trước kia hắn không nhìn thấy những thứ ẩn nấp trong bóng tối, như thần lẩn bòm sư tử tượng mạo đáng sợ, hoặc rắn hoa mai rùa chi cần nhìn đã thấy run rẩy, còn cả lũ ếch rừng trốn trong hang chỉ để lộ cái mồm rộng với nước dãi dơ bẩn, tất cả đều khiến Geriferry nổi da gà.

Vẫn nói là điếc không sợ súng, không nhìn thấy đương nhiên sẽ không có cảm giác gì, nhưng bây giờ đã nhìn thấy, cảm giác đó... Giống như Geriferry hiện nay, nằm trên mặt đất, toàn thân run rẩy, cho dù đã nhắm mắt lại nhưng cảm ứng ba chiều vẫn cứ tồn tại, hắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, rên rỉ một tiếng rất bất đắc dĩ.

"Dần dần... quen rồi sẽ khá hơn thôi!" Hình như cảm ứng được sự hoang mang của Geriferry, thiếu nữ vẫn đứng yên lặng bên cây hoa thủy tiên lên tiếng an ủi. Giọng nói thanh thúy vang vọng thẳng vào linh hồn này lập tức khiến Geriferry nhớ tới tiếng ca u oán trong mơ đó. Hắn vội vàng bò lên, lão đảo quay tròn một hồi lâu mới có thể làm cho khuôn mặt mình quay thẳng về bóng lưng thiếu nữ. Từ góc độ này, hắn càng nhìn càng muốn phạm tội.

Có điều cuối cùng hắn vẫn nhớ ra rằng thiếu nữ trước mặt chỉ là một hư ảnh, vì vậy đành vô cùng tiếc nuối để ý nghĩ phạm tội xuống. "Ta đã nghe thấy giọng nói của người, ở trong mơ".

Vừa nghĩ đến cảnh gã Vitas mạnh mẽ cũng không thể nhúc nhích trước mặt thiếu nữ, lửa giận tràn ngập trong lòng Geriferry lập tức hóa thành mưa xuân không tiếng động.

"Mơ, bình thường là linh hồn của loài người tách khỏi thể xác, rong chơi trong một vị diện song song khác hoặc trong ý thức của chính mình". Thiếu nữ vẫn không quay lại mà chỉ đưa ra một khái niệm rất chuyên nghiệp.

Geriferry nghe mà tròn tròn mắt, nhưng có tức giận cũng không dám phát tác, hần tự nói với mình, phải tỉnh táo, phải tỉnh táo, sau đó lại hỏi thiếu nữ, "Người từ đâu đến?"

Thiếu nữ đưa ngón trỏ chỉ về phía sau, ngón tay chỉ chính xác vào mắt phải Geriferry.

Geriferry đã biết con mắt bị thiếu nữ cưỡng chế đặt vào hốc mắt hần này chính là con mắt hần nhìn thấy trên Tế đàn Thần miếu tộc rần. Điều hần không dám khẳng định là trong con mắt này lại có một cô gái xinh đẹp.

"Nói như vậy thì việc thiêu đốt linh hồn ta và bệnh lạ ba ngày một lần của ta đều là do người làm?" Geriferry thân trọng thăm dò, nhưng vừa nhớ đến việc nàng hành hạ mình sống không bằng chết, vừa nghĩ đến việc hần bị người ta đuổi giết vì nàng, lửa giận của Geriferry lại bốc cao.

Ánh mắt thiếu nữ vẫn không rời khỏi cây hoa thủy tiên trước mặt, nàng cắn cắn môi, hình như đang suy xét có nên trả lời hay không, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng gạt đầu.

"Chết tiệt, người từng nói với ta, bất cứ thu hoạch nào cũng phải chịu trả giá. Cả ngày người hành hạ ta, bây giờ chỉ cho ta một con mắt vớ vẩn, đừng nói với ta đây chính là thu hoạch cho những gì ta đã trả giá".

Geriferry mắng to một trận, ngay cả thiếu nữ vẫn điềm tĩnh cũng phải nhíu mày, nàng nghĩ một chút, quyết định xem nhẹ vấn đề này.

Thấy thiếu nữ không có phản ứng, Geriferry bắt đầu cân nhắc, bây giờ lợi ích đã tới tay, phải chăng đã đến lúc thoát khỏi cái mằm họa này? Nghĩ như vậy, hần lặng lẽ từng bước rời xa thiếu nữ. Đương nhiên trong quá trình này hần lại ngã lộn mấy lần, có điều chẳng phải có câu nói thế này sao: Học đi để phải bắt đầu từ vấp ngã? Khi Geriferry chạy tới một ngọn núi gần đó, rốt cục hần cũng có thể chạy như bay không khác gì trước đây.

Không biết tại sao Geriferry còn muốn nhìn thiếu nữ mang lại xui xẻo cho hần này một lần cuối cùng, vì vậy hần tập trung một chút tinh thần lực vừa mới khôi phục vào mắt phải và nhìn về phía thiếu nữ đang ở dưới khe núi phía sau.

Vẫn chăm chú nhìn hoa thủy tiên, hình như cảm nhận được ánh mắt này, thiếu nữ hơi quay đầu về phía Geriferry. Với thuật tinh tường vừa được kích hoạt trở lại, Geriferry nhìn thấy rõ ràng, trên gương mặt ai oán của nàng có một đôi mắt tràn ngập hơi nước...

Geriferry lập tức nổi điên nhảy dựng lên, bởi vì... bởi vì đây là vẻ mặt thiếu nữ bắt chước Kafiny, khi Geriferry đắm mũi thương sát qua cổ Kafiny rồi cưỡng hôn nàng thì vẻ mặt Kafiny giống hệt thiếu nữ lúc này.

Geriferry bước chân sang mé kia đỉnh núi, sau đó hần không nhìn thấy thiếu nữ nữa. Hần không cần chịu đựng sự hành hạ của tuyệt vọng suốt ngày nữa, còn có lý do gì để Geriferry không vứt bỏ nàng?

Nhưng có một loại tâm tình vẫn tràn ngập trong trái tim hần, loại tâm tình này gọi là thất vọng như mất. Hần nhớ tới câu đầu tiên mình nghe thấy sau khi linh hồn hần đi tới thế giới này, chính là lời kêu gọi của thiếu nữ: "Người mùi máu thơm, ta tìm được cung điện linh hồn an giấc".

Hần nghĩ đến những gì xảy ra sau khi rời Thần miếu tộc rần, bảy tháng nay thiếu nữ vẫn ở trong cơ thể hần, trong mơ lẩn nào nàng cũng hát cho hần nghe. Hần nhớ thần thái hay thay đổi của thiếu nữ, lúc thì lạnh lùng ngang bướng như Cado, lúc thì xảo quyết như Alizée, lúc thì đau xót và ngây thơ như Alya, lúc thì ai oán như Kafiny...

Những điều này đều là ký ức khắc sâu trong linh hồn Geriferry, vĩnh viễn không thể xóa nhòa. Khi những thần thái này xuất hiện trước mặt, Geriferry có cảm giác ấm áp và không còn cô liêu, hần chỉ muốn đưa tay giữ những thần thái này lại.

Geriferry không do dự nữa, hần xoay người chạy quay lại rất nhanh. Làm sao hần có thể bỏ nàng lại, mặc kệ nàng? Mặc dù nàng thích hành hạ hần, nhưng không phải hần vẫn chịu đựng được sao? Mặc dù nàng gây ra phiền phức vô cùng vô tận cho hần, nhưng chẳng phải những kẻ đuổi giết đều bị hần giải quyết hết sao? Mà trong giây phút nguy hiểm, chẳng phải nàng đã hiện thân cứu hần sao?

Quan trọng hơn nữa là, trong lòng Geriferry đang dâng lên một tình thân khó có thể dứt bỏ. Người ta nói chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau, không phải hần vẫn thai nghén nàng bảy tháng trong thân thể sao? Mặc dù bây giờ coi như sinh non, nhưng hần làm sao có thể dứt bỏ loại tình thân huyết mạch tương liên, linh hồn tương dung này?

Geriferry là một tên khốn, nhưng tuyệt đối không phải súc sinh.

Vứt bỏ thiếu nữ, lúc này cho hần một cảm giác giống như vứt bỏ cốt nhục thân sinh của chính mình, một cảm giác chứa đầy tội lỗi.

Vốn thân thể còn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, sau hai lượt chạy đi chạy về, vết thương trên ngực phải Geriferry lại chảy ra máu loãng. Hần khom lưng chống hai tay vào đầu gối, thở hắt hần nhìn thiếu nữ trước mặt hình như vẫn chưa từng di động mấy mảy.

Tâm tình thiếu nữ không hề có bất cứ thay đổi nào khi thấy Geriferry bỏ đi rồi quay lại, vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh, chăm chú nhìn cảnh hoa trước mặt, thỉnh thoảng lông mày lại khẽ nhíu, như là đang suy xét, hoặc như là đang nhớ lại. Hình như nàng muốn tìm ra mùi hoa thủy tiên này từ chỗ sâu trong trí nhớ, sau đó so sánh với mùi của đóa hoa trước mặt này.

Geriferry dứt khoát đặt mông ngồi xuống phía sau thiếu nữ, nhỏ giọng hỏi, "Người tên là gì?"

Thiếu nữ vẫn cúi đầu trầm tư, sau đó lắc đầu, "Trong trí nhớ của ta không có tên".

"Vậy trong trí nhớ của ngươi có những gì?" Geriferry tò mò hỏi.

"Trưởng thành và chiến đấu!" Lần này thiếu nữ không hề do dự.

Còn có hành hạ người khác và quấy rối nữa, trong lòng Geriferry giúp nàng bổ sung thêm một câu.

"Thế thì sau này tên ngươi là Yaksha (Dạ Xoa)!" Geriferry nghiêng răng nói, vừa nhớ tới những ngày tháng bị nàng hành hạ đau đớn không muốn sống vừa qua, trong lòng Geriferry đúng là đầy bụng nước mũi nước mắt.

"Ta không thích!" Thiếu nữ từ chối rất trực tiếp, còn giống như đang làm nũng nữa.

"Vậy gọi là Rakshasa (La Sát)!" Geriferry lập tức đổi một cái tên khác cho nàng, dù sao đều là những cái tên hung danh hiển hách cả.

"Không được!" Trực giác nói với thiếu nữ, đây cũng không phải một cái tên hay.

Geriferry bắt đầu dĩ vãng vô trí, hần không ngờ ngay từ đầu thiếu nữ này đã không nghe lời như vậy, buột miệng nói: "Như vậy gọi là Nại Hà (bó tay)!"

"Yaksha, Rakshasa, Nại Hà, ba cái tên này ngươi chọn một". Mắt thấy thiếu nữ lại cần phản bác, Geriferry lập tức đứng lên, hai tay chống nạnh, mặt lộ hung quang.

Thiếu nữ cong môi, mắt đắm lệ quay đầu nhìn Geriferry, Geriferry cũng không cam lòng yếu thế. Cứ như vậy, hai người mắt to tròn mắt nhỏ không ai nhường ai.

Cuối cùng thiếu nữ vẫn chịu thua, nàng tủi thân nói: "Thế thì là Nại Hà, mặc dù cái tên này khó nghe chết đi được, có điều trực giác nói với ta cái tên này vẫn tốt hơn hai cái còn lại".

Thắng ván đầu tiên, Geriferry lập tức thu về hung dữ lại, cười đùa, "Nại Hà!"

"Ồ".

"Ngươi có thể tìm một bộ quần áo mặc vào hay không?"

"Vì sao?" Nại Hà nhìn Geriferry cũng trần như nhộng, hỏi một câu rất vô tội.

Geriferry lập tức che hung khí dưới hông, đỏ mặt giáo huấn, "Phụ nữ phải rụt rè, rụt rè, ngươi hiểu không?"

"Rụt rè?" Nại Hà tự nói một tiếng, chỉ có điều hiển nhiên trong trí nhớ của nàng không có bất cứ giải thích nào về rụt rè. Nhưng Geriferry có, cho nên nàng lập tức đặt tay lên trán Geriferry. Geriferry biết đây là Nại Hà đang chia sẻ trí nhớ của hần.

"Trí nhớ của ngươi lộn xộn quá, nó cho thấy cô gái hoàn mỹ nhất trong lòng ngươi là ban ngày rụt rè, ban đêm điên cuồng".

Geriferry: "..."

Có điều dù nói như vậy nhưng Nại Hà vẫn vẩy vẩy tay, sau phút chốc, ba chiếc lá cây xanh biếc bay tới trước người nàng, che khuất hai điểm nhú lên trước ngực và một phần đùi dưới.

Không che còn đỡ, vừa che lại, mạch máu Geriferry suýt nữa vỡ tung, hần vội nhìn qua chỗ khác.

"Vì sao ngươi không nhìn ta?" Nại Hà loay hoay chỉnh lại ba chiếc lá cây trên người, tò mò hỏi.

Geriferry: "..."

"Là vì không đẹp à?"

Đều nói phụ nữ bản tính thích đẹp, vừa sinh ra, Nại Hà đã biết sự khác nhau giữa xinh đẹp và xấu xí.

"Thật là kỳ quái, trong trí nhớ của ngươi có một đoạn như vậy: Trên lộ hai sườn núi, dưới bầy đôi chân dài, mỗi khi trời nổi gió, là thấy váy bay lên. Nhưng ta không biết nên mặc thế nào mới được như vậy?" Nại Hà cảm thấy mình rất vô tội.

Geriferry ôm đầu triệt để không nói được gì.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Nại Hà Nại Hà

Geriferry phát hiện khả năng khéo ăn khéo nói của mình tỏ ra hoàn toàn vô dụng trước mặt Nại Hà có thể chia sẻ trí nhớ của hắn bất cứ lúc nào. May mà Nại Hà không hề dằn dũa quá lâu về việc ăn mặc mà xoay người tiếp tục phân cao thấp với hoa thủy tiên.

Vừa liền sẹo đã quên đau, Geriferry lập tức tiếp tục gọi: "Nại Hà!"

"Ồ".

"Chúng ta đi thôi!"

"Nhưng ta không mang cây hoa này đi được!" Nại Hà bắt mắt cong miệng.

Geriferry xem như đã nhìn ra, nếu hôm nay hắn không nghĩ cách đào cây thủy tiên này mang đi thì sợ là Nại Hà sẽ cố chấp đứng ở chỗ này đến hàng năm trời.

"Người rất thích cây thủy tiên này à?" Geriferry đi tới bên cạnh thi thể Vitas, nhặt thanh đại kiếm hai tay của hắn lên.

"Nó tên là thủy tiên à?" Nại Hà gật đầu, "Trong trí nhớ của ta, hoa đều là màu đen và màu tím, không có màu trắng. Thủy tiên, ờ, ta nhớ kỹ rồi, tên rất dễ nghe".

Geriferry lắc đầu, trầm nghĩ, không phải nói chỉ nhớ trường thành và bản năng chiến đấu sao? Vậy mà còn nhớ cả hoa nữa, quả nhiên là phụ nữ. Có điều hắn vẫn không hề oán hận, bắt đầu đào đất đá quanh gốc hoa thủy tiên.

"Nại Hà, hôm nay xem như sinh nhật của người, bông hoa này coi như quà sinh nhật tặng người".

"Sinh nhật là cái gì?" Ngoài miệng hỏi, có điều Nại Hà không cần Geriferry dùng miệng lưỡi giải thích, tay Nại Hà lại áp lên trán Geriferry.

"Thật là kỳ quái, vì sao năm nào sinh nhật của người cũng là cùng một ngày?"

Geriferry: "..."

Geriferry chỉ có thể buồn bực tăng tốc đào hoa, dùng một chiếc lá rất to bọc cả gốc hoa và đất xung quanh lại đưa cho Nại Hà.

"Cảm ơn!" Nói xong thấy Geriferry nhìn mình với vẻ mặt kinh ngạc, Nại Hà lập tức giải thích, "Trí nhớ của người nói với ta, khi có người cam tâm tình nguyện tặng quà cho người thì nên nói cảm ơn".

Tâm tình Geriferry lập tức vui vẻ, trầm nghĩ, rốt cục người cũng học được một điểm tốt từ trên người bố rồi.

"Nhưng trong trí nhớ của người còn có một đoạn như vậy: Nếu có món quà nào người thích mà người khác lại không tình nguyện tặng cho người thì nên cưỡng đoạt chiếm lấy để dùng..."

Geriferry vội tiến lên che miệng Nại Hà, đương nhiên hắn không hề chạm được vào thứ gì, có điều Nại Hà vẫn rất biết điều dừng lại không nói nữa.

"Nại Hà này, sau này người chỉ được học cái tốt, cái xấu người không cần học từ ta, biết chưa?" Geriferry dạy bảo thấm thía, hắn chỉ có thể cảm thán, dạy học quả nhiên không phải chuyện mình có thể làm được.

"Nhưng làm sao ta có thể phân biệt tốt xấu?" Nại Hà lại tung ra một vấn đề mới.

Lần này Geriferry không do dự: "Người chỉ cần biết rằng, trước khi người xuất hiện, tức là từ hôm nay trở về trước, những chuyện ta trải qua trong trí nhớ của ta đều là chuyện xấu. Sau này ta còn sẽ tiếp tục làm một số chuyện xấu, người không cần học ta, chuyện xấu để một mình ta làm là đủ rồi".

Nại Hà gật đầu cái hiểu cái không, mặc dù trong lòng nàng không hề cho là như vậy.

"Nại Hà, bản thể của người là hình dạng gì?" Bây giờ kẻ tò mò biến thành Geriferry.

"Tập trung tinh thần lực của người vào mắt phải, kích hoạt thuật tinh tường". Nói xong, Nại Hà đặt cây hoa thủy tiên trên tay xuống, lập tức biến mất ngay trước mặt Geriferry.

Thực ra không cần Nại Hà dạy bảo, Geriferry cũng biết nên kích hoạt thuật tinh tường trên mắt phải như thế nào. Có điều Geriferry nhanh chóng biết được vì sao Nại Hà cần hắn kích hoạt thuật tinh tường. Nại Hà không hề biến mất, sau khi thu lại hư ảnh, nàng vẫn cứ trôi nổi trước mặt Geriferry, nhưng cho dù có thuật tinh tường nhưng Geriferry cũng phải nhìn rất chăm chú mới có thể tìm được một chấm sáng chỉ nhỏ bằng một phần ba đốm lửa trong một khoảng hư vô trước mắt. Geriferry biết đây chính là bản thể của Nại Hà tồn tại trên thế giới này, hoặc nói, đây là một chút ý thức linh hồn còn sót lại của nàng.

Trái tim Geriferry chợt nhói đau, chỉ vì Nại Hà trước mắt. Đối với một kẻ đã không còn hoàn toàn mù tịt về linh hồn, đương nhiên hắn biết rõ thứ hiện ra trước mắt chẳng qua chỉ là một mảnh vỡ từ bản thể linh hồn của Nại Hà.

Hắn cúi người nâng gốc hoa thủy tiên của Nại Hà lên, hắn biết, bất cứ một cử động nào cũng sẽ lãng phí sức mạnh linh hồn vốn đã không nhiều của Nại Hà, cho dù nàng tồn tại với một hư ảnh thì cũng không ngừng phải tiêu hao linh hồn lực của nàng.

"Nại Hà, làm thế nào mới có thể giúp ngươi khôi phục bản thể hoặc tìm về trí nhớ trước kia?" Geriferry thoáng nhìn Nại Hà đã khôi phục thành hư ảnh rồi đi về phía trước.

"Cần nuốt linh hồn mạnh mẽ". Sự lạnh lùng lại khôi phục trên gương mặt Nại Hà.

Làm thế nào mới có thể thu hoạch linh hồn mạnh mẽ? Đương nhiên là giết chết những kẻ có thực lực mạnh mẽ để Nại Hà cắn nuốt linh hồn kẻ đó. Nhưng bây giờ Geriferry có năng lực giết chết người mạnh như vậy sao?

Không có.

Cho nên Geriferry lập tức dụ dỗ: "Nại Hà, dạy kỹ năng ngươi vừa dùng để làm Vitas kinh sợ cho ta, như vậy ta sẽ có thể săn được linh hồn mạnh mẽ cho ngươi".

Nại Hà thân nhiên cười, nàng cầm tay Geriferry: "Cảm thụ một chút, nếu như ngươi có thể kiên trì hai năm trong tình hình này thì sẽ có thể thi triển ra linh hồn chủ pháp này".

Sau phút chốc, toàn thân Geriferry co giật. Chỉ trong nháy mắt, ý thức của hắn đã xuất hiện mấy chục chỗ đứt đoạn. Nếu không phải Nại Hà vẫn cố gắng duy trì bản thể linh hồn cho hắn thì ý thức của hắn đã tiêu tan trong lần đứt đoạn đầu tiên rồi, cũng chính là chết.

Geriferry vuốt mồ hôi lạnh trên đầu, thiêu đốt linh hồn ở mức độ này, đừng nói hai năm, cho dù là hai giây thì hắn cũng không thể chịu đựng được.

"Vậy ngươi đốt cháy linh hồn ta là vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi muốn dùng cách đó để thúc đẩy sức mạnh linh hồn của ta trưởng thành, như vậy mỗi một lần hấp thụ linh hồn lực của ta sẽ được nhiều hơn một chút, có phải vậy không?" Geriferry nói trước đáp án rồi mới hỏi, hắn đã nhanh chóng suy luận ra điều này, có điều hắn vẫn không nhận được hỏi.

Nại Hà lên nhìn Geriferry rồi lập tức hạ thấp ánh mắt, gật đầu, giống như một em bé mắc lỗi.

"Nếu như là như vậy thì ta không trách ngươi, nhưng còn bệnh lạ hành hạ ta da tróc thịt bong ba ngày một lần thì là cái gì? Chẳng lẽ chỉ có lúc đó ngươi mới cho rằng ta tương đối dễ coi?" Geriferry quyết định hỏi luôn tất cả mọi nghi hoặc trong lòng từ trước tới nay ra. Hắn biết cho dù hắn không hỏi thì Nại Hà cũng có thể biết được tâm sự của hắn thông qua chia sẻ trí nhớ. Điều tiếc nuối duy nhất chính là Nại Hà có thể chia sẻ trí nhớ của hắn nhưng hắn lại không có biện pháp chia sẻ trí nhớ của Nại Hà, việc này có coi là đối đãi nam nữ không bình đẳng hay không?

"Không phải...", Nại Hà tui thân nhìn Geriferry, lúc tiến vào trong thân thể ngươi, ta đã chia một chút sức mạnh bản nguyên cho thân thể ngươi, như vậy mới có thể khiến ngươi dần mạnh mẽ để có thể bảo vệ được ta. Nhưng thân thể ngươi quá yếu đuối, gần như không thể thừa nhận sức mạnh này, cho nên..."

"Cho nên ta bị sức mạnh này hành hạ ba ngày một lần?" Geriferry ngắt lời.

"Không phải, sức mạnh này vẫn giữ nguyên trạng thái bản nguyên nguyên thủy nhất, ẩn nấp trong thân thể ngươi. Ta điều động sức mạnh này không ngừng cải tạo thân thể ngươi, nhưng khả năng chịu đựng của ngươi có hạn, chỉ có thể ba ngày một lần".

Geriferry đã phát hiện Nại Hà là một cô bé thành thật, ít nhất bây giờ vẫn là như vậy.

Vừa nghĩ đến luồng sức mạnh tràn ngập thân thể khi bệnh lạ phát tác, không đúng, khi Nại Hà cải tạo thân thể, trong lòng hắn lại cảm thấy kích động. "Sau này mỗi ngày ngươi cải tạo một lần, còn nữa, tăng cường độ thiêu đốt linh hồn lên gấp đôi".

"Có sao không?" Nại Hà hơi lo lắng.

"Ngươi chỉ cần bảo đảm ta không chết là được. Đúng rồi, sức mạnh bản nguyên là cái gì?" Geriferry phát hiện càng hỏi thì mình càng có nhiều nghi vấn.

"Hiểu biết của ngươi đối với sức mạnh có hạn, cho dù ta nói ra thì ngươi cũng không hiểu", Lần này Nại Hà trả lời rất lạnh lùng.

Đối với những chuyện mình không thể hiểu được thì Geriferry cũng chưa bao giờ thích truy hỏi đến cùng.

"Nại Hà, muốn làm người thì trước hết phải học được cách bước đi, không được bay lơ lửng hai chân không chạm đất bên cạnh ta như vậy. Bây giờ thử đi trên mặt đất giống như ta xem?"

Nại Hà: "..."

"A, đúng rồi, Nại Hà, ngươi mau cảm ứng một chút xem xung quanh có dã thú lợi hại hay không, rốt cục con đường này có thể đi hay không?"

Nại Hà: "Đây rõ ràng là con đường vừa rồi ngươi bỏ chạy mà..."

Geriferry: "..."

Bất kể thế nào thì cuối cùng hai người cũng tiếp tục lên đường. Để giảm bớt tiêu hao sức mạnh linh hồn cho Nại Hà, Geriferry không chỉ một lần muốn đuổi Nại Hà vào trong mắt, nhưng lần này Nại Hà hết sức cố chấp, sống chết không nghe.

Vì vậy tại chỗ sâu trong dãy núi Billious thường xuyên xuất hiện một cảnh tượng thế này: Hai người nam nữ gần như trần truồng, một đeo kiếm trên lưng, bê hoa thủy tiên, một trên người chỉ mặc ba chiếc lá cây. Bọn họ thường xuyên tròn mắt nhìn nhau hồi lâu, nhưng không hề có ngoại lệ, lần nào nam giới cũng chịu thua vì không kiên trì nổi.

Đến đêm bọn họ sẽ tìm một khe núi tương đối an toàn để nghỉ ngơi, lúc này Nại Hà mới chui vào trong mắt một lát, sau khi hấp thu linh hồn lực vừa phục hồi no đủ của Geriferry lại lập tức chui ra. Bình thường nàng sẽ dựa vào bên cạnh Geriferry, sau đó điều động sức mạnh bản nguyên ẩn nấp trong cơ thể Geriferry cải tạo thân thể cho hắn. Trong thời gian đó nàng vẫn dựa sát vào thân thể lẫn lộn máu thịt của Geriferry.

Còn Geriferry, mặc dù không thể chạm đến thân thể Nại Hà nhưng hắn có thể cảm thấy nhịp tim của Nại Hà. Nại Hà vốn không có nhịp tim, nhưng chỉ cần nàng muốn để Geriferry cảm ứng được nhịp tim của mình là nàng sẽ có thể làm được.

Khi bình minh đến, thương thể của Geriferry hầu như đã khôi phục hơn nửa, lúc này bọn họ sẽ tìm một ít quả dại lót dạ, nếu không thể tìm được quả dại thì còn có thể ăn rễ cỏ, hoặc là kiến.

Nhưng bất kể Geriferry ăn cái gì thì Nại Hà đều sẽ ăn cùng. Là một mảnh vỡ linh hồn tồn tại dưới dạng hư ảnh, nàng cơ bản không cần hấp thu thức ăn, nhưng mỗi một lần, bất kể là kiến hay là sâu bọ, nếu Geriferry không cho là Nại Hà sẽ cướp. Cho dù Geriferry đã nhét vào trong miệng, chỉ cần Nại Hà vẩy tay là đồ ăn sẽ bay từ trong miệng Geriferry ra.

Nếu như là quả dại ngon lành thì cho dù có phải nhin đói Geriferry cũng sẽ nhường cho Nại Hà ăn thoải mái.

Nhưng điều khiến Geriferry nghĩ mãi không thông là, bất luận Nại Hà ăn thế nào đều không thấy nàng thái ra. Hắn không hiểu mấy thứ này đã bị bản thể còn nhỏ hơn đóm lửa của Nại Hà chứa ở chỗ nào.

Sau khi ăn xong, bọn họ sẽ bắt đầu lộ trình của ngày mới. Đã hoàn toàn lạc đường, bất kể ai trong bọn họ đều không biết mình đang đi đâu. Nhưng không cần biết là sống sót hay là tuyệt vọng, bọn họ đều không muốn dừng chân, bọn họ chỉ muốn đi tiếp.

Cuộc đời mới hay là tuyệt vọng...

Đến lúc không còn đường để đi mới suy nghĩ cũng không muộn.

Nại Hà vẫn đi bên trái hoặc bên phải Geriferry, nàng đã học được bước đi, đương nhiên không phải học dáng đi của Geriferry, nàng học dáng đi của Kafry trong trí nhớ của Geriferry, dáng đi của công chúa là không thể bắt bẻ.

Còn Geriferry thì mỉm cười nhìn Nại Hà hết đi bên trái lại chuyển sang bên phải hắn.

Kiếm vẫn đeo trên lưng, hoa vẫn bưng trên tay.

Tuyệt vọng... hay là sống sót?

Hết quyền 1: Vùng vẫy tuyệt vọng trong bóng đêm

Mời đón xem quyền 2: Con đường truyền kỳ

PS: Vạn sự khởi đầu nan, gian nan bắt đầu nan.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Năm Tháng Trong Tuyệt Cốc

Xuân qua thu tới, hạ đi đông đến, năm tháng như trôi đưa, thời gian thấm thoát qua mau.

Hình như thần thời gian chỉ chớp mắt một cái, lịch thần thánh đã lật đến năm mới năm 2016.

Khi tiếng chuông năm mới vang vọng cả thành Ronage, tiếng hoan hô liên miên như nước thủy triều, đêm nay cả Ronage không ngủ.

Trong thành Ronage tiếng hoan hô như sấm dậy, phía trước quảng trường Vườn Hồng, một tòa phủ đệ khổng lồ lại hoàn toàn yên lặng, tràn ngập mùi vị sâu thẳm, tỏ ra không hề ăn nhập với thành Ronage ồn ã huyên náo.

Trong chính đường phủ công tước Stedman, vẫn mặc một bộ trang phục nô tài, lão Khuê Nô chậm rãi quỳ xuống trước mặt công tước Shuster, hành lễ lần cuối cùng với vị gia chủ cuối cùng ông ta hầu hạ.

Trên mái tóc chải bóng loáng của công tước Shuster, những sợi tóc bạc vẫn hiện rõ khó có thể che giấu. Lão công tước tỏ ra ngày càng già nua, ông ta phát tay với lão Khuê Nô: "Trở về đi! Nếu như trong phủ có thứ gì người vừa ý thì cứ việc lấy đi, tất cả đều mang đi!"

Lão công tước nói, ông ta nhẹ nhàng nghiêng người để che giấu thương cảm trong mắt.

Một đám khói xanh bốc lên, lão Khuê Nô đã hoàn thành biến thân huyết tộc. Ông ta thu đôi cánh dài to lớn lại sau lưng, khuôn mặt dưới chiếc mặt nạ màu bạc tỏ ra lạnh lùng và ngạo nghễ. Ông ta thanh nhã cúi đầu thi lễ với bóng lưng lão công tước, "Thân vương Khuê Nô tộc Ventruie bái biệt công tước Shuster!"

Nói xong, vị thân vương huyết tộc này lui lại đi ra khỏi chính đường, trong ánh mắt kinh ngạc của một đám hộ vệ và thị nữ, ông ta mở đôi cánh dài viền vàng vượt qua mười hai mét ra, tung người bay lên cao. Sau khi lượn một vòng trên không Ronage, ông ta bay tại chỗ phía trên cột hoa biểu to lớn trước cửa hoàng cung, đôi cánh dài vừa rộng vừa dày che khuất ánh trăng.

"Ngao... Ngao... Ngao..."

Ông ta ngẩng mặt gầm lên ba tiếng, âm thanh mang theo oán hận và phẫn nộ át hết mọi tiếng động huyên náo trong thành Ronage. Mọi người ngừng thở, sợ hãi nhìn kỹ sinh vật tà ác trên trời, sau đó lặng lẽ xoay người về hướng đại giáo đường trung ương, trong lòng rỉ rả cầu khẩn.

Sau phút chốc, hình như cảm nhận được nguyện vọng tốt đẹp trong lòng mọi người, thân vương huyết tộc Khuê Nô trên không trung đang rộng đôi cánh dài to lớn, cả thân thể bay thẳng tới gác chuông, công trình mang tính đặc trưng của đại giáo đường trung ương đế quốc Menied.

Trong tiếng nổ rền vang, hình như cả thành Ronage đều lắc lư một chút. Mọi người chỉ nhìn thấy một đám mây hình nấm to lớn mọc lên từ đại giáo đường trung ương. Khi tro bụi tan hết, tòa gác chuông cao tới trăm mét sừng sững đứng ngàn năm đã trở thành lịch sử.

Thân vương huyết tộc Khuê Nô không kiêng nể gì, nhàn hạ bay một vòng trên không Ronage lần nữa, cuối cùng dừng lại bên trên phủ công tước Stedman. Đến tận lúc ông ta nhìn thấy một nụ cười vui vẻ trên gương mặt cô đơn của lão công tước đang đứng trong sân, ông ta mới bay nhanh về phía nam trong ánh trăng giống như một ngôi sao băng màu đen.

Nơi đó là quê quán ông ta đã xa cách bốn trăm năm.

Đang ngồi ở trên đài cao thưởng thức toàn thành ca múa, trên gương mặt tiêu tụy của bệ hạ Jurgen toàn là trống vắng, ông ta nhỏ giọng lầm bầm, "Hắn đi rồi!"

Ngồi bên cạnh Jurgen, viện trưởng viện giám sát đế quốc Mexes thờ dài nói với vẻ mặt tiếc nuối: "Đúng vậy, hắn đi rồi, vẫn không kịp đánh một trận với hắn".

Trong tin đồn, kỵ sĩ thứ nhất của đế quốc đã qua đời nhiều năm, nhưng không có ai biết kỵ sĩ thứ nhất của đế quốc vẫn luôn ở bên hoàng đế. Càng không có ai tìm ra liên hệ gì giữa viện trưởng Mexes tinh thông công việc dân sự với kỵ sĩ thứ nhất của đế quốc.

Kỵ sĩ thứ nhất của đế quốc đồng nghĩa với người mạnh mẽ nhất của đế quốc. Vì có sự tồn tại của Mexes, nên khi Gosa Hoa Hồng Máu sắp đánh tới miệng núi Billious, bệ hạ Jurgen vẫn cứ an nhàn thoải mái rời khỏi kinh đô đi nghỉ, yên tâm xem hai hoàng tử làm xằng làm bậy ở kinh đô.

Mấy năm nay, anh hùng thế hệ trẻ của đế quốc Menied xuất hiện ló ló, sau khi Gosa Hoa Hồng Máu chết, Kate, Ephrai và người tới sau là Sting, mỗi người dẫn một cánh quân không ngừng công thành phá trại trên chiến trường Dolores, thu hồi lãnh thổ bị mất, ai cũng thể hiện xuất sắc. Càng khó được là ba thanh niên chưa tới ba mươi tuổi này đều đã đột phá ngưỡng cửa cấp chín trong chiến đấu, sức mạnh lên tới cấp mười. Việc tiến bước vào thánh vực có lẽ chỉ là vấn đề thời gian đối với bọn họ.

Bọn họ đã là anh hùng mới của đế quốc, bọn họ là tinh nhân trong mộng của mỗi một thiếu nữ.

Cho dù như vậy, bọn họ vẫn cứ không nhận được sự ưu ái của bệ hạ Jurgen, không được thụ phong kỵ sĩ đế quốc.

Vì chuyện của kỵ sĩ thứ tư Ursa và kỵ sĩ róm lớn nhất của đế quốc, kỵ sĩ thứ chín Geriferry, danh hiệu kỵ sĩ đế quốc đã trở thành một chuyện cười.

Câu chuyện anh hùng của bọn họ đã nhanh chóng bị trăm họ đế quốc quên lãng.

Lịch sử chẳng những giấu chân tướng mà cũng rất giấu vùi anh hùng.

Đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Lịch sử luôn thích tái diễn vô số lần.

Khi ba ngôi sao mới chói mắt của đế quốc Menied đang lấp lánh trên đồng bằng Dolores, đế quốc Osu cũng có một cánh quân, đó là một đóa hoa hồng.

Hoa hồng máu Cado.

Vừa trở lại đế quốc Osu đã được gia tộc Talbot chỉ định làm người thừa kế, đồng thời giao cho quản lý quân đoàn Hoa Hồng Máu, người phụ nữ này đi theo con đường phụ thân mình từng đi qua, giết về chiến trường Dolores. Dưới sự lãnh đạo của nàng, Hoa Hồng Máu tả xung hữu đột, hình thành thế trận cài răng lược, mặc dù không tránh khỏi mất thành mất đất nhưng đã cứu vãn các binh đoàn khác của đế quốc Osu khỏi vận mệnh bị diệt. Đồng thời năng lực chỉ huy của nàng cũng nhận được sự tán thành của các tướng lĩnh đế quốc Osu khác.

Nhưng có ai biết dưới bề ngoài lạnh lùng của nàng lại ẩn giấu một trái tim luôn luôn vương vấn và lo âu, thậm chí nàng không chỉ một lần muốn bỏ lại binh đoàn, tiến về chỗ sâu trong dãy núi Billious tìm người yêu đã mất tích bốn năm.

Kate và Ephrai không chỉ một lần gặp phải quân đội của Cado, nhưng bọn họ đều ngầm hiểu tránh sát qua nhau. Mỗi một lần nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Cado, bọn họ chỉ có thể bắt đầu đi lắt léo. Bọn họ biết ánh mắt của Cado có ý nghĩa gì, Cado cũng biết bọn họ lắt léo có ý nghĩa gì.

Có nghĩa người yêu của nàng vẫn không có tin tức.

Mỗi một đêm, nàng đều sẽ đánh đàn bản nhạc Thập diện mai phục đó, khi bản nhạc kết thúc, tương tư lại đậm hơn, nàng thở dài thật chậm, nói: "Gerry, chàng ở đâu? Ta đã sắp không nhớ được dáng vẻ của chàng nữa rồi..."

Đúng vậy, Geriferry, hẳn đang ở đâu?

Hẳn đang ở trong một tuyệt cốc.

Gọi là tuyệt cốc nhưng thực ra lại không tuyệt, trừ hai phương nam bắc đều là vách đứng cao vút chạm mây không thể nào vượt qua, hai phía đông tây đều là đồi núi và rừng rậm mênh mông bát ngát. Tuyệt cốc bị tuyệt là bởi đã thú ở hai đầu khe núi này.

Khi đi vào khe núi bốn mùa như xuân này, Gerry phát hiện nơi này bất luận là quả dại hay là rễ cây đều phong phú ngon lành. Nhìn Nại Hà tình nghịch ôm một gốc cây dễ sống chết không đi, hẳn còn có lí do gì để không dừng lại ở đây thêm vài ngày?

Sau khi Nại Hà ném hết tất cả trái cây, rễ cây, cả kiến và sâu bọ vốn không cần phải ăn khi trong hẻm núi có đủ đồ ăn như bây giờ thì thời gian đã qua hai ngày, rốt cục bọn họ cũng đi tới cuối khe núi mà lẽ ra chỉ cần đi hai canh giờ là qua.

Nhưng bọn họ lại không thể không quay lại, bởi vì Nại Hà nhắc nhở Geriferry bên cửa khe núi phía đông có một sinh vật mạnh mẽ chưa biết, ít nhất là lúc đó hai người chưa biết.

Sau khi hai người lại lặn lội thêm hai ngày nữa đến đầu phía tây khe núi, đương nhiên Nại Hà lại ném thử một lượt những thứ có thể ăn trong khe núi lần nữa, Nại Hà lại nhắc nhở Geriferry, vừa có một dã thú mạnh mẽ di chuyển đến đầu phía đông, nơi hai người đi vào bốn ngày trước đó.

Geriferry lập tức nhìn Nại Hà không nói được gì, nàng đang chọn những quả ngon trong một đồng trái cây lớn, rất tốt, nàng đã học được kén cá chọn canh trước khi ăn.

Càng làm cho Geriferry buồn bực là trên đường đi có vẻ như Nại Hà không hề có sức tấn công. Đương nhiên các phép thuật mặt trái như chậm chạp, suy yếu, trúng độc, hỗn loạn thì nàng chỉ cần nhắc tay là thi triển được, vấn đề là nếu thi triển những phép thuật mặt trái này đối với một con kiến hoặc sâu bọ thì có thể khiến chúng lập tức ngã lăn, nhưng gặp phải dã thú có tinh thần lực hơi mạnh mẽ một chút là những phép thuật này đều không hề có tác dụng.

Nói cho cùng là bản thể linh hồn của Nại Hà quá suy yếu, phép thuật "Pháp lệnh" Lần trước đối phó với Vitas đã làm nàng hao tổn hơn nửa linh hồn lực, còn linh hồn lực mỗi ngày nàng hấp thụ từ thân thể Geriferry thì chỉ đủ giúp hư ảnh nàng biến ảo thành có thể duy trì tồn tại trên thế giới này.

Không có biện pháp nào khác, Geriferry dứt khoát đi tới vách đá bên khe núi tìm một chỗ lõm, chặt mấy cây nhỏ dựng thành một túp lều giản dị, lại tìm cỏ khô và lá khô trải lên mặt đất ẩm ướt. Đây chính là nhà của bọn họ. Đương nhiên, trước tiên Geriferry phải trồng cây hoa thủy tiên ở trước cửa "nhà".

Đêm đó, vừa qua nửa đêm, Geriferry đang ngủ say bị Nại Hà gọi dậy. Hẳn thò đầu ra ngoài túp lều được cành lá che kín mít và nhìn quanh, ánh trăng được vách đá chiếu xạ chiếu xuống khe núi gió mát hiu hiu khiến hẳn có cảm giác yên bình điềm tĩnh, nói đơn giản hơn là bóng đêm rất đẹp.

Geriferry vừa mới chuẩn bị rút đầu về trách Nại Hà quá rối thì một bóng đen từ cửa khe núi phía tây bay tới. Hẳn vừa định nín thở thì đột nhiên một đám sương mù màu xám bao trùm lên người hẳn từ đầu đến chân, sau đó hẳn phát hiện ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. Đây chính là thuật suy yếu của Nại Hà, giảm bớt hơi thở tính mạng của Geriferry, có thể làm suy yếu cảm giác của sinh vật mạnh mẽ đối với hẳn.

Khoảng cách ngày càng gần, bóng đen trở nên rõ ràng hơn trong mắt Geriferry. Đó là một quái vật có mào gà trên đầu, thân thể như Wyvern, đuôi như rắn. Cả người nó dài hơn năm mét, có một đôi cánh thịt, không có lông vũ, toàn thân trên dưới đều phủ đầy vảy. Khi nó hạ xuống đầm nước bên cạnh vách núi đối diện thì chiều cao của nó ước chừng hai mét, điều này làm cho Geriferry cực kì vui mừng vì hẳn đã không đụng lều bên đầm nước đó.

Đây là một con rắn gà đã trưởng thành, trong truyền thuyết, chúng là sinh vật được nữ yêu tộc rắn Medusa chúc phúc, cho nên chúng có thể dùng mắt phát ra ánh sáng hóa đá. Còn miệng nó có thể phun ra ngọn lửa rừng rực, đồng thời khả năng chiến đấu gần người của nó cũng rất mạnh mẽ, những

móng vuốt sắc bén và cái đuôi rắn của nó đều có kịch độc.

Trước hết rắn gà cảnh giác nhìn quanh, phát ra vài tiếng lục cục trong cổ họng, sau đó mới cẩn thận cúi đầu xuống uống nước. Trong lúc uống nước, thỉnh thoảng nó lại ngẩng đầu cảnh giác nhìn phía đông khe núi, hiển nhiên nó cũng phát hiện ở đó có một sinh vật mạnh mẽ, cho nên nó không để ý tới Geriferry ở ngay bên này.

Sau khi rắn gà uống nước xong bay đi, Geriferry mới nhẹ nhàng rút đầu vào trong lều. Hắn đã quyết định, trừ phi rắn gà chủ động bỏ đi, nếu không hắn ta và Nại Hà sẽ ở đây cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thử Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Bản Nguyên Sức Mạnh

Cả đêm đó Geriferry không thể ngủ được. Táng sáng hôm sau, một con Chimera từ trên trời hạ xuống bên cạnh đầm nước. Không hề cẩn thận rút rìe như rắn gà, nó rất ngênh ngang như dạo chơi trong vườn nhà mình.

Đây là một sinh vật xấu xí bị nguyên rủa, toàn thân phủ đầy vảy dơ bẩn màu tím đen. Nó có một đôi cánh thịt dài hơn bảy mét, có thể thấy rõ khung xương của đôi cánh này. Đáng sợ nhất là nó có ba cái đầu. Bên trái là một cái đầu sơn dương màu trắng xám, trên trán có một ký hiệu kỳ lạ màu đỏ máu, đôi mắt hung hãn màu nâu vàng, nước dãi màu vàng từ miệng thỉnh thoảng rỏ xuống làm ai thấy cũng phải buồn nôn.

Chính giữa là một cái đầu ác long với một cái sừng màu vàng, hàm răng sắc bén, lỗ mũi trống rỗng và đôi mắt lạnh lẽo làm mọi người nhìn mà hoảng sợ. So với cái đầu ở giữa, cái đầu sư tử há to miệng bên phải tỏ ra đáng yêu hơn nhiều.

Đương nhiên, nếu như tính cả cái đuôi dài nhỏ có gai xương thì nó chính là một con quái vật lớn có chiều dài vượt qua mười mét.

Sau khi uống nước xong, có thể con Chimera này cũng cảm ứng được vị hàng xóm mạnh mẽ ngoài khe núi phía tây, nhưng điều này không hề cản trở nó ngẩng cao cả ba cái đầu, gầm thét thị uy, sau khi gầm xong, không thèm nhìn về phương hướng Geriferry, nó lập tức vỗ cánh bay đi.

Geriferry nhìn mà toát mồ hôi hột, đã có rắn gà lại còn có Chimera, những sinh vật trong truyền thuyết này đồng thời xuất hiện khiến Geriferry có cảm giác như đang ngồi trong miệng núi lửa.

Ba ngày, trọn ba ngày đêm Geriferry không qua khỏi lều. Hắn đang đợi, hắn còn ôm một tia hi vọng, hắn hi vọng Chimera và rắn gà đụng độ nhau và đánh nhau một mất một còn. Đương nhiên, lúc này Geriferry tuyệt đối không có dự định ngư ông đắc lợi. Hắn chỉ nghĩ, bất kể một trong hai con bị chết hay phải bỏ chạy thì hắn cũng sẽ có một con đường sống để rời khỏi khe núi chết tiệt này.

Nhưng hắn đã thất vọng, hai con dã thú này giữ đúng giờ uống nước vào nửa đêm và tảng sáng, chính xác như đồng hồ, ngoài ra những lúc khác đều tuyệt đối không vào khe núi này.

Ngày thứ tư, trong ánh mắt vô cùng u oán của Nại Hà, Geriferry không thể không bò ra khỏi lều. Hắn cũng biết, nếu như hai con dã thú cấp truyền thuyết đánh nhau thật thì tất cả mọi thứ trong khe núi này đều phải gặp nạn, túp lều này chưa chắc đã bảo vệ được bọn họ.

Khe núi yên tĩnh, hoa tươi, cây xanh, quả ngọt, suối trong, ờ, còn có hai vệ sĩ mạnh mẽ, còn có nơi nào đẹp đẽ và an toàn hơn khe núi này? Geriferry tự an ủi chính mình như vậy.

Vì vậy, bắt đầu từ hôm nay, Geriferry chính thức định cư trong khe núi. Nại Hà không hề có một chút ý kiến gì đối với việc này. Đương nhiên, nếu như Geriferry không bắt nàng chui vào trong mắt suốt ngày thì có thể nói là cô bé mới ra đời mang tên Nại Hà này không có một chút phiền muộn gì. Nàng có thể chạy theo một con bướm chơi đùa trong khe núi cả ngày, hoặc lặn xuống dưới đầm nước trêu chọc mấy con cá nhỏ dưới đầm, tiếng cười trong trẻo ngày nào cũng vang vọng trong khe núi.

Rất cục Geriferry cũng có thời gian bình tĩnh lại tu tập đấu khí. Nếu như nói ma pháp là kết quả của sự giữa tinh thần lực và ma lực thì đấu khí chính là kết quả của sự kết hợp giữa tinh thần lực và thể lực. Tu luyện đấu khí cũng chính là dùng ý niệm bức ép đấu khí của mình lặp đi lặp lại lưu chuyển dọc theo những kinh mạch cố định, trong quá trình này lực ý chí, cũng chính là tinh thần lực của mình sẽ được rèn luyện, tương ứng là thể lực cũng sẽ từ từ tăng lên.

Công pháp đấu khí khác nhau ảnh hưởng trực tiếp đến con đường vận hành của đấu khí trong cơ thể. Tốc độ vận chuyển và mức độ trôi chảy của đấu khí ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện, đồng thời công pháp tu luyện đấu khí bất đồng cũng liên quan đến việc người tu luyện sẽ nghiêng về phòng ngự hay là nghiêng về tấn công.

Đương nhiên, sự mạnh yếu của công pháp đấu khí cũng là điểm mấu chốt quyết định sức mạnh của người tu luyện. Có thể nói như vậy, nếu như người học công pháp đấu khí thấp kém, bất kể người chăm chỉ đến đâu cũng rất khó có thể trở thành một người mạnh.

Geriferry tu luyện đấu khí bá liên, trên đại lục rất khó có thể tìm ra công pháp đấu khí tốt hơn công pháp này. Vấn đề là gã công tử Geriferry trước đây tuyệt đối không phải một người chăm chỉ, vì vậy cũng không khó giải thích vì sao Geriferry có công pháp đấu khí đỉnh cấp nhưng cấp bậc đấu khí lại chỉ lên đến cấp năm tầm thường.

Bây giờ Geriferry rất mù mờ, bởi vì Nại Hà đang giúp hắn cải tạo kinh mạch để hắn có thể sử dụng được món quà nàng tặng hắn - một chút bản nguyên sức mạnh mà Nại Hà đã nói.

Bản nguyên sức mạnh là cái gì? Geriferry hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu như nói tinh thần lực là sức mạnh của ý niệm, vậy thì linh hồn lực chính là sức mạnh của ý thức, và từ một góc độ nào đó thì linh hồn chính là bản nguyên của một người. Chẳng lẽ bản nguyên sức mạnh chính là sức mạnh linh hồn của một người?

Trực giác của Geriferry cho rằng không phải như vậy. Ngày ngày linh hồn hắn bị thiêu đốt khiến linh hồn lực của hắn không ngừng tăng cường, không còn hoàn toàn mù tịt đối với linh hồn, nhưng hắn vẫn không thể dùng linh hồn lực phát hiện sự tồn tại của bản nguyên sức mạnh, cũng là nói, có thể bản nguyên sức mạnh không có một chút quan hệ nào với linh hồn lực.

Tóm lại Geriferry suy nghĩ đến mức đầu óc quay cuồng cũng không nghĩ ra được vấn đề, mà chuyện gì không thể nghĩ ra thì dứt khoát không suy nghĩ nữa, đây chính là nguyên tắc của gã Geriferry lười nhác.

Hắn ngồi xếp bằng trong lều bắt đầu vận chuyển đấu khí, nói ra cũng buồn cười, đây là lần đầu tiên hắn thử tu luyện đấu khí sau khi linh hồn đi tới thế giới này. Không phải hắn không muốn tu luyện, mà là trước kia toàn bộ tinh thần lực của hắn đều dùng để áp chế đau đớn do linh hồn bị thiêu đốt mang đến.

Trước tiên Geriferry xác định rõ con đường vận chuyển của đấu khí bá liên trong đầu, sau đó mới nhẹ nhàng chia ra một nửa tinh thần lực, dùng ý niệm điều khiển đấu khí vận chuyển dọc theo con đường này. Lập tức một lớp mồ hôi đã lấm tấm trên đầu hắn, sự đau đớn đến từ linh hồn bị thiêu đốt khiến khóe miệng hắn co giật. Không dùng toàn bộ tinh thần để áp chế đau đớn, cảm giác đau của hắn bị phóng đại lên mấy lần, việc tu luyện đương nhiên cũng thất bại.

"Lẩn lộn đầu đuôi!" Không biết từ khi nào Nại Hà đang chơi đùa bên ngoài đã xuất hiện trước mặt Geriferry, lúc này sắc mặt nàng tỏ ra lạnh lùng và cao ngạo không nhiễm khói lửa nhân gian.

Geriferry không phát hiện sự thay đổi trên mặt Nại Hà, hắn phát phát tay, "Nại Hà, đừng quấy rối nữa, đi bắt bướm đi!"

Nhưng Nại Hà không hề đi mà vẫn lạnh lùng nhìn Geriferry chằm chằm như cũ. Geriferry cũng biết, Nại Hà chưa bao giờ là một cô bé nghe lời, hắn ngẩng đầu lên, định đồ dành Nại Hà mấy câu để nàng đi ra ngoài.

Lúc này, Nại Hà lạnh lùng khiến Geriferry cảm thấy nàng có vẻ uy nghi bao quát chúng sinh.

Vì vậy, Geriferry mấp máy môi, chột dạ hỏi, "Vừa rồi ngươi nói gì nhỉ?"

"Ta hỏi ngươi, mục đích ngươi tu luyện đấu khí là vì cái gì?" Giọng nói của Nại Hà vẫn trong trẻo như cũ, vẫn thẳng vào linh hồn như cũ, nhưng giờ khắc này lại thiếu một chút gì đó. Geriferry suy nghĩ một chút, đứng đó là thiếu một chút tình người.

"Sức mạnh!" Geriferry cảm thấy lúc này mình giống như bị uy hiếp.

Nại Hà lộ ra vẻ mặt như cười như không, đồng thời tỏ vẻ châm chọc, tạo thành hai má lúm đồng tiền bên má.

"Cảm thụ một chút!" Nại Hà nói, cả hư ảnh thân thể nàng đều dung nhập vào trong thân thể Geriferry, sau phút chốc, Geriferry đã mất quyền không chế đối với thân thể.

Hắn không nói được gì, nhìn thân thể của chính mình đứng lên. Hắn có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh cuộn trào dâng lên khắp thân thể, quay cuồng trong thân thể hắn như nước thủy triều. Hắn cảm thấy ý thức của mình đều sắp bị sức mạnh này chôn vùi.

Hắn nhìn thấy mỗi một cơ bắp, mỗi một kinh mạch trên thân thể đều căng phồng, lần này lại không xé rách da dẻ. Hắn nhìn rõ nắm đấm phải của mình đâm thẳng vào vách đá cứng rắn bên cạnh. Một quyền này không hề có kỹ xảo gì, thậm chí cũng không hề nhanh, nhưng chính là một quyền như vậy đã khiến vách đá vỡ vụn, cả quả núi cũng khẽ rung lên. Khi đá vụn và tro bụi đã tan hết, vách đá cứng rắn phía trước Geriferry đã hiện đầy vết rạn, ở chính giữa những vết rạn này là một cái hang sâu đến năm mét.

Chỉ một quyền mà có thể có uy lực như thế, vậy mà nắm đấm của Geriferry lại không hề nhận được bất cứ tổn thương nào. Một lớp chất sừng màu xám bao bọc hoàn toàn cánh tay phải của hắn lúc này đang nhanh chóng biến mất.

Geriferry lập tức quyết định không cần phải dừng lâu gì nữa, sau này cứ ở luôn trong cái hang này.

Sau khi Nại Hà rời khỏi thân thể Geriferry, hầu như một quyền vừa rồi đã tiêu hao toàn bộ linh hồn lực, nàng lập tức biến thành bản thể chui vào trong mắt phải Geriferry.

Geriferry có thể cảm thấy một quyền này của Nại Hà vẫn chưa dùng hết sức, nhưng cho dù là như vậy, sức mạnh hắn vừa được cảm thụ đã vượt xa sức mạnh hắn thể hiện ra khi đánh chết gã Orc trong khe núi Vọng Nguyệt, cũng vượt qua sức mạnh của hắn khi đối chiến với Vitas. Đây chính là bản nguyên

sức mạnh Nại Hà để lại trong thân thể hắn.

Mạnh mẽ như thần, Geriferry chỉ có thể tổng kết về một quyền này như thế.

"Được rồi, bây giờ ngươi lựa chọn đi, dùng tinh thần lực tu luyện đấu khí, hay là dùng toàn bộ tinh thần lực áp chế đau đớn, tăng linh hồn lực, duy trì sự tồn tại của ta để ta cải tạo thân thể cho ngươi, để ngươi có thể sử dụng bản nguyên sức mạnh?" Một lát sau Nại Hà lại chui ra, chỉ có điều Nại Hà trước mắt Geriferry không còn là hình ảnh rõ ràng như trước, lần này Nại Hà chỉ có một bóng dáng mờ mờ.

Sau khi sử dụng một quyền đó, Nại Hà đã đi đến bên rìa tiêu tan.

Trái tim Geriferry nhói đau, ngay sau đó lại đập mạnh vì bản nguyên sức mạnh mạnh mẽ đó. Không có gì phải nghi ngờ, Nại Hà đã học được dụ dỗ từ trong trí nhớ của Geriferry, dụ dỗ khiến Geriferry không thể nào từ chối, bởi vì hắn chỉ cần chịu đựng đau đớn, những việc khác thì không cần để ý. Điều này rất phù hợp với nhân sinh quan không làm mà hưởng của Geriferry, hắn còn có lý do gì để từ chối?

Chỉ còn là một hình ảnh mờ ảo, Nại Hà im lặng đứng trước một đồng đá vụn. Thấy thế, Geriferry vội chạy tới, cẩn thận nhặt từng viên đá vụn. Bên dưới đá vụn là một cây hoa thủy tiên đã bị gãy nát.

"Nại Hà, đừng lo lắng, sang năm nó lại mọc lên thôi", Geriferry an ủi.

"Sang năm... Ta còn có cơ hội được nhìn thấy sao?" Giọng nói trong trẻo của Nại Hà tỏ ra thế lương đau buồn.

"Có, ngươi phải nghe lời ta và sẽ có thể nhìn thấy. Nào, để có thể nhìn thấy hoa thủy tiên sang năm, ngươi mau chui vào trong mắt đi", Geriferry dỗ dành.

Nại Hà do dự một chút, sau đó không cam lòng biến thành bản thể chui vào trong mắt Geriferry.

"Nhưng mà Nại Hà này, ngươi có thể nói với ta bao giờ ta mới có thể vận dụng bản nguyên sức mạnh hay không?" Geriferry không nhận được hỏi một câu.

"Ta không biết, ta không có khái niệm thời gian".

Geriferry trợn mắt ngồi bệt xuống đất, đột nhiên hắn lại muốn đi tu luyện đấu khí.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tương Ngưng Tương Vọng

Cuối cùng Geriferry vẫn phải cúi đầu trước bản nguyên sức mạnh của Nại Hà. Hắn thừa nhận, loại sức mạnh cuộn cuộn trong người như nước thủy triều đó đã mê hoặc hắn. Quan trọng hơn là Nại Hà cần linh hồn lực của hắn, hắn phải thỏa mãn nàng. Đây là lần đầu tiên hắn bắt kẻ hậu quả, bắt kẻ trả giá, cam tâm tình nguyện làm một chuyện mà có lẽ vĩnh viễn không thể nhận được báo đáp. Nếu như không sử dụng được bản nguyên sức mạnh chưa biết đó, có lẽ cả đời hắn đều không thể ra khỏi khe núi này. Nhưng hắn không suy nghĩ đến điều đó, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, vì Nại Hà, ta sẵn lòng! Chỉ đơn giản như vậy.

Nại Hà vẫn thường xuyên ra ngoài bắt chắp khuyên can của Geriferry, muốn chơi là chơi, muốn ăn thì ăn, tóm lại là nàng ngây thơ như một cô bé hoàn toàn chưa lớn. Điều này làm cho thỉnh thoảng Geriferry lại sinh ra ảo giác, chẳng lẽ sự uy nghi và băng lạnh trong nháy mắt lúc trước thật sự chỉ là hắn nhìn hoa mắt?

Bất kể ngây thơ hay là băng lạnh, bất kể tính cách nào mới thuộc về Nại Hà chân thực, trong lòng Geriferry rất rõ ràng một điểm, đó chính là Nại Hà muốn làm một con người, một con người thật sự tồn tại trên thế giới này chứ không phải một hư ảnh chỉ có ý thức. Bất kể là về mặt năng lực học từ người khác hay là việc bắt đầu biết lựa chọn khi ăn, tất cả những gì nàng làm đều là vì nàng muốn mình trở nên giống những người khác.

Bây giờ Geriferry chỉ cần tránh giai đoạn nguy hiểm khi hai con đã thú uống nước, thời gian còn lại hắn có thể đi lại thoải mái trong khe núi không kiêng nể gì. Mà hiển nhiên sau khi vào khe núi, hai con đã thú đều cảnh giác chú ý đến đối thủ, vì vậy đã coi thường sự tồn tại của một kẻ yếu ớt như hắn.

Để Nại Hà trở nên giống người thường hơn, để Cado ở phương xa có thể sớm chấm dứt những ngày tương tư đằng đẳng, Geriferry phải ra ngoài.

Hắn dùng kiếm chặt một gốc cây cứng rắn, làm một cây thương gỗ. Hắn bắt đầu tiến hành chương trình luyện tập đã gián đoạn nhiều ngày. Trong khe núi không có đài phun nước? Không sao, hắn tước vỏ cây buộc vào một cái hạt Nại Hà vứt đi rồi treo lên trên cây cho nó đóng đũa theo gió.

Geriferry lấy ra một quyển sách từ trong nhẫn, "Truy tinh kiếm thuật", đây là bộ kiếm thuật hắn vừa đạt được từ Alizée. Đương nhiên Geriferry luôn kiên định cho rằng đây không phải lừa gạt, đây là sự bồi thường trong phạm vi hợp lý.

Truy tinh kiếm thuật chú trọng phiêu dật linh động, sắc bén xảo quyết. Nói thật, điều này rất hợp với tư tưởng đen tối của Geriferry. Nhưng thân thể này của hắn sớm đã quen với trường thương cương mãnh, hơn nữa truy tinh kiếm thuật phải phối hợp với truy tinh đấu khí mới có thể phát huy uy lực của bộ kiếm thuật này.

Đã không thể tu luyện toàn bộ truy tinh kiếm thuật, biện pháp của Geriferry chính là dung hợp lẫn nhau, hấp thụ tinh hoa, loại bỏ thừa thãi. Không học nổi kiếm kỹ của truy tinh kiếm thuật, chẳng phải vẫn còn có bộ pháp huyền diệu hay sao?

Không sai, Geriferry nghĩ rất đơn giản, chính là dung hợp bước chân của truy tinh kiếm thuật vào thương thuật đã tu luyện tương đối vững chắc, sau này đối mặt với đối thủ mạnh mẽ, nếu mình không đỡ nổi thì vẫn còn có thể né tránh. Hơn nữa "cứng rắn" chưa bao giờ tồn tại trong quan điểm sống của Geriferry.

Cần phát huy ra khí thế sấm vang chớp giật của trường thương trong khi đang di chuyển với bước chân nhẹ nhàng, đây là một khó khăn rất có tính thách thức. Nhưng khó khăn lớn đến mức, chỉ cần có thời gian, chỉ cần có nghị lực là sẽ có thể vượt qua được.

Bị nhốt trong khe núi, cho dù Geriferry rất sốt ruột muốn ra ngoài, nhưng không thể không thừa nhận một điều là quả thật hắn có rất nhiều thời gian và nghị lực. Khi thời gian dài đến mức vô vị, tu luyện trở thành niềm vui duy nhất thì nghị lực và yêu thích cũng không có gì khác biệt.

Quá trình này buồn tẻ đến mức không thể dùng lời để diễn tả. Geriferry dựa vào thứ duy nhất đáng khen ngợi của hắn là khôn vặt để không ngừng sửa đổi và thí nghiệm.

Từ trước đến giờ Nại Hà không bao giờ chấp nhận cô quạnh, bất kể là ở trong mắt hay là biến ảo thành hư ảnh ra ngoài chơi đùa, nàng luôn có thể tìm được lý do vui vẻ cho mình.

Geriferry lấy vỏ cây bện thành dây và một mảnh gỗ, làm một cái xích đu cho Nại Hà ở trong rừng cây. Đây là một thành quả Nại Hà tìm thấy trong trí nhớ của Geriferry, bởi vì trí nhớ của Geriferry cho biết hắn thích nhìn những cô gái ngồi xích đu. Geriferry có thể thề rằng hắn đã quên mất điều này từ lâu lắm rồi, nhưng Nại Hà vẫn cứ tìm được. Sau khi tìm được, Nại Hà bắt Geriferry làm một cái xích đu cho nàng, mặc dù trực giác nói với Nại Hà rằng xích đu không có quan hệ gì với vỏ cây, nhưng đối với Nại Hà không hề có sức nặng thì chỉ cần có thể đu đưa được là được.

Ngày ngày Geriferry cảm trường thương, vừa đập bộ pháp truy tinh nửa lạ nửa quen vừa múa thương, thỉnh thoảng hắn dừng lại trầm tư suy nghĩ. Mỗi ngày sau khi ra ngoài, chuyện đầu tiên Nại Hà làm chính là dùng hai tay vốc một vốc nước tưới cho cây thủy tiên chỉ còn lại một đoạn thân khô. Đây cũng là phương pháp nàng tìm được trong trí nhớ của Geriferry: Hoa phải được tưới bằng nước.

Dưới đáy khe núi vốn đã rất ẩm ướt, ngày nào Geriferry cũng không nhìn được muốn nhắc nhở Nại Hà không cần lãng phí sức mạnh, có điều nghĩ lại, dù sao thủy tiên cũng có một chữ thủy, nói không chừng được tưới nhiều nước, nó sẽ sớm ngày đâm chồi nở hoa.

Quan trọng nhất là mỗi lần đi tới bên cạnh đầm nước, Nại Hà đều sẽ đứng yên một lát nhìn cái bóng hầu như không tồn tại của mình dưới nước. Nói theo kiểu Geriferry thì cái này gọi là đom đóm, nhưng làm sao hắn có thể nhẫn tâm chê trách lòng yêu cái đẹp của một cô bé chứ?

Sau khi tưới hoa, Nại Hà sẽ ngồi lên xích đu vừa đu đưa vừa ca hát cả ngày, hát đi hát lại, ca từ vẫn chỉ có mấy câu như vậy:

"Ngửi mùi máu thơm ta tìm được cung điện an hồn

Một cảnh tượng tan hoang với những âm hồn phóng đảng ca hát

Cây hương thảo màu đen vươn những cành dây leo uốn lượn

Linh hồn nhìn quanh, tín ngưỡng ánh trắng màu máu..."

Tiếng ca vẫn ai oán như lúc hắn nghe thấy trong mơ.

Nhưng Geriferry vẫn cảm thấy có khác biệt, hắn nghe thấy khi Nại Hà hát đến âm cuối, có một nhịp điệu vui vẻ thoáng xuất hiện trong lời hát.

Đây là một loại ước mơ, một loại hi vọng vô hạn đối với tương lai.

Thỉnh thoảng Nại Hà cũng dùng tiếng ca, ném vài cái hạt về phía Geriferry đang luyện thương, nếu Geriferry có thể may mắn đâm trúng một vài hạt thì Nại Hà sẽ dùng tiếng cười khuyến khích hắn.

Khiến Geriferry kinh ngạc nhất là năng lực lĩnh ngộ của Nại Hà quả thực là kinh người, nói nhẹ nhàng một chút thì chính là vượt xa hắn.

Bởi vì hắn tu luyện bộ pháp truy tinh không có kết quả, Nại Hà bảo hắn làm cái xích đu thứ hai, cái này là thuộc về Geriferry. Khi Geriferry vừa ngồi lên đã thấm hại ngã xuống, Nại Hà chớp chớp mắt rất không hiểu: Không lẽ ngồi xích đu cũng rất nguy hiểm sao?

Đương nhiên, sau khi bò lên, Geriferry liền lấy thêm vỏ cây gia cố xích đu của mình, như vậy xích đu sẽ không lo bị đứt, nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn cứ ngã từ trên xích đu xuống.

Nại Hà ngồi đu đưa trên xích đu, còn Geriferry thì đứng trên xích đu. Theo yêu cầu của Nại Hà, hai tay hắn còn không thể bám vào hai sợi dây hai bên, khi đó Geriferry cảm thấy đây chỉ là Nại Hà nghịch ngợm.

Nhưng sau đó, khi Nại Hà giờ một quả lên, ra hiệu cho Geriferry đang lao đảo đâm tới thì Geriferry đã hiểu. Đây là Nại Hà đang rèn luyện khả năng thăng bằng của hắn, đây cũng là vấn đề hắn không thể nào giải quyết từ khi kết hợp bước chân truy tinh với thương thuật, nhưng Nại Hà lại có thể giải quyết giúp hắn với một cái xích đu.

Đến lúc có thể đứng vững trên xích đu đang đu đưa, rồi đến lúc Geriferry có thể đâm nhát thương đầu tiên thì đã qua một tuần. Nhưng lẽ ra nhát thương đó nên đâm trúng trái cây trong tay Nại Hà thì lại đâm vào ngực Nại Hà.

Nại Hà không có thực thể, đương nhiên sẽ không cảm thấy đau, nhưng Nại Hà vẫn cứ cắn răng làm bộ làm tịch đau khổ khiến Geriferry ngã lộn cổ xuống, lúc này thì hắn đau khổ hơn Nại Hà nhiều.

Nhưng bất kể thế nào, Geriferry cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng đau đớn của Nại Hà, điều này khiến sau đó hắn không thể không cẩn thận đâm ra mỗi một thương. Nếu như đâm trúng trái cây trong tay Nại Hà, Nại Hà sẽ cho hắn một nụ cười, nếu như lại không cẩn thận đâm trúng người nàng, xin lỗi, nếu không muốn nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của Nại Hà thì người cứ tự giác ngã xuống luôn đi.

Dần dần Geriferry tìm được một số bí quyết, để chống lại đau đớn do linh hồn bị thiêu đốt, hắn không thể sử dụng toàn bộ tinh thần lực để khóa chết mục tiêu, thứ duy nhất hắn có thể dựa vào chỉ có linh hồn lực đang dần dần mạnh mẽ. Dùng ý thức để phán đoán, dùng ý thức kết hợp với quỹ đạo đu đưa của thân thể để tính toán quỹ đạo đu đưa của Nại Hà, đây là một cảm giác rất huyền diệu, dường như đã dẫn Geriferry tới một thế giới hoàn toàn mới. Trong thế giới này, tất cả đều là nước mênh mang, thời gian này chỉ có ý thức tồn tại. Khi hắn ý thức của hắn chạm đến trái cây trong tay Nại Hà, hắn sẽ toàn lực đâm ra một thương, ngay sau đó bên tai hắn sẽ vang lên âm thanh hoặc vui sướng hoặc đau đớn của Nại Hà.

Nại Hà đã dẫn Geriferry tới một thế giới hoàn toàn mới: Biển ý thức, đây là một thế giới mà ý thức chi phối toàn bộ. Còn Geriferry thì vừa mới bước chân vào ngưỡng cửa của thế giới này. Hắn biết, trong lúc hắn hoang mang, Nại Hà luôn có thể dẫn dắt hắn một cách rất tế nhị mà không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, nói từ góc độ này, nuôi một Nại Hà bây giờ chỉ biết ăn thật sự là rất có lỗi.

Từ ban đầu không ra đường nét gì đến lúc có dáng dấp sơ bộ, lại đến lúc hắn nhảy lên khỏi ván gỗ vẫn có thể đâm một thương xuyên qua ba trái cây Nại Hà tung ra, thời gian đã qua bốn năm.

Trong bốn năm này, dựa theo phương pháp tu luyện thương kỹ lão Khuê Nô cho hắn, Geriferry kết hợp với linh ngộ của chính mình đối với bước chân của truy tinh kiếm thuật, rốt cục hắn cũng có chút thành tựu. Đương nhiên thành tựu này là Geriferry tự mình phán xét cho mình, chưa được kiểm nghiệm trong thực chiến.

Bốn năm này, thủy tiên hoa nở hoa tàn, Nại Hà khi cười khi hát.

Hình như vẫn không có gì thay đổi, chỉ có một điểm khác là tiếng cười của Nại Hà đã nhiều hơn, trong tiếng ca của Nại Hà, nhịp điệu vui sướng không còn nằm ở âm cuối mà xuyên suốt cả ca khúc, còn u oán thì trở thành âm cuối khiến người nghe phải nhớ lại thật lâu.

Bốn năm này, bọn họ sống bên nhau, giúp đỡ nhau, chăm sóc nhau, ngủ cùng nhau mỗi đêm.

Nhưng lại không tâm sự.

Có lẽ, Nại Hà vẫn tâm sự bằng tiếng ca của mình, chẳng qua Geriferry nghe không hiểu mà thôi.

Khi hắn có thể nhảy lên đâm trúng hạt Nại Hà ném tới từ các phương hướng khác nhau (còn vì sao lại là hạt? Bởi vì quả đại trong khe núi đã bị hai người ăn gần hết trong khi lứa quả mới còn chưa chín), hôm đó, lần đầu tiên Nại Hà chủ động triệt hồi ngọn lửa thiêu đốt linh hồn Geriferry, còn Geriferry cũng lần đầu tiên cảm nhận được sự tồn tại của bản nguyên sức mạnh trong thân thể.

Toàn bộ tinh thần lực đều dùng để áp chế đau đớn, trước đây Geriferry đều dùng linh hồn lực để cảm thụ bản nguyên sức mạnh Nại Hà để lại trong thân thể hắn, còn lần này, khi không còn đau đớn, hắn dùng tinh thần lực để cảm ứng và đã cảm ứng được.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Sức Mạnh Của Ngư Ông

Tinh thần lực và linh hồn lực cộng lại chính là bản chất sức sống của một người, nếu như nói tinh thần lực đại biểu cho ý nghĩ và ý niệm của một người, vậy thì linh hồn lực chính là thứ quyết định sự mạnh yếu của ý thức người đó.

Sự khác nhau giữa tinh thần lực và linh hồn lực rất tế nhị, nhưng quả thật đây là hai thứ tồn tại độc lập, còn Geriferry thì rất may mắn vì có thể phân biệt hai thứ này một cách rõ ràng.

Chỉ cần linh hồn của một người không hoàn toàn khô kiệt hoặc tiêu tan, nó sẽ tự động khôi phục đầy đủ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mỗi lần Nại Hà rút lấy linh hồn lực của Geriferry, hắn lại chỉ cảm thấy ý thức của mình trở nên mơ hồ như mất thứ gì đó, nhưng sau đó alij nhanh chóng phục hồi như cũ.

Nhưng Nại Hà thì không được, không còn bản thể hoàn chỉnh, nàng chỉ có thể dựa vào căn cước linh hồn lực, hoặc trốn trong Tế đàn Thần miếu ngủ say giống như trước kia để bảo đảm ý thức của mình có thể duy trì tồn tại. Từ điểm đó mà nói, đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa Nại Hà với người thường bây giờ.

Mấy năm linh hồn bị thiêu đốt không gián đoạn khiến tinh thần của Geriferry luôn nằm ở trạng thái bị đè nén, việc tinh thần lực được vận dụng dưới tình trạng quá tải trong thời gian dài cũng gián tiếp thúc đẩy tinh thần lực của Geriferry lớn mạnh, đồng thời cũng khiến hắn thoát nhìn có vẻ chưa già đã yếu: Mái tóc vàng rực rỡ đã không còn vẻ bóng bẩy vốn có, thậm chí còn xuất hiện không ít tóc bạc. Gương mặt hắn mặc dù vẫn tuấn tú như cũ nhưng vẻ sa sút yếu ớt đã che giấu tất cả ánh sáng, hơn nữa hắn còn có hai con mắt một tím một lam hoàn toàn khác nhau, nhìn hình ảnh của chính mình trong đầm nước, đột nhiên Geriferry có một cảm giác thời gian đã dài như bãi bể nương dâu.

Hắn không biết mình đã xa rời thế giới, ở trong khe núi bao nhiêu ngày tháng, nhưng bây giờ, hắn cảm thấy cuộc sống xa rời nhân thế và bao nhiêu đau khổ hắn từng phải chịu đều trở nên không quan trọng vì bản nguyên sức mạnh.

Hắn nhắm mắt lại, dùng tinh thần lực cảm ứng toàn thân một lượt theo sự hướng dẫn của Nại Hà, cuối cùng hắn cảm thấy có một thứ khác thường ở mi tâm, hoặc nói cách khác, thứ này vẫn bị thân thể hắn bài xích theo bản năng.

Đây là một dấu vết màu xám hình giọt nước trong biển ý thức, cũng chính là linh hồn của hắn, hiển nhiên ngọn lửa thiêu đốt linh hồn cũng là công lao của nó. Geriferry có thể cảm ứng được dấu vết màu xám này nhưng lại không thể nhìn thấu, dù bám vào linh hồn nhưng nó lại tự thành một thế giới, nhìn sâu vào dấu vết này lại có cảm giác sâu sắc mà xa xăm. Geriferry không thể phát hiện trung tâm của bản nguyên sức mạnh này, không biết nó còn cách điểm cuối phạm vi cảm ứng của hắn bao xa.

Nhưng đối với Geriferry hiện nay thì việc này không quan trọng, quan trọng là hắn có thể sử dụng tinh thần lực để ép vô ngoại dấu vết màu xám này rung động như ngọn nước, sóng nước tràn ngập toàn thân hắn, cùng lúc đó, hắn cảm thấy mình tràn ngập sức mạnh.

Hắn dùng ý niệm bức bách càng nhiều sức mạnh bản nguyên từ dấu vết màu xám ra, trong tình trạng bảo đảm thân thể không bị sức mạnh này phá tan, tới cực hạn ý niệm của hắn có khả năng khống chế, hắn nhìn thấy rõ ràng toàn thân mình bị một lớp chất sùng xám xịt bao trùm. Sau đó hắn dùng hết sức đâm một quyền vào tảng đá bên cạnh đầm nước, cùng với một tiếng nổ, đá nứt, nước bắn tung tóe, mà khi bắn gần đến người hắn, toàn bộ nước đều bị lớp chất sùng màu xám này ngăn cản lại bên ngoài.

Nhìn tảng đá vỡ tan dưới chân, Geriferry hưng phấn cười to ba tiếng, khí thế hùng hổ tựa như trời là lão Đại còn bố đây là lão Nhị. Nại Hà bày ra vẻ mặt không chịu nổi rồi trốn ra thật xa.

Đúng vậy, làm sao Geriferry có thể không hưng phấn được? Sức mạnh của một quyền vừa rồi mặc dù còn kém một quyền đất rung núi chuyển khi Nại Hà sử dụng ngày đó khá xa, nhưng cũng vẫn sánh được với một quyền toàn lực của chiến sĩ cấp mười, còn có lý do gì để Geriferry không hài lòng?

Từ cấp năm đến cấp mười, đây là một bước nhảy vọt về chất. Mặc dù không thể thể hiện sức mạnh thực tế của mình bằng ánh sáng của đấu khí, nhưng đối với gã Geriferry luôn thích giả heo ăn thịt hổ thì đây lại là cách che giấu tốt nhất.

Thấp giọng mới là sự khoe khoang ở đẳng cấp cao nhất.

Chỉ cần tinh thần lực của hắn không suy kiệt, hắn sẽ có thể sử dụng sức mạnh bản nguyên dường như vô cùng vô tận này. Như vậy, khả năng chịu đựng của hắn trong chiến đấu sẽ lên tới một mức độ kinh người, không còn phải lo lắng vì chỉ có thể mạnh mẽ trong nháy mắt như trước nữa. Hơn nữa, cùng với sự tăng trưởng của tinh thần lực và độ kiên cường dẻo dai của thân thể, hắn sẽ có thể sử dụng nhiều sức mạnh bản nguyên từ dấu vết màu xám hơn, còn cái giá hắn phải trả về vụn chỉ là cảm giác đau đớn từ vết bỏng linh hồn.

Vừa nghĩ đến những điều này, tinh thần Geriferry lập tức sáng khoái, rất muốn ôm Nại Hà vào lòng hôn một cái. Khi hắn vừa có ý nghĩ này, Nại Hà đã trở lại thành bản thể như cũ rồi chui vào trong mắt phải hắn.

Sau phút chốc, linh hồn hắn lại bắt đầu bị thiêu đốt.

Không còn tinh thần lực chống đỡ, sức mạnh bản nguyên biến mất như thủy triều xuống, không kịp đề phòng, Geriferry đau đớn khé miệng co giật. Hắn dùng ánh mắt tà ác nhìn về hai đầu khe núi.

Ý nghĩa của ánh mắt này rất rõ ràng, bố sẽ khiến chúng mày đau khổ.

Không sai, từ lần đầu tiên nhìn thấy Chimera và rắn gà, Geriferry đã bắt đầu tính toán hai con dã thú này. Bây giờ sức mạnh mới hơi có thành tựu, đương nhiên hắn sẽ không tự đại cảm thấy mình có vốn liếng solo với bất cứ một con nào. Hắn biết rõ, ngay cả khi đã có sức mạnh cấp mười, hắn cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hai sinh vật cấp truyền thuyết này.

Đã không thể chiến đấu chính diện thì biện pháp còn lại đơn giản chính là traі cò mỏ nhau, ngư ông đắc lợi. Vấn đề là hai con dã thú này dường như đã đạt thành một thỏa thuận ngầm nào đó, chúng không bao giờ lang thang vào giữa khe núi, không những thế, ngay cả thời gian uống nước cũng đều chênh nhau mấy tiếng.

Có người thích chờ cơ hội, có người có thể bắt được cơ hội.

Còn Geriferry thì có khả năng tạo cơ hội cho chính mình.

Không lâu sau khi vào khe núi, Geriferry đã nghĩ ra phương pháp đối phó hai sinh vật truyền kỳ. Có lẽ lúc đầu phương pháp này của hắn vẫn có thể khiến hai con đã thù đánh nhau, tranh thủ thời gian đủ để hắn thoát khỏi khe núi, nhưng hắn tuyệt đối không có cơ hội ngư ông đắc lợi.

Nhưng trước giờ Geriferry chính là một người không có lợi không dậy sớm, đã mất công động não một phen thì phải tối đa hóa lợi ích, như vậy mới phù hợp với nhân sinh quan của Geriferry. Hơn nữa, Nại Hà cần linh hồn, đưa mắt nhìn cả đại lục, ngoài ác ma và rồng không lò mạnh mẽ, đâu còn có linh hồn nào mạnh mẽ hơn hai sinh vật này?

Mà Nại Hà cần cần nuốt linh hồn khi chúng vừa mới chết, linh hồn chưa kịp phiêu tán. Nếu như hai con đã thù này đánh nhau mà chỉ có một con bị chết thì Geriferry phải có sức mạnh để đối phó con còn sống sót, tranh thủ thời gian cho Nại Hà cần nuốt linh hồn con còn lại.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Geriferry ở lại trong khe núi một thời gian dài như vậy, chờ đợi đến lúc mình có thể vận dụng sức mạnh bản nguyên: Nại Hà cần lương thực. Mà hắn rất cục cựa cũng có sức mạnh để làm ngư ông. Hắn rất chờ mong, sau khi cần nuốt linh hồn và trưởng thành, Nại Hà sẽ mang đến vui mừng như thế nào cho hắn.

Đương nhiên, bất cứ chuyện gì cũng có bất ngờ, Geriferry cũng không dám nói có thể nắm chắc mười phần. Nhưng khi lợi ích lớn đến mức đủ hấp dẫn hắn, Geriferry sẽ có dũng khí để mạo hiểm.

Bắt đầu từ hôm đó, liên tiếp một tháng Nại Hà không hiện thân. Trong kế hoạch của Geriferry, Nại Hà mới là mấu chốt, mặc dù không cần nàng ra tay, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc Geriferry lấy danh nghĩa linh hồn để dụ dỗ nàng nghỉ ngơi dưỡng sức.

Ngày này rốt cục cũng đến. Đợi đến lúc rắn gà uống nước xong và đi về, Geriferry mang Nại Hà nhẹ nhàng đi đến cửa khe núi phía tây. Đến nơi cách cửa khe núi năm trăm mét, Geriferry đứng yên, kích hoạt thuật tĩnh tường trong mắt phải. Có thuật tính "ánh mắt u tối", ban ngày và đêm tối không có khác biệt quá lớn đối với Geriferry. Mục đích kích hoạt thuật tĩnh tường của hắn là để ánh mắt u tối và thuật tĩnh tường tổ hợp với nhau, như vậy hắn sẽ có thể nhìn xa hơn trong đêm tối.

Trong mắt phải của Geriferry, thế giới này vĩnh viễn là màu vàng tối đơn điệu. Cùng với vai trò của thuật tĩnh tường, thế giới màu vàng tối cũng trải rộng. Ở cuối thế giới màu vàng tối này là một vùng trũng, giữa chỗ trũng đó, rắn gà vừa đi uống nước về đang lưng quay về phía Geriferry, miệng không ngừng phun lửa.

Trong thời gian trước đây, Geriferry đã nhìn trộm cảnh tượng này rất nhiều lần. Hắn biết chỉ cần hắn bước thêm nửa bước về phía trước là rắn gà sẽ cảm ứng được sự tồn tại của hắn, nó sẽ lập tức dừng phun lửa và quay đầu lại. Hắn cũng biết ngọn lửa của rắn gà đang đốt cái gì.

Đó là hai quả trứng, hai quả trứng rắn gà kích cỡ khoảng ba mươi xen ti mét. Mỗi một lần nhìn thấy hai quả trứng này, Geriferry đều sẽ tham lam nuốt nước miếng. Những lúc thèm ăn món trứng rắn hoặc trứng hấp, hắn đều dẫn Nại Hà tới nhìn cho đỡ ngứa, hắn nghĩ trứng nướng nhất định sẽ có mùi vị rất đặc biệt.

Mỗi khi Geriferry đứng ở đây nuốt nước miếng, hai mắt Nại Hà sẽ phát sáng, nàng cũng nuốt nước miếng cùng hắn. Và lúc đó, Geriferry sẽ dùng ý thức nói với Nại Hà, ngàn vạn lần đừng có ý đồ gì với trứng rắn gà, cánh nướng ngon hơn trứng nướng nhiều.

Geriferry không biết vì sao rắn gà lại nướng trứng của chính mình, hơn nữa nướng một mạch liền mấy năm, hắn nghĩ chắc chắn không phải để khi ăn sẽ ngon miệng hơn. Rắn gà có cánh nhưng lại không bay cao được, có chân nhưng lại không chạy nhanh được, đương nhiên nhanh chậm ở đây là khi so sánh với con Chimera bên cửa khe núi đối diện. Đây cũng là nguyên nhân Geriferry quyết định đến trêu chọc rắn gà chứ không phải Chimera. Hắn nhất định không thể chạy thoát được Chimera có thể bay lượn bỏ nhào, nhưng không nhất định không chạy thoát được rắn gà chỉ có thể bay là là mặt đất.

Sau khi nhìn một lát, Geriferry dẫn Nại Hà quay về. Hắn đến đó chỉ là để xác định có phải rắn gà đang nướng trứng hay không, bởi vì điều này quan hệ đến kế hoạch kế tiếp của hắn. Mỗi một lần nướng trứng xong, rắn gà lại rơi vào một giai đoạn suy yếu. Nó sẽ lặng lẽ dùng cánh bọc trứng lại nằm yên tới bình minh, còn việc lúc này nó suy yếu thì chỉ là phán đoán chủ quan của Geriferry.

Khi toa sáng đầu tiên xuất hiện ở chân trời phía đông, cửa khe núi phía đông vang lên vài tiếng gầm thét, tuyên bố sau nửa canh giờ Chimera sẽ vào giữa khe núi uống nước. Geriferry lại dẫn Nại Hà đi tới chỗ hai người đứng lúc trước, tất cả diễn ra như tính toán của hắn, rắn gà đang "suy yếu" nằm ôm trứng ngái ngủ. Khi tiếng gầm của Chimera vang vọng cả khe núi, rắn gà chỉ hơi co người lại, thậm chí mắt nó cũng không thêm mở ra.

Không ngại phiền hà, Geriferry lại một lần nữa tỉ mỉ dặn dò Nại Hà một số chuyện cần chú ý, đặc biệt dặn dò nàng ngàn vạn lần không được có ý đồ với trứng rắn gà. Còn Nại Hà có nghe lời hay không thì chỉ cần nhìn vẻ mặt là biết: Hai mắt nàng phát sáng, đồng thời cố gắng làm động tác nuốt nước miếng, hơn nữa còn tròn mắt nhìn Geriferry với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Lúc này Geriferry chỉ có thể cầu khẩn trong lòng: Nại Hà, người phải nghe lời ta một lần.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Trúng Vỡ

Geriferry ổn định lại hơi thở, mặc dù cả kế hoạch đã được hấn lập đi lập lại cân nhắc trong đầu vô số lần nhưng khi thật sự đối mặt với loại sinh vật truyền kỳ mang tên rắn gà, Geriferry vẫn là không khỏi căng thẳng.

Hấn nắm chặt nắm đấm rồi vẩy tay về phía trước, Nại Hà lập tức lướt qua tuyến cảnh giới của rắn gà. Rắn vẫn cứ ngáp ngủ "yếu ớt". Chỉ tồn tại dưới dạng hư ảnh, Nại Hà không hề có dấu vết của tính mạng, đương nhiên rắn gà không cảm thấy sự tồn tại của nàng. Theo lời của Geriferry, Nại Hà, người bẩm sinh đã có tiềm năng làm một tên trộm.

Có điều sau khi bay mấy mét về phía trước, Nại Hà đã dừng lại, chớp chớp mắt nhìn Geriferry với vẻ khó hiểu. Hình như nàng muốn hỏi, không phải người nói hai người sẽ đi cùng nhau sao? Dựa vào cái gì mà bây giờ bắt một mình ta xung phong đánh trận?

Geriferry sốt ruột, vội dùng ý thức nói với Nại Hà, người đừng quậy nữa, đã nói rõ là người đi trước ta đi sau, mau tới dẫn nó đi ra chỗ khác, hai quả trứng nướng ta một người một.

Mặc dù Nại Hà rất nghi ngờ nhân phẩm của Geriferry, có điều cuối cùng nàng vẫn tiếp tục lên đường. Khoảng cách một ngàn mét tính ra cũng không xa, nhưng có lẽ Nại Hà quá sốt ruột vì quả trứng nướng nên tốc độ bay của nàng vượt xa tốc độ Geriferry quy định cho nàng, cũng là nói, nàng tới bên cạnh rắn gà sớm hơn Geriferry dự tính.

Geriferry bất đắc dĩ thoáng nhìn lại phía sau, Chimera còn chưa xuất hiện trong khe núi. Trong những ngày trước đây, có thể đây sẽ là một hiện tượng tốt, nhưng tuyệt đối không phải hôm nay.

Nại Hà lẳng lặng lơ lửng phía sau rắn gà, tò mò nhìn rắn gà đang ngủ say, sau đó ánh mắt nàng dừng hình trên đôi cánh rắn gà. Đây tuyệt đối không phải vì Geriferry nói với Nại Hà rằng mùi vị cánh nướng ngon hơn trứng nướng nhiều, mà vì dưới đôi cánh chính là hai quả trứng nướng mà nàng đã khát khao từ lâu.

Trái tim Geriferry như bị đè bởi sức nặng ngàn cân, khoảng cách giữa hấn và Nại Hà đã vượt qua phạm vi ý thức của hấn có khả năng truyền đạt. Hấn chỉ có thể cầu khẩn trong lòng, Nại Hà, người nhìn một chút, nhìn một chút thôi. Nhưng rốt cục Nại Hà vẫn không nhìn được, trong tầm mắt màu vàng tối của Geriferry, Nại Hà thò tay về phía cánh rắn gà.

Giờ khắc này Geriferry tức giận chỉ muốn chửi bậy. Hấn đã dặn dò bao nhiêu lần nhưng Nại Hà vẫn không nghe lời, hấn thật sự không nghĩ ra, một kẻ chỉ tồn tại bằng hư ảnh như một âm hồn, vì sao lại tham ăn như vậy?

Tay Nại Hà rốt cục chạm vào cánh rắn gà, đúng như Geriferry phán đoán, rắn gà lập tức mở mắt ra, quay miệng về phía Nại Hà. Sau phút chốc, một ngọn lửa hùng lực phun tới.

Mà Nại Hà lúc này không ngờ còn nhân hạ chớp chớp mắt với Geriferry vẫn đứng yên phía sau. Trong nháy mắt ngọn lửa phun tới sát người nàng, một dấu vết màu xám từ bàn tay đang chạm vào cánh rắn gà của Nại Hà bắt đầu lan ra toàn thân rắn gà.

Đây là cách thi triển phép thuật qua tiếp xúc. Vẫn còn bản năng chiến đấu, Nại Hà biết rất rõ, vì linh hồn lực còn quá yếu nên nàng chỉ có tiếp xúc đến thân thể rắn gà mới có thể thành công thi triển các phép thuật tiêu cực như chậm chạp, suy yếu lên người rắn gà mà nó không thể nào vô hiệu hóa được.

Sau phút chốc, thân thể Nại Hà biến mất giữa ngọn lửa hùng lực, mà khi nàng hiện ra thân hình thì thân thể nàng đã cách xa rắn gà mười mấy mét. Lần đầu tiên Geriferry được biết, thi ra Nại Hà cũng có thể dịch chuyển tức thời. Đồng thời hấn cũng rõ ràng, lúc trước là Nại Hà cố ý làm bộ, chẳng qua chỉ là để lừa hấn cho vui.

Cho dù sau khi thi triển pháp thuật dịch chuyển tức thời, thân thể Nại Hà đã suy yếu đến mức gần như trong suốt, nhưng rắn gà vẫn khóa chết bóng dáng Nại Hà. Nó giận dữ kêu to một tiếng, làm sao nó có thể buông tha âm hồn dám có ý định trộm cắp bảo bối của nó được? Nó đứng dậy, sang hai cánh ra. Bằng trực giác của một sinh vật truyền kỳ, nó cảnh giác dò xét âm hồn phía trước: Không hề có dấu vết rung động của sức mạnh, cũng có nghĩa đây là một âm hồn mới được oán khí chuyển hóa thành không lâu. Vậy thì nó chỉ cần một vuốt là có thể xé nát linh hồn yếu đuối này.

Trong lúc Nại Hà xoay người chạy về một góc tối mà tầm mắt Geriferry không thể với tới, rắn gà cũng lập tức nhảy lên đuổi theo. Cho dù đã trúng phép thuật chậm chạp của Nại Hà, nhưng tốc độ bùng nổ trong nháy mắt của nó vẫn nhanh hơn dự tính của Geriferry không ít. Một vuốt của nó hầu như lướt sát sau lưng Nại Hà.

Trên gương mặt Nại Hà lại khôi phục vẻ lạnh lùng ít thấy trước kia, tốc độ bay của nàng đúng bằng tốc độ đuổi theo của rắn gà. Mượn địa hình có lợi như cây cối, đá tảng, nàng khôn khéo luồn lách, vừa khiến rắn gà rất khó có thể thương tổn nàng, cũng làm cho rắn gà cảm thấy, hình như chỉ cần cố gắng thêm một chút là sẽ có thể phun lửa đốt âm hồn trước mặt thành tro bụi.

Tất cả mọi sinh vật đang chăm sóc con cái đều sẽ không dễ dàng rời khỏi con mình quá xa, đây là vấn đề rất thường tình. Hiển nhiên Geriferry sớm đã ngờ tới điểm này, cho nên hấn mới dặn Nại Hà nhất định không thể chạy trốn quá nhanh, phải dụ dỗ được rắn gà để tranh thủ thời gian cho hấn trộm trứng. Ở nơi ánh mắt Geriferry không thể nhìn thấy, Nại Hà chấp hành điều này tốt hơn nhiều so với dự tính của Geriferry.

Mặc dù giận dữ nhưng rắn không hề mất lý trí, nó vẫn chia một nửa cảm ứng tinh thần khóa chết cái ổ của mình. Mỗi khi Nại Hà dẫn nó ra khỏi phạm vi tinh thần có thể cảm ứng được là nó sẽ chấm dứt truy kích không hề chần chừ. Nhưng khi nó vừa định từ bỏ để quay lại thì Nại Hà lại rất vô si chạy tới.

Còn Geriferry, sau khi rắn gà biến mất khỏi tầm mắt của mình, hấn thậm cầu nguyện hơn mười lần trong lòng rồi vận tinh thần lực thúc giục sức mạnh bản

nguyên lan ra khắp toàn thân, ngay sau đó hắn chạy như bay tới sào huyết rắn gà như một mũi tên. Trong nháy mắt bóng dáng hắn biến mất khỏi khe núi, con Chimera cũng từ trên trời giáng xuống, đáp chính xác xuống bên cạnh đầm nước.

Vọt vào sào huyết của rắn gà, Geriferry không có tâm tình nhả nhạn quan sát như Nại Hà, hắn lập tức đưa tay ôm lấy hai quả trứng rắn gà, sau đó lập tức đặt hai quả trứng nóng bỏng xuống với tốc độ nhanh gấp đôi. Vội thổi mấy hơi vào lòng bàn tay, Geriferry cẩn thận ôm lấy một quả trứng, dùng tốc độ nhanh nhất trốn vào khe núi, còn một quả trứng nữa, đó là... của Nại Hà, cứ để cho chính nàng nghĩ cách.

Thực ra lúc Geriferry xông vào ổ của nó, rắn gà đã cảm ứng được rồi. Nó quyết đoán từ bỏ cuộc truy đuổi Nại Hà, vừa bay vừa chạy lao về sào huyết, vừa kịp phun một ngọn lửa về phía bóng lưng Geriferry vừa xuất hiện khi hắn quay người chạy, sau đó cái đuôi rắn thật dài hung ác quất về phía Geriferry. Hai hành động liên tiếp này diễn ra cực nhanh, rắn gà vẫn khỏe như vâm, nào có vẻ gì là suy yếu như Geriferry đoán chứ?

Ngọn lửa sau lưng khiến tóc Geriferry xoắn tít, còn sau lưng hắn thì như dựa vào một tấm thép nóng bỏng, cộng thêm quả trứng rắn gà nóng bỏng trước ngực, Geriferry cảm thấy không khí mình hít thở như có vô số đốm lửa. Mặc dù lớp chất sừng màu xám bên ngoài thân thể hắn đã ngăn cản đại bộ phận lửa nóng nhưng ngọn lửa vẫn thoải mái nướng chín sau lưng hắn qua lớp sừng mỏng manh.

Bất kể thế nào, đây tuyệt đối không phải kết quả trong kế hoạch của Geriferry. Hắn không có thời gian để ý đến sức chịu đựng của thân thể, dùng tinh thần lực điên cuồng thúc giục sức mạnh trong thân thể, lúc này thậm chí hắn còn có thể nghe thấy tiếng lộp da trên thân thể hắn nứt ra. Sau đó tốc độ chạy của hắn đột nhiên nâng cao gấp đôi, vừa vận tránh thoát cú quất đuôi nặng ngàn cân của rắn gà.

Còn Nại Hà thì theo sát phía sau rắn gà, lần này thậm chí nàng cũng không thèm nhìn quả trứng còn lại lấy một cái. Khi rắn gà quất đuôi về phía Geriferry, thậm chí nàng còn căng thẳng há miệng - đây là điều duy nhất nàng có thể làm cho Geriferry lúc này.

Con Chimera ở chỗ đầm nước phía trước cũng đã phát hiện, nó lập tức dang rộng hai cánh bay lên. Phía trước nó, một điểm đen đến gần nó rất nhanh, phía sau là rắn gà nổi giận lôi đình đang đuổi theo. Trong thời gian này, rắn gà lại hung ác phun ra mấy ngọn lửa về phía lưng Geriferry đang dần dần kéo gần khoảng cách, còn lớp chất sừng màu xám kỳ lạ sau lưng hắn đã hoàn toàn biến mất.

Được rồi, Geriferry thừa nhận sau lưng hắn đã hoàn toàn bị nướng chín, lúc này không ngờ hắn còn có thời gian thăm cầu nguyện trong lòng, hắn cầu khẩn Nại Hà ngàn vạn lần đừng cảm thấy hứng thú với tảng thịt chín trên người hắn.

Điều duy nhất làm hắn vui mừng là, truyền thuyết dù sao cũng là truyền thuyết, rắn gà vẫn không phát ra ánh sáng hóa đá để biến hắn thành một tảng đá.

Lúc này rốt cục hắn đã sắp đến gần đầm nước, nhìn con Chimera đang lơ lửng trên không trung gầm rú, bất cứ lúc nào cũng có thể lao xuống tấn công, Geriferry mắng thầm trong lòng: "Thằng kia, đối thủ của mày ở phía sau, mẹ nó, đừng có nhìn tao chăm chăm như thế nữa".

Có lẽ Chimera đã nghe thấy tiếng lòng của Geriferry, khi Geriferry mang theo ngọn lửa đang cháy bùng rực sau lưng chuẩn bị nhảy xuống đầm nước thì Chimera đã phát động tấn công, mục tiêu là ...Geriferry.

Giữa cái sống và cái chết, Geriferry đâu còn nhớ rằng thứ mình đang ôm trong lòng là trứng rắn gà, hắn vô thức ném quả trứng vào Chimera đang lao xuống. Chimera ba đầu dùng cái sừng nhọn hoắt trên cái đầu rỗng của nó húc thẳng vào quả trứng rắn gà đang bay lên. Vô trứng cứng rắn cũng vỡ tan dưới đòn đánh toàn lực của nó, rắn gà con đã sơ bộ thành hình còn không kịp phá trứng mà ra đã bị sừng rỗng của Chimera đâm nát bét.

Còn Geriferry, nhân cơ hội Chimera hơi giảm tốc độ, hắn nhảy xuống đầm nước ngay trước vuốt sắc của nó, nín thở lặn xuống đáy đầm. Ngay sau đó Nại Hà đang chạy phía sau rắn gà cũng biến mất, sau phút chốc nàng lại chui từ mắt phải Geriferry ra, nhả cái mũi xinh xắn ngửi ngửi, tiếp theo hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm sau lưng Geriferry, chỗ đó vẫn còn bốc khói xanh xèo xèo. Từ trong trí nhớ của Geriferry, Nại Hà được biết đồ ăn nướng chín sẽ ngon hơn nhiều.

Geriferry hoảng sợ hai tay quơ loạn, vừa há mồm đã sặc mấy ngụm nước. Hắn vội dùng ý thức cầu khẩn: Nại Hà, không được!

Lại nói đến tình hình bên trên, trong nháy mắt Chimera đâm nát quả trứng, ánh mắt rắn gà đã di chuyển đến trên đầu Chimera. Cái xác nát bét của con nó đang bị con Chimera dơ bản liếm vào miệng từng miếng một, sau đó nó phát ra một tiếng kêu thê lương hoảng hốt.

Trong lúc Chimera còn đang đau khổ vì lớp màng trứng dính đặc trên đầu thì rắn gà đã nhảy thẳng lên, cái đuôi cứng như thép của nó hung ác quất thẳng vào cổ Chimera.

Đòn tấn công bất ngờ này hầu như đã khiến Chimera sững sờ. Nó chưa bao giờ nghĩ tới việc phát sinh xung đột với rắn gà, hơn nữa song phương cũng cố gắng tránh xảy ra trường hợp có thể xuất hiện xung đột. Là hai loại sinh vật đứng đầu trong dãy núi Billious, chúng đều biết rõ mức độ khó chơi của đối phương, nhưng điều này không có nghĩa chúng sợ đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Tia Sáng Hóa Đá

Thực ra kẻ vẫn tránh xảy ra xung đột chỉ là Chimera, trí nhớ được truyền thừa vẫn luôn nhắc nhở nó tốt nhất là nên cách xa rắn gà một chút, đây cũng là lý do vì sao đòn tấn công đầu tiên của Chimera là nhắm vào tên nhân loại hèn mọn đang chạy tới chứ không phải kẻ có khả năng đe dọa lớn hơn nhiều là rắn gà. Nó chỉ muốn cho tên nhân loại to gan này một bài học, sau đó sẽ vô mộng bỏ đi.

Nhưng một đòn bất ngờ của rắn gà đã hoàn toàn bóp chết nguyện vọng tốt đẹp của nó. Trong bối rối, nó điều chỉnh thân thể thăng bằng, sau đó ba cái đầu gào thét phun ra một đám dịch a xít về phía rắn gà đã rơi xuống. Cùng lúc đó, rắn gà lại phun ra một ngọn lửa hùng hực về phía Chimera trên không trung.

Dịch a xít khiến lớp da rắn gà bốc lên một đám khói xanh, a xít thấm thấu qua lớp vảy ăn mòn thành những lỗ máu hình tròn. Còn ngọn lửa của rắn gà thì đốt sạch đám lông vốn đã không nhiều trên cái bờm sư tử của Chimera.

Triệt để xé rách da mặt, hai con dã thú vừa bắt đầu đã tiến vào trạng thái chiến đấu sống chết, kết quả này vượt xa dự tính của Geriferry.

Cuộc chiến kinh thiên động địa lan khắp cả khe núi, hoa cỏ cây cối trong khe núi trở nên héo rũ bị dịch a xít của Chimera, hoặc hóa thành tro bụi trong ngọn lửa cháy rực của rắn gà, điều này làm cho Nại Hà vừa thò đầu lên khỏi đầm nước lại quay sang nhìn Geriferry, tuy nhiên Geriferry đã dự đoán được tình hình, trước đó hắn đã đào cây hoa thủy tiên bảo bối của Nại Hà lên giấu vào trong hang.

Đương nhiên, Nại Hà không có một chút hứng thú nào với cuộc chiến đấu quyết liệt đang diễn ra, toàn bộ sức chú ý của nàng đều tập trung vào quả trứng rắn gà đã vỡ vụn xung quanh đầm nước. Nàng dùng ngón tay quệt một mảnh màng trứng dính đặc cho vào miệng liếm liếm và lập tức nhũn mảy, hiển nhiên mùi vị trứng nướng còn xa mới được ngon miệng như Geriferry đã mô tả.

Thoạt nhìn phương thức tấn công của Chimera chỉ có phun dịch a xít và lao xuống cắn xé, nhưng có quyền không chế không trung, phương thức tấn công của nó vẫn linh hoạt hơn nhiều so với con rắn gà vốn đã không thể được coi là chim. Mỗi lần rắn gà há mồm phun lửa, nó đều sẽ lập tức cất cao thân thể tránh ra ngoài phạm vi tấn công của ngọn lửa, mà sau khi ngọn lửa biến mất, nó lại lập tức từ trên cao đáp xuống, ba đầu bốn vuốt cùng tấn công, hoặc vỗ hoặc cắn, lần nào cũng khiến rắn gà phải mất một vài miếng thịt. Nếu như có đầy đủ thời gian thì nó còn rắc thêm một ít gia vị cho thân thể bị thương của rắn gà, cũng chính là một ít a xít phun ra khi bay lên cao.

Sau vài lượt như thế, hai cánh rắn gà đã hoàn toàn rũ xuống, điều này khiến nó chỉ có thể dùng hai chân để đỡ lấy thân thể khổng lồ, độ linh hoạt của rắn gà ngày càng giảm xuống. Sau mấy lần phun lửa liên tục không có kết quả, nó chỉ có thể chống mông lên thật cao, không ngừng quất cái đuôi rắn để tạo thành một chút đe dọa cho con Chimera thỉnh thoảng lại lao xuống.

Càng đánh càng mạnh, Chimera đã quên bém lời cảnh cáo trong trí nhớ được truyền thừa từ lâu. Lại một lần nữa lao xuống, nó không cần xé thân thể đã thủng lỗ chỗ của rắn gà mà phun một đám xít đậm đặc lên cái đuôi rắn gà. Lại là một đám khói xanh bốc lên, sau đó lớp vảy trên đuôi rắn gà bắt đầu bong ra. Bị a xít đậm đặc ăn mòn, những mạch máu nhỏ li ti trên đuôi nó bắt đầu đứt ra khiến rắn gà không thể không ngẩng đầu lên lần nữa, dùng ngọn lửa càng lúc càng yếu của nó để đối phó Chimera.

Trốn ở dưới nước chỉ thò đầu lên, nhìn đến đây, Geriferry không khỏi âm thầm sốt ruột. Nếu như rắn gà chỉ có sức mạnh ở mức này thì việc nó bị Chimera vờn chết chỉ là vấn đề thời gian, nhưng đây tuyệt đối không phải kết quả Geriferry muốn nhìn thấy. Kết quả lý tưởng nhất trong lòng hắn chính là hai con dã thú cùng chết, còn bây giờ kẻ phải chết chỉ là một mình rắn gà, Chimera chỉ bị một vài vết thương không hề đáng kể. Đối với Geriferry, đây tuyệt đối không phải hiện tượng tốt, điều này có nghĩa sau khi đối phó rắn gà xong, Chimera còn có thừa sức mạnh để khiến hắn bị ăn mòn thành một bộ xương, sau đó lại xé nát bộ xương này.

Nghĩ tới đây, Geriferry lập tức tính đến chuyện tìm cơ hội thoát khỏi khe núi này, nhưng Nại Hà sống chết cũng không đi. Nàng vẫn nhớ Geriferry đã hứa, đợi hai con dã thú đánh nhau xong, Geriferry sẽ nướng cánh gà cho nàng.

Nại Hà không đi, Geriferry tự nhiên cũng sẽ không đi. Nếu như phải bỏ Nại Hà lại thì hắn đã không chờ tới bây giờ. Hắn lấy cây thương gỗ đã giấu bên bờ đầm nước từ trước ra, bắt đầu đi thoáng nhìn Nại Hà, hắn đang chuẩn bị liều mạng.

Chimera lại lao xuống một lần nữa, chịu đựng ngọn lửa đã trở nên yếu ớt của rắn gà, ba cái mồm dữ tợn đồng thời cắn lên trên cổ rắn gà. Cái đuôi vốn đã rũ xuống của rắn gà đột nhiên vung lên quấn lấy Chimera còn chưa kịp bay lên cao, hai con dã thú quay cuồng cắn xé trên mặt đất. Trong trường hợp cận chiến, rõ ràng kẻ có thêm hai chân và hai cái mồm là Chimera sẽ có lợi hơn rất rất nhiều. Tuy nhiên sự thật lại không phải như vậy, mặc dù trên thân rắn gà đầy rẫy vết thương, nhưng lớp vảy cứng của nó đủ để cho phần lớn những đòn cắn xé của Chimera trở thành vô ích, còn ngọn lửa nó phun ra ở cự li gần lại khiến Chimera với thuộc tính có khuynh hướng lạnh khá là sợ hãi.

Cho nên sau khi vùng vẫy thoát được khỏi cái đuôi của rắn gà, Chimera lập tức bay lên cao. Trên người nó đã có một mảng lớn bị cháy đen, dầu còn có vẻ oai phong hùng dũng lúc trước. Điều này làm cho Chimera rất giận dữ, nó bay lên cao, gầm lên vài tiếng, sau đó nhanh chóng đánh tới rắn gà dưới đất, lần này nó phải triệt để giải quyết rắn gà.

Còn rắn gà thì cuộn đuôi vùng vẫy đứng lên, cái cổ máu thịt lẫn lộn, hai mắt nhắm lại, thoạt nhìn quả thật nó đã thở ra nhiều hơn hít vào.

Trong nháy mắt Chimera lao xuống tấn công rắn gà, Nại Hà đột nhiên giữ chắc Geriferry vừa bò lên khỏi mặt nước, chuẩn bị thừa cơ đánh lên Chimera lại.

Trong mắt Nại Hà, khi rắn gà nhắm mắt lại, mấy sợi lông vũ vẫn rũ xuống phía sau cái mào trên đầu nó đột nhiên dựng thẳng lên. Với ánh mắt u ám cộng thêm cảm ứng ba chiều, tự nhiên Geriferry cũng phát hiện hành động tế nhị này của rắn gà, có điều hắn thật sự không nghĩ ra, rắn gà đang vùng vẫy hấp

hỏi dựa vào cái gì để ngăn cản một đòn toàn lực của Chimera.

Đáp án được công bố rất nhanh.

Khi con Chimera lao xuống đến cách rắn gà mười mét theo đường chéo, rắn gà đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, hai mắt màu vàng sáng của nó lúc này biến thành màu đỏ kỳ lạ, hai vệt màu đen từ hai mắt bắn ra, sau khi hợp làm một trên không trung, chính xác bắn trúng Chimera lúc này đã cách nó chưa đến năm mét.

Sau đó con rắn gà lẽ ra phải rất mệt mỏi này đột nhiên tràn đầy sức sống, khéo léo nhảy sang bên cạnh, tránh thoát cú va đập của Chimera.

Một cơn sóng màu nâu nhanh chóng lan rộng từ chỗ bị vệt màu đen bắn trúng trên người Chimera đến khắp toàn thân nó. Lúc này trong đầu Chimera chỉ có sợ hãi, lần đầu tiên nó cảm thấy tính mạng của mình yếu ớt như thế, còn thân thể nó thì trở nên nặng nề, trở nên cứng đờ, sau đó không còn phản ứng gì nữa.

Thậm chí nó cũng không có cách nào thể hiện ánh mắt van xin của nó ra, cả người Chimera đã hoàn toàn bị hóa đá, biến thành một tảng đá cứng rắn, đập mạnh xuống chỗ rắn gà đang đứng lúc trước rồi vỡ tan thành nhiều mảnh.

Đây chính là khả năng thiên phú của rắn gà trong truyền thuyết, ánh sáng hóa đá.

Truyền thuyết lại được Geriferry chính mắt nghiệm chứng một lần nữa. Phép thuật nổi tiếng sánh ngang với phép "ngón tay chết chóc" đã lập tức cướp mất tính mạng Chimera, không hề uy danh hách phép thuật truyền kỳ của nó.

Geriferry vuốt mồ hôi lạnh trên mặt, thầm vui mừng vì lúc trước rắn gà đuổi hấn và Nại Hà đã không dùng ánh sáng hóa đá, nếu không hấn đã biến thành một đồng đá vụn từ lâu rồi.

Thắng bại thay đổi chỉ trong nháy mắt.

Trong nháy mắt Chimera vỡ thành đá vụn, Geriferry và Nại Hà cũng lập tức lên khỏi đầm nước, cấp tốc chạy đến chiến trường. Điểm bắt đầu là Geriferry thì chạy tới chỗ rắn gà, còn mục tiêu của Nại Hà thì là con Chimera đã biến thành đồng đá vụn.

Vẫn có câu "Kẻ thù gặp nhau cực kì đồ máu", đôi mắt đỏ của rắn gà khiến Geriferry hết sức kiêng kỵ. Lúc trước để đối phó với Chimera không ngừng lao xuống tấn công, rắn gà không thể không giả bộ yếu thế, dụ dỗ Chimera buông lỏng cảnh giác rồi cho nó một đòn trí mạng. Bây giờ đối mặt với kẻ đầu sỏ sát hại bảo bối của nó, một gã nhân loại yếu đuối, không cần phải nguy trang nữa, rắn gà lập tức giơ cánh lên, đồng thời quất đuôi về phía Geriferry đang chạy tới chỗ nó theo hình chữ S.

Nhìn rắn gà lập tức oai phong trở lại, Geriferry hoàn toàn không có dự định liều mạng với nó. Từ trong lòng, hấn cảm thấy kính nể con rắn gà biết già heo ăn thịt hổ này. Dựa vào bộ pháp huyền diệu, hấn chạy tới bên cạnh rắn gà, cẩn thận tránh thoát những cú quất đuôi hoặc phun lửa của nó. Thậm chí hấn cũng chưa hề đâm rắn gà một thương nào, hấn cũng không trông chờ cây thương gỗ này có thể tạo thành tổn thương cho thân thể cứng rắn của rắn gà. Mục đích của hấn chỉ là cuốn lấy rắn gà, chờ đến lúc Nại Hà cắn nuốt xong linh hồn của Chimera.

Đương nhiên, cảm ứng của hấn vẫn không rời khỏi mấy chiếc lông vũ phía sau cái mào của rắn gà, Geriferry thì, khi thấy mấy chiếc lông vũ này dựng thẳng lên, hấn nhất định sẽ nhảy lên trên lưng rắn gà. Hấn nghĩ rất đơn giản, nếu như rắn gà hóa đá cả chính mình thì thôi, xem như người lợi hại.

Nại Hà đứng yên giữa đồng đá vụn do Chimera biến thành, hai tay tạo thành một thủ thế phức tạp, sau đó linh hồn Chimera đã bắt đầu phiêu tán liền từ từ tập trung đến trên tay Nại Hà, biến thành một quả cầu ánh sáng màu trắng nhạt. Ở chính giữa quả cầu ánh sáng này có thể nhìn thấy một con Chimera xinh xắn còn đang đau khổ vùng vẫy và van xin. Sau phút chốc, hai mắt hoàn toàn biến thành màu bạc, Nại Hà nhẹ nhàng vuốt mũi, quả cầu ánh sáng trong tay biến thành một vầng sáng như nước chảy và bị năng hút vào mũi. Sau đó thân thể Nại Hà từ từ trở nên rõ ràng hơn.

Geriferry vẫn đang du đầu, đối mặt với rắn gà mạnh mẽ, mặc dù sức mạnh vẫn cứ không đủ, nhưng hấn không còn hoảng sợ như lúc trước bị nó truy kích, thay vào đó là sự tỉnh táo. Đương nhiên trong lòng hấn vẫn cầu khẩn Nại Hà nhanh chóng xong việc để chạy đến hỗ trợ, ý nghĩ này ngày càng mãnh liệt.

Lúc trước đánh nhau với Chimera, mặc dù rắn gà cố ý che giấu sức mạnh, nhưng những vết thương bị địch a xít ăn mòn và sự tiêu hao tinh lực cùng thể lực lại là sự thật không thể tranh cãi. Hơn nữa sau khi phát ra ánh sáng hóa đá, tinh thần nó đã gần như suy kiệt, vì vậy thoát nhìn những đòn tấn công của nó vẫn mạnh mẽ như cũ nhưng khí thế đã kém trước rất nhiều.

Sau khi Nại Hà chạy tới thi triển phép thuật "sức mạnh của rồng" và "nhanh nhẹn" lên người Geriferry, căn cứ nguyên tắc công bằng chính trực, Nại Hà liền tiếp thi triển mười loại phép thuật mặt trái lên người rắn gà, bao gồm suy yếu, chậm chạp, giả yếu, u ám, mệt mỏi, trúng độc, huyền âm, ảo ảnh, hỗn loạn, cuồng bạo. Geriferry vừa rồi còn đau khổ chống đỡ lập tức biến thành một con cá chạch trơn trượt, còn rắn gà sinh mãnh đã biến thành một bà già bước đi lảo đảo do ảnh hưởng của mười loại phép thuật mặt trái.

Đến đây, nhiệm vụ của Nại Hà xem như đã hoàn thành, nàng đứng yên bên cạnh, cúi đầu cau mày, vừa cắn nuốt linh hồn, hình như nàng đã có thể nhớ lại một chút gì đó.

Chương 70: Nại Hà Đập Trứng

Rắn gà bị thương khắp người khiến một loạt phép thuật tiêu cực rót vào thân thể và thần kinh nó nhanh hơn, thân thể nó bắt đầu thối rữa, trong tai nó không ngừng vang lên những tiếng sấm, đã chóng mặt hoa mắt, nó lại nhìn thấy hàng chục bóng người chạy nhảy xung quanh người nó, ngay cả tiếng kêu thê lương của nó cũng từ từ ít dần.

Lúc này rốt cục Geriferry đã xuất thủ, đúng vậy, bạn không hề đọc nhầm, là xuất thủ chứ không phải xuất thương. Mặc dù cây thương gỗ trong tay hắn được làm từ loại gỗ cứng rắn nhất trong khe núi nhưng vẫn không thể chịu nổi sức mạnh bản nguyên trong cơ thể hắn, cho nên hắn chỉ có thể xuất quyền.

Một quyền mang theo sức mạnh bản nguyên đủ để đâm vỡ tảng đá đập thẳng vào chân trái rắn gà, sau một tiếng rắc, rắn gà đập đôi cánh đã trở nên mềm yếu vô lực mấy cái, cả người lao đảo. Trong ánh mắt tức giận của Geriferry, nó không hề ngã xuống mà dùng cánh chống xuống đất, cùng lúc đó, cái đuôi rắn của nó lại quét tới, Geriferry khéo léo né tránh.

Rắn gà lắc lư thân thể, gian nan xoay người, còn quyền thứ hai của Geriferry lại rơi vào nơi tiếp giáp giữa cánh trái đang chống xuống đất và thân thể nó. Một quyền cực kì uy lực của hắn lún sâu vào trong người rắn gà. Nhưng độ mạnh mẽ của rắn gà đã vượt xa tưởng tượng của Geriferry, lần này rắn gà không chỉ không ngã xuống mà cả cánh trái đang chống xuống đất và cánh phải cùng nhau mở ra.

Nó muốn chạy trốn! Đây là phản ứng đầu tiên của Geriferry. Tuy nhiên lúc hắn vừa mới chuẩn bị bồi thêm một quyền vào chân trái rắn gà thì mấy chiếc lông vũ phía sau cái mào gà của nó lại dựng lên. Geriferry nhìn lại và lập tức hồn phi phách tán, phía trước cái đầu rắn gà chính là Nại Hà đang rơi vào trầm tư, hoàn toàn không phát hiện tình hình bất ổn.

Không thể nghi ngờ, rắn gà rất thông minh. Chỉ cần giết chết người phụ nữ trước mặt thì toàn bộ các phép thuật mặt trái đều sẽ biến mất.

Sau phút chốc, hai mắt nhắm chặt của rắn gà khẽ hé mở.

"Không!" Geriferry kêu lên một tiếng định nhắc nhở Nại Hà, nhưng Nại Hà vẫn không hề phản ứng. Hắn nhanh chóng nhảy từ bên cạnh rắn gà tới trước mặt nó để kéo Nại Hà ra, nhưng hắn biết mình tuyệt đối không thể nhanh hơn ánh sáng hóa đá, cho nên hắn lập tức xoay người trên không, nhanh chóng lui lại, đồng thời chặn ở trước mặt Nại Hà.

Giờ khắc này trong đầu hắn không hề nghĩ gì, hắn chỉ làm một việc: Xuất thương!

Giờ khắc này, hai mắt đã trở nên đỏ đậm của rắn gà cũng hoàn toàn mở ra, cùng lúc đó, ý thức Geriferry khóa chết cái miệng hơi mở ra của rắn gà. Một thương đâm ra như chớp, đây là một thương hắn đâm ra sau khi tụ tập toàn bộ tinh thần lực để thúc giục sức mạnh bản nguyên.

Trong nháy mắt hắn vừa đâm ra, cây thương gỗ đã nổ thành tro bụi, nhưng trên quỹ tích hắn đâm ra vẫn có một vết xám đậm thẳng về phía cái miệng hơi mở ra của rắn gà. Lúc này thân thể hắn nổ nứt, đúng vậy, nổ và nứt.

Tất cả kinh mạch và da dẻ đều nổ nứt tạo thành một đám mưa máu xung quanh thân thể Geriferry, đây chính là cái giá phải trả khi sử dụng sức mạnh bản nguyên quá độ. Thân thể hắn căn bản không chịu nổi sức mạnh khủng khiếp như thế, giờ khắc này, thậm chí hắn có thể nhìn thấy xương trắng trong màn mưa máu, hoặc nói cách khác, hắn chỉ còn là một bộ xương có dính thịt nát.

Nhưng hắn không chết, ý thức của hắn vẫn tồn tại, hắn vẫn cảm ứng được hết thảy mọi thứ xung quanh.

Sau phút chốc, rốt cục Nại Hà cũng bừng tỉnh. Nàng bay rất nhanh về phía Geriferry, nàng muốn kéo hắn ra.

Nhưng nàng có nhanh đến mấy cũng không thể nhanh hơn được ánh sáng.

Ánh sáng hóa đá đồng nghĩa với tử vong mới từ trong mắt rắn gà bắn ra, vết xám Geriferry đâm ra cũng bay chính xác vào trong miệng rắn gà.

Cái đầu rắn gà nổ tung, đồng thời ánh sáng hóa đá cũng xuyên thấu màn mưa máu phía trước Geriferry, bắn chính xác vào trên vai hắn.

Không còn có đầu, rốt cục rắn gà cũng ngã xuống đất. Sau khi co giật vài cái, cái đuôi nó từ từ thẳng ra, cả thân thể hoàn toàn mất hết sinh cơ.

Geriferry lại không ngã xuống, bị ánh sáng hóa đá bắn trúng, hắn vội dùng ý thức cầu cứu Nại Hà đã bay tới bên cạnh. Nhưng Nại Hà không thèm nhìn hắn, hoặc nói cách khác, hắn đã tưởng bờ. Từ đầu Nại Hà đã không định bay đến chỗ Geriferry mà bay đến bên rắn gà, đó là con mồi của Nại Hà.

Trong lúc Geriferry không ngừng thăm mắng Nại Hà lòng lang dạ sói vong ân phụ nghĩa thấy chết mà không cứu, Nại Hà đã hút được một vầng sáng màu vàng kim nhạt từ thi thể rắn gà, đây là một linh hồn rắn gà hoàn chỉnh.

Trong lúc Nại Hà cắn nuốt linh hồn rắn gà, Geriferry đã phát hiện vấn đề, hắn vẫn còn chưa chết. Thân thể hắn còn trong chảy máu, vậy mà lại không bị hóa đá, điều này ...thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Dần dần Geriferry cũng thấy yên tâm hơn. Nếu Nại Hà không thêm đề ý đến hắn thì chỉ có thể nói rõ trong một giờ nửa khắc hắn còn không chết được. Nếu như hắn thật sự có nguy hiểm đến tính mạng thì làm sao Nại Hà lại mặc kệ hắn được, bằng không lúc Vitas giết hắn, Nại Hà đã không hiện thân cứu hắn rồi.

Nghĩ tới đây, Geriferry lập tức nhìn về phía vai trái, nơi bị ánh sáng hóa đá bắn trúng. Trên mảng da nứt nẻ có một điểm màu nâu, từng cơn sóng màu nâu thỉnh thoảng lại ẩn hiện xung quanh điểm này, nhưng còn chưa kịp lan rộng thì đã bị một luồng sức mạnh thần bí trong cơ thể hút mất.

Geriferry vội dùng ý thức xem xét, chỉ thấy dấu vết màu xám hình giọt nước phía trên biến ý thức đang chậm rãi xoay tròn. Nó tạo thành một sợi tơ màu xám kết nối với vết nâu trên vai trái, năng lượng hóa đá do vết nâu phóng thích đều bị sợi tơ màu xám này hấp thu hết, cuối cùng truyền tới trong dấu vết màu xám.

Nhìn đến đây, tinh thần Geriferry đã thả lỏng. Sau khi đâm ra nhát thương mạnh mẽ đó, tinh thần lực của hắn sớm đã suy kiệt. Chỉ dựa vào ý chí để chống đỡ, rốt cục hai mắt hắn tối sầm, thân thể lắc lư ngã xuống đất.

Trước khi ý thức rơi vào trạng thái trống rỗng, hắn cảm ứng được Nại Hà đã cắn nuốt xong linh hồn, nàng vẫn không nhìn hắn mà bay về cửa khe núi phía tây, chỗ đó là ổ rắn gà, chỗ đó còn có ...trứng nướng.

"Vô lương tâm!" Trong bóng tối vang lên một tiếng thò dài!

Geriferry hôn mê ba ngày sau mới tỉnh lại, hắn không biết mình đã hôn mê bao lâu, khi chưa ra khỏi khe núi, thời gian không có ý nghĩa với Geriferry. Nhưng thời gian sẽ trở nên có ý nghĩa rất nhanh.

Hắn nhìn nước da toàn thân trắng mịn như trẻ con, lại một lần nữa cảm kích tổ tiên đã lấy cái dòng họ mang ý nghĩa gấp đừ hóa lành, chống tay nâng thân thể vẫn mới nhừ lên, quay đầu tìm bóng dáng Nại Hà.

Nại Hà đứng thẳng trước cây hoa thủy tiên ngoài cửa hang, quay lưng về phía Geriferry. Geriferry không nhìn thấy cái mông rất vảnh của Nại Hà, bởi vì dựa theo trí nhớ của Geriferry, Nại Hà đã biến ảo ra một chiếc váy dài sát đất màu trắng và mặc lên người.

Cả thân thể nàng không còn là một hư ảnh như trước mà được tạo thành từ sương mù mờ mờ, tựa như ảo mộng, càng thần bí và chân thực hơn.

Rõ ràng sang khi cắn nuốt hai mạnh mẽ, linh hồn lực của Nại Hà được bổ sung cực lớn. Bất kể đã nhớ lại thứ gì hay tìm lại được năng lực kiểu gì, ít nhất nàng đã hiểu được cách ăn mặc để mình trở nên xinh đẹp và chân thực hơn.

Lúc này Nại Hà cũng phát hiện Geriferry đã tỉnh lại, cho nên nàng nghiêng người thoáng nhìn Geriferry, điểm kỳ lạ là Nại Hà đang ôm một hòn đá trên tay.

Geriferry không hỏi vì sao Nại Hà phải ôm hòn đá đó, bởi vì hắn đã nhìn thấy quả trứng nướng lẽ ra đã bị Nại Hà nuốt vào bụng từ lâu lúc này lại hoàn hảo nằm bên cạnh chân Nại Hà. Trên vỏ trứng màu đỏ lửa còn có mấy vết xước rõ ràng.

Đáp án đã rõ, mấy ngày nay Nại Hà đang dốc hết sức lực đập trứng. Chỉ có điều mức độ cứng rắn của vỏ trứng đã vượt xa nhận thức của Nại Hà. Liên tiếp đập ba ngày, Nại Hà vẫn không thể ăn được trứng nướng bên trong.

"Không được, Nại Hà!" Mắt thấy Nại Hà lại giơ hòn đá lên, Geriferry vừa chạy vừa bò ra cửa hang, đề cả người lên quả trứng rắn gà, sau khi bảo vệ vững vàng quả trứng mới nói tiếp, "Nại Hà, đừng đập nữa. Quả trứng này là của ta, quả của ngươi không phải đã bị ngươi ăn rồi à?"

Nại Hà ngơ ngác nhìn Geriferry, hiển nhiên nàng còn không rõ, tại sao quả trứng nướng rõ ràng thuộc về mình đột nhiên lại trở thành của Geriferry.

Geriferry ngồi thẳng người lên, nhẹ nhàng chuyển quả trứng ra phía sau rồi giải thích cho Nại Hà: "Ngươi xem, chúng ta đã thỏa thuận mỗi người một quả trứng. Quả trứng lúc trước ta ôm đi đã bị vỡ, sau đó không phải ngươi đã ném thử sao? Cho nên quả trứng đó mới là của ngươi, còn quả này..." Geriferry vỗ vỗ quả trứng sau lưng, đặc ý nói: "Bây giờ thuộc về ta!"

Từ trong trí nhớ của Geriferry, Nại Hà biết hắn vẫn rất vô si. Nhưng Nại Hà tuyệt đối không nghĩ tới việc hắn lại dùng lý do vô si như vậy để lừa lấy của trứng của mình. May là Nại Hà chưa bao giờ nói lý với Geriferry, nàng lập tức bay tới sau lưng Geriferry, giơ hòn đá lên đập xuống quả trứng, miệng nói: "Đây là của ta".

"Nại Hà, đợi đã, ngươi nghe ta nói đã..." Geriferry chặn hòn đá Nại Hà sắp đập xuống, bắt đầu hứa hẹn với Nại Hà, "Ngươi đã ném thử trứng nướng rồi, mùi vị không hề lý tưởng, điểm này ngươi cũng biết. Ngươi xem, bây giờ chúng ta chỉ cần mang quả trứng nướng này ra khỏi núi là có thể đổi được hàng đồng tiền vàng. Có tiền vàng, chúng ta có thể ăn uống thoải mái, chẳng hạn như cá kim long chiên mềm, tôm xiên nướng vàng, lợn sữa nướng vàng..."

"Ta không thích ăn đồ nướng". Nại Hà đột nhiên đặt hòn đá xuống phản bác, hiển nhiên nàng vẫn còn ám ức với mùi vị của quả trứng nướng, bây giờ chỉ cần nghe thấy chữ nướng là nàng lại buồn nôn.

Geriferry sững sờ rồi lập tức hiểu ra, hắn xem như đã rõ ràng, đây là Nại Hà giả vờ đập trứng để dụ dỗ hắn mắc lừa... Chẳng lẽ sau khi hấp thu linh hồn, trí tuệ của Nại Hà đã tiến hóa?

Đối với Geriferry, không có tin tức nào xấu hơn tin này. Vốn hắn đã không làm gì được Nại Hà ngang bướng, hắn có thể tưởng tượng, trong cuộc sống sau này, có lẽ hắn sẽ bị Nại Hà đùa giỡn không ngừng vì lúc nào nàng cũng có thể biết được ý nghĩ của hắn.

Do cuộc chiến giữa hai con dã thú, toàn bộ sự sống trong khe núi đều bị hủy diệt, không còn hoa cỏ và cây ăn quả, không còn đồ ăn, cũng không còn xích đu, khe núi đã thật sự trở thành tuyệt cốc.

Nhưng Nại Hà lại tìm được niềm vui mới, nàng đứng soi bóng bên đầm nước, thỉnh thoảng lại biến ảo váy áo trên người, thỉnh thoảng còn trầm tư chốc lát.

Geriferry tìm được phần còn lại của cái đầu rắn gà, móc ra hai mắt gà đỏ như lửa, đi tới phía sau Nại Hà, đứng lại, nhỏ giọng gọi: "Nại Hà!"

"Ồ!"

"Chúng ta đi thôi!"

"Đi đâu?" Nại Hà quay lại nhìn Geriferry với vẻ không hiểu.

"Rời khỏi nơi này, rời khỏi dãy núi chết tiệt này, chúng ta ra ngoài". Lòng Geriferry đã lướt qua muôn núi ngàn sông, bay tới đô thị phồn hoa.

"Ra ngoài làm gì?" Nại Hà cúi người gạt nước, bóng nàng dưới nước từ từ tan ra trong sóng nước bập bênh.

"Ra ngoài, làm một con người thật sự!" Nói xong Geriferry đi đến hang núi, chỗ đó còn có cây hoa thủy tiên của Nại Hà.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Thị Trấn Ma

Trong ngôn ngữ cổ của thời đại kì tích, Ách Tề Á có nghĩa là "bị lãng quên". Và thị trấn Ách Tề Á tọa lạc tại phía đông dãy núi Billious, được bao quanh bởi dãy núi đông nam đế quốc Callan cũng từng bị lãng quên đúng như ý nghĩa của nó.

Thay vì gọi Ách Tề Á là một thị trấn, không bằng nói Ách Tề Á chỉ là một thôn trang hơi lớn một chút. Bốn phía được bao quanh bởi núi cao, nó cách thành trấn gần nhất cũng hơn một trăm dặm. Cộng thêm sơn đạo khó đi, dã thú tung hoành, thị trấn Ách Tề Á rất ít có liên hệ với ngoại giới, hầu như là một địa điểm tồn tại độc lập với thế giới bên ngoài. Điều này khiến người dân miền núi sống ở đây chân chất và cố chấp, bao đời nay họ vẫn sống ở trấn nhỏ an bình, điềm tĩnh và hòa nhã giống như thể ngoại đảo nguyên này, nam săn nữ dệt, tự cấp tự túc.

Nhưng tất cả những điều này đã thay đổi, đã biến mất vì một tin tức.

Nửa năm trước, một đội ngũ của những nhà mạo hiểm đặt chân đến trấn nhỏ này, điều này cũng không thể khiến thôn dân ở đây cảm thấy quá mức ngạc nhiên, ngược lại bọn họ còn rất vui mừng, điều này có nghĩa bọn họ có thể dùng các loại thảo sản miền núi đổi lấy muối ăn và hương liệu trong tay các nhà mạo hiểm, hoặc một món trang sức tinh xảo có thể khiến vợ mình vui vẻ trong thời gian dài.

Trên thực tế đây cũng là mục đích của đội ngũ mạo hiểm này. Bọn họ không ngừng đến các thị trấn miền núi xa xôi, đổi lấy dược liệu, xương thú trong tay họ, hoặc ngẫu pín của một loài động vật nào đó dù đã được sấy khô nhưng vẫn còn có tác dụng. Mà mục đích chính cũng là thứ này, phải biết các quý tộc hoang dã vô độ càng ngày càng trở nên suy kiệt, bất cứ lúc nào bọn họ cũng quan tâm đến loại ngẫu pín của loài thú không biết tên này.

Khi những người đàn ông ở đây được biết mớ pín thú rừng trước kia mình toàn dùng để khao đám chó săn lại có giá trị hơn cả số xương thú mình vẫn cất kỹ, bọn họ liền tha thiết yêu cầu đám nhà mạo hiểm vừa thu hoạch được rất nhiều ở lại thêm vài ngày, như vậy bọn họ sẽ có thể vào núi săn thêm một ít, mang về đổi lấy những món trang sức vợ con mình thích.

Đám nhà mạo hiểm cũng sẵn lòng ở lại nơi non xanh nước biếc này thêm một thời gian, để thời gian chờ đợi không quá nhàm chán, bọn họ bắt đầu đi tham quan trong phạm vi mười dặm xung quanh thôn trang. Trong một lần tham quan, bọn họ phát hiện một hang núi dưới chân một quả núi lớn.

Hang núi này đã tồn tại vài chục năm, trong mắt người miền núi ở đây, đây cũng chính là một hang núi tương đối sâu mà thôi. Người miền núi có sự cảnh giác tự nhiên với nguy hiểm, đồng thời có quan niệm tương đối nhạy đối với tiền tài, chưa từng có người nào nghĩ đến việc vào hang núi tìm hiểu cụ thể.

Sự thật chứng minh trực giác của người miền núi rất chính xác. Nguyên một tiểu đội chiến đấu tiêu chuẩn chín người của những nhà mạo hiểm chỉ còn lại ba người khi đi ra khỏi hang núi, hơn nữa người nào cũng bị thương. Bọn họ không hề giải thích bất cứ điều gì với các thôn dân nhiệt tình, lập tức rời khỏi trấn nhỏ này ngay trong đêm.

Từ đó trấn nhỏ này đã trở nên náo nhiệt, từng đội nhà mạo hiểm, tư quân của quý tộc, thậm chí cả các chiến sĩ hoặc ma pháp sư mạnh mẽ thích đọc lai độc vãng đều lũ lượt chạy tới. Đương nhiên còn có các thương nhân với khứu giác nhạy cảm, bọn họ mở quán rượu và nhà trọ trong trấn nhỏ, có thể nói thế này, bây giờ thị trấn Ách Tề Á mới thật sự được coi là một thị trấn.

Đương nhiên các cô gái ở thị trấn Ách Tề Á rất vui vẻ vì điều này, phải biết các cô gái trời sinh đã thích náo nhiệt và xa hoa. Còn những người đàn ông thì căng thẳng, bởi vì cứ vài ngày lại có người có vợ hoặc con gái bị đám nhà mạo hiểm đưa lên giường.

Mà nguồn gốc của tất cả mọi chuyện là do có một tin tức được truyền lưu trong đám nhà mạo hiểm: Ở chỗ sâu nhất trong hang núi gần thị trấn Ách Tề Á có một thành phố ngầm (Dungeon) còn sót lại từ thời đại của chúng thần.

Bất kể tính chân thực của tin tức này cao đến đâu, nhưng những nhà mạo hiểm chạy tới trước tiên toàn bộ đều ừ rả ra về, bởi vì trong hang núi này chẳng những có các loại sinh vật dưới đất mạnh mẽ mà còn có vong linh, thậm chí từng có người còn nhìn thấy ác ma (Devil).

Điều này càng dụ dỗ đám nhà mạo hiểm nô nức tìm tới, bởi vì những thứ chưa biết càng có thể khơi dậy dục vọng của mọi người.

Nhưng những nhà mạo hiểm háo hức nhanh chóng bị một sự kiện làm choáng váng.

Xung quanh trấn nhỏ bắt đầu có ma quỷ.

Đây là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, phải biết các tử linh pháp sư đã bị ép đến chỗ sâu trong vùng đất đen tối ở phía tây dãy núi Alques từ lâu rồi. Nhưng thật đáng tiếc, đây cũng là một sự thật, mỗi khi màn đêm buông xuống, xung quanh trấn nhỏ sẽ vang lên những tiếng kêu khóc chói tai của vong linh.

Khi trăng máu mọc lên, trấn nhỏ sẽ bị bao phủ bởi một màn sương mù màu xám, và những con zombie (cuồng thi) và skeleton (khô lâu) thì lang thang khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thị trấn.

Đương nhiên, những vong linh cấp thấp này chỉ khiến những nhà mạo hiểm cảm thấy kỳ lạ và kiêng kỵ chứ không phải sợ hãi. Bọn họ khởi xướng tấn công có tổ chức đối với đám vong linh. Sự thật cũng giống như bọn họ dự liệu, những vong linh cấp thấp này quả thật không chịu được một đòn.

Vấn đề là, đã là chiến đấu thì sẽ không thể tránh khỏi bị thương, cho dù chỉ là một vết trầy xước nhỏ trên da cũng khiến họ bị sương xám ăn mòn, thân thể bọn họ bắt đầu thối rữa với tốc độ mất thường thấy được. Mà cùng lúc đó, thần kinh của bọn họ cũng bắt đầu hỗn loạn, đầu óc vốn tỉnh táo của bọn họ trở nên cáu kỉnh, bọn họ... tất cả những người bị sương xám ăn mòn đều trở nên điên cuồng, gặp người là giết.

Skeleton, zombie, cộng thêm sương xám kỳ lạ, sự sợ hãi chưa biết lắng yên bao phủ cả trấn nhỏ. Những nhà mạo hiểm sức mạnh kém cỏi bắt đầu tháo chạy, còn một số nhà mạo hiểm sức mạnh cao cường hoặc còn trông chờ may mắn thì vẫn ở lại trong lữ điếm và quán rượu tại trấn nhỏ. Những người như vậy không nhiều, nhưng bọn họ đều là nhà mạo hiểm thật sự, bởi vì bọn họ đều rõ ràng một lý lẽ: Phú quý phải tìm trong nguy hiểm.

Sau một thời gian âm ỉ và hỗn loạn, trấn nhỏ lại trở nên yên tĩnh. Tâm tình những nhà mạo hiểm rất nặng nề, còn sau khi sự kiện vong linh xảy ra, những người dân gốc của thị trấn Ách Tề Á đã lập tức tụ tập đến phía dưới một sườn núi phía đông thị trấn, nơi này là chỗ ở của đại nhân Esra.

Esra là một thợ săn trung niên với tướng mạo tuấn tú, đương nhiên chỉ dựa vào tướng mạo và vũ lực thì Esra không xứng để những người miền núi kính trọng gọi là đại nhân. Chủ yếu là Esra còn là mục sư duy nhất của trấn nhỏ này, bất kể những người miền núi bị thương nặng thế nào, chỉ cần chữa tất thờ là Esra luôn có thể chữa trị được cho họ. Vì thế, trong trấn nhỏ Ách Tề Á không có quý tộc và quan chức, Esra là người có quyền uy nhất trên thực tế, cũng chính là đại nhân.

Tóm lại, trong những đêm trấn nhỏ Ách Tề Á bị vong linh tàn phá, những người miền núi trốn ở chỗ đại nhân Esra đều không hề bị tổn thương. Mà khi đám nhà mạo hiểm định tới đây tìm kiếm sự che chở, nghênh đón bọn họ là ngọn lao và mũi tên của mấy trăm người miền núi. Đại nhân Esra đã nói, nơi này không chấp nhận đề nghị được che chở của bất kì ai ngoài những người dân bản địa Ách Tề Á.

Thời gian này, lịch thần thánh đã được lật đến mùa đông năm 2016.

Ngày này, có hai người một nam một nữ đi từ tây nam dãy núi Billious về phía thị trấn Ách Tề Á.

Đây là một người đàn ông cao trên một mét tám lăm, hắn có một mái tóc dài ngang vai màu vàng trắng đan xen không hề bóng mượt, còn có một đôi mắt hoàn toàn khác nhau, mắt trái màu lam có đồng tử màu vàng sáng, còn mắt phải thì có màu tím yếu dị. Hình như có một loại ánh sáng thần thánh thỉnh thoảng lại lan từ mắt phải hắn ra cả khuôn mặt.

Giương mặt góc cạnh như đao chém của hắn mang vẻ bệnh tật yếu ớt, nếu như chú ý nhìn một chút, bạn sẽ phát hiện thỉnh thoảng khóe miệng bên trái của hắn lại khẽ nhếch lên, đây là một hành động rất có phong cách đàn ông, tuyệt đối không có ai nghĩ rằng hành động này lại là thói quen tự nhiên xuất hiện vì nội tâm bị gầy vò trong thời gian dài.

Hắn khoác một bộ da sói trên người, da dê trắng muốt căng mịn, sau lưng đeo một thanh kiếm hai tay thỉnh thoảng lại lấp lánh thánh viêm, còn hai tay thì nâng một gốc hoa thủy tiên sớm đã tàn lụi trong gió lạnh mùa đông.

Bên cạnh hắn là một người phụ nữ tuyệt mỹ, một mái tóc dài ngang hông và chiếc áo choàng màu tím sau lưng cùng nhau phiêu đảng. Trên hàng lông mi dài còn lấm tấm những giọt sương, một đôi mắt song suốt như nước mùa thu không ngừng thay đổi giữa màu bạc và màu đen, hai bên má mịn màng trắng muốt thỉnh thoảng lại xuất hiện sắc phấn hồng.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu xanh lam, một chiếc áo khoác da chồn chỉ có các tiểu thư quý tộc mới có thể mua được, một chuỗi dây chuyền mã não quý giá lấp lánh chói mắt trên cái cổ cao của nàng.

Nếu chỉ nhìn đến đây, người phụ nữ này rõ ràng là một tiểu thư quý tộc ung dung, sang trọng, rất có giáo dục, nhưng...

Nhưng hai má nàng không ngừng cử động, cái miệng xinh xắn toàn là dầu mỡ, còn có cái chân hươu nướng toàn là dầu mỡ đã trở nên đông cứng trong gió lạnh và đôi gầy da hươu dờ ờ đã hoàn toàn phá hủy hình tượng công chúa của nàng.

Không có gì phải nghi ngờ, người phụ nữ này chính là cô nàng Nại Hà lúc nào cũng muốn trở thành người xinh đẹp nhất, hiền thực nhất, nhưng lại không không chế được cơn thèm ăn. Còn người đàn ông bên cạnh nàng thì là Geriferry, sau khi rời khỏi tuyết cốc, bọn họ lại lặn lội trong dãy núi đủ ba tháng mới ra được đến đây.

Đương nhiên, cuộc sống hàng ngày của bọn họ cũng không đến nỗi quá vất vả, điểm này có thể thấy được qua cái chân hươu nướng trên tay Nại Hà. Phải biết trước kia đồ ăn trên tay Nại Hà luôn chỉ có trái cây chua loét hoặc những con sâu bọ vừa nhìn đã thấy buồn nôn. Từ điểm này cũng có thể thấy được, sau khi sức mạnh được nâng cao, Geriferry cũng khiến chất lượng cuộc sống của hai người được nhảy vọt về chất.

Lúc này Nại Hà đang đi bên cạnh Geriferry đột nhiên dừng lại, vứt bỏ cái xương đùi hươu đã không còn chút thịt nào, những giọt sương trên lông mi lập tức hóa thành nước mắt, nàng nhìn Geriferry ai oán: "Ta đói..."

Vừa nghe thấy câu này, hai chân Geriferry lập tức nhũn ra vì đói. Hắn đặt mông ngồi xuống mặt đất lạnh như băng, chứng minh hắn mới là kẻ thật sự đói đến mức không đi được nữa. Từ sau khi Geriferry săn được một con hươu con và nướng chín, Nại Hà từng thề không ăn bất cứ đồ ăn nướng nào chỉ ném thừa một miếng, và số đen của Geriferry đã đến.

Phải biết đó là nguyên một con hươu, theo kế hoạch, đây là đồ ăn ba ngày của Geriferry, và sự thật là sau khi Nại Hà thử một miếng liền giành lấy cả con hươu. Nàng ăn không nhanh, từng miếng một rất thực nữ, có điều nàng lại ăn không ngừng bất kể ngày đêm.

Từ đó, để thỏa mãn cơn thèm ăn hình như vĩnh viễn không có kết thúc của Nại Hà, Geriferry không thể không chạy khắp nơi săn bắt tất cả những sinh vật có thể nướng ăn, vấn đề rời khỏi dãy núi lại bị xếp xuống vị trí thứ hai.

Cứ thế, lộ trình một tháng bị bọn họ kéo dài thành ba tháng.

Bất kể thế nào, khi nhìn thấy thị trấn nhỏ của loài người dưới chân núi sau mấy năm trời rời xa nhân thế, Geriferry vẫn cảm thấy cực kỳ vui mừng. Hắn lại hứa hẹn với Nại Hà vô số điều hiện nay và có lẽ cả sau này đều không thể thực hiện được, sau đó rốt cục Nại Hà cũng vui vẻ ra mặt, nàng lại bắt đầu cất tiếng hát.

Geriferry lau mồ hôi lạnh trên đầu rồi đứng lên, hắn luôn cho rằng đồ Nại Hà nghe lời còn khó khăn hơn nhiều so với giết một con rắn gà. Giết rắn gà cùng lắm cũng chỉ chảy máu, nhưng Nại Hà thì không quan tâm đến lí lẽ, có chảy máu, chảy mồ hôi hay chảy thứ gì khác cũng đều vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thử Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 72: Ngụy Thánh Đồ

Lúc Geriferry đi tới trấn nhỏ đã là buổi trưa, không trung u ám không có ánh mặt trời, gió lạnh gào thét thổi tới làm những cây cối không còn một cái lá rung động lác lác, từng chiếc lá khô bị gió cuốn bay cùng bụi bặm trên con phố duy nhất của trấn nhỏ.

"Thoạt nhìn cảnh tượng này không giống như là một dấu hiệu tốt". Geriferry thêm nghĩ rồi nói với Nại Hà với cái đầu chứa đầy hình ảnh cánh gà nướng bên cạnh: "Nhớ kỹ nhé, không được để bất kì ai chạm vào thân thể người, bất kì ai!"

Đây cũng là điều phiền muộn của Geriferry, mặc dù thân thể Nại Hà biến ảo thành không khác gì người thật, nhưng chỉ cần người ngoài chạm vào người nàng là sẽ lộ tẩy. Dẫn Nại Hà không có thân hình thực thể đi lại trong nhân thế, muốn không bị người khác chạm vào là điều gần như không thể. Quan trọng hơn là cô nàng Nại Hà tham ăn này còn biến ảo ra một thân thể xinh đẹp như vậy, chỉ cần là đàn ông thì ai cũng muốn thừa cơ đụng chạm, còn đuổi Nại Hà vào trong mắt phải là điều Geriferry tuyệt đối không thêm cân nhắc.

Vừa bước vào trấn nhỏ, đầy đất là hài cốt và vết máu màu nâu có thể thấy khắp nơi, còn có đường phố vắng tanh, tất cả đều tuyên bố dự cảm lúc trước của Geriferry là chính xác. Sức mạnh đã tăng vọt, Geriferry không có một chút do dự nào, co chân đá bay một cái đầu lâu trên đường, hắn mang Nại Hà đi đến quán rượu duy nhất trong thị trấn.

Theo kế hoạch của Geriferry, dù sao thì trước hết cũng phải kiếm một bộ quần áo ra hồn. Nhưng hiển nhiên Nại Hà lại nhớ đến món cánh gà nướng của mình hơn, vì vậy Geriferry đành phải thỏa hiệp với Nại Hà lần thứ bao nhiêu không nhớ.

Quan trọng hơn là lúc này Geriferry mới phát hiện có vẻ như mình không có xu nào trên người. Hắn mới chỉ nghe nói có ăn quýt uống quýt chứ chưa bao giờ nghe thấy ai nói có thể mua quần áo mà không mất tiền. Mặc dù chỉ cần lấy ra bất cứ thứ gì trong nhẫn của hắn là đã đủ để hắn và Nại Hà ăn uống mấy năm, nhưng vốn quen thói đa hóa lợi ích, Geriferry không hề cho rằng trấn nhỏ thoạt nhìn tràn ngập hơi thở tử vong này có người mua thích hợp.

Khi Geriferry đẩy cửa quán rượu vẫn đóng chặt tất cả cửa chính cửa sổ, thoát nhìn như đã ngừng kinh doanh này, hắn mới phát hiện trong quán toàn là những nhà mạo hiểm đeo cung mang kiếm. Trang phục kỳ lạ của Geriferry lập tức nghehnh đốn ánh mắt cảnh giác của tất cả mọi nhà mạo hiểm, ánh mắt đó, ở, giống như nhìn một dã nhân, hoặc là một gã thần kinh. Phải biết bất cứ một người bình thường nào đều sẽ không mặc phong phanh như vậy trong những ngày lạnh giá thế này, hơn nữa hai tay hắn còn ôm một bịch đất đi khắp nơi nữa.

"Xem ra kén khách rồi. Để việc làm ăn được tốt hơn một chút, ông chủ có sẵn lòng cho chúng tôi thêm một cái bàn không?" Geriferry đều thêm đề ý người khác nhìn hắn thế nào, dù sao hắn cũng đến để ăn quýt mả. Sau khi chào hỏi chủ quán, hắn bước dịch sang bên cạnh để Nại Hà phía sau đi vào.

Giờ khắc này, tất cả những người đàn ông trong quán rượu nhìn thấy Nại Hà đều tròn mắt. Thậm chí bạn còn có thể nhìn thấy âm thanh bọn họ nuốt nước miếng và cổ họng chạy lên chạy xuống. Còn số ít các cô gái ở đây thì đồng loạt quay sang lườm người đàn ông bên cạnh mình.

"Việc này..." Ông chủ quán rượu là một ông già hói đầu, người già nhưng tâm không già, vốn ông ta định lập tức từ chối đề nghị của Geriferry, có điều sau khi thấy rõ hình dáng của Nại Hà, ông ta đã thay đổi thái độ theo bản năng. Vừa nói ông ta vừa đưa ánh mắt nhìn về phía vô số nhà mạo hiểm trong quán rượu, hiển nhiên trong giai đoạn đặc biệt này, ông ta đã đánh mất quyền làm chủ tuyệt đối của mình đối với quán rượu. Hoặc nói, bây giờ ông ta không còn là người định đoạt.

"Cô à này ở lại, người có thể biến đi rồi". Người nói chuyện là một kiếm sĩ trung niên trên mặt có vết sẹo đao, trên người mặc một bộ giáp da. Hắn tròn đôi mắt dưới hàng lông mày dựng ngược lên, quả thật có khí thế hù dọa người khác.

Nhưng Geriferry không sợ, nhà mạo hiểm phần lớn là một đám chiến sĩ và ma pháp sư cấp thấp, cấp trung phối hợp với nhau, rất ít có người có sức mạnh cao cấp gia nhập hàng ngũ nhà mạo hiểm. Chỉ cần sức mạnh lên tới cấp cao, bất luận là tiếp nhận quý tộc chiêu nạp để trở thành một tên hộ vệ hay là gia nhập quân đội đều dễ chịu và an nhàn hơn nhiều so với làm một nhà mạo hiểm vất vả lận lợi khắp nơi.

Bây giờ Geriferry tự nhận là có thể một mình đấu với một chiến sĩ cấp mười, cho dù đám ba nhà mạo hiểm này cùng tiến lên cũng không đủ để hắn coi trọng, cho nên hắn hoàn toàn không để ý tới kiếm sĩ mặt sẹo kia. Hắn đi thẳng tới trước quầy, đặt bịch đất với cây hoa thủy tiên chỉ còn lại gốc xuống, nói với ông chủ hói đầu: "Ông chủ, lấy hai đĩa cánh gà nướng, à không, ba đĩa". Hắn đã hạ quyết tâm trong lòng, tiền cơm bữa này lát nữa sẽ tính cho gã kiếm sĩ mặt sẹo kia.

Lúc quay đầu lại, hắn phát hiện ánh mắt mọi người trong quán rượu đều đã thay đổi, trở nên nóng rực như một người đi tới đường cùng đột nhiên gặp được cứu tinh. Geriferry cẩn thận nhìn quét một vòng, sau khi xác định ánh mắt bọn họ là nhìn hắn chứ phải nhìn Nại Hà bên cạnh, hắn lập tức quay đầu nâng cao âm lượng quát ông chủ còn đang chần chừ: "Năm đĩa cánh gà, mau lên!"

"Bất kể vị tiên sinh này ăn cái gì chúng tôi cũng mời". Một giọng nữ rất dịu dàng vang lên khiến Geriferry không đe dọa được ông chủ lập tức quay lại tìm kiếm theo hướng phát ra âm thanh, kết quả là hắn đã phải thất vọng. Đây là một nữ ma pháp sư tàn nhang đầy mặt, gương mặt bình thản, khí chất bình thản, chính yếu là ngay cả vóc người cũng rất bình thường. Điểm sáng duy nhất là chiếc huy hiệu hoa lan màu bạc trên áo choàng pháp sư màu lam của cô ta, phía trên huy hiệu còn thêu một ngôi sao vàng.

Hoa lan bạc, đây là huy hiệu chỉ pháp sư cao cấp mới có ở đế quốc Callan. Còn hoa lan bạc và một ngôi sao vàng có nghĩa là cao cấp sơ kì, cũng chính là pháp sư cấp bảy. Vì vậy cũng không khó giải thích tại sao trong khi những bàn khác đều chen lấn chật ních thì một mình cô ta lại độc chiếm một cái bàn. Ở bất cứ nơi nào, người có sức mạnh luôn được tôn trọng.

"Tha thứ cho sự mạo muội của ta, vị tiên sinh này, xin hỏi ngài có phải một thánh võ sĩ không?" Nữ ma pháp sư lại lên tiếng, câu này rõ ràng đã đại biểu tiếng lòng của tất cả mọi nhà mạo hiểm trong quán rượu. Lúc này Geriferry mới rõ ràng, ánh mắt nóng rực của bọn họ là nhìn thanh kiếm hai tay có mang thánh viêm hắn đeo sau lưng.

"Sao cơ?" Không biết bọn họ có dụng ý gì, Geriferry quyết định làm bộ không nghe rõ.

"Tôi nói là ngài có phải một vị thánh võ sĩ không? Bội kiếm của ngài..." Càng nói giọng nữ ma pháp sư càng nhỏ, đối mặt với một người đàn ông xa lạ, dùng khí của cô ta không hề tương xứng với sức mạnh.

Bây giờ Geriferry sợ nhất chính là có người sẽ nhận ra thanh kiếm này. Bản ý của hắn là đeo thanh kiếm này khoe khoang trong thị trấn heo lán này một phen để có thể bán được với giá tốt. Nhưng hiển nhiên những nhà mạo hiểm trong quán rượu chỉ nhìn ra tính chất của thanh kiếm này chứ không ai có thể nhận ra thân phận chủ nhân trước của nó.

Nhưng bất kể thế nào, bị người khác nhầm tưởng là một thánh võ sĩ, Geriferry vẫn chột dạ. Kết quả là hắn gặt đầu một cái rất khiêm tốn.

Hành động này lập tức khiến tiếng hoan hô trong quán rượu vang lên không dứt, hầu như tất cả mọi người đều đứng lên rời khỏi chỗ ngồi dựa vào tường. Không có ai còn hoài nghi thân phận giả thánh đồ của Geriferry, thánh võ sĩ luôn luôn trầm lặng mà không khoe khoang. Geriferry chỉ nhẹ nhàng gặt đầu một cái khi xác nhận thân phận, võ hình trung lại trùng hợp với điểm này.

Geriferry đâu sợ thân phận của mình có bị vạch trần hay không, hắn chỉ biết Nại Hà đã thêm ăn đến mức sắp nổi bão vì không thể chịu nổi nữa. Khi nổi bão Nại Hà sẽ tung đây phép thuật tiêu cực vào mặt những nhà mạo hiểm trong phòng, cho nên hắn vội kéo Nại Hà đi đến bàn của nữ ma pháp sư ở góc trong cùng.

"Đây là Nại Hà, em gái ta", Geriferry liếc nhìn một lượt rất uy nghiêm, sau đó nói tiếp, "Cô ấy không thích tiếp xúc với người lạ, nếu ai dám chạm vào cô ấy, ta bảo đảm sẽ chặt tay kẻ đó xuống nấu canh thịt mời các vị nhắm nháp miễn phí".

Tất cả những nhà mạo hiểm trong phòng và cả ông chủ hỏi đầu đầu vội gật đầu.

Thánh võ sĩ không bao giờ lạm sát người vô tội, chỉ trừng phạt những kẻ tà ác. Không ai cảm thấy lời nói không coi ai ra gì này của Geriferry có vẻ ngang ngược, bọn họ cho rằng đây mới là thái độ nên có của một thánh võ sĩ.

Geriferry vốn muốn nói Nại Hà là vợ hắn, có điều vừa nghĩ đến việc sẽ bị tất cả đám đàn ông trong phòng ghen ghét, có khả năng ngủ cũng ngủ không yên, hắn liền đổi ý nói là em gái. Như vậy chẳng phải tất cả đàn ông ở đây đều sẽ phải đến bờ đờ vị anh vợ tương lai này sao?

Sau khi ông chủ hỏi đầu bung năm đĩa cánh gà nướng tới với tốc độ nhanh nhất, các nhà mạo hiểm lập tức mỗi người một vị trí, có thể vì đã có vị thánh võ sĩ cứu tinh Geriferry này, bầu không khí đã không còn vẻ trầm lắng lúc trước và tiếng cười đùa đã huyền ảo hơn nhiều.

"Cô khẳng định bất kể chúng tôi ăn bao nhiêu cô đều mời?" Thấy Nại Hà vừa rồi còn đóng vai thực nữ đã vội vã cầm một cái cánh gà lên, Geriferry vội xác nhận lại với nữ ma pháp sư.

"Đúng vậy". Nữ ma pháp sư mỉm cười, rốt cục khiến Geriferry nhìn ra một chút mùi vị phụ nữ, "Còn nữa, tôi tên là Amie".

Geriferry đâu quan tâm cô ta tên là gì, hắn lập tức gọi ông chủ hỏi đầu vừa quay lại sau quầy: "Thêm năm đĩa cánh gà đóng gói!"

Có thể chưa từng gặp thánh võ sĩ nào thú vị như vậy, Amie lập tức che miệng cười khẽ.

Geriferry chỉ biết cơ hội không thể bỏ lỡ, bọn họ đã xem hắn như thánh võ sĩ cứu tinh thì đương nhiên hắn phải bóc lột bọn họ một trận từ tế trước khi thân phận bị lộ. Sau khi ăn hết một cái cánh gà trong ánh mắt nhìn chăm chăm của Nại Hà, hắn chỉ kiếm sĩ mặt sẹo: "Ngươi!"

Kiếm sĩ mặt sẹo lập tức chen tới đứng sau lưng Geriferry với vẻ mặt được yêu mà sợ, đầu còn điệu bộ vênh vao tự đắc lúc trước.

"Kiếm cho ta một bộ quần áo như người từ trong ra ngoài". Vốn Geriferry muốn nói cởi bộ quần áo trên người người ra, có điều vừa nghĩ hiện nay còn chưa tới lúc trở mặt, hắn lại quyết định vẫn nên thấp giọng một chút.

Mặt sẹo đầu dám có ý kiến, hắn lập tức vội vàng chạy ra ngoài.

"Xin hỏi, tại sao ngài lại đến thị trấn Ách Tề Á?" Amie rất hứng thú nhìn Nại Hà ăn cánh gà một cách rất văn nhả, đồng thời còn không quên thăm dò một chút vị thánh võ sĩ đột nhiên xuất hiện này.

"Ta tên là Gerry, đến từ đoàn kỵ sĩ hộ điện đại giáo đường trung ương đế quốc Menied. Ta dẫn em gái, ờ, cô ấy là một ma pháp sư, ra ngoài rèn luyện, không cẩn thận lạc đường trong dãy núi Billious. Cho nên các người đã nhìn thấy ta ở đây. Thực ra ta không biết đây là nơi nào". Nói dối là chuyện quá đơn giản đối với Geriferry, còn có tin hay không thì mặc kệ, dù sao bây giờ ngay cả cánh gà đóng gói cũng đã tới tay, hắn cần gì phải để ý.

"Ồ!" Đây là một loạt tiếng thở dài cùng lúc vang lên, từ đế quốc Menied đến đây hầu như phải đi ngang qua hơn nửa dãy núi Billious, những khó khăn trên đường không cần tưởng tượng cũng biết. Mà bọn họ có thể sống sót đi đến đây, trước hết chưa nói đến nhân tố sức mạnh, chỉ riêng lòng can đảm này đã đủ để cho đám nhà mạo hiểm thán phục. Hơn nữa nghe giọng nói, quả thật vị thánh võ sĩ này rất giống người của đế quốc Menied, vì vậy những nghi ngờ lúc trước gần như đã vơi bớt hơn nửa.

Amie nhìn Nại Hà ăn mặc rất lịch sự, lại nhìn Geriferry trong trang phục ăn mày. Hiển nhiên cô ta vẫn có không ít nghi vấn, có điều cô ta đủ thông minh để không hỏi ra. Các ma pháp sư rất giỏi quan sát và phán đoán, cô ta tin rằng chỉ cần qua tối nay là cô ta sẽ biết được đáp án mình cần.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Amie Khôn Khéo

"Ồ đây có chuyện gì vậy? Ý ta là giữa ban ngày vì sao đám nhà mạo hiểm các người đều tụ tập trong quán rượu này? Còn nữa, xương cốt đầy đất bên ngoài là chuyện gì?" Đã bị người ta vận hỏi xong xuôi, tự nhiên Geriferry phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình một chút.

Amie là loại người ngoại hình không được ưa thích nhưng lời nói nhỏ nhẹ lại tuyệt đối không bị người khác ghét bỏ. Sau khi cô ta kể lại một lượt những chuyện xảy ra tại trấn nhỏ, tất cả những gì cô ta trải qua và cả nghe thấy, thì trước mặt Nại Hà đã có thêm ba cái đĩa không.

"Vong linh!" Geriferry tổng kết chỉ với hai chữ. Như vậy không khó giải thích vì sao bọn họ nhìn thấy hắn lại giống như nhìn thấy cứu tinh. Mặc dù thánh võ sĩ không thể phóng thích phép thuật "Khu trừ tà ác" trên phạm vi lớn như thánh tế tự, nhưng đầu khí thần thánh của thánh võ sĩ lại có khả năng khắc chế trời sinh đối với đám vong linh bất tử, đồng thời đầu khí thần thánh có hiệu quả trị liệu rất tốt đối với loài người bị vong linh làm bị thương. Nếu như là một thánh võ sĩ cấp mười thì sẽ có thể thi triển một kỹ năng mạnh mẽ kiêm cả công lẫn thủ là "Thánh quang bảo hộ".

Lần này Geriferry thật sự chột dạ, đầu khí thần thánh có ánh sáng trắng, không phải là thứ gã ngục thánh đồ như hắn có thể nguy trang ra. Chỉ cần hắn vận đầu khí bá liên trong cơ thể lên là sẽ lộ tẩy. Nhưng hắn lại không muốn bỏ đi, chưa nói đến việc có người cung phụng ăn uống, vừa mới nghe thấy thành phố ngầm thần bí là hai mắt hắn đã phát sáng. Bây giờ hắn có thể nói là nghèo rớt mùng tơi không một xu dính túi, ngay cả một món vũ khí vừa tay cũng không có. Chưa cần quan tâm đến việc thành phố ngầm có của cải thần bí hay không, Geriferry vẫn tự tin vào bản lãnh kiếm tiền từ những đồng đội đã chết của mình.

Nghe tới đây, Geriferry vội dùng ý thức trao đổi với Nại Hà: "Nại Hà, đồ tham ăn nhà ngươi đừng có ăn nữa, ăn nữa là sẽ bị người khác nhìn ra đấy. Mau nói với ta, ngươi có thể biến ảo ra đầu khí thần thánh trên người ta hay không?"

Mặc dù nói như vậy nhưng Geriferry vẫn tỏ ra rất tự nhiên, hắn hết sức thận trọng cầm một cái cánh gà ngay dưới bàn tay dính đầy dầu mỡ của Nại Hà lên. Mặc dù số cánh gà này là Geriferry lừa được, nhưng mỗi lần hắn cầm một cái cánh lên trong ánh mắt của Nại Hà là hắn lại cảm thấy mình giống như một tên trộm.

Nại Hà rất nghe lời dừng lại, tay vẫn cầm một nửa cái cánh gà chưa gặm xong. Nàng hạ thấp tầm mắt trầm tư chốc lát, Geriferry biết, đây là Nại Hà đang tìm kiếm trí nhớ có liên quan đến đầu khí thần thánh trong đầu hắn.

Sau khi Geriferry căng thẳng nuốt hết cả cánh gà lẫn xương gà vào bụng, Nại Hà mở mắt ra, hai mắt lần lượt thay đổi từ màu đen sang màu bạc, toát ra ánh sáng thần thánh khiến tất cả mọi người đang nhìn nàng đều run rẩy một chút, giống như bị ngạt thở vì người khác bóp chặt cổ họng vậy.

Sau một giây, tất cả mọi người lập tức tỉnh táo lại, bọn họ cảm thấy sợ hãi từ sâu trong nội tâm, nhưng lại không biết phải sợ hãi cái gì.

Sau khi mở mắt ra, ý thức đầu tiên Nại Hà chuyển tới cho Geriferry là: "Ta vẫn đói..."

Geriferry nổi điên suýt nữa đập bàn nhảy dựng lên, hắn hung ác truyền một ý thức đến cho Nại Hà: "Ăn mau lên, ăn xong chúng ta bỏ chạy".

Lần này Nại Hà lại không vội vã gặm cánh gà: "Nếu như ngươi có thể sử dụng đầu khí thần thánh thì ta có thể ăn không ngừng đúng không?" Hiển nhiên đây mới là vấn đề Nại Hà đang quan tâm.

Nghe vậy Geriferry biết là còn có cửa, có điều hắn rất khó vui vẻ, bởi vì sau khi học được bắt bẻ và làm nũng, không có gì phải nghi ngờ, bây giờ con nha đầu chết tiệt Nại Hà này lại học được ép buộc. Geriferry cho rằng dùng từ ép buộc này là nhã nhặn lắm rồi, nếu nói một cách không khách sáo thì đây chính là thừa nước đục thả câu một cách trần trụi.

Có điều Nại Hà ép buộc hắn, tự nhiên hắn có thể ép buộc người khác trả tiền giúp hắn. Hắn lập tức vẫy vẫy tay gọi ông chủ hỏi đầu: "Ngươi còn bao nhiêu cánh gà ở đây?"

"Thưa đại nhân, bây giờ ở đây đang thế này, đồ ăn vốn đã thiếu thốn..." Nói tới đây, thấy ánh mắt Geriferry đã trở nên sắc bén, ông chủ hỏi đầu căng thẳng lau mồ hôi trên trán, vội vã sửa lại: "Cánh gà không còn nhiều, tôi bảo đảm sẽ để lại toàn bộ cho ngài. Đùi gà thì vẫn còn không ít, ngài xem..."

Geriferry lập tức vỗ bàn đứng lên, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người: "Bất kể là cánh gà hay là đùi gà, ta đều lấy hết". Rất mạnh mẽ, nói xong hắn nhìn một lượt, thấy không có ai phản đối, cuối cùng nhìn về phía Amie, ý hắn không thể rõ ràng hơn: Ngươi trả tiền?

Mặc dù Amie rất hi vọng nhận được sự giúp đỡ của vị thánh võ sĩ này, nhưng không có nghĩa cô ta sẽ để Geriferry bắt chẹt như một kẻ ngu trước khi sự thật chưa được chứng thực. Cô ta đứng lên, mỉm cười nhìn một lượt những nhà mạo hiểm trong phòng, nói với Geriferry rất có thâm ý: "Thánh võ sĩ đại nhân tôn kính, chỉ cần ngài có thể bảo hộ tính mạng của chúng tôi khi vong linh tập kích vào ban đêm, tôi muốn mỗi một người ở đây đều sẵn lòng chia sẻ hết thảy chi phí của ngài".

Vốn là Amie tuyên bố sẽ tự mình trả tiền, sau khi nói như vậy lại biến thành tất cả mọi người chia sẻ. Hơn nữa cô ta nói rất rõ ràng, chỉ khi ngươi có sức mạnh bảo vệ bọn ta, bọn ta mới trả tiền cho ngươi.

Vẫn nghe nói ngực to não bé, Geriferry cảm thấy lời này dùng trên người Amie quả thật cực kỳ xác đáng, bởi vì cô ta không có ngực, cho nên não nhất định phải rất to.

"Ta không dám hứa hẹn mỗi một người trong các ngươi đều sẽ nhận được sự bảo vệ của ta, nhưng chỉ cần các ngươi nghe theo sắp xếp của ta, ta bảo đảm sẽ hạ thương vong xuống mức thấp nhất". Geriferry nhân cơ hội giành lấy quyền chỉ huy, nếu buổi tối đám ô hợp này lao ra đánh nhau mỗi kẻ một góc thì hắn làm sao có thể trợ giúp hết được.

Thái độ trách nhiệm của Geriferry lập tức giành được sự đồng cảm của tất cả mọi người, bởi vì cho dù có một cường giả thánh vực ở đây cũng không dám bảo đảm có thể bảo vệ được an toàn của tất cả mọi người khi phải đối mặt với không biết bao nhiêu vong linh. Thái độ thấp giọng này của Geriferry lại khiến mức độ tín nhiệm của đám nhà mạo hiểm đối với hắn được nâng cao hơn. Đám nhà mạo hiểm vô ngực bảo đảm nhất định sẽ nghe theo sự chỉ huy của đại nhân Gerry. Đường nhiên những người phụ nữ thì không vô ngực, họ chỉ dùng ánh mắt đưa tình để tuyên bố thái độ của mình.

Quay đầu lại, Geriferry thấy Nại Hà đã bắt đầu tấn công đến đĩa cánh gà thứ năm, còn ánh mắt Amie nhìn Nại Hà đã biến thành kinh ngạc. Geriferry vội kéo Nại Hà lại, kêu lên với ông chủ: "Chuẩn bị cho ta một gian phòng sạch sẽ, ta cần phục hồi thể lực để chuẩn bị cho cuộc chiến đấu buổi tối". Đồng thời ánh mắt hắn quét qua, những nhà mạo hiểm ngồi trên đường đi phía trước hắn lập tức tự giác đứng dậy tránh ra một lối đi. Bọn họ vẫn nhớ, vị thánh võ sĩ đại nhân này đã nói nếu ai không cẩn thận đụng tới em gái hắn thì sẽ bị chặt tay nấu canh thịt.

"Thực ra quán rượu này đã không còn phòng trống nào. Nếu ngài không phản đối thì Nại Hà có thể ở cùng một phòng với tôi". Amie nói với vẻ rất chân thành.

"Ta nói rồi, Nại Hà không thích tiếp xúc với người lạ. Vậy thì phòng của ngươi sẽ thuộc về bọn ta, còn ngươi thì đến ở cùng những nhà mạo hiểm khác". Nói xong Geriferry không quan tâm Amie có đồng ý hay không, cầm gói cánh gà trên bàn lên, lại nhận lấy quần áo kiểm sĩ mặt sẹo đưa tới, sau đó cầm tay kéo Nại Hà lên lầu theo ông chủ hỏi đầu.

Đây là một gian phòng đơn khoảng hai mươi mét vuông, có một phòng tắm giản dị, đồ dùng sạch sẽ, ga trải giường trắng tinh và hương hoa lài thoang thoảng. Sau khi vào phòng, Geriferry khóa trái cửa phòng, đi vào phòng tắm thay quần áo. Không thể không nói mặt sẹo là một gã ngoại hình hung dữ nhưng tâm tư lại tinh tế, đồ lót hần mua đều được may bằng vải bông, một bộ quần áo, cộng thêm bộ giáp da nhìn có vẻ được làm rất cẩn thận, cuối cùng là một đôi giày làm bằng da trâu. Sau khi thay xong, Geriferry đã trở thành một nhà mạo hiểm thực sự. Nhưng đã hơn bốn năm không mặc quần áo, sau khi ăn mặc chỉnh tề, Geriferry cảm thấy rất không quen.

Lúc hần đi ra thì Nại Hà đang ngồi ngấu nghiêng trên giường, ga trải giường vốn trắng tinh đã dính đầy vết dầu mỡ. Geriferry tức giận vò đầu, có điều bây giờ hần không có thời gian dạy Nại Hà ý thức giữ vệ sinh trong cuộc sống hàng ngày, vội hỏi: "Nại Hà, ngươi đừng gạt ta, nếu buổi tối ta không thể phát ra thứ đầu khí thần thánh chết tiệt đó thì tất cả cánh gà đùi gà gì đó đều sẽ biến mất. Lúc đó ngươi lại phải ngoan ngoãn theo ta vào rừng núi hoang vu bắt chuột ăn".

"Bản nguyên sức mạnh là năng lượng tinh khiết, có thể biến ảo thành bất cứ hình thái năng lượng nào, cũng bao gồm cả loại hình thái năng lượng nông cạn gọi là đầu khí thần thánh này". Nại Hà vẫn không hề dừng ăn, chỉ dùng ý thức để xua tan nghi ngờ trong đầu Geriferry.

"Ta cũng có thể biến ảo ra chứ?" Geriferry vui vẻ trong lòng, nếu như mình có thể biến ảo ra đầu khí thần thánh bất cứ lúc nào thì sẽ có thể lừa ăn khắp thiên hạ.

"Linh hồn ngươi quá yếu đuối, căn bản không thể hiểu được bản chất của bản nguyên sức mạnh."

Câu này của Nại Hà khiến Geriferry mở hồ. Ý thức linh hồn hần quả thật không thể sử dụng bản nguyên sức mạnh, cho nên hần chỉ dùng tinh thần lực không chế bản nguyên sức mạnh. Theo lời Nại Hà vừa mới nói, chẳng lẽ phải dùng linh hồn lực để phân tích và không chế bản nguyên sức mạnh thần bí này mới là đúng đắn hay sao?

Mỗi một lần nghĩ đến bản nguyên sức mạnh kỳ lạ trong cơ thể đó, Geriferry lại đau đầu. Hần có quá nhiều chỗ không rõ, chẳng hạn như, vì sao mình bị trúng ánh sáng hóa đá của rắn gà mà không chết? Luồng năng lượng chết đó lại còn bị dấu vết màu xám đại biểu cho bản nguyên sức mạnh hấp thu...

Vì thế hần không chỉ một lần thăm dò Nại Hà, nhưng lần nào Nại Hà cũng chỉ trả lời hần với một câu duy nhất: "Ngươi không hiểu nổi đâu". Đương nhiên Geriferry biết cái gọi là ngươi không hiểu nổi đâu của Nại Hà không phải là Nại Hà không muốn nói, mà là Nại Hà không thể dùng những từ ngữ Geriferry có khả năng hiểu được để trả lời rõ ràng vấn đề này.

Lúc này có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên chấm dứt sự khổ não của Geriferry, hần thoáng nhìn Nại Hà, thấy Nại Hà tỏ ra không hề quan tâm, trong mắt chỉ có cánh gà, đành phải bất đắc dĩ đi mở cửa.

Không ngoài dự liệu, người đứng ngoài cửa chính là Amie.

Thấy Geriferry cố ý dùng ánh mắt háo sắc đánh giá chính mình, cô ta không hề tỏ ra đánh giá, ngược lại còn cười hào phóng: "Ta biết ngươi không hứng thú với ta".

Geriferry đành phải tránh đường cho Amie vào, dù sao nơi này cũng là phòng của người ta.

"Tôi tới lấy đồ đạc của tôi". Amie nói, ngẩng đầu nhìn thấy Nại Hà vẫn đang ăn không ngừng: "A..." Cô ta dùng một ngữ điệu thán phục để biểu đạt nghi vấn của mình.

"Nại Hà ăn rất nhiều, có điều may là ăn bao nhiêu thì dáng người vẫn không thay đổi, không sợ không lấy được chồng". Geriferry mỉm cười đánh giá Amie từ trên xuống dưới lần nữa, ý ở ngoài lời chính là, dáng người ngươi kém em gái ta quá nhiều. Hần thật lòng muốn làm Amie tức giận bỏ đi.

Amie hoàn toàn coi thường sự kỳ thị của Geriferry, cô ta lôi một chiếc bao da từ dưới gầm giường ra, sau đó lại lấy một cây ma trượng có khắc ký hiệu ma pháp phức tạp và được quấn quanh bằng những sợi tơ bí ngân, kéo mở cửa phòng nhưng không hề đi ngay. Cô ta mỉm cười kỳ lạ với Geriferry: "Tôi cảm thấy em gái ngài rất lạ".

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Vong Linh Tấn Công (Thượng)

Một giây sau, đột nhiên Geriferry hung dữ đưa tay bóp chặt cổ họng Amie rồi nhấc cả thân hình gầy yếu của cô ta lên khỏi mặt đất.

Cổ họng bị Geriferry bóp chặt, Amie chỉ cảm thấy trời đất tối tăm, ngay cả thở cũng không thở nổi, cô ta căn bản không thể điều động ma lực để phản kích. Mặt cô ta đỏ rực, hai chân cô ta vùng vẫy bắt đầu trở nên vô lực, mắt cô ta đã trợn ngược, cô ta cảm thấy ý thức đang dần rời xa mình.

Geriferry không giết Amie, người cứu cô ta là Nại Hà. Nại Hà không hề lên tiếng, cũng không hề truyền đạt bất cứ ý thức nào cho Geriferry, nàng chỉ đột nhiên chấm dứt hành động găm cánh gà, nhìn Geriferry. Điều này làm cho Geriferry biết, Nại Hà không muốn Amie chết.

Cho nên trong một khắc cuối cùng, Geriferry đã buông Amie ra. May mắn nhất về một mạng, Amie ngồi bệt xuống sàn nhà, vừa thở hổn hển vừa ho kịch liệt.

Geriferry cảm thấy vừa rồi mình quá kích động, nhưng nếu có lần sau, hắn vẫn sẽ làm vậy mà không để ý đến hậu quả. Đối với Geriferry mà nói, Nại Hà là một tồn tại đặc thù. Trong cuộc sống từng bước đi đến tuyệt vọng ở dãy núi Billious, Nại Hà vẫn làm bạn hắn. Khi hắn gặp phải nguy hiểm, Nại Hà đã sẵn sàng mạo hiểm ý thức có khả năng tiêu tan vĩnh viễn để cứu hắn. Trong những ngày sau đó, Nại Hà bất chấp tiêu hao sức mạnh linh hồn, cả ngày biến ảo ra thân hình làm bạn bên cạnh hắn. Cho dù vền vẹn chỉ là một bóng dáng, nàng cũng vẫn kiên định. Đây tuyệt đối không phải Nại Hà thích quấy rối như Geriferry nói, mà là Nại Hà có thể đọc được trí nhớ của Geriferry. Nàng biết Geriferry có thể chịu đựng bất cứ đau khổ nào hành hạ, nhưng lại không thể chịu được cô quạnh. Hết thảy những gì nàng làm chỉ là để Geriferry có thêm cảm xúc, giảm bớt một chút cô quạnh.

Mặc dù không phải Geriferry rất rõ ràng chân tướng việc Nại Hà không ngừng quấy rối, nhưng hắn chỉ có thể giải thích cho chính mình như vậy. Cho nên hắn tuyệt đối không thể để tồn tại bất cứ điều gì có khả năng đe dọa đến Nại Hà. Nại Hà bây giờ cho Geriferry một cảm giác giống như nàng là con gái hắn, ít nhất hiện nay là như vậy. Cho nên hắn để mặc cho Nại Hà quấy rối, để mặc cho nàng không ngừng ăn.

Geriferry đưa tay định kéo Amie dậy, Amie trừng mắt nhìn hắn không hề cảm kích, cố giữ không cho nước mắt chảy ra, lão đảo kéo hành lý ra cửa.

"Không được có bất cứ ý nghĩ nào đối với Nại Hà, bất cứ ý nghĩ nào!" Geriferry lại cao giọng đe dọa lần nữa đối với bóng lưng Amie đang đi xa dần. Quay đầu lại, Nại Hà vẫn không găm đuôi gà, nàng mở to đôi mắt long lanh nhìn Geriferry khiến hắn phải nổi da gà.

"Cảm ơn!" Giọng nói của Nại Hà đột nhiên trở nên rất cứng nhắc.

"Nại Hà..." Đương nhiên Geriferry không có bản lãnh của Nại Hà, bất cứ lúc nào cũng có thể biết trong lòng đối phương đang suy nghĩ gì.

"Ta biết, vừa rồi ngươi làm như vậy là vì ta. Nhưng mà, trong trí nhớ của ngươi không có phương pháp làm một người phụ nữ như thế nào", Nại Hà vẫn bình tĩnh nhìn Geriferry, nói với một loại khẩu khí không thể nghi ngờ: "Ta muốn học Amie cách làm một người phụ nữ như thế nào".

"Tốt!" Geriferry còn có thể nói gì? Đột nhiên hắn cảm thấy rất mệt mỏi. Vẫn trưởng thành dưới sự che chở của hắn, lần đầu tiên Nại Hà đưa ra ý nghĩ của chính mình, còn hắn lại không thể ngăn cản. Geriferry đi tới bên giường, ngẩng đầu ngồi dựa vào giường.

Đột nhiên Nại Hà vứt bỏ cái cánh gà trên tay, dựa vào trong lòng Geriferry. Giờ khắc này, Geriferry lại một lần nữa cảm nhận được nhịp tim đập của Nại Hà.

Lúc màn đêm buông xuống, cả thị trấn Ách Tề Á chỉ có ba điểm sáng đèn. Quán rượu là một, khách sạn đối diện với quán rượu là một, còn một chỗ là ở phía đông thị trấn.

Geriferry kéo Nại Hà ngồi vào chiếc bàn sát bên cửa sổ, còn đối diện bọn họ thì Amie vói về mặt bức bối. Đồ ăn trong tay Nại Hà rốt cục cũng đổi từ cánh gà thành đuôi gà. Nếu như bọn họ tiếp tục bị mắc kẹt ở đây thì tiếp theo rất có thể ngay cả đuôi gà cũng không còn.

"Nói đi, tình hình trong thị trấn như thế nào". Geriferry cảm thấy giận dữ một người phụ nữ thật sự rất ảnh hưởng đến hình tượng thánh vô sỉ của mình, hắn bắt đầu chủ động nói chuyện với Amie.

Amie cũng không phải một phụ nữ hẹp hòi, mặc dù trong lòng cô ta hận Geriferry găm chết, có điều vì tính mạng của mọi người trong quán rượu, cô ta vẫn phải lấy đại cục làm trọng.

"Ở đây chúng tôi có sáu mươi mấy người, trong khách sạn đối diện đại khái có hơn một trăm nhà mạo hiểm, còn chỗ đại nhân Esra ở phía đông thị trấn có hơn ba trăm người dân gốc của thị trấn". Amie trả lời đơn giản mà rõ ràng.

"Trong khách sạn đối diện còn có nhà mạo hiểm? Các ngươi không liên hợp cùng nhau à?" Geriferry hơi kinh ngạc, nhà mạo hiểm là một đoàn thể rời rạc, nhưng thường thường mỗi khi gặp phải nguy hiểm, bọn họ lại sẽ ra tay tương trợ, đoàn kết cùng nhau chống lại kẻ thù.

"Bọn họ là người của liên minh Diack". Amie thở dài một hơi, về mặt tỏ ra bất đắc dĩ.

Geriferry lập tức hiểu ra. Ở phía đông dãy núi Alques, ngoài một liên minh thần thánh lớn với thành viên là các quốc gia, trên thực tế còn tồn tại rất nhiều liên minh nhỏ mang tính chất tư nhân và đoàn thể. Hễ là nhà mạo hiểm từng tham gia chiến tranh mùa đông ở thành Diack đều sẽ nhận được một chiếc huân Chương tượng trưng cho thị dân vĩnh dự của thành Diack, điều này cũng có nghĩa người đó đã gia nhập liên minh Diack. Sau khi cuộc tấn công mùa đông của lũ Orc kết thúc, bọn họ rời khỏi thành Diack, nhưng chỉ cần gặp phải khó khăn, những người khác trong liên minh Diack đều sẽ giúp đỡ vô điều kiện.

Mà đồng thời những nhà mạo hiểm gia nhập liên minh Diack này cũng vĩnh viễn xem thường những nhà mạo hiểm không gia nhập liên minh. Bọn họ cho

rằng một người không chịu chiến đấu vì đại lục, vì dân tộc sẽ không có một chút chính nghĩa nào, những người đó không xứng làm nhà mạo hiểm

"Tại sao bọn họ lại có nhiều người đến đây như vậy? Chẳng lẽ mùa đông năm nay không cần thủ thành à?" Geriferry nghi hoặc, cái tên Diack làm cho hắn nhớ tới tiểu ác ma Alizée, làm cho hắn nhớ tới Lich Zuma thần bí khó lường, làm cho hắn nhớ tới lão Khuê Nô vẫn hiện ngang khi đối mặt với rồng bạc Laura, vẫn tự tin xuất quyền với rồng bạc Laura, làm cho hắn nhớ tới ông bố hắn còn chưa từng gặp từ khi linh hồn hắn đi tới thế giới này... Có lẽ ông ta cũng có một chiếc huân Chương như vậy!

Geriferry cảm thấy máu trong người mình đột nhiên sôi trào lên, hắn muốn đi theo con đường phụ thân hắn từng đi qua, hắn cũng muốn đứng trên tường thành cao vút của thành Diack, dương danh thiên hạ trong tiếng kêu rung trời. Hắn muốn xem xem một người phụ nữ như thế nào có thể khiến phụ thân mình tự hủy tiền đồ, vứt bỏ vợ con, thậm chí vứt bỏ cả gia tộc.

"Năm ngoái đám Orc đã xảy ra ôn dịch, đến tận bây giờ vẫn còn đang phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Nghe nói chúng bị chết quá nửa, hiện nay đâu còn có tinh lực đến tấn công thành Diack". Amie nhìn Geriferry với ánh mắt như nhìn một tên ngốc, có điều nghĩ đến việc hắn đã xa rời nhân thế, bốn ba trong đây núi Billious thời gian rất lâu, nàng cũng hiểu tại sao.

"À..." Geriferry cười ngượng ngùng, nhún vai với Amie: "Cô biết đấy..."

"Tôi biết".

Hai người nhìn nhau, hiểu nhưng không nói ra.

"Dân gốc ở phía đông thị trấn từ chối thu nhận nào nhà mạo hiểm nào, bọn họ được đại nhân Esra bảo vệ, hiện nay không nhận được bất cứ tổn thương nào". Không đợi Geriferry thăm dò, Amie đã nói ra trước.

"Vì sao từ chối? Còn nữa, vị đại nhân Esra đó rất lợi hại à?"

"Bọn họ cho rằng chính những nhà mạo hiểm đã mang tai nạn tới thị trấn Ách Tề Á". Còn Esra lợi hại hay không thì Amie không muốn nói, bởi vì có mười mấy nhà mạo hiểm trung cấp đã chết dưới thanh kiếm gỉ của Esra, trong đó cũng có cả anh trai cô ta.

Geriferry gật đầu, chính hắn cũng cho là như vậy. Có điều vị đại nhân Esra kia thì có vẻ kỳ lạ, hoặc là ông ta có sức mạnh ngăn cản vong linh, hoặc là chính là vong linh có quan hệ với ông ta. Chỉ có hai cách giải thích này mới có thể lý giải vì sao người dân thị trấn không bị tấn công.

Đương nhiên, hiện nay không phải lúc suy nghĩ vấn đề này. Liên minh nhà mạo hiểm Diack đã khinh thường không thèm hợp tác với bọn họ, còn bên phía Esra cũng không trông chờ được, vậy thì chỉ có thể dựa vào chính mình.

Geriferry lập tức đứng lên, dặn Nại Hà ôm đuôi gà lên lầu, sau đó dẫn theo đám nhà mạo hiểm cùng nhau bắt tay bịt kín tất cả cửa sổ, lại dùng bàn ghế chèn cửa chính thật chắc chắn, dặn dò tất cả các chiến sĩ ở lại giữ tầng một rồi cùng mười mấy pháp sư lên lầu.

Sau khi trăng máu mọc lên, một đám sương mù màu xám từ giao lộ phía bắc bay vào trấn nhỏ. Lúc này tiếng kêu khóc của vong linh bắt đầu vang lên từ bốn phía trấn nhỏ, hoặc khàn khàn, hoặc chói tai như tiếng kim loại ma sát, mang đến sự sợ hãi thuần túy, dường như những tiếng kêu khóc thê lương đó khiến linh hồn người nghe cũng phải run rẩy theo.

Sương mù tản ra từ trung tâm trấn nhỏ, từng bộ xương trắng từ dưới nền đất bò lên, trên bộ xương khô của chúng lấp lánh lân quang màu lục không ngừng nhấp nháy. Bọn chúng xoay đầu nhìn quanh, trong hốc mắt trống rỗng hình như có lửa ma lập lòe.

Sau phút chốc, dựa vào cảm ứng đối với sinh cơ, chúng lũ lượt lác lác đi đến quán rượu và khách sạn. Sau đó, chúng vung đao kiếm bằng xương thô sơ trong tay bắt đầu phá cửa, đúng vậy, bọn chúng hề nhìn lầm, quả thật chúng đang phá cửa.

"Quả nhiên có người điều khiển bọn chúng". Geriferry kích hoạt thuật tinh tường, thế giới màu vàng tối trong phạm vi một ngàn mét xuất hiện rõ ràng trong đầu hắn. Hắn không ngừng điều chỉnh góc nhìn tìm kiếm pháp sư từ linh có thể tồn tại quanh đây.

Lúc này không đợi Geriferry dặn dò, các pháp sư trên lầu tới tập phóng ra cầu lửa hoặc tên băng. Sau một loạt tấn công bằng phép thuật, những bộ xương tiến đến quán rượu đầu tiên lập tức vỡ vụn, quả thật không chịu được một đòn giống như Amie nói.

Ngay sau đó đám skeleton thứ hai lại tràn tới, lúc các pháp sư vừa mới chuẩn bị phóng thích phép thuật lần nữa, Geriferry đột nhiên lên tiếng cản lại: "Chết tiệt, không được lãng phí ma lực. Các chiến sĩ dưới lầu mở cửa ra ngoài chém bọn chúng!"

Không phải hắn lại nghĩ ra mưu kế hay ho gì đó, trên thực tế, dưới sự vây công không biết mệt của không biết bao nhiêu vong linh, quả thật cũng không thể nghĩ ra mưu kế hay ho gì. Sở dĩ Geriferry hạ đặt mệnh lệnh này là bởi vì hắn có thể nhìn thấy nơi người khác không nhìn thấy.

Khách sạn bên phố đối diện cách chỗ hắn đứng hơn trăm mét cũng bị vong linh tấn công, sách lược phòng thủ của bọn họ cũng giống như của Geriferry, chiến sĩ thủ phía dưới, pháp sư lên lầu. Nhưng sau khi vong linh phát động công kích, các chiến sĩ của bọn họ đã ra ngoài đối phó, còn các pháp sư trên lầu hầu như không hề bắn ra một đóm lửa nào.

Geriferry không biết vì sao bọn họ phải sắp xếp như vậy, nhưng người Diack đã trải qua chiến tranh ngàn năm với người thú, ít nhất những kinh nghiệm thủ thành của họ cũng vượt xa Geriferry. Đã không thể hiểu được thì cứ việc tham khảo, xưa nay Geriferry chính là một người giỏi học hỏi, cho nên hắn lập tức hạ đặt mệnh lệnh.

Người đầu tiên từ quán rượu nhảy ra là mặt sẹo. Hắn chỉ nhẹ nhàng đâm kiếm đã đánh bay đầu một con skeleton, những người còn lại nổi nhau mà ra, nhanh chóng tiêu diệt đám skeleton vây quanh quán rượu. Trước khi đột skeleton thứ ba vẩy tới, bọn họ có thể lùi vào quán rượu nghỉ lấy sức chốc lát.

Đúng lúc này, con skeleton đầu tiên bị mặt sẹo đánh bay đầu đột nhiên lại đứng lên đâm một đao vào sau lưng mặt sẹo.

Mặc dù có giáp da cản lại một chút, nhưng đao xương sắc bén vẫn đâm xuyên qua giáp da làm bị thương da thịt mặt sẹo. Nếu như là hôm qua, mặt sẹo đã bị nhiễm sương độc sẽ bị chiến hữu lập tức giết chết. Nhưng bây giờ bọn họ đã có thánh võ sĩ, chỉ cần đẩy được tử khí trong thân thể hắn ra ngoài trước khi hắn phát điên là được. Cho nên mặt sẹo lập tức được các chiến hữu khiêng vào quán rượu.

Không cần các nhà mạo hiểm dưới lầu phải gọi, Geriferry đứng ở trên lầu cũng nhìn hết sức rõ ràng, hắn vẫn lo lắng điều này sẽ xảy ra, Nại Hà có thể giúp đỡ hắn biến ảo ra đầu khí thần thánh nhưng không hề có nghĩa thứ đầu khí thần thánh giả mạo của hắn có thể xua tan tử khí trong thân thể người bị thương.

Geriferry nhìn Nại Hà đã trầm lắng thiếp đi trên giường, cắn răng đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Vong Linh Tấn Công (Hạ)

Kiểm sĩ mặt sẹo bị thương được đặt trên hai chiếc bàn rượu ghép lại với nhau, vết thương sau lưng hắn đã có dấu hiệu thối rữa, da dẻ xung quanh vết thương đang biến từ màu trắng thành màu xám, sau đó lại chuyển sang màu đen sẫm. Trong một thời gian ngắn này, mắt hắn đã trở nên đỏ đậm, hắn đã bắt đầu vùng vẫy.

Lúc này ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Geriferry vừa xuống lầu, chỉ cần vị "Thánh võ sĩ" này đưa một chút đầu khí thần thánh vào trong thân thể kiểm sĩ mặt sẹo là những năng lượng tà ác đã bắt đầu ăn mòn thân thể và thần kinh của kiểm sĩ mặt sẹo này sẽ bị khu trừ. Nếu như đầu khí thần thánh đủ mạnh mẽ thì sẽ có thể triệt để tịnh hoá luồng tử khí này.

Geriferry cũng là không trâu bắt chó đi cày, bất luận là khu trừ hay là tịnh hoá đều không phải thứ năng lực giả ngụy thánh đồ như hắn có thể có. Nếu như không phải vẫn nhớ đến thành phố ngầm thần bí thì lúc này hắn đã phá cửa mà ra, che mặt mà chạy rồi.

Tham lam quả nhiên là nguồn gốc của tội lỗi!

Geriferry nhắm mắt lại, đưa tay xoa vết thương của kiểm sĩ mặt sẹo, trong lòng cầu khẩn: "Nại Hà, giúp ta!"

Lúc này, một quang sáng màu trắng chói mắt chợt phát ra từ lòng bàn tay hắn, trong không gian tương đối tối tăm này, nó lập tức làm đau mắt tất cả mọi người. Từ khí trên người kiểm sĩ mặt sẹo hội tụ về phía vết thương như nước thủy triều, cùng lúc đó, Geriferry cảm ứng được dấu vết màu xám trong cơ thể lại xoay tròn, một sợi tơ màu xám theo kinh mạch của hắn kéo dài đến lòng bàn tay. Từ khí tụ tập quanh miệng vết thương dưới lòng bàn tay hắn lập tức xuyên qua bàn tay, bị hút vào dấu vết màu xám hình giọt nước trong người hắn dọc theo sợi tơ màu xám.

Hết thảy chỉ xảy ra trong thời gian rất ngắn, dưới sự che chắn của vàng sáng màu trắng như có thực chất, không ai thấy rõ đã xảy ra chuyện gì. Khi vàng sáng trắng muốt đại biểu cho đầu khí thần thánh tàn đi, bộ phận đã thối rữa sau lưng kiểm sĩ mặt sẹo lũ lượt hóa thành máu loãng màu đen rồi rơi xuống, lộ ra máu thịt đỏ tươi. Thần trí hắn từ từ trấn tĩnh, hắn đã không còn vùng vẫy.

Thần tích!

Đây là tiếng lòng của tất cả mọi nhà mạo hiểm.

Đây đã không còn là khu trừ đơn thuần nữa, cho dù là tịnh hoá thì thời gian tịnh hoá này cũng nhanh đến mức quá đáng.

Ít nhất có một điểm bọn họ có thể khẳng định, đây là một thánh võ sĩ đã đột phá ngưỡng cửa cao cấp, đã tiến bước vào thánh vực. Toàn bộ bọn họ dùng một loại vẻ mặt cuồng nhiệt nhìn Geriferry.

Đây không phải khu trừ, cũng không phải tịnh hoá, chỉ có Geriferry biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Đây là căn con bà nó nuốt! Cũng giống như lúc hắn bị ánh sáng hóa đá của rắn gà bắn trúng, tử khí trong cơ thể kiểm sĩ mặt sẹo bị bản nguyên sức mạnh trong thân thể hắn cắn nuốt sạch sẽ.

"Nại Hà, lần này ngươi chơi hơi quá rồi đấy!" Nhìn vô số ánh mắt sùng bái xung quanh, trong khi lòng hư vinh được thỏa mãn cực độ, đồng thời Geriferry còn cảm thấy lo sợ bất an. Hắn không thể biết việc chứa đựng những năng lượng chết này trong thân thể có mang đến tổn thương cho mình sau này hay không.

"Ngươi lại không nói cần thi triển tới mức độ nào". Không ngoài dự liệu, ý thức của Nại Hà rõ ràng vang lên trong đầu Geriferry.

Geriferry vẫn luôn không rõ, khi bọn họ xuống lầu, rõ ràng Nại Hà vẫn đang nằm trên giường, nhưng tại sao đột nhiên nàng lại xuất hiện trong mắt phải hắn? Chỉ có một điểm hắn rất rõ ràng, không có sự giúp đỡ của Nại Hà, hắn tuyệt đối không thể thi triển ra đấu khí thần thánh.

Bởi vì quá nhanh nên thậm chí Geriferry còn không kịp để ý xem Nại Hà chuyển đổi sức mạnh bản nguyên thành đấu khí thần thánh như thế nào.

Sau khi băng bó xong vết thương, kiếm sĩ mặt sẹo quỳ một gối xuống trước mặt Geriferry: "Đại nhân Gerry tôn kính, ta tên là Jack, đa tạ ân cứu mạng của ngài, ta sẽ..."

Xem ra Jack là một người không giỏi ăn nói, được Geriferry cướp về từ trong tay thần chết, hắn nhất thời kích động không biết nói gì cho phải.

"Được rồi!" Geriferry đưa tay nâng Jack dậy, trước khi lên lầu, hắn ra lệnh: "Các chiến sĩ chú ý che chở lẫn nhau, cố gắng không được bị thương. Còn nữa, không có mệnh lệnh, không cho phép các pháp sư ra tay, cho dù một đóm lửa cũng không được".

Không còn có người nghi ngờ quyền uy của Geriferry nữa. Một nháy mắt hoa lệ vừa rồi đã làm tắt cả mọi nhà mạo hiểm chân động.

Geriferry lên lầu đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Nại Hà đang nằm ngủ say trên giường, hắn giật mình suýt nữa nhảy dựng lên. Hắn rõ ràng cảm thấy ý thức của Nại Hà vừa rồi còn tồn tại trong mắt phải của hắn, tại sao chỉ thoáng cái đã...

Trong lúc Geriferry đang nghi hoặc, Nại Hà trên giường đột nhiên mở mắt, nghịch ngợm chớp chớp với Geriferry, sau đó móc một cái đùi gà phía dưới tấm chăn ra nhét vào trong miệng.

Còn Amie theo sát Geriferry tiến vào thì vừa vặn nhìn thấy màn này. Cô ta vẫn còn nghi vấn đối với thân phận của Geriferry, đồng thời cảm thấy tò mò với Nại Hà bên cạnh hắn. Đây tuyệt đối không phải phỏng đoán và trực giác vô cớ, là một pháp sư cao cấp hoa lan bạc một sao, cô ta có cảm giác rất nhạy cảm đối với bất cứ thuộc tính năng lượng nào. Sự thật là cô ta không cảm thụ được bất cứ dấu vết rung động của thuộc tính thần thánh nào trên người Geriferry, còn đối với Nại Hà, tất cả mọi cảm giác của cô ta bắt nguồn lại là trống rỗng...

Nhưng bây giờ cô ta đã tin rằng Geriferry là một cao thủ giấu kỹ không lộ, còn đối với Nại Hà, cô ta vẫn giữ lại cái nhìn của mình. Cảm giác trống rỗng, đó chỉ có thể nói rõ, Nại Hà không có tính mạng. Nhưng một tồn tại không có tính mạng, vì sao lại phải không ngừng ăn? Lòng hiếu kỳ của Amie càng ngày càng lớn.

Vong linh vẫn đang tàn phá trấn nhỏ, tiếng gào thét vẫn không ngừng vang lên khắp nơi.

Có sự hậu thuẫn của thánh võ sĩ, đám nhà mạo hiểm không còn sợ hãi khi đối mặt với lũ skeleton. Bọn họ phối hợp trật tự đánh tan từng đám skeleton vây quanh quán rượu, sau đó lại đánh tan một đám khác. Ngoài kiếm sĩ mặt sẹo Jack bị thương một lần lúc đầu, mãi cho đến nửa đêm, vậy mà không còn có người bị thương giống như kì tích, điều này cũng gián tiếp giảm bớt không ít phiền phức cho Geriferry.

Geriferry không còn sử dụng thuật tinh tường để tìm kiếm tung tích tử linh pháp sư nữa, bởi vì thuật tinh tường thật sự tiêu hao tinh thần lực quá lớn. Hắn phải bảo tồn đầy đủ tinh thần lực để chuẩn bị cho cuộc chiến đấu quyết liệt hơn có thể sẽ xảy ra tiếp theo.

"Mặc dù triệu tập skeleton chỉ là ma pháp vong linh cấp thấp nhất, nhưng liên tục một đêm không gián đoạn triệu tập nhiều skeleton như vậy, cho dù là một tử linh ma đạo sư cũng không làm được". Có lẽ đã phát hiện nghi hoặc của Geriferry, Amie đứng bên cạnh Geriferry mở miệng nhắc nhở hắn.

"Ta có thể tưởng tượng được, có điều vẫn cảm ơn vì đã nhắc nhở". Có ánh mắt u tối, Geriferry vẫn có thể nhìn thấy tất cả mọi cảnh tượng trong khoảng cách một trăm mét trong đêm đen. Có điều trong phạm vi này, ngoài những bộ xương không ngừng bò lên từ dưới đất, không có bất cứ dị tượng nào cho thấy dấu hiệu tồn tại của tử linh pháp sư. Tuy nhiên hắn lại nhanh chóng nghĩ đến một vấn đề: "Chẳng lẽ tử linh pháp sư đang ẩn giấu tung tích chỉ muốn dùng đám skeleton này để từ từ làm chúng ta mệt chết?"

"Là tiêu hao thể lực và tinh thần của chúng ta. Bình thường sau nửa đêm, bọn chúng sẽ triệu tập một lần zombie với số lượng hơn một trăm con, những thương vong của chúng tôi trước đây phần lớn xuất hiện vào lúc này". Amie giải thích.

Sức phòng ngự và khả năng kháng phép của zombie cao hơn skeleton thông thường rất nhiều, đồng thời có một chút ý thức bản năng, bọn chúng biết cách chiến đấu hơn chứ không phải đơn thuần dựa vào sự điều khiển của tử linh pháp sư.

Sắc mặt Geriferry từ từ trở nên nghiêm túc, đồng thời thời gian dừng lại giữa từng đợt skeleton dưới lầu càng ngày càng ngắn. Nhảy cảm phát hiện điểm này, trước tiên Geriferry ra lệnh cho các chiến sĩ dưới lầu lui vào quán rượu. Trừ cửa sổ và sân nhà, những bộ phận khác của quán rượu đều được xây dựng bằng gạch đá chắc chắn, điều này khiến cho những nhà mạo hiểm có thể tiến hành phản kích bằng cách tụ tập quanh những cửa sổ bị đám skeleton phá hủy.

Nhưng liên tục chặt chém không ngừng nghỉ hơn nửa đêm, thể lực của bọn họ đã tiêu hao rất nhiều. Nếu như cứ theo đà này, thương vong sẽ là điều không thể tránh né. Lúc này Geriferry quyết đoán ra lệnh cho các pháp sư ra tay. Đương nhiên hắn không muốn lát nữa phải đi xuống lầu chuyên trách trị liệu những nhà mạo hiểm bị thương giống như một mục sư đơn thuần.

Mười mấy pháp sư đồng loạt ra tay, cảnh tượng quả thật rất hùng tráng. Mặc dù chỉ là một số phép thuật cấp thấp và trung cấp, nhưng đối phó với đám skeleton tụ tập sát nhau như thế này thì vẫn có thừa. Thuật cầu lửa, thuật viêm bạo, mũi tên a xít, nhũ băng, băng tiễn, tóm lại trước cửa quán rượu lập tức trở thành hai mảnh trời bằng lửa, cho dù thỉnh thoảng có con cá lọt lưới áp sát được tới bên cửa sổ cũng sẽ bị các chiến sĩ với áp lực giảm mạnh chém bay.

Nhưng sức chú ý của Geriferry không hề tập trung vào trước cửa hoặc dưới lầu, hắn ngăn người nghiêng đầu nhìn về phía nam. Hắn cảm thụ được một luồng từ khí đậm đặc từ chỗ đó tràn tới. Hắn vẫn không hề sử dụng thuật tinh tường, tầm mắt trăm mét trong bóng tối đã là đủ đối với hắn.

Khi con skeleton cuối cùng ngã xuống trước cửa quán rượu, cả trần nhỏ đột nhiên rơi vào sự yên tĩnh chết chóc, yên tĩnh đến mức giờ khắc này mỗi một người đều có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Còn Geriferry trên lầu rốt cục cũng đã nhìn thấy, đó là một đám zombie với số lượng trên dưới năm mươi. Đây là một đám linh hồn tà ác, dưới cái đầu trọc lóc, cả khuôn mặt và thân thể đều khô khốc, bắp thịt căng cứng, trong hốc mắt trống rỗng có ngọn lửa linh hồn màu tím nhảy nhót. Lỗ mũi chúng trống rỗng, hàm răng lộ ra ngoài, nước miếng dơ bẩn rò xuống từ hàm răng làm bất cứ ai nhìn thấy cũng phải buồn nôn và sợ hãi.

Quần áo trên người bọn chúng đã thối nát, vũ khí trong tay han gỉ loang lổ. Bọn chúng kéo lê hai chân khô quắt, im hơi lặng tiếng từng bước đi tới phía quán rượu.

Lúc này cuộc chiến đấu phía trước khách sạn ở phái bắc đã nổ ra, sau khi một loạt phép thuật chiếu sáng bay lên trời, Geriferry có thể nhìn thấy phái bắc cũng có một đám zombie với số lượng không hề ít hơn bên mình đã tới gần khách sạn. Một phép thuật tường lửa được phóng tới bậc thềm trước cửa khách sạn, sau đó chính là một quả cầu lửa siêu lớn từ cửa sổ khách sạn bay đến trên đầu đám zombie. Sau phút chốc, quả cầu lửa nổ ầm một tiếng, hóa thành một con rồng lửa dài bảy mét quay cuồng gào thét giữa đám zombie.

Phép thuật này là thuật rồng lửa Geriferry đã từng nhìn thấy. Điều này có ý nghĩa gì? Điều này có nghĩa là trong khách sạn ít nhất có một ma pháp sư đã lên tới cao cấp thượng đỉnh trở lên.

Geriferry cũng không có lòng dạ nào xem xét chiến quả của đối phương, bởi vì đám zombie bên này đã sắp đến gần trước cửa quán rượu. Không cần Geriferry phải dặn dò thêm, các pháp sư đã bắt đầu ngâm nga chú ngữ làm phép. Từng quả cầu lửa chỉ có thể để lại một vết cháy xem trên người đám zombie, còn ngoài giảm bớt một chút tốc độ của zombie, phép thuật hệ băng cũng mang đến tổn thương nhỏ đến mức đáng thương cho bọn chúng.

Chỉ có thuật viêm bạo của Amie có thể giải quyết hai ba zombie mỗi lượt, có điều sau khi liên tục thi triển bốn thuật viêm bạo, sắc mặt Amie đã trắng bệch. Cô ta tựa vào cửa sổ thở dốc, ma lực khô kiệt, bây giờ ngay cả tự bảo vệ mình cũng là một vấn đề đối với cô ta.

"VẬY THÌ, CHÍNH LÀ BÂY GIỜ". Đón ánh mắt khẩn cầu của Amie, Geriferry khỏi cửa sổ, đồng thời trong mắt phải hắn lại cảm nhận được sự tồn tại của Nại Hà.

Lần này ngươi làm hoa lệ một chút, tùy tiện muốn chơi thế nào cũng được!" Geriferry vội truyền một ý thức đến cho Nại Hà.

Trên đường phố tối om thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng ma pháp, giữa cảnh sáng tối đan xen này đột nhiên xuất hiện một vầng sáng thuần túy nhất. Khi mọi người còn chưa hoàn toàn tập trung chú ý đến nó, nó đã sáng chói như một mặt trời giữa đêm đen.

Quầng sáng trắng tinh này đậm đặc như thực chất, ánh sáng rừng rực đâm thẳng vào mắt những nhà mạo hiểm, họ hoàn toàn không thấy bên trong quầng sáng là thứ gì.

Quả cầu ánh sáng chậm rãi bay lên, ánh sáng chói mắt chiếu xa vạn trượng, hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người, bao gồm cả lũ zombie.

Một giọng nói trầm thấp và hùng hồn vang lên từ trong quả cầu ánh sáng:

"Thần nói, phải có ánh sáng. Vì vậy đã có ánh sáng!"

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Như Bể Cành Khô

Thực ra trong lúc này quyền không chế thân thể vẫn nằm dưới sự nắm giữ của Geriferry, Nại Hà chỉ nắm giữ sức mạnh bản nguyên trong dấu vết màu xám trong cơ thể Geriferry. Bản thể của nàng đứng trên đỉnh dấu vết màu xám hình giọt nước, dấu vết màu xám lập tức điên cuồng xoay chuyển bọc bản thể của Nại Hà lại và hình thành một đám sương mù phía trên biển ý thức của Geriferry. Sau khoảnh khắc, sương mù tan hết, dấu vết màu xám đã biến mất, phía trên biển ý thức của Geriferry xuất hiện một bóng sáng. Bóng sáng từ từ rõ ràng lên, lộ ra một Nại Hà tí hon lạnh lùng.

Geriferry biết đây mới là bản thể đầy đủ của Nại Hà, ít nhất là mảnh vỡ linh hồn đầy đủ của nàng, chứ không phải là điểm sáng hắn nhìn thấy trước kia. Bản nguyên sức mạnh Nại Hà để lại trong thân thể Geriferry trên thực tế chính là một bộ phận bản thể của nàng.

Sau khi tạo thành thân thể, tiểu Nại Hà lập tức dang rộng hai tay, một luồng năng lượng theo tuyến đường vận hành của đầu khí bá liên trong người Geriferry kéo dài tới kinh mạch toàn thân và xuyên qua nước da tràn ra bên ngoài.

Sau đó, trần nhỏ đã có ánh sáng, ánh sáng còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời.

Tinh thần lực mạnh mẽ của Geriferry cảm ứng toàn bộ những điều này, nhưng đúng như Nại Hà đã nói, hắn không thể nào hiểu được.

Tuy nhiên điều này không quan trọng, quan trọng là hắn đã phát ra ánh sáng, đầu khí trắng tinh cô đọng như thực chất này đủ để cho bất cứ người nào hoài nghi thân phận của hắn phải ngậm miệng. Đương nhiên tất cả những thứ này đều là giả tượng, cũng giống như thân thể của Nại Hà, đều do Nại Hà biến ảo ra, cũng có nghĩa đầu khí trắng tinh này chỉ có mẽ ngoài mà không hề có sức sát thương.

Sau khi Geriferry làm bộ làm tịch nhảy lên không trung gầm lên câu nói kia giống như một thánh đồ, hắn lập tức điều động tinh thần lực, cố gắng khu động bản nguyên sức mạnh đã hòa làm một với Nại Hà. Không có bất cứ trở ngại nào, hắn đã điều động được sức mạnh bản nguyên, cũng là nói, sức mạnh bản nguyên bấy giờ được hắn và Nại Hà sử dụng đồng thời.

Nhìn lớp chất sừng màu xám lập tức ẩn hiện trên tay, Geriferry gầm lên một tiếng giận dữ, rút thanh đại kiếm hai tay sau lưng ra, về ra một quỹ tích đẹp đẽ trên không trung rồi rơi xuống giữa đám zombie. Giờ khắc này, cả người hắn điên cuồng xoay tròn, đại kiếm hai tay được phụ trợ thánh viêm tạo thành vô số vòng sáng trong đám zombie, chân tay đầu mình zombie bay tán loạn.

"Đây là thánh quang hoàn trăm, kỹ năng đặc thù của thánh võ sĩ!" Một nhà mạo hiểm tự cho là rất có kiến thức lập tức sợ hãi kêu lên một tiếng.

Geriferry đâu biết thánh quang hoàn trăm là cái quái gì chứ, cả thể xác và tinh thần hắn đều tập trung vào chiến đấu, lúc này hắn chỉ vận dụng đặc tính của bộ pháp truy tinh, kết hợp với uy lực của đại kiếm, muốn tiêu diệt zombie bằng tốc độ nhanh nhất để cho Nại Hà còn về phòng. Hắn biết rõ Amie còn đang ở trong phòng, nếu sau khi cô ta lấy lại sức, quay lại phát hiện Nại Hà không còn ở trên giường thì cho dù Nại Hà có không muốn đến mấy, hắn cũng phải động thủ giết cô ta.

Một loạt hành động liên tiếp của hắn đã hoa lệ vượt xa tưởng tượng của hắn. Đến khi hắn phải dừng lại vì chóng mặt sau một hồi xoay tròn, mười mét xung quanh hắn đã không còn một con zombie nào còn lành lặn, đầy đất đều là máu màu lục và thân thể không hoàn chỉnh.

Như bề cảnh khô!

Tất cả mọi nhà mạo hiểm được may mắn thấy màn này lập tức điên cuồng hoan hô quá khích.

Geriferry đưa mắt nhìn lại, thấy chỉ còn không đến mười con zombie còn sống. Có điều hắn không có tâm tình tới thu thập những con zombie còn sót lại này. Khi hắn vừa mới chuẩn bị quay về phòng, Nại Hà đang ở trong biến ý thức của hắn đột nhiên truyền đến một ý thức.

"Hai trăm năm mươi mét phía trước bên trái, đó là đồ ăn của ta".

Cái gọi là đồ ăn của Nại Hà đương nhiên không phải đùi gà hay cánh gà nàng thường ăn mà là linh hồn, cũng là nói nàng đã dò xét được sự tồn tại của tử linh pháp sư.

Geriferry lập tức khó xử, hắn muốn quay lại kéo Amie ra khỏi phòng rồi mới đi tìm gã tử linh pháp sư đen đủi kia.

"Không sao đâu, ta đã thi triển một phân thân ảnh gương trên giường, chỉ cần cô ta không đụng vào hình ảnh của ta thì sẽ không có vấn đề gì". Nhanh chóng phát hiện Geriferry đang lo lắng cái gì, Nại Hà vội truyền đến một ý thức.

Sau khi cắn nuốt linh hồn rắn gà và Chimera, Nại Hà đã có thêm một số năng lực mới, nhưng hiển nhiên bây giờ không phải lúc Geriferry vận hỏi Nại Hà, hắn quay lại hô to với những nhà mạo hiểm trong quán rượu: "Còn lại các người đối phó, ta đi một chút sẽ trở lại!" Nói xong hắn vận đủ sức mạnh bản nguyên, chỉ nhảy vài cái đã biến mất trong bóng tối mịt mờ.

Dưới ánh sáng của trăng máu, đêm tối trở thành màu phấn nhạt kỳ lạ. Vừa chạy ra khỏi trần nhỏ, trong mắt phải Geriferry đã xuất hiện một bóng dáng màu vàng tối. Có lẽ nhìn thấy quả cầu ánh sáng chói mắt của Geriferry, lúc này bóng dáng đó đang chạy trốn về phía xa.

Lúc này Nại Hà trong biến ý thức của Geriferry đột nhiên vùng vẫy, vẻ thống khổ trên gương mặt lạnh lùng, hình như muốn thoát khỏi cái gì đó khi Geriferry vừa cảm ứng được điều này, một đám sương xám cũng vừa tràn tới, thân thể của Nại Hà đã chia làm hai bộ phận gồm một điểm sáng và một dấu vết màu xám hình giọt nước. Sau phút chốc, Nại Hà có ý thức linh hồn biến mất khỏi biến ý thức của Geriferry và biến ảo ra từ trong mắt phải, cùng Geriferry sóng vai đuổi theo tử linh pháp sư đã chạy trốn phía trước.

Cùng lúc đó, ánh sáng đầu khí trên người Geriferry lập tức biến mất.

Khoảng cách trăm mét bị Geriferry vượt qua trong nháy mắt, vong linh pháp sư biết không thể chạy thoát, lập tức quay lại phát ra một đòn "Hải cốt chi tiền" bắn tới Geriferry, sau đó lại thuận phát hai xạ tuyến suy yếu.

Mũi tên bằng xương màu trắng bay tới bị Geriferry vung kiếm gạt ra, còn xạ tuyến suy yếu... Nó có lợi hại bằng ánh sáng hóa đá không? Geriferry hoàn toàn không hề né tránh, đúng như những gì hắn đã dự liệu, hai luồng năng lượng của xạ tuyến suy yếu lập tức bị bản nguyên sức mạnh hấp thu.

Thấy tấn công không có hiệu quả, vong linh pháp sư lập tức giật một quyền trực "Tối tâm sâu thẳm". Ánh mắt u ám của Geriferry có thể nhìn thấu đêm tối, lại không thể nhìn thấu tối tăm được tạo ra từ phép thuật, cho nên mọi thứ trong tầm mắt hắn lập tức trở nên mờ ảo.

Nhưng không được quên, hắn còn có tinh thần lực mạnh mẽ. Mặc dù cảm giác tinh thần cũng trở nên rất mơ hồ vì sự rung động của năng lượng phép thuật, nhưng phương vị đại khái sẽ không sai. Hơn nữa, bên cạnh hắn còn có một Nại Hà.

"Khoảng cách năm mươi mét, phía trước bên phải người". Nại Hà kịp thời lên tiếng nhắc nhở.

Trong thời gian rất ngắn này, vong linh pháp sư đã tự phụ trợ thuật tăng tốc và thân thể sắt thép chống cự tổn thương vật lý cho chính mình, đồng thời lại triệu hồi ra một tử linh ở lại chặn đường.

Tuy nhiên tử linh chỉ là một đám khí đen kìa còn chưa kịp kêu lên tiếng nào đã trở thành tay sai của Nại Hà.

Sau khi vọt ra khỏi phạm vi bao phủ của thuật tối tăm sâu thẳm, Nại Hà đưa tay chỉ tử linh đang bay tới: "Pháp lệnh: Linh hồn không chế".

Chỉ đơn giản như vậy, vong linh hồn của tử linh đang bị khống chế trong tay tử linh pháp sư, bây giờ chủ nhân của nó đã đổi thành Nại Hà.

Cùng lúc đó, sau khi phun ra một ngụm máu tươi vì linh hồn bị cản trở, tử linh pháp sư đang chạy trốn phía trước lão đạo mấy bước. Geriferry đã đuổi kịp hắn, ý vào trên người có phép thuật "thân thể sắt thép" Có thể chống lại đại bộ phận tổn thương vật lý, tử linh pháp sư không tránh thanh đại kiếm hai tay Geriferry bổ tới, phát ra một đòn "Lửa đen địa ngục".

Mặc dù chất sùng màu xám bên ngoài thân thể Geriferry có thể chống cự một phần ngọn lửa của rắn gà, vậy thì chống cự ngọn lửa đen địa ngục này có lẽ cũng không có vấn đề gì, tuy nhiên vừa nhớ tới cảnh tượng Nại Hà nhìn mình khi người thấy mùi thịt chín, một giây trước khi lửa đen chạm tới người, Geriferry vận sức mạnh bản nguyên nhảy dựng lên, trên không trung, hắn đâm đại kiếm trong tay ra. Đúng vậy, cầm đại kiếm nhưng hắn lại đâm ra giống như trường thương, ngay sau đó hắn buông lỏng tay ra.

Lửa đen nổ tung sau lưng hắn, còn hoa máu thì nở bùng trước ngực tử linh pháp sư.

Đại kiếm Geriferry đâm ra cắm thẳng vào ngực tử linh pháp sư như một tia chớp màu bạc, "Thân thể sắt thép" mà tử linh pháp sư tự cho là có thể chịu được đòn tấn công của Geriferry lại trở nên mỏng manh như giấy, rõ ràng không chịu được một đòn.

Ngay sau đó, Nại Hà dẫn tử linh bay tới phía trước thi thể tử linh pháp sư, bàn tay khẽ vẫy, một linh hồn hoàn chỉnh màu vàng tối đã bay đến trên tay nàng.

"Chờ đã..." Khi Geriferry phản ứng lại thì đã chậm một bước, Nại Hà đã vội vã hút linh hồn tử linh pháp sư vào mũi. Sau khi tiêu hóa xong, nàng chớp mắt nhìn Geriferry, hình như đang hỏi, có chuyện gì không đúng sao?

"Nại Hà, người nên rút trí nhớ của hắn ra trước, như vậy chúng ta sẽ biết là ai đang đứng đằng sau điều khiển tất cả những việc này". Geriferry ảo não co chân đá tử linh vẫn đang quanh quẩn bên cạnh Nại Hà. Một cước này tự nhiên không thể tạo thành bất cứ tổn thương nào cho tử linh không có thực thể.

"Tìm được rồi!" Chiều theo ý Geriferry, Nại Hà nhẹ nhàng vẫy tay với tử linh, tử linh hóa thành một đám khí đen rồi biến mất.

"Vậy trong trí nhớ của hắn có thông tin ai đang khống chế tất cả những chuyện này hay không?" Geriferry vui vẻ trong lòng.

"Có, là một tử linh thánh ma đạo sư tên là Khô Hồn".

"Vậy hắn ở đâu?" Geriferry lập tức tiến lên, rút đại kiếm hai tay ra. Có khả năng hấp thu hoàn toàn các loại năng lượng mặt trời, hắn cảm thấy dù có đối mặt với Thánh ma đạo sư tinh thông ma pháp tử linh, mình cũng không phải không có sức chiến đấu một trận. Hơn nữa, hắn còn có Nại Hà thần bí khó lường tương trợ bên người.

Nại Hà nhú mày, bày vẻ mặt xin lỗi với Geriferry: "Vừa rồi ta hấp thu quá nhanh, những trí nhớ này lại bị hắn giấu quá sâu, cho nên không tìm ra được".

Quá trình rơi từ hi vọng rất lớn xuống thất vọng cũng rất lớn, Geriferry đã được trải nghiệm rất nhiều lần từ khi có Nại Hà bên cạnh, cho nên lần này hắn chỉ hung ác cầm thanh đại kiếm trên vai xuống đất, dùng cách này thể hiện sự bất mãn của mình.

"Ai da, không được rồi!" Nại Hà đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng rồi lập tức bay rất nhanh về phía quán rượu. Không kịp lật xem thi thể tử linh pháp sư, Geriferry vội đuổi theo Nại Hà.

Khi chạy về tới nơi, Geriferry lập tức cảm thấy bất lực.

Nơi này là sân sau quán rượu, quan trọng hơn là trong sân sau này còn xây dựng một loạt chuồng gà. Không biết làm thế nào mà một con zombie được một tử linh pháp sư khác điều khiển lại vòng qua những nhà mọo hiểm phía trước và chạy đến nơi này. Dựa theo sự chán ghét bản năng đối với sức sống, lúc này zombie đang tàn sát đàn gà bay lung tung trong chuồng.

Ngày mai hoặc ngày kia, đám gà này sẽ biến thành chân gà nướng và cánh gà nướng của Nại Hà, cho nên Nại Hà vẫn để lại một tia cảm ứng ở đây. Sự thực chứng minh quả nhiên nàng rất có khả năng dự đoán, con zombie này lại dám tàn sát đồ ăn của nàng.

Nại Hà rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Hai mắt bốc lửa, nàng gầm lên một tiếng: "Máu thịt chia lia!"

Chương 77: Mối Tình Đầu Và Nụ Hôn Đầu Tiên

Sau khi máu thịt bay tán loạn, cả người con zombie chỉ còn lại một bộ xương màu đen. Ngọn lửa linh hồn nó đã bị Nại Hà hút ra, lúc này đang vụn vụn vùng vẫy trong lòng bàn tay Nại Hà. Nhưng lúc này Nại Hà lại đang ngần ngại, bởi vì máu thịt zombie bay tung tóe đã bắn đầy cả chuồng gà, mức độ bá đạo của chất độc trong máu thịt zombie đã vượt quá tưởng tượng của Nại Hà, chỉ trong nháy mắt đã biến toàn bộ số gà mái không nhiều còn sót lại trong chuồng gà thành máu loãng.

Dùng tự làm tự chịu để hình dung Nại Hà lúc này quả thật là quá thích hợp. Cánh gà đuôi gà đều đã biến mất, nàng làm sao có thể chấp nhận được kết quả này? Nại Hà biến tất cả giận dữ thành một ngọn lửa màu lục, đặt ở phía dưới ngọn lửa linh hồn zombie. Sau phút chốc, bị ngọn lửa xanh lục thiêu đốt, ngọn lửa linh hồn của zombie bắt đầu nhạt dần, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Làm xong tất cả những việc này, Nại Hà quay lại nhìn Geriferry, nói rất đáng thương: "Ta đói..."

Geriferry đã biết trước sẽ là câu này, có điều bây giờ hẳn không có thời gian đi tìm đồ ăn cho Nại Hà: "Nại Hà, người nói với ta trước, vừa rồi người thi triển ra là phép thuật máu thịt chia lìa đúng không? Chẳng lẽ bây giờ người đã có thể thi triển các phép thuật tấn công khác ngoài linh hồn chú pháp sư?"

Nại Hà dờ dẫm lắc đầu, hiển nhiên việc không còn đuôi gà cánh gà đã tạo thành tấn công rất lớn đối với nàng, có điều nàng vẫn giải thích cho Geriferry: "Phép thuật là học được từ trong trí nhớ linh hồn từ linh pháp sư, ma lực là ta thu gom được một chút lúc linh hồn hẳn bị ta cắn nuốt".

Geriferry hiểu ý Nại Hà, không có thân thể, Nại Hà hoàn toàn không thể nào tụ tập ma lực, cũng là nói, nếu như nàng không thu nạp ma lực của người khác thì sẽ không thể thi triển bất cứ phép thuật mang tính tấn công nào.

Lại một lần rơi từ hi vọng tràn trề xuống thất vọng triệt để, Geriferry đã rất dửng dưng. Nại Hà chính là như vậy, thỉnh thoảng nàng lại có một cử chỉ kinh người khiến hẳn tràn đầy hi vọng, khi cảm xúc tăng vọt, chờ mong kết quả huy hoàng hơn, hẳn lại phát hiện kết cục là khó có thể tiếp nhận như thế.

Đang tội nghiệp nhìn Geriferry, đột nhiên mắt Nại Hà chợt lóe ánh bạc, bóng dáng nàng lập tức biến mất bên cạnh Geriferry. Geriferry dùng tinh thần lực cảm ứng được Nại Hà đã trở lại phòng trên quán rượu, hẳn lập tức chạy về phía đông thị trấn. Hẳn rất tò mò, rốt cục đại nhân Esra thân bí dựa vào cái gì để bảo vệ an toàn cho hơn ba trăm người dân gốc của thị trấn.

Amie đang ở trong phòng trên lầu quán rượu không hề cảm thấy bất ngờ khi thấy đại nhân Gerry đang chém giết say sưa đột nhiên chạy ra ngoài thị trấn, điều đó nói rõ hẳn đã tìm được từ linh pháp sư, chuẩn bị trừ hậu hoạn vĩnh viễn. Cô ta đứng ở trên lầu chỉ huy những nhà mạo hiểm phía dưới vây quanh mấy con zombie còn sót lại, sau đó lại nhìn về phía Nại Hà đang ngủ say trên giường.

Có một câu nói thế nào nhỉ? Lòng hiếu kỳ sẽ hại chết một con mèo.

Đối với Nại Hà thần bí, lòng hiếu kỳ của Amie đã vượt xa một con mèo, đây có thể là do bản tính cố chấp tìm kiếm quyết không từ bỏ của một pháp sư đối với những sự vật chưa biết. Thấy cục diện dưới lầu cơ bản đã ổn định, cô ta bắt đầu nhẹ nhàng đi động bước chân tới bên giường, chỉ có chạm vào người, cô ta mới biết được Nại Hà có phải không có chút hơi thở tính mạng nào như cảm giác của mình hay không.

Amie từng bước đến gần, lại từng bước do dự. Bất kể thế nào, lời đe dọa của Geriferry vẫn khiến cô ta cảm thấy sợ hãi, hơn nữa sự thật chứng minh hẳn quả thật có vốn liếng để đe dọa. Nhưng giờ khắc này lòng hiếu kỳ vẫn vượt qua được sợ hãi, cô ta đi tới bên giường, vươn tay về phía Nại Hà đang ngủ say. Trực giác nói với cô ta, thứ tồn tại trước mặt có lẽ chỉ là một ảnh gương...

Lúc tay Amie sắp chạm đến thân thể Nại Hà, Nại Hà đột nhiên mở mắt ra, ánh bạc trong mắt chợt lóe, ý thức của Amie đã xuất hiện đứt đoạn. Thân thể cô ta cứng đờ, giữa nguyên hành động chuẩn bị chạm tay vào người Nại Hà, còn linh hồn của cô ta đã bị Nại Hà trói buộc trong lòng bàn tay.

Nại Hà nhắm mắt lại, lần lượt tìm ra những kí ức của Amie, bao gồm nụ hôn đầu tiên, mối tình đầu tiên của cô ta, thậm chí cả việc cô ta thích dùng kéo cắt tia lông trên người mỗi khi tắm rửa và chu kì hàng tháng của cô ta. Cuối cùng, nàng lại tìm được vì sao Amie cảm thấy tò mò với nàng.

"Thì ra là như vậy!" Nại Hà mỉm cười, mắt bạc biến lại thành màu đen, còn linh hồn trong tay lại trở về trong cơ thể Amie.

Sau phút chốc, Amie đã khôi phục ý thức cảm thấy hình như mình vừa mất đi thứ gì đó. Trong lúc cô ta còn đang lơ mơ vì điều này, một giọng nói lạnh lùng vang tận đến linh hồn khiến cô ta giật mình nhảy dựng lên về phía sau.

"Chị Amie, ta đói..."

Giờ khắc này đột nhiên Amie cảm nhận được gì đó, cô ta lại dùng tinh thần lực cảm ứng Nại Hà trước mặt một lượt, điều làm cho cô ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc là Nại Hà lại có hơi thở tính mạng, tinh thần lực của cô ta cảm nhận được tiếng tim đập của Nại Hà rất rõ ràng. Chẳng lẽ trước kia đều là

ảo giác của mình?

Amie càng ngày càng tò mò, có điều khi cô ta phản ứng lại, nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của Nại Hà liền lập tức mềm lòng. Cô ta tiến lên định cầm tay Nại Hà an ủi mấy câu nhưng lại bị Nại Hà khéo léo né tránh. đành phải nói: "Nại Hà, người đợi chút, ta sẽ xuống tìm đồ ăn cho người. Anh trai người sẽ về ngay thôi".

Sau khi Amie đóng cửa phòng lại xuống lầu, Nại Hà ngồi yên trên giường, thì thào tự nói: "Tình đầu là cái gì? Cảm giác thật kỳ quái..."

Geriferry bám chặt vào một thân cây, nơi này cách sườn núi chỗ Esra xa hơn tầm mắt bình thường của hắn. Để không làm cho đối phương cảnh giác, hắn không thể không đứng ở chỗ này, kích hoạt thuật tinh tường xem xét.

Thế giới màu vàng tối lại kéo dài ra trước mắt Geriferry, chỗ ở của Esra nằm trên sườn một ngọn núi nhỏ năm trăm mét phía trước. Đây là một kiến trúc gồm một nhà một sân được xây dựng bằng gỗ và đá, dựa vào rừng thông xanh mướt, khiến người nhìn có cảm giác sâu thẳm và an tĩnh.

Trong rừng cây xung quanh căn nhà có không dưới một trăm túp lều bằng da thú, xung quanh những túp lều này còn nuôi không ít gà chó bò dê. Nhìn đến đây, Geriferry lập tức thảm thán may mắn vì đã không mang Nại Hà tới đây, nếu không kiểu gì Nại Hà cũng sẽ gây phiền phức.

Trước cửa tiểu viện treo một ngọn đèn bão đốt bằng mỡ bò, một người đàn ông mặc áo bào trắng ngồi trước cửa, hai tay ông ta đặt trên chuôi một thanh kiếm gì cắm trên mặt đất. Đầu ông ta thì gục xuống hai tay làm Geriferry không nhìn thấy mặt mũi ông ta. Bên cạnh ông ta còn có một chiếc ghế nằm, trên ghế nằm một bà già nếp nhăn đầy mặt. Từ dáng người vẫn còn sắc nét của bà, có thể thấy lúc trẻ bà ta cũng là một người đẹp phong tư trác tuyệt.

Làm cho Geriferry thật sự cảm thấy kỳ lạ là trong vòng hai trăm mét xung quanh chỗ Esra ở chỉ có lá thông và đá sỏi, hoàn toàn không có bất cứ dấu hiệu vong linh tàn phá nào. Còn ngoài hai trăm mét thì là sương mù tử vong màu xám bao phủ đầy rẫy hải cốt, hai bên hình thành đôi lập rõ nét, thật sự là không thể làm mọi người không hoài nghi.

Đã tìm hiểu sơ bộ tình hình, thấy không còn gì để nhìn nữa, Geriferry lập tức tụt xuống khỏi ngọn cây, chạy về quán rượu. Lúc này trời đã sắp sáng, chiến đấu trên đường cũng đã kết thúc. Geriferry nhớ đến Nại Hà, không đi vào từ cổng quán rượu mà trực tiếp nhảy từ phía sau lên tầng hai. Lúc hắn vừa mới chuẩn bị đẩy cửa phòng ra, trong phòng vang lên tiếng nói chuyện của Amie và Nại Hà.

"Nại Hà, anh trai người là người kiểu gì?"

Nại Hà nói không chút do dự: "Anh trai ta nói anh ta là một gã khốn nạn".

Sau khi tròn mắt há mồm, Amie lập tức ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Nại Hà lại cảm thấy không hề buồn cười tí nào, nàng hỏi Amie rất chân thành: "Có phải ta không nên nói anh trai ta như vậy không?"

Amie ôm bụng hỏi ngược lại: "Vì sao?"

"Ta biết, khi người hỏi thăm người ngoài một người đàn ông là người kiểu gì, điều đó nói rõ người thấy hứng thú với người đàn ông này".

Amie không cười được nữa, nhưng Nại Hà vẫn chưa xong, nàng lại nói tiếp.

"Chị Amie, có phải chị muốn có mối tình đầu với anh trai ta, sau đó lại dành nộ hôn đầu tiên cho anh ấy hay không?"

Cái quái gì lung tung thế này? Geriferry không nghe được nữa, lập tức mở cửa ngắt lời Nại Hà đang liên thiên lại, lập tức khiến hai người phụ nữ bên trong phòng giật nảy. Bất đồng là, Nại Hà xảo quyết đảo amwts nhìn Geriferry, còn Amie thì ngượng ngùng đẩy cửa chạy ra ngoài.

"Người đã đọc trí nhớ của Amie?"

Đóng cửa lại, Geriferry lập tức bắt đầu vặn hỏi.

Nại Hà lập tức hưng phấn gật đầu, mở miệng nói: "Ta phát hiện một chuyện rất thú vị..."

"Dừng, dừng, người dừng lại ngay cho ta..." Geriferry có thể đoán được tiếp theo Nại Hà muốn nói gì, hắn vội ngắt lời Nại Hà rồi buông người nằm vật xuống giường.

Nại Hà bất nấn nín môi, trong lòng suy nghĩ có nên dùng ý thức truyền lại cho Geriferry không..

Trong những ngày bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải chiến đấu như vậy, Nại Hà đã chấm dứt thiêu đốt linh hồn Geriferry, càng sẽ không điều động sức mạnh bản nguyên giúp Geriferry cải tạo thân thể. Geriferry rất ít khi có cơ hội được tận hưởng cảm giác ngủ say như bây giờ, nhưng hắn vừa nằm xuống không lâu thì một hồi tiếng gõ cửa đã làm hồng giấc mộng đẹp của hắn.

Người đi vào là Jack: "Đại nhân, những nhà mạo hiểm bên khách sạn đối diện tìm ngài!"

Geriferry không tình nguyện bò lên, đột nhiên hắn nghĩ đến một vấn đề: "Người của chúng ta vừa rồi..."

Vết sẹo dao trên mặt Jack co giật một chút, mắt lộ đau thương: "Hi sinh sáu người, nhưng không trách được ngài. Đại nhân, độc tố trên xác zombie quá lợi hại, chúng tôi còn chưa kịp đi tìm ngài thì bọn họ đã độc phát thân vong rồi. Bọn họ đều là những người dũng cảm".

Geriferry đã chính mắt được kiến thức sự lợi hại của độc tố trên người chúng, hẳn cũng nhìn ra Jack là một người nặng tình. Hắn vỗ vỗ vai Jack an ủi: "Lần sau còn có zombie thì một mình ta ra ngoài đối phó. A đúng rồi, người mang vài người đến ngoài thì trấn kéo thì thể một vong linh pháp sư về. Người chú ý cho ta, không được để bất kì ai lợi dụng thi thể hắn".

Sau khi Geriferry chỉ ra phương hướng và vị trí đại khái của thi thể tử linh pháp sư, Jack đã đi trước xuống lầu. Geriferry quay lại, thấy Nại Hà cuộn người trong góc giường, làm bộ làm tịch đang ngủ, hắn lập tức cảm thấy buồn cười, gọi một tiếng: "Nại Hà".

Nại Hà liền đưa hai tay lên bịt tai, phớt lờ tiếng gọi của Geriferry.

Rất tốt, nàng đã học được giận dỗi từ trong trí nhớ của Amie.

Biết rõ phụ nữ giận dỗi là không được chiều, Geriferry quyết định không chú ý đến thái độ của Nại Hà, đi thẳng xuống lầu gặp nhà mạo hiểm của liên minh Diack.

Trời đã tờ mờ sáng, gió sớm hiu hiu không thể thổi ta mùi tanh hôi và cả mùi máu tanh trong khắp trần nhà. Hài cốt trên mặt đất lại dày thêm một lớp, hầu như đã che khuất cả bậc thềm trước cửa quán rượu. Những đóm lửa ma trôi cháy mãi không tắt vẫn nhảy nhót trên những khúc xương trắng khiến cả thị trấn lạnh lẽo sợ hãi.

Hai người đến gồm một nam một nữ, nam là một ma pháp sư khoảng hai mươi tuổi, trên gương mặt gầy gò là một đôi mắt to có thần, dường như trong đó có chứa một luồng ánh sáng có thể hiểu rõ tất cả. Hắn mặc một chiếc áo choàng pháp sư màu lam đậm, điều khiến Geriferry cảm thấy kinh ngạc là trước ngực hắn đeo một chiếc huy hiệu hoa lan vàng. Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là gã pháp sư trẻ tuổi này đã vượt qua ngưỡng cửa cấp chín, tiến bước vào hàng ngũ ma đạo sĩ cấp mười.

Quan trọng hơn là ma pháp sư này cho Geriferry một loại trực giác giống như đã từng quen biết, nhưng giờ khắc này, bất kể hắn cố gắng thế nào cũng không tìm được bất cứ ấn tượng về ma pháp sư này.

Bên cạnh ma pháp sư này là một nữ kiếm sĩ dung mạo xinh đẹp, nàng có một mái tóc ngắn dài, đôi mắt to dễ thương hút hồn người khác, hình như lúc nào cũng lấp lánh xuân tình. Có thể là do phơi nắng phơi gió nơi hoang dã trong thời gian dài nên làn da nàng thoát nhìn hơi sạm và không được mịn màng, nhưng điều này rõ ràng lại khiến nàng có một vẻ đẹp ngang tàng. Đôi môi đỏ gọi cảm hơi hé, để lộ hàm răng trắng muốt, trên người nàng mặc một chiếc áo giáp da xanh xám, bộ ngực vốn đã đầy đặn của nàng được áo giáp nâng lên càng thêm chấn động lòng người.

Geriferry nhìn đủ một phút, thấy đôi phương không hề có ý mở miệng, ánh mắt hắn dừng hình trên hai đùi thon dài của nữ kiếm sĩ, cười cười: "Ta thật sự không nghĩ ra lý do các người tới tìm ta".

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Gà... Đùi Gà

Geriferry nói không phải để vui đùa, phải biết bây giờ thân phận của hắn là thánh võ sĩ, trong mắt những người bên cạnh, hắn thay mặt cho thế lực của Giáo đình thần thánh. Mọi người đều biết, điều thứ nhất trong tôn chỉ của Giáo đình thần thánh chính là phải diệt trừ tà ác, còn lãnh tụ tinh thần của thành Diack thì là kẻ dị đoan lớn nhất, Lich Zuma. Chỉ dựa vào điểm này, trăm ngàn năm qua, Giáo đình thần thánh và thành Diack vẫn như nước với lửa, mâu thuẫn gay gắt, thậm chí những hoạt động ám sát âm thầm cũng không phải là hiếm. Còn giữa các thành viên của hai tổ chức lớn này, dù chưa đến mức vừa thấy mặt đã kêu gào đòi chém giết, nhưng giương cung bạt kiếm đề phòng lẫn nhau lại là không thể thiếu.

Cho nên Geriferry mới nói, hắn không nghĩ ra bọn họ có lý do gì để tìm đến gã nguy thánh đồ là hắn.

Đôi mắt với sự trêu chọc của Geriferry, vị pháp sư trẻ tuổi tỏ ra tương đối bất an, cái miệng vừa mới đọc chú ngữ gọi rồng lửa khẽ động, cả khuôn mặt căng thành màu tím đỏ nhưng vẫn không có dũng khí nói được một câu nửa chữ.

Nữ kiếm sĩ xinh đẹp bên cạnh hắn thoát nhìn lại là một người rất cởi mở, nghe vậy cô ta lập tức cười ha ha vài tiếng, tiếng cười tương đối lúng túng nhưng vẫn hòa tan khá nhiều bầu không khí bí tráng trong trần nhà.

"Chúng tôi nhìn thấy ngài là một thánh võ sĩ, vừa rồi có mấy anh em của chúng tôi bị trúng thi độc, chúng tôi đã tạm thời dùng thuốc kiềm chế độc tính phát tác, muốn mời ngài qua giúp đỡ trị liệu một chút, có được hay không cũng mời ngài trả lời rõ ràng". Sau khi nói xong ý đồ một hơi liên tục như liên châu pháo, sắc mặt nữ kiếm sĩ cũng hơi mất tự nhiên, phải biết cầu cứu người của thế lực đối địch không chỉ liên quan đến vấn đề dũng khí.

"Vậy thì các người còn chờ cái gì?" Geriferry nghiêng đầu lộ ra một nụ cười rực rỡ, phối hợp với khí chất hơi yêu dị trên gương mặt hắn, làm cho tất cả

mọi người ở đây không khỏi ngẩn ngơ.

Liền sau đó hắn đưa tay ra làm động tác mời: "Các người không có ý định dẫn đường cho ta sao?"

Nữ kiếm sĩ và pháp sư trẻ tuổi lập tức không thể tin được tai mình, vì cứu vãn tính mạng của đồng đội, bọn họ đã đặt thể diện xuống, đến trước cửa quán rượu nhờ vả, thậm chí còn đã chuẩn bị tinh thần bị người bên quán rượu sỉ nhục. Nhưng niềm vui ngoài dự đoán này lại khiến bọn họ không kịp phản ứng lại, nữ kiếm sĩ lập tức kích động không biết nói gì cho phải, cô ta ôm vai pháp sư, nức nở nói, bất chấp về mặt ngại ngùng của đối phương: "Tốt quá rồi, Neo..."

Giờ khắc này, trong mắt bọn họ có nước mắt lấp lánh.

Geriferry không hề có giác ngộ được người khác coi như ân nhân, hắn ngẩng đầu lên, gọi lên trên lầu: "Nại Hà, rời khỏi giường thôi, theo ta đi ăn đùi gà nào!"

Hắn vừa dứt lời, mọi người dưới lầu chỉ cảm thấy mắt hoa lên, một cô gái ung dung sang trọng, xinh xắn động lòng người đã xuất hiện bên cạnh Geriferry. Nàng chớp đôi mắt to hút hồn, tò mò đánh giá nữ kiếm sĩ.

Nam pháp sư lần nữa ngẩn ngơ, không có gì phải nghi ngờ, hắn cũng giống như những người khác, bị Nại Hà xinh đẹp một cách không chân thực làm chấn động. Chỉ tiếc Nại Hà cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái, hoặc nói, trong giai đoạn hiện nay, hứng thú đối với phụ nữ của Nại Hà lớn hơn đối với đàn ông rất nhiều.

"Tiên sinh, mời đi theo chúng ta!" Nữ kiếm sĩ kéo pháp sư vẫn còn đang trong trạng thái ngẩn ngơ, nghiêng người chờ Geriferry cất bước.

"Tiên sinh?" Khóe miệng Geriferry nhếch lên tạo thành một độ cong giễu cợt, đột nhiên hắn xoay người nói to với đám nhà mạo hiểm trong quán rượu: "Hãy nói với bọn họ, các người gọi ta là gì?"

"Đại nhân Gerry!" Mọi người đồng thanh gầm lên.

Geriferry quay lại nhìn ánh mắt lại bắt đầu trở nên bất an của nữ kiếm sĩ, nói: "Bây giờ, hãy gọi ta là đại nhân!"

"Vâng, thưa đại nhân Gerry, mời đi theo chúng ta". Tính mạng của đồng đội gặp nguy trong sớm tối, nữ kiếm sĩ đâu còn để ý đến việc xưng hô Geriferry như thế nào?

Lúc này Geriferry mới dẫn Nại Hà đi đến khách sạn đối diện.

Trên đường, nữ kiếm sĩ giới thiệu: "Đại nhân Gerry, tôi tên là Scialla, còn vị này là Neo, pháp sư cấp mười. Chúng tôi rất cảm kích vì ngài sẵn lòng ra tay cứu giúp".

Geriferry đã nhận ra, có vẻ vị nữ kiếm sĩ này trong lòng rất không thoải mái khi phải gọi hắn là đại nhân Gerry, vì vậy lúc này mới cố ý nhắc đến cấp bậc của gã pháp sư để dọa唬. Vì vậy hắn cố ý đùa cợt: "Các người có nhìn ra cấp bậc của ta không?"

"Rất xin lỗi, tôi không nhìn ra". Trong lòng hoảng hốt, Scialla ăn ngay nói thật.

"Thực ra người không hề nhìn lầm, ngay cả đầu khí thần thánh cấp một ta cũng không có".

"A!" Scialla và Neo lần nữa kinh ngạc vì tính khí kì dị của đại nhân Gerry.

"Nhưng ta vẫn chắc chắn có thể cứu được đồng đội của các người, nếu như trước khi ta đến mà bọn họ không bị sự lẻ mề của các người hại chết".

Lúc này Scialla và Neo mới rõ ràng, đại nhân Gerry đang lấy bọn họ làm trò cười. Hai người lập tức rào bước, bọn họ không hề tức giận mà ngược lại còn cảm thấy vị thánh võ sĩ này rất hài hước, không hề nghiêm cẩn lạnh lùng như họ vẫn thường nghe về các thánh võ sĩ bảo thủ và hà khắc. Điều này làm cho bọn họ cảm thấy tiếp xúc với đại nhân Gerry cũng thoải mái hơn nhiều.

Diện tích của khách sạn lớn hơn quán rượu nhiều, phòng ăn tầng một ngồi đầy hơn một trăm nhà mạo hiểm. Khác những nhà mạo hiểm tay mơ trong quán rượu, trên gương mặt bọn họ đều có vẻ kiên nghị sau khi đã trải qua giết chóc máu lửa, mặc dù vẻ mặt không khỏi chán chường, nhưng cơ bản vẫn bình tĩnh tự nhiên. Toàn bộ bọn họ nhìn hai người Geriferry và Nại Hà bước lên cầu thang tầng hai với một ánh mắt cảnh giác.

Sáu nhà mạo hiểm bị thương đã hôn mê được đặt nằm trên sàn nhà một căn phòng lớn trên tầng hai. Mấy nhà mạo hiểm nữ đang dùng những mảnh vải được xé từ những cái chăn lau vết máu đen đặc trên sàn nhà. Geriferry thoáng nhìn, thấy mấy nhà mạo hiểm bị thương không có nguy hiểm đến tính mạng trong một chốc một nháy, vì vậy hắn quay lại nói với Scialla: "Ta cho rằng trước khi động thủ cứu người, chúng ta cần phải bàn bạc một chút về thù lao".

Sau khi sững sốt vài giây, trong lòng Scialla lại thấy yên tâm hơn: "Nên thế, ngài ra giá đi, không, chỉ cần ngài có thể cứu sống đồng đội của tôi, bất kể bao nhiêu tiền tôi cũng nghĩ cách trả đủ cho ngài".

"Không được nhắc tới tiền, tiền nong dung tục quá!" Geriferry nói, hai mắt phát sáng, đánh giá Scialla từ trên xuống dưới một lần nữa, sau đó tí mắt cười nói: "Thực ra ngày từ đầu người đã biết ta muốn thứ gì rồi mà. Ta muốn gà..."(*)

Đứng bên cạnh Scialla, vừa nghe thấy chữ "gà", Neo lập tức nổi giận. Cho dù có phải nhìn mấy đồng bạn này chết đi, hắn cũng không muốn nhìn thấy

Scialla bị tên cận bã của Giáo đình này làm nhục. Hắn thâm vận ma lực, chuẩn bị gọi một bàn tay lửa đánh văng Geriferry ra ngoài.

Nhưng Nại Hà vẫn không hề nhìn Neo, lúc này đột nhiên nhìn về phía hắn, mắt bạc lấp lánh, Neo lập tức cảm thấy linh hồn mình run rẩy, hình như có dấu hiệu chuẩn bị rời khỏi thân thể mình. Hắn bắt đầu đi, vội dùng tinh thần lực toàn lực chống lại đòn tấn công linh hồn vô hình của Nại Hà.

Ngay cả Scialla cũng bị vẻ mặt háo sắc của Geriferry làm cho đỏ mặt, trong lúc cô ta nghiêng răng nghiêng lợi chuẩn bị cắn Geriferry: "Người chết đi", rốt cục Geriferry cũng nói hết câu: "...Đùi gà. Ngay từ đầu ta đã nói ta cần đùi gà, các người không nhớ sao?"

Vừa nghe thấy đùi gà, hai mắt Nại Hà lập tức phát sáng, ánh mắt di chuyển đến trên người Scialla. Sắc mặt trắng bệch, Neo ngồi bệt xuống đất dựa lưng vào tường. Lúc này, tinh thần lực vốn đã không còn bao nhiêu sau cuộc đại chiến của hắn hầu như đã hao hết.

"Đại nhân Gerry, ngài có biết rằng nói chuyện với ngài là một điều rất vất vả không?" Scialla thở phào một hơi, vỗ vỗ ngực, tim vẫn còn đập thình thịch.

"Trước kia cũng có người nói với ta như vậy!" Điều này làm cho Geriferry lại nhớ tới những ngày tháng chung sống cùng Cado trong thạch lao.

"Người nào?" Tinh thần được thả lỏng, Scialla lại bắt đầu tò mò.

"Một người phụ nữ!" Đón ánh mắt trêu chọc của Scialla, Geriferry ăn ngay nói thật.

"Nếu như yêu cầu của ngài vền vẹn chỉ là đùi gà thì tôi hoàn toàn có thể thỏa mãn yêu cầu của ngài. Tôi cảm thấy ngài có thể bắt đầu động thủ cứu người rồi". Hiển nhiên Scialla biết bây giờ không phải lúc tán nhảm, cô ta vội trở lại chuyện chính.

Geriferry nhún vai: "Vậy thì các người có thể ra ngoài rồi, nhân tiện chuẩn bị hai mươi..." Nói tới đây, Geriferry quay mặt sang nhìn thấy gương mặt hằm hằm của Nại Hà, hắn lập tức đổi giọng: "Mỗi ngày chuẩn bị bốn mươi cái đùi gà, thế thôi".

Nại Hà lập tức cười toe toét.

Scialla không yên tâm thoảng nhìn mấy đồng đội bị thương trong phòng, cô ta vẫn còn có chút do dự. Geriferry giờ nắm đấm đặt lên ngực: "Tin tưởng ta, với danh nghĩa kỵ sĩ".

Nhìn thấy vẻ mặt thành khẩn của Geriferry, sự phòng bị của Scialla nhanh chóng biến thành tín nhiệm, đây là một loại tín nhiệm rất vô trách nhiệm. Nhưng nói cách khác, cho dù thánh võ sĩ trước mặt không cứu chữa thì những đồng đội này cũng không sống được đến lúc mặt trời mọc, hắn không cần phải sử dụng mách khố gì.

Không dám kéo dài thời gian nữa, Scialla lập tức dẫn người ra ngoài, còn rất tự giác đóng cửa lại. Đã tín nhiệm thì phải tín nhiệm triệt để, không thể nghi ngờ, Scialla là một người dám làm dám chịu.

Nại Hà lập tức hóa thành bản thể ddnhj chui vào trong mắt Geriferry nhưng lại bị Geriferry dùng ý thức ngăn lại. Chưa đến vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không để Nại Hà kết hợp thành một thể với bản nguyên sức mạnh, bởi vì khi tách khỏi bản nguyên sức mạnh, Nại Hà thật sự là quá đau khổ.

Bản thể của Nại Hà là một điểm sáng, lẳng lặng bám vào trên mắt Geriferry, truyền một ý thức đến cho Geriferry: "Người phụ nữ đó có hứng thú với người, nhưng, thật kỳ quái, hình như không phải hứng thú như mối tình đầu".

Geriferry cười khổ, còi băng gác trên vết thương của một nhà mạo hiểm, nhẹ nhàng đặt bàn tay lên, nói với Nại Hà: "Nại Hà, biết phải làm thế nào mới có thể khiến một người phụ nữ khẳng khái một mực yêu một người đàn ông không? Rất đơn giản, đó chính là không ngừng làm cho cô ta vừa hận vừa yêu. Ta nói với người những điều này là bởi vì người cũng là một cô gái, sau này nếu đi lấy chồng, ngàn vạn lần không được bị loại đàn ông như vậy lừa. Đàn ông như vậy cũng giống ta, đều là đồ khốn".

Geriferry nói, tay trái hắn đã sờ lên ngực, chỗ đó có một đốm sáng xanh, đó là sự vẫn vương, đó là tình yêu của hắn. Có lẽ sau khi trải qua đau khổ, rốt cục Geriferry cũng thừa nhận, chính hắn đã hại Cado.

Tưởng tượng một chút xem, bất kể là công chúa Kafiny bị một thương của hắn dọa chết đứng rồi bị hôn trộm hay là Alya bị thân hình bê bết máu của hắn làm cho vừa sợ vừa vui, bọn họ đều bị hắn lừa bằng thủ đoạn từ hận đến yêu. Không dám nói yêu sâu bao nhiêu, nhưng ít nhất cũng có cảm tình, điều này hắn vẫn có thể khẳng định.

Có lẽ cảm nhận được tâm tình thê lương trong nháy mắt của Geriferry, Nại Hà lại biến ảo ra thân thể, dán chặt vào sau lưng hắn, tiếng ca vang vọng đến tận linh hồn đó lại vang lên bên tai Geriferry.

(*): Kê: Tiếng lòng dùng để chỉ gái, cave, do chữ kê và chữ kê trong kỹ nữ đều đọc là Ji.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chân Tướng

Ngoài cửa, Scialla và Neo đứng cạnh nhau dựa lưng vào tường hành lang.

"Người phụ nữ đó rất mạnh mẽ, ta sẽ không bao giờ cho cô ta cơ hội tới gần ta nữa". Tình hình vừa rồi khiến bây giờ Neo nhớ lại vẫn còn thấy sợ.

"Ha ha... Ta nhớ vừa rồi ánh mắt người vẫn không rời khỏi tiểu mỹ nữ đó, sao thế, bị khiếp sợ một lần mà người đã từ bỏ nhanh như vậy à?" Scialla cười đùa trêu chọc.

"Ta là một người đàn ông!" Neo tức giận tròn mắt nhìn Scialla, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Có điều ta quả thật không cảm nhận được dấu hiệu rung động của dấu khí thần thánh trên người đại nhân Gerry, lạ thật, người thật sự cho rằng hắn có thể cứu được đồng đội của chúng ta sao?"

Tâm tình Scialla lập tức trở nên chán nản: "Nếu không thì chúng ta còn có thể làm thế nào?"

Đúng vậy, đây là một biện pháp còn nước còn tát.

Sau nửa canh giờ, sắc trời đã hoàn toàn sáng lên, Geriferry mang Nại Hà từ trong phòng đi ra với vẻ mặt uể oải. Đương nhiên, căn nuốt từ khí trên người những nhà mạo hiểm không cần thời gian dài như vậy, nhưng để không làm mọi người quá mức kinh hãi, hắn đã phải cố gắng kéo dài thời gian.

Mặc dù từ khí đã bị bản nguyên sức mạnh trong cơ thể hắn cắn nuốt, chất độc lại bị lớp chất sùng màu xám trên bàn tay hắn ngăn cản bên ngoài, tuy vậy chất độc bá đạo vẫn khiến sắc mặt hắn không được tốt lắm.

Không kịp cảm ơn, Scialla và Neo lập tức chạy vào phòng. Chất độc và từ khí trên gương mặt sáu nhà mạo hiểm đã hoàn toàn biến mất, vết thương đen sẫm đã biến thành màu đỏ, còn trên sàn nhà vẫn còn một bãi nước đen bốc mùi tanh hôi..

Giống như những gì Geriferry đã hứa hẹn với bọn họ, quả thật hắn đã cứu sống sáu nhà mạo hiểm này.

"Đại nhân Gerry, cảm ơn ngài... Tôi thật sự không biết nói gì cho phải". Nước mắt đảo quanh trong viên mắt Scialla, cô ta gần như vui quá mà khóc.

"Thay vì lời cảm ơn đầy kính trọng đó của người, ta lại quan tâm đến thù lao chúng ta đã thỏa thuận lúc trước hơn!" Geriferry nhìn Nại Hà bên cạnh, Nại Hà đã bắt mắt cong miệng nhìn Geriferry vì sự lễ mễ của hắn này giờ.

"Mời đi theo tôi!" Scialla đi ra cầu thang trước, nhân cơ hội lên lau nước mắt trong viên mắt còn chưa kịp chảy xuống.

Hiển nhiên những nhà mạo hiểm dưới lầu lúc này cũng đã biết đại nhân Gerry đã cứu sống mấy đồng đội bị thương trên lầu. Vẻ lo lắng trên gương mặt bọn họ đã hóa thành vui sướng, mặc dù họ vẫn duy trì cảnh giác đối với vị thánh võ sĩ đang xuống lầu này, nhưng họ đã không còn cảm thấy chán ghét như lúc trước nữa.

Bốn mươi cái đùi gà nướng vàng rộm được xếp chỉnh tề trên chiếc bàn gần cửa, lần này không cần Geriferry nhắc nhở, Nại Hà đã hai mắt phát sáng, ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm một cái đùi gà lên ăn rất nhỏ nhả.

Geriferry cầm lấy chén nước trà Scialla đưa rồi ngồi xuống bên cạnh Nại Hà, còn Scialla và Neo vừa dọn dẹp xong nước độc trong phòng thì ngồi xuống đối diện Geriferry.

"Hôm qua ta vừa mang Nại Hà, em gái ta, từ trong dãy núi Billious đi ra. Ta muốn tìm hiểu tình hình cụ thể một chút". Geriferry nói, lật bàn tay bắt đắc dĩ: "Các người biết đấy, những nhà mạo hiểm trong quán rượu có vẻ rất non gan, tin tức bọn họ cung cấp thật sự có hạn".

Sau đó, qua lời kể của Scialla, rốt cục Geriferry cũng hiểu được tình hình đại khái.

Năm nay thành Diack không có chiến tranh, những người Diack đã quen sống cả mùa đông trong chiến tranh lại cảm thấy nhàm chán, bọn họ bắt đầu lập đội đi ra ngoài du lịch và thám hiểm. Không thể nghĩ ngờ, thành phố ngầm ở thị trấn Ách Tề Á chính là một điểm đến rất tốt. Khi đó Scialla và Neo đã tụ tập hơn hai trăm nhà mạo hiểm liên minh Diack chạy tới nơi này. Thậm chí bọn họ còn chưa kịp thăm dò xem lối vào thành phố ngầm ở đâu thì đã bị tầng tầng lớp lớp sinh vật vong linh bao vây ở trấn nhỏ.

Trong thời gian không đến một tuần này, bọn họ đã thiệt hại một nửa nhân thủ. Cũng không phải bọn họ không nghĩ tới việc rời khỏi nơi này, mà là bọn họ cơ bản không thể nào rời đi. Đoàn kỵ sĩ thẩm phán thuộc sảnh phán xét dị đoan của Giáo đình thần thánh đã phong tỏa miệng núi duy nhất để rời khỏi nơi này. Bọn họ tuyên bố với bên ngoài rằng cả thị trấn Ách Tề Á đều bị tà ác ăn mòn, đã có ôn dịch xảy ra. Với cái cớ này, người của đoàn kỵ sĩ thẩm phán đã ngăn cản bất cứ người nào có ý định đi đến thị trấn Ách Tề Á, đồng thời giết chết toàn bộ những nhà mạo hiểm nào định rời khỏi Ách Tề Á. Lý do rất đơn giản, bởi vì những nhà mạo hiểm này có mang theo ôn dịch.

Geriferry lắng lắng nghe Scialla kể lại tất cả những gì bọn họ đã trải qua tại Ách Tề Á, sau đó hắn rơi vào trầm tư. Cục diện hiện nay càng ngày càng phức tạp, thành phố ngầm thần bí đã kéo vô số nhà mạo hiểm tới, liên sau đó các pháp sư từ linh đã điều khiển sinh vật vong linh tới giết các nhà mạo hiểm trong thị trấn. Đồng thời, những người dân gốc của trấn nhỏ lại được Esra bảo vệ và không nhận được bất cứ xâm phạm nào, ngược lại họ còn từ chối bảo vệ những nhà mạo hiểm. Bây giờ ngay cả sảnh phán xét dị đoan của Giáo đình cũng đã tham gia, bọn họ không phải tế tự cao cấp đến tịnh hoá vong linh mà trực tiếp phong tỏa miệng núi, chẳng lẽ trong chuyện này có bí ẩn gì?

Geriferry thừa nhận, hẳn hận Giáo đình hơn bất cứ người nào ở đây, nếu như hắn không bị Giáo đình đuổi giết thì làm sao hắn lại phải bôn ba vạn dặm trong dãy núi Billious, sống cuộc sống như dã nhân suốt bốn năm năm trời như vậy? Nhưng lúc này hắn không thể để tâm tình chủ quan của mình ảnh hưởng đến phán đoán khách quan, hắn cảm thấy mình cần phải đến tìm Esra để nói chuyện.

"Vì sao các người còn phải từ thủ ở đây? Nếu không ra được thì vẫn còn có thể vào núi mà?" Geriferry nhanh chóng phát hiện nghi vấn mới.

Neo lắc đầu: "Chúng tôi không biết rốt cục có bao nhiêu vong linh, cũng không biết đường nào có thể đi được. Ở chỗ này, ít nhất chúng tôi còn có đồ ăn, có nhà cửa để phòng thủ. Hơn nữa chúng tôi cũng đã xin liên minh giúp đỡ, tôi tin rằng liên minh nhất định sẽ phái người tới tìm chúng tôi".

Geriferry suy nghĩ thấy cũng đúng, rất hiển nhiên, mục tiêu của đám vong linh chính là tiêu diệt tất cả những nhà mạo hiểm. Thay vì bị vô cùng vô tận vong linh vây giết trong vùng núi, không bằng dựa vào nhà cửa chắc chắn để ngồi chờ viện binh.

Lúc này Geriferry ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy Jack đang đứng ngoài cửa nhìn vào. Hắn vẫy vẫy tay ra hiệu cho Jack đi vào.

"Có tìm được không?" Geriferry hỏi.

"Có, thưa đại nhân. Chúng tôi tìm được một cái xác của pháp sư". Đứng ở bên cạnh bàn, Jack cung kính trả lời.

"Mang vào đây!" Geriferry dặn dò.

Chỉ chốc lát sau, một cái xác tử linh pháp sư đã được khiêng từ trước cửa quán rượu đến đại sảnh tầng một khách sạn.

Đây là một tử linh pháp sư với bộ mặt khô héo, thân thể gầy yếu được bọc trong một chiếc trường bào pháp sư màu đất. Hai mắt màu xám trong hốc mắt hõm sâu vẫn mở to như cũ, hình như muốn thể hiện rõ nỗi sợ hãi khi linh hồn bị hút ra khỏi thân thể khi đó.

Nhìn thấy vết thương rất rộng trên ngực tử linh pháp sư, các nhà mạo hiểm của liên minh kinh ngạc kêu lên. Lúc đầu quả thật bọn họ cũng đã thử tìm cách tiêu diệt tử linh pháp sư, có điều sau khi liên tục thiệt hại mấy nhóm người mà ngay cả cái bóng của tử linh pháp sư cũng không nhìn thấy, bọn họ đã quyết đoán từ bỏ hành động này.

Mà bây giờ, đại nhân Gerry đã giết chết một tử linh pháp sư chỉ dựa vào sức một người, làm sao bọn họ có thể không ngạc nhiên cho được?

Dưới sự gợi ý của Geriferry, Jack đã bắt đầu lục lọi cái xác trước mắt bao người. Sau một hồi bận rộn, ngoài một quyển bút ký và một số vật liệu để làm phép, thậm chí ngay cả một đồng tiền vàng Geriferry cũng không nhìn thấy.

Ở đây không có ai có thể dùng được bút ký và vật liệu làm phép của tử linh pháp sư, vì vậy Neo bắn ra một quả cầu lửa đốt thành tro bụi. Còn thi thể, sau khi lục lọi xong, Geriferry ra lệnh cho Jack kéo ra ngoài đốt.

"Ta ước tính ít nhất còn có hai đến ba gã tử linh pháp sư cao cấp như thế này vẫn ẩn nấp xung quanh trấn nhỏ". Geriferry vừa nói xong, cả khách sạn lập tức như bùng nổ. Tử linh pháp sư luôn luôn thần bí, bọn họ không bao giờ chiến đấu chính diện với người khác mà chỉ xua từng đàn sinh vật bắt tử đi chiến đấu. Quan trọng hơn là thuật nguyên rửa của bọn họ làm người ta rất khó có thể phòng bị được. Nếu đúng như những gì Gerry nói, còn có hai ba gã tử linh pháp sư nữa, vậy thì bọn họ chỉ có thể bị vắt kiệt sức mà chết trong thị trấn nhỏ này.

Lúc này Nại Hà đang say sưa gặm đùi gà đột nhiên dừng lại nhìn Geriferry: "Không phải ba đâu. Có chín tên".

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết chóc.

Có lẽ vì nề mặt Gerry nên những nhà mạo hiểm không dám phản bác Nại Hà, chỉ có người từng đích thân thể nghiệm sự đáng sợ của Nại Hà là Neo tin tưởng, hẳn tin rằng cô bé vừa nhìn thấy đùi gà hai mắt đã phát sáng trước mặt này không có lý do gì để nói dối.

"Nếu có chín tử linh pháp sư thì bọn chúng còn đang chờ đợi cái gì? Vì sao không đồng loạt tấn công, một lần giết hết toàn bộ chúng ta?" Một nhà mạo hiểm ngồi ở góc trong cùng tức giận bất bình đưa ra nghi vấn của mình.

Mà đây hầu như cũng là nghi vấn của tất cả mọi người.

Những nhà mạo hiểm nhìn về phía Geriferry với ánh mắt nghi ngờ, còn Geriferry thì trông mong nhìn Nại Hà, dùng ý thức hỏi: "Con bé chết tiết này, tại sao có chín tử linh pháp sư mà bây giờ người mới nói với ta?"

"Người có hỏi ta đâu?" Nại Hà cho Geriferry một ánh mắt vô tội.

"Người sợ nói với ta thì ta sẽ lập tức chạy vào núi trốn đi, như vậy người sẽ không có đùi gà để ăn đúng không?" Geriferry hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nại Hà đỏ mặt, dù nàng cực hiếm khi đỏ mặt, hiển nhiên Geriferry đã nói trúng tâm sự của nàng.

Những nhà mạo hiểm trong phòng nghi hoặc nhìn hai anh em Gerry mắt to tròn mắt nhỏ, bọn họ đều hi vọng đây không phải thật sự, hi vọng Gerry cho bọn họ một lời giải thích.

"Đại nhân Gerry, có đúng như vậy không?" Scialla vừa hỏi xong, Neo bên cạnh cô ta đã nhẹ nhàng nắm tay cô ta, gật đầu.

Scialla lập tức sợ hãi há miệng, có điều vẫn không hề lên tiếng.

"Vậy thì bây giờ chúng ta cần suy nghĩ một chút, nếu như đúng như con bé tham ăn, à không, đúng như Nại Hà nói, có chín tử linh pháp sư ở xung quanh thị trấn, vậy thì vì sao bọn chúng lại không đồng loạt hủy diệt thị trấn?" Đã tỉnh táo lại, Geriferry vội đã vấn đề vốn thuộc về hắn này ra ngoài, hắn cần một chút thời gian để đầu óc vận hành.

"Chỉ có một cách giải thích, bọn chúng đang chờ đợi gì đó, hoặc nói, bọn chúng đang cố kị điều gì đó". Neo lập tức đưa ra ý kiến.

Geriferry hưng phấn búng ngón tay: "Không được nói khách khí như vậy, nói thẳng là bọn chúng đang sợ hãi gì đó. Như vậy, bây giờ vấn đề là trong thị trấn nhỏ này có thứ gì có thể khiến bọn chúng cảm thấy sợ hãi?"

"Đại nhân Esra!" Lần này trên một nửa số người trong phòng đồng loạt hô lên đáp án.

"Cho nên các pháp sư tử linh không thể không điều động nhiều người đi phòng bị đại nhân Esra, còn tấn công chúng ta trước sau chỉ có hai ba tên đúng không?" Scialla đã nhanh chóng đưa ra đáp án.

"Esra sớm đã phát hiện có tử linh pháp sư đang có mưu đồ gì đó với thị trấn, cho nên ông ta cố ý không bảo vệ những nhà mạo hiểm từ bên ngoài đến như chúng ta này, mục đích là để cho chúng ta cố hết sức ngăn chặn mấy tử linh pháp sư, giảm bớt áp lực cho ông ta". Neo vừa nói vừa kích động đứng lên, bởi vì trước đó hắn vẫn hoài nghi đám vong linh có quan hệ với Esra nếu như bây giờ thật sự có chín tử linh pháp sư, vậy thì những nghi ngờ của hắn trước kia sẽ không tồn tại nữa.

"Nhưng mà, Esra dựa vào cái gì mà có thể khiến các pháp sư tử linh kiêng kỵ?" Scialla lại có thắc mắc mới.

"Ta nghĩ, điều này chỉ có thể rõ ràng sau khi chúng ta tới thăm nhà Esra!" Neo đã rời khỏi bàn, xem ra đã chuẩn bị khởi binh tới nhà Esra hỏi tội rồi.

"Ta nói rồi, không được nói khách sáo như vậy. Không phải tới thăm, là đe dọa!" Geriferry cũng đứng lên: "Mang theo tất cả mọi người, ta nghĩ đại nhân Esra ngạo mạn sẽ không muốn liều mạng với chúng ta đến kiệt sức, sau đó lại phải ứng phó tất cả mọi tử linh pháp sư một mình đâu".

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Esra Thần Bí

Không cần Geriferry phân phó, Amie đã dẫn theo đám nhà mạo hiểm trong quán rượu tràn tới. Đây là lần đầu tiên những nhà mạo hiểm của liên minh Diack và những nhà mạo hiểm không thuộc liên minh có hợp tác với quy mô lớn như thế. Nếu là trước kia, đây là điều không ai dám tưởng tượng. Trong mắt những nhà mạo hiểm liên minh Diack luôn tự nhận là dũng sĩ, những nhà mạo hiểm không thuộc liên minh đó chính là một đám hèn nhát, dũng sĩ khinh thường làm bạn với những thằng hèn.

Nhưng bây giờ, dưới sự đe dọa của cái chết, bọn họ đã đứng đến một chỗ, dưới sự lãnh đạo của đại nhân Gerry, bọn họ sẽ theo đuổi cơ hội sống sót mờ ảo đó.

Đám nhà mạo hiểm trong quán rượu không hỏi vì sao phải làm như vậy, khi thánh võ sĩ cũng có thể bắt tay hợp tác với người của thành Diack, vậy thì đám nhà mạo hiểm ngày thường vẫn bị người của thành Diack khinh thường bây giờ hợp tác với bọn họ cũng đâu có gì kì quái?

Trên đường, Geriferry nói rõ với Amie mục đích chân thực của lần phối hợp này: Vẹn vẹn chỉ là hư trương thanh thế đến đe dọa đại nhân Esra một chút.

"Đại nhân Gerry, ta khuyên ngài sớm từ bỏ đi. Bất kể ngài có mục đích thế nào, Esra đều sẽ không để ý tới. Nếu như chúng ta vượt qua tuyến canh gác do Esra định ra, những người miền núi đó sẽ dùng cung tên bắn chúng ta. Cho dù may mắn xông lên được đỉnh dốc thì cũng không ai trong chúng ta có thể chống cự được một đòn của Esra". Amie càng nói tâm tình càng căng thẳng, cô ta đã tận mắt nhìn thấy anh trai cô ta bị Esra một kiếm chém thành hai nửa.

"Amie, chiều nay của Esra gọi là giết gà dọa khỉ, như vậy vừa khiến các người không dám rời khỏi thị trấn lại không dám đến làm phiền hắn. Ta bảo đảm, lần này chúng ta sẽ không hi sinh một người nào". Geriferry đã tính trước tất cả.

Amie còn muốn phân bác, có điều cuối cùng nhớ tới bây giờ Geriferry mới là thủ lĩnh của những nhà mạo hiểm này, cho dù cô ta nói có lý đến mấy cũng sẽ không có ai nghe lời cô ta.

Geriferry dẫn gần hai trăm nhà mạo hiểm dừng lại ngoài xa dưới sườn núi nơi Esra ở. Khoảng cách này vừa bảo đảm cung tên trong tay những người miền núi không bắn chết được bọn họ, lại có thể để pháp sư cấp mười Neo thi triển được ma pháp cự ly xa đe dọa những người dân trên sườn núi.

Quả nhiên sau khi Neo làm động tác thi triển phép thuật, người miền núi bên trên lập tức lui vào trong rừng phía sau sườn núi, còn Esra thì tay cầm một thanh kiếm gỉ đi từ trong nhà ra nhìn xuống những nhà mạo hiểm dưới sườn núi xa xa, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Geriferry đón ánh mắt của Esra, cảm đại kiếm hai tay đã được phụ trợ thánh viêm, sau khi từ chối nhã ý muốn đi cùng của Scialla, một mình hắn đi đến sườn dốc.

"Chúng ta không phải là đối thủ của hắn". Vốn đang ngồi trong phòng ăn khách sạn tập trung tinh thần ăn cơm, đột nhiên Nại Hà từ trong mắt truyền cho Geriferry một ý thức.

Geriferry đã không còn ngạc nhiên trước sự xuất quỷ nhập thần của Nại Hà nữa: "Không sao, người chỉ cần làm cho hắn tin rằng chúng ta có khả năng làm hắn bị thương nặng là được rồi".

"Nhưng hắn là một món ăn rất ngon miệng mà?" Phải từ bỏ như vậy, hiển nhiên Nại Hà không cam lòng.

"Người chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, hắn sẽ không trốn được khỏi lòng bàn tay ta".

"Ồ được rồi", Nại Hà vẫn biết Geriferry có rất nhiều biện pháp, cho nên vội đồng ý. Vấn đề là nếu như Nại Hà ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ không gọi là Nại Hà nữa.

Geriferry dừng lại phía trước Esra năm mét, mỉm cười đánh giá món ăn ngon miệng của Nại Hà: Esra.

Đây là một người trung niên có gương mặt tuần lãng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng không cần giãn vẫn uy nghiêm, cộng thêm chiều cao gần hai mét cho Geriferry một loại cảm giác kim nén rất nặng nề.

"Ta tên là Gerry, cũng giống như ngài, bọn họ tôn trọng gọi tôi là đại nhân". Geriferry tự giới thiệu.

"Nói thẳng ý đồ đến đây của người, còn nữa, Esra không chấp nhận đe dọa, đứng xa không có nghĩa ta không giết nổi". Esra nói, thoáng nhìn về phía Neo vẫn đang giữ nguyên tư thế chuẩn bị thi triển phép thuật. Ánh mắt này khiến tinh thần Neo chấn động, hắn lui lại mấy bước theo bản năng.

"Ta cũng giống như ngài, cũng không có thói quen bị người khác đe dọa". Geriferry nói rồi thoáng nhìn về phía tiểu viện, dưới tán cây hòe trước tiểu viện có một bà già đang nằm: "Ta bảo đảm trước khi ngài giết được Neo, ta nhất định sẽ giải quyết bà ta trước".

"Chỉ dựa vào người?" Ánh sáng lạnh trong mắt Esra chợt lóe lên, lúc này, một luồng khí thế uy mãnh giống như thực chất đè xuống Geriferry. Hầu như không thờ được, hắn cảm thấy mạch máu trong lồng ngực mình sắp sửa nổ tung đến nơi rồi.

Hắn cố gắng đè ngưng máu đã trào lên yết hầu xuống, quay mặt lại nở nụ cười không có ý tốt với Esra: "Ta có nói là ta sẽ làm một mình đâu?"

Esra ngẩn ra, hắn cảm thấy linh hồn mình bị con mắt phải của Geriferry nhìn kỹ, hình như thoáng lay động một lát. Hắn dùng tinh thần lực mạnh mẽ khóa chết mắt phải của Geriferry, hắn cảm thấy mình đã tiến vào một thế giới hoàn toàn mới, thế giới này có ba cánh cổng màu sắc khác nhau, từ gần đến xa là màu xanh lam, màu đỏ máu và màu tím đậm. Khi tinh thần lực của hắn vượt qua ba cánh cổng, rốt cục hắn đã tới chỗ sâu nhất của thế giới này, phát hiện nơi này ẩn giấu một người phụ nữ tuyệt mỹ.

Trong lúc Esra cố gắng dùng tinh thần lực giết chết người phụ nữ này, hai mắt đang nhắm chặt của người phụ nữ đột nhiên mở ra, đó là một đôi mắt màu bạc tinh khiết. Esra lập tức kinh hoàng, vừa mới chuẩn bị rời khỏi thế giới này thì hắn cảm thấy như có thứ gì nổ tung phía trên đầu, sau đó tinh thần lực hắn phát ra đột nhiên mất liên lạc với hắn.

"Tinh thần cắt xé... Sao có thể như vậy được?" Esra đưa tay giữ đầu để giảm bớt cảm giác chóng mặt rồi sợ hãi kêu lên một tiếng. Cùng lúc đó, dưới uy áp tinh thần mạnh mẽ của Esra, Geriferry vẫn đau khổ chống đỡ cuối cùng cũng đặt mông ngồi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi. Sau đó hắn lau vết máu bên khóe miệng, cười nói: "Đại nhân Esra, bây giờ có phải ngài vẫn cho rằng ta không có vốn liếng để đe dọa ngài không?"

Lúc này hình như Esra đã già hơn trước không ít, hắn oán hận nhìn chằm chằm mắt phải của Geriferry, một hồi lâu sau mới phun ra ba chữ: "Vào nhà nói".

Geriferry vội bò lên, đi vào nhà cùng với Esra.

Đây là một nơi giống như phòng khách kiêm phòng ăn, hoặc nói người miền núi vẫn dùng phòng ăn làm phòng khách luôn. Tất cả mọi đồ dùng trong nhà đều được chế tạo thủ công bằng gỗ, có lẽ bởi vì chủ nhân quá theo đuổi mỹ cảm nên những đồ dùng trong nhà này đều đẹp đến mức hơi trừu tượng. Mấy ngọn lao và một bộ cung tên được treo ở trên vách tường, bên trên bám đầy bụi bặm, hiển nhiên đã lâu lắm không được dùng đến.

Sau khi ngồi xuống, thấy chủ nhân không hề có ý định pha trà, Geriferry đành phải đứng dậy tự rót một cốc nước cho chính mình súc miệng, nhỏ sạch vết máu trong miệng. Còn ánh mắt Esra rốt cục cũng di chuyển từ mắt phải Geriferry đến thanh đại kiếm hai tay sau lưng hắn.

"Người không phải thánh võ sĩ, bởi vì trên người người căn bản không có dấu vết rung động của đầu khí thần thánh".

"Rất đơn giản", Geriferry rút đại kiếm sau lưng ra, dùng ngón tay phui phui: "Ta giết một thánh võ sĩ cấp mười, thanh kiếm này là chiến lợi phẩm".

"Làm tốt lắm!" Trong mắt Esra lóe lên một tia tán thưởng: "Ta không muốn biết người chỉ có sức mạnh cấp năm, làm sao giết chết được thánh võ sĩ cấp mười, ta cũng có thể đoán được mục đích người tới tìm ta. Nhưng, mong người thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta một chút, mắt phải của người là chuyện gì?"

Geriferry vừa mới chuẩn bị nói bậy vài câu để lấp liếm, Nại Hà đột nhiên hiện ra từ trong mắt phải Geriferry. Sau đó nàng lập tức phát hiện trong chiếc rổ bên cạnh có đựng một loại trái cây phơi khô, vì vậy nàng rất tự nhiên cầm chiếc rổ lên ngồi xuống bên cạnh Geriferry, bắt đầu ăn trái cây sấy khô rất ngon lành.

Esra tròn mắt há mồm nhìn tất cả quá trình này, hẳn thật sự khó có thể tin rằng cô bé tham ăn trước mặt này chính là cô gái mắt bạc vừa mới cắt đứt cảm ứng tinh thần của mình.

"Đây... Chính là bí mật của mắt phải, như ngài nhìn thấy, cô ấy chỉ là một cô bé tham ăn". Geriferry cười cười khó xử.

Đã có vết xe đổ, Esra không dám dùng tinh thần lực dò xét Nại Hà trước mặt nữa, hẳn tự nói không cần ai phải hỏi.

"Người chắc cũng biết chúng ta đang đối mặt với kẻ thù kiểu gì. Bà ấy không còn sống được bao nhiêu ngày nữa, ta chỉ muốn đi cùng bà ấy những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời. Mấy chục năm qua những người dân ở đây vẫn rất kính trọng ta, ta không thể nào mang bà ấy chạy trốn và bỏ họ lại đây được. Ta và bà ấy đã trốn tránh một thời gian rất dài sau đó mới tìm được nơi an bình này, những ngày tháng trốn chết thật sự quá tồi tệ, cho nên ta cũng không muốn trốn chạy nữa".

Đối với mức độ tồi tệ của những ngày tháng chạy trốn thì nhận thức của Geriferry chắc chắn không hề ít hơn Esra, có điều hẳn không nghĩ tới, vị thế ngoại cao nhân Esra này cũng là một kẻ bị người khác đuổi giết mà phải trốn đến đây. Sức mạnh của Esra bây giờ đã vượt qua khả năng hiểu biết của Geriferry, hẳn thật sự không nghĩ ra trên đại lục còn có người nào có thể ép ông ta đến ẩn cư ở trong thung lũng này. Hơn nữa "bà ấy" mà ông ta nhắc tới, không có gì phải nghi ngờ, chính là bà lão nằm dưới tán cây hòe ngoài sân. Nghe giọng nói thì hình như hai người là vợ chồng, hẳn rất khó tưởng tượng Esra và bà già lại là một đôi vợ chồng.

Nhưng hiển nhiên bây giờ không phải lúc hẳn tìm hiểu về thân thế của Esra: "Ta đã giết một tử linh pháp sư, nhưng..." Geriferry thoáng nhìn Nại Hà đang ăn trái cây khô hết sức chăm chú: "Cô ấy nói với ta rằng còn có chín tử linh pháp sư, trong đó có một là tử linh thánh ma đạo sư".

"Không sai", Esra gật đầu với sắc mặt nặng nề: "Thực ra lúc đầu đến đây bọn chúng có mười bốn tên. Vừa bắt đầu, do không kịp phòng bị nên chúng đã bị ta giết mất ba tên, vì vậy bọn chúng mới buộc phải cẩn thận hơn".

"Vậy thì mục đích của bọn chúng là thành phố ngầm đúng không? Còn nữa, ngài đã đi vào thành phố ngầm chưa?" Geriferry hỏi.

Esra lắc đầu: "Nếu như ta biết ở chỗ sâu trong hang núi đó là một thành phố ngầm thì ta nhất định đã lấp cái hang núi mang đến số đen cho cả thị trấn đó lại rồi. Nhiều tử linh pháp sư đến đây như vậy, mục đích đã rất rõ ràng, bọn chúng muốn thành lập một cứ điểm trong thành phố ngầm tối tăm".

"Cho nên bọn chúng trốn mãi ngoài xa, sai khiến vong linh tấn công thị trấn nhỏ này, tạo thành án tượng sai lầm cho mọi người là vong linh tràn ra từ thành phố ngầm. Từ đó, chúng biến nơi này thành một tuyệt địa, làm mọi người không dám tùy tiện đặt chân đến đây!" Geriferry nói tiếp lời Esra.

Esra gật đầu đồng ý với Geriferry, trên đại lục có rất nhiều tuyệt địa do vong linh tạo ra, chưa bao giờ thấy có ai điều tra ra kết quả gì.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thủ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Gặp Lại Tiểu Ác Ma.

Nhưng Geriferry luôn cảm thấy có gì đó không đúng, phải biết đây là trong liên minh thần thánh, không phải ở vùng đất đen tối, cũng không phải xung quanh khe núi Diack. Giáo đình thần thánh làm sao có thể dễ yên được, chẳng lẽ tất cả tinh lực của bọn chúng đều được dùng để phát động thánh chiến với vùng đất đen tối rồi?

Có điều đây không phải thứ hẳn cần phải bận tâm lo nghĩ, hẳn chỉ cần quan tâm đến những gì trước mặt.

"Ngài biết mục đích hôm nay ta đến tìm ngài?" Geriferry nói thành khẩn.

"Ta sẽ không rời khỏi nơi này nửa bước", Esra nói, lại quay sang nhìn bà lão ngoài sân: "Năng lực của ta cũng chỉ có thể bảo vệ được an toàn cho những người dân gốc ở đây, cho nên ta không thể ra tay giúp đỡ gì được".

Vừa nghe vậy, Geriferry lập tức ừ ừ cúi thấp đầu xuống. Hẳn biết Esra nói là lời nói thật, tử linh pháp sư giỏi nhất là che giấu hơi thở, nói không chừng bây giờ đã có mấy tử linh pháp sư đang ẩn nấp xung quanh, chỉ chờ Esra rời khỏi là sẽ hiện thân triệu tập vong linh đến tàn sát người dân.

"Có điều, nếu như các ngươi có thể tìm được vị trí chính xác của tử linh thánh ma đạo sư, còn ngươi có thể làm cho cô ấy..." Esra nói, rất thận trọng thoáng nhìn Nại Hà rồi tiếp tục nói: "Làm cho cô ấy ở lại đây bảo vệ người dân xung quanh sườn núi trong lúc ta đi vắng, thì ta nghĩ ta có thể ra tay thăm dò xem tử linh thánh ma đạo sư nông sâu thế nào".

Geriferry vừa rời sắc mặt còn chán nản, nghe vậy lập tức vui vẻ ra mặt: "Thứ ta giỏi nhất chính là chạy trốn, cho nên rất có tâm đắc đối với ẩn nấp. Còn cô ấy", Geriferry chỉ chỉ Nại Hà, "Nếu như nơi này của ngài có đầy đủ đồ ăn thì tôi tin rằng cô ấy sẽ rất vui ở lại làm khách bất cứ lúc nào".

Đúng lúc này một vệt sáng màu bạc lóe lên trên bầu trời, một tiếng rỗng ngậm dài vang vọng cả trần nhỏ. Bên ngoài tiểu viện vừa rồi còn ồn ào tiếng gà kêu chó sủa lúc này lập tức yên tĩnh lại. Cùng lúc đó, liên minh các nhà mạo hiểm dưới sườn núi vang lên một trận tiếng hoan hô rung trời.

"Hình như lại có một người mạnh mẽ đến chi viện các người". Nghe tiếng rỗng ngậm, Esra vẫn bình tĩnh không hề sợ hãi như cũ.

Không cần Esra nhắc nhở, Geriferry cũng biết là ai đã đến. Lúc này hắn chỉ muốn né tránh, tránh càng xa càng tốt. Nhưng Nại Hà đột nhiên đặt rõ trái cây khô trên tay xuống, hai mắt phát sáng nói với hắn: "Lại là một đồ ăn không tồi. Người có thể nghĩ cách giết chết nó không?"

Nại Hà nói, lại thoáng nhìn Esra đầy ẩn ý, ý muốn nhắc nhở Geriferry, không phải người rất giỏi dụ dỗ hai kẻ mạnh đánh nhau, sau đó chính mình trốn ở bên cạnh làm ngư ông đắc lợi sao?

Geriferry lập tức rõ ràng Nại Hà đang suy nghĩ gì. Muốn dụ dỗ rỗng bạc Laura xung đột với Esra là chuyện rất đơn giản, chỉ cần mình dùng chút tiểu xảo là đạt được mục đích. Vấn đề là giết rỗng cũng phải xem chủ nhân, chủ nhân của rỗng bạc là tiểu ác ma Alizée, còn Lich Zuma đứng phía sau tiểu ác ma Alizée thì là một kẻ ngay cả lão thân vương huyết tộc Khuê Nô cũng cảm thấy sợ hãi. Đương nhiên hắn không muốn sau khi tự nhiên đắc tội Giáo đình thần thánh mà không hiểu tại sao, bây giờ lại bị thành Diack ghi vào sổ đen. Phải biết bây giờ thậm chí hắn còn không muốn nhìn thấy mặt Alizée, Geriferry vẫn còn nhớ hắn đã bắt nạt cô bé này như thế nào.

Esra không hề cảm thấy nghi ngờ gì khi nghe lời Nại Hà nói, đương nhiên hắn cho rằng cô bé thần bí này muốn ăn thịt rỗng, đâu nghĩ rằng cô bé tham ăn này trên thực tế lại chỉ quan tâm đến linh hồn của nó.

Lúc này những người dân miền núi xung quanh tiểu viện lại phát ra tiếng hét ồn ào, Esra lập tức đứng lên, rút kiếm gì ra chuẩn bị ra ngoài. Không cần nhìn, Geriferry cũng biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, chắc chắn là Alizée lại cười rỗng dẫn người ép tới.

Tình hình này hiển nhiên không phải điều Geriferry muốn nhìn thấy, hắn lập tức giữ chặt Esra lại: "Tình hình bên ngoài để ta giải quyết, nhưng, hi vọng ngài nhớ kỹ thỏa thuận chúng ta vừa đạt được".

"Tìm được tên tử linh thánh ma đạo sư kia, nói với ta vị trí cụ thể là được". Esra vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ.

Geriferry gật đầu, thoáng nhìn Nại Hà đang nằm sấp trên bàn ăn trái cây khô, thấy nàng không hề có ý định ra ngoài, hắn đành phải chạy ra khỏi nhà một mình.

Không ngoài dự tính, Alizée đang dẫn Scialla và Neo đi tới tiểu viện, còn rỗng bạc Laura thì lượn vòng trên đầu các nàng.

Vừa thấy Geriferry đi tới, Alizée cảm thấy rất sững sốt rồi hỏi Scialla bên cạnh: "Chị Scialla, đây chính là vị thánh võ sĩ đã cứu sáu nhà mạo hiểm của chúng ta trong lời chị kể sao?"

"Đúng vậy, công chúa Alizée đáng yêu của ta, hắn tên là Gerry, ngoại hình rất đàn ông đúng không?" Scialla cười đùa.

Trên thực tế, lúc này hai mắt Alizée đã bắt đầu bốc lửa, đặc biệt là lúc nghe thấy cái tên Gerry. Điều này làm cho nàng nhớ tới cái đêm si nhục hơn bốn năm trước, mặc dù trước mặt nàng bây giờ, tóc hắn đã điểm bạc, hai mắt cũng có vẻ là lạ, thậm chí còn cao hơn một ít, nhưng diện mạo đáng ghét và cá nụ cười xấu xa của hắn đó cho dù có hóa thành than Alizée cũng nhận ra.

"Người, tên lừa đảo, cặn bã, đồ khốn, kiêu biến thái. Lần này ta xem người chạy đi đâu. Laura, còn nhớ hắn không? Xé xác hắn cho ta".

Trí nhớ của một con rỗng hiển nhiên là rất tốt, đặc biệt là đối với người đã cướp đoạt "quả" của mình thì trí nhớ sẽ càng sâu sắc. Sau khi Alizée kêu xong, Laura lập tức lao xuống, móng vuốt vồ về phía Geriferry. Nó phải bắt được gã nhân loại này, làm cho hắn phun ra tài sản vốn thuộc về mình, sau đó sẽ xé nát hắn.

Geriferry chưa bao giờ biết rốt cục mình có thể chạy nhanh đến đâu, nhưng bây giờ hắn đã biết. Khi hắn vận đủ bản nguyên sức mạnh vào hai chân, tốc độ của hắn bất ngờ có thể nhanh hơn cả một con rỗng.

May mà nơi này khắp nơi đều là những cây thông to cao cứng rắn, trước khi kinh mạch hai chân bị sức mạnh bản nguyên phá vỡ, hắn đã chạy vào trong rừng rồi.

Tất cả mọi người nhìn cảnh này với ánh mắt khó tin, đại nhân Gerry bọn họ tôn kính, a không, tên lừa đảo, cặn bã thêm đồ khốn trong miệng Alizée, không ngờ lại chạy nhanh hơn cả một con rỗng. Ít nhất có một điểm bọn họ cảm thấy Alizée mắc không sai, tốc độ của vị đại nhân Gerry này quả thật rất biến thái.

Esra đứng bên cửa sổ nhìn Geriferry, dưới sự truy kích của một con rỗng, bóng dáng hắn chỉ lóe lên vài cái rồi biến mất. Esra mỉm cười lắc đầu: "Xem ra ngài đại nhân Gerry này không hề bịa đặt, quả nhiên hắn rất giỏi trốn chạy". Có điều khi nhìn thấy Nại Hà vừa rồi còn ăn trái cây khô lúc này đột nhiên biến mất, hắn lại không cười được nữa.

Rỗng bạc Laura đuổi tới rừng cây lại bị Alizée gọi về. Một cục tức nằm đủ bốn năm trong bụng, lần này dù nói thế nào nó cũng không thể buông tha cho Geriferry dễ dàng được. Không đợi Laura hạ xuống đất, Alizée đã bay lên đáp chính xác xuống yên rỗng, cúi người nói thầm bên tai Laura: "Laura, khóa

chết vị trí của hắn. Lần này chúng ta phải đuổi cho hắn mệt chết".

Trên thực tế, Geriferry chưa bao giờ định chạy trốn mãi. Sau khi xuyên qua khu rừng thông rồi lại vượt qua một đỉnh núi, Geriferry rất lưu manh hô lên với Alizée đang cười rống lao từ trên trời xuống: "Dừng lại, ta đầu hàng!"

Đang trong cơn giận dữ, Alizée không hề do dự hô lên: "Không cho đầu hàng!"

Geriferry lập tức nhắm mắt lại nằm xuống đất: "Vậy ngươi giết ta đi!" Đồng thời dùng ý thức ngăn cản Nại Hà đã trở lại trong mắt phải đang rục rịch chuẩn bị xuất hiện: "Không được đi ra, không được đi ra!"

Alizée lập tức sững sốt, nàng không ngờ Geriferry lại không biết xấu hổ như vậy. Lúc trước Alizée sai Laura xé xác hắn chỉ là một câu nói trong lúc giận dữ, chứ thật ra nàng cũng không dám làm gì Geriferry. Chưa nói đến sau lưng hắn có một gia tộc khổng lồ, chỉ riêng việc phụ thân hắn đã cứu bà cô Liêu Sa của nàng đã đảm bảo nàng sẽ không giết Geriferry.

"Đứng lên, chiến đấu với ta như một người đàn ông". Alizée tức giận kêu lên.

"Ta thừa nhận, ta không phải một người đàn ông!" Nhắm nhĩ, chiến đấu với một kỵ sĩ rồng? Geriferry còn chưa sống đủ mà.

"Ngươi..." Alizée thật sự bó gối.

"Hay là ngươi xuống đây, ta cho ngươi trút giận?" Geriferry nhẹ nhàng ném mồi dụ. Không thể đánh nhau với Alizée đang cười một con rồng, nhưng nếu không có rồng thì lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Đề nghị này khiến Alizée rất động lòng, nhưng nàng không phải kẻ ngốc. Nàng đã thấy rất rõ tốc độ Geriferry bùng nổ trong nháy mắt khi bỏ chạy vừa rồi. Trong lúc nàng còn đang do dự, Geriferry lại tăng thêm một miếng mồi.

"Ta không cần vũ khí". Nói rồi Geriferry ngồi dậy, cời bỏ đại kiếm sau lưng ném sang bên cạnh.

Đã là kiếm sĩ cấp tám, Alizée không do dự nữa, nhảy thẳng từ trên lưng rồng bạc xuống, rút kiếm ra cảnh giác nhìn Geriferry.

Geriferry vẫn ngồi dưới đất không động như cũ, hắn ngẩng đầu liếc Laura đang lượn vòng trên không trung, nói: "Ngươi đuổi nó đi trước đi, làm sao ta biết ngươi nói lời có giữ lời hay không? Nếu các ngươi liên thủ giáp công ta thì ta còn đánh cái rắm gì nữa?"

"Ta không đến mức vô si như ngươi!" Alizée nói, sau đó vẫy tay ra hiệu cho Laura rời đi.

Geriferry tự động coi câu này như một lời ca ngợi, hắn bò lên, làm bộ làm tịch đứng thành tư thế chiến đấu, hơn nữa còn có ý vận đấu khí bá liên cấp năm lên.

Alizée không chần chừ nữa, nàng vung kiếm đâm về phía Geriferry, nhẹ nhàng như một con chim nhỏ.

Hai chân Geriferry hoàn toàn không động, chỉ có hai bàn tay hắn động. Trong ánh mắt kinh ngạc của Alizée, tay trái hắn tóm thẳng vào lưỡi kiếm của Alizée đang đâm đến vai hắn, tay phải diêm như chớp về phía mi tâm Alizée.

Thấy tình thế không ổn, Alizée quyết đoán buông thanh kiếm trong tay phải ra, muốn dựa vào bộ pháp huyền diệu để né tránh một đòn của Geriferry. Nhưng, đã không còn lạ lẫm gì đối với bộ pháp truy tinh, Geriferry đã tính trước được. Hắn nghiêng người tránh sang một bước, vừa vận dụng vào người Alizée. Sức mạnh bản nguyên vượt xa đấu khí cấp tám của Alizée đẩy Alizée ngã thẳng xuống đất, Geriferry thuận thế đè lên người nàng.

Ồ, cảm giác này rất tuyệt vời.

"Ta cảm thấy chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng". Lại nghĩ thấy mùi hoa quế trong trí nhớ đó, tâm tình Geriferry rất không tồi.

Bị dụng ngã đầu óc choáng váng, Alizée vung tay đánh vào mặt Geriferry theo bản năng, nhưng tay nàng lại bị bàn tay trái vẫn còn đang rò máu của Geriferry bắt gọn. Máu tươi rò từng giọt xuống gương mặt trắng muốt như tuyết của nàng, lăn xuống khóe môi nàng. Ném vị máu tanh của hắn, nghĩ thấy hơi thở của hắn, mặc dù trong lòng vẫn còn từng giận nhưng trái tim nàng đã từ từ mềm ra.

"Ngươi đứng dậy trước".

Geriferry rất nghe lời bò lên.

"Ngươi đúng là một tên vô lại, làm gì có anh đánh nhau như thế này?" Dù nói như vậy nhưng Alizée vẫn nhìn chăm chăm bàn tay trái của Geriferry. Không có ai rõ ràng hơn nàng là thanh kiếm nhỏ của nàng sắc bén đến mức nào, vừa rồi nếu không phải nàng kịp thời thu hồi đấu khí trên thân kiếm thì một kiếm đó quá đủ để chém lia tay trái hắn.

"Rất xin lỗi, ta chỉ biết kiểu chiến đấu lấy mạng đổi mạng này". Geriferry cúi xuống nhặt thanh kiếm của Alizée lên, sau khi lau máu vào tấm giáp da trên người mình, hắn mới tiện tay ném trả lại cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Luôn Lo Nghĩ Ngày Mai, Sao Có Thể Sống Tốt Hôm Nay?

"Thế là thế nào? Rõ ràng người chỉ có đầu khí cấp năm, vì sao lại có sức mạnh lớn như vậy?" Alizée đứng dậy, tỉ mỉ lau chùi vết máu trên thân kiếm mà không hề để ý đến vết máu trên mặt mình.

"Bởi vì ta là đàn ông, sức mạnh của đàn ông đương nhiên phải lớn hơn phụ nữ một chút". Geriferry nói liên thiên.

"Tay người..."

"Đây không phải vì ta muốn người được trút giận sao? Không chảy chút máu thì ta sợ đại tiểu thư Alizée vẫn chưa hết giận ta".

Alizée nghĩ thấy cũng đúng, thấy hấn chảy máu, cơn giận của nàng cũng thật sự tiêu mất hơn nửa. Không đúng, tại sao mình lại có thể vui giận được? Alizée nhanh chóng phát hiện mình lại bị tên biến thái này đánh lạc hướng rồi. Thù mới hận cũ lập tức cùng nhau tràn lên trái tim, Alizée rút kiếm chỉ thẳng vào cổ họng Geriferry: "Trả túi Golem cho ta!"

Geriferry rất dứt khoát móc hai chiếc túi Golem còn sót lại trong nhẫn ra ném cho Alizée, dù sao Nại Hà cũng vẫn không cho hấn mở hai cái túi này, có trả cũng không có gì sót của.

Nhìn thấy năm chiếc túi giờ chỉ còn hai, Alizée hoàn toàn không tin, lập tức đe dọa: "Đổ hết toàn bộ mọi thứ trong nhẫn ra!"

Geriferry bắt đầu đi khom lưng đổ hết đồ vật trong nhẫn ra, hấn rất nghèo, cũng thật sự không có gì, chỉ có một quả trứng, một quyển sách.

Sách là truy tinh kiếm thuật, Alizée lập tức đá sang bên cạnh, còn quả trứng màu đỏ lửa này... Mắt nàng đã phát ra ánh sáng tham lam, xem ra là định lấy không của hấn đây.

"Đẹp thật, đây là trứng gì?"

"Trứng rắn..."

"Hử?" Geriferry còn chưa nói xong, kiếm của Alizée lại ấn tới.

"...gà". Rốt cục Geriferry cũng nói xong.

"Người muốn chết à? Rốt cục là trứng gì?" Bất kể là trứng gà hay là trứng rắn, Alizée đều tin, nàng không hề liên lạc hai con vật này với nhau được.

"Hồn đàn (trứng lai, cũng có nghĩa là đồ khôn)".

"Vậy ta sẽ chém chết tên khôn nhà người trước".

Lời vừa ra khỏi miệng Geriferry, Alizée đã nổi điên vùng kiếm chém tới, xem ra là thật sự hạ tử thủ rồi. Thấy tình thế không ổn, Geriferry vội né tránh và cầu xin tha thứ: "Đại tiểu thư, ta đã nói rồi, là trứng rắn gà, người tin hay không thì tùy".

"Ồ?" Alizée lập tức thôi đuổi giết, căn cứ nguyên tắc tha giết lầm chứ không bỏ sót, nàng thu quả trứng rắn gà vào nhẫn của mình.

"Tên bịp này, nói cho ta biết quả trứng rắn gà này là người lừa được từ đâu? Còn nữa, thanh thánh kiếm này của người thoát nhìn chất lượng cũng không tồi, đừng tưởng rằng vác thánh kiếm là có thể làm thánh võ sĩ, nói rõ tất cả với ta, không được lừa ta!" Trên đường trở về, lòng hiếu kỳ của Alizée lại trỗi dậy.

Geriferry đang định tìm cách xin Alizée giữ bí mật thân thể giúp mình, nay nàng chủ động mở miệng nhắc tới, đương nhiên hấn phải thuận thế mà làm. Tóm lại, trừ kết quả là mang trứng rắn gà trốn đến đây, còn lại toàn bộ quá trình đều là do hấn bịa đặt.

Hấn mô tả mình như một người bị vạ lây vì thành Diack, vì những chuyện bố hấn làm, khi ra ngoài đi săn hấn đã bị Giáo đình đuổi giết. Cứ từ nhất sinh mới thoát khỏi đại bộ phận truy binh, hấn thả một con rắn giết chết thủ lĩnh của đám người săn đuổi, giành được thanh kiếm này, sau đó mới phát hiện chính mình đã bị lạc đường. Bị một con rắn gà vây trong tuyệt cốc, hấn ngẫu nhiên gặp thiếu nữ Nại Hà thần bí, hai người kết làm anh em. Để tìm cách thoát khỏi tuyệt cốc, hấn đã suy nghĩ trọn bốn năm, cuối cùng thật sự không nghĩ ra biện pháp nào, đành phải hi sinh thêm hai chiếc túi Golem của Alizée, giết chết rắn gà, mang em gái chạy ra khỏi tuyệt cốc đi tới nơi này. Quả trứng rắn gà đó đương nhiên là chiến lợi phẩm giành được sau khi giết rắn gà.

Alizée nghe rất say sưa, lập tức biểu thị thông cảm với việc Geriferry thả hai con rắn của nàng khi bị ép đến đường cùng, đồng thời cho biết vấn đề bồi

thường ba con rồi cho nàng có thể bàn bạc sau. Cuối cùng nàng lại đưa ra nghi vấn nhỏ nhỏ của mình: "Với chút thực lực ấy của ngươi, làm sao ngươi có thể tránh được lực trường đông lạnh của băng ma?"

Nghe đến đây, Geriferry thấy rất đau khổ. Hắn hoàn toàn chưa từng thấy băng ma gì hết, cũng hoàn toàn không biết gì cả về phương thức tấn công của băng ma, cuối cùng rốt cục nói một câu nói thật: "Ta chưa từng thấy băng ma gì cả, sau khi kéo mở túi Golem, ta nhảy xuống đầm nước trốn một mạch".

Alizée miễn cưỡng chấp nhận đáp án này, có điều nghi vấn mới của nàng lại đến...

...

"Alizée, ngươi cười Laura về đi, ta sẽ về ngay. Cô nàng này có rỗng không cười, lại đi bộ cùng hắn, dò hỏi hắn hết chuyện này đến chuyện khác. Geriferry thực sự không có cách nào đối phó vị đại tiểu thư này.

"Hừ, ngươi lại định lừa ta. Nói cho ta biết ngươi khu trừ chất độc như thế nào? Ta không vội quay về, ngươi cứ tiếp tục bịa chuyện đi". Alizée nheo mắt xảo quyệt cười nói, dùng cách này nhắc nhở Geriferry, nếu ngươi còn nói dối ta nữa là ta sẽ tiết lộ thân phận thánh võ sĩ giả mạo của ngươi.

Ngươi biết ta bịa chuyện lừa ngươi mà vẫn còn hỏi? Geriferry suýt nữa thốt lên câu này. Có điều để mình và Nại Hà có thể tiếp tục hết ăn lại uống miễn phí, Geriferry bắt buộc dĩ phải thỏa hiệp: "Sau khi trở về từ vùng đất đen tối, trên người ta xuất hiện một số chuyện cổ quái, không tin ngươi xem xem". Nói rồi Geriferry giơ bàn tay trái vừa rồi vẫn còn chảy máu lên trước mặt Alizée.

Nhìn bàn tay đã hoàn hảo như lúc ban đầu chỉ trong thời gian ngắn, Alizée kinh ngạc thốt lên: "Sao có thể như vậy?"

"Cho nên ngươi đừng hỏi nữa, ta cũng không biết là chuyện gì, chỉ biết ta vừa đặt tay vào là chất độc trên người những nhà mạo hiểm đó đã tự động bị hút ra". Nói đến đây, Geriferry thấy Alizée vẫn không tin, hắn cảm thấy phải bỏ ra thêm chút vốn nữa: "Chỉ cần ngươi không vạch trần thân phận của ta thì sau khi về Ronage, ta sẽ mở cửa kho báu phù công tước, ngươi thích thứ gì thì lấy thứ đó, ai xót ruột kẻ đó là đồ khốn".

Vừa nghe vậy Alizée đã bật cười hi hi: "Ngươi vốn đã là đồ khốn rồi".

Geriferry nói đến lúc cổ họng bốc khói, rốt cục cũng khiến vị đại tiểu thư này nở nụ cười, hắn vội bồi một câu: "Đúng đúng đúng, ta là đồ khốn".

"Nhưng bây giờ ngươi chưa chắc còn có thể định đoạt mọi việc trong gia tộc Stedman".

"Nghĩa là sao?" Trái tim Geriferry chấn động.

"Ta nghe nói..." Alizée suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nói với hắn: "Gia tộc các ngươi chuẩn bị thay người thừa kế".

Geriferry lập tức đặt mông ngồi xuống đất. Mặc dù lúc giúp Cado trốn đi, hắn đã nghĩ đến khả năng bị gia tộc vứt bỏ nhưng lúc đó hắn sống ngày nào hay ngày ấy, căn bản không biết mình có thể sống đến ngày mai hay không, cho nên mới coi thường tất cả như vậy. Nhưng bây giờ tình hình đã khác, đã biết được nguyên do chân thực của căn bệnh lạ, hắn tràn ngập ước mơ tốt đẹp đối với tương lai, nào ngờ lại phát hiện tất cả đều đang dần trôi xa khỏi tầm tay mình.

Lúc này hắn nhớ đến rất nhiều người, nhớ tới ông nội, nhớ tới lão Khuê Nô, nhớ tới người mẹ sống vô vô một mình nhiều năm trời... Mẹ... Bây giờ chắc đã về nhà ông ngoại rồi, ở lại cũng một thân một mình...

Nhưng hắn có thể về đâu? Hắn đã không còn có nhà nữa rồi.

Lúc này đột nhiên Nại Hà lác lác trong mắt phải Geriferry, Geriferry đột nhiên bừng tỉnh. Đúng vậy, hắn còn có Nại Hà, còn có Cado vương vấn tơ tình nơi phương trời xa. Không còn nhà, tự tay hắn sẽ xây dựng một ngôi nhà.

"Thay bằng người nào?" Geriferry đột nhiên hỏi.

"Hà?" Alizée giật mình, lập tức phản ứng lại, con ngươi đảo quanh: "Hắn cũng đang ở thị trấn này".

"Neo?"

"Ngươi biết rồi?"

Lần đầu tiên thấy Neo, Geriferry đã cảm thấy có chút ấn tượng. Đến tận lúc Alizée nhắc nhở, hắn mới nhớ ra Tam thúc của mình có một đứa con trai cũng tên là Neo. Bây giờ nghĩ lại, tuổi vừa qua khỏi hai mươi đã có sức mạnh cấp mười, hắn quả thật là một người thừa kế không tồi của gia tộc.

"Đi thôi!" Geriferry vỗ mông đứng lên.

"Làm gì?" Thấy tâm tình Geriferry biến ảo vô thường trong nháy mắt, Alizée không thể đoán được hắn muốn làm gì.

"Trở về giết hắn!"

"A... Ngươi..."

"Lừa người thôi". Geriferry quay lại cười cười nhìn Alizée còn chưa hết kinh ngạc: "Xem người gấp đến mức này, thế nào, có hứng thú với vị Neo của nhà chúng ta kia à?"

"Biến đi, ta chưa bao giờ thấy hứng thú với một tên nhóc kém tuổi mình". Alizée đỏ mặt lên, nàng biết Neo có hứng thú với nàng lại là sự thật.

"Có phải ta có thể hiểu là ta có khả năng sẽ trở thành đối tượng người thấy hứng thú không?"

"Ta cũng không hứng thú chút nào với những gã nghèo rớt mùng tơi khiếm đồ khốn", Alizée cười mắng: "Đừng rồi, tại sao người không lo lắng gì cả?"

Geriferry đột nhiên xoay người nhìn Alizée rất trịnh trọng: "Nếu như luôn lo nghĩ cho ngày mai thì sao có thể sống tốt hôm nay?" Nói xong lại tiếp tục lên đường.

Alizée ngờ ngác đứng ở chỗ cũ nhìn bóng lưng Geriferry, ngẫm nghĩ một hồi lâu về câu cuối cùng hắn nói. Sau đó nàng mỉm cười, thầm nói với mình: "Tên khốn này, đi cùng hắn một đoạn đường xa như vậy, rốt cục cũng nghe thấy một câu ra hồn".

...

Đối với những nhà mạo hiểm bị vây ở thị trấn Ách Tề Á, hai ngày nay rõ ràng là rất hưng phấn. Trong lúc bọn họ cảm thấy tuyệt vọng, trời cao đã phái tới một vị thánh võ sĩ mạnh mẽ cho bọn họ. Trong lúc bọn họ thương thảo phản kích, chuẩn bị uy hiếp Esra ra tay, từ trên trời lại hạ xuống một vị kỵ sĩ rồng. Nhưng trong lúc bọn họ đang tưởng tượng cảnh ba vị cường giả bắt tay liên thủ đánh lui từ linh pháp sư, một màn rất không hài hòa lại diễn ra, kỵ sĩ rồng bất ngờ lại chửi bới âm ỉ rất ảnh hưởng đến hình tượng, sau đó lập tức đuổi giết thánh võ sĩ đại nhân Gerry.

Đương nhiên, tất cả những lo lắng này đều tan thành mây khói cùng với việc thánh võ sĩ và kỵ sĩ rồng vừa cười vừa nói đi ra từ trong rừng cây. Những nhà mạo hiểm nhìn đáng về âm mưu của hai người, không ai không cảm thấy sự đời thật sự biến đổi thật thường. Bọn họ lần lượt vứt hết óc tưởng tượng những việc gì có thể xảy ra giữa thánh võ sĩ và kỵ sĩ rồng trong rừng cây và nhận ra trí tưởng tượng của mình quả thật mạnh mẽ.

Neo không muốn nhìn thấy cảnh này, vị pháp sư hoa lan vàng có dũng khí ti lệ nghịch với sức mạnh này vẫn đang theo đuổi Alizée, có thể nói toàn thành Diack đều biết tâm lòng của hắn. Nhưng Alizée thông minh lại làm bộ ngờ nghệch trong chuyện này, đã không từ chối rõ ràng lại cũng không tỏ ý nhận lời. Cũng có thể nói đây mới là điểm thông minh của nàng.

Scialla xem thường nhìn Neo với vẻ mặt hơi mất tự nhiên bên cạnh: ", xem ra Neo của chúng ta ghen rồi. Cần ta nói với Alizée một tiếng, hôm nay người nhìn Nại Hà chăm chăm thế nào hay không?"

Neo bỏ lại một câu rồi xoay người đi về khách sạn: "Nếu như người có thể làm cho Alizée ghen thì ta sẵn lòng trả người bất cứ giá nào".

Alizée rất tò mò với Nại Hà thân phận thần bí, quán quít lấy Geriferry bắt hắn đưa đến quán rượu gặp một lần. Geriferry âm thầm sốt ruột, Nại Hà hiện đang ở trong mắt hắn. Có điều khi hắn trở lại phòng trên lầu hai quán rượu, ngay cả chính hắn cũng phải kinh ngạc. Rõ ràng hắn cảm thấy Nại Hà vừa rồi vẫn còn ở trong mắt, nhưng bây giờ Nại Hà lại đang ngồi bên một chiếc bàn chất đầy trái cây khô và đùi gà ăn rất ngon miệng...

"A, em gái thật đáng yêu!" Không cần người ngoài giới thiệu, Alizée cũng đoán được cô nàng thiếu nữ tham ăn này chính là Nại Hà, lập tức hai mắt lấp lánh sao trời chạy đến đưa tay định vuốt ve khuôn mặt mịn màng của Nại Hà.

Sức hấp dẫn của Nại Hà quả thật không thể nào ngăn cản, Geriferry đã đoán được Alizée sẽ có cử động loại này, hắn lập tức đưa tay giữ nàng lại: "Nại Hà sợ người lạ, không thích người khác chạm vào người cô ấy. Cũng là nói, chỉ có thể nhìn không thể sờ vào".

Alizée hồ nghi thoáng nhìn Nại Hà, chưa từ bỏ ý định, nàng lại đưa tay ra tóm tay Nại Hà. Nại Hà né tránh khéo léo, nhìn Geriferry với vẻ mặt tủi thân. Geriferry lập tức thầm khen một câu, ngăn cản Alizée lại: "Đại tiểu thư, ngài buông tha Nại Hà đáng thương đi, hay là ngài sờ ta cũng được".

Alizée trực tiếp coi thường lời nói ngả ngón của Geriferry, xoay người ngồi lên giường: "Ta quyết định rồi, bắt đầu từ bây giờ căn phòng này thuộc về ta và Nại Hà. Ta phải bồi dưỡng tình cảm với cô ấy, người đi tìm chỗ khác đi!"

Việc này Geriferry lại không lo lắng, hắn đi tới đâu Nại Hà sẽ đi theo tới đó, hơn nữa đi theo từ sáng đến tối, căn bản không có thời gian cho Alizée giao lưu với Nại Hà. Nàng chỉ có thể giao lưu với vong linh...

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thư Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Tử Linh Sát Thủ

Không còn ánh nắng, không còn chim về, không còn khói bếp, tự nhiên cũng sẽ không có ráng chiều. Thời gian ở thị trấn nhỏ miền núi dường như chuyển thẳng từ sáng sớm đến ban đêm, trong quãng thời gian đó chỉ có bầu trời sáng nhờ nhờ, thị trấn nhờ nhờ, ngay cả những cây thông xanh đỏ cũng

bị bao phủ bởi lớp sương mờ mờ.

Có lẽ trong một tuần vừa rồi, những nhà mạo hiểm ở trần nhỏ chưa bao giờ nóng lòng chờ đợi đêm tối đến như hôm nay, bởi vì bọn họ đã có thánh võ sĩ kinh tài tuyệt diệu, bởi vì bọn họ đã có kỵ sĩ rồng hiền ngoan oai hùng, bởi vì đại nhân Esra đã chủ động phái người đưa bánh ngọt và quả khô tới cho Nại Hà, điều này có nghĩa đại nhân Esra thần bí khó lường đã bị đại nhân Gerry thuyết phục, ông ta sẽ ra tay tương trợ hàng đêm từ nay về sau.

Khi bọn họ liên hợp với nhau, cho dù phải đối mặt với chín tử linh pháp sư, hình như bọn họ vẫn có thể nhìn thấy rạng đông thắng lợi.

Lại là tiếng kêu khóc của vong linh, lại là sương mù màu xám, dường như hết thảy đều lặp lại quỹ tích một ngày trước đó. Khi sương xám tán ra, trong đám sương lại không có gì cả...

Những nhà mạo hiểm khó tin nhìn cảnh tượng này, chẳng lẽ tử linh pháp sư đã không còn skeleton để triệu tập nữa?

"Là u hồn, chết tiệt, tất cả bị tai lại!" Dưới ánh mắt u ám của Geriferry, những tử linh này có quang sáng lơ lửng, tỏ ra dữ tợn mà đáng sợ trong mắt phải hắn.

Có điều rõ ràng là lời nhắc nhở của hắn đã chậm mất nửa nhịp. Từng tiếng hét thê lương và bén nhọn như những con sóng lớn dòi núi lấp biển đánh thẳng vào màng nhĩ của những nhà mạo hiểm. Cảm giác của họ trong lúc này giống như có một lưỡi cưa đang cưa thẳng vào tâm linh, những người có sức mạnh yếu kém đã che tai ngã xuống đất đau khổ giãy giụa. Cho dù những nhà mạo hiểm vẫn có thể gắng gượng đứng thẳng cũng không hề dễ chịu, chóng mặt, ảo ảnh và buồn nôn vẫn không ngừng tấn công bọn họ.

Lúc này có lẽ chỉ có Geriferry và Nại Hà không hề có phản ứng gì với tiếng kêu gào của u hồn. Geriferry lập tức đỡ lấy Alizée với sắc mặt trắng bệch, còn Nại Hà vẫn ngồi bên bàn ăn ngon lành, dường như không có thứ gì có thể ảnh hưởng đến hứng thú ăn uống của nàng. Điều này làm cho Alizée vẫn quan sát nàng cảm thấy khó tin, trong lòng ngày càng tò mò với Nại Hà thần bí.

Trong khi những nhà mạo hiểm còn chưa tỉnh táo lại sau tiếng gào thét của u hồn, từng đội kỵ sĩ chết cười ngựa xuống, từng đám võ sĩ đen mặc giáp xương màu đen, thậm chí còn có mấy thi vu và mấy bộ xương khổng lồ từ bốn phương tám hướng tràn vào trần nhỏ.

Rất hiển nhiên, bất luận là việc mất một tử linh pháp sư đêm qua hay là sự có mặt của kỵ sĩ rồng đều buộc các tử linh pháp sư với mục đích đuổi tận giết tuyệt trần nhỏ không thể không đẩy nhanh tốc độ tấn công, vì thế đã triệu hồi ra toàn bộ quân đoàn vong linh của mình.

Các nhà mạo hiểm ở trần nhỏ há hốc mồm, đây là thứ những bộ xương cấp thấp trước kia có thể so đo được. Bất luận là kỵ sĩ chết hay là võ sĩ đen đều không phải đối thủ bọn họ có thể đối phó dễ dàng, còn những bộ xương khổng lồ và thi vu thì mang đến sự sợ hãi tột cùng cho họ, nỗi sợ đã lan tràn trong đáy lòng bọn họ, những khát vọng lúc trước giờ đây đã biến thành tuyệt vọng.

Đám vong linh nhanh chóng vây tới quán rượu và khách sạn, tiếng chân chúng đi lại và tiếng bộ xương ma sát giống như là lời gọi gọi của thần chết xen lẫn với tiếng gào thét của u hồn, lần lượt đánh thẳng vào tâm linh đột nhiên trở nên yếu ớt của những nhà mạo hiểm.

Lúc này hai tiếng động lạnh lạnh một trước một sau vang lên giữa trần nhỏ.

Alizée rút tiểu kiếm ra chỉ xéo lên trời, trên gương mặt thanh tú tràn ngập vẻ nghiêm trang: "Laura..."

Không biết từ khi nào, Nại Hà đã xuất hiện bên cạnh một chiếc cửa sổ trong phòng, giờ bàn tay dính đầy vụn bánh ngọt ra chỉ vào một bộ xương khổng lồ đi đầu, mắt bạc lóe lên: "Pháp lệnh: Không chế linh hồn!"

Sau phút chốc, một thân hình màu bạc to lớn xuyên qua mây mù từ trên trời giáng xuống, tộc rồng bạc có sự chán ghét bẩm sinh đối với vong linh. Đồng đảo vong linh trung và cao cấp như thế khiến Laura tức giận ngấm lên một tiếng dài, sau đó cái đuôi mạnh mẽ quét thẳng xuống vị trí đám vong linh tập trung nhất, tiếp theo thân thể to lớn đè thẳng xuống. Dường như cả trần nhỏ đều rung động theo cùng với một đám xương cốt bay tán loạn.

Như vậy vẫn chưa hết, sau khi đứng thẳng dậy, Laura lập tức vung móng vuốt đánh bộ xương khổng lồ vừa bị Nại Hà khống chế thành một đồng xương vụn, điều này làm cho Nại Hà tức giận tròn mắt nhìn Alizée đang hoan hô cổ vũ khen ngợi Laura. Khi phát hiện trong phòng đã không thấy bóng dáng Geriferry, Nại Hà không thể khống chế một thi vu khác, thân hình nàng lóe lên rồi biến mất, khi Alizée quay đầu lại thì phát hiện trong phòng chỉ còn lại một mình nàng.

Trên thực tế, khi Laura vừa hiện thân, Geriferry đã nhay ra khỏi quán rượu, dụ mấy kỵ sĩ chết đuổi theo hắn chạy ra ngoại thị trấn. Có điều theo kế hoạch đã bàn bạc trước đó, hắn nên ở lại trần nhỏ cứu hộ những nhà mạo hiểm bị thương, tiêu diệt vong linh pháp sư nên là nhiệm vụ của Alizée.

Có điều kế hoạch vĩnh viễn không thể theo kịp những thay đổi trên thực tế. Khi từng đám vong linh trung cao cấp xuất hiện, Gerry cho rằng con rồng cái mạnh mẽ ở lại trần nhỏ sẽ tốt hơn hẳn ở lại nhiều, ít nhất lúc đầu là như vậy. Hắn vẫn nhớ lời hứa với Esra, hắn phải đi tìm tên tử linh thánh ma đạo sư tên là Khô Hồn kia để cho Esra có việc mà làm. Chỉ có hai kẻ mạnh đánh nhau thì Nại Hà mới có cơ hội thu hoạch linh hồn mạnh mẽ của bọn họ để trưởng thành.

Vội vàng chạy, Geriferry vừa nghĩ đến Nại Hà thì Nại Hà đã bay từ mắt phải hắn ra, xoay người đứng lại đưa tay chỉ một kỵ sĩ chết đang đuổi theo phía sau. Khế ước linh hồn của tử linh pháp sư để khống chế kỵ sĩ chết này lập tức bị phá hoại, hơn nữa trước khi nó trở về dị giới, Nại Hà đã khống chế được linh hồn của kỵ sĩ chết này.

"Ngăn cản tất cả mọi vong linh truy kích". Nại Hà dùng ý thức linh hồn hạ đặt một mệnh lệnh đơn giản cho kỵ sĩ chết đã trở thành tay sai của nàng này. Sau đó Nại Hà lẩn mình đuổi theo Geriferry: "Hương tây nam, ba trăm mét, hai".

"Nại Hà, giỏi đấy. Từ giờ trở đi, không có mệnh lệnh của ta, không cho thi triển linh hồn chú pháp!" Geriferry đã biết, không có thân hình thực thể, mỗi lần phát ra một linh hồn chú pháp, Nại Hà đều phải trả giá bằng việc ý thức linh hồn của chính mình bị suy yếu. Mặc dù trước đó nàng đã cắn nuốt hai linh hồn mạnh mẽ của rắn gà và Chimera, nhưng đối mặt với vong linh dường như vô cùng vô tận, cho dù chút linh hồn lực này toàn bộ hóa thành linh hồn chú pháp cũng chẳng qua chỉ như muối bỏ biển.

Geriferry chạy nhanh một trăm mét về hướng tây nam, sau đó bắt đầu ẩn nấp. Các tử linh pháp sư quanh năm suốt tháng giao thiệp với vong linh, điều này khiến bọn chúng có cảm ứng vượt xa người thường đối với bất cứ hơi thở tính mạng nào. Geriferry không thể không cẩn thận từng bước một. Hắn kích hoạt thuật tinh tường, nhanh chóng tìm được hai bóng dáng màu vàng sáng dưới tán cây phong trên sườn núi. Bên cạnh bọn chúng còn có một võ sĩ đen và một thi vu.

Hiển nhiên, sau khi mất một đồng đội hôm qua, các tử linh pháp sư không thể không đi theo nhóm hai người và triệu hồi ra vong linh cao cấp để bảo vệ lẫn nhau.

Geriferry toàn lực vận chuyển sức mạnh bản nguyên, dưới sự khống chế của tinh thần lực của hắn, sức mạnh bản nguyên tràn ngập toàn thân hắn. Đây là một bí quyết đem qua Nại Hà vừa dạy cho hắn, khi sức mạnh bản nguyên hiện đầy mỗi một tác da trên người hắn, đại bộ phận hơi thở tính mạng của hắn sẽ được che giấu, vì thế những người khác sẽ khó có thể phát hiện sự tồn tại của hắn.

Hắn nín thở từ từ tới gần hai tử linh pháp sư dưới bóng cây, ánh sáng của trăng máu có màu phản nhạt trong bóng đêm, bóng dáng hai tử linh pháp sư càng ngày càng rõ ràng. Đúng lúc hắn chuẩn bị tiến lên thêm vài mét rồi tung ra một đòn bất ngờ thì hai tử linh pháp sư đồng thời quay lại nhìn...

Tiếng vó ngựa vang lên phía sau Geriferry, hắn cúi người xuống quay lại nhìn và lập tức không nói được gì với Nại Hà bên cạnh.

Đây là một kỵ sĩ chết toàn thân rách nát thê thảm, trên thân thể hoàn toàn bằng xương xuất hiện vô số dấu vết tổn hại, chỉ còn lại ngọn lửa linh hồn yếu ớt vẫn lấp lánh trong hốc mắt của nửa cái đầu. Điểm đáng mừng duy nhất là bốn chân của con ngựa xương dưới hông kỵ sĩ đang cầm một nửa ngọn thương cũng bằng xương này vẫn coi như toàn vẹn. Hiển nhiên, đây chính là kỵ sĩ chết đã bị Nại Hà khống chế lúc trước. Sau khi giết chết mấy tên đồng loại truy kích Geriferry, dựa vào cảm ứng linh hồn, nó lại chạy một mạch tới bên cạnh chủ nhân mới - Nại Hà.

Sau khi Nại Hà làm một thủ thế giữ yên lặng với Geriferry vừa mới chuẩn bị liều mạng động thủ, kỵ sĩ chết đã chạy đến bên cạnh bọn họ không hề dừng lại mà lướt qua chỗ bọn họ, chạy thẳng tới chỗ hai tử linh pháp sư.

"Hugo, đây là tay sai của ngươi à? Tại sao lại rời khỏi chiến trường tự quay về đây? Chẳng lẽ ngươi định bảo tồn sức mạnh?" Một tử linh pháp sư trên sườn núi hỏi gã còn lại.

"Chết tiệt, chuyện không phải như vậy". Tử linh pháp sư tên là Hugo giải thích.

"Cái gì..."

Thật đáng tiếc, nghi vấn của tử linh pháp sư sẽ vĩnh viễn ở lại trong lòng hắn, trả lời hắn là một cây thiết thương đâm thấu ngực mà ra.

Trong nháy mắt sức chú ý của bọn chúng bị kỵ sĩ chết thu hút, Geriferry đã bùng nổ vọt qua khoảng cách mười mấy mét ngắn ngủi như một tia chớp màu đen. Cây thiết thương Jack cho hắn đâm thẳng tới, đâm chính xác vào ngực tử linh pháp sư còn chưa kịp thi triển bất cứ phép thuật phòng ngự nào.

Sau phút chốc, Nại Hà hiện thân với tốc độ còn nhanh hơn Geriferry, kéo ra một linh hồn màu vàng tối từ trên người tử linh pháp sư. Cùng lúc đó, sau khi tử linh pháp sư chết, võ sĩ đen đứng sừng sững bên cạnh hắn cũng trực tiếp trở về dị giới vì kẻ ước được giải trừ. Còn một tử linh pháp sư khác tên là Hugo thì chỉ huy thi vu tấn công Geriferry, còn chính hắn thì bắn hai mũi tên bằng xương về phía Nại Hà đang đứng gần trong gang tấc.

Giống như những gì bạn đã nhìn thấy, Nại Hà với thân hình có vẻ yếu đuối đang chăm chú cắn nuốt linh hồn, không thèm nhìn mũi tên xương đang bắn tới một mắt. Trong ánh mắt kính ngạc của Hugo, hai mũi tên xương xuyên thẳng qua thân thể nhu mì của Nại Hà rồi biến mất phía xa xa.

"Sao có thể như vậy?" Đang thì thảo luận, ánh mắt kính ngạc của Hugo lại biến thành sợ hãi. Geriferry chịu đựng phép thuật của thi vu, một quyền đâm thẳng vào ngực Hugo. Nhưng có người còn nhanh hơn hắn, đó là kỵ sĩ chết của Nại Hà. Trước khi lồng ngực Hugo bị đâm vỡ vụn, nó đã vung thương đánh bay đầu Hugo.

Sau đó, vừa cắn nuốt xong một linh hồn, dựa vào bản năng sinh ra đã có, Nại Hà lại thi triển phép thuật rút lấy linh hồn, lại lấy được linh hồn của Hugo. Điều này làm cho Nại Hà mừng rỡ không thôi, phải biết tử linh pháp sư dựa vào linh hồn lực để khống chế sinh vật vong linh, linh hồn của bọn chúng rõ ràng đều rất mạnh mẽ, đối với Nại Hà, đây là những món ăn thịnh soạn.

Có điều trước khi cắn nuốt linh hồn Hugo, Nại Hà cố ý thoáng nhìn Geriferry, hình như đang cười nhạo hắn: "Tốc độ của ngươi chậm thật!"

Còn Geriferry thì hoàn toàn không có thời gian trả lời sự cười nhạo của Nại Hà, hắn đang bận lục xác. Khi hắn tìm ra hai tử kim tệ từ trên thi thể của Hugo, trên gương mặt vẫn âm trầm rớt cục cũng lộ ra nụ cười vui vẻ: "Rớt cục bố cũng nhìn thấy tiền rồi, lại còn là một món lớn nữa!"

Sau đó, hóa thân thành sát thủ của những tử linh pháp sư, bọn họ mang theo kỵ sĩ chết của Nại Hà, lại chạy tới một điểm khác.

Chương 84: Trăng Máu? Thần?

Chúng ta cùng đưa ánh mắt nhìn lại tình hình trấn nhỏ.

Trên thực tế, sau khi rồng bạc Laura quật đuôi rồi đè nát một góc vong linh, toàn bộ đội ngũ vong linh trên đường phố đã bị nó phá tan tành. Nhưng dù sao Laura cũng mới có hai trăm tuổi, nếu như tính theo tuổi thọ mấy ngàn năm, thậm chí cả vạn năm của tộc rồng bạc, Laura hai trăm tuổi thậm chí còn chưa được tính là thanh niên, cùng lắm cũng vẫn chỉ là thiếu niên. Laura không biết long viêm thổ tức - kĩ năng giai đoạn thanh niên mới có thể có, càng không biết dùng ma pháp long ngữ - thứ chỉ những con rồng khổng lồ trưởng thành mới có. Thời kỳ này, Laura hoàn toàn dựa vào bản năng, dùng thân thể mạnh mẽ làm vũ khí, dùng phương thức nguyên thủy nhất để chiến đấu.

Đương nhiên, qua những chiến dịch mùa đông hàng năm của thành Diack, Laura đã có một bộ phương thức chiến đấu đặc biệt của chính mình. Sau khi sử dụng đòn liên hoàn đầu tiên, Rồng bạc Laura lập tức bay lên không trung rồi không ngừng lao xuống dùng vuốt đánh hoặc cắn xé, lần lượt đánh nát những con vong linh lơ lửng. Mỗi lần nó lao xuống, long uy nó mang theo luôn khiến đám vong linh và những nhà mạo hiểm ở trấn nhỏ run rẩy không ngừng.

Sau khi Laura mở màn cuộc chiến đấu, đám nhà mạo hiểm chịu đựng tiếng hét của u hồn cũng như long uy của Laura, tới tấp chạy ra khỏi quán rượu hoặc khách sạn, triển khai một cuộc chiến giáp lá cà với đám vong linh ngay dưới mái hiên. Bởi vì đám nhà mạo hiểm có lý do không thể không đi ra: Mấy thí vụ với số lượng không nhiều kẹp lẫn trong đội ngũ võ sĩ đen đã sử dụng phép thuật tầm xa. Một quả cầu lửa với ngọn lửa màu lục bắn tan cửa sổ rồi rơi xuống sân nhà. Loại ngọn lửa đến từ âm phủ này có khả năng đốt cháy hết thảy, vì vậy các nhà mạo hiểm buộc phải chạy ra hoặc nhảy xuống từ trên lầu. Nếu như còn tiếp tục đứng ở trong phòng thì không khác gì bị nhốt trong một cái lồng sắt đặt giữa bếp than.

Thương vong là không thể tránh né. Đại nhân Gerry, thánh võ sĩ Gerry... Tiếng gọi Geriferry cứu chữa người bị thương vang lên liên tiếp giống như khẩu hiệu khi chiến đấu, lạnh lùng mà bi thương.

Nhưng đại nhân Gerry từng mang đến vô hạn hi vọng cho bọn họ bây giờ đang ở đâu?

Không có ai biết, cũng không có ai trả lời.

Những nhà mạo hiểm ở khách sạn tụ tập lại bảo vệ vững vàng các pháp sư và người bị thương ở giữa rồi nhích lại gần quán rượu. Bởi vì tiểu công chúa Alizée của thành Diack ở bên này, bởi vì thánh võ sĩ chưa thấy trả lời cũng ở bên này, còn có lý do gì để bọn họ không sang bên này?

Chiến đấu đã đến giai đoạn quyết liệt, thi thể của những nhà mạo hiểm lần lượt ngã xuống, đôi lấy là vô số bộ xương bị đánh vỡ vụn. Ngọn lửa vô tình bắt đầu chạy dọc hai bên đường phố giống như hai con rồng lửa to lớn trong bóng đêm, cắn nuốt tất cả nhà cửa hai bên đường phố. Vong linh và những nhà mạo hiểm thì liệu chết chiến đấu trong kẽ hở giữa hai con rồng lửa này.

Scialla dẫn các nhà mạo hiểm bên khách sạn rút cục cũng tới gần quán rượu, quãng đường rất ngắn này đã khiến một nửa đồng đội của bọn họ hi sinh. Cô ta đưa tay giữ một nhà mạo hiểm bên quán rượu lại hỏi: "Đại nhân Gerry ở đâu?" Nhà mạo hiểm bên quán rượu ngừng ngẩng đầu.

"Ta cũng không biết. Vừa rồi thời điểm vong linh tiến công đã không thấy hắn đâu rồi". Lúc này Alizée đã chen tới, trên gương mặt bị khói lửa hun đen sì chỉ còn một đôi mắt to vẫn lấp lánh. Nếu như không lên tiếng thì căn bản sẽ không có người nào nhận ra được nàng chính là cô nàng tiểu công chúa xinh đẹp như hoa vừa rồi.

"Chết tiệt, hắn sẽ không bỏ lại chúng ta chạy trốn một mình đấy chứ?" Neo nhỏ giọng thảm thì một câu, lập tức bị đồng đội bên cạnh hắn nghe thấy rồi lớn tiếng nhắc lại.

Scialla mấp máy môi định nói gì đó, cuối cùng chỉ phun ra một tiếng thở dài.

"Cái gì? Đại nhân Gerry là thánh võ sĩ, tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy!" Người đứng ra phản kích là Amie, sau đó là Jack, càng ngày càng nhiều người to tiếng, rất nhanh đã âm ỉ lộn xộn. Đây chính là sự xót xa của nhân tính, khi bọn họ phải đối mặt với dị tộc, trong nội bộ vẫn không ngừng hỗn loạn.

Alizée chưa từng gặp phải tình hình này bao giờ nên nhất thời cũng không biết làm sao. Nói thật, tự nhận là đã đủ hiểu phẩm tính của Geriferry, Alizée sẵn lòng tin rằng hắn đã chạy trốn hơn.

Đúng lúc này, đám vong linh đang vây công bọn họ đột nhiên biến mất một nhóm, trong lúc những nhà mạo hiểm cảm thấy khó hiểu vì cảnh tượng kỳ lạ này, lại một đám vong linh khác biến mất ngay trước mắt bọn họ.

"Là đại nhân Gerry, ông ấy đã giết chết từ linh pháp sư". Amie hưng phấn kêu lên.

Đúng vậy. Ngay cả những nhà mạo hiểm vừa rồi còn nguyên rùa đại nhân Gerry cũng hưng phấn kêu lên, bởi vì buổi sáng hôm nay đại nhân Gerry đã dùng sự thực nói với bọn họ, hắn có năng lực đánh chết từ linh pháp sư.

Khi hi vọng sống vốn nhỏ bé đột nhiên trở nên to lớn, nào có ai còn nhớ đến chút hiểm khích không quan trọng vừa rồi? Bọn họ vai sóng vai tựa vào nhau chiến đấu.

Hơn nữa, cùng với thời gian trôi qua, tiếng hoan hô lại liên tiếp vang lên hai lần, điều này có nghĩa đại nhân Gerry lại tiêu diệt hai tử linh pháp sư. Sau đó, sinh vật vong linh trên đường đã trở nên thừa thớt, đám nhà mạo hiểm rốt cục cũng có thời gian thở gấp một hơi.

Alizée lập tức gọi Laura xuống rồi nhảy lên lưng rồng: "Chị Scialla, còn lại giao cho mọi người, ta đi tìm Gerry".

"Tốt, thay ta nói với hần, hần làm tốt lắm!" Scialla vẫy tay hô lên với Alizée.

Sau khi rồng bạc bay đi, Scialla quay lại nhìn Neo, bỏ lại một câu: "Không được đánh mất lý trí vì ghen ghét!" Sau đó bắt đầu đánh tới chỗ một võ sĩ đen xa xa.

Neo xấu hổ đỏ bừng mặt, tức giận liên tiếp tung cầu lửa đập một kỵ sĩ chết xa xa nổ thành tro bụi.

Đúng như dự liệu của những nhà mạo hiểm, Geriferry dùng phương pháp hầu như giống hệt lúc giết chết hai tử linh pháp sư trước, liên tiếp giết chết tử linh pháp sư thứ ba và thứ tư. Bất ngờ duy nhất trong đó là kỵ sĩ chết của Nại Hà rốt cục cũng tiêu tung, điều này làm cho Nại Hà vừa mới học được tâm tình trong trí nhớ của Annie lập tức làm bộ làm tịch thương cảm một trận.

Dưới sự chỉ dẫn của Nại Hà, bọn họ chạy vội tới, Geriferry phát hiện tử linh pháp sư này không có đồng đội, lại triệu tập một bộ xương khổng lồ và một thi vu bảo vệ bên người. Geriferry không dự định giết chết tử linh pháp sư này, bởi vì Nại Hà vẫn chưa cảm ứng được sự tồn tại của tử linh thánh ma đạo sư Khô Hồn, đồng thời trong trí nhớ của các tử linh pháp sư cũng hoàn toàn không tìm thấy trí nhớ mặt này.

Điều này làm cho Geriferry không thể không nghiêm túc nhìn Nại Hà một hồi, có điều bất kể hần nhìn thế nào cũng nhìn không ra rốt cục Nại Hà có bị đặt hay không. Bất đắc dĩ, hần đành phải hiện ra thân hình, kinh động tử linh pháp sư. Hần nghĩ rất đơn giản, sau khi kinh động, chỉ cần theo đuôi hần để tìm được sào huyệt của bọn chúng. Đến lúc đó, bất kể Khô Hồn có ở đó không, trước hết cứ dụ dỗ Esra ra tay giết chết bọn chúng, sau đó hần sẽ kéo đám nhà mạo hiểm ở trấn nhỏ đi làm tốt thí, tất cả cùng vào hang núi tìm kho báu.

Có điều hiển nhiên tử linh pháp sư này đã biết ý đồ của Geriferry, hần chỉ huy hai con vong linh vừa đánh vừa lui, chạy vòng tròn xung quanh mỏm núi. Điều này làm cho Geriferry tức điên chửi mắng không ngừng. Đến lúc hần vất vả giải quyết hai con vong linh, không ngờ tử linh pháp sư kia lại trực tiếp kéo một quyền trục truyền tống.

Geriferry chưa từng hận ma pháp sư nào đến mức nghiêng răng nghiêng lợi như hôm nay, bởi vì ma pháp sư có thể sử dụng quyền trục ma pháp, còn hần là chiến sĩ, một chút ma lực cũng không có nên không sử dụng được. Đương nhiên, chiến sĩ có tinh thần lực mạnh mẽ cũng có thể sử dụng tinh thần lực để kích hoạt quyền trục ma pháp, nhưng hiển nhiên đó không phải loại chiến sĩ ở trình độ như hần.

Khoảng cách truyền tống của quyền trục truyền tống là phạm vi năm cây số, khoảng cách này đã vượt xa phạm vi cảm giác của Nại Hà. Geriferry đành phải nằm ngửa xuống đất nhìn mặt trăng, không hề có ý định trở về thị trấn hỗ trợ.

"Thực ra vừa rồi hần kéo quyền trục mở cửa truyền tống, ta có thể ngăn cản hần". Nại Hà học dáng vẻ Geriferry, nằm xuống bên cạnh hần cùng nhau nhìn mặt trăng. Hoặc nói, nài cho rằng chỉ có nằm bên cạnh Geriferry mới cảm thấy trăng máu tối nay đặc biệt đỏ.

Rốt cục Geriferry cũng cảm nhận được cái gì gọi là tự làm tự chịu trên người Nại Hà, bởi vì hần không cho Nại Hà sử dụng linh hồn chú pháp. Rốt cục Nại Hà cũng nghe lời một hồi, nhưng Geriferry chỉ có thể buồn bực nói trong lòng, lúc không nên nghe lời người lại nghe lời, còn lúc nên nghe lời người lại chẳng bảo giờ nghe.

Nại Hà đặt tay lên ngực Geriferry, trong nháy mắt tâm tư của hần đã bị Nại Hà bắt được. Học theo dáng vẻ của Alizée, khóe miệng Nại Hà nhếch lên tạo thành một độ cong xảo quyệt.

"Nại Hà, ngươi có thể thi triển linh hồn chú pháp chủ truyền tống ta đến bên cạnh tử linh pháp sư kia hay không?" Geriferry vừa nhai rễ cỏ vừa bắt đầu viên vồng.

Nại Hà nghiêng đầu nhìn chằm chằm mắt phải của Geriferry, một lát sau mới do dự nói: "Không thể!"

"Vậy ngươi có thể nói với ta bây giờ ngươi có những bản lĩnh nào, có thể thi triển những phép thuật nào hay không?" Đây mới là điều Geriferry muốn hỏi.

"Hình như chỉ có gặp phải tình huống thì ta mới có thể thi triển ra theo bản năng".

Geriferry cũng đã hiểu ra, đây là Nại Hà biến tướng yêu cầu hần cho phép năng tùy tiện thi triển linh hồn chú pháp, như vậy hần sẽ có thể biết được.

Nại Hà càng ngày càng thông minh, nhưng Geriferry vẫn không bị nài lừa.

"Nại Hà, vậy ngươi có thể nói với ta cái gì? Ngươi có thể nói với ta, trên thế giới này rốt cục có thần hay không được không?"

Nại Hà đứng dậy dán mặt đến trước mắt Geriferry, mỉm cười kỳ lạ, chỉ chỉ trăng máu trên trời.

Geriferry lập tức cả kinh ngồi dậy, trăng máu không phải bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy. Chỉ có những nơi có mùi máu nồng nặc và có vong linh tàn

phá mới xuất hiện trắng máu. Trăm ngàn năm qua, mọi người trên đại lục Thương Mang đã không ngạc nhiên với điều này, nhưng Nại Hà đang ám chỉ ý gì? Không ngạc nhiên nói trắng máu đại biểu cho một vị thần?

Geriferry càng nghĩ càng cảm thấy chuyện chính là như vậy. Trong lúc hắn vừa dự định tiếp tục vận hồi Nại Hà thì một điểm sáng màu bạc đã che khuất ánh sáng của trắng máu. Alizée cười Laura từ trên trời hạ xuống, Geriferry lập tức bật dậy chạy tới hỏi Alizée: "Alizée, có nhìn thấy một tử linh pháp sư chạy trốn không? Hắn vừa mở cửa truyền tống".

Alizée nhảy từ trên lưng rồng xuống, nhún vai: "Không nhìn thấy, có điều ta lại phát hiện bốn thi thể tử linh pháp sư". Nói rồi nàng ngoắc ngón tay với Geriferry, ý là, bất kể ngươi tìm kiếm được cái gì trên người bọn chúng, bây giờ chia cho ta một nửa.

Geriferry lập tức không nói được gì. Hắn xem như đã biết, cô nàng trước mặt này cũng là một kẻ quen giết người lục xác. Trong lúc hắn cảm thấy lo lắng cho mấy đồng tử kim tệ trong nhẫn thì Alizée đột nhiên xua tay: "Được rồi, nể tình tối nay ngươi biểu hiện không tồi, bản tiểu thư quyết định không thêm tranh cướp đồ lục xác với ngươi nữa".

Nại Hà thì không để ý đến chuyện này, nàng vẫn chớp mắt không ngừng nhìn chăm chăm khuôn mặt đen sì sì của Alizée, hình như dự định tự mình cũng sẽ làm một khuôn mặt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Khe Núi Bí Mật

Lúc Alizée rời đi, Geriferry vút cho nàng một hạt châu tối đen. Đây là thứ hắn lấy được từ người tử linh pháp sư thứ tư. Khi đó lúc Geriferry giết đồng đội của hắn, đột nhiên trên người tử linh pháp sư này sáng lên một quả cầu ánh sáng mờ mờ, chính quả cầu ánh sáng này đã ngăn được một đòn của kỵ sĩ chết của Nại Hà, sau đó kỵ sĩ chết bị lửa đen địa ngục của tử linh pháp sư biến thành một mớ xương. Đương nhiên cuối cùng tử linh pháp sư vẫn không thể ngăn được một đòn đã được phụ trợ sức mạnh bản nguyên của Geriferry.

Có sở thích sưu tầm bả sinh đôi với tất cả vật phẩm ma pháp, châu báu, nguyên liệu luyện kim khan hiếm, thậm chí hết thầy cũng thứ gì lấp lánh, Alizée lập tức nhận ra lai lịch của hạt châu này: Miễn thương pháp châu.

Đây là một vật phẩm ma pháp cao cấp tương đối hiếm thấy, khi ngươi nắm trong lòng bàn tay và đưa vào một lượng tinh thần lực nhất định, miễn thương pháp châu có thể tạo thành một quả cầu ánh sáng mờ mờ, giảm miễn một bộ phận tổn thương do tấn công vật lý tạo thành.

Nhìn quả cầu ánh sáng lơ lửng quanh người Alizée, Geriferry lập tức hối hận gần chết. Khi đó sau khi thu hoạch được hạt châu, hắn lập tức nắm trong lòng bàn tay và rót tinh thần lực vào thăm dò nhưng không hề có bất cứ phản ứng gì. Hắn cho rằng đây là vật phẩm sử dụng một lần cho nên mới rất hào phóng đưa cho Alizée.

Hắn đâu biết viên miễn thương pháp châu này có khắc một hấp ma pháp trận và một trừ ma pháp trận. Sau mỗi lần được kích hoạt, viên pháp châu này cần một thời gian làm lạnh, tự động hấp thu nguyên tố ma pháp tự do trong không khí. Khi ma lực đầy đủ, nó mới có thể được tinh thần lực kích hoạt để phóng thích một quả cầu ánh sáng miễn thương. Thực ra bất cứ vật phẩm ma pháp nào có thể phóng ra phép thuật đều tuân hoàn theo định nghĩa về ma pháp: Ma pháp = ma lực + tinh thần lực!

Alizée nắm miễn thương pháp châu, có đánh chết nàng cũng không dự định buông ra. Nàng hồ nghi nhìn Geriferry: "Không dung sẵn đón, nói đi, có ý đồ gì?"

Vốn là Geriferry thấy Alizée bất chấp an nguy của những người khác mà đi ra ngoài tìm hắn, trong lòng hơi áy náy, hắn định đưa một món quà cho nàng mất công tìm hiểu, không ngờ lại đưa ra ngoài một món bảo bối. Đương nhiên hắn sẽ không nói điều này ra.

"Alizée, vừa rồi tử linh pháp sư kia chắc vẫn chưa chạy được xa, ngươi cười rồng bay mười cây số xung quanh trấn nhỏ một vòng xem có thể phát hiện cái gì hay không?"

"Tốt". Lần này Alizée đáp ứng rất dứt khoát, trong ánh mắt lưu luyến của Geriferry, nàng cười rồng bay lên trời.

Geriferry đợi nửa canh giờ ở chỗ cũ, Alizée đi một vòng quay lại. Bay trên trời cao trong gió lạnh khiến mái tóc dài màu nâu mềm mại của nàng trở nên rối bời, cộng thêm khuôn mặt bị nàng quét chỗ trắng chỗ đen, hình dạng nàng lúc này đúng tiêu chuẩn của một ma nữ.

"Ta phát hiện một nơi rất kỳ quái ở hướng đông bắc, hình như có đèn đuốc". Alizée nằm bò trên lưng rồng nói với Geriferry.

"Ngươi có bị người ta phát hiện không? Còn nữa, nơi đó cách nơi này đại khái bao xa?" Đối thoại với Alizée dưới long uy yếu ớt, trong lòng Geriferry rất không dễ chịu.

"Chắc là không. Ta từ trên trời cao xa xa thoáng nhìn rồi về luôn. Cách nơi này không xa, có mười mấy dặm đường thôi".

Nhìn Alizée nói xong lại cười Laura chạy nhanh như chớp, Geriferry đành phải lắc đầu, hẳn biết có hăm mộ cũng không làm gì được. Chỗ hắn đang ở lúc này là ở phía tây nam thị trấn, để không bị các nhà mạo hiểm nhìn thấy và bị bắt phải hút độc giúp những nhà mạo hiểm bị thương, hắn bắt đầu đi chạy nửa vòng vòng quanh thị trấn. Sau khi trèo đèo lội suối, hai chân đều sắp không nhấc nổi, hắn vẫn không thấy ánh lửa trong miệng Alizée.

Trong lúc Geriferry hoài nghi mình đã bị Alizée lừa chạy một quãng dài và chuẩn bị trở về, Nại Hà vẫn không lên tiếng đột nhiên nói: "Năm trăm mét phía đông nam có người". Geriferry vội cúi người xuống, kích hoạt thuật tinh tường nhìn một lát rồi lập tức bò lên nói: "Là Alizée!"

Alizée đang đứng dưới một gốc cây, bụi gai rậm rạp che khuất bóng dáng nhỏ nhắn của nàng. Nếu không phải cảm giác của Nại Hà vượt xa người thường thì Geriferry quả thật không dễ phát hiện ra nàng.

"Người ngốc thật. Tại sao bây giờ mới đến?" Đội Geriferry mang Nại Hà chạy tới gần, Alizée tập tức bực tức oán trách.

Geriferry định phản bác vài câu, tuy nhiên Alizée đã làm thủ thế im lặng, sau đó Geriferry và Nại Hà đi đến một ngọn núi phía trước.

"Ánh lửa ta phát hiện lúc đầu chính là ở phía sau ngọn núi này. Vừa rồi khi đến đây ta đã bảo Laura thả ta xuống từ xa, chắc là không bị bọn chúng phát hiện đâu". Trên đường đi, Alizée nói nhỏ.

Geriferry lập tức hiểu ra, thảo nào mình không nhìn thấy gì cả, thì ra là bị ngọn núi cao này ngăn cản.

"Người đi về trước đi. Ta và Nại Hà xem qua rồi sẽ về". Thấy trên tay và trên cổ Alizée đều bị gai cào chảy máu, Geriferry cảm thấy không nên bắt nàng phải đi chịu tội cùng.

"Ta không muốn. Ta cũng rất tò mò phía sau núi có cái gì". Hiển nhiên Alizée đã coi thường ý tốt của Geriferry.

Đột nhiên Nại Hà đang đi sau cùng nói: "Có bầy ma pháp!"

Alizée sợ đến mức giữ nguyên tư thế cất bước, thấp thỏm hỏi: "Tại sao người biết?"

"Nại Hà... Ồ, cô ấy là một ma pháp sư tương đối đặc biệt". Geriferry nói rồi kéo Alizée đến bên cạnh mình. Nại Hà tiến lên, cẩn thận dẫn bọn họ tránh qua những chiếc bẫy ma pháp.

Lúc này Geriferry đã xác nhận phía sau ngọn núi có chuyện kì dị, cho dù người nào cũng sẽ không bỏ ra hàng đồng tiền vàng rải bẫy ma pháp từ dưới chân núi. Alizée bám chặt sau lưng Geriferry, tay nàng vẫn bị Geriferry nắm, nàng cảm thấy rõ ràng Geriferry nghiêng người, thỉnh thoảng dùng tay còn lại che trước trán nàng, gạt những cành gai trước mặt nàng ra. Không biết tại sao, liên tưởng đến việc Geriferry bảo nàng quay về lúc trước, Alizée lại không muốn vội vã rút tay về.

Geriferry đâu hề sinh ra ý nghĩ bất lương gì với Alizée, hẳn làm như vậy hoàn toàn là vì che giấu cho Nại Hà phía trước. Chẳng hạn như, những nơi Nại Hà đi qua không có bất cứ cành gai nào rung động, cũng là nói, thân thể nàng xuyên thẳng qua những bụi gai.

Càng đi lên trên, bẫy ma pháp được bố trí càng tập trung hơn. Mất hơn nửa canh giờ, cuối cùng ba người cũng trèo lên đỉnh núi. Lúc này trăng máu đã qua hơn nửa bầu trời, cũng có nghĩa đã quá nửa đêm. Ba người nằm sấp trong một đám cỏ dại đưa mắt nhìn xuống dưới. Mặc dù lúc này phía dưới không hề có đèn đuốc gì, nhưng bọn họ đều cảm thấy hình như có gì đó đang xao động trong bóng tối phía dưới.

"Đáng ghét, cái gì cũng không nhìn thấy, chúng ta có cần đi xuống xem xem hay không?" Nói rồi Alizée chuẩn bị đứng dậy nhưng lại bị Geriferry đưa tay ấn xuống.

Trong mắt phải của Geriferry, cả khe núi trở thành màu vàng tối, hiện ra rõ ràng trong đầu hắn.

Đây là một khe núi bốn phía bị núi cao bao quanh, trong khe núi đầy những lùm cây và cỏ dại. Đối diện hẳn có một dòng nước nhỏ nhỏ chảy xuống theo vách đá bóng loáng hình thành một dòng suối dưới khe núi chảy về phía bên phải. Bên dòng suối có một quả núi bị lở, từng đồng đá chất cao đến ngang sườn núi.

Nhìn đến đây, tầm mắt Geriferry kéo dài theo dòng suối. Điều khiến hắn không hiểu là dòng suối chảy tới bên cạnh đồng đá lở đó lại biến mất. Hắn thu tầm mắt lại, rốt cục phát hiện một số điểm khả nghi dưới quả núi bọn họ đang nằm.

Sau khi bị Geriferry ấn xuống, Alizée vốn định hất bàn tay hắn vẫn đặt ở sau lưng nàng ra. Vừa nghiêng đầu, cả người nàng đã sững sờ vì vẻ mặt kỳ lạ của Geriferry.

Một điểm sáng màu tím lưu chuyển trong mắt phải hắn, khi nàng tập trung tinh thần lực nhìn kỹ lại phát hiện đó là một làn ánh sáng như giọt nước làm mọi người chỉ muốn rơi vào đó. Dưới sự nhiễu xạ của ánh sáng, khuôn mặt hắn mang một vẻ đẹp trừu tượng ma quái, dường như có một loại ánh sáng thần thánh chạy từ mắt phải hắn lan tới toàn bộ khuôn mặt. Alizée cảm thấy Geriferry lạnh lùng uy nghiêm chứ không còn hi hi ha ha như trước kia, nàng nhìn đến mức ngơ ngẩn.

Geriferry đã nhìn thấy gì dưới chân núi? Đó là từng chiếc lều bằng da thú được cõ khô che kín xếp theo hàng ngang, được ngụy trang giống như một quãng dốc dưới chân núi. Nếu như không phải nhìn từ góc độ này thì cho dù có ánh mắt u ám thì Geriferry cũng không phát hiện được.

"Ta đã phát hiện, từ linh pháp sư vừa rồi đang ở trong khe núi này". Nại Hà lặng lẽ truyền cho Geriferry một ý thức rõ ràng.

Đúng lúc này, bên cạnh đồng đá núi cuối dòng suối đột nhiên xuất hiện một bóng người, sau khi thoáng nhìn quanh, ánh mắt người đó dừng lại trên hướng Geriferry đang nằm và bước nhanh đi tới bên này.

"Không tốt, bị phát hiện rồi. Alizée, triệu tập Laura đi trước đi!" Geriferry thật sự không nghĩ ra, khoảng cách bảy tám trăm mét, làm sao đối phương có thể phát hiện mình được.

"Trong mắt phải người có một vệt sáng màu tím, chắc chắn là đã bị đối phương nhìn thấy". Alizée căn bản không biết Geriferry nhìn thấy gì nhưng vẫn nhắc nhở hẩn một chút.

Một vệt ánh sáng tím này lẫn lộn trong màn đêm màu đỏ nhờ nhờ quả thật khó có thể bị phát hiện, điều này chỉ có thể nói rõ đối phương là một cao thủ có sức quan sát kinh người. Có điều xem đối phương không hề chạy vội tới đây, có thể thấy đối phương ới chỉ nghi ngờ, đang định đi tới xem xét.

Nghĩ tới đây, Geriferry lại thấp giọng thúc giục Alizée: "Mau triệu tập rồng bạc bay về đi. Nói với Esra, từ linh thánh ma đạo sư đang trốn ở chỗ này!"

"Các người làm thế nào?" Alizée không yên tâm hỏi, qua đó có thể thấy người Diack đều rất có nghĩa khí.

"Chết tiệt, không biết trong mười mấy cái lều phía dưới có bao nhiêu người, đương nhiên chúng ta chỉ có nước chạy. Chẳng lẽ người muốn bị bọn chúng bắt được rồi bị hấp diêm tập thể?" Geriferry hoài nghi Alizée luôn luôn quả quyết hôm nay có uống nhầm thuốc hay không.

Thấy Alizée đã móc ra đá quý mình ước loài rồng, Geriferry lập tức dẫn Nại Hà khom người đi men theo đến sườn núi về phía đông. Hẩn phải thu hút sức chú ý của người đó, tranh thủ thời gian cho con rồng cái kia.

Hẩn vừa di động, đối phương lập tức cảnh giác. Sau khi huýt một tiếng sáo, đối phương liền tăng tốc chạy tới đây.

Không cần phải ẩn nấp nữa, được Nại Hà nhắc nhở né tránh những chiếc bẫy ma pháp, Geriferry cố hết sức tăng tốc độ. Hẩn chỉ muốn rời Alizée càng xa càng tốt. Đến tận lúc nhìn thấy một điểm ánh bạc lóe lên trên bầu trời, Geriferry mới phát phát tay với bóng đen cách hẩn chưa tới hai mươi mét, sau đó cả người lao xuống dưới chân núi.

Nại Hà đã sớm chui vào trong mắt phải của Geriferry, nhưng tốc độ của Geriferry nhanh như vậy, Nại Hà cơ bản không kịp nhắc nhở hẩn. Trên thực tế, Geriferry cũng không dự định tránh né những chiếc bẫy ma pháp trên sườn núi, hàng loạt ma pháp sáng lóe lên theo bước chân hẩn như từng đóa hoa lửa rực rỡ nở ra tạo thành một dải sáng bảy màu rực rỡ sau lưng hẩn, dường như phải mang đến một chút không khí vui tươi cho đêm khuya trầm lắng tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thử Chín* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Âm Mưu Hợp Tác Của Mèo Và Chuột

Geriferry sơ bộ đã biết, lúc mình vận sức mạnh bản nguyên, lớp chất sừng màu xám xuất hiện bên ngoài thân thể đó đại khái chính là một thứ tương tự như "kết giới phép thuật không có hiệu quả". Mặc dù hẩn không hề rõ hiệu quả thực tế của lớp chất sừng này, có điều hẩn nghĩ lớp chất sừng có thể ngăn cản hai lần tấn công phun lửa của rắn gà này kiểu gì cũng có thể ứng phó những tổn thương phép thuật cấp thấp như những chiếc bẫy ma pháp này.

Đúng như những gì hẩn phán đoán, bất kể là bắt ma pháp băng, lửa, độc hay gai, thuộc tính nào cũng không tạo thành bất cứ tổn thương gì cho thân thể của hẩn. Mặc dù đôi giày da trâu của hẩn bị lửa đốt cháy lộ cả ngón chân cái, mặc dù ống quần hẩn bị băng lạnh đông cứng đờ, nhưng hẩn lại không hề hẩn gì cả.

Alizée bò trên lưng Laura kinh ngạc há miệng nhìn Geriferry kéo theo một hàng khói lửa tung hoành giữa một đồng bẫy ma pháp, đột nhiên nàng cảm thấy Geriferry hiện nay khiến nàng càng ngày càng, càng ngày càng tò mò.

Sau lưng Geriferry, một người áo đen trên người lấp lánh đầu khí thần thánh trắng tinh bám sát hẩn như bóng với hình. Gương mặt hẩn ta kiên nghị mà uy nghiêm, ánh mắt hẩn ta sắc bén như dao nhìn chăm chăm Geriferry, mỗi một bước nahyr của hẩn ta đã vượt qua khoảng cách gần mười mét, thể hiện rõ kỹ xảo điều luyện của hẩn.

Chỉ trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai người đã thu hẹp lại. Người áo đen đột nhiên nhảy lên cao, rút ra một thanh thánh kiếm từ trên lưng. Được đầu khí thần thánh bao phủ, gờ khắc này hẩn ta uy nghiêm như một thiên sứ. Hai tay hẩn ta giơ cao thánh kiếm lên quá đầu, sau đó kiếm, tay, đầu, thân, chân hẩn trở thành một đường thẳng tắp, cả người đâm về phía Geriferry theo một góc độ song song với sườn núi.

Nhìn từ xa xa, hẩn ta giống như một thanh kiếm khổng lồ do hào quang trắng muốt hóa thành, đâm thẳng tới sau lưng Geriferry.

Geriferry không quay lại, mà thực ra hắn cũng không cần quay lại làm gì, cảm ứng ba chiều giúp hắn thấy rõ ràng tất cả những gì xảy ra sau lưng. Lúc hào quang hầu như sắp đâm tới sau lưng Geriferry, hắn chỉ làm một việc.

Lăn tròn.

Đúng vậy, bạn không hề nhìn lầm. Cả người hắn như chạy quá đà không giữ được trọng tâm đột nhiên ngã xuống rồi không ngừng quay cuồng lăn xuống dốc. Mặc dù rất khó coi, nhưng biện pháp này tương đối hữu hiệu, ít nhất cũng tránh thoát được một đòn mạnh mẽ này.

Người áo đen thực hiện một cú lộn mèo gọn gàng tránh khỏi một chiếc bẫy lửa do Geriferry vừa kích hoạt. Còn Geriferry thì nhân cơ hội này bò lên, lăn nữa có chân chạy thẳng xuống dốc. Bởi vì tốc độ khi lăn người trên sườn núi toàn là bụi gai này rõ ràng kém xa khi chạy bằng hai chân.

Một đuổi một chạy, hai người chạy xuống chân núi trong nháy mắt rồi lao vào một cánh rừng thông. Geriferry thấy phía sau chỉ có một mình người áo đen, không có những người khác đuổi theo, hắn lập tức cười lạnh xoay người gọi Nại Hà ra.

"Người đứng bên cạnh xem, nếu ta đánh không lại thì người mới được ra tay!" Geriferry truyền một ý thức cho Nại Hà.

"Ta cần lương thực!" Hầu như đồng thời, Nại Hà cũng truyền đến một ý thức cho Geriferry. Điều này làm cho Geriferry không thể không cẩn thận, bởi vì tất cả lương thực Nại Hà coi trọng đều là cao thủ có sức mạnh thâm hậu, nếu không cũng là những sinh vật có linh hồn mạnh mẽ.

Người áo đen cảm thấy khó hiểu vì kẻ vừa mới chạy trốn chết lúc này bay giờ lại dám dừng lại, nhưng cũng vén vén chỉ là kinh ngạc một chút, không hề ảnh hưởng đến tốc độ ra tay của hắn. Bất được cơ hội, một kiếm như tia chớp của hắn đâm thẳng về phía Geriferry, mà một kiếm này quả thật cũng đã đâm trúng một người.

Nhưng lại không có cảnh tượng máu tươi phun tung toé như trong dự tính, bởi vì người hắn vừa đâm là Nại Hà vừa mới hiện thân. Mặc dù hắn chỉ nhìn thấy một bóng lưng, nhưng hắn cũng biết đây là một người phụ nữ có dáng người tương đối xinh xắn. Điều này làm cho hắn hơi kinh ngạc một chút, hắn có đầy đủ lý do để kinh ngạc, vì sao lại xuất hiện một người phụ nữ? Vì sao cô ta không có máu?

Geriferry hầu như lách người sát qua mũi kiếm. Lúc này hắn đã điên cuồng đổ sức mạnh bản nguyên trong cơ thể vào tay trái, trước khi người áo đen rút kiếm về, tay trái hắn đã bắt chính xác vào lưỡi kiếm rộng của thanh thánh kiếm. Đồng thời mượn sự che chở của Nại Hà, cây thiết thương trên tay phải quét về phía bụng người áo đen như chớp. Khoảng cách quá gần, hắn không thể nào đâm được, chỉ có thể quét ngang.

Xuất phát từ thói quen, sau khi thánh kiếm bị bắt lấy, phản ứng đầu tiên của người áo đen không phải quăng kiếm mà là gia tăng sức mạnh giật lại. Khi hắn phát hiện sức mạnh của đối phương đã vượt xa dự tính của hắn và quyết đoán buông tay thì đã muộn mất một bước. Một thương với thể mạnh lực mạnh của Geriferry quét chính xác vào trên lưng người áo đen.

Sau một âm thanh nặng nề, người áo đen bị quét đập thẳng lên thân một cây thông bên cạnh, còn thiết thương trong tay Geriferry thì đã hơi cong lại, hiển nhiên đây là một cây thương chất lượng kém.

Mặc dù người áo đen có đầu khí thâm hậu hộ thể, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong thiết thương vẫn khiến nội phủ hắn ta nhận được tổn thương, còn chưa đứng dậy đã phun ra một ngụm máu tươi.

Từ lúc Geriferry dùng bước gọi Nại Hà ra đến lúc người áo đen đụng cây học máu cũng chỉ có một vài giây rất ngắn.

Còn Nại Hà thì thậm chí còn chưa kịp xoay người lại.

Geriferry chưa bao giờ là loại người lúc thắng lợi đã trong tâm mắt lại còn phải điều võ dương oai trước mặt kẻ thù một hồi. Khái niệm về thắng lợi của hắn chính là kẻ thù đã chết hết.

Hiển nhiên sự mạnh mẽ của đối thủ đã vượt qua dự tính của người áo đen, hầu như hắn lập tức khom lưng búng người về phía sau, cùng lúc đó, một đám sương mù màu xám và một cây thiết thương đồng thời đuổi theo hắn.

Hắn cảm thấy thân thể trở nên nặng nề, hắn nghe thấy một âm thanh, đây là âm thanh cuối cùng hắn được nghe thấy trong đời.

Phập!

Đây là âm thanh trường thương thấu ngực mà ra.

Thương là cây thiết thương chất lượng thấp kém trong tay Geriferry.

Sương xám là phép thuật chậm chạp của Nại Hà.

"Chết tiệt, ta đã nói với người rồi, không có mệnh lệnh của ta thì không được phép ra tay!" Geriferry nhảy dựng lên quát Nại Hà.

"Nhưng ta không biết lúc nào nên ra tay, lúc nào không nên ra tay, cho nên khi ta muốn ra tay thì cứ ra tay!" Nại Hà nháy mắt với Geriferry, sau đó lập tức bay về phía trước để thu hoạch lương thực của nàng.

Không còn cách nào khác, Geriferry rút thiết thương ra khỏi thi thể người áo đen. Biết trách ai được, hiển nhiên lúc nào Nại Hà cũng chú ý đến những sự thay đổi trong tâm tư hắn.

Theo đúng trình tự, tiếp theo sẽ đến lượt Geriferry lục xác. Khi hắn xé chiếc áo choàng đen che bên ngoài thi thể ra, hiện ra trước mắt hắn là một chiếc áo giáp màu bạc tối xinh xắn. Trên ngực áo giáp có in hình một chiếc chén thánh màu vàng và một dấu hiệu hình tam giác ngược đen như mực.

Người thẩm phán?

Geriferry lại hút một hơi.

Trong Giáo đình thần thánh, người thẩm phán không hề lệ thuộc đoàn kị sĩ thẩm phán của sảnh phán xét dị đoan, họ là những tồn tại độc lập, họ thực hiện ý chí của Giáo hoàng, họ có quyền uy vô thượng ở bất cứ giáo khu nào trừ tổng bộ Giáo đình ở núi Kim Cương. Cho dù là một hồng y giáo chủ cấp mười hai, khi đối mặt với người thẩm phán cũng phải duy trì khiêm tốn.

Bình thường mà nói, chỉ có lúc xảy ra biến cố trọng đại đột xuất thì Giáo đình thần thánh mới phái ra một hoặc mấy người thẩm phán tạo thành đoàn thẩm phán để hành sử quyền uy của Giáo hoàng.

Nhưng vì sao người thẩm phán lại cấu kết cùng tử linh pháp sư và xuất hiện trong hẻm núi này? Kết hợp với những thông tin nghe tới từ chỗ Amie và Scialla, một đáp án lẫn lộn dần hiện ra trong đầu Geriferry.

Lúc này trên ngọn núi xa xa có mấy ánh đuốc lay động trong bóng đêm. Geriferry nhặt thánh kiếm dưới đất lên, không kịp cởi áo giáp trên thi thể, vội vàng gọi Nại Hà chuẩn bị chạy trốn.

"Trên đó vẫn còn, chúng ta lại đi dụ một tên nữa đến". Vừa cắn nuốt xong linh hồn, hình như Nại Hà vẫn còn muốn tiếp tục.

Geriferry không thèm để ý đến ý kiến của cô ả Nại Hà điên cuồng này, hắn chạy thẳng về thị trấn nhanh như chớp.

"Ta chỉ tin tưởng người, hoặc cô ấy, cho nên ta không đi". Esra thoáng nhìn Nại Hà đang ngồi bình tĩnh uống canh bên bàn ăn, giải thích lý do vì sao nhận được lời nhắn của Alizée mà lại không đi.

Khi Geriferry chạy về đến tiểu viện của Esra, hắn phát hiện vốn nên tuân theo ước định đi đến khe núi liều mạng với những người thẩm phán và các tử linh pháp sư, vậy mà Esra lại đang nấu bữa khuya cho người bạn già chỉ còn lại nửa hơi thở của mình, một loại canh thịt nghe nói được nấu bằng thịt tươi và các loại thảo dược. Có điều nhìn Nại Hà ăn rất ngon miệng, có lẽ mùi vị của món canh này cũng không tồi.

"Ta biết khe núi đó, đó là lối vào thành phố ngầm". Không đợi Geriferry chất vấn, Esra đã lập tức nói trước.

"Vì sao tin tưởng ta?" Để cho đầu óc đang hỗn loạn được tỉnh táo lại, Geriferry cảm thấy nên đối thoại theo tiết tấu của chính mình.

"Bởi vì chúng ta đều đã giết thánh võ sĩ". Esra nói, thoáng nhìn thanh thánh kiếm Geriferry vừa mang về để trên bàn. Ánh mắt ông ta dừng lại tại dấu hiệu hình tam giác màu đen trên lưỡi kiếm và mỉm cười: "Còn bây giờ, người lại vừa giết một người thẩm phán, thật sự khiến ta kinh ngạc".

Geriferry không để ý đến sự nịnh bợ rõ ràng của Esra, tiếp tục hỏi: "Tử linh pháp sư tại sao lại liên hợp với Giáo đình thần thánh? Điều này cũng khó tin như như mèo và chuột hợp tác với nhau vậy!"

"Không có khoan dung thì làm gì có cứu rỗi!" Thấy Geriferry không thể nào tiếp nhận lời giải thích này, Esra hỏi ngược lại: "Người nói xem, chỉ có giấu ở nơi nào thì tối tăm mới không bị người ta phát hiện?"

Chỉ có giấu ở chỗ sáng chói nhất thì tối tăm mới không khiến người ngoài hoài nghi, hoặc nói, chỉ có khoác áo ngoài chói lọi, tối tăm mới có thể tiếp tục sinh tồn trong liên minh thần thánh. Geriferry chỉ nghĩ một lát đã hiểu ra điều này.

Esra nói tiếp: "Trong sảnh phán xét dị đoan của Giáo đình thần thánh có một tổ chức gọi là liên thực giả, bọn chúng chuyên môn thực hiện hoạt động mạo hiểm và tìm kho báu. Trong tổ chức này không đơn giản chỉ có thánh võ sĩ và thần thánh tế tự. Sau khi tuyên bố quy phục thần chí cao để nhận được cứu rỗi, những tử linh pháp sư, thậm chí huyết tộc bị người chấp hành bắt được đều sẽ trở thành thành viên của liên thực giả. Trong tổ chức đó không thiếu những kẻ dị đoan xú danh vang dội, chẳng hạn như gã tử linh pháp sư tên gọi Khô Hồn mà người nói đó, chỉ cần sẵn lòng dốc sức phục vụ Giáo đình thì bọn chúng sẽ tiếp nhận hắn".

Nghe đến đó, Geriferry ào não võ võ trán: "Ta sớm nên nghĩ đến điều này. Đây là một âm mưu. Tử linh pháp sư vào thị trấn tạo thành tâm lý hoang mang trước, đoàn kị sĩ Giáo đình lấy danh nghĩa ngăn chặn vong linh mang đến ôn dịch để phong bế miệng núi, sau đó các tử linh pháp sư vây những nhà mạo hiểm ở thị trấn và từ từ giết chết bọn họ, đám liên thực giả sẽ lên lút khai quật thành phố ngầm".

Esra gật đầu.

"Người đã nghĩ ra từ sớm, vì sao không đến lối vào khe núi xem xét?" Geriferry hơi tức giận.

Esra lắc đầu: "Bọn chúng ẩn nấp quá tốt, cả kế hoạch hoàn toàn kín kẽ, đến bây giờ ta cũng không cảm ứng được tung tích của Khô Hồn. Hơn nữa ta không có hứng thú với kho báu ở thành phố ngầm, cho nên vẫn không đi. Nếu ta biết người của Giáo đình đã đến nơi này thì cho dù trong lòng không muốn đến mấy, ta cũng sẽ mang theo bà ấy và những người dân thị trấn trốn vào núi sâu rừng già".

"Rốt cục người là ai? Vì sao sợ Giáo đình như vậy?" Geriferry nghĩ, Esra nhìn bề ngoài mới chỉ trung niên, nhưng lại có một người bạn đời đã gần trăm tuổi. Hắn không thể không liên tưởng, chẳng lẽ ông ta dám to gan lớn mật dụ dỗ bà xã của một đại nhân vật Giáo đình nào đó?

"Người đã nghe nói đến hạt giống bao giờ chưa?" Lúc này trên gương mặt Esra mang đậm vẻ đau buồn, dường như chỉ thoáng chốc đã già đi mười tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Hạt Giống Biến Chất

Hạt giống?

Lúc Esra nói đến hạt giống, Nại Hà đột nhiên nghiêng đầu nhìn ông ta. Có lẽ trong mắt Nại Hà, bất cứ hạt giống nào cũng đều có thể coi như đồ ăn.

Geriferry không biết hạt giống trong lời Esra là ý gì, nhưng hiển nhiên không phải dùng để ăn. Hắn hỏi rất thông minh: "Người là một hạt giống kiểu gì?"

"Một hạt giống bị vứt bỏ sau khi biến chất!" Esra nói rồi đưa tay cầm thanh thánh kiếm của người thẩm phán trên bàn lên. Thánh kiếm lập tức hóa thành một vầng mặt trời sáng chói mắt trong tay ông ta, trong vòng sáng được tạo thành hoàn toàn từ thánh viêm đỏ còn có ánh vàng ẩn hiện. Vòng sáng lóe lên rồi biến mất, chỉ còn lại một quả cầu ánh sáng to bằng nắm đấm nằm trên mũi kiếm. Những vệt vàng lấp lánh lưu chuyển như những tia sét trong quả cầu ánh sáng trắng muốt này.

"Đấu khí thần thánh?" Geriferry vô thức nhảy ra khỏi ghế. Có điều vừa nghĩ nếu Esra muốn đối phó hắn thì sớm đã hạ thủ rồi, không thể chờ tới bây giờ, hắn lại quay lại bên bàn quyết định nghe ông ta nói tiếp.

"Thời đại kì tích xa xưa, trước khi các vị thần vẫn lạc, cháu của ta dùng số thần lực cuối cùng tạo ra hai mươi linh hồn có bản năng chiến đấu mạnh mẽ, cũng chính là hạt giống. Những hạt giống này vẫn bảo tồn trong Giáo đình thần thánh, và trong những năm tháng sau này, chúng lần lượt được rót vào thân thể những người thường đã bị rút ra linh hồn. Trải qua mấy trăm năm, thậm chí thời gian dài hơn, những hạt giống này từ từ thức tỉnh. Sau khi thức tỉnh, hạt giống chỉ còn có hai ý thức, đó là chiến đấu và bảo vệ Giáo đình thần thánh".

Linh hồn được chế tạo bằng thần lực được rót vào thân thể người thường! Đây là lần đầu tiên Geriferry nghe thấy một bí mật như vậy, hắn không nhịn được hỏi: "Vậy người nói biến chất là chuyện gì?"

"Bởi vì ta đã nảy sinh tình cảm, biết yêu thương và có lòng trắc ẩn". Esra nói rồi thoáng nhìn bà già nằm trên ghế với sắc mặt vàng như nghệ, sau đó mỉm cười kỳ lạ với Geriferry: "Đúng như những gì người nghĩ, ta đã dụ dỗ tình nhân của Giáo hoàng!"

Geriferry lập tức kinh ngạc đứng lên, há hốc miệng nhìn Esra không thể tin được.

Nại Hà nhìn về mặt Geriferry, lập tức bật cười. Geriferry phản ứng lại, hung ác trợn mắt nhìn Nại Hà.

"Từ khi ý thức thức tỉnh đó, bọn ta vẫn không ngừng tự mình tiến hóa và hoàn thiện. Chúng ta có thể có phán đoán và trí tuệ, nhưng không thể có tình cảm. Bọn ta có một danh hiệu vang dội..." Nói tới đây, Esra cố ý dừng lại nhìn Geriferry.

"Kỵ sĩ vịnh quang!" Geriferry lập tức nghĩ ra đáp án.

"Đúng vậy! Là một kỵ sĩ vịnh quang tiếp diễn ý chí của chủ thần, ta lại khinh nhờn uy nghiêm của chủ thần. Sau khi linh hồn biến chất, ta đã từ bỏ cơ hội được cứu rỗi, mang bà ấy trốn đến nơi này, bao nhiêu năm nay ta chưa từng hối hận". Nói xong, gương mặt Esra đỏ hồng lên vì thỏa mãn.

"Vì sao nói với ta những chuyện này?" Những gì Esra nói vừa rồi đều là bí ẩn thuộc về Giáo đình, Geriferry không có ý định thăm dò chuyện tình yêu của Esra năm đó, hắn chỉ biết Esra tuyệt đối sẽ không nói với hắn những điều này mà không hề có lý do.

Esra đi tới bên cửa sổ, trăng máu trên trời đã lặn, trời đã sắp sáng.

Ông ta quay đầu lại nhìn Geriferry, trong mắt có một thoáng thê mị mờ mờ: "Bởi vì chúng ta đều đã bị Giáo đình đuổi giết, trên tay chúng ta đều dính đầy máu những nạn nhân đồ đó, bởi vì sự tồn tại của cô ấy..." Esra chỉ Nại Hà lúc này đang cầm chày gỗ đập hạch đào: "Các người có khả năng sẽ bị kỵ sĩ vịnh quang đuổi giết, hoặc người cũng có thể xem như đây là sự thương xót của ta đối với người".

Đúng vậy, chẳng lẽ Geriferry lại không biết mình đã trở thành cái gai trong mắt Giáo đình. Chỉ có điều hắn vẫn có quá nhiều chuyện không rõ. Chìa khóa là chuyện gì? Nại Hà lại là tồn tại kiểu gì?

Hắn không hỏi Esra những điều này, huống hồ có hỏi cũng chưa chắc Esra đã biết. Có lẽ khi đến lúc, đáp án sẽ tự tìm tới cửa.

"Mang những nhà mạo hiểm rời khỏi nơi này đi!" Nói rồi Esra đi ra cửa, ông ta phải thúc giục những người miền núi đi chuyển vào trong núi sâu. Geriferry giết người thăm phán, nếu như không ngoài dự liệu, đoàn kỵ sĩ Giáo đình lập tức sẽ hành quân tới đây, lấy danh nghĩa tiêu diệt dị đoan đuổi tận giết tuyệt. Cho dù Esra không muốn rời khỏi nơi này đến mấy, nhưng để bảo vệ những người sơn dân đã chung sống sớm chiều vài chục năm này, bây giờ ông ta chỉ có thể dẫn bọn họ rời khỏi đây.

Trần nhỏ đã trở thành một đồng đồ nát trong đám cháy, đám nhà mạo hiểm đứng dựa vào những bức tường đổ, cố gắng hấp thu chút hơi ấm còn sót lại. Đêm qua sau khi chiến đấu, số lượng nhà mạo hiểm cả hai bên đã còn lại không đủ trăm người. Bọn họ tới tập chầu "Đại nhân Gerry!" khi thấy Geriferry đi tới. Bọn họ chỉ biết nếu như đêm qua đại nhân Gerry không đánh chết từ linh pháp sư thì bọn họ sẽ không có bất cứ khả năng sống sót nào. Những nhà mạo hiểm này lại không biết, đại nhân Gerry bọn họ kính trọng đã mang đến tai nạn mới cho bọn họ.

Geriferry nhìn Alizée, nhìn Scialla, nhìn Amie, nhìn tất cả những nhà mạo hiểm vây quanh hắn, cười đắng chát: "Thu thập một chút, chuẩn bị vào núi".

Còn có thứ gì để thu thập chứ? Đêm qua ngọn lửa đã đốt sạch quần áo, đồ ăn của bọn họ cả đùi gà của Nại Hà, đốt sạch hết thảy mọi thứ ở trần nhỏ này, thậm chí bao gồm cả thi thể đồng đội của bọn họ. Bọn họ đã không còn thứ gì để thu thập.

Nhưng Geriferry có, bọn họ nhìn đại nhân Gerry vọt vào đồng đồ nát của quán rượu đào bới như điên.

Chẳng lẽ hắn có bảo bối gì đó vẫn để lại trong phòng? Alizée chớp chớp mắt, rất muốn đi tới giúp đỡ.

Geriferry dời từng tảng gạch đá ra, lau sạch từng lớp tro than, tìm được một chậu hoa vỡ vụn bên dưới chiếc kệ bằng đá đã đổ sụp.

Những nhà mạo hiểm ở quán rượu vẫn nhớ, trong chậu hoa này là bọc đất đại nhân Gerry nâng trên tay khi bọn họ nhìn thấy đại nhân Gerry lần đầu tiên. Chẳng lẽ đại nhân Gerry giấu bảo bối ở trong bọc đất đó?

Geriferry rất cẩn thận gỡ lớp bùn đất bị lửa hun cứng đờ bên ngoài ra, bùn đất tróc ra từng lớp, cuối cùng hiện ra trước mắt bọn họ là một thân cây mềm mại. Geriferry lau mồ hôi trên trán, đứng dậy đưa cây thủy tiên này cho Nại Hà và đỡ dành: "Người xem, nó vẫn ổn. Ta nói là không sao mà!"

Hai hàng lông mày vẫn nhú chặt của Nại Hà lúc này mới giãn ra, đồng thời một nụ cười vui mừng cũng xuất hiện trên mặt.

Không cần Geriferry phải dặn dò, Jack đã tìm một chậu hoa đựng đầy đất màu mỡ mang tới. Geriferry vỗ vỗ vai hắn biểu thị cảm ơn, tiện tay cầm lấy cây thủy tiên trên tay Nại Hà trồng vào chậu hoa.

"Đại nhân Gerry, rốt cục là có chuyện gì? Vì sao phải vào núi?" Scialla hỏi.

"Cứ đi vào núi đã, trên đường nói chuyện sau".

Nói rồi Geriferry đưa cây thiết thương cong queo trên tay cho Jack, sau đó dờ khóc dờ cười nhìn Jack cầm một tảng đá đập mấy cái, thiết thương đã được đập thẳng ra. Cũng không có cách nào khác, ai có thể nghĩ rằng cả một thị trấn tụ tập đầy nhà mạo hiểm bây giờ chỉ có một cây thiết thương duy nhất này?

Lúc mọi người chuẩn bị xuất phát, Laura vẫn lơ lửng trên trời đột nhiên kêu một tiếng dài và hạ xuống. Alizée leo lên lưng rồng bay lên quan sát, sau đó ra hiệu cho Scialla.

"Không tốt, có hơn một trăm người, đã ép tới đây". Scialla truyền đạt lại thông tin rồi không hiểu nhìn Geriferry, hình như cảm thấy khó tin với bản lãnh tiên đoán của hắn.

Geriferry tránh né nghi vấn của Scialla, hắn không thể nói rằng ta đã giết người thăm phán, vì vậy đã kéo người của Giáo đình đến đây đúng không?

"Nhanh lên, về phía đông, cùng chạy với đại nhân Esra". Geriferry quá rõ ràng, đối phương có thể vẫy tới nhanh như vậy, điều này chỉ có thể nói rõ nhóm người này đến từ khe núi tối qua. Những người này đều là tinh nhuệ của Giáo đình, tuyệt đối không phải đối thủ Geriferry và con rồng bạc Laura mới 200 tuổi này có thể đối phó.

Không còn có ai chần chừ nữa, bọn họ cùng với Geriferry nhanh chóng chạy về phía Esra ở mạn đông thị trấn.

Những người miền núi xung quanh tiểu viện của Esra đã lục tục vào núi, một mình Esra chống thanh kiếm gỉ đứng thẳng trên sườn núi. Trên chiếc ghế nằm sau lưng ông ta đã không còn bóng dáng bà lão nọ.

"Bọn chúng đến rồi à?" Không đợi Geriferry chạy tới gần lên tiếng, Esra đã đoán được kết quả.

"Có hơn một trăm người, người trong khe núi". Geriferry vội báo cáo tình hình kẻ thù.

"Vậy thì ta sẽ cản bọn chúng, những người miền núi đó, và cả bà ấy, dành trông cậy vào người". Nói rồi Esra nâng kiếm gỉ lên nhìn về phía đông, thì thào lầm bầm: "Chúa nhân từ, chúa cũng nghiêm khắc".

Geriferry không ngờ Esra sẽ chủ động ở lại cản phía sau như vậy, hắn lập tức cảm thấy kính nể hạt giống bị Giáo đình vứt bỏ này, đồng thời cảm thấy áp lực trên vai còn lớn hơn cả việc phải đối mặt với một trăm cao thủ của Giáo đình.

Trong số những người này, có bao nhiêu người thoát được cuộc săn giết của Giáo đình? Đã hiểu quá rõ về tính kiên nhẫn khi săn đuổi của đám người chấp hành, Geriferry gọi Nại Hà chạy về phía trước rất nhanh. Hắn phải dùng hết khả năng có thể để bảo vệ những người dân này, đây là lời hứa hắn không nói ra miệng với Esra.

Trong bóng tối dày đặc ngay trước bình minh, Geriferry lại trở lại dãy núi hắn đã từng chui rúc suốt bốn năm này. Hắn từng cho rằng mình sẽ không bao giờ quay lại đây, nhưng không ngờ rằng hắn lại phải trở lại đây sớm như vậy.

Những người miền núi lớn lên trên mảnh đất này, bọn họ bông bế con cái dẫn những nhà mạo hiểm phía sau chạy vào rừng rậm. Hai thanh niên khỏe mạnh dùng da thú chế thành một chiếc cánh, nâng phu nhân của Esra đi ở chính giữa đội ngũ. Bà lão gắng gượng nhòm người dậy, không ngừng vừa ho vừa nhìn lại phía sau tìm kiếm bóng dáng người yêu...

Đi cuối cùng trong đội ngũ là Nại Hà đang gặt dũ kêu ca.

"Ta không muốn quay lại đây ăn côn trùng!" Đi đến đây, đã bị đùi gà, bánh ngọt và canh thịt của phàm thế mê hoặc, Nại Hà sống chết cũng không muốn cùng Geriferry vào núi sống những ngày không phải người đó.

"Bà cô của ta, chỉ đi vào tránh một ngày thôi, ngày mai lại đi ra". Geriferry chỉ còn thiếu điều quỳ xuống đất cầu xin nàng, nàng lại không có thực thể, muốn trời đi cũng không có khả năng.

"Tại sao ta có cảm giác ngươi đang nói dối?" Nại Hà nói, lại định đưa tay tới chọc trí nhớ của Geriferry.

Thấy tình thế không ổn, Geriferry vội dõ dành: "Chúng ta đưa bọn họ đi xa một chút, sau đó lập tức quay lại xem xem có vô được một vài tên hay không!"

Nại Hà lập tức hiểu rõ ý Geriferry muốn nói. Đối với nàng, khát vọng đối với lương thực cấp bách hơn xa khát vọng đối với đồ ăn. Đương nhiên, đồ ăn cũng không thể thiếu, bây giờ chỉ có lúc ăn, nàng mới có thể tìm được cảm giác làm người.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Kỵ Sĩ Vịnh Quang Eugene

Thời khắc tối tăm trước lúc bình minh trôi qua rất nhanh.

Vẫn là gió gào thét, vẫn là trời u ám, và cả sự lo lắng trong lòng.

Trong khoảng thời gian ngắn này, một đám người đào vong chỉ kịp chạy qua rừng thông phía sau tiểu viện của Esra. Trước mặt bọn họ là một dòng suối chảy róc rách vắt ngang như một chiếc đai ngọc.

Nhưng hành trình của bọn họ cũng chỉ tới đó, lại không phải nói dòng suối vẫn còn mang hơi ấm mờ hồ này không thể vượt qua, mà là dưới suối có một người phụ nữ đang đứng, một người phụ nữ xinh xắn như một bức tượng, vốn nên được đặt trong viện bảo tàng hoặc giáo đường để mọi người chiêm ngưỡng.

Cô ta có một mái tóc lam ngang eo kỳ lạ buông thẳng tắp sau lưng, những sợi tóc không hề lay động trong gió sớm luồn lách qua những thân cây. Dưới cái trán nhẵn nhụi như pha lê là hai hàng lông mày dày đặc giống như hai thanh kiếm dày dựng lên cho thấy sự uy nghiêm như thiên thần của cô ta.

Một đôi mắt màu vàng nhạt tĩnh lặng như hồ sâu giếng cổ. Dưới sống mũi cao vút là một đôi môi vô sắc, khuôn mặt hồng hào bình tĩnh như một đoá mai đỏ giữa tuyết trắng. Cô ta mặc một bộ chiến giáp màu vàng, trong không gian chỉ có màu xám này, nó rất dễ làm mọi người nhớ tới ánh mặt trời đã lâu không được nhìn thấy.

cô ta đứng hai chân trần giữa dòng suối, nước suối chạy nhanh va vào bắp chân cô ta bắn lên từng đám bọt nước như những chuỗi ngọc trai, những chuỗi ngọc trai này được phản chiếu qua lưới kiếm rộng lấp lánh thánh viêm của cô ta.

Nại Hà từ phía sau vừa kịp đến nơi tò mò nhìn bộ ngực cao vút làm người ta chấn động của cô ta, lại cúi đầu nhìn ngực chính mình, trên gương mặt lộ ra tâm tình ghen ghét rất rõ ràng.

Đội tất cả mọi người đều dừng lại, người phụ nữ đứng ở dưới nước ngẩng đầu lạnh nhạt thoáng nhìn bọn họ, ánh mắt sắc bén như dao hình như nhìn thấu vào linh hồn mỗi một người, khoe mắt khê nhếch lên đại biểu cho khinh thường, đại biểu cho miệt thị.

"Nơi này sẽ là phần mộ của các ngươi!" Giọng nói lạnh như băng mà không thiếu ngạo mạn: "Nhớ kỹ tên người hành hình, ta, người hầu của chúa,

Eugene!"

Sau phút chốc, hào quang trắng tinh từ trong mắt Eugene phun ra, lập tức lưu chuyển đến toàn thân cô ta. Cả thân hình Eugene hóa thành một ngọn lửa rừng rực bay về phía đám người còn đang khiếp sợ.

Lúc này người đứng ra là Nại Hà, nàng đưa ngón tay vừa mới chuẩn bị chỉ vào ngọn lửa đang lao nhanh tới thì đã bị Geriferry chặn ở trước mặt.

Nhưng người đầu tiên tiếp xúc với ngọn lửa này là rồng bạc Laura lao xuống từ trên trời như chớp. Alizée giơ cao ngọn thương, trên gương mặt kiên nghị là ý chí vĩnh viễn không khuất phục của người Diack.

Ánh bạc và ngọn lửa va vào nhau, không có tiếng nổ đất rung núi chuyển, chỉ có một tiếng vang vọng như tiếng chuông vang lên.

Hai bên vừa chạm vào đã tách ra, thân thể to lớn của Laura giống như một cây cổ thụ đổ rạp đập vào rừng núi bên cạnh. Alizée phun máu sau khi bị hất bay khỏi lưng rồng bạc Laura, gương mặt trắng bệch, nàng được Scialla bay lên ôm lấy.

Ngọn lửa hơi ngừng lại, đánh bay một cái sừng rồng rồi lại bay về phía đám người.

Chỉ trong nháy mắt, Neo đã chuẩn bị xong đòn sở trường nhất của hắn là thuật rồng lửa. Cùng với sự biến ảo thủ thế của hắn, một quả cầu lửa bay thẳng tắp về phía Eugene. Eugene vẫn tiến lên không hề có ý định tránh né, cô ta che thánh kiếm trước trán rồi đựng thẳng vào quả cầu lửa. Một con rồng lửa bay ra từ quả cầu lửa, dưới sự bảo vệ của đầu khí hùng hậu, Eugene vung kiếm chém rồng lửa thành hai nửa, sau đó rồng lửa tan đi sau lưng cô ta.

Thuật rồng lửa không gì cản nổi đó thậm chí còn không thể để lại một dấu vết cháy đen nào trên người cô ta.

Phương hướng của Eugene không thay đổi, tốc độ không thay đổi, chỉ cần cô ta vọt vào giữa đám người, đầu khí quanh thân cô ta sẽ hóa thành những lưỡi sắc bay tán loạn, nhanh chóng thu hoạch tính mạng ti tiện của những người này.

Trên đường cô ta tiến lên chỉ còn lại có một người.

Hắn có một mái tóc màu vàng kim xen những sợi tóc bạc, hắn có hai con mắt màu xanh và màu tím khác hẳn nhau, hắn còn có một thanh thiết thương chất lượng thấp kém đã bị cong queo rồi lại được gỡ thẳng.

Geriferry đã biết kẻ trước mặt là kẻ có lai lịch thế nào: Người canh giữ cao nhất của Giáo đình - kỵ sĩ vịnh quang. Hắn không biết là phụ thân của hắn, Deron Ferron, tại vùng đất đen tối xa xôi, phía tây của vực sâu ác ma, vẫn luôn bị ba kỵ sĩ vịnh quang vây quét từ trước tới nay.

Hắn chỉ biết, hắn không thể lùi lại, không thể trốn chạy, bởi vì điều này liên quan đến một lời hứa hẹn chưa thể nói ra miệng. Đó là lời hứa hẹn tin cậy lẫn nhau không hề bán khoán giữa những người đàn ông với nhau.

Đón ngọn lửa đại biểu cho cái chết, hắn nâng thương lên, hắn đã tiến lên. Trong phút chốc, tốc độ của hắn được đề cao cực hạn, hắn điên cuồng vận chuyển sức mạnh bản nguyên trong cơ thể, hai mắt hắn đã chảy ra huyết lệ, dưới lớp quần áo, mọi người không nhìn thấy nước da hắn đã mau chóng nứt toác.

Nại Hà tỉnh táo hỗ trợ phép thuật sức mạnh của rồng cho Geriferry.

Geriferry đâm thương thương về phía Eugene, sau khi tiếp xúc đến lớp đầu khí đang bốc lên như ngọn lửa bên ngoài thân thể Eugene, thương thương lập tức tan rã, bị khí hoá thành nguyên tố nguyên thủy nhất. Nhưng sức mạnh bản nguyên được đổ vào thương thương vẫn giữ nguyên hình dạng một vệt màu xám tro đi theo quỹ tích hắn đã định ra.

Geriferry chỉ cảm thấy hơi nước bên ngoài thân thể đều bị lực trường lửa nóng làm bốc hơi lên, hắn cố nén cảm giác khó chịu trong lúc này, ra sức đâm thương thương về phía trước.

"Ồ!" Eugene kêu khẽ một tiếng. Cô ta đã phát hiện rõ ràng, đầu khí hộ thân của mình bị người đàn ông nhỏ bé như giun dế này dễ dàng xé rách. Không đợi vệt xám đại biểu cho sức mạnh bản nguyên đó đâm đến người, cô ta quyết đoán vung kiếm chém vào cổ Geriferry.

Đúng lúc này, mắt bạc của Nại Hà chợt lóe, bàn tay khẽ chỉ, một giọng nữ lạnh lùng vang lên từ bầu trời trên đỉnh đầu bọn họ.

"Pháp lệnh: Kính sợ!"

Luồng ánh sáng màu xám từ đôi mắt bạc của Nại Hà kéo dài về phía trước. Trên đường đi của luồng sáng màu xám, bất kể là gió, là cây, hay là dòng suối đang chảy gấp, toàn bộ đều bị kính sợ bất động.

Eugene chỉ hơi dừng lại một lát, trong quảng đầu khí của cô ta đột nhiên hiện lên một làn ánh sáng màu vàng thần thánh, lập tức khiến cô ta gãy ra khỏi luồng ánh sáng màu xám.

Cùng lúc đó, vệt sáng màu xám hình mũi thương trên tay Geriferry rốt cục cũng chạm đến chiếc áo giáp màu vàng của Eugene, còn thánh kiếm trong tay Eugene cũng sắp chạm đến cổ Geriferry. Ngọn lửa đầu khí mang theo trên thánh kiếm thậm chí đã làm da dẻ trên mặt và trên vai Geriferry bị bỏng cháy.

Geriferry không tránh không né, hắn vẫn cố chấp lao về phía trước.

Người tránh né là Eugene.

Trong thời khắc cuối cùng, cô ta quyết đoán nghiêng người bay sang một bên. Bởi vì cô ta rõ ràng, chiếc áo giáp trên người mình không hề chắc chắn hơn đầu khí hộ thân. Vết xam của đối phương quá kỳ lạ, cô ta không thể đánh đổi mạng sống của đối phương lấy việc thân thể cao quý của mình bị thương được. Hơn nữa, cô bé bên cạnh kia khiến cô ta cảm thấy bất an, khi ánh sáng màu xám đại biểu cho kinh sợ chạm vào thân thể, thậm chí linh hồn của cô ta cũng hơi run rẩy.

Nhưng điều này hoàn toàn không có nghĩa Eugene sẽ sợ hãi đối phương. Là cường giả thượng đỉnh của Giáo đình thần thánh, cô ta có rất nhiều phương pháp giải quyết bọn họ, vừa rồi chẳng qua là cô ta đánh giá thấp bọn họ mà thôi.

Phương hướng Eugene né tránh vừa đúng là vị trí của Nại Hà. Cô ta không hề dừng lại, nhất kiếm vốn nên chém đứt cổ Geriferry lúc này đâm thẳng về phía Nại Hà. Trong lúc này, thậm chí ánh sáng từ thanh thánh kiếm đã bức bách tất cả mọi người phải nhắm mắt lại. Thánh kiếm chưa chạm vào thân thể, kiếm quang đã đâm xuyên qua thân thể Nại Hà.

Nại Hà hoàn toàn không né tránh. Nàng kim nén đỏ cả mặt, cuối cùng hóa ra hai đốm lửa bắn về phía ngực Eugene... Từ cái nhìn đầu tiên, Nại Hà đã cảm thấy rất khó chịu với bộ phận này của đối phương.

Đối mặt với Eugene được phụ trợ thần lực, phép thuật nguyên rửa linh hồn hiện nay còn rất yếu ớt của Nại Hà hoàn toàn không thể tạo thành tổn thương gì cho đối phương. Vô kể khả thi, nàng chỉ có thể dựa vào ý thức linh hồn mạnh mẽ, tạm thời bắt được một chút nguyên tố ma pháp tự do trong không khí, phát ra hai đốm lửa để trừ gian.

Sau phút chốc, "Ma pháp" của Nại Hà lập tức bị lực trường lửa nóng quanh thân Eugene đốt cháy, còn thanh kiếm trong tay, thậm chí cả người Eugene đều xuyên thấu thân thể Nại Hà. Nhưng khi Eugene ngơ ngác quay lại, Nại Hà vẫn đứng sau lưng cô ta nguyên vẹn như cũ, thậm chí còn đang tròn mắt nhìn cô ta.

"Linh hồn thể?" Một đáp án lập tức hiện lên trong đầu Eugene, nhưng cho dù là một nữ yêu u hồn ngàn năm được tạo thành từ thuần linh hồn thể cũng không thể nguyên vẹn dưới thánh kiếm của cô ta. Điều này thật sự khiến cô ta cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng cô ta không có thời gian suy xét vấn đề này. Lúc cô ta chuẩn bị giờ kiếm quay lại giết chết Geriferry, một âm thanh kéo dài chọt vang lên phía xa xa. Cô ta biến sắc nhảy lên lao vào trong đám người, một đôi cánh chim do đầu khí hóa thành ẩn hiện sau lưng cô ta. Sau đó cô ta hạ đôi chân trần xuống đất, chộp lấy bà lão trên cang. Đôi cánh chim sau lưng vỗ mấy nhịp, cả người như một luồng hào quang bay về phía trần nhỏ.

Từ lúc Geriferry giờ thương đâm về phía Eugene đến lúc Eugene cướp người bay đi, tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, cơ bản không có ai thấy rõ đã xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này rồng bạc Laura mới vùng vẫy bỏ dậy bay lên trời cao, nhất định không chịu hạ xuống nữa.

Những nhà mạo hiểm và đám người miền núi chỉ cho rằng đại nhân Gerry đã đuổi người phụ nữ cản đường đi, họ lập tức hoan hô ca ngợi sự uy phong của đại nhân Gerry. Trong lòng bọn họ vẫn còn nghi hoặc, vì sao cường giả cản đường lại sử dụng đầu khí thần thánh xác thật, còn đại nhân Gerry vốn nên sử dụng đầu khí thần thánh ghê gớm địch thì lại không phát ra một chút ánh sáng nào? Chẳng lẽ đại nhân Gerry không cần thi triển đầu khí cũng có thể đánh đuổi người phụ nữ giống như một ngọn lửa kia đi sao?

Nghĩ như vậy, bọn họ ngày càng cảm thấy đại nhân Gerry sâu không lường được.

Đương nhiên, không phải tất cả mọi người đều nghĩ như vậy. Mặc dù lực trường lửa nóng của Eugene đã khiến tầm mắt của bọn họ căn bản không thể phát hiện đã xảy ra chuyện gì, nhưng những cao thủ như Neo và Scialla vẫn cảm ứng được đại nhân Gerry vừa rồi đã rơi xuống hạ phong. Còn người phụ nữ tên là Eugene kia thì rõ ràng sau khi thu được thông tin gì đó đã tự mình bỏ đi.

Geriferry đương nhiên không quan tâm người khác nghĩ thế nào. Sau khi Eugene bay đi, hắn lập tức ngã xuống đất, nhân cơ hội nhét chiếc sừng rồng bạc của Laura do Eugene đánh bay vào trong người, sau đó lập tức đứng dậy vuốt mái tóc dài đã bị cháy khét, hung ác quát Nại Hà: "Đối mặt với con đàn bà hung ác kia, lúc đầu ngươi định xông lên làm gì?"

Nại Hà phụng phịu. Vấn đề này không cần nghĩ nàng cũng biết, có điều dù thế nào nàng cũng sẽ không nói ra.

Bởi vì, nàng đã học được ghen ghét.

Geriferry biết hắn không thể nói lý với Nại Hà, hắn chỉ thật sự lo lắng nàng xảy ra chuyện. Sau khi phát tiết một câu, lại dễ dàng dành Nại Hà mười câu, hắn mới đi đến chỗ Scialla, nhìn Alizée đang nhắm chặt hai mắt trong lòng cô ta, hỏi: "Thế nào, không có việc gì chứ?"

Alizée gắng gượng mở mắt, cố nặn ra một nụ cười với Geriferry.

"Nội phủ của cô ấy bị chấn thương, tôi đã cho cô ấy uống loại thuốc tốt nhất, vài ngày sau sẽ khỏi hẳn". Scialla đáp.

Geriferry gật đầu: "Người mang bọn họ tránh xa một chút, ta trở về xem xem rồi quay lại". Nói xong, không đợi Scialla trả lời, Geriferry chạy thẳng về phía trần nhỏ.

Và Nại Hà thì chạy còn nhanh hơn hắn.

Chương 89: Chúa Rất Nghiêm Khắc, Chúa Rất Nhân Từ

Trong sương sớm mỏng manh, Esra đứng sừng sững trên sườn núi trước cửa tiểu viện. Sau khi Geriferry rời khỏi nơi này một thời gian, vị trí của ông ta hầu như không hề thay đổi. Dưới sườn núi nơi Esra đứng, hơn một trăm người trong đám liệt thực giả thuộc sảnh phán xét dị đoan xếp thành hình quạt đang chậm rãi áp sát tới gần Esra.

Đám liệt thực giả chạy suốt đêm tới đây này bao gồm một người thẩm phán với sức mạnh lên tới cấp mười một và một thánh võ sĩ liệt thực giả có sức mạnh cấp mười. Ngoài ra còn có một công tước huyết tộc chưa hóa cánh, còn lại đều là các thánh võ sĩ với sức mạnh từ cấp tám đến cấp chín và tể tự cao cấp. Có thể nói đây là một đội ngũ có sức mạnh cực kì mạnh mẽ, cho dù phải đối mặt với một thánh vực, bọn chúng cũng có thể dễ dàng hợp lực đánh chết hẳn.

Nhưng, đối mặt với vị đại nhân Esra tay cầm kiếm gì, vẻ mặt bi thương này, bọn chúng lại không nắm chắc. Bởi vì bọn chúng sớm đã biết Esra là một kẻ thế nào. Mấy ngày qua, bọn chúng vẫn đang đợi, đợi người có thể đối phó Esra đến đây.

Lúc đám liệt thực giả tới cách mình hai mươi mét, Esra thu hồi vẻ bi thương trên gương mặt. Đối mặt với đám người nhỏ bé này, ông ta nhớ lại sự ngạo mạn đã bị lãng quên nhiều năm, và thể hiện vẻ ngạo mạn từ trong xương tủy này ra ngoài mặt.

Hắn rút thanh kiếm gì lên khỏi mặt đất, đặt kiếm lên trán. Có lẽ đã nhiều năm ông ta không làm động tác này nên bây giờ thoát nhìn có vẻ trúc trắc, nhưng không có người nào cười nhạo ông ta, bởi vì đã có ánh sáng...

Từng tia sáng xuyên qua lớp gì loang lổ bên ngoài thanh kiếm gì, giống như những tia điện nhỏ xíu, những nơi chúng đi qua, lớp gì lù lợt rơi xuống. Trong chốc lát, thánh quang chói mắt phóng lên cao. Trong lúc này, Esra cực kì uy nghi, rất có khí thế một người giữ ải vạn người không qua.

Đám liệt thực giả tới tập dứng lại

Mà cùng lúc đó, Geriferry và Eugene hầu như đồng thời về đến trấn nhỏ. Eugene phải ôm một bà già nên tốc độ bay của cô ta đã giảm xuống một chút.

Nhìn người vợ mình trong tay Eugene, Esra chậm rãi đặt thánh kiếm trên tay xuống, mặc dù thần thái trên gương mặt chưa thay đổi, nhưng trong mắt lại có một thoáng xót xa nặng nề.

"Việc này không trách người, không ai có thể ngăn cản cô ta, đây là vận mệnh". Không đợi Geriferry vừa chạy tới bên cạnh mình giải thích, Esra đã nói trước: "Người lui lại trước, đây là cuộc chiến đấu giữa hạt giống và hạt giống, người không xen vào được".

Geriferry làm sao không biết mình đứng ở đây cùng chịu chết không có gì khác nhau, nhưng hắn lại không thể không đứng ở đây, bởi vì hắn là một người đàn ông, đàn ông không hoàn thành lời hứa thì phải chịu trách nhiệm. Bây giờ không cần hắn nhắc nhở, Esra đã biết Eugene cũng là một hạt giống giống như ông ta. Geriferry cho Esra một ánh mắt xin lỗi, sau đó lập tức lùi ra rùng thông cách đó hai mươi mét. Trong thời khắc nên chạy trốn nhất này, ngược lại, hắn không hề chạy trốn. Đã không có tư cách nhúng tay, vậy thì đứng ở sau lưng lặng lẽ ủng hộ.

Trong nháy mắt Eugene hiện thân, đám liệt thực giả xung quanh dốc núi lập tức quỳ một gối xuống nói: "Vinh quang của chúa ở bên chúng ta, đại nhân!"

Eugene không để ý đến đám liệt thực giả xung quanh, cô ta ném bà lão trên tay xuống đất, ấn mũi thánh kiếm trên tay vào ngực bà lão. Sau khi thoáng nhìn Esra với vẻ ngạo mạn, Eugene nói với giọng lạnh lùng: "Chúa, là nghiêm khắc!"

Bà lão không cầu khẩn, thậm chí ngay cả ho cũng nén lại trong bụng. Bà nằm trên mặt đất nghiêng đầu lạnh nhạt thoáng nhìn Esra. Có ai biết, trong ánh mắt lạnh nhạt này lại ẩn chứa thâm tình không thể *** dứt dù có phải trải qua muôn vàn khó khăn.

"Nếu như người dự định giết bà ấy, ta bảo đảm người cũng không sống nổi!" Cho dù người vợ yêu của mình bị kẻ thù đặt ở dưới kiếm, Esra vẫn duy trì tỉnh táo và uy nghi như cũ.

Eugene cười nhạt, nụ cười cứng đờ như mấy nếp nhăn trên một khối băng: "Ta đến để phán xét người. Bây giờ, hãy hiện đôi cánh dơi bản của người ra!"

Sau phút chốc, một vầng sáng đại biểu cho thần thánh đồng thời lưu chuyển trên người Eugene và Esra. Một đôi cánh trắng tinh đang rộng sau lưng Eugene, xung quanh đôi cánh khẽ vỗ nhẹ có một ngọn lửa màu trắng lấp lánh, cả thân thể cô ta bay lên khỏi mặt đất.

Geriferry nhìn rất rõ ràng, lần này tuyệt đối không phải đôi cánh ánh sáng do đầu khí hóa thành mà là cánh chim thật sự. Hắn khẽ vỗ trán, thầm mắng mình ngu ngốc. Hạt giống do chủ thần dùng thần lực chế tạo, đó không phải là thiên sứ trong truyền thuyết sao?

Còn trên lưng Esra, một đôi cánh chim tối đen xé rách áo ông ta và đang rộng. Không giống những đôi cánh dơi lên đến mấy mét của huyết tộc, đôi cánh

màu đen của ông ta và đôi cánh màu trắng của Eugene đều chỉ có kích cỡ bình thường. Điểm khác biệt rõ nhất là một tối đen như mực, một trắng tinh như tuyết.

Đại khái đây chính là sự trừng phạt đối với Esra sau khi biến chất.

"Chúa, là nghiêm khắc". Eugene nói, tay phải cầm kiếm bốc lên một ngọn thánh viêm, thánh viêm theo chuôi kiếm chậm rãi chạy đến mũi kiếm: "Bây giờ, lấy danh nghĩa của chúa, ta ra lệnh cho ngươi, hạt giống sa đọa này, bẻ gãy đôi cánh dơ bẩn sau lưng ngươi xuống".

Đúng như những gì Esra nói, sau những năm tháng lâu dài, hạt giống không ngừng tiến hóa và tự mình hoàn thiện. Bọn họ học được phán đoán và xáo quyết, bọn họ hiểu được cách làm thế nào để dọa một kẻ thù cũng mạnh mẽ giống như chính mình.

Bà lão dưới kiếm Eugene vùng vẫy muốn lao vào mũi kiếm trước ngực. Eugene chỉ cần đã nhẹ đã làm bà lão không thể động đậy. Thánh viêm trên thân kiếm vẫn đang từ từ chạy lên mũi kiếm, có lẽ chỉ sau phút chốc, bà lão sẽ hóa thành tro bụi trong thống khổ cực độ.

Đây là điều Esra tuyệt đối không muốn nhìn thấy. Ông ta nhìn người vợ đang ra sức lắc đầu với mình, nói: "Cuộc đời này, đã yêu em! Cho nên, không hối hận!" Tay ông ta đột nhiên tóm lấy đôi cánh sau lưng. Giờ khắc này, không trung sấm rền không dứt. Giờ khắc này, gương mặt ông ta vụn vỡ vì đau khổ cực độ, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ra.

"A a a..." Trong tiếng kêu thê lương, Esra bẻ gãy đôi cánh chim sau lưng đến tận gốc. Sau khi ném đôi cánh chim màu đen đến trước mặt Eugene, ông ta quỵ rạp xuống đất. Thân thể ông ta không ngừng run rẩy, sau lưng ông ta, máu chảy ra từ hai lỗ máu thấm ướt toàn thân. Trong dòng máu đỏ tươi đó còn xen lẫn ánh sáng màu vàng mờ nhạt.

"Rất tốt. Vậy thì bây giờ, các ngươi cùng đến địa ngục sám hối với chúa của ta đi!" Khóe miệng Eugene lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, thánh viêm trên thân kiếm lập tức tràn tới ngực bà lão.

Trái tim đã đau đớn đến mức tê liệt, Esra không lên tiếng. Sắc mặt tái nhợt, ánh mắt ông ta bất lực nhìn người vợ lập tức hóa thành tro bụi trong thánh viêm. Ông ta sớm đã biết được kết quả này, ông ta đã chuẩn bị tốt để chịu đựng nỗi đau này.

Ông ta nhìn đến khi đốm lửa thành cuối cùng tắt lịm, thân thể người vợ hóa thành tro bụi bị gió sớm thổi đi. Ông ta gượng đứng lên, lão đảo đứng lên, ông ta cảm thấy kiếm dán lên trán.

Đám liệt thực giả nhìn đến lúc này và lũ lượt tiến lên. Không còn đôi cánh, kỵ sĩ vịnh quang cũng giống như sư tử không còn răng và móng vuốt. Bọn chúng còn có gì phải sợ?

Esra rút kiếm dán lên trên trán, ông ta định dùng cơ hội cuối cùng này để sám hối với chúa sao?

Ông ta chỉ nói một câu.

"Chúa, là nhân từ!"

Đây là niềm tin của ông ta.

Một luồng thánh quang từ trên thân kiếm của ông ta bắn thẳng lên trời cao, to hơn, uy mãnh hơn luồng thánh quang lúc trước.

Trong luồng thánh quang có thể nói là thần tích này, rất nhiều tiểu thiên sứ to bằng nắm đấm lần lượt ẩn hiện trong hư không, xoay quanh ông ta, hát ca cầu nguyện. Sau lưng ông ta, phía trên lỗ máu vừa rồi, lại xuất hiện một đôi cánh. Đó là một đôi cánh trắng tinh đại biểu cho thánh khiết và thành kính.

Geriferry không dám tin nhìn màn này. Chẳng lẽ Esra đã tiến hóa thành một thiên sứ bốn cánh? Nhưng một đôi cánh đen một đôi cánh trắng thì có ý nghĩa gì? Những tri thức có hạn của Geriferry chỉ có thể khiến hắn càng nghĩ càng hỗn loạn.

Không chỉ là Geriferry, ngay cả Eugene cũng khó tin nhìn đôi cánh chim trắng tuyết sau lưng Esra. Chẳng lẽ chúa đã tha thứ cho sự sa đọa của Esra?

Nhưng Esra không hề cho bọn họ quá nhiều thời gian để kinh ngạc. Thánh quang trên người ông ta càng ngày càng đậm đặc, càng ngày càng sáng, lúc này hầu như đã chiếu sáng cả bầu trời. Ông ta hóa thành một quả cầu sáng trắng tinh bay thẳng về phía Eugene.

"Chạy mau!" Nại Hà đột nhiên chui vào trong mắt Geriferry. Cho dù Nại Hà không nói, Geriferry cũng phát hiện chuyện không đúng. Esra đã đốt cháy linh hồn do thần lực hóa thành của ông ta.

Trong nháy mắt, Geriferry đã bay về phía sau giống như một mũi tên.

Trong nháy mắt, trên gương mặt lạnh lùng của Eugene rớt cục lộ ra một chút sợ hãi. Cô ta không nghĩ tới, đã bẻ gãy đôi cánh đen tối, Esra còn có linh hồn lực mạnh mẽ như vậy.

Quả cầu ánh sáng đã tan.

Dường như cả trời đất đều rung động một lát.

Ánh sáng đã biến mất.

Không trung bên trên thị trấn mọc lên một cây nấm mây cực lớn do tro bụi hóa thành.

Geriferry bị luồng năng lượng khổng lồ này đẩy bay về phía trước mười mấy mét, đập vào một gốc cây mới ngừng lại được. Hầu như đồng thời, hắn lập tức co chân chạy theo Nại Hà vừa hiện thân về phía trấn nhỏ.

Suốt núi lúc trước Esra đứng đã biến mất, một chiếc hồ to phạm vi trăm mét xuất hiện tại vị trí đó. Eugene vùng vẫy bò ra từ bùn đất, những chiếc lông chim trên đôi cánh sau lưng cô ta đã rơi từng mảng, máu thịt lẫn lộn. Chiếc áo giáp trên người càng rách nát không chịu nổi, lộ ra làn da trắng như tuyết bên dưới.

Esra tự bạo linh hồn, Eugene đứng mũi chịu sào bị thương rất nặng. Trong lúc cô ta vui mừng vì mình vẫn sống sót và định bò lên khỏi hồ thì...

"Phập!"

Một cây thiết thương đâm ra từ đám tro bụi bay tán loạn, xuyên thấu bụng dưới cô ta, ghim cả người cô ta xuống đất.

Cô ta biết cây thiết thương này, nói chính xác thì đây là hơn nửa cây thiết thương với mũi thương đã bị lực trường lửa nóng của cô ta hòa tan. Sau đó cô ta nhìn thấy người đàn ông đã dám liều mạng với cô ta, nhìn thấy đôi mắt với hai màu xanh tím khác hẳn nhau của hắn, trong đó chỉ toàn vẻ đau thương.

Sau khi ném thiết thương, Geriferry trực tiếp vung đại kiếm sau lưng chém vào cổ Eugene. Ngay trước đây, Eugene cũng từng chém vào cổ Geriferry như vậy.

Eugene chịu đựng đau đớn, rút cây thiết thương đâm xuyên thấu thân thể cô ta ra rồi lăn người sang bên cạnh, lộ ra đôi cánh đầm đìa máu sau lưng. Điều này làm cho Nại Hà không nhìn được liêm mũi, hiển nhiên nàng lại nhớ tới món cánh gà ngon tuyệt đó.

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, Eugene dùng một cánh chém vào bóng kiếm. Ngay lập tức, đại kiếm trong tay Geriferry giống như vừa chém vào khối thép, hắn bị một sức mạnh khổng lồ đánh bay thẳng ra khỏi chiếc hồ.

Bất được cơ hội, Eugene che vết thương dưới bụng lập tức bỏ chạy.

Lần nữa đứng dậy, Geriferry làm sao không biết Eugene đã sa cơ lỡ vận. Nhưng hắn không đuổi, bởi vì Nại Hà không đuổi. Không có sự trợ giúp của Nại Hà, cho dù hắn có đuổi kịp cũng chưa chắc đã là đối thủ của kỳ sĩ vịnh quang đã bị thương nặng.

Trong tay Nại Hà có một vầng sáng màu trắng, Geriferry có thể cảm nhận được vầng sáng này chính là mảnh vỡ linh hồn Esra lưu lại. Hắn muốn Nại Hà buông tha những mảnh vỡ linh hồn của Esra, hắn mấp máy môi nhưng lại nói không nên lời. Hình như Nại Hà đã biết tâm lòng hắn, nàng bóp nát vầng sáng trong tay, làm cho nó biến thành những đốm sáng rồi tiêu tan trong trời đất.

"Để cho linh hồn ông ấy bay theo gió, đi tìm dấu vết vợ yêu trong trời đất này!" Nại Hà nói, giọng nói mang một thoáng thương cảm.

Geriferry lập tức hết sức cảm kích.

Nại Hà khẽ liếc Geriferry, khoe miệng nhẹ nhàng kéo ra thành một độ cong xảo quyệt: "Làm bồi thường, sau này không cho người ồn ào quấy tháo ta".

Geriferry lập tức gật đầu, hắn quấy tháo một câu đã phải dỗ dành Nại Hà mười câu, chẳng lẽ hắn thích quấy tháo lắm sao?

"Còn có ba linh hồn chạy thoát..." Nại Hà nói rồi chỉ dẫn cho Geriferry lao vào đám tro bụi đang bay mù mịt đầy trời.

Bây giờ, Geriferry và Nại Hà mới là những liệt thực giả thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Tâm Tư Của Nại Hà

Sau khi Esra tự bạo linh hồn, cả phương viên vài dặm xung quanh thị trấn Ách Tề Á đều tràn ngập tro bụi dày đặc. Đi ở trong đó, bạn sẽ phát hiện chỉ vài giây xoang mũi đã bám đầy bụi đất. Đối với Geriferry, đây cũng là sự phiền phức duy nhất.

Có cảm ứng ba chiều, cho dù nhắm mắt lại Geriferry cũng có thể nắm rõ môi trường xung quanh người hắn như lòng bàn tay. Rất nhanh chóng, vị liệt thực giả trong khối bụi này đã phát hiện con mồi đầu tiên.

Đây là một người đàn ông kéo lê một chân, chống một cành cây khô chạy trốn. Qua chiếc áo bành tô rách nát trên người hắn có thể thấy được hắn chính

là gã công tước huyết tộc lúc trước. Có điều bây giờ rất khó có thể liên tưởng đến sự cao ngạo thanh nhã của huyết tộc qua thần thái sa sút của hắn.

Cho dù vị công tước huyết tộc này đã bị thương như vậy, nhưng hắn vẫn cảnh giác nghiêng người tránh được cú đánh lên của Geriferry, dùng nắm đấm loang lỗ vết máu của hắn chặn lại thân kiếm của Geriferry.

Đến lúc này, Geriferry mới nhìn thấy bộ mặt thật của gã huyết tộc này. Đột nhiên trong lòng hắn dâng lên một cảm giác đồng bệnh tương liên. Nói một cách chính xác, hiện nay bộ dáng thê thảm của gã huyết tộc này chỉ hơn chứ không kém đáng về thê thảm của Geriferry trước kia lúc bệnh lạ phát tác. Trên người hắn máu thịt đã lẫn lộn với nhau.

Đương nhiên, điều này không hề có nghĩa Geriferry sẽ bỏ qua cho hắn.

Sau khi xoay người đối mặt với Geriferry, công tước huyết tộc lập tức hiện ra đôi cánh dài đến tám mét đại biểu cho thân phận công tước của hắn. Chỉ có điều, hiển nhiên đây là hành động theo thói quen của hắn khi đối mặt với cường địch, bởi vì sau khi xuất hiện, đôi cánh dài của hắn lập tức rũ xuống đất, vết thương trên đó không hề ít hơn những vết thương trên người hắn. Vừa rồi, chính là đôi cánh dài này đã bảo vệ thân thể hắn, nhờ vậy hắn mới thoát được một mạng.

Nhưng bây giờ, đối mặt với thanh kiếm của Geriferry đâm tới, hắn còn cản được sao? Công tước huyết tộc hạ thấp thân hình, trực tiếp vung cánh dài sau lưng lên đỡ đại kiếm Geriferry đâm tới, rất thoải mái đánh bay đại kiếm trong tay Geriferry.

Trong lúc công tước huyết tộc còn đang ngờ ngác khi thấy sức mạnh của đối thủ đột nhiên yếu đi, Geriferry đã tóm được đôi cánh dài của công tước huyết tộc vừa đánh tới trước mặt hắn. Sức mạnh trên hai tay hắn đột nhiên tăng vọt, nắm chặt đôi cánh dài rồi vung cả người công tước huyết tộc lên. Sau khi quay ba vòng trên không trung, công tước huyết tộc phát ra một tiếng kêu thảm thê lương, đôi cánh dài của hắn đã gãy tận gốc, cả người hắn bị ném bay, vừa vụn rơi vào trước mặt Nại Hà vừa nghe tiếng chạy tới.

Bị gãy cánh, sức chống cự tinh thần lực của công tước huyết tộc giảm xuống mức gần như bằng không, bị Nại Hà hút thẳng lấy linh hồn khi vẫn còn sống. Nại Hà không hề lập tức cắn nuốt linh hồn này mà hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm đôi cánh dài Geriferry bỏ lại. Không phải lúc này Nại Hà lại nghĩ đến cánh gà, nàng chỉ mượn vẻ mặt này để che giấu, tranh thủ thời gian đọc trí nhớ của công tước huyết tộc.

Nại Hà đã bắt đầu luyện tập cách dùng vẻ mặt lừa gạt người khác, còn Geriferry thì hiển nhiên còn không biết.

Geriferry không chú ý Nại Hà đang suy nghĩ gì, cái chết của Esra đã tạo thành chấn động rất lớn đối với hắn. Sau khi vợ yêu chết, sau khi bẽ gãy đôi cánh đen tối, chỉ cần Esra muốn sống thì ông ta vẫn còn nguyên cơ hội sống. Nhưng ông ta không làm vậy, ông ta lựa chọn tự bạo linh hồn, ông ta để lại cơ hội sống cho những người miền núi, cho những nhà mạo hiểm, cho Geriferry, đây chính là lòng trắc ẩn của Esra.

Cho nên Geriferry rất hồ thẹn, rất áu kỉnh. Hắn thấy hồ thẹn là bởi vì hắn không còn có cơ hội trả lại ân tình cho Esra. Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, Geriferry đều không thích nợ ân tình người khác.

Đối mặt công tước huyết tộc thân bị trọng thương, Geriferry có rất nhiều biện pháp giết chết hắn, nhưng hắn lại lựa chọn phương pháp tàn nhẫn nhất. Nhìn thấy gãy gãy cánh, không phải các người đều cười sao? Bây giờ bỏ cũng bẽ gãy cánh người.

Không cần Nại Hà nhắc nhở, Geriferry nhanh chóng tìm được con mồi thứ hai. Người bị thương nặng sẽ trốn tới đâu? Đương nhiên là quay về sào huyết của bọn chúng. Cho nên Geriferry chạy thẳng tới lối vào thành phố ngầm, quả nhiên đã bắt được gã đầu lĩnh liên thực giả cũng bị thương nặng này, một thánh võ sĩ cấp mười.

Lúc có thể đánh lên, Geriferry không bao giờ gọi kẻ thù quay lại đánh nhau chính diện với hắn, cho dù là lúc suy yếu nhất. Không có gì để nói, sau khi đuổi tới bên cạnh hắn, Geriferry lập tức tăng tốc lên nhanh nhất, một kiếm chém về phía đầu lĩnh liên thực giả này.

Mặc dù hắn tránh thoát của kiếm của Geriferry nhưng lại không né tránh được nắm đấm của Geriferry. Hoặc nói, trong tình huống không có thiết thương, trước giờ Geriferry vẫn dùng cả hai tay, quyền kiếm cùng tấn công.

Không còn đầu khí hộ thể, đầu lĩnh liên thực giả bị một quyền của Geriferry đâm sập lồng ngực, mặc dù chưa tắt thở nhưng đã cách cái chết không xa. Geriferry chưa lấy mạng hắn, bởi vì Nại Hà còn chưa theo kịp. Trong phạm vi Esra tự bạo vẫn còn du dương những mảnh vỡ linh hồn của hơn một trăm chiến sĩ và tế tự cao cấp, mặc dù không đủ mạnh mẽ nhưng số lượng đủ để đề chất lượng. Đối với Nại Hà đang ngày càng tham lam, nàng tuyệt đối sẽ không lãng phí bất cứ một hạt lương thực nào.

Còn Geriferry, nếu như giết chết đầu lĩnh liên thực giả cấp mười này, linh hồn hắn sẽ phiêu tán, Nại Hà cũng sẽ không thể rút lấy linh hồn hoàn chỉnh của hắn.

Geriferry không đợi Nại Hà, phía trước hắn còn có một người thâm phẫn cấp mười một, có lẽ còn có một tử linh pháp sư thánh vực. Hắn không e dè bọn chúng, trong lòng hắn có một ngọn lửa vô danh đang bùng cháy, hắn vẫn cảm thấy sức mạnh đã tăng vọt, mình có năng lực thay đổi thứ gì đó, kết quả hắn phát hiện mình vẫn bị số đen đuổi chạy khắp nơi, hiện nay hắn chỉ nghĩ đuổi người khác chạy một hồi, hắn chỉ muốn giết giết giết giết.

Lại là khu rừng đêm qua, lại là người thâm phẫn, điểm bắt đồng là nhân vật đuổi và trốn chạy đã đổi vai cho nhau.

Mặc dù toàn thân người thâm phẫn này cũng lẫn lộn máu thịt, nhưng dù sao sức mạnh của hắn cũng lên đến cấp mười một, đã một chân tiến bước vào thánh vực. Hơn nữa Esra tự bạo là nhắm vào Eugene, hắn đứng khá xa, lại tránh né kịp thời, cho nên hắn vẫn bảo tồn được một nửa sức mạnh. Một nửa sức mạnh này đủ để cho hắn phát hiện Geriferry đang theo sát không rời phía sau.

Hắn vừa chạy vừa dùng tinh thần lực dò xét kẻ thù đuổi càng ngày càng gần phía sau. Sau khi phát hiện thực lực của đối phương chỉ ở mức trung giai, hắn lập tức dừng lại. Mặc dù sức mạnh của hắn đã tổn thất một nửa, nhưng dù không có răng, hổ cũng không thể để một con mèo bắt nạt được.

Người thẩm phán vận khởi đầu khí, đầu khí của hắn dù không rừng rực nhưng vẫn rất đậm đặc. Khi tự bạo linh hồn, hắn đã ném kiếm, nhưng dựa vào năm đám, hắn vẫn có lòng tin giết chết kẻ thù phía sau. Đúng vậy, không có khoan dung, chỉ có giết chết.

Geriferry nhìn lại một cường giả bị sức mạnh cấp năm của hắn lừa gạt, Geriferry, hắn nhìn thấy dục vọng khát máu trong mắt đối phương, đó là dục vọng muốn hắn chết. Vậy thì Geriferry sẽ thanh toán cho hắn.

Geriferry vận đủ sức mạnh bản nguyên, hắn vung kiếm chém về phía người thẩm phán. Sức mạnh của hắn không lớn không nhỏ, vừa vận đủ để phá vỡ đầu khí phòng hộ và cắt thành vết thương nhỏ trên năm tay người thẩm phán, còn bản thân hắn cũng bị lực đạo mạnh mẽ của đối phương đánh bay.

Hắn lại bò lên, thoáng nhìn người thẩm phán khiêu khích, hình như đang nói, được lắm, chúng ta làm lại!

Thân thể tổn thương nghiêm trọng, người thẩm phán không thể nào thi triển ra kỹ năng mạnh mẽ hắn chỉ có thể vung quyền liều mạng với Geriferry. Hắn nhìn đối phương bị mình đánh bay rồi bò lên, lại bị đánh may, lại bò lên. Còn vết thương trên tay hắn thì càng ngày càng lớn, càng ngày càng nhiều.

Geriferry như một con gián đánh không chết, lại bò lên, giờ khắc này, rốt cục hắn đã nhìn thấy lo lắng từ trong mắt đối phương. Điều này vẫn không đủ, hắn phải làm đối phương sợ hãi. Không phải các ngươi thích đuổi giết ta sao? Ta sẽ từng xẻo ngươi từng nhát một.

Khi Geriferry đột nhiên né tránh năm đám của người thẩm phán, gia tăng một chút sức mạnh, chém aby nguyên một mảng thịt trên cánh tay người thẩm phán, rốt cục người thẩm phán cũng phát hiện không đúng. Đầu khí hộ thể của mình có vẻ như không có bất cứ tác dụng gì đối với hắn, hơn nữa rõ ràng cảm ứng được sức mạnh của đối phương mỗi lần lại mạnh hơn một chút, rốt cục hắn đã sợ hãi...

Khi Geriferry vung kiếm chém đứt nguyên một cánh tay hắn, rốt cục hắn đã kinh hoàng, còn kinh hoàng hơn khi đối phương giết chết hắn chỉ với một kiếm, bởi vì trong lúc này, hắn đã gặp quá nhiều thất vọng và đau đớn, thất vọng và đau đớn được gom góp lại trở thành sợ hãi. Khi hắn vừa sinh ra ý nghĩ chạy trốn, Geriferry đã vẩy kiếm chém vào trên đùi hắn.

Geriferry chỉ người thẩm phán như đang vẽ Eugene cầm kiếm chỉ bà lão: "Nói với ta, chìa khóa là thứ gì, ta sẽ tha cho ngươi. Ta thề với danh nghĩa chủ thần!"

Điều này cho thấy Geriferry đã tìm lại được lý trí. Bí mật của chìa khóa có lẽ Nại Hà đã biết từ lâu, nhưng nàng không muốn nói, Geriferry có hỏi cũng vô dụng.

Thế xác liên tiếp bị hành hạ, tinh thần đã đến gần mức sụp đổ, lúc này người thẩm phán đâu còn một chút đáng vẽ nào của một cường giả: "Chìa khóa, chìa khóa..." Hắn thì thào tự nói hai câu, nhìn Geriferry, nhìn mắt phải của Geriferry. Đột nhiên hắn điên cuồng cười lên: "Ta biết ngươi là ai rồi, chìa khóa chính là..."

Người thẩm phán đột nhiên ngẩng đầu nhìn Nại Hà từ phương xa bay tới, linh hồn hắn co giật một trận, hắn cảm thấy ý thức của mình đã tách khỏi thân thể, hắn không còn có đau đớn, lại càng sợ hãi hơn.

Geriferry trơ mắt nhìn linh hồn của người thẩm phán tách khỏi thể xác, bay đến trên tay Nại Hà.

Nại Hà nhìn linh hồn trên tay, lại thoáng nhìn Geriferry với sắc mặt không tốt, hỏi: "Ngươi có điều gì cần hỏi sao?"

"Ngươi xem trong linh hồn hắn có trí nhớ về chìa khóa hay không?"

Nại Hà lập tức dùng hai tay nâng linh hồn người thẩm phán lên, hơi nhắm mắt lại rồi lập tức lại mở ra: "Không có!"

Rất tốt, ngươi lại học được bịa đặt.

Geriferry không rõ vì sao Nại Hà phải che giấu bí mật của chìa khóa, nhưng hắn biết, chỉ cần mang nàng theo bên người, rồi sẽ có một ngày hắn biết được.

"Vậy trong trí nhớ của hắn có thông tin về tứ linh thánh ma đạo sư hay không?" Đây mới là điều Geriferry muốn biết nhất hiện nay. Nếu như gã tứ linh thánh ma đạo sư kia không ở gần dungeon, thì trong tình hình những cao thủ liệt thực giả đã chết gần hết hiện nay, phải chăng hắn có thể đi vào thám hiểm thành phố ngầm thần bí đó?

Trong lúc Nại Hà vừa mới mở miệng, một luồng ánh sáng lóe lên trên không trung bên cạnh họ. Trong luồng ánh sáng, một cánh cửa xuất hiện. Còn chưa thấy bóng người, một âm thanh đã truyền ra từ sau cánh cửa không gian này.

"Nghe nói các ngươi đang tìm ta?"

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Khô Hồn

"Nghe nói các người tìm ta?"

Giọng nói truyền ra từ sau cánh cửa không gian âm trầm mà khàn khàn, dường như trực tiếp vang lên từ trong linh hồn Geriferry. Ánh sáng của cánh cửa truyền tống biến mất rất nhanh, một lão già mặc áo bào xám lẳng lẳng xuất hiện lơ lửng trên không trung cách mặt đất ba mét.

Hắn mặc một chiếc áo bào anh ta màu xám có viền bạc, cổ tay áo, ngực, thậm chí cả cổ áo đều được vẽ đầy ma pháp trận phức tạp bằng bí ngân. Dưới bóng tối của chiếc mũ trùm chỉ lộ ra một phần của cái cằm khô vàng khiến Geriferry cảm thấy quý dị và trong lòng không thể không nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Một cây pháp trượng cây khô màu đen được cầm chặt trong những ngón tay như cành khô của hắn, toàn thân pháp trượng vẽ đầy những ký hiệu màu tím chi chít, còn đỉnh pháp trượng thì được điêu khắc thành một cái đầu rắn há miệng cuốn quanh. Một hạt châu màu vàng tối được đặt trong miệng rắn, hạt châu tỏa ra vàng sáng mờ mờ trong không gian u ám này.

Lão già đưa tay gạt vạt trường bào phía trước rồi bước từ không trung xuống như đang đi trên một cầu thang vô hình. Đến nơi cách Geriferry năm mét, cái cằm khô vàng lần nữa cử động: "Ta gọi là Khô Hồn!"

Nghênh đón hắn là một vết kiếm nhanh như ánh chớp. Cùng lúc đó, Nại Hà đang nuốt linh hồn người thẩm phán vẫn tranh thủ hỗ trợ phép thuật sức mạnh của rồng cho Geriferry tấn công bất ngờ.

Khô Hồn đứng yên ở chỗ cũ, tựa như lẳng lẳng chờ đợi kiếm quang của Geriferry. Cái cằm khô vàng của hắn lúc này thậm chí còn mang theo một nụ cười châm chọc.

Một kiếm cực mạnh của Geriferry hầu như đi sát qua bên người Khô Hồn. Không phải hắn chém lệch, mà là bị một quả cầu ánh sáng màu trắng trên người Khô Hồn đẩy văng ra.

Kết giới tấn công không có hiệu quả! Còn là mặt hàng cao cấp! Đương nhiên, điều này không hề có nghĩa Geriferry sẽ sợ hắn. Mặc dù hắn chưa bao giờ có kinh nghiệm giao thủ với pháp sư thánh vực, nhưng hắn vẫn biết cần phải áp sát khi tác chiến với pháp sư. Cho nên sau khi một kiếm thất bại, hắn lập tức vận đủ sức mạnh bản nguyên, thậm chí lớp chất sùng màu xám đỏ còn bao trùm cả thân kiếm. Hắn tự tin một kiếm này có thể phá vỡ cả đầu khí hộ thân của kỵ sĩ vịnh quang Eugene.

Sự thật cũng như hắn dự liệu, một kiếm xoay người của hắn quả thật đã phá vỡ kết giới trên người Khô Hồn, thậm chí phá vỡ cả người Khô Hồn.

Không có máu tươi, không có tiếng kêu, thậm chí Geriferry cũng không cảm thấy thanh kiếm trong tay có chút trở ngại nào. Phía trước mặt hắn, bóng dáng Khô Hồn từ từ tan ra như một quang ảnh.

Ảnh gương!

Khô Hồn thuần di thẳng đến hai mươi mét phía sau Geriferry rồi hiện ra, pháp trượng vung lên, một xạ tuyến nguyên rửa bay về phía Geriferry.

Nhưng có cảm ứng ba chiều, bây giờ Geriferry cũng giống như có mắt sau lưng. Hầu như trong nháy mắt Khô Hồn hiện thân, anh đã xoay người, lấy tốc độ khó tin đánh về phía Khô Hồn. Đối mặt với xạ tuyến nguyên rửa mang đủ các thuộc tính suy yếu, chậm chạp, già yếu, độc tố, Geriferry vẫn hoàn toàn coi thường, một kiếm chém thẳng vào cổ Khô Hồn.

Đúng như dự liệu của Geriferry, đối mặt với tứ linh pháp sư, có sức mạnh bản nguyên, hắn có thể hoàn toàn coi thường các phép thuật mặt trái của đối phương. Ngay cả xạ tuyến nguyên rửa mạnh mẽ của Khô Hồn cũng bị đầu vết màu xám trong cơ thể hắn hấp thu trong nháy mắt.

"Ồ!" Cảm thấy khó tin, tứ linh pháp sư Khô Hồn hơi kinh ngạc một chút. Trong một giây lát đó, một kiếm toàn lực của Geriferry đã phá vỡ kết giới trên người Khô Hồn. Trong lúc hắn đã bắt đầu tưởng tượng ra cảnh đầu Khô Hồn bị chém bay thì chín chiếc lá chắn hài cốt đen bóng lộng lẫy lập tức hiện ra trên người Khô Hồn.

Kiếm và lá chắn xương giao kích, tia lửa tung tóe, mảnh xương bay ra. Mặc dù Khô Hồn không bị tổn thương, nhưng cả người vẫn bay về phía sau dưới một kích toàn lực của Geriferry. Đúng vậy, hắn đang bay, một vầng sáng màu vàng nhạt hóa thành đôi cánh sau lưng hắn, cả người hắn bay đi theo một góc chéo với vị trí của Geriferry.

Trong thời gian rất ngắn, hai đòn tấn công của Geriferry đều bị hóa giải, còn Nại Hà thì vừa mới cắn nuốt xong linh hồn của người thẩm phán.

Geriferry tuyệt đối sẽ không cho tứ linh pháp sư cơ hội thở dốc, hắn đuổi kịp Khô Hồn rất nhanh, trong lúc anh chuẩn bị nhảy lên tấn công, một cánh tay bằng xương trắng đột nhiên thò từ dưới đất lên nắm chặt lấy bắp chân Geriferry. Thân thể hắn lập tức mất thăng bằng ngã thẳng xuống đất, từng cánh tay xương không ngừng thò lên giữ chặt Geriferry dưới đất.

Geriferry vận đủ sức mạnh rồi giật mạnh, tất cả những bàn tay tiếp xúc đến thân thể hắn đều bị chấn gãy. Trong lúc hắn vừa đứng dậy, còn chưa kịp bước chân đi thì lại có một đôi tay xương từ dưới đất mọc ra bắt được bắp chân hắn. Những bàn tay này có sức mạnh không lớn, sức tấn công có thể hoàn toàn bỏ qua, nhưng lại có thể khiến Geriferry không có đầu khí cao cấp hộ thể nữa bước khó đi.

Cùng lúc đó, Nại Hà giờ tay lên, mười loại phép thuật mặt trái bao gồm suy yếu, già yếu, chậm chạp, u ám, mệt mỏi, trúng độc, huyền âm, nguy tượng, hỗn loạn, cuồng bạo đã rơi xuống trên người Khô Hồn đang chuẩn bị phép thuật trên không trung. Nhưng Nại Hà nhanh chóng buồn bực chớp mắt, không phải những phép thuật mặt trái này thi triển này đều vô hiệu với Khô Hồn, hoàn toàn trái ngược, chúng đã bị hấp thu toàn bộ.

Đối với tứ linh pháp sư cả ngày tu luyện trong tứ khí mà trưởng thành, bất cứ phép thuật mặt trái nào cũng chính là dinh dưỡng đối với hắn, hiển nhiên Nại Hà không nghĩ tới điểm này.

"Ồ!" Lần thứ hai Khô Hồn kinh ngạc lên tiếng, hiển nhiên hắn cảm thấy hoang đường vì cô bé vừa ra tay đã có thể thi triển đồng thời mười loại phép thuật mặt trái này. Đương nhiên, điều này không hề đồng nghĩa hắn sẽ hạ thủ lưu tình với cô bé Nại Hà có tướng mạo động lòng người, Khô Hồn biến đối thủ thế, một mũi lao xương mang theo lửa địa ngục bay về phía Nại Hà.

Hầu như đồng thời, Nại Hà chợt lóe mắt bạc: "Linh hồn cắt xé!"

Hai sợi tơ lấp lánh ngọn lửa màu lục thăm thẳm tạo thành hình chữ X trực tiếp xuyên qua những tấm lá chắn hải cốt bao quanh thân thể Khô Hồn, ản vào thân thể hắn.

Ngọn lao xương mang theo ngọn lửa địa ngục xuyên qua thân thể được tạo thành từ hư ảnh của Nại Hà không hề vướng mắc rồi hóa thành hư vô sau lưng nàng. Nại Hà đau đớn nhíu mày, ngọn lửa địa ngục đã làm bản thể linh hồn nàng bị thương tổn.

Còn Khô Hồn bị trúng linh hồn cắt xé thì thảm hại hơn Nại Hà nhiều, sau một tiếng kêu đau đớn, suýt nữa hắn không giữ được thăng bằng, từ không trung rơi xuống.

Song phương đồng thời kinh ngạc nhìn đối phương, Khô Hồn không nghĩ tới Nại Hà lại là một linh hồn thể với thân hình được ảo hóa giống như thật, Nại Hà kinh ngạc vì linh hồn đối phương kiên cường dẻo dai đến mức có thể chống cự phép thuật linh hồn cắt xé của nàng.

Đến lúc này, Khô Hồn mới nhìn thẳng vào hai đối thủ trước mặt hắn kéo giãn khoảng cách rất nhanh, sau khi tự thi triển phép thuật "nhận biết linh hồn" cho chính mình, lại một lần nữa dịch chuyển tức thời thay đổi phương vị tránh thoát phép thuật "kinh sợ" của Nại Hà, sau đó liên tiếp thi triển ba thuật ảnh gương và thuật tối tăm sâu thẳm. Giống như lần trước, Nại Hà không thể cảm giác, càng không thể nhìn thấy hắn đang ở phương nào.

Dưới sự che chở của tối tăm, từng đoạn chú ngữ dài dòng và tối nghĩa phun ra từ trong miệng Khô Hồn. Khi âm điệu cuối cùng kết thúc, cùng với thủ thế của hắn, một sợi dây xích do vàng sáng màu vàng tạo thành đã khóa chặt trên cổ Nại Hà.

"Xiềng xích linh hồn!"

Sắc mặt Nại Hà lập tức trở nên trắng bệch, thân thể nàng biến ảo sáng tối không ngừng, gương mặt nàng co giật vì đau đớn. Nàng cảm thấy bản thể linh hồn của mình đã bị giam cầm, ý thức của nàng không thể nào thoát khỏi xiềng xích do vàng sáng tạo thành này.

Nại Hà tồn tại dưới dạng linh hồn thể đơn thuần, có thể coi thường tất cả tấn công vật lý và ma pháp. Nhưng điểm yếu của nàng cũng rất rõ ràng, gặp phải cao thủ am hiểu sử dụng tấn công linh hồn, hiện nay còn rất yếu đuối, nàng hầu như không chịu được một đòn.

Còn Khô Hồn, sau khi tiến vào thánh vực đã từ bỏ tu luyện phép thuật triệu tập vong linh mà các tứ linh pháp sư vẫn dựa vào để sinh tồn, ngược lại quay sang nghiên cứu sự ảo diệu của linh hồn, chuyên tu không chế và tấn công linh hồn. Có thể nói, hắn chính là đối thủ có thể khắc chế được Nại Hà.

Lúc này, Geriferry rút cục mới vùng vẫy ra khỏi đám bàn tay xương. Cảm ứng ba chiều của hắn phát hiện bốn Khô Hồn tồn tại trong bóng tối sâu thẳm. Không có gì phải nghi ngờ, có ba Khô Hồn là ảnh gương, trong lúc hắn tập trung tinh thần phân tích xem bản thể của Khô Hồn ở đâu, đột nhiên trước mặt hắn xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu vàng tối.

Trong khi Geriferry còn không kịp phản ứng, quả cầu ánh sáng có những tia điện màu lam quấn quanh đột nhiên trở nên to lớn. Lúc này, bất kể Geriferry né tránh thế nào cũng không thể né tránh được. Bởi vì hắn đã tiến vào một thế giới mới, một thế giới thuộc về linh vực.

Chiến sĩ bước vào thánh vực đều sẽ hình thành lực trường đặc biệt của chính mình, như Hoa Hồng Máu Gosa mượn thần khí Tầm ma đồ thi triển ra lực trường sợ hãi, kỵ sĩ vịnh quang Eugene có lực trường lửa nóng, vân vân. Có thể nói, sự lĩnh ngộ nông sâu của người đối với lực trường liên quan trực tiếp đến độ mạnh yếu của sức mạnh của người so với các cường giả thánh vực khác.

Còn pháp sư bước vào thánh vực thì đều sẽ hình thành linh vực đặc biệt của chính mình. Nói đơn giản một chút, họ dùng tinh thần lực không lồ chế tạo một kết giới, chế định những quy tắc có lợi cho mình để tác chiến với địch. Nếu như người không thể nào phá vỡ linh vực, người sẽ bị nhốt ở trong đó vĩnh viễn, cho đến lúc chết.

Linh vực của Khô Hồn gọi là "Thiên tai lao ngục". Hăm sâu trong đó, Geriferry chỉ nhìn thấy giữa những tia điện màu lam nhấp nháy, hiện ra trước mắt hắn là từng chiếc đầu lâu há to miệng. Về mặt chúng có điên cuồng, có lạnh lùng, có giận dữ, hoặc có thể tuyệt vọng. Từng tiếng kêu gào vang lên trong linh hồn Geriferry, bọn chúng điên cuồng lao vào cắn xé Geriferry. Khi tia điện lóe lên lần tiếp theo, bọn chúng sẽ lập tức biến mất, một đám đầu lâu khác lại lao tới.

Đương nhiên, thiên tai lao ngục của Khô Hồn không hề chỉ có thể mang đến sợ hãi cho tinh thần con người, Geriferry cảm thấy dấu vết màu xám trong cơ thể mình đang xoay tròn rất nhanh, từng sợi tơ rậm rạp từ dấu vết màu xám kéo dài đến toàn thân hắn, cũng là nói, lúc này Geriferry đang thừa nhận tổn thương nguyên rủa vô cùng vô tận. Tinh thần lực và linh hồn lực đều đã phát triển vượt bậc, đương nhiên Geriferry sẽ không sợ những tấn công tinh thần ở trình độ này. Có bản nguyên sức mạnh, hắn cũng có thể chống cự nguyên rủa, ít nhất hiện nay là như vậy.

Thứ duy nhất tạo thành tổn thương cho hắn chính là những ngọn lao xương từ bốn phương tám hướng bay tới và những chiếc gai xương từ trên mặt đất đâm lên, điều này khiến hắn không thể không vung đại kiếm ngăn cản những đòn tấn công xuất hiện khắp nơi này.

Sức người rồi cũng có lúc cạn, khi thuật tối tăm sâu thẳm bên ngoài thiên tai lao ngục biến mất, cả người Geriferry đã bị gai xương và lao xương đâm thành một con nhím. Nhưng hắn còn chưa chết, mặc dù hắn cảm thấy tính mạng đang trôi đi từng chút một, hắn cũng có thể cảm thấy cái chết đang càng ngày càng đến gần mình, nhưng hắn còn sống, mặc dù hắn không thể đi động một bước.

Hắn nhìn thấy thế giới bên ngoài lĩnh vực, trời vẫn u ám như vậy, đất vẫn xác xơ như vậy, Nại Hà mang xiềng xích màu vàng nhảm mắt nằm trên mặt đất sống chết không biết. Tấn công bên trong lĩnh vực đã chấm dứt, Geriferry muốn đi ra khỏi cái thế giới này, đi tới bên cạnh Nại Hà. Tinh thần lực suy kiệt, hắn không thể đi động một bước, nhưng hắn vẫn đang đứng, trên người đầy những lao xương và gai xương, ánh mắt lạnh lùng nhìn Khô Hồn giữa hắn và Nại Hà.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Giết Nại Hà, Ngươi Sẽ Thành Thần

"Ha ha, thú vị, đúng là một tổ hợp thú vị!" Khô Hồn gượng cười mấy tiếng, sau đó đưa tay kéo chiếc mũ trùm trên đầu xuống, để lộ ra khuôn mặt tiêu tụy và một đôi mắt vẫn đục. Mắt hắn bình tĩnh rơi vào trên người Geriferry đã quỳ rạp xuống đất vô lực vùng vẫy, khi khóe miệng khô héo nhếch lên, dường như hắn đã hiểu rõ hết thảy.

"Đúng là không nghĩ tới, một kẻ có thể hấp thu và chuyển hóa năng lượng mặt trái là ngươi, một kẻ không tiếc hao phí linh hồn lực để tồn tại dưới dạng hư ảnh là cô ta, còn nữa, con mắt kì lạ của ngươi kia..." Dưới cảm giác linh hồn mạnh mẽ của Khô Hồn, tất cả bí mật trong thân thể Geriferry đều không thể nào giấu giếm.

Lâm bảm tự nói, hình như Khô Hồn không hề nóng lòng giết chết bọn họ. Hắn xoay người đưa lưng về phía Geriferry, tập trung toàn bộ tinh thần lực, dùng ý thức linh hồn phân tích linh hồn thể có thể thi triển ra phép thuật cắt xé linh hồn này. Cùng với ý thức linh hồn của hắn từ từ xâm nhập vào trong linh hồn Nại Hà, hô hấp của hắn càng ngày càng dồn dập, trên gương mặt khô vàng của hắn bắt ngờ trở nên ửng hồng hiếm thấy. Cuối cùng, hắn hưng phấn bật cười ha ha thật lớn.

Đúng vậy, Khô Hồn tuyệt đối không nghĩ tới, không thể ngờ được hắn lại nhìn không thấu bản thể của linh hồn thể vừa tỉnh lại sau khi bị hắn dùng xiềng xích trời buộc này. Điều này nói rõ vấn đề gì? Khô Hồn đã không dám tưởng tượng nữa. Hắn có lí do gì để không mừng rỡ chứ? Vì theo đuổi trường sinh mà dần thân vào phe phái tử linh, hắn vẫn đang tìm kiếm sự ảo diệu của linh hồn bất diệt. Còn tồn tại trước mắt hắn, không thể nghi ngờ, có hết thảy những gì hắn muốn biết. Thậm chí hắn có thể xóa đi ý thức trong linh hồn nàng rồi chiếm lấy bản thể của nàng..

Sau một hồi cười to, gã tử linh pháp sư hầu như đã trở nên điên cuồng vì vui sướng này quay lại nhìn về phía Geriferry. Trong thời gian ngắn này, hắn đã hiểu được bí mật của việc hai người dựa dẫm vào nhau.

"Nhóc con, chúng ta có thể thương lượng một giao dịch!" Khô Hồn nói xong, thấy đầu Geriferry vẫn cúi xuống đất, không thèm quan tâm đến hắn, hắn cũng không tức giận, tiếp tục nói: "Ta hiểu sự huyền bí của thân thể ngươi, hãy nhớ là tất cả mọi bí mật. Luồng sức mạnh thần bí trong cơ thể ngươi có năng lực tái sinh rất mạnh, vừa vặn có thể triệt tiêu những tổn thương do ta gây ra, cho nên, không được giả chết trước mặt tử linh pháp sư đã sống gần hai trăm tuổi".

Khô Hồn nói xong, đầu ngón tay hắn bắn ra một ngọn lửa màu tím, đây là ngọn lửa linh hồn, chuyên môn dùng để đốt cháy linh hồn.

Nghe vậy Geriferry cũng không thể giả chết nữa. Tinh thần lực đã khô kiệt, ban đầu hắn cho rằng mình phải chết, sau đó lại phát hiện sức mạnh bản nguyên tự động chữa trị vết thương cho hắn. Mà cứ chữa trị được một chút là "Thiên tai lao ngục" lại bắn một mũi lao xương tới đâm vào đúng chỗ đó. Như vậy, vừa có thể làm cho hắn không chết được trong một giờ nữa khác, lại làm cho hắn duy trì trạng thái trọng thương không thể nào hành động.

"Thương lượng cái gì?" Geriferry vẫn quỳ rạp xuống đất, vô lực phun ra mấy chữ. Trước kia hắn cho rằng mình và Nại Hà hoàn toàn có thể đánh một trận với tử linh thánh ma đạo sư, bây giờ hắn mới biết mình ấu trĩ đến mức nào.

"Thương lượng về sức mạnh thần bí trong cơ thể ngươi, thương lượng về mất phải của ngươi, thương lượng chuyện cô ta!" Khô Hồn nói, lại đẩy mặt hưng phấn thoáng nhìn Nại Hà phía sau.

"Ngươi nói đi". Geriferry thấy đối phương chỉ rõ tất cả mọi bí mật của mình, nói thật, hắn cũng rất muốn biết là chuyện gì, chết cũng cần phải rõ ràng mới được.

"Trước hết nói về sức mạnh thần bí trong cơ thể ngươi, nó có thể vết thương của ngươi, nó có thể cải thiện thể chất của ngươi, nó còn có thể hấp thu, chuyển hóa hầu như tất cả mọi năng lượng mặt trái. Nhưng ngươi biết vì sao nó có thể làm được như vậy không?"

Nhìn dáng vẻ như đã biết hết mọi chuyện của Khô Hồn, lòng hiếu kỳ khiến Geriferry vút bém chuyện sống chết ra sau lưng. Hắn vội lắc đầu cho tỉnh táo rồi tỏ ý sẵn sàng lắng nghe.

"Đáng tiếc là ta cũng không biết!" Khô Hồn mỉm cười như vừa trêu chọc Geriferry thành công.

Con bà thẳng bệnh hoạn! Geriferry bị tấn công suýt nữa ngất đi. Có điều hắn cũng biết, Khô Hồn tuyệt đối sẽ không có lòng thanh thản đùa giỡn kẻ có thể chết bất cứ lúc nào như hắn, cho nên hắn cố bình tĩnh nghe tiếp.

"Người không biết là bởi vì ý thức linh hồn của người quá yếu, không thể nhận biết sự tồn tại của nó. Ý thức của người có thể cảm thấy hết thảy những gì thuộc về người như da thịt, tóc tai, người có thể phân tích chúng, bắt chúng trưởng thành và phát triển. Nhưng ý thức của người không thể phát hiện và phân tích bản chất của sức mạnh thần bí này, đó là bởi vì nó không thuộc về người, nó thuộc về cô ta!" Khô Hồn nói, đột nhiên đưa tay chỉ về phía sau.

Người đứng là thiên tài! Đây là tiếng lòng của Geriferry. Hắn không thể không thừa nhận Khô Hồn nói đúng, thậm chí hắn hoài nghi đối phương đã đọc được trí nhớ của hắn.

"Nhưng tinh thần lực của người có thể cảm ứng được sự tồn tại của nó, người còn có thể dùng tinh thần lực thúc đẩy sức mạnh này để sử dụng. Có phải người cảm thấy rất khó hiểu không? Kỳ thực lý lẽ này rất đơn giản, cũng giống như người có thể sử dụng một món thần khí, thậm chí người có thể sử dụng tinh thần lực để khu động đặc tính nào đó của thần khí, nhưng người vĩnh viễn không thể hiểu được bản chất của thần khí".

Khô Hồn hơi ngừng lại, sau đó hỏi với một loại khẩu khí rất mập mờ: "Người hiểu ý ta không?"

Đúng vậy, nếu ai có thể dùng ý thức phân tích bản chất của thần khí thì mọi người sẽ có thể làm nhái hàng loạt, sau đó thần khí sẽ xuất hiện nhiều như rác trên đại lục. Nhưng điều này có quan hệ gì với sức mạnh bản nguyên trong cơ thể hắn?

Đội đã... Đột nhiên Geriferry giật mình. Không thể phân tích bản chất, chỉ có thể sử dụng, đặc tính của sức mạnh bản nguyên trong cơ thể hắn và đặc tính của thần khí giống nhau như đúc, chẳng lẽ nói sức mạnh này cũng là thần khí? Không đúng, là thần lực?

Giờ khắc này, không biết Geriferry lấy sức mạnh từ đâu ra, đột nhiên hắn đứng dậy khó tin nhìn Khô Hồn.

Khô Hồn vội làm động tác giữ im lặng: "Không thể nói, cũng tuyệt đối không nói được. Xem ra người rất thông minh, nhanh như vậy đã có thể nghĩ ra rồi".

Geriferry chỉ cảm thấy điều này quá hoang đường, có điều lý trí của hắn vẫn thừa nhận cách nói của Khô Hồn là đúng.

"Điểm bất đồng lớn nhất giữa loại sức mạnh này và thần khí chính là bất cứ người thường nào đủ mạnh mẽ đều có thể sử dụng thần khí, nhưng loại sức mạnh này lại sẽ không vĩnh viễn thuộc về người thường. Một ngày nào đó, nó sẽ bị chủ nhân thu hồi lại, cũng chính là cô ta!"

Khô Hồn chỉ chỉ Nại Hà lần nữa rồi nói tiếp: "Lúc đầu, cô ta đưa sức mạnh này vào trong cơ thể người, đó là bởi vì cô ta không có thực thể, không thể sử dụng sức mạnh này. Cô ta kỳ vọng người sẽ dùng loại sức mạnh này để trợ giúp cô ta trưởng thành. Còn sau khi cô ta trưởng thành đến mức độ nhất định, cô ta thu hồi sức mạnh này bất cứ lúc nào. Người chỉ cần biết rằng, nó vĩnh viễn sẽ không thuộc về người thường!"

Câu này quả thực đã động chạm vào tâm khảm của Geriferry. Sau lần Nại Hà dung hợp với bản nguyên sức mạnh để sử dụng đầu khí thần thánh trước đây, hắn đã biết bản nguyên sức mạnh và Nại Hà chính là một, hắn cũng vẫn sợ hãi Nại Hà sẽ thu hồi bản nguyên sức mạnh bất cứ lúc nào. Như vậy hắn sẽ bị đánh về nguyên hình, không còn chỗ dựa đảm nào. Bây giờ nghe Khô Hồn giải thích, hắn ngày càng xác định khả năng này có thể xảy ra.

"Vậy người nói với ta những điều này là vì cái gì? Ta nghĩ người chưa đến mức ăn no rừng mỡ không có chuyện gì, đến tìm một kẻ sắp chết để khoe khoang học vấn của người chứ?" Không đánh được hắn, Geriferry chỉ có thể chiếm chút lợi thế bằng miệng lưỡi.

Nội tâm vẫn đang trong tình trạng cuồng nhiệt, Khô Hồn hoàn toàn xem nhẹ sự châm chọc của Geriferry: "Ta đã nói rồi. Giao dịch!"

Ta thích giao dịch, Geriferry đáp trong lòng.

"Ta có thể tha cho người một mạng, hơn nữa có thể khiến người có sức mạnh này vĩnh viễn". Khô Hồn dụ dỗ.

"Đã là giao dịch, vậy ta cần làm gì?" Nói tới giao dịch, Geriferry lại khôi phục tỉnh táo.

"Rất đơn giản. Giết cô ta!" Trong đôi mắt mờ đục của Khô Hồn toát ra ánh sáng nóng bỏng.

Thì ra người cũng giết không chết cô ta! Geriferry cười thầm trong lòng.

"Không sai, ta giết không chết cô ta!" Nhảy cảm nắm bắt được ý nghĩ của Geriferry, Khô Hồn thừa nhận rất sáng khoái: "Nhưng ta có thể giam cầm cô ta vĩnh viễn, dùng ngọn lửa linh hồn đốt cháy bản thể linh hồn của cô ta, từ từ phá vỡ lớp phòng ngự của bản thể cô ta, để rồi nhận được thứ ta cần. Có lẽ quá trình này cần vài chục năm, thậm chí mấy trăm năm, nhưng người không được quên, ta là một từ linh pháp sư mạnh mẽ. Chỉ cần sẵn lòng, ta có thể chuyển hóa thành Lich bất cứ lúc nào, có đủ thời gian lâu dài..."

Nói đến đây, Khô Hồn thoáng nhìn Geriferry lần nữa: "Nhưng ta không muốn đợi lâu như vậy. Chỉ cần giết chết cô ta, ta có thể có bí mật linh hồn bất diệt của cô ta, còn người thì có thể có loại sức mạnh thần bí này vĩnh viễn. Nếu như ta là người, ta thật sự không nghĩ ra lý do gì để từ chối".

Lần này Geriferry biết Khô Hồn nói dối. Lão Khuê Nô từng nói với hắn, cho dù một ma pháp sư thánh vực muốn chuyển hóa thành Lich, nếu như không có sự chi điểm của Lich tiền bối thì tỷ lệ thành công vẫn cực thấp. Cho dù có Lich sẵn lòng chi điểm thì tỷ lệ thành công cũng không đủ hai thành.

Đương nhiên, hắn sẽ không vạch trần điểm này: "Vậy ta nên làm thế nào mới có thể giết chết cô ấy?" Geriferry thật sự rất tò mò, làm sao có thể giết chết một thần linh? Hắn từng phỏng đoán thân phận của Nại Hà không chỉ một lần, tuyệt đối không nghĩ tới nàng lại là một thần linh. Cho dù bây giờ nàng chỉ là một mảnh vỡ linh hồn thần linh thì Geriferry cũng không dám nghĩ đến điều này.

"Rất đơn giản, phong bế vật chủ của bản thể cô ta trong thế giới này, cũng chính là mắt phải của ngươi. Nếu như để cô ta trở lại bên trong vật chủ, vật chủ của cô ta sẽ mang bản thể bay đi trốn tránh. Cho nên điều chúng ta phải làm là cắt đứt liên lạc giữa cô ta và vật chủ. Sau đó, cho dù ta thu hồi xiềng xích, cô ta cũng trốn không thoát lòng bàn tay của ta!" Khô Hồn vừa nói vừa làm động tác nắm tay.

Lời này khiến Geriferry nghe không hiểu, nhưng ít ra hắn cũng rõ ràng một việc. Đó chính là khi ở trong quán rượu, mỗi lần hắn ra ngoài rõ ràng nhìn thấy Nại Hà đang gặm đùi gà, nhưng bất kể hắn đi bao xa, Nại Hà luôn có thể lập tức chui ra từ trong mắt phải hắn thì ra con mắt này là vật chủ của nàng, chỉ cần nàng muốn, bất luận Geriferry đi đến đâu, nàng đều có thể lập tức trở lại trong mắt.

"Ta phải làm thế nào mới có thể cắt đứt được liên lạc giữa cô ấy và con mắt?" Hình như Geriferry đã động lòng.

"Dùng tinh thần lực của ngươi cảm ứng kỹ càng một chút, mắt phải ngươi thực ra là một thế giới khác. Điều ngươi cần phải làm là dùng tinh thần lực đóng lại tất cả những cánh cửa của thế giới này!" Thậm chí Khô Hồn đã nghĩ đến việc giết chết Geriferry, cướp đoạt con mắt phải để tự làm, nhưng hắn không dám mạo hiểm, bởi vì những vật phẩm đặc biệt này đều có tần số tinh thần đặc biệt với chủ nhân, ngươi có thể nhìn thấu không hề có nghĩa ngươi có thể thúc đẩy được.

Tinh thần lực vừa khôi phục một chút, thậm chí Geriferry còn không thể kích hoạt thuật tinh tường, vậy thì có thể cảm ứng cái quái gì chứ? Hơn nữa, nếu có thể cảm ứng được cánh cửa thế giới gì gì đó thì hắn đã cảm ứng được từ lâu rồi. Rất hiển nhiên, Khô Hồn không hề nhìn thấu được tất cả như hắn tự cho là vậy.

Cơ hội thành thần đã bày ra trước mắt, Khô Hồn thật sự là sốt ruột. Muốn thành thần thì phải xóa đi ý thức của Nại Hà, hòa linh hồn của mình và linh hồn của Nại Hà làm một. Trước đó, hắn phải triệt hồi xiềng xích linh hồn trên bản thể của Nại Hà, như vậy ý thức linh hồn của hắn mới có thể đi vào bản thể của Nại Hà, xóa bỏ ý thức trung tâm của nàng.

Nói đơn giản một chút, bây giờ Khô Hồn coi như đã nhốt Nại Hà vào trong phòng kín, làm cho nàng không ra được, nhưng chính hắn cũng không vào được.

"Không được khảo nghiệm sự kiên nhẫn của ta, ngươi làm hay là không làm?" Thấy Geriferry lảng nhảng hồi lâu mà ba cánh cửa trong mắt phải hắn vẫn còn mở, Khô Hồn không thể không cao giọng dụ dỗ tiếp: "Giết cô ta, ngươi chính là thần!"

Geriferry tuyệt đối không dám nói ra chính mình căn bản không cảm ứng được cánh cửa chó má gì hết, việc đó và tìm chết không có gì khác nhau.

"Ngươi cũng biết đấy, trong lĩnh vực của ngươi, ta phải sử dụng quá nhiều tinh thần lực, bây giờ hầu như đã khô kiệt. Cho nên, muốn ta đóng cửa lại thì ngươi phải cho ta một chút thời gian để khôi phục". Việc Geriferry có khả năng làm được chính là kéo dài thời gian.

Nhưng hiển nhiên Khô Hồn cũng không dễ bị lừa. Theo hắn, một chút tinh thần lực trong cơ thể Geriferry vẫn quá đủ để hắn đóng ba cánh cửa trong mắt lại. Cho nên hắn co một ngón tay lại rồi búng ra, ngọn lửa linh hồn trên ngón tay chui thẳng vào trong thân thể Geriferry.

Geriferry lập tức đau đớn quay cuồng la hét trên mặt đất. Thực ra mọi người đều biết, sau 5 năm bị ngọn lửa thiêu đốt linh hồn, việc thiêu đốt linh hồn ở mức độ này chỉ là muỗi đối với Geriferry. Có điều hắn cũng đau thật, hắn phải lăn lộn để tỏ ra đau đớn, việc này lại động đến đồng gai xương lao xương vẫn đang cắm trên người.

Thấy Geriferry vẫn không trả lời, ngón tay Khô Hồn lại búng ra ngọn lửa linh hồn thứ hai, sau đó là thứ ba, thứ tư...

Thấy tình thế không ổn, Geriferry vội khoát tay. Nói đùa à? thêm một ngọn lửa nữa là vượt quá khả năng chịu đựng của hắn rồi.

Quả nhiên Khô Hồn đã dừng tay, nhưng lại không dập tắt ngọn lửa linh hồn trong cơ thể Geriferry.

"Ngươi... dừng... dừng tay đã... Ta... thật sự... không chịu nổi nữa..." Sau khi Geriferry lắp bắp nói xong, Khô Hồn lập tức bóp tắt ngọn lửa linh hồn trong cơ thể hắn.

"Nhưng.. Ngươi phải thu hồi cái lĩnh vực này..." Geriferry chỉ có một cơ hội như vậy, hoàn toàn không hiểu gì về lĩnh vực, hắn đang đánh cược, đánh cuộc Khô Hồn sẽ triệt hồi lĩnh vực. Bởi vì, rất hiển nhiên, Khô Hồn đứng bên ngoài lĩnh vực có thể tấn công hắn, còn hắn lại không thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để tấn công Khô Hồn. "Chỉ có dùng tinh thần lực khóa chết cô ấy, ta mới có thể đóng cửa lại được".

Geriferry nói một câu nửa thật nửa giả, bởi vì chỉ khi Khô Hồn triệt hồi lĩnh vực, hắn mới có thể làm một chuyện, cũng chuyện duy nhất hắn có thể làm cho Nại Hà hiện nay.

Hiển nhiên Khô Hồn không hề biết đóng cửa vật chủ lại phiền phức như vậy, nhưng lĩnh vực của hắn quả thật có thể ngăn cách tất cả tinh thần lực qua lại. Hơn nữa cho dù hắn triệt hồi lĩnh vực, hắn thật sự không nghĩ ra Geriferry chỉ còn lại nửa cái mạng có thể tạo thành đe dọa gì đối với hắn.

Nghĩ như vậy, hắn vẫn cẩn thận lui lại mấy bước, lại bắn ra một ngọn lửa linh hồn để linh hồn Geriferry bị thiêu đốt, sau đó mới triệt hồi linh vực.

Đúng lúc này, Geriferry dùng toàn bộ tinh thần lực khu động bản nguyên sức mạnh, rút sức mạnh bản nguyên vào cánh tay phải. Hắn muốn liều mạng một trận sao?

Không phải. Chút sức mạnh này của hắn cơ bản không thể nào phá vỡ phòng ngự của Khô Hồn. Hắn đưa tay móc mắt phải ra, vận toàn bộ sức mạnh ném vào dãy núi xa xa.

Lúc Khô Hồn giải đáp bí mật về thân thể Nại Hà, Geriferry đã biết mình tuyệt đối không có khả năng sống sót. Cho dù là người nào cũng sẽ không để một kẻ biết rõ bí mật của thân linh như hắn sống sót, kẻ cũng biết được bí mật thành thân là Khô Hồn lại càng không.

Cho nên việc duy nhất hắn có thể làm chính là tạo một cơ hội cho Nại Hà. Hắn ném mắt phải đi, cũng chính là vật chủ của Nại Hà. Hắn phải cho Khô Hồn đi tìm, tìm được hay không hắn không cần biết, hắn chỉ biết mình đã giành được một chút thời gian cho Nại Hà. Còn hắn, hắn sẽ bị Khô Hồn giết từ hành hạ đến chết.

Nếu như Nại Hà thật sự là một thân linh thì biết đầu nàng có thể làm hắn sống lại... Đây là hi vọng duy nhất của Geriferry lúc này.

Hầu như ngay khi Geriferry ném con mắt đi, Khô Hồn đã bắn ra ba mũi lao xương mang lửa địa ngục đóng đinh Geriferry xuống đất. Sau đó hắn xác định quỹ tích bay của con mắt, kéo một quyền trực mở cánh cửa truyền tống. Đúng lúc hắn chuẩn bị bước vào cánh cửa ánh sáng..

Nại Hà vẫn nằm trên mặt đất đột nhiên mở mắt ra...

Đó là một đôi con ngươi hoàn toàn chỉ có màu bạc.

Không có sóng gió, không có tâm tình.

Chỉ có uy nghiêm.

...

Sau phút chốc, vàng sáng màu vàng đại biểu cho xiềng xích linh hồn trên người nàng biến mất, một đôi mắt bạc của nàng nhìn thẳng vào Khô Hồn: "Xiềng xích linh hồn!"

Lân này, kẻ bị khóa chặt là Khô Hồn.

Khô Hồn khó tin nhìn tư thế đã bước một nửa bàn chân vào cánh cửa truyền tống của mình. Đến lúc này hắn mới rõ ràng một lý lẽ, cho dù là một thân linh yếu đuối đến mấy cũng không phải một người thường có thể khinh nhờn.

Nại Hà lập tức dập tắt ngọn lửa linh hồn trong cơ thể Geriferry, tay nàng dán lên trán Geriferry. Dưới sự thúc đẩy của nàng, bản nguyên sức mạnh trong cơ thể Geriferry điên cuồng vận chuyển, gai xương lao xương cắm trên người hắn tới tấp bắn ra ngoài. Nàng lại kéo Geriferry đã bước một chân vào vòng tay thần chết quay lại.

Geriferry chậm rãi mở mắt ra nhìn Nại Hà lạnh lùng trước mặt. Cực độ suy yếu, trên gương mặt hắn miễn cưỡng nở ra một nụ cười: "Nại Hà, sau này không được chơi như vậy. Vừa rồi bố đã nhìn thấy mặt thần chết rồi".

"Lân này không phải chơi đùa, là thật sự". Nại Hà đáp lạnh như băng.

Nghe vậy, Geriferry hoảng sợ suýt nữa lại quay về với thần chết: "Làm sao ngươi có thể thoát ra khỏi xiềng xích linh hồn của hắn?"

Nại Hà không trả lời Geriferry, nàng đi tới bên cạnh Khô Hồn. Thời gian hoạt động của cửa truyền tống đã hết, Khô Hồn nhắm mắt lại ngã xuống đất. Nại Hà đưa tay đến chạm vào người Khô Hồn, đột nhiên quay lại nhìn Geriferry nhoen miệng cười.

"Ngươi muốn giết chết hắn thế nào?"

Đây mới là Nại Hà Geriferry muốn nhìn thấy, Nại Hà cười đùa quỷ rối, chứ không phải Nại Hà lạnh như băng kia.

Hắn biết, đây là Nại Hà đang rút lấy ma lực của Khô Hồn. Bây giờ nàng có thể thi triển ma pháp rồi, cho nên mới hỏi Geriferry phải xử trí Khô Hồn thế nào.

"Máu thịt chia lia!"

Geriferry dùng sức mạnh lớn nhất gặm ra bốn chữ.

"Máu thịt chia lia!" Hắn vừa dứt lời, Nại Hà đã nhắc lại bốn chữ này.

Trong một đám máu thịt tung tóe, Khô Hồn chỉ còn lại một bộ xương. Nhưng hắn chưa chết, bởi vì linh hồn hắn còn bị giam cầm trong sọ não, cho nên hắn cảm nhận được rõ ràng cả quá trình đau đớn này.

Ngay sau đó, Nại Hà triệt hồi xiềng xích giam cầm linh hồn hắn, cầm linh hồn Khô Hồn, nằng lằn nữa quay lại hỏi Geriferry: "Vừa rồi hắn dùng bao nhiêu ngọn lửa linh hồn đốt ngươi?"

Geriferry quả thực yêu Nại Hà chết đi được, nằng hiểu quá rõ ý nghĩ của hắn. Hắn vội đáp: "Bốn".

Thế là trong lòng bàn tay Nại Hà xuất hiện tám ngọn lửa linh hồn...

Không nên hỏi vì sao, bởi vì nguyên tắc của Geriferry chính là: Người khác đánh ta một quyền, ta phải đánh lại gấp đôi.

Nại Hà thực hiện nguyện vọng của Geriferry một cách hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thử Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Ta Muốn Làm Người, Ta Khẳng Định

Không trung u ám đã trở nên sáng láng sau khi Nại Hà nuốt vào linh hồn của Khô Hồn. Những đám mây nặng nề lui lại rất nhanh về bốn phía chân trời không khác gì sóng triều để lộ ra bầu trời xanh thẳm. Những đám mây trắng muốt bay tới, ngay cả những con gió cũng mang theo mùi tươi mát của cỏ cây...

Tối nay không còn có trăng máu!

"Bà cô Nại Hà, bà nuốt chậm một chút, nhớ phải lấy ra trí nhớ của hắn, đặc biệt là trí nhớ có liên quan đến thành phố ngầm".

Nhìn linh hồn của Khô Hồn bị Nại Hà hít vào xoang mũi như một dòng nước, Geriferry tội nghiệp nhắc nhở. Vừa nhớ lại trước kia mình suốt ngày nằng Nại Hà là mụ già xấu xí, Geriferry lại cảm thấy sợ. Bây giờ Nại Hà đã là một thần linh giờ tay nhắc chân có thể giết chết một thánh vực. Quan trọng hơn là, hiển nhiên nằng đã học được thủ lâu nhớ dai, nếu một ngày nào đó Nại Hà quay lại tìm hắn tính sổ thì mọi chuyện sẽ hỏng bét.

"Trong lúc hắn khóa chặt bản thể của ta, ta đã đọc được toàn bộ trí nhớ của hắn!" Cắn nuốt xong linh hồn, Nại Hà ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, trên gương mặt lộ ra nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời: "Tấn công linh hồn khác tấn công vũ kỹ và ma pháp, hắn dùng ý thức của bản thân tấn công người khác. Khi hắn dùng xiềng xích linh hồn khóa chặt ta, đồng thời cũng cho ta cơ hội chạm đến linh hồn hắn. Cho nên ta lấy ra toàn bộ trí nhớ của hắn, đương nhiên cũng học được xiềng xích linh hồn".

Đây là Nại Hà đang giải thích vì sao mình lại biết dùng xiềng xích linh hồn. Geriferry vội chú ý ghi nhớ, bây giờ hắn thật sự hiểu rất ít về sự ảo diệu của linh hồn. Thấy hình như tâm tình của Nại Hà không tồi, hắn lại nhắc lại câu hỏi cũ.

"Vậy ngươi làm thế nào gỡ ra khỏi xiềng xích linh hồn của Khô Hồn được?"

"Xiềng xích linh hồn chỉ có thể giam cầm ý thức linh hồn, cho nên ta đã phong bế ý thức của chính mình". Nói xong, thấy Geriferry không hiểu, Nại Hà lại giải thích: "Ta khiến ý thức của mình rơi vào trạng thái ngủ say. Đương nhiên đây là một việc mạo hiểm, một khi ta rơi vào trạng thái ngủ say, thời gian có khả năng là một vạn năm, cũng có khả năng là một giây!"

Lúc này Geriferry mới hiểu rõ vì sao lúc trước Nại Hà nói không phải chơi đùa mà lần này là thật sự. Đừng nói một vạn năm, cho dù Nại Hà chỉ ngủ say một ngày thì tính mạng hắn cũng đã hóa thành tro bụi rồi.

"Vậy tại sao ngươi lại tỉnh lại nhanh như vậy?" Geriferry cho rằng, thứ gọi là may mắn chưa bao giờ thuộc về hắn và Nại Hà, ở đây nhất định có chuyện kì dị.

Hiển nhiên Nại Hà không muốn trả lời vấn đề này, nằng lộ ra vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, mồm miệng nói: "Ta đói..."

Geriferry vội làm động tác kết thúc: "Một vấn đề cuối cùng, ngươi trả lời, chúng ta sẽ đi tìm đuôi gà. Ngươi không trả lời, chúng ta đi bắt sáu bọ về ăn". Geriferry vừa nói vừa nhìn chăm chăm hai mắt Nại Hà, trong lòng hạ quyết tâm. Cho dù phải mất mạng, hắn cũng phải hỏi cho rõ ràng: "Rốt cục ngươi là một tồn tại kiểu gì? Như Khô Hồn nói, là thần linh sao?"

Nại Hà yên lặng. Nằng nhắm hai mắt lại, hình như đã rơi vào kí ức sâu thẳm. Trên gương mặt nằng hiện ra vẻ đau buồn mơ hồ, hai hàng lông mày nhíu lại chất chứa ai oán vô tận.

Khi nằng mở đôi mắt như bị sương sớm che phủ ra, giọng nằng trở nên lạnh lùng và kiên quyết.

"Bất luận trước kia ta là cái gì, bây giờ, ta chỉ muốn làm một con người. Ta khẳng định!"

Mặc dù đáp án này không phải thứ Geriferry cần, nhưng đây lại là đáp án làm hấn hài lòng nhất. Bởi vì điều này có nghĩa Nại Hà sẽ không vứt bỏ hấn.

"Được rồi, Nại Hà, chúng ta đi tìm con mắt về đã, sau đó sẽ đi tìm đuôi gà". Geriferry nói rồi đứng lên, trước mắt chợt tối sầm, hấn lắc lư một lát rồi lại ngã xuống đất. Nại Hà muốn giữ hấn lại, sau khi đưa tay ra, nằng lại ngượng ngừng hạ tay xuống. Không có thực thể, ngay cả muốn đỡ hấn một chút nằng cũng không làm được.

Đúng lúc này, một tiếng rỗng ngậm lại vang lên từ trên bầu trời. Geriferry ngẩng đầu nhìn, vệt sáng màu bạc càng ngày càng rõ ràng trên bầu trời kia không phải con rỗng cái Laura thì là cái gì?

"Người tới thật là đúng lúc!" Vừa nghĩ đến Alizée tham lam, Geriferry còn nhớ gì đến thân thể suy yếu? Hấn vừa lẩn vừa bò lao về phía thi thể Khô Hồn. Nếu nói một từ linh pháp sư thánh vực không có thứ tốt gì thì có đánh chết hấn cũng không tin.

Ánh bạc chợt lóe trong mắt Nại Hà, nhanh hơn tốc độ của Geriferry, nằng lao về phía đồng thịt nát của Khô Hồn. Nằng đưa tay chạm vào một nửa ngón tay Khô Hồn, trên nửa ngón tay này có một chiếc nhẫn không gian màu bạc, thật có thể nói là ánh mắt rất cay độc.

Mất thấy thứ giá trị nhất đã bị Nại Hà cướp mất, Geriferry đành phải tìm một thứ lớn hơn. Hấn nhìn thấy pháp trượng của Khô Hồn, trong lúc hấn đang gian nan tiến về phía mục tiêu, một trận long uy từ trên đầu hấn đè xuống làm hấn kinh sợ không thể động đậy. Alizée không đợi Laura hạ xuống đất, nhảy thẳng từ trên lưng rỗng bạc xuống, bắt chập máu thịt dơ bẩn buồn nôn đầy đất, cả người đè lên trên pháp trượng.

"Người là đồ kẻ cướp!" Liều chết liều sống hồi lâu, suýt nữa mất cả tính mạng, Geriferry tức giận bốc một nắm thịt nát định ném thẳng vào người Alizée không biết liêm sỉ. Có điều vừa nhớ đến con rỗng cái trên đầu, hấn lại đành phải bắt mẫn đặt xuống.

"Đến sớm không bằng đến đúng lúc. Thật sự ngại quá!" Alizée cầm pháp trượng bò lên, mặt không đỏ, tim không đập vậy sạch thịt nát dính bên trên, lắc lắc cây pháp trượng trên tay, cho Geriferry một nụ cười xảo quyệt.

Geriferry buồn bực bóp mạnh nắm thịt nát trong tay, nhất thời dùng sức quá mạnh, hấn cảm thấy lòng bàn tay bị đâm một chút. Ồ, Geriferry ngạc nhiên, chẳng lẽ trong nắm thịt nát còn giấu thứ gì đó? Nghĩ như vậy, hấn nhẹ nhàng buông lỏng tay ra, lập tức nhận ra nắm thịt nát trong lòng bàn tay mình là một cái tai của Khô Hồn, một chiếc hoa tai màu bạc vẫn đeo trên đó.

Geriferry đưa tay kéo hoa tai xuống, tùy ý lau lau vào người, nhìn thứ trang sức hình bông tuyết trong lòng bàn tay, hấn tự mình an ủi: Cũng xem như có chút ít còn hơn không! Có điều hấn nhanh chóng nảy ra một ý kiến, giờ chiếc hoa tai đẹp để trên tay lên cho Alizée vẫn đang bôi đồng thịt nát tìm bảo bối xem "Alizée, người xem cái hoa tai này đẹp không? Người đeo vào chắc chắn sẽ rất hợp".

"Người tặng ta à?" Geriferry còn chưa nói xong, Alizée đã chuẩn bị lao tới, hai mắt lấp lánh sao trời.

Geriferry mau nắm chặt hoa tai, Ngượng ngừng nói: "Ý ta là dùng cái này đổi cây ma trượng trên tay người. Mặc dù hoa tai hơi nhỏ một chút, nhưng tinh phẩm thì có bao giờ to, đúng không?"

Alizée do dự một chút, hình như rất động tâm. Đột nhiên nằng lườm Geriferry, cười tinh nghịch: "Món tinh phẩm này người cứ giữ lại mà đeo, bản tiểu thư không thiếu trang sức".

Geriferry vẫn chưa từ bỏ ý định, hấn đành phải lòi Nại Hà ra: "Người xem, Nại Hà là một ma pháp sư mà đến bây giờ hai tay vẫn trống trơn. Đây là ta muốn đổi pháp trượng cho cô ấy dùng mà".

Mặc dù tham lam nhưng Alizée chưa bao giờ keo kiệt. Lý do này của Geriferry làm cho nằng rất khó từ chối. Ngay cả nằng cũng có thể thấy cây pháp trượng này có thể là vật phẩm ma pháp đỉnh cấp chỉ thấp hơn thần khí, cho Nại Hà quả thật có thể tăng sức mạnh của nằng. Có điều nằng vẫn chưa từ bỏ ý định, nói: "Vậy người bảo Nại Hà phóng một ma pháp cho ta xem một chút?"

Điều này lại làm khó Geriferry, hấn không biết Nại Hà còn có thể phóng một quả cầu lửa để lửa lấy cây pháp trượng hay không. Khi hấn quay lại, lại phát hiện Nại Hà đã không còn bóng dáng, có điều hấn không lo lắng, hiển nhiên Nại Hà đã đi tìm con mắt phải của hấn.

Nhìn ánh mắt cũng nghi hoặc vì thấy Nại Hà đột nhiên biến mất của Alizée, Geriferry lắp liếm: "À, Nại Hà đói rồi, cô ấy đi tìm đồ ăn".

"Sao người không nói sớm? Ở đây ta vẫn còn một ít đồ ăn". Nói xong, thấy đồng thịt nát đầy đất không còn gì để tìm kiếm, Alizée đưa tay đỡ Geriferry đi lại khó khăn, tìm một nơi sạch sẽ ngồi xuống.

"Người vừa bị thương nặng như vậy, tại sao lại quay lại? Không phải ta đã bảo các người chạy xa một chút sao?" Geriferry hỏi.

Luôn luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng lần này Alizée mấp máy môi rồi lại nuốt lời định nói vào bụng. Nằng không thể nói rằng vì lo lắng cho tên khôn nhà người nên ta mới quay lại đúng không? "Thực ra cũng không bị thương nặng lắm, còn phải cảm ơn người đã tặng ta cái này!" Alizée di chuyển chủ đề, giờ viên pháp châu miễn thương trong tay lên. Hiển nhiên, vừa rồi chính là nó đã thừa nhận đại bộ phận tổn thương do Eugene gây ra.

Vừa nhìn thấy hạt châu, Geriferry lại thấy hối hận. Đúng vậy, hấn rất muốn nói với Alizée: Đừng lắc lư thứ này trước mặt ta!

Lúc này Nại Hà đã quay lại, vừa nhìn thấy Alizée, nằng lập tức chuyển từ bay sang đi bộ.

"Nại Hà, nghe nói người đói rồi, ở đây ta có bánh ngọt đấy!" Vừa nhìn thấy khuôn mặt trắng mịn của Nại Hà, Alizée đã tiến lên đưa tay định vuốt một cái. Nại Hà khéo léo né tránh ma trảo của Alizée, không thèm nhìn Alizée một cái, đi tới ngồi xuống bên cạnh Geriferry, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài che

phần mặt bên phải hân, để lộ ra hốc mắt trống rỗng vẫn còn mang tơ máu.

"Á!" Alizée hoảng sợ nhảy bật dậy che miệng lại.

Geriferry dịu dàng cười với Nại Hà: "Tìm được rồi à?"

"Ồ!" Trên gương mặt điềm tĩnh của Nại Hà toàn là chăm chú, nàng nhẹ nhàng ấn con mắt trên tay vào trong hốc mắt của Geriferry. Giờ khắc này, Geriferry lại tìm được cảm giác máu thịt tương liên từ con mắt phải, vật chủ tá túc của Nại Hà trong thế giới này. Đúng vậy, Nại Hà chính là một phần xương thịt của hân.

Làm những việc này, bất chấp sự dơ bẩn trên người Geriferry, Nại Hà rúc vào trong lòng hân, không để ý tới người ngoài, nũng nịu nói: "Ta đói..."

Geriferry vừa mới chuẩn bị xin Alizée đồ ăn thì Alizée đã lau sạch tay, đưa một miếng bánh tới. Tay nàng hơi run rẩy, không biết vì sao, nhìn cảnh ẩm áp của bọn họ, trong lòng Alizée lại rối bời.

"Sao thế Alizée?" Cầm miếng bánh, Geriferry phát hiện Alizée có vẻ không phù hợp, hân mở miệng hỏi.

"Không sao, vừa rồi các người giết ai?"

"Khô Hôn, người đã nghe nói đến hân bao giờ chưa?" Geriferry đưa miếng bánh cho Nại Hà, Nại Hà lập tức vui vẻ ngồi thẳng dậy, co chân ngồi bên cạnh Geriferry rồi bắt đầu ăn bánh.

Nghe thấy cái tên Khô Hôn, Alizée không dám tin trọn mắt nhìn Geriferry. Khô Hôn là một kẻ cực kì nổi tiếng trên đại lục Thương Mang, đương nhiên nổi tiếng ở đây là tiếng xấu lan xa. Hân có một ngoại hiệu cực kì đáng sợ, sứ giả trắng máu. Ý là chỉ cần hân đi tới đâu, nơi đó sẽ xảy ra tai ương vong linh, sẽ có giết chóc ngút trời, sẽ dẫn tới trắng máu xuất hiện.

"Các người làm sao có thể giết được hân?" Khô Hôn đã thành danh hơn một trăm năm, người muốn giết hân để thành danh nhiều không sao kể xiết, nhưng cuối cùng đều hóa thành xương trắng dưới ma trượng của hân. Alizée nhìn pháp trượng trên tay, chính là khô xà pháp trượng cùng nổi danh với Khô Hôn, nhưng nàng vẫn không nhận được hồi ra.

"Ta đã nói với người, ta có một số năng lực đặc biệt". Geriferry một ít mất phải của mình: "Hơn nữa Nại Hà lại là một pháp sư rất đặc biệt, rất rất đặc biệt, mà Khô Hôn hình như lại bị trọng thương. Cho nên, kết quả như người đã nhìn thấy". Geriferry cố ý không nói rằng mình đánh lên, để mặc cho Alizée tự suy nghĩ.

"Cũng là nói, bây giờ lối vào thành phố ngầm ở khe núi đó không có cường giả nào đứng không?" Hiển nhiên Alizée nghĩ xa hơn Geriferry nhiều.

"Không sai, bây giờ chúng ta có thể đi thăm dò xem". Geriferry nói thẳng ra ý nghĩ của Alizée.

"Được rồi, bất luận nhận được thứ gì, chúng ta mỗi người một nửa". Alizée nói rất "hào phóng".

Nhưng Geriferry xảo quyết hơn nàng nhiều, hân chỉ chỉ Nại Hà: "Làm sao có thể mỗi người một nửa được? Cả Nại Hà nữa, mỗi người một phần ba".

Alizée không cam lòng yếu thế: "Ta còn có một phần của Laura!"

"Còn phải xem nó có thể xuống dungeon hay không rồi nói tiếp". Quan hệ đến vấn đề lợi ích thiết thân, Geriferry luôn luôn một bước cũng không nhường.

Alizée lập tức không nói nữa. Không gian trong lối đi dẫn đến thành phố ngầm bình thường đều rất hẹp. Không thể biến thành hình người, cho dù Laura có thể đi vào, nhưng khi gặp phải nguy hiểm, đừng nói đến chuyện tấn công, ngay cả tự bảo vệ mình cũng khó khăn. Thân thể khổng lồ của nó hoàn toàn chính là một cái bia sống.

"Alizée, hai chúng ta đều không có kinh nghiệm gì, cứ đi xuống như vậy chắc chắn không được!" Theo Geriferry, dám lập thực giả quanh quẩn ở thành phố ngầm lâu như vậy nhưng có vẻ cũng chưa làm được trò trống gì, nếu không chúng đã bỏ đi từ lâu rồi. Cho dù thành phố ngầm thật sự có bảo vật thì cũng sẽ có rất nhiều nguy hiểm và khó khăn, đối với hân, bảo vật chính là hoa trong gương, trắng dưới nước. Nói vậy để trừu chọc cô bé Alizée tham lam này thì còn được, chứ thật sự bảo ba người đi xuống thì hân tuyệt đối không nghe.

"Ta đi gọi đội ngũ của chị Scialla quay lại". Hiển nhiên Alizée cũng nghĩ đến điểm này, vừa nói nàng vừa bắt đầu triệu tập rống bạc.

Geriferry nghĩ một chút, cuối cùng quyết định nói với Alizée tất cả những chuyện xảy ra tại thị trấn sáng nay. Cho dù đám Scialla đến đây, nhờ đầu viện binh của Giáo đình cũng đến thì sao? Phải biết đoàn kỵ sĩ thám phán của Giáo đình vẫn đóng quân ở ngoài miệng núi, hơn nữa lối vào thành phố ngầm ở trong khe núi, có trời mới biết còn có lập thực giả hay không. Ít nhất chỗ đó cũng còn có mấy tử linh pháp sư, điểm này Geriferry có thể khẳng định.

"Ta biết". Nghe thấy Esra không muốn sống một mình sau khi vợ yêu chết, vì vậy đã tự bạo linh hồn, trên gương mặt Alizée lộ ra vẻ đau thương hiềm thấy. Thực ra qua những thi thể không đầy đủ xung quanh hố to phía đông thị trấn, Alizée cũng đã nghĩ đến kết quả này.

"Không cần quá nhiều người, tìm một số người có kinh nghiệm là được. Còn nữa, người cười rống đến miệng núi bên ngoài xem xem tình hình thế nào. Nếu như Giáo đình đưa viện binh tới thì ta nghĩ rằng chúng ta vẫn nên chạy là hơn!" Geriferry suy nghĩ một chút, sau khi xác định không còn quên điều gì mới cho Alizée bay đi.

Rốt cục ánh mặt trời cũng xuất hiện vào buổi chiều, mang ấm áp đến cho không gian nhiều ngày bị bóng tối vong linh bao phủ này. Cây cối bắt đầu vươn mình đón chim chóc bay về, đám chuột cũng chui từ hang ổ sâu dưới đất lên mặt đất, neho mắt quan sát thế giới tĩnh lặng này.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Sự Dụ Dỗ Của Scialla

Alizée đã đi, Geriferry mang Nại Hà đến gần khe núi lối vào thành phố ngầm rồi dừng lại trên một mỏm núi. Nhất thời không có việc gì làm, hấn lại lấy chiếc hoa tai màu bạc hình bông tuyết kia ra tỉ mỉ quan sát dưới ánh mặt trời.

Chiếc hoa tai to bằng móng tay cái này được nối với chiếc kim gài xinh xắn bằng một sợi dây bạc nhỏ bé. Một mặt hoa tai được làm bóng loáng như gương, có thể phản chiếu hình ảnh xung quanh rõ ràng, một mặt khác thì vẽ đầy những đường nét chi chít bất quy tắc. Geriferry chợt nghĩ đến một chuyện, hấn kích hoạt thuật tinh tường, lập tức phát hiện kỳ thực những đường nét này chính là một pháp trận kép do nhiều pháp trận đơn tạo thành, cũng là nói, thực ra chiếc hoa tai này chính là một vật phẩm ma pháp.

Geriferry vội đeo hoa tai lên tai trái, lòng tràn ngập hi vọng rót tinh thần lực vào hoa tai. Thật đáng tiếc, không có bất cứ phản ứng gì xảy ra. Trong lúc hấn tức giận chuẩn bị lấy hoa tai xuống, Nại Hà đang phiêu đảng mấy chục mét phía trước hấn đột nhiên dừng lại tò mò quan sát hấn.

"Có chuyện gì vậy Nại Hà?" Geriferry bị nàng nhìn đến mức trong lòng hơi sợ hãi.

Sau phút chốc, đột nhiên bóng dáng Nại Hà biến mất, sau đó lập tức lại chui ra từ mắt phải Geriferry. Nhìn chiếc hoa tai trên tai trái Geriferry, nàng thì thảo lăm lăm: "Hoa tai hư ảo..." Nói xong nàng lại nhìn về phía sau Geriferry.

"Ồ?" Geriferry không hiểu, cũng quay lại nhìn về phía sau theo ánh mắt Nại Hà. Hấn lập tức sợ đến mức thực hiện một cú xoay người với độ khó rất cao, suýt nữa không đứng vững được.

Sau lưng hấn, ba Geriferry giống nhau như đúc đang nhạt dần, đến tận lúc hóa thành bóng sáng rồi hoàn toàn biến mất.

"Ta biết rồi. Thảo nào lúc trước ta không cảm ứng được hơi thở của Khô Hồn, thì ra là do cái hoa tai này tác quái". Nại Hà cười ngọt ngào, hưng phấn đưa tay sờ chiếc hoa tai trên tai trái Geriferry. "Chiếc hoa tai thật thần kỳ, vừa rồi nếu như không trở lại trong mắt thì ta cũng không phân biệt được người ở đâu trong số bốn hình ảnh đó".

Lúc này Geriferry mới hiểu ra, vì sao Nại Hà đột nhiên lại chui vào mắt hấn. Thì ra nàng đi tìm hấn. Trong lòng vui vẻ, Geriferry cũng biết chiếc hoa tai không bị mình đổi lấy pháp trượng này là một bảo bối, hấn vội hỏi: "Không phải người đã đọc trí nhớ của Khô Hồn sao? Xem xem cái hoa tai này có năng lực gì?"

Nại Hà gật đầu: "Tìm được rồi, hoa tai hư ảo, che giấu hơi thở tinh mạng, mỗi ngày có thể thi triển ra ba ảnh gương tương đồng với người đeo".

Cái này thì hiểu. Vấn đề là, ở cự ly gần, người khác đều có thể nhìn thấy người, che giấu hơi thở có ích lợi gì? Có điều nếu như khi chiến đấu đột nhiên gọi ra ba ảnh gương, còn đối thủ lại không phát hiện được hơi thở của mình, nếu muốn đánh lén thì quả thực là quá thích hợp. Nghĩ tới đây, Geriferry bật cười hê hê với vẻ mặt tà ác.

Nại Hà bay tới chỗ lúc trước nàng biến mất, vẫy vẫy tay với Geriferry. Geriferry đi tới xem, một chiếc nhẫn tối đen lẳng lẳng nằm dưới chân Nại Hà. Nại Hà nhặt lên, đặt vào lòng bàn tay Geriferry, nói với vẻ mặt buồn bã: "Mỗi khi khôi phục thành bản thể thì trang sức nào ta cũng không thể mang được".

"Sẽ có một ngày chuyện này thay đổi. Người xem xem, bây giờ thân thể người đã ngưng thực hơn trước kia nhiều rồi, ngay cả Khô Hồn cũng không nhìn ra ngay từ đầu. Tất cả đều sẽ tốt lên, ta tạm thời giữ cho người đã". Geriferry vội đồ dành.

"Ồ". Nại Hà lập tức lại vui vẻ, hình như nàng rất tin tưởng lời Geriferry nói, chính mình thật sự sẽ có ngày có thân thể. Nại Hà vốn không có tâm tình, bất kể là vui vẻ hay là buồn bã đều là do nàng giả bộ. Nhưng từ trong trí nhớ của Geriferry, nàng biết chỉ cần số lần giả bộ đủ nhiều thì bất cứ tâm tình nào cũng sẽ trở thành bản năng.

Gần tối, rốt cục cánh chim đầu tiên từ phương xa đã bay về, Nại Hà lập tức tìm được niềm vui mới. Nàng bay theo vui đùa với cánh chim nhỏ bé này trong rừng, tiếng cười khanh khách như chuông bạc vang khắp rừng núi.

Đúng vậy, tất cả đều sẽ tốt lên. Nụ cười mơ hồ nở ra trên gương mặt Geriferry, tay hấn vô thức đưa lên vuốt ngực, chỗ đó cũng đeo một chiếc hoa tai. Hấn không biết người yêu nơi phương xa có còn kiên định giữ lời hứa khi xưa hay không. Nếu như bây giờ hấn trở về, không còn là người thừa kế của gia tộc, thậm chí cả đời hấn đều phải chạy trốn sự đuổi giết của Giáo đình, nàng còn sẽ đi cùng hấn hay không? Và hấn có muốn mang nàng đi theo hay không?

Thế giới này là một thế giới thần kỳ, cũng là một thế giới với hiện thực tàn khốc.

"Đại nhân Gerry!" Một tiếng gọi quen thuộc vang lên phá vỡ sự trầm tư của Geriferry. Hắn quay đầu nhìn lại, thì ra là kiếm sĩ mặt sẹo Jack.

"Sao ngươi lại tìm đến đây được?" Geriferry hỏi.

"Thì... Mặc dù sức mạnh của tôi chẳng ra gì, nhưng thực ra tôi vẫn là một người truy tung". Jack xấu hổ đập đập trán. Geriferry nhìn chăm chăm gã to con Jack, hình như muốn nói, ta thật sự không nhìn ra điều này.

"Đại nhân, bọn họ đều đợi ngài ở rừng cây bên dưới". Jack nói, trên gương mặt lộ ra vẻ oán hận: "Là người của liên minh Diack. Người của chúng ta chỉ có tôi và Amie đến, những người còn lại đều không dám về".

Geriferry gật đầu. Những nhà mạo hiểm trong quán rượu đều là một đám ô hợp, chưa thể nói tới vấn đề đoàn kết được. Mấy ngày nay những chuyện xảy ra tại thị trấn đã hoàn toàn vượt qua phạm vi thừa nhận của tâm lý bọn họ. Mê hoặc của thành phố ngầm có lớn đến mấy cũng phải có mạng đi lấy mới được. Không thể nghĩ ngờ, hiện nay bo bo giữ mình chính là một hành động sáng suốt.

Nhưng những nhà mạo hiểm của liên minh Diack thì khác. Chưa nói đến chuyện Alizée đã đến và tiết lộ bao nhiêu thông tin cho bọn họ, trong chiến tranh tàn khốc với người thú, bọn họ đều đã tôi luyện ra một bầu máu nóng người ngoài khó có thể với tới. Bầu máu nóng này ít nhất cũng có thể khiến lúc đối mặt với sợ hãi, khả năng chịu đựng của bọn họ vẫn vượt xa những nhà mạo hiểm khác.

Còn việc Jack và Amie quay lại cũng chưa chắc đã vì họ dùng cảm cỡ nào, thật ra là vì họ có một sự tin nhiệm khó hiểu đối với Geriferry. Dù sao thì Geriferry cũng đã cứu Jack một mạng, còn Amie thì có lòng hiếu kỳ người ngoài khó có thể với tới đối với Nại Hà thần bí.

"Đại nhân Gerry... Đại nhân Gerry..." Lúc Geriferry trở lại rừng cây, nghe thấy hắt hắt là những tiếng gọi thân thiết và những gương mặt tràn đầy hưng phấn.

Geriferry cũng nhiệt tình đáp lời họ. Hắn thật sự không ngờ Alizée lại gọi toàn bộ bảy mươi mấy nhà mạo hiểm của liên minh Diack còn sống sót quay lại đây. Sau khi chào hỏi, Geriferry đi tới trước mặt Amie: "Ta không ngờ ngươi cũng cùng họ quay lại đây".

Amie hiểu ý Geriferry, phải biết hắn từng suýt nữa giết cô ta. Amie nghe thấy ánh mắt Geriferry, nói: "Anh trai ta bị Esra giết chết, bây giờ ta chỉ có một mình, không biết đi đâu". Amie tìm được một lý do thật sự chẳng ra gì.

Esra giết chết anh trai Amie, đây là lần đầu tiên Geriferry nghe nói việc này. Có điều vừa nghĩ đến tất cả những gì Esra làm cho mình, hắn nghĩ món nợ này chỉ có thể do hắn trả thay Esra: "Thay mặt cho đại nhân Esra, ta xin lỗi ngươi. Có lẽ ngươi cho rằng điều này cần bản không đủ phát tiết oán giận trong lòng ngươi. Nếu như ngươi không sợ phiền phức thì tạm thời cứ cùng Jack đi theo ta".

Lúc này Scialla đi tới, vừa mở miệng cô ta đã khiến Geriferry giật mình: "Đại nhân Gerry, xa nhau một thời gian rồi, không biết ngài có nhớ tôi không?"

Chịu đựng ánh mắt háo hức chờ xem náo nhiệt của người ngoài, Geriferry cố gắng nói với Scialla: "Vấn đề này ta cho rằng nên đợi đến lúc mặt trời xuống núi, chúng ta đi tìm một nơi yên tĩnh thảo luận riêng tư với nhau thì sẽ tốt hơn".

Trong tiếng cười hoan hô trêu chọc ầm ĩ, Scialla phóng khoáng lắc đầu, đôi mắt rất có sức hấp dẫn chớp chớp nhìn Geriferry, ghé sát vào tai hắn, nhỏ giọng nói: "Tôi bây giờ đã không đợi được nữa rồi!" Nói xong kéo Geriferry rời khỏi đám người này.

Có lợi không chiếm, đến lúc quá hạn lại trở thành phé thải. Geriferry thuận thế ôm vòng eo mềm mại của Scialla. Đương nhiên hắn không tin cô à Scialla bề ngoài coi mờ nội tâm bảo thủ này lại cô quanh đến mức sẵn sàng đi tình một đêm với hắn ngay trước mắt bao người.

Quả nhiên sau khi đi tới sát bên rừng cây, Scialla đã nhẹ nhàng đẩy Geriferry ra: "Đại nhân Gerry, tôi xưng hô ngài như vậy không sai chứ? Hay là ngay cả tên cũng là giả?"

"Đại mỹ nữ Scialla, ngươi biết dụ dỗ người khác như vậy là rất nguy hiểm không? Nói với ta, ngươi muốn biết điều gì?" Geriferry cười khổ một chút.

"Tôi biết đại nhân Gerry tuyệt đối không phải thành võ sĩ gì cả, tôi còn biết đại nhân Esra đã cùng chết với các cao thủ liệt thực giả ở trấn nhỏ. Hơn nữa nghe nói đại nhân Gerry thần bí đã giết chết Khô Hồn, sứ giả trắng máu xú danh vang xa". Nói xong Scialla thoáng nhìn mặt trời chói mắt, ý nói ngươi đừng hòng phủ nhận.

Geriferry nhún vai làm hành động bất đắc dĩ: "Chúng ta nên cảm ơn đại nhân Esra, ta chỉ chạy tới đúng lúc, đi theo phía sau giết được một số cường đạo bị thương mà thôi".

Scialla cười, mắt đẹp lúng liếng khiến Geriferry tim đập tăng tốc: "Tôi đã hỏi Alizée về thân phận và sức mạnh của ngài, nhưng cô ấy cũng không nói, cô ấy chỉ chịu nói với tôi rằng ngài đứng về phía chúng tôi". Nói tới đây, Scialla thu hồi vẻ mặt lưỡng lự, trịnh trọng nói: "Tôi tin tưởng Alizée, tôi chỉ muốn ngài chính miệng nói với tôi, ngài có nắm chắc nếu phải ứng phó với những kẻ thù có thể tồn tại trong thành phố ngầm hay không? Ngài biết đấy, tôi phải chịu trách nhiệm với những nhà mạo hiểm Diack phía sau, tôi không thể để bọn họ vừa thoát khỏi một nguy cơ lại rơi vào một nguy cơ khác được".

"Nói thật, ta không hề nắm chắc!" Geriferry không để ý đến vẻ mặt trở nên thất vọng trong nháy mắt của Scialla, hắn ăn ngay nói thật: "Bản ý của ta là chờ ở chỗ này, đợi có người đi vào rồi đi theo phía sau đục nước béo cò. Nhưng Alizée đã đưa tất cả các người tới, bây giờ quay về hay đi vào mạo hiểm đều do chính ngươi quyết định". Nói xong Geriferry định đi tìm Nại Hà.

"Đại nhân Gerry!" Scialla lại gọi hần lại: "Tục ngữ nói phú quý phải tìm trong nguy hiểm. Chúng tôi ai cũng không muốn đi một chuyến vô ích. Ngài có thể giết chết Khô Hồn, điều này khiến tôi phải đánh giá lại sức mạnh và trí tuệ của ngài. Cho nên, tôi quyết định giao bảy mươi mấy tính mạng sau lưng cho ngài".

"Cũng bao gồm người chứ?" Geriferry quay lại đắm đuối nhìn Scialla.

Scialla có ý vun người để thân thể nóng bỏng càng lộ rõ những đường cong, sau đó liếc mắt đưa tình với Geriferry: "Lều của ta màu lục, buổi tối ta ngủ một mình".

Trong nhịp tim đập tăng tốc rất nhanh, Geriferry đã nhớ kỹ thông tin này.

Geriferry quay đi tìm được Nại Hà, dẫn nàng tới một bên, hỏi: "Người đã đọc trí nhớ của Amie, vì sao không nói với ta Esra đã giết chết anh trai cô ta?"

Nại Hà lập tức cong miệng, về mặt túi thân: "Buổi tối hôm đó người ta đã định nói với người, nhưng người không nghe mà?"

Geriferry lập tức nhớ tới chuyện đêm đó, hần hơi nâng cao âm thanh: "Đây chính là chuyện thú vị người phát hiện trong trí nhớ của Amie?"

Đương nhiên Nại Hà sẽ không thừa nhận mình mắc lỗi trong sử dụng ngôn ngữ, hai tay chống nạnh, nàng tròn mắt nhìn Geriferry đang nổi bão: "Ta nói rồi, không được hung ác với ta".

Geriferry vội gơ tay đầu hàng, thời gian tiếp theo việc hần phải làm là dỗ dành Nại Hà đang giận dữ đến lúc nàng vui vẻ trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Đêm Trăng Sáng Thâu Hương

Khi tai ương vong linh đã lui bước, lúc đêm tối, mặt trăng Simani chói lọi lại quay về với bầu trời đêm, bao phủ hết thảy mọi thứ trên mặt đất trong ánh sáng dịu dàng của mình, không gian tĩnh mịch và an bình.

Trong rừng cây đã dựng lên rất nhiều mái lều bạt, những thứ này đều là trang bị cần có của những nhà mạo hiểm. Mặc dù một số lều bạt đã bị cháy trong trận hỏa hoạn tại thị trấn, nhưng bây giờ nếu chịu khó chặt chẽ một chút thì vẫn đủ chỗ.

Trong chiếc lều lớn nhất ở phía đông rừng cây, Nại Hà đang nổi cáu, nguồn gốc gây ra tất cả đều là câu cuối cùng của Scialla. Đối mặt với sự quyến rũ của người đẹp, hiển nhiên Geriferry là một người không hề có sức đề kháng. Bây giờ đêm khuya yên tĩnh, chính là thời cơ tốt đẹp để cô nam quả nữ tình chàng ý thiếp, đương nhiên Geriferry phải đi tìm chiếc lều màu lục đó.

Nhưng vấn đề lại đến, Nại Hà nhất định đòi đi theo. Nghĩ đến chuyện sắp làm thuộc loại 18+, Geriferry kiên quyết không cho phép Nại Hà đi theo.

Nói đến chiếc lều Geriferry đang ở bây giờ lại phải cảm ơn Khô Hồn. Buổi tối lúc hạ trại, Geriferry lục lọi trong chiếc nhẵn không gian của Khô Hồn, không ngờ lại tìm được một chiếc lều bạt thật. So với những chiếc lều chật hẹp của những nhà mạo hiểm, chiếc lều của hần đủ rộng, đủ lớn, mẫu chốt là trên lều còn khắc mấy pháp trận, vừa bảo đảm đông ấm hè mát, lại tránh bị muỗi đốt, hơn nữa hết thảy đồ dùng cuộc sống hàng ngày, bao gồm cả giấy vệ sinh đều là hàng đỉnh cấp.

Đương nhiên, đối với Nại Hà đã quen với cuộc sống màn trời chiếu đất khi đi theo Geriferry thì những thứ này đều là có cũng được không có cũng được. Thứ nàng hi vọng có nhất thì lại không có, chẳng hạn như đồ ăn. Điều này làm cho Nại Hà, người đã tốn rất nhiều sức mạnh khi giết Khô Hồn làm sao có thể không tức giận? Bây giờ Geriferry lại đòi bỏ Nại Hà lại ra ngoài lều lỏng, vì vậy Nại Hà giận càng thêm giận.

Lại một lần nữa nhắc lại cam kết son hào hải vị, bào ngư tay gấu trước kia, Nại Hà mới ầm ừ nằm xuống chiếc thảm len. Rốt cục Geriferry cũng thoát thân đi được. Nhìn những mái lều trong bóng tối của rừng cây dưới ánh trăng, Geriferry lập tức liên tưởng đến cặp núi đôi mề người trước ngực Scialla. Tim đập càng ngày càng nhanh, hần cẩn thận tránh né những nhà mạo hiểm gác đêm bên ngoài, dễ dàng tìm được chiếc lều màu lục ở giữa những mái lều khác.

Trong lều có ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn ma pháp, hình như có bóng người đang cời quần áo... Tất cả đều hoàn mỹ hơn cả tưởng tượng của Geriferry, vậy hần còn chờ cái gì? Hần nhẹ nhàng vén cửa lều ra...

"Đồ háo sắc!" Ngheh đón hần là một tiếng kêu khê và một cú đâm. Thân thủ đã khác hần trước kia, Geriferry ngửa người về phía sau tránh được cú tấn công. Tay phải hần dùng thế sét đánh không kịp bưng tai tóm lấy nắm đấm của đối phương, thuận thế kéo về phía sau. Thế là, sau khi người hần ngửa ra sau rồi ngã xuống đất, trên ngực lại có thêm một thân thể nhu mì.

"Gerry, người là đồ biến thái..."

"Là người?"

Hai người đồng thời lên tiếng là Geriferry và Alizée. Đương nhiên, Geriferry thì cực kì thất vọng. Hắn không biết Alizée về từ bao giờ, càng không rõ tại sao Alizée lại xuất hiện trong lều của Scialla.

"A, hai người thân mật quá nhỉ, có cần ta nhường chỗ cho hai người không?" Liền sau đó, Scialla từ trong lều thò đầu ra chế nhạo.

Khuôn mặt Alizée lập tức đỏ bừng, trước khi vào lều còn véo mạnh vào người Geriferry. Chẳng lẽ nàng muốn cho Geriferry một ám chỉ gì đó sao? Đương nhiên đầu óc ảo não của Geriferry không rành để liên tưởng đến vấn đề này. Trong lúc hắn vô cùng tiếc nuối chuẩn bị quay về, giọng nói của Alizée lại vang lên trong lều: "Đồ tôi, không cho nhìn lên, xong ngay bây giờ đây".

Geriferry đành phải dừng lại. Thực ra hắn cũng có chuyện cần hỏi Alizée, điều đó quan hệ trực tiếp đến việc ngày mai bọn họ có thể xuống thành phố ngầm hay không.

Cho dù là ở vùng rừng núi hoang vu, những gì trong mái lều của phụ nữ cũng có thể làm mọi người cảm thấy dễ chịu và sạch sẽ. Đương nhiên, trà có cả mùi thơm thoang thoảng của thiếu nữ. Đã cởi giáp da và áo dày, Scialla chỉ mặc một chiếc áo mỏng bằng vải dày, khiến đáng người cô ta càng thêm bốc lửa. Ngồi đối diện với cô ta, Geriferry lên vuốt nước bọt, sau đó nhìn về phía Alizée quần áo chỉnh tề bên cạnh Scialla: "Người về bao giờ tại sao không đến nói một tiếng?"

"Vừa về". Khuôn mặt Alizée vẫn còn chưa hết ửng hồng vì xấu hổ. Cả ngày bốn ba đón gió mạnh trên trời cao, vốn nàng muốn rửa mặt, trang điểm lại một chút rồi đi gặp Geriferry, không ngờ hắn lại chủ động tìm tới nhà.

"Tình hình bên ngoài miệng núi bây giờ thế nào? Có hay người đi vào không?" Geriferry đi thẳng vào vấn đề.

"Đoàn kỵ sĩ thám phán vừa rút về". Alizée dựa vào Scialla, vẻ uể oải lộ ra trên gương mặt.

"Rút rồi? Tại sao lại rút? Cho dù bọn chúng được biết những cao thủ liệp thực giả đã chết hết thì cũng phải phải thêm nhân thủ mới đúng, sao lại rút chứ?" Geriferry kinh ngạc nói.

"Ta đã hạ xuống hỏi người gần đó, được biết đây là kết quả sau khi đế quốc Callan phái quân đoàn ma pháp đến giao thiệp với đoàn kỵ sĩ thám phán. Cụ thể ta cũng không rõ, có điều ta nhìn thấy không ít nhà mạo hiểm và tư quân quý tộc đã vượt qua miệng núi đi về phía này. Còn có cả một đội tế tự của Giáo đình, sợ rằng một vài hôm nữa đều sẽ đến đây". Nói xong Alizée nhìn Geriferry, tỏ ý chờ quyết định của hắn.

Đế quốc Callan phái quân đoàn ma pháp đến giao thiệp với đoàn kỵ sĩ thám phán, điểm này lại không ngoài dự liệu của Geriferry. Dù sao thì sức hấp dẫn của thành phố ngầm cũng rất to lớn, các quý tộc của đế quốc Callan đều muốn kiếm một miếng bánh. Sau khi quân đoàn ma pháp xua đuổi đoàn kỵ sĩ thám phán đi, bọn họ sẽ tổ chức tư quân hoặc phái nhà mạo hiểm tiến vào. Còn vong linh? Đối mặt với cả một quân đoàn ma pháp, cho dù có mười Khô Hồn cũng chỉ có những chạy trốn. Còn một đội tế tự Giáo đình thì chẳng qua chỉ là hành động che giấu chân tướng của Giáo đình. Nếu như không ngoài dự liệu, bọn chúng nhất định sẽ đến đây tìm được thi thể của mấy thánh võ sĩ, sau đó đổ lỗi cho đám tử linh pháp sư, qua đó cho thấy các thế lực tà ác rất mạnh mẽ, từ đó tạo thế cho việc tuyên dương giáo lí chủ thần của Giáo đình.

"Chúng ta có cần vào khe núi thăm dò trước hay không?" Hiển nhiên còn không yên tâm.

"Không cần, đoàn kỵ sĩ thám phán đã rút đi, điều này nói rõ Giáo đình còn không biết tình hình bên này, bằng không chúng cũng sẽ không chỉ phái một đội tế tự lại đây. Mọi người nghỉ ngơi một đêm cho tốt, sáng mai chúng ta đi vào". Nói xong Geriferry đứng dậy, trước khi rời lều còn chưa từ bỏ ý định: "Alizée, buổi tối người ngủ ở đâu?"

"Đương nhiên là ngủ cùng với chị Scialla rồi". Alizée lườm hắn.

Trong tiếng cười trộm của Scialla, thân hương thất bại, Geriferry chỉ có thể cụt hứng quay về.

Một đêm trôi qua rất nhanh, khi ánh bình minh xuất hiện ở chân trời phương đông, các nhà mạo hiểm đã thu thập xong hành trang, đứng thẳng trước mặt Geriferry.

Scialla tiến lên đi đến bên tai Geriferry, nhỏ giọng nói: "Nói với bọn họ mấy lời cổ vũ sĩ khí!"

Geriferry lập tức tóm Scialla lại: "Ta muốn hỏi, lời hôm qua người nói có còn hiệu lực không?"

"Đợi khi nào người nói tên thật với ta thì ta sẽ suy nghĩ lại". Scialla thổi một hơi bên tai Geriferry, nói xong lui về hàng ngũ nhà mạo hiểm.

"Các người..." Geriferry nhìn những nhà mạo hiểm, kêu một tiếng, sau đó phát hiện trong đầu mình lại không có lời gì nữa. Vẻ mặt khó xử của hắn lập tức làm những nhà mạo hiểm cười vang, ngay cả Nại Hà bên cạnh cũng liếc hắn, thật là mất mặt.

"Các người, nói với ta, các người còn lại thứ gì? Đugn's thế, các người không có rượu ngon, không có nữ thực, hỏa hoạn đã đốt cháy hết số đồ ăn cuối cùng của các người, thậm chí ngay cả giấy lau móng cũng không còn. Chúng ta đã không còn gì cả, vậy chúng ta còn sợ cái gì?" Geriferry vừa nói vừa chỉ về phía khe núi: "Chỗ đó có ước mơ của chúng ta, của cái ở đó sẽ mang đến tất cả cho chúng ta. Được rồi, ý ta là, các người còn đợi gì nữa?"

Geriferry vừa nói xong, đám nhà mạo hiểm lập tức chạy về phía khe núi như núi hú biển gào. Bây giờ bọn họ không sợ bị tử linh pháp sư có thể vẫn ở trong đó phát hiện. Có thể dẫn bọn chúng ra, chiến đấu ở bên ngoài đương nhiên là tốt hơn chiến đấu dưới đất. Tất nhiên, nếu có thể dọa bọn chúng bỏ

chạy thì vẫn là tốt nhất.

Có pháp sư, bọn họ không còn phải lo lắng với những chiếc bẫy ma pháp trên những mỏm núi xung quanh khe núi. Mấy pháp sư liền thủ dùng cầu lửa đốt thành một con đường trên một ngọn núi. Khi bọn họ xông lên đến đỉnh núi thì mặt trời cũng vừa mới mọc lên.

Giống như Geriferry đã dự liệu, trong khe núi quả thật không có bao nhiêu liệt thực giả. Mười mấy thánh võ sĩ liệt thực giả trung giai đang trông nom nơi đóng quân, sau khi nghe thấy tiếng hò hét, chúng hoảng loạn lùi về phía đông đá núi đã sập xuống. Từ bên kia khe núi bò lên, Neo lập tức tung một quả cầu lửa chôn vùi chúng trong biển lửa. Sau khi các chiến sĩ chạy tới bồi thêm vài kiếm, cuộc chiến đấu ở nơi đóng quân đã chấm dứt nhẹ nhàng.

"Mang đồ ăn, nước uống đi, cả công cụ nữa". Geriferry hô lên.

Thực ra không cần Geriferry dặn dò, những nhà mạo hiểm cũng biết nên làm thế nào. Amie tìm được mấy chiếc bánh mì và mấy miếng pho mát cứng đờ, chuẩn bị đưa cho Nại Hà lại bị Geriferry cướp mất. Hắn đưa cho Nại Hà, sau đó giải thích với Amie: "Em gái ta chỉ ăn đồ ăn ta đưa".

Amie chun mũi, hiển nhiên không tin. Lúc ở quán rượu, cô ta đã đi tìm đồ ăn cho Nại Hà, có điều khi đó cô ta đặt xuống giường để Nại Hà tự đến lấy.

Lúc này Jack kéo một cây trường thương chạy tới: "Đại nhân, ngài xem, đây là thứ tôi tìm được. Xem chất lượng chắc chắn tốt hơn cây trước kia nhiều".

Geriferry cười tit mắt nhận lấy trường thương, hắn cảm thấy tên Jack này quá tri tâm tri kỉ. Nếu sau này mình lập phủ an gia, nhất định phải cho hắn làm chức quản gia.

Cửa hang được tìm thấy sau đông đá núi sập xuống đó, bị đám liệt thực giả dùng cành cây và dây leo che giấu rất kín, vì vậy cũng khó trách đêm hôm kia Geriferry không nhìn thấy.

Sau khi những nhà mạo hiểm kéo đông cành cây lấp trước cửa hang ra, một cửa hang vừa bằng chiều cao một người, rộng không quá nửa mét hiện ra trước mặt mọi người. Một con gió lạnh từ bên trong thổi ra làm cho những nhà mạo hiểm đứng ngoài cửa hang đều cảm thấy rét lạnh nổi da gà.

Đương nhiên, người không muốn nhìn thấy tình hình này nhất chính là Alizée, điều này đồng nghĩa với việc con rồng bạc cái tham lam của nàng không vào được. Lúc này Laura đang gào thét ở trên trời, tỏ ra cực độ giận dữ.

Laura đã sắp xếp đội ngũ, những mạo hiểm đi đầu đều đã đốt đuốc lên, chỉ đợi Geriferry ra lệnh một tiếng là bắt đầu vào động.

"Đại nhân Gerry, ngài đi ở chính giữa hay là phía sau?" Scialla đã bước một chân vào cửa hang chợt quay lại hỏi.

"Không phải ở giữa, cũng không phải cuối cùng!" Geriferry lớn tiếng trả lời Scialla, sau đó quay lại nói với Jack và Amie bên cạnh: "Các người đi theo phía sau đội ngũ, Jack, người bảo vệ Amie cho tốt". Nói xong hắn lại kêu lên với Scialla vẫn đang chờ hắn trả lời: "Ta sẽ ở phía trước người!"

Scialla đỏ mặt, trong lòng mắng một câu: "Hạ lưu!"

Geriferry tiến lên kéo Scialla đi, nói với Nại Hà đã học được cách dùng bánh mì kẹp pho mát ăn: "Người đi vào trước!"

Lần này, đám nhà mạo hiểm vừa mới cảm động khi thấy đại nhân Gerry xung phong đi đầu toàn bộ đều khinh bỉ trong lòng, làm sao có thể để Nại Hà thoát nhìn rất yếu đuối đi đầu chứ?

Geriferry cũng không có biện pháp khác. Nếu Nại Hà đi cùng một chỗ với bọn họ, thì trong hang động chật hẹp này sẽ không thể tránh khỏi va chạm, như vậy thân phận của Nại Hà sẽ bị lộ, mọi người sẽ coi nàng là một sinh vật tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Từ Bây Giờ, Hãy Theo Ta Lăn Lộn

Vạn năm trước, đại lục Thương Mang nằm ở một thời đại có văn minh ma pháp rất cao. Bởi vì chúng thần liên tiếp thi triển thần tích chăm sóc thể nhân, cho nên thời đó mọi người gọi đại lục Thương Mang là đại lục kì tích. Sau đó người phát ngôn của chúng thần ở phạm thế như các giáo hội, Thần miếu cùng với Thần điện, để tranh đoạt thêm tín đồ hơn, lấy lòng thần linh mà mình thờ phụng, đã phát động các cuộc chiến tranh tín ngưỡng với nhau. Sau đó chiến tranh tín ngưỡng càng ngày càng khốc liệt, ngay cả chúng thần cũng không thể không tham dự cuộc chiến này. Đây chính là cuộc chiến được gọi là cuộc chiến của các vị thần.

Trong giai đoạn đầu của cuộc chiến của các vị thần, để bảo vệ tính mạng và tài sản của mình không bị cuộc chiến của các vị thần hầu như lan rộng toàn bộ đại lục hủy diệt, những cường giả và quân chủ trong nhân loại tới tập di chuyển xuống dưới đất, rất nhiều cung điện và pháo đài được xây dựng dưới đất ở độ sâu lên đến cả ngàn mét. Nhưng thần lực của các thần quá mạnh mẽ, dẫn tới vô số lần đất rung núi lở, trăm họ lâm than, rất nhiều thành phố

ngâm và cả của cái bên trong lúc đó đều bị chôn vùi trong tro bụi của lịch sử.

Đây là thông tin Nại Hà truyền tới trong đầu Geriferry lúc Geriferry hỏi Nại Hà đang đi trước mặt về trí nhớ của Khô Hồn có liên quan đến thành phố ngâm này. Đương nhiên, đối với Geriferry mà nói, thông tin này cũng chẳng mang lại lợi ích gì.

Lúc này bọn họ đã xâm nhập vào hang động hơn nửa canh giờ rồi. Họ vẫn đi xuống dưới, bởi vì hang núi này ăn chéo xuống dưới đất. Tại những chỗ rẽ hoặc những chỗ quá hẹp, thậm chí mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng dấu vết đào bới của loài người. Hiển nhiên đây là chuyện tốt đảm bảo thực giả đã làm cho bọn họ.

Ngoài ra, trong hang núi hầu như vẫn duy trì được diện mạo nguyên thủy nhất: Vách hang màu nâu tối đầy những vân đá hình nước chảy, thỉnh thoảng họ lại nhìn thấy rêu xanh hoặc một số loại dương xỉ không cần ánh sáng điểm xuyết giữa nước vân đá này.

Trên đường đi xuống, bầu không khí tỏ ra rất nặng nề. Dưới ánh sáng của những ngọn đuốc, khuôn mặt yếu ớt của loài người và vách đá rắn chắc hình thành sự đối lập rõ ràng. Có điều tiếng bước chân lộn xộn đã át đi tiếng hít thở nặng nề của bọn họ. Nói đơn giản một chút, chính là trong sự căng thẳng cực độ của mỗi một người còn mang theo sự phấn khởi khó hiểu.

"Phía trước..."

"Chết tiệt, ta nói bao nhiêu lần rồi, nguoi nói nhỏ một chút!"

Cho dù Nại Hà chỉ nói hai chữ, nhưng tiếng vọng vang vọng xa xa cũng làm Geriferry giật nảy. Khi hắn phát hiện mình sợ ý một chút lại mạo phạm thân uy của Nại Hà, lập tức lại tiến lên đỡ dành vài câu, sau đó hỏi: "Nguoi muốn nói gì?"

Trong tình hình này, bình thường Nại Hà sẽ không câu gắt với Geriferry, cũng là nói, Nại Hà đã biết bao giờ nên làm nũng, bao giờ cần để ý đến thể diện của Geriferry. Đương nhiên, bây giờ không có ai cười nhạo đại nhân Gerry, ở nơi chật hẹp và kín như thế này, bất cứ âm thanh nào cũng vang vọng rất lâu, thực sự là sự tra tấn đối với màng nhĩ của bọn họ.

"Phía trước có người". Nại Hà ghé sát bên tai Geriferry nói, đương nhiên, cuối cùng nàng còn thêm một tiếng hừ, để đang sự bất mãn của nàng đối với thái độ của Geriferry lúc trước.

Vội gơ tay lên. Ngay sau đó, những người phía sau hắn cũng lần lượt gơ tay lên. Trước khi xuống hang, Scialla đã sắp xếp chu đáo, cứ mười người làm một đội, giữa mỗi đội đều phải cách nhau một khoảng cách. Như vậy lúc gặp phải tình hình bất ngờ những người phía sau cũng có thể kịp thời quay lại.

Geriferry mang Scialla cùng với Nại Hà đi lên trước. Sau khi đi về phía trước được ba mươi mét, không gian phía bên phải bọn họ từ từ rộng dần về phía dưới, đồng thời kéo dài thành một khe sâu không thấy đáy. Mà bây giờ bọn họ đang đứng trên vách đá phía bên trái đỉnh khe sâu này, một sạn đạo (đường làm bằng cọc gỗ lát ván, trong hẻm núi hoặc bờ vực) rộng nửa mét từ dưới chân bọn họ kéo dài xuống khe sâu tối om phía dưới. Geriferry đá một hòn đá xuống dưới, một hồi lâu sau mới nghe thấy một tiếng tòm khi hòn đá rơi xuống nước.

Tại nơi cách Geriferry hai mươi mấy mét về phía trước, mấy ngọn lửa linh hồn đang bay tới chỗ bọn họ.

"Vong linh!" Hình như Scialla không hề bất ngờ một chút nào.

"Là vô sĩ đen!" Tầm mắt u ám của Geriferry rõ ràng có ưu thế người ngoài khó có thể với tới khi ở dưới nền đất tối tăm. Scialla kinh ngạc thoáng nhìn Geriferry, phải biết ở chỗ này, kể cả ánh sáng của đuốc cũng không thể chiếu ra xa hơn tám mét, còn Geriferry lại có thể phân biệt được thể loại vong linh từ hai mươi mấy mét.

"Đám tử linh pháp sư rất biết chọn địa điểm!" Geriferry lầm bầm. Nếu như xông tới, chỉ sợ ý một chút là trượt chân rơi xuống khe sâu. Nếu như từ từ ở đây, các tử linh pháp sư thay phiên triệu tập vong linh cản đường ở phía trước, nguoi cũng đừng hòng tiến lên. Đương nhiên, nếu như ma pháp sư đứng ở đây làm phép thì lại là khả thi, vấn đề là tử linh pháp sư cũng là pháp sư, hiển nhiên bọn họ biết bắt cứ một đội mạo hiểm nào đều sẽ không đưa các pháp sư với thân thể yếu ớt lên phía trước. Cho dù một hai pháp sư lách đi lên, nhưng không gian tránh né ở đây quá nhỏ, họ sẽ không khác gì những tấm bia cố định.

"Có cần gọi Neo chen lên đây không?" Hiển nhiên Scialla cũng đã thấy rõ tình hình.

"Không cần!" Geriferry lắc đầu, vuốt mặt Scialla: "Đừng quên, ta là sát thủ của tử linh!"

Điều này Scialla lại không nghi ngờ, bất kể thế nào thì ngay cả Khô Hồn cũng đã chết trên tay hắn. Trong lúc Scialla kỳ vọng Geriferry sẽ bày ra thần kỹ gì đó để cô ta được đại khai nhãn giới, Geriferry lấy một cái bánh hán giấu Nại Hà từ trong nhẫn ra đưa cho Nại Hà phía trước: "Nại Hà, không chế linh hồn!"

Sức mạnh của bánh ngọt không thể nghi ngờ là rất lớn, Nại Hà tay trái cầm bánh cắn một miếng, sau đó tay phải đưa lên chỉ vào vô sĩ đen cách bọn họ gần nhất: "Linh hồn không chế!" Nhưng Geriferry cảm thấy mắt Nại Hà không hề sáng màu bạc, gã vô sĩ đen này không hề bị Nại Hà khống chế. Lập tức hiểu rõ ý Nại Hà, hắn vội móc ra thêm một cái bánh, cầu khẩn: "Bà cô, đừng đùa nữa, chỉ còn mỗi cái này thôi. Ta sẽ không lừa nguoi".

Scialla dờ khóc dờ cười nhìn bọn họ lúc này vẫn còn mặc cả với nhau, thấy sau khi Nại Hà cầm chiếc bánh, mắt bạc lóe lên, ngón tay chỉ tới, mở miệng, vụn bánh bay tung tóe: "Linh hồn không chế!"

Vô sĩ đen đi đầu tiên đột nhiên dừng lại, ngọn lửa linh hồn trong mắt không ngừng chớp tắt. Sau khi lắc lư đầu ngơ ngàng mới đi tới chỗ Nại Hà. Không

cần Geriferry nói, Scialla cũng biết Nại Hà đã tiếp nhận quyền khống chế võ sĩ đen từ trong tay từ linh pháp sư, điều này làm cho cô ta há miệng khó tin.

"Đây chính là cái gọi là từ linh của người?" Đã sợ bộ hiệu được chân tướng, Scialla hỏi.

"Đúng, Nại Hà khống chế vong linh bọn chúng triệu tập, ta đánh chết từ linh pháp sư, chỉ đơn giản như vậy". Geriferry trả lời rất rõ ràng, Scialla kỳ vọng vô hạn vào Geriferry tức giận đến mức chỉ hận không thể một cước đá hấn xuống khe sâu. Đương nhiên, cô ta vẫn rất vui mừng khi thấy Nại Hà có thể khống chế võ sĩ đen dễ dàng.

Trong nháy mắt, Nại Hà lại khống chế được võ sĩ đen thứ hai. Hầu như đồng thời, trong bóng tối phía trước vang lên một tiếng kêu thảm thiết thê lương. Đây là kết quả khi linh hồn từ linh pháp sư bị cản trở khi mất quyền khống chế võ sĩ đen.

Không cần Geriferry phân phó, Nại Hà đã điều khiển hai võ sĩ đen xoay người ôm ba võ sĩ đen khác cản đường lao xuống dưới khe sâu, chiến đấu thoải mái vượt quá tưởng tượng của Scialla.

Geriferry thương lượng với Scialla một chút, cảm thấy để ba người bọn họ đi trước dò đường sẽ tốt hơn. Nếu không từ linh pháp sư triệu tập mấy vong linh giở dơ từ vách đá dưới khe sâu bò lên thì thương vong sẽ rất nặng nề.

Nhưng đoạn đường tiếp theo thoải mái quá mức tưởng tượng của bọn họ, nhận được một bài học, từ linh pháp sư không dám hiện thân nữa, còn các sinh vật dưới nền đất trong dự liệu ban đầu thì không biết là bị đám liệt thực giả giết sạch rồi hay là vốn dĩ đã không có, chỉ biết không hề thấy con nào xuất hiện.

Bọn họ càng đi xuống dưới, khe sâu càng ngày càng rộng. Không gian xung quanh trở nên rộng rãi, đỉnh hang dần dần cao quá tầm mắt bọn họ. Từng cơn gió lạnh thổi từ dưới khe sâu thổi lên, thỉnh thoảng họ còn có thể nghe thấy âm thanh những hòn đá trên đỉnh hang rơi xuống nước. Cảm giác này giống như đi trên vách núi ở lưng chừng núi.

Lần nữa đi qua một chỗ ngoặt, thậm chí bọn họ có thể nghe thấy tiếng chảy rồ rồ dưới chân. Khi bọn họ nhìn xuống dưới, không ngờ lại nhìn thấy sóng nước dập dờn, đó là bởi vì dưới nước có ánh sáng, như ánh sao lấp lánh.

Mọi người ai cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Bọn họ phát hiện đỉnh hang vừa rồi còn hoàn toàn tối om lúc này đã có thể thấy lò mờ, từng cây nhũ đá treo trên đỉnh hang mấy chục mét trên đỉnh đầu bọn họ, trên mỗi nhũ đá đều lấp lánh ánh huỳnh quang dịu dịu, tựa như trời sao đã hạ thấp xuống ngay trên đầu bọn họ.

"Quá thần kỳ, những thứ đó đều là huỳnh thạch (CaF₂), đẹp quá!" Lần này cảnh đẹp khiến Scialla luôn luôn tinh táo cũng không khỏi trở nên háo hức.

Lại đi về phía trước mấy chục mét, sạn đạo rốt cục cũng đến cuối. Giờ khắc này, trong lòng Geriferry đang chấn động không thể hình dung bằng lời, tựa như một người từ đỉnh núi đi xuống đến chân núi, vén mây gạt sương, trước mắt hần hiện ra một biển sao lung linh.

Đây là một hang động to lớn diện tích vượt qua năm km², vô số cột đá tạo thành một rừng đá mọc lên trước mặt hần. Ánh huỳnh quang trên rừng đá này và ánh huỳnh quang trên đỉnh hang tôn nhau lên, mấy dòng suối ngầm chảy xen qua rừng đá giống như những dòng sông sao lấp lánh. Các loại dây leo và các loài nấm dưới nền đất điểm xuyết trong khe hở giữa các cột đá, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng kêu của những sinh vật dưới nền đất. Ở phía sau rừng đá này, có thể nhìn thấy bóng dáng lò mờ của những công trình xây dựng.

Geriferry đi xuống sạn đạo, đi tới ven rừng đá. Ở chỗ này, hần phát hiện mấy mái lều đã sụp gãy, cùng một đồng thi thể động vật còn chưa hoàn toàn thối rữa.

"Đây là thần lằn dưới nền đất!" Scialla trầm giọng nói. Loại sinh vật dưới nền đất có ngoại hình tương tự cá sấu nhưng lại linh hoạt hơn cá sấu nhiều phần lớn sinh sống thành đàn. Bọn chúng có sự hung hãn của cá sấu, sử dụng móng vuốt sắc bén có kịch độc hoặc dịch a xít phun ra từ miệng để tấn công kẻ thù. Có lúc chúng cũng bò lên những cây cột đá rồi nhảy lên lao về phía kẻ thù. Có thể nói thần lằn dưới nền đất là một loại sinh vật dưới nền đất tương đối khó chơi.

"Chúng ta nên cảm ơn. Đám thần lằn chết tiệt này đều bị đám liệt thực giả giết gần hết rồi". Geriferry vận thuật tinh tường, có điều ở đây chỗ nào cũng có huỳnh thạch nên hiệu quả của thuật tinh tường của hần bị quấy nhiễu. Trong thế giới màu vàng tối trong mắt phải hần có vô số điểm đen, những điểm đen này đều là kết quả ánh huỳnh quang phản xạ tạo thành.

"Có cần gọi những người bên trên xuống không?" Scialla cũng bất ngờ trước tình hình này. Trước kia bọn họ cũng từng thám hiểm vài thành phố ngầm, phần lớn chỉ dựa vào một số skeleton hoặc u hồn cấp thấp gì đó, nếu không thì chính là một vài con rắn đã sắp hỏng, đâu có nơi nào kỳ lạ như ở đây.

Geriferry gật đầu: "Các người hạ trại nghỉ ngơi ở đây một chút đã. Ta có dự cảm đây không phải vấn đề có thể giải quyết trong một giờ nửa khắc".

Trong lúc Scialla quay lại chuẩn bị huyết sáo gọi những nhà mạo hiểm bên trên đi xuống, trên một cột đá cách năm mét sau lưng Geriferry đột nhiên xuất hiện một bóng đen bay về phía hần. Scialla hoảng sợ hô lên: "Cẩn thận!" Có điều bóng đen đó quá nhanh, cô ta muốn rút kiếm cứu hần nhưng cũng không kịp. Thậm chí cô ta còn ngửi được mùi tanh do bóng đen mang đến. Đây là một con thần lằn dưới nền đất dài hai mét.

Dường như Geriferry vẫn không hề hay biết. Hần không nhúc nhích, khi con thần lằn dưới nền đất vung móng vuốt vào vào lưng hần, đồng thời há mồm chuẩn bị phun ra dịch a xít, Scialla nhìn thấy Geriferry như có mắt sau lưng, cây thương thép trong tay như một tia chớp màu đen chính xác đâm về phía sau, đâm trúng cái miệng thần lằn vừa mới mở ra rồi xuyên ra sau gáy nó. Con thần lằn chưa kịp kêu lên đã chết thẳng cẳng.

Đến lúc này, Geriferry vẫn chưa thèm nhìn về phía sau, cổ tay khẽ rung rút mũi thương ra khỏi cái xác thần lằn. Bây giờ Scialla mới thừa nhận đại nhân

Gerry quả nhiên là có tố chất để làm sát thủ tử linh. Ít nhất cô ta cũng cho rằng một đòn chính xác khi không thèm nhìn về phía sau của Geriferry là hoàn toàn dựa vào cảm ứng tinh thần mạnh mẽ. Cô ta đâu biết, đối với Geriferry có cảm ứng ba chiều, phía trước và phía sau hầu như không có bất cứ khác biệt gì.

"Người gọi bọn họ xuống đi. Chú ý phải giữ cảnh giác, đám thần lần này quả thật rất phiền phức". Nói xong Geriferry đã bước về phía góc bên phải hang.

"Người đi đâu?" Scialla hỏi, có chút không yên tâm.

"Ta đi tìm các tử linh pháp sư đàm phán!" Geriferry giờ giờ tay lên, dáng vẻ như tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay. Hẳn chắc chắn những tử linh pháp sư chỉ dám trốn xa xa trong bóng đêm sai khiến vong linh này rõ ràng là loại nhát gan sợ chết. Để sống sót, bọn chúng còn chịu gia nhập Giáo đình thần thánh tử thù của mình, vậy có lý do gì để bọn chúng không thể đầu hàng hẳn, hoặc hợp tác với hẳn một lần?

Mặc dù Geriferry không nhìn thấy các tử linh pháp sư trốn ở đâu, nhưng Nại Hà lại cảm ứng được. Năm tử linh pháp sư chen chúc nhau trốn ở trong góc do hai cột đá tạo thành phía bên phải hang, lại đang đưa lưng về phía Geriferry. Bọn chúng thay phiên tập mấy võ sĩ đen ngăn chặn trước mặt, cứ một thời gian lại còn thi triển phép thuật sương mù chết chóc để xua đuổi đám thần lần đang tìm cách tấn công xung quanh.

Geriferry và Nại Hà đi tới bên cạnh các tử linh pháp sư mà bọn chúng mới nhìn thấy bọn họ, nhìn thấy chứ không phải cảm ứng được bằng tinh thần lực mạnh mẽ. Đối mặt với hai vị khách không mời đến bên cạnh không một tiếng động này, mặc dù nội tâm cực độ hoang mang, nhưng các tử linh pháp sư vẫn chỉ huy hai võ sĩ đen lao tới tấn công, đồng thời trên tay cũng bắt đầu chuẩn bị phép thuật tấn công.

Tất cả đều được các tử linh pháp sư chấm dứt rất tự giác sau khi Nại Hà không chế hai võ sĩ đen của bọn chúng trong nháy mắt, hai tử linh pháp sư học mẫu ngã xuống đất. Bọn chúng nhìn Nại Hà với ánh mắt ngờ ngẩn, qua lời của đồng bọn, bọn chúng đã biết người phụ nữ mảnh mai trước mặt này là một tồn tại khiến bọn chúng cảm thấy sợ hãi và bất lực như thế nào.

Geriferry tiến lên vài bước, gạt mái tóc dài bên trái ra sau tai, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chiếc hoa tai đeo trên tai, hỏi các tử linh pháp sư: "Các người biết cái này không?"

"Hoa tai hư ảo?" Một tử linh pháp sư buột miệng kêu lên. Mặc dù hẳn cũng thấy khó tin, nhưng vừa rồi tên chiến sĩ này im hơi lặng tiếng đi tới bên cạnh còn bọn chúng không hề phát hiện, điều này lại là sự thật.

"Khô Hồn đã game over rồi". Geriferry nói, lại lắc lư chiếc nhẫn không gian của Khô Hồn trên tay, sau đó lấy một quyển bút ký ma pháp viết tay của Khô Hồn từ trong nhẫn ra ném cho bọn chúng.

Lần này không có người nào hoài nghi việc Khô Hồn đã chết. Phải biết bút ký của một tử linh pháp sư ghi lại đều là những tâm đắc độc đáo của chính mình. Kể cả là học trò của chính mình, bọn chúng cũng không dễ dàng cho xem. Rốt cục bọn chúng cũng thể hiện sự hoảng sợ trong lòng ra ngoài nét mặt và nhìn về phía Geriferry, ý là, người muốn làm thế nào?

"Liệp thực giả đã trở thành quá khứ, Khô Hồn đã trở thành lịch sử", Geriferry nói, trong mắt lộ vẻ hung dữ, giọng nói đồng cứng: "Nếu như các người còn muốn sống như giun dế trong bóng đêm, thì, từ bây giờ, theo ta lẫn lộn!"

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Tòa Thành Chết

Khi Geriferry và Nại Hà mang năm tử linh pháp sư đi tới cuối sạn đạo dưới sự bảo vệ của hai mươi mấy võ sĩ đen, đám nhà mạo hiểm đã lần lượt xuống đến nơi và ăn uống, nghỉ ngơi trong chốc lát.

Từ rất xa, đám nhà mạo hiểm đã phát hiện tình hình phía bên phải. Các chiến sĩ cảnh giác tổ chức phòng tuyến, các pháp sư thì đã bắt đầu niệm chú ngữ.

"Tất cả dừng tay, là đại nhân Gerry". Scialla nhìn thấy Geriferry đang đi đầu tiên cùng với mấy võ sĩ đen, kịp thời vẫy tay ngăn cản đám nhà mạo hiểm đang chuẩn bị tấn công bất ngờ.

Các nhà mạo hiểm thật sự khó có thể hiểu được thánh võ sĩ ghét ác như thù, đại nhân Gerry tại sao lại đi cùng một chỗ với tử linh pháp sư. Có điều Alizée hiển nhiên là người muốn biết nguyên nhân này nhất, nàng vội vàng nghênh đón, hỏi: "Gerry, tại sao người lại đi cùng bọn chúng?"

Geriferry nhún vai, tiến đến bên tai Alizée, nhỏ giọng nói: "Ta lừa đến giúp chúng ta mở đường". Hơi thở nóng ướt mang mùi đàn ông đậm đặc khiến khuôn mặt Alizée đỏ thắm. Không biết tại sao, lần này nàng rất tin tưởng lời nói của Geriferry. Ngược lại, nàng không có hứng thú với chuyện tên khốn Geriferry này dụ dỗ đám tử linh pháp sư kiểu gì.

Nhưng những nhà mạo hiểm thì có. Những tử linh pháp sư này đã cướp đi tính mạng đa số đồng đội của bọn họ và thiêu hủy trần nhỏ. Bọn họ làm sao có thể để cho những gã đầu sỏ này ngênh ngang trước mắt? Vẫn là câu nói kia, nhà mạo hiểm của liên minh Diack là một đoàn thể rất có sức ngưng tụ, bọn họ sẽ không dễ dàng từ bỏ nghĩa khí vì lợi ích.

Hiển nhiên Geriferry cũng đã nghĩ đến điểm này, hẳn bảo các tử linh pháp sư đứng ở chỗ cũ, chính mình thì đi đến chỗ đám nhà mạo hiểm: "Ta biết các người không thể quên cái chết của đồng đội, ta hiểu chính nghĩa và nghĩa khí trong lòng các người. Nhưng, bây giờ giết bọn chúng có thể làm được gì? Vèn vèn là vì trút giận sao? Nếu như các người trở về với hai tay trống trơn, các người sẽ đối mặt với vợ con của những đồng đội đã chết?" Thấy rất nhiều người cúi đầu khi nghe lời nói cường từ đoạt lý của mình, Geriferry vội chớp thời cơ nói tiếp: "Các người có thù sâu như biển với bọn chúng, ta cũng có thù với bọn chúng. Nếu như giải quyết này thù hận này ở đây, dự tính ban đầu khi chúng ta đến đây sẽ thất bại. Không có sự trợ giúp của bọn chúng, chúng ta sẽ phải tiến lên rất chậm, không có gì phải nghi ngờ, chúng ta sẽ bị người Callan phía sau chạy tới nuốt mất. Cho nên..." Thấy đa số người đều chán nản cúi đầu, trong lòng Geriferry rất hài lòng với hiệu quả này: "Cho nên, ta sẽ hợp tác với bọn chúng cùng nhau tiến nhanh về thành phố ngầm phía trước, sau khi thu hoạch được thứ chúng ta cần, rồi khỏi cái hang động chó má này, mọi người có thù báo thù, ta tuyệt không nói một lời. Bây giờ, những ai sẵn lòng đi cùng bọn ta thì lên đường".

Geriferry nói xong, không để ý tới những nhà mạo hiểm với nội tâm cực độ mâu thuẫn, hẳn đưa tay vẫy mấy tử linh pháp sư xuất phát theo vách đá bên phải hướng về phương xa dưới sự giám sát của Nại Hà. Như vậy mặc dù phải đi không ít đường vòng, nhưng lại giảm bớt được góc độ tấn công của các sinh vật dưới nền đất, sẽ an toàn hơn nhiều.

Alizée chạy đến bên cạnh Scialla, lắc lắc cánh tay cô ta, van nài: "Chị Scialla..."

Scialla cười cười đáng chết, ngẩng đầu nói với những nhà mạo hiểm phía sau: "Ta biết trong lòng mọi người đều rất phẫn hận, nhưng giống như những gì đại nhân Gerry nói, vì gia đình những đồng đội đã mất, chúng ta chỉ có thể mang của cải về an ủi gia đình họ, mà không phải trở về chỉ để nói với họ, chúng ta đã báo thù cho chồng, cha hoặc con bọn họ. Bây giờ, mọi người lấy lại tinh thần đuổi theo đại nhân Gerry, được không?"

Một mối nguy cơ đã được hóa giải như vậy, cho tới bây giờ Geriferry vẫn cho rằng, muốn sinh tồn trên thế giới này, trí tuệ còn quan trọng hơn sức mạnh. Đương nhiên, phải có đủ sức mạnh để uy hiếp đối thủ trở lại bàn đàm phán cũng là điều không thể thiếu.

Theo lwoif của các tử linh pháp sư, bọn chúng vẫn chỉ ở trên mặt đất tấn công những nhà mạo hiểm ở thị trấn và xung quanh khe núi, không hề biết đám liệt thực giả đã thăm dò đến đâu, cũng không rõ thành phố ngầm phía trước như thế nào. Ít nhất xương cốt các loại sinh vật dưới nền đất xuất hiện rải rác trên đường cũng nói rõ phương hướng bọn họ tiến lên cũng trùng với phương hướng thăm dò của đám liệt thực giả.

Lúc đầu những nhà mạo hiểm còn duy trì một khoảng cách với các tử linh pháp sư phía trước, có điều sau khi bọn họ vượt qua một con sông ngầm, liên tiếp bị mười mấy con thằn lằn dưới nền đất tấn công, bọn họ không thể không đẩy nhanh tốc độ đuổi kịp đám người Geriferry phía trước. Còn các tử linh pháp sư thì rất tự giác chia ra mười mấy võ sĩ đen đến bảo vệ bên cạnh đội ngũ của bọn họ để làm tốt thí. Dù sao thì lũ thằn lằn dưới nền đất cũng không phân biệt được loài người và vong linh, chúng luôn ưu tiên tấn công những kẻ ở bên ngoài cùng.

Lộ trình tiếp theo ngày càng gian nan, vô số dây leo đã khiến tốc độ của bọn họ giảm rất nhiều. Còn có một số thực vật như loài nấm, khi họ tới gần chúng, chúng sẽ nở thành một đám phấn hoa. Nếu như không cẩn thận hít phải một chút, vậy thì chúc mừng người, người sẽ từ từ suy yếu trong một môi, ít nhất đã có hai nhà mạo hiểm sơ ý hít vào và mất sức chiến đấu. Đương nhiên ngã một lần, khôn hơn một chút, mỗi lúc nghe thấy tiếng nổ vang, các pháp sư lập tức thi triển phép thuật tạo gió thổi đám phấn hoa sang bên cạnh.

Sau khi bọn họ vượt qua một khe nứt dưới đất rộng gần hai mét, trên vách hang phía trước bên phải xuất hiện rất nhiều hang nhỏ chi chít. Cảm thấy không đúng, Geriferry hô lên: "Đi vào giữa!" Nhưng vẫn chậm một bước, một đám sinh vật giống như vượn với số lượng hơn trăm con từ những chiếc hang nhỏ này nhảy xuống. Tứ chi dài và mạnh mẽ của chúng giúp chúng có khả năng nhảy bật xuất sắc, thoải mái mượn khe hở giữa những cột đá tránh thoát mũi tên và ma pháp của những nhà mạo hiểm, trực tiếp lướt qua những vong linh phía trước, lao vào đội ngũ nhà mạo hiểm.

"Là quái bốn chân!" Scialla với kiến văn rộng rãi lập tức kêu lên.

Những nhà mạo hiểm liên minh Diack này có thể chém giết ngang tay với đám người thú mạnh mẽ, nhưng khi đối mặt với quái bốn chân linh hoạt lại trở tay không kịp, ngay từ đầu bọn họ đã rơi vào khốn cảnh. Bọn họ luống cuống tay chân vùng kiếm chém lung tung vào đám vượn nhảy loạn, mồ hôi chảy như tắm mà rất khó chém trúng đích.

Các tử linh pháp sư nhanh chóng thi triển gọi ra một đám sương chết chóc phạm vi lớn ở bên cạnh, bất cứ con quái bốn chân nào nhảy vào đám sương xám này thì lúc chui ra độ linh hoạt đều hạ thấp rõ ràng. Tiếp theo chính là việc của những nhà mạo hiểm, ít nhất bây giờ kiếm của bọn họ đã có thể theo kịp đám vượn đáng nguyên rủa này.

Sau khi trải qua trận chiến này, được thấy lợi ích của tử linh pháp sư, những nhà mạo hiểm đã rất tự giác bảo vệ mấy tử linh pháp sư ở chính giữa. Dù sao thì năng lực phản ứng của loài người cũng mạnh hơn đám võ sĩ đen cứng nhắc rất nhiều. Điều này làm cho mấy tử linh pháp sư vừa lo sợ bất an lại vừa được coi trọng quá mà sợ.

Đương nhiên, điều này cũng giải phóng cho Geriferry vẫn phải bảo vệ tử linh pháp sư. Chỉ trong nháy mắt vừa rồi đã có mười mấy con quái bốn chân chết dưới mũi thương của hắn. Hắn hài lòng nhìn đội hình một chút, đến lúc này, cả đội ngũ mới hòa hợp thành một thể.

Tiếp theo bọn họ đi dịch vào giữa hang, cẩn thận xuyên qua rừng đá, còn phải chú ý đến những khe nứt được dây leo che giấu dưới chân. Mặc dù thỉnh thoảng vẫn bị thằn lằn dưới nền đất và quái bốn chân tấn công như cũ, nhưng đây là một không gian gần như phong bế, rất nhiều sinh vật dưới nền đất đã bị đám liệt thực giả đi trước giải quyết, cho nên những nhà mạo hiểm có kinh nghiệm phong phú vẫn có thể ứng phó với những đợt tấn công ở mức độ này.

Đại khái sau khi bốn ba hơn hai canh giờ, rốt cục bọn họ đã đi tới điểm cuối của rừng đá. Một khe sâu rộng khoảng ba mươi mét có tiếng nước chảy róc rách bên dưới xuất hiện trước mặt bọn họ, còn phía bên kia khe sâu thì là điểm đến của bọn họ: "Một thành phố chôn sâu cả vạn năm ở dưới đất."

Nơi này không thể không được gọi là một thành phố, nếu gọi là đồng hoang tàn sẽ thích hợp hơn. Có lẽ bị ảnh hưởng của cuộc chiến giữa các vị thần, khắp nơi trong thành phố có thể thấy những khe nứt rộng không quá một mét, mặc dù không lớn nhưng lại quá đủ để làm sụp đổ tất cả nhà cửa ở đây. Quảng trường rộng rãi và bức tượng đã sụp đổ hình như vẫn đang chứng minh cho sự huy hoàng vạn năm trước của thành phố này.

Mà bây giờ, bạn chỉ có thể nhìn thấy mấy vong linh thỉnh thoảng lơ lửng đi ra từ những chỗ khuất của đồng đồ nát. Phía bên kia khe sâu, loài nấm nở và đám dây leo vẫn vương chân bọn họ đã biến mất như kỉ tích.

Một chiếc cầu đá rộng ba mét kéo dài qua khe sâu nối liền hai bờ. Thân cầu và thành cầu đều được xây bằng huỳnh thạch, tựa như một cây cầu sao mộng ảo kéo dài qua vực sâu. Làm người ta cảm thấy kỳ lạ là cây cầu đá toàn thân khắc đầy ký hiệu ma pháp thần bí này lại không có một cây trụ cầu nào chống đỡ, vậy mà vẫn đứng vững để nối liền khoảng cách xa như vậy.

"Đó là thần văn của thời đại kỉ tích, đây là một cây cầu được chống đỡ bằng ma lực, đây là thần tích!" Neo đã kích động tách khỏi đội ngũ, chạy dọc theo khe sâu về phía cầu đá, vừa chạy vừa hô: "Ta có thể khẳng định, ở đây nhất định có một tòa Thần điện. Chỉ có thần lực của các thần mới có thể làm cho một cây cầu đá không có trụ cầu tồn tại vạn năm không sụp".

Đột nhiên một con thần lân từ cột đá bên cạnh lao về phía Neo, không hề phòng bị, đúng lúc Neo sắp bị nó đánh bay xuống khe sâu, không biết từ khi nào Geriferry đã xuất hiện bên cạnh Neo, một thương trực tiếp xuyên qua đầu thần lân.

"Đại pháp sư Neo, không được đánh mất lý trí vì kích động. Ở nơi này, ngay cả một con thần lân cũng có thể giết chết một thánh ma đạo sư".

Neo lập tức xấu hổ đỏ bừng mặt. Cẩn rằng không nói gì, bởi vì có Alizée ở đây, hẳn cực kì không muốn nợ ân tình gì của Geriferry.

"Cho dù ở đây có một thần linh..." Nói tới đây, Geriferry quay lại kêu lên với những nhà mạo hiểm phía sau: "Chúng ta cũng phải lấy đủ dũng khí để khinh nhờn thần linh đó".

Không có ai chần chừ, bọn họ hoan hô chạy về phía cầu đá. Mấy pháp sư trong những nhà mạo hiểm, thậm chí bao gồm cả Amie và mấy tử linh pháp sư, vừa bước lên cầu đá đã nằm sấp xuống mặt cầu, ánh mắt nhìn chăm chăm thần văn trên cầu, hình như muốn lĩnh ngộ ra thứ gì đó trong thời gian ngắn. Đây chính là bệnh chung của pháp sư, bọn họ tin tưởng vào sự tồn tại của thần hơn những người khác, cũng kính sợ sức mạnh của thần hơn những người khác.

Khi Geriferry dẫn Nại Hà đi qua cầu đá cuối cùng, Nại Hà đột nhiên truyền đến một ý thức cho hắn: "Nơi này có thứ ta quen thuộc".

Geriferry lập tức vui vẻ trong lòng. Thứ Nại Hà quen thuộc, chẳng lẽ là thần khí? Mặc dù đồng hoang tàn này đã không còn rừng đá lấp lánh ánh huỳnh quang cản trở tầm mắt u ám của hắn, nhưng ánh sáng trên vòm hang lại quá yếu, ngoài năm trăm mét mọi thứ đều mờ ảo. Hắn vội vận thuật tinh tường nhìn về phía trước, có điều khoảng cách ngắn mét này vẫn chưa tới điểm cuối của đồng hoang tàn.

"Ở đâu?" Geriferry hỏi.

Nại Hà đưa tay chỉ về phía trước, lại không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Người Phụ Nữ Thần Bí

Sau khi vượt qua cây cầu đá lấp lánh ánh huỳnh quang, những nhà mạo hiểm bắt đầu hết sức thận trọng. Sau khi bọn họ vượt qua tường thành đồ nát bên ngoài, nhìn mấy chục thi thể liệt thực giả và từng đồng bộ phận con rối máy móc bị tách rời bừa bộn, lập tức cảm thấy sự cẩn thận của mình có chút dư thừa, đồng thời còn có ý nghĩ cười trên nỗi đau của người khác. Ít nhất bây giờ nhìn thì thể những thánh đồ Giáo đình này, ánh mắt bọn họ không còn cảm hận như vậy.

Đám nhà mạo hiểm không hề lập tức đi sâu vào, môi trường tuyệt đối tĩnh lặng dưới ánh huỳnh quang lờ mờ này làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi từ đáy lòng. Dưới sự chỉ huy của Scialla, bọn họ bắt đầu dọn dẹp từ ngoài vào trong dọc theo tường thành, bất luận là dụng cụ vàng bạc, những bộ đèn bằng đồng vẫn bảo tồn hoàn hảo, hay những cuốn tranh da dê phủ đầy tro bụi, đều là vật báu vô giá đối với những quý tộc có sở thích cổ chấp đối với phong cách cổ đại, huống hồ còn là đồ cổ vạn năm trước.

Các pháp sư bắt đầu thi triển phép thuật tìm kiếm, hi vọng có thể tìm được một hai món vật phẩm ma pháp vẫn chưa mất hiệu lực. Có điều thoát nhìn

hiện nay vận may của bọn họ vẫn chẳng ra gì. Các tử linh pháp sư thì vẫn còn bỏ trên cầu đá nghiên cứu những ký hiệu có khả năng đến từ bàn tay thần linh, có lẽ bọn họ cho rằng sau khi nghiên ngắm hiểu rõ ý nghĩa thật sự của những ký hiệu này là mình chỉ còn cách trường sinh có một bước ngắn nữa thôi.

Alizée còn khoa trương hơn, trên tay nàng cầm một hạt châu màu lam bằng pha lê, mỗi khi hạt châu phát ra ánh vàng, Scialla liền có thể tìm được vài thứ vật phẩm bằng kim loại trong đồng gạch đá dưới chân nàng. Điều này làm cho các nhà mạo hiểm khác đều toát mồ hôi, vừa ghen ghét lại vừa bất đắc dĩ. Tuy nói sau khi mang các vật phẩm khai quật tại thành phố ngầm ra ngoài bán đều sẽ phân phối thống nhất, nhưng Alizée vốn có tiếng tham tiền, người đừng trông chờ nàng không nuốt riêng. Chẳng hạn như, trong ánh mắt của bao nhiêu người, nàng vẫn bỏ thẳng một túi tiền vàng cổ có khắc hình thần linh vào nhân của mình, còn tỏ ra hết sức đường hoàng.

Geriferry đang làm gì?

Nhìn vẻ mặt mừng như điên lộ ra trên gương mặt những nhà mạo hiểm sau khi tìm được đồ vật đáng giá, Geriferry thậm chí nuốt nước miếng, hoặc nói, hắn đang trông mơ giải khát. Cảm ứng ba chiều cộng thêm tầm mắt u ám của hắn mà dùng để tầm bảo ở nơi như thế này thì có thể nói ngay cả hạt châu trong tay Alizée cũng không cách nào so được. Nhưng Nại Hà không cho, nàng vẫn không ngừng nhắc đi nhắc lại bên tai Geriferry: "Phía trước có hơi thở ta quen thuộc".

Làm sao Geriferry không biết càng đi vào trong thì đồ đạc có giá lại càng nhiều, nhưng điều này cũng có nghĩa mạo hiểm càng lớn. Thi thể đám liệt thực giả và những bộ phận con rối máy tàn nát trên đường đi đã nói rất rõ, tòa thành đồ nát này không phải không có phòng ngự.

Cũng không phải hắn không thể từ chối yêu cầu vô lý của Nại Hà. Vấn đề là từ trước đến giờ, hắn đã quen với mạo hiểm, hắn phát hiện chính mình càng ngày càng hưởng thụ loại kích thích vùng vẫy tìm đường sống trong cái chết này. Không còn nao núng, không còn trốn tránh, đại khái đây chính là sự thay đổi rõ ràng nhất sau khi sức mạnh của sức mạnh tăng lên. Ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra sự thay đổi tế nhị này.

Cuối cùng, trước khi nước mắt của Nại Hà rơi xuống, Geriferry đã thỏa hiệp với Nại Hà lần thứ n. Sau khi nói với Scialla, hắn đi dọc theo con đường chính ở giữa tòa thành, cẩn thận đi vào sâu hơn. Hắn vừa đi còn vừa lầm bầm: "Nhất định là mình sống đủ rồi, đúng thế, mình sợ mạng mình dài quá đây".

Càng đi sâu vào trong, đồng đồ nát của các công trình xây dựng cũng càng cao, điều này nói rõ Geriferry đã tiến vào khu phố phồn hoa của những người có tiền. Những bộ xương khô và các vũ khí có phụ trợ ma pháp trải qua vạn năm không phong hoá có thể thấy khắp nơi dưới chân hắn, trên đường đi thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy vài thi thể liệt thực giả, điều này nói rõ có khả năng bọn chúng đã đi vào đến chỗ sâu nhất.

Nại Hà lại cau mày rơi vào trầm tư theo thói quen, có lẽ nàng còn đang nhớ lại xem hơi thở khiến nàng cảm thấy quen thuộc đó là cái gì.

Đi thẳng qua khu vực đồ nát này tới quảng trường phía trước vẫn không gặp phải tấn công, Geriferry bỏ Nại Hà lại, bò lên một tòa nhà sụp đổ và huýt một tiếng sáo với những nhà mạo hiểm phía sau. Đây là việc hắn và Scialla đã ước định. Nếu như phía trước không có nguy hiểm, hắn sẽ thông báo cho bọn họ để bọn họ có thể đi vào, khiến thu hoạch của mình trở nên thịnh soạn hơn một chút.

Đi qua quảng trường dài đến hai ngàn mét này, Geriferry vận thuật tinh tường, rốt cục nhìn thấy điểm cuối của tòa thành đồ nát này. Đó là một vách đá liền khối lấp lánh ánh huỳnh quang. Phía dưới vách đá có một cánh cổng có thể nói là công trình sánh ngang với tạo hóa. Trên cổng có khắc một ma pháp trận cổ hình sao sáu cánh, chính giữa ma pháp trận được khảm một viên đá quý đen lấp lánh. Bạn có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả ánh huỳnh quang đều tụ tập về phía ma pháp trận, mà những ánh huỳnh quang được tụ tập lại này lại bị ma pháp trận truyền đến viên đá quý ở chính giữa, cuối cùng hóa thành một tia màu đen cô đọng giống như thực chất bắn chéo xuống phía dưới.

Phía trước cánh cổng, một khe sâu vắt ngang chặn đường. Trên khe sâu có ba cây cầu đá hình vòm nối liền cánh cổng với hai bên thành phố. Trên cây cầu đá ở giữa có một đám sương đen không ngừng lay động, phía dưới mây đen thì là một chiếc đèn bằng bạc xinh xắn. Tia màu đen bắn ra từ ma pháp trận trên cổng chiếu đúng vào chiếc đèn này và bị ma pháp trận vẫn nhấp nháy trên chiếc đèn hấp thu.

Tất cả những cảnh tượng này thoát nhìn có chút khó tin như mộng ảo. Mà còn kỳ lạ hơn là, tại nơi cách cầu khoảng trăm mét còn đứng một người. Geriferry lập tức phán đoán được đây là một người phụ nữ có dáng người tương đối chuẩn qua vòng eo nhỏ nhắn và cặp mông rất vĩnh của cô ta.

Mà xung quanh thân thể người phụ nữ này thì toàn là những mảnh thi thể bừa bộn và thịt nát, mức độ thâm thiết nhìn thấy mà ghê mình, giống như là bị thứ gì đó cắn xé, nhai nát sau đó lại nhổ ra. Nhưng người phụ nữ này vẫn bình tĩnh đứng giữa một đồng máu thịt, vẫn bình chân như vại.

Người phụ nữ này không động, tự nhiên Geriferry cũng không tiện tìm lý do kéo Nại Hà lui lại. Không còn chỗ ẩn thân, đương nhiên Geriferry sẽ không cho rằng người phụ nữ này không phát hiện bọn họ. Một người phụ nữ có thể đứng đơn độc ở đây, tối thiểu cũng là người cùng cấp bậc với Eugene. Nghĩ tới đây, hắn vội hỏi Nại Hà: "Người phụ nữ này so với Khô Hồn thì thế nào?"

Hình như Nại Hà rất không hài lòng đối với việc Geriferry cắt ngang sự trầm tư của nàng, nàng chép miệng rồi mới nói: "Khô Hồn không thể so sánh được. Và nếu như Khô Hồn không dùng linh hồn tấn công ta thì ta cũng không làm gì được hắn".

"Cũng là nói chúng ta không phải đối thủ?" Hỏi như vậy, Geriferry đã chuẩn bị tư thế chạy trốn.

Nại Hà gật đầu rất thành thật.

"Vậy người còn để cho ta tới?" Geriferry cảm thấy tức giận vì sự vô trách nhiệm này của Nại Hà.

"Không phải người luôn nói trí tuệ có thể giải quyết hết thảy sao?" Nại Hà hỏi vặn lại Geriferry, sao đó lại chụp cho hắn một chiếc mũ rất rộng: "Ta cho rằng người có thể giải quyết khó khăn ở mức độ này". Nói xong Nại Hà còn thể hiện một loại vẻ mặt "người không được làm cho ta thất vọng".

Còn kết quả như thế nào... Nhìn Geriferry cảm thương ngẩng đầu ưỡn ngực tiến lên là biết.

Khi bọn họ cách người phụ nữ phía trước không đủ ba mươi mét, người phụ nữ này mới quay đầu lại. Geriferry lập tức dùng hai tay nắm thương giờ quá đỉnh đầu, chỉ còn thiếu nước kêu lên: "Ta đầu hàng!"

Hiển nhiên người phụ nữ không rõ hàm nghĩa hành động này của Geriferry, cô ta thành thạo dùng ngôn ngữ thông dụng hỏi: "Muốn hợp tác với ta, hay là giống con đàn bà đầu đất này, sau khi đánh một trận với ta mới chịu ngoan ngoãn hợp tác?"

Geriferry nhìn theo người phụ nữ, nắm giữa một đồng máu thịt không phải kỵ sĩ vịnh quang Eugene từng ngạo mạn không ai bì được thì là ai? Geriferry vội đặt trường thương trong tay xuống, nở nụ cười tự nhận là rất thanh nhã: "Bất luận xem thế nào, ta cũng không giống như là một thằng đầu đất!"

"Ta thích người thông minh!" Người phụ nữ bật cười khanh khách, tiếng cười của cô ta không lạnh lạnh vang vọng thẳng vào linh hồn như Nại Hà mà là một loại có thể làm cho người vui vẻ đến mức xương cốt cũng tê dại.

Cô ta có một gương mặt mê chết người không đèn mạng, nhìn chỉ muốn cắn một miếng. Trong điều kiện ánh sáng yếu ớt ở đây, nước da trắng hơn tuyết của cô ta tỏ ra long lanh như tinh thể băng. Đôi mắt lớn dưới hàng lông mi thật dài luôn luôn chứa đầy xuân tình dập dờn đắm say lòng người. Nếu như không phải cô ta có một mái tóc dài màu vàng kim và cái cằm tròn trịa thì Geriferry suýt nữa cho rằng cô ta là một tinh linh (Elf) vì đôi tai nhọn nhọn của cô ta.

Người phụ nữ như tinh linh này mặc một bộ đồ kẻ bó sát người hiếm thấy trên đại lục khiến đáng người vốn đã nóng bỏng của cô ta càng thêm bốc lửa. Khí chất của cô ta không quyền rũ trần trụi như Scialla mà là một loại dễ thương tự nhiên tỏa ra làm mọi người không thể ngăn cản.

Ấn tượng đầu tiên cho Geriferry là: Cô ta đã một con hồ ly tinh.

"Ta tên là Jasmine. Trong bộ lạc của ta, Jasmine có nghĩa là chuông bạc. Các người cứ gọi ta là Chuông Bạc là được!" Thấy Geriferry nhìn mình gần như ngây dại, Chuông Bạc không hề tỏ ra phản cảm mà ngược lại giới thiệu tên mình rất ngay thẳng.

Bình tĩnh lại, Geriferry rất xấu hổ chọc thương xuống đất: "Chuông Bạc, tên rất hay. Cũng giống như tiếng cười của người, luôn có thể làm mọi người như si như cuồng!" Hắn không che giấu sự mất khống chế của mình. Geriferry luôn luôn cho rằng, giao thiệp với người thẳng thắn, muốn giành được thiện cảm của người ta, mình cũng cần nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng mình.

"Ta tên là Gerry, cô bé bên cạnh này là em gái ta. Chúng ta đi theo những nhà mạo hiểm cùng tiến vào. Nhìn có vẻ người đang gặp một số phiền phức. Bây giờ, nói xem chúng ta phải hợp tác thế nào mới có thể mở được cánh cổng này?" Thực ra Geriferry còn muốn hỏi, nếu bên trong có thứ tốt thì cần chia chác kiểu gì?

"Người không có ý định lại đây đứng chung một chỗ với ta sao?" Chuông Bạc chỉ hơi hột liếc mắt nhìn Geriferry mà đã có sức hấp dẫn trí mạng Geriferry suýt nữa không khống chế được cử thế đi tới.

"Người kia..." Geriferry chỉ chỉ Eugene: "Ta nghĩ cô ta rất không thích nhìn thấy ta".

"Ta nghĩ điều này đã không thành vấn đề. Chính là cô ta đã nói với ta đầu kỵ của người có thể phá vỡ kết giới thần lực trên cánh cổng này". Chuông Bạc đột nhiên bùng nổ một luồng áp bức tinh thần mạnh mẽ về phía Geriferry khiến hắn liên tiếp lui lại ba bước, suýt nữa phun máu ra: "Đây chính là lý do người có thể đi đến đây mà ta không giết người".

Nghe Chuông Bạc nói như vậy, Geriferry lại không còn sợ nữa, bởi vì chỉ cần hắn không ra tay thì bọn họ đừng hòng đi qua cánh cổng này. Điều này làm cho Geriferry ngày càng tin tưởng lời Khô Hồn nói, sức mạnh bản nguyên trong cơ thể mình chính là thần lực. Bởi vì linh hồn Eugene là do thần lực hóa thành, đầu kỵ hộ thể của cô ta hiển nhiên cũng mang theo một chút thần lực ở bên trong, nhưng Geriferry lại có thể dễ dàng phá vỡ đầu kỵ hộ thể của cô ta. Điều này đã cho thấy cũng chỉ có thần lực mới có thể phá vỡ phòng ngự do thần lực hóa thành.

Nhưng vì sao Eugene lại nói với Chuông Bạc những điều này? Rất hiển nhiên, Eugene đi tới mảnh đất chó ăn đá gà ăn sỏi này không đơn giản là đến giết Esra, cô ta cũng muốn nhận được thứ gì đó trong cổng, như vậy mới có thể hoàn thành sứ mạng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Phòng Ngự Hoàn Mỹ

Vẫn là câu nói kia, đứng trước mặt lợi ích, không có kẻ thù vĩnh viễn.

Geriferry hào phóng đi tới trước mặt Chuông Bạc, thoáng nhìn Eugene nằm trên mặt đất, quay lại nói: "Chuông Bạc, nói thật ta rất hoài nghi nhân phẩm của vị đại nhân kỵ sĩ vịnh quang này. Phải biết ngay cả chuyện bắt con tin ép người khác bỏ cánh cô ta cũng làm được, lát nữa không thể đảm bảo cô ta sẽ không đâm dao sau lưng chúng ta!"

"Không đâu. Ta rất hiểu đám hạt giống có cánh chim này. Đối với bọn họ, sứ mạng của thần chí cao là cao hơn hết thảy!" Chuông Bạc vừa nói vừa cho Eugene một ánh mắt cảnh cáo: "Hơn nữa, ta sẽ để ý cô ta".

"Hừ, nếu không phải ta đã bị thương từ trước thì ta lại sợ con cáo con nhà người hay sao?" Eugene bắt mắt chống người dậy, xem ra còn muốn đại chiến một trận nữa. Còn Chuông Bạc chỉ khẽ đóng đưa những chiếc vòng tay màu bạc trên cổ tay, Eugene lập tức không dám làm bừa nữa. Hoặc nói, cô ta đã nhớ ra sứ mạng của mình quan trọng hơn nhiều so với tạm thời phát tiết cơn giận.

"Ta phải tìm hiểu tình hình một chút". Geriferry nhìn những mảnh xác và máu thịt bốc mùi tanh hôi bên cạnh, hơi bồn chồn hỏi Chuông Bạc: "Những người này là người giết à?"

Chuông Bạc lắc đầu: "Ta đi vào cùng cô ta".

"Vậy những người này là ai giết?" Geriferry không phát hiện con rối hay xác sinh vật dưới nền đất nào xung quanh những thi thể này.

"Người thử một lần là biết". Chuông Bạc chỉ đám sương mù màu đen trên cây cầu, sau đó lập tức lùi đến ven quảng trường. Ngay cả Eugene cũng cố chạy ra xa bắt chấp vết thương trên người.

Chỉ có điều hiển nhiên bọn họ đã đánh giá quá cao lòng can đảm của Geriferry. Geriferry hầu như là chạy ngay theo phía sau bọn họ, hần vừa chạy còn vừa hỏi Nại Hà: "Người có phát hiện gì không?"

Nại Hà đi theo bên cạnh Geriferry, nói: "Căn cứ trí nhớ của Khô Hồn, phía dưới đám sương mù đó có thể là một chiếc đèn phong ấn, bình thường trong đó sẽ phong ấn sinh vật mạnh mẽ".

Geriferry lập tức dừng lại: "Người nói cái đèn kia là thứ giống như túi phong ấn Golem?" Nếu như trong đó phong ấn quái vật cùng cấp bậc với gấu điên hay cả sáu nước sâu thì với sức mạnh của hần hiện nay và cộng thêm Nại Hà, hần còn phải sợ quái gì nữa?

"Không phải, bình thường đèn được dùng để phong ấn sinh vật nguyên tố mạnh mẽ hoặc rồng không lồ". Nại Hà vừa nói xong, Geriferry nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Chuông Bạc. Nếu không phải lúc trước Chuông Bạc đã đe dọa thì thậm chí hần đã chạy thẳng ra ngoài hang.

Bắt chấp ánh mắt khinh thường của hai người đẹp siêu cấp, Geriferry hỏi: "Các người nói thẳng đi, rốt cục tình hình là thế nào. Ta cũng nói thật với các người, quân đoàn ma pháp của đế quốc Callan sẽ tới đây trong một vài ngày nữa. Nếu như không nắm chắc thì chúng ta sớm ra ngoài rồi giãn tán là hơn".

Vừa nghe thấy đế quốc Callan đưa quân đoàn ma pháp đến, về mặt hai người phụ nữ lập tức biến đổi. Chuông Bạc lên tiếng nói: "Bên trong đèn phong ấn một con rồng bóng tối (Shadow Dragon), chỉ cần chúng ta đến cách cầu một trăm mét là rồng bóng tối sẽ đi ra. Sau khi chúng ta rời khỏi cầu năm trăm mét thì nó lại tự trở về!"

Vừa nghe thấy rồng bóng tối, Geriferry trực tiếp đặt mông ngồi xuống đất, trong đầu thầm mắng Nại Hà, con điên này, lần này bỏ bị hại chết rồi. Bây giờ cơ bản hần đã rõ ràng, thi thể đầy đất đó đều là kiệt tác của rồng bóng tối. Rồng bóng tối không cần đồ ăn, nó xé nát những người này sau đó lại nở ra.

Rồng bóng tối, nghe nói do long tinh ở mộ rồng rửa nát hóa thành, không có thân thể thực chất, dựa vào cần nuốt năng lượng bóng tối mà sống. Bóng tối ở đây không phải bóng mát dưới ánh mặt trời, mà là dạng bóng dáng ngôi nhà hay lùm cây trong đêm tối mờ sao. Vì vậy khó giải thích tại sao nơi này lại. Đây một con rồng bóng tối. Ma pháp trận trên công hấp thu ánh huyền quang, chuyển hóa thành xạ tuyến bóng tối, bị rồng bóng tối trong đèn hấp thu. Chỉ cần có năng lượng bóng tối cuộn cuộn không ngừng cung ứng, có thể nói thế này, rồng bóng tối hầu như là tồn tại bất bại ở đây. Phòng ngự trên công hoàn toàn là một thiết kế hoàn mỹ phù hợp tuyệt đối với tình hình ở đây.

"Vậy các người còn chờ cái gì, chạy mau thôi!" Geriferry đứng lên đưa tay chuẩn bị kéo Nại Hà.

"Không được!" Lần này không phải hai người phụ nữ cùng nhau phản đối mà cộng thêm cả Nại Hà là ba.

"Nếu người dám rời khỏi quảng trường một bước, ta nhất định sẽ giết người!" Chuông Bạc trực tiếp làm rõ thái độ.

"Ta sẽ giết sạch toàn bộ đám giun để phía sau kia để làm bồi táng cho người". Eugene bổ sung thêm.

"Mặc dù bọn họ không giết nổi ta, nhưng nhất định bọn họ sẽ làm cho linh hồn người tiêu tan. Ta cũng không giúp được người!" Nại Hà bóp chết hi vọng cuối cùng của Geriferry.

Geriferry ngơ ngác nhìn bọn họ, trong lòng thầm mắng, ba con thần kinh. Sau đó hần đi thẳng đến chỗ Chuông Bạc đứng lúc trước. Hần đã nhận ra một điểm, vị trí đó cách đám sương đen trên chiếc đèn vừa vịn một trăm mét.

"Vừa rồi các người đã thử mấy lần?" Geriferry hỏi.

"Hai lần". Chuông Bạc nói: "Lần đầu tiên Eugene thu hút rồng bóng tối, ta đi phá vỡ kết giới. Kết quả là không có một chút hiệu quả nào. Lần thứ hai ta dẫn rồng bóng tối đi, Eugene tấn công, quả thật có thể tạo thành một chút tổn hại cho kết giới trên công, nhưng kết giới vừa bị tấn công là rồng bóng tối đã quay lại".

Geriferry thông cảm thoáng nhìn Eugene, sau lưng cô ta cháy đen một mảng, hiển nhiên là bị âm viêm rồng bóng tối phun ra bắn trúng. Hần nghĩ thầm,

xem ra Chuông Bạc nói không sai, cô ta chính là đồ đầu đất, thương thể chưa khôi mà còn muốn cạy mạnh.

"Nại Hà!" Sau khi gọi một tiếng, Geriferry chạy về phía sau rất nhanh, dừng lại cách cầu ngoài năm trăm mét.

Nại Hà lập tức hiểu rõ ý của Geriferry. Trong tình hình này không cần phải giữ bí mật nữa, nàng lập tức vượt qua tuyến canh giữ của rồng bóng tối. Sau phút chốc, sương mù đen trên chiếc đèn đột nhiên hóa thành một con rồng bóng tối dài hơn ba mươi mét lượn vòng phía trên cổng. Không có thực thể, nó chỉ có một bóng rồng hư ảo, hoàn toàn miễn dịch đối với tấn công vật lý. Mặc dù tấn công ma pháp có thể tạo thành tổn thương cho nó, nhưng ở đây có thể hấp thụ năng lượng bóng tối vô cùng vô tận, hầu như nó có thể tu bổ thân thể tổn hại bất cứ lúc nào.

Sau khi nó mở miệng ra, trong đầu mỗi người ở đây đều vang lên tiếng gầm giận dữ của rồng không lồ: "Đám người hèn mọn như giun dế kia, dám mấy lần quấy rầy mộng đẹp của đại nhân Durex vĩ đại, ta phải trừng phạt các ngươi!"

"Đây là một con rồng có trí tuệ!" Chuông Bạc giải thích cho Geriferry còn đang khó hiểu.

Sau phút chốc, rồng bóng tối Durex lập tức bay qua khoảng cách hơn hai trăm mét, vung móng vuốt bẩm sinh đã mang theo ma pháp "bóng tối cắt xé" vồ tới Nại Hà. Trong ánh mắt kinh ngạc của Chuông Bạc và ánh mắt đã đoán trước của Eugene và Geriferry, móng vuốt sắc bén của rồng bóng tối xuyên thẳng qua thân thể Nại Hà. Trước khi âm viêm trong miệng nó chạm vào thân thể, bóng dáng Nại Hà đã biến mất tại chỗ, sau đó lại lập tức chui ra từ mắt phải của Geriferry.

Thân thể to lớn của Durex đuổi theo đến lúc hầu như chạm vào mũi Geriferry rồi mới không cam lòng lùi về. Thân hình nó vắn vẹo vùng vẫy phía trên cây đèn: "Đám giun dế đáng chết. Lần sau, lần sau rồng bóng tối Durex vĩ đại tuyệt đối lần sau cho các ngươi". Sau đó lại hóa thành một đám mây đen bay lơ lửng phía trên cây đèn.

Chuông Bạc và Eugene đã quen với khẩu khí tự đại của rồng bóng tối Durex, hai người hầu như đồng thời ngẩn ngơ nhìn mắt phải Geriferry. Bọn họ hiểu rõ, nếu như có con mắt phải của hắn, rất có khả năng họ sẽ có được người phụ nữ thần bí không có thực thể Nại Hà này.

Nói thật, Geriferry vẫn rất sợ hãi bọn họ đột nhiên quay sang dòm ngó con mắt phải của hắn, nên lúc này đương nhiên hắn phải phân tán sức chú ý của bọn họ. Hắn lập tức lên tiếng nói: "Hình như ta đã tìm được biện pháp phá giải".

Câu này của hắn lập tức hấp dẫn ánh mắt của Nại Hà, còn hai người phụ nữ khác, sức chú ý của họ vốn vẫn tập trung vào trên người hắn. Bây giờ chẳng qua bọn họ chỉ chuyển ánh mắt từ mắt phải hắn xuống khuôn mặt hắn mà thôi.

"Các ngươi đã nghĩ tới việc phá hỏng chiếc đèn trước không?" Geriferry vừa nói xong, Chuông Bạc và Eugene đều lờm lờm nhìn xem thường, sau đó ánh mắt lần nữa di chuyển đến mắt phải hắn. Đây là một loại đe dọa không tiếng động, hình như đang nói, mau đưa ra chủ ý cho ta!

"Phương pháp này bọn ta đã thử qua đã rồi. Một khi tấn công cây đèn, rồng bóng tối sẽ thi triển bóng tối hóa thân". Khiến Geriferry rất bất ngờ là người trả lời lần này lại là Eugene.

Eugene nói rồi nhìn đám thi thể đầy đất, hình như trong đôi mắt lạnh như băng của cô ta xuất hiện một thoáng đau buồn: "Bọn họ đã hi sinh vì phép thuật bóng tối hóa thân của rồng bóng tối, một lần hai trăm người, không có ai còn sống, bao gồm hai thánh võ sĩ cấp mười!"

Bọn họ trong lời Eugene đương nhiên là chỉ đám liệt thực giả. Geriferry thầm chửi trong lòng: Đáng đời!

"Em gái Nại Hà, chúng ta làm lại lần nữa, để cho hắn ta thấy cái gì gọi là hóa thân". Chuông Bạc nói rồi đi tới tuyến canh gác của rồng bóng tối sát bên khe sâu, Geriferry gật đầu với Nại Hà, Nại Hà lập tức bay qua tuyến canh gác.

Lúc đầu mọi việc hầu như lặp lại tình cảnh rồng bóng tối xuất hiện lần trước, khi rồng bóng tối khởi xướng tấn công Nại Hà, Chuông Bạc liền chạy đến chỗ cây đèn với tốc độ Geriferry khó có thể nhìn thấy bằng mắt trái, vung cánh tay phải đeo vòng bạc lên hung ác đập xuống cây đèn. Cánh tay cô ta vừa chạm vào cây đèn đã bị một luồng sức mạnh thần bí đẩy văng ra, hiển nhiên bên trên cây đèn cũng có kết giới loại phòng ngự.

Cùng lúc đó, vừa phun ra một ngọn âm viêm, Durex đột nhiên khựng lại, hóa thân thành vô số lưỡi dao bóng tối lượn vòng bao trùm phạm vi năm trăm mét lấy cây đèn làm trung tâm. Những lưỡi dao này lượn vòng chạm vào vách đá và mặt đất, phát ra tiếng ma sát chói tai cùng với tia lửa.

Còn Chuông Bạc thì tung bay né tránh từng lưỡi dao bóng tối nhẹ nhàng như một con chim nhỏ, khi không thể tránh được thì cô ta sẽ dùng cánh tay phải ngăn cản, đồng thời nhanh chóng chạy ra bên ngoài. Khi cô ta về đến bên cạnh Geriferry, hai cánh tay trái phải của cô ta đều có một vết thương sâu thấy xương. Cô ta lại không hề để tâm, lập tức dùng cái lưỡi đỏ tươi liếm vết thương. Trong ánh mắt kinh ngạc của Geriferry, cô ta cứ liếm một chút, vết thương trên cánh tay cô ta lại khép lại với tốc độ mắt thường thấy được. Chỉ chớp lát, hai cánh tay bị thương của cô ta đã hoàn hảo như lúc ban đầu, đồng thời vẻ lộng lẩy trên mặt cô ta lại âm trầm hơn không ít. Vì vậy Geriferry biết, kiểu chữa thương không thể tưởng tượng nổi của cô ta cũng phải dùng đến rất nhiều tinh thần lực.

"Thấy rõ chưa?" Giọng nói của Chuông Bạc tỏ ra hơi suy yếu.

Geriferry gật đầu, sau đó nói: "Ta phải xem lại một lần", trong ánh mắt giận dữ của Chuông Bạc và Eugene, Geriferry nhìn về phía Eugene: "Trước đó, ngươi phải nói thật với ta một vấn đề".

"Ngươi nói đi". Eugene cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng.

"Sức mạnh của phàm thể thật sự không thể phá vỡ kết giới thần lực sao? Geriferry hỏi một vấn đề rất nhạy cảm.

Chương 100: Phương Pháp Chính Xác.

"Sức mạnh của phàm thể thật sự không thể phá vỡ kết giới thần lực sao? Geriferry hỏi một vấn đề rất nhạy cảm. Ý câu này che giấu chính là: Người thường có thể giết chết một thần linh hay không?"

Chuông Bạc sáng mắt lên, hiển nhiên cũng rất có hứng thú với vấn đề này. Nại Hà ngơ ngác thoáng nhìn Geriferry rồi lại bắt đầu trầm tư theo thói quen. Chỉ có Eugene lúc này giật dử sắc mặt trắng bệch, trước ngực không ngừng nhấp nhô, cô ta cảm hận nói: "Người muốn làm gì? Chẳng lẽ người muốn khinh nhờn thần linh sao?"

"Khinh nhờn thần linh? Ha ha ha..." Geriferry cười to, chỉ chỉ cánh cổng phía sau, nói: "Vậy người nói với ta, bây giờ chúng ta đang làm gì?"

Hình như Eugene còn muốn biện bạch gì đó, có điều hiển nhiên Geriferry nói rất đúng, trên cánh cổng kia là một kết giới thần lực do một thần linh đích thân bố trí. Bây giờ không phải bọn họ khinh nhờn thần linh thì chẳng lẽ là muốn đi vào củng bái một phen?

"Vấn đề này rất quan trọng, nếu như các người muốn đi vào thì người phải trả lời ta đúng sự thật. Nếu như là không thể, vậy thì các người giết ta rồi rời khỏi nơi này cho sớm chợ đi". Tiếp theo Geriferry lại thúc ép một câu.

Lúc này gương mặt Eugene hết đỏ lại trắng, cho thấy nội tâm cô ta đang mâu thuẫn cực độ. Cuối cùng cô ta vẫn gật đầu: "Có người từng đâm một thương xuyên qua cây thập tự được phụ trợ kết giới thần lực trên quảng trường Thánh Kiếm ở tổng bộ Giáo đình".

"Là ai?" Geriferry và Chuông Bạc đồng thời hỏi.

"Kỵ sĩ thứ hai, Deron Ferron!" Eugene nói nghiêng răng nghiêng lợi. Năm đó một thương kinh tài tuyệt đỉnh của Deron Ferron chẳng những đã cứu Lịch Liêu Sa, hơn nữa không ai biết một thương này còn phá hủy thánh vật được phụ trợ thần lực cuối cùng của Giáo đình: Thập tự giá Thánh Huy. Kết quả của nó là Giáo hoàng khi đó đã phải xuống đài.

"Người giết rồng!" Chuông Bạc thán phục một tiếng, sau đó lại kính trọng: "Ông ấy là một dũng sĩ thật sự!"

Nghhe thấy tên phụ thân hần của trong lòng Geriferry cuộn cuộn nhiệt huyết. Hắn nắm chặt cây trường thương trong tay, sau đó lại lập tức chán nản đặt xuống. Bây giờ hẳn hoàn toàn không có sức mạnh có thể một mình giết rồng như Deron Ferron.

"Không phải người còn muốn xem lại một lần sao?" Lần này ta đi". Eugene nói rồi đi thẳng đến bên cạnh khe sâu, sau đó Nại Hà vượt qua tuyến canh gác. Cùng lúc đó, Chuông Bạc nhìn thấy trong mắt Geriferry sáng lên ánh đỏ yếu ớt.

Không giống như hai lần trước, lần này rồng bóng tối Durex trực tiếp phun ra âm viêm về phía Nại Hà, vì vậy Nại Hà chỉ giữ chân rồng bóng tối được hai giây rồi phải biến mất. Mà lúc này, tốc độ rõ ràng chậm hơn Chuông Bạc, Eugene còn chưa chạy đến cây cầu. Khi rồng bóng tối quay lại vùng móng vuốt vỗ cô ta, trên người Eugene sáng lên đầu khí thần thánh như thực chất. Trúng trọn một đòn, mặc dù đầu khí hộ thể của Eugene không bị phá vỡ, nhưng sức mạnh của rồng bóng tối vẫn đánh cô ta phun máu bay về phía trước. Cho sức mạnh này, Eugene đột nhiên tăng tốc, xoay người lao lên cầu, sau đó chịu đựng âm viêm rồng bóng tối phun ra, một kiếm chém vào cây đèn.

Ngay lập tức lưỡi đao bóng tối lại bay đầy trời, có điều đầu khí hộ thể của Eugene quả thực mạnh mẽ, sau khi cô ta chạy về đến nơi, ít nhất cũng chậm hơn Chuông Bạc mấy giây, trừ vết bóng do âm viêm gây ra trên lưng, những nơi khác ít nhất không có vết thương rõ ràng. Đương nhiên, nội phủ cô ta tổn thương nặng hơn Chuông Bạc nhiều. Điều này làm cho Geriferry rất bội phục năng lực phục hồi của Eugene. Vừa hôm qua Eugene đã bị hấn đâm một thương thấu bụng, xem ra đây chính là lợi ích khi trong người có mang thần lực.

Lúc này ba người phụ nữ đồng thời dùng ánh mắt tràn ngập hi vọng nhìn Geriferry, chỉ cần hắn nói không được, sợ là bọn họ sẽ lập tức động thủ giết người.

"Ở đây chỉ có một người đàn ông là ta". Geriferry nói, thấy trong mắt ba người phụ nữ đã bắt đầu bốc lửa, hắn nắm chặt trường thương, sau khi bỏ lại một câu nữa, hắn nhanh chóng chạy về phía cánh cổng phía trước: "Các người không dựa vào ta thì còn có thể dựa vào ai?"

Khi Geriferry vượt qua tuyến canh gác, sức mạnh bản nguyên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển đến hai chân, trong khoảnh khắc đã thu hẹp khoảng cách xuống còn năm mươi mét. Lúc này rồng bóng tối vừa biến ảo ra thân thể, lúc nó chuẩn bị tấn công Geriferry, hắn đá ném trường thương trong tay ra, sau đó không thèm nhìn mà lập tức chạy về. Trường thương mang theo một vết xám đậm chính xác vào cây đèn.

Cùng lúc đó, vừa mở miệng ra chuẩn bị phun âm viêm, rồng bóng tối đột nhiên khựng lại, sau đó lại hóa thành lưỡi đao bóng tối. Mà lúc này Geriferry đã chạy được hơn một trăm mét. Hắn không có thân pháp nhanh như Chuông Bạc, cũng không có đầu khí mạnh mẽ như Eugene, nhưng hắn thể xác mạnh mẽ và năng lực phục hồi biến thái, hắn còn có bộ pháp truy tinh nửa lạ nửa quen. Trong khi chạy trốn rất nhanh, hắn còn có thể dùng bộ pháp truy tinh né tránh đại bộ phận lưỡi sắc bóng tối một cách khó tin.

Cho dù như vậy, trong mắt ba người phụ nữ, bọn họ chỉ nhìn thấy một đám mưa máu không ngừng bắn tung tóe bay về bên này. Khi Geriferry dừng lại trước mặt các nàng với mình đầy thương tích và tuyên bố: "Ta nghĩ ta đã tìm được biện pháp", Eugene và Chuông Bạc đồng thời thừa nhận trong lòng, bọn họ vẫn đánh giá thấp người đàn ông này.

"Người nói là làm như người vừa rồi, trực tiếp tấn công cây đèn?" Mặc dù Eugene cho rằng đây không phải một chủ ý, nhưng giọng nói rõ ràng đã nhẹ nhàng hơn nhiều.

"Không phải, hẳn nói chúng ta chỉ cần chọc giận rồng bóng tối thì triển bóng tối hóa thân là được". Chuông Bạc cho Geriferry một ánh mắt tán thưởng.

"Lưỡi dao bóng tối có thể tạo thành tổn thương đối với kết giới thần lực trên công, lần này ta đã cảm nhận được". Vẫn rất yên lặng, Nại Hà cũng vui vẻ lên tiếng. Đồng thời Nại Hà dấn tay lên trên người Geriferry, trong ánh mắt kinh ngạc của hai người còn lại, vết thương trên người Geriferry bắt đầu khép lại với tốc độ kinh người.

"Trên thế giới này không có phòng ngự hoàn mỹ, phòng ngự càng theo đuổi hoàn mỹ thì lại càng tự mâu thuẫn". Geriferry nói, thấy Eugene vẫn không rõ, hẳn giải thích tiếp: "Nơi này khắp nơi đều là ánh huỳnh quang, cho rồng bóng tối có năng lượng bóng tối dùng không bao giờ hết, điều này khiến nó có thể liên tục thi triển ra lưỡi sắc bóng tối diện tích lớn. Lưỡi dao bóng tối này không phân địch ta, nó cũng có thể tấn công đến kết giới trên cửa. Trong khi chúng ta có thể chạy trốn và tránh né, kết giới không thể di động sẽ phải thừa nhận tổn thương lớn hơn nhiều.

Lúc này rốt cục Eugene đã hiểu rõ vì sao lúc đầu Geriferry hỏi cô ta sức mạnh phạm thế có thể đánh vỡ kết giới thần lực hay không. Thì ra ngay từ đầu hẳn đã nhìn thấy điểm này.

"Vừa rồi Eugene tấn công cây đèn, ta đã tính toán một chút. Khi Nại Hà vượt qua tuyến canh gác, cần khoảng thời gian hai giây, rồng bóng tối mới có thể ngưng tụ từ sương mù đen thành thân thể. Đến lúc nó bắt đầu tấn công thì tổng cộng chúng ta có ba giây. Khi cô ấy tấn công cây đèn, rồng bóng tối sẽ dừng lại để hoàn thành bóng tối hóa thân, quá trình này cần thời gian hai giây rưỡi". Geriferry nói, lại cười cười: "Cho nên vừa rồi ta đã trực tiếp tấn công cây đèn, gộp thời gian hai lần dừng lại của rồng bóng tối vào làm một. Tóm lại, giống vừa rồi ta làm như vậy, khi chúng ta vượt qua tuyến canh gác tấn công cây đèn rồi chạy về, tổng cộng rồng bóng tối có thời gian năm giây rưỡi không thể tấn công".

Ba người phụ nữ đồng thời sáng mắt lên nhìn Geriferry, hẳn biết, cái này kêu khâm phục, hoặc sùng bái. Đúng vậy, bất luận là tốc độ hay là phòng ngự, Geriferry đều kém xa bọn họ. Nếu là Chuông Bạc hoặc Eugene đi thực hiện thì bọn họ sẽ nhận được tổn thương cực kỳ bé nhỏ. Việc bọn họ cần phải làm là lặp lại hành động của Geriferry lúc trước.

Không chần chừ thêm, Eugene và Chuông Bạc lập tức đứng dậy đi đến bên kia quảng trường, chỉ chốc lát đã ôm một đồng vũ khí như trường thương kiếm gãy. Lúc Chuông Bạc chuẩn bị xuất kích, Geriferry đột nhiên lên tiếng: "Ta nghĩ chúng ta nên có một thỏa thuận, trước khi đi vào công, chúng ta không được tấn công lẫn nhau!" Geriferry nói rồi giờ nắm đầm lên. Hẳn nghĩ rất đơn giản, đã không có năng lực tranh đoạt gì với hai cô nàng hung hãn này thì cứ đứng ngoài cửa xem xét tình hình rồi bỏ chạy là hay hơn.

Có lẽ bởi vì Geriferry khiến bọn họ lại nhìn thấy hi vọng mở công, Eugene và Chuông Bạc đồng thời giờ nắm đầm lên khẽ chạm với Geriferry. Ngay cả Nại Hà cũng tỏ vẻ kích động, giờ nắm đầm hư vô của nàng lên.

"Yên tâm đi, lời hứa của phụ nữ chúng ta còn đáng tin hơn cả lời thề của đám đàn ông thói tha các người!" Giọng nói của Eugene mang theo sự căm ghét và khinh miệt.

"Rốt cục trong đó có cái gì?" Geriferry tò mò hỏi một câu.

Không có người nào trả lời hẳn, có lẽ trước khi công mở, ai cũng không biết rốt cục bên trong có cái gì.

Lần này người tấn công cây đèn đầu tiên là Chuông Bạc. Người phụ nữ thần bí này hầu như lặp lại hoàn mỹ các bước của Geriferry lúc trước. Sau khi ép rồng bóng tối thi triển ra bóng tối hóa thân, biến thành lưỡi dao bóng tối, tốc độ chạy về của cô ta hầu như nhanh gấp đôi Geriferry.

Đội rồng bóng tối vừa hóa thành mây đen, Chuông Bạc lại xuất kích lần nữa. Sau ba lần tấn công liên tiếp như vậy, cô ta chỉ bị thương đúng hai chỗ sau lưng. Trong lúc Chuông Bạc chữa thương, người xuất kích là Eugene, khiến Geriferry lần nữa được nhìn thấy phòng ngự đầu khi biến thái của cô ta. Có điều trên người Eugene vẫn còn mang thương tích, sau khi xuất kích một lần lại ngoan ngoãn ngồi dưới đất. Tiếp theo lại đến lượt Chuông Bạc.

Mặc dù thoát nhìn bề ngoài thân thể Geriferry đã khôi phục lại, nhưng hai người phụ nữ ai cũng không có ý định để hẳn động thủ. Có lẽ bọn họ cho rằng khi Geriferry chạy về, bộ dáng máu thịt be bét đó thật sự làm cho bọn họ cảm thấy buồn nôn.

Linh hồn bị giam cầm trong cây đèn, phạm vi hoạt động của bản thể rồng bóng tối chỉ có năm trăm mét. Hơn nữa, một khi không có người đến gần, nó lại không thể không quay về trong đèn. Sau khi linh hồn trong cây đèn liên tiếp bị tấn công chấn động, Durex tỏ ra giận dữ cực độ, còn khi không thi triển bóng tối hóa thân thì nó lại không đuổi kịp những tên nhân loại xảo quyệt này. Điều này khiến sức tấn công của chiêu bóng tối hóa thân do Durex giận dữ điên cuồng thi triển càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, thậm chí có một lần còn trực tiếp phá vỡ phòng ngự của Eugene, để lại một vết thương dài nửa thước trên lưng cô ta.

Đương nhiên, năng lực tự khôi phục của kỵ sĩ vịnh quang cũng khiến người khác phải ngưỡng mộ. Những giọt máu mang một vệt màu vàng vừa chảy ra đến bên ngoài vết thương đã lập tức đông cứng lại, kết thành một vệt sẹo dài trên lưng cô ta.

Còn Chuông Bạc thì tinh thần không được tốt lắm. Sau khi liên tục liếm vết thương mấy lần, sắc mặt cô ta đã trở nên trắng bệch như một tờ giấy.

May là lúc này bọn họ đã thấy rõ cánh cổng bị chần động rất nhỏ. Điều này rõ ràng là sự khuyến khích tốt nhất cho bọn họ, đồng thời cũng chứng minh phương pháp của Geriferry là khả thi.

Bây giờ, cổng mở chỉ là vấn đề thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Kị Sĩ Thứ Chín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.